

Giới thiệu Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi

Thâm cung phượng say sau màn: Phế phi, Phế phi: Thâm cung phượng duy xuân túy

Convert: ngocquynh520

Số chương: khoảng 400 chương ^^!, truyện ngược nhưng HE

Edit: Ny, Thảo Trần, pinkpinkpig (Q1 C1-44), Ndmot99 (Còn lại)

Đêm hôm đó, sau mảnh lụa vài màu đỏ, nàng chủ động hôn lên môi hắn, nhưng hắn chỉ cười rồi đem nàng giao cho người khác. Vì hắn, nàng đi bên cạnh một nam nhân khác. Địa vị cao, nàng cho rằng nàng đã có thể ly khai. Cũng không nghĩ, chuyện đầu tiên hắn làm sau khi lên ngôi, đó là phong nàng làm phi. Đến cuối cùng cũng chỉ là kẻ tước, lại có thể xóa sạch không còn một chút tồn thương. ...

Cùng nhau ân oán, dây dưa cả đời, nàng cùng bọn họ, yêu hận đúng sai.

Phế phi, phải chăng là lạnh lùng phế đi chức vị phi tử hay là lòng người. ...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Thượng trang

Mờ sáng, tin thành bị tấn công không ngừng truyền vào trong tâm cung.

Thành đổ. Nước cũng tan.

Hoàng cung Lê Quốc vô cùng hỗn loạn. Vào lúc này, những thay đổi trong cung cảm hiện ra rất rõ ràng. ...

“Dự nhi, đến đây nào”. Cô tay mảnh khảnh của nữ tử đuổi đến trước mặt đứa bé.

Đứa bé trông chỉ mới bốn tuổi, ánh mắt mở to, hoảng sợ nhìn nàng, hồi lâu vẫn không bước lên. ...

Nàng sợ run lên, cuối cùng bước lên, cúi người, dịu dàng cầm chặt tay đứa bé, thở dài một tiếng rồi ôm nó vào lòng. Đứa bé run rẩy, tai nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của nàng: “Dự nhi sợ sao?”.

Đôi môi đỏ mọng của đứa bé khẽ lắp bắp, muốn nói gì nhưng cuối cùng lại im lặng.

Khóe miệng nữ tử nhếch lên thành một đường cong xinh đẹp, ngón tay dài nhọn xoa nhẹ cái cổ trắng nõn của nó, nàng đột nhiên nhắm hai mắt, hai hàng lệ từ đôi gò má chảy xuống. Tay nàng, từ từ siết lại.

Đây là con nàng, hôm nay, nàng lại phải tự tay giết nó.

Cảm giác đau tận tâm can, chỉ có bản thân nàng mới hiểu.

Đứa bé cuối cùng cũng hiểu ra, theo bản năng mà bắt đầu giãy giụa, đôi mắt sáng tràn ngập hoảng sợ và thương tâm. Bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay nàng, nhưng, khí lực của nó lại quá yếu.

Nữ tử không đành lòng, nhìn nó, hai tay cùng thân thể không ngừng run rẩy.

Lúc này, tiếng khóc nỉ non vang dội của trẻ sơ sinh truyền đến.

Thân thể nàng run mạnh, theo bản năng quay đầu lại nhìn đến trên giường.

Cửa bị ai đó tông vào, người vừa đến nhìn thấy cảnh trong phòng, sắc mặt liền hoàn toàn biến đổi, vội xông lên trước, dùng sức vịn tay nữ tử ra, mở miệng nói: “Nương nương, người đang làm gì vậy?”.

Nàng giống như bị rút hết sức lực, tê liệt suy sụp té trên mặt đất. Đứa bé ho khan dữ dội, hoảng sợ khóc thành tiếng:

“Mẫu hậu. ...”

Mẫu hậu. ...

Nàng càng run rẩy hơn, con của nàng, máu thịt của nàng, nàng làm sao cam lòng bỏ được? Muốn tự mình giết nó, nhưng lại không nỡ nhẫn tâm, lòng lại mong đợi có người đến cản nàng lại.

Nhưng, ngăn cản rồi lại sẽ như thế nào đây?

Đôi môi nàng run rẩy, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi: “Bổn cung, không còn cách nào. Bổn cung không thể để con mình rơi vào tay giặc. Không thể để cho bọn chúng bị lãng nhục mà chết đi”.

Thân thể người mới đến dao động, âm thanh nặng nề: “Điện hạ cùng công chúa người giao cho mặt tướng, mặt tướng dùng đầu đảm bảo sẽ bảo vệ bọn họ an toàn!”

Nói xong hắn quay đầu lại nói: “Người đâu!”

Bên ngoài, một thị vệ xông vào, hắn đem đứa bé giao cho y, thị vệ không nhiều lời, ôm lấy đứa bé liền rời đi.

Bảo mẫu đi vào, bế đứa trẻ sơ sinh trên giường, mắt rung rung nhìn thoáng qua nữ tử, có ý muốn rời đi. Nữ tử dường như nhớ ra cái gì, run run lấy từ trên người một ngọc bội, nhét vào trong tả lót, nức nở nói: “Đây vốn là vật Hoàng Thượng muốn ban cho huynh muội bọn chúng”. Ngón tay nàng chạm vào bụng đứa bé, lướt qua da thịt nó.

Đứa trẻ ngưng khóc liền ngủ thiếp đi, không biết giờ phút này xảy ra chuyện gì.

“Nương nương, không kịp nữa rồi!”. Tướng quân cầm tay bảo mẫu kéo ra, ý bảo nàng đi mau.

Tay nữ tử lập tức đâm vào khoảng không, nước mắt chảy ra như suối.

Bảo mẫu ôm công chúa chạy ra cung điện, bên ngoài có một đội binh lính tinh nhuệ bảo hộ quanh nàng. Mọi người cùng chạy ra ngoài. Bảo mẫu đưa mắt nhìn nơi cửa cung, bốn phía đã nổi lên khói thuốc súng mịt mù. Nàng không nhìn được, vành mắt đỏ lên, bây giờ, đứa trẻ trong ngực hừ một tiếng, nàng mới lấy lại tinh thần.

Ánh mắt nhìn ngọc bội nhét trong tả lót của đứa trẻ, nàng mới bỗng nhiên nhớ tới...

Ngước mắt nhìn, nhưng lúc này, không thấy đội thị vệ mang thái tử rời đi kia đâu.

Lúc này, có gì đó văng lên mặt nàng, đưa tay lên sờ, là máu nóng. Nàng giật mình, thị vệ bên cạnh bỗng nhiên ngã xuống, một mũi tên huyền thiết dài cắm giữa ngực.

Bảo mẫu sợ ngây người, không biết ai đó đẩy vai nàng, hô: “Đi mau!”

Dứt lời, nàng mới quay lại nhìn, một đám tên bay vút đến. Ở phía sau, là một nhóm binh sĩ.

Quần áo... như thế kia, nàng vừa liếc nhìn liền biết.

Binh lính Tây Chu.

Trong lòng run lên, ôm chặt đứa trẻ trong ngực, liều mạng chạy về phía trước.

Khắp nơi, đều có người ngã xuống. Khắp nơi, đều là mùi máu tươi nồng đậm.

Đứa trẻ, cuối cùng cũng “Oa——” khóc thét lên.

Bảo mẫu nhanh chóng lấy lại tinh thần, cố gắng tiến nhanh lên phía trước, bất ngờ thấy thị vệ hộ tống thái tử!

Nàng vui mừng, bước chân càng nhanh hơn, nhưng lại không thấy bóng dáng thái tử đâu!

Mọi chuyện, không đợi nàng phản ứng kịp, sau lưng, có người đẩy mạnh bả vai nàng, hô to: “Đi!”

Nàng mới nhìn thấy, bên phải, có một cái cửa thông...

....

Ngày đó, khi ánh mặt trời chiếu sáng mọi nơi, có thể thấy được ở hoàng cung Lê Quốc, chỉ là máu, máu chảy thành sông.

Hoàng đế Lê Quốc, bị một mũi tên bắn lên mà chết.

Còn hoàng hậu, khi quân Tây Chu xông vào, đã thấy nàng treo cổ tự tử trên dải lụa trắng.

Tấm lụa mỏng, trong khoảng khắc đó, dường như càng ưu thương, buồn bã

Ba năm lại trôi qua, Tuyên Khánh trị vì đã được mười lăm năm. Cuối mùa thu, lại tiếp tục một vòng lựa chọn.

Vốn dĩ, chuyện hoàng đế tuyển tú cũng không có gì đáng trách, chỉ là Tuyên Khánh Đế đã gần sáu mươi. Thiên kim danh môn vọng tộc, người người e sợ tránh không kịp lần này.

Thượng Trang vô tình ngồi ở hậu viện An Lăng phủ, nghe bọn nha đầu líu ríu bàn về việc này, nói là tiểu thư nhà nào đó hôm qua không chờ được vội vàng gả cho người. Đồng thời tiểu thư nhà nào đó cũng vội vã tìm người gả ra ngoài.

Thượng Trang không nói lời nào, chỉ im lặng ngồi nghe, nhưng bỗng nhiên nha đầu mới vừa rồi mặt mày còn hớn hở lập tức cứng ngắt. Nàng không khỏi quay đầu nhìn lại liền thấy Tần mama đứng phía sau các nàng, nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn kia giờ phút này dường như càng trở nên dữ tợn.

Tất cả bọn nha đầu đều đứng lên, cúi đầu, câm như hến.

Thượng Trang cũng theo quy củ cúi đầu chỉ nhìn mũi chân của mình, nghe thấy tiếng bước chân của Tần mama tiến lên, trái tim từ từ treo lên cao.

Tần mama tuy chỉ là bà vú nhưng lại được phu nhân đưa từ nhà mẹ đẻ qua, tuy cũng chỉ là hạ nhân nhưng một chút cũng không hề thua kém chủ tử. Ngay cả thiếu gia cùng tiểu thư cũng phải nhường bộ ba phần, càng khỏi phải nói đến hạ nhân như các nàng. Nay các nàng lại tụ ở chỗ này bàn tán chuyện Hoàng Đế tuyển tú, vừa vặn đụng phải cái đinh, trong phủ ai chẳng biết vốn dĩ tiểu thư cùng thiếu gia Trầm gia có hôn phối, bởi vì bận chuyện buôn bán, nên còn ở tại Định Châu cách nơi này khá xa, cho nên không thể trở về kịp. Cho dù tiểu thư muốn gả, nay cũng không còn kịp nữa.

Tần mama tiến lên trước, đột nhiên mở miệng gọi: “Thượng Trang.”

Bờ vai Thượng Trang khẽ run lên, vội vàng nhỏ giọng đáp lời: “Vâng!”

Cảm thấy có chút hối hận, rõ ràng cái gì nàng cũng không nói, nếu sớm biết trước xảy ra chuyện này, nàng chắc chắn chạy thật xa a.

“Người đi theo ta.” Thanh âm Tần mama vẫn trầm trầm như trước, nói xong, bà ta liền xoay người hướng phía trước mà đi.

Thượng Trang sợ run lên, xong liền phục hồi tinh thần, vội cất bước đi theo.

P phía sau nàng đồng thời truyền đến một trận thờ phào nhẹ nhõm, tất cả bọn nha đầu đều cảm thấy may mắn là Tần mama không đem các nàng ra xả giận. Song lại tụ tập đứng nhìn một lát, mới cảm thấy không có gì vui liền tản ra.

Thượng Trang đi theo Tần mama, đi được một đoạn, bỗng nhiên Tần mama dừng cước bộ. Thượng Trang lấy làm kinh hãi, cũng vội ngừng lại, đã thấy Tần mama xoay người lại, đưa tay tới kéo lấy tay của nàng.

Nàng thật sự giật mình không nhỏ, muốn rút về, lại phát hiện bà ta nắm rất chặt.

“Tần mama.....”

Tần mama cũng chỉ nở nụ cười, vỗ vỗ tay của nàng và nói: “Thượng Trang a, người vào An Lăng phủ cũng đã năm năm, lão gia phu nhân cũng chưa từng bạc đãi người. Nếu không phải thấy người nhu thuận lành lợi, cũng sẽ không cho người làm thiếp thân thư đồng. Thư đồng, chức vị này so với những nha đầu thô sử bình thường cũng mạnh hơn nhiều, người vào phủ năm năm, chắc cũng chưa từng làm qua việc nặng?”

“Vâng!” Thượng Trang cúi đầu đáp lời.

Nàng tiến An Lăng phủ đã năm năm, năm ấy nàng mười tuổi, nhưng không ai biết, trước khi nàng tiến An Lăng phủ cũng đã một mình lưu lạc năm năm.

Năm tuổi, một đám cường đạo xông vào trấn nhỏ của các nàng, đem tất cả mọi người ra đường, toàn bộ giết sạch không chừa một ai, tiền tài vật chất đều bị cướp sạch không còn gì. Nếu không phải nàng cùng muội muội ham chơi, về nhà muộn một chút, có lẽ ngay cả các nàng cũng sẽ phải chịu kiếp nạn đó rồi.

Có thể là trời cao thương hại, nên giúp nàng cùng muội muội thoát khỏi kiếp nạn và còn sống đến bây giờ.

Nhưng mà, cha mẹ, đều đã chết hết.

Các nàng thành cô nhi.

Từ đó về sau, lưu lạc khắp nơi.

Năm năm trước, nàng vì một cái bánh bao, nên đi cầu người ta bỏ thí, khi quay đầu lại liền phát hiện muội muội của nàng vốn dĩ ngồi ở góc đường chờ nàng lại có thể không thấy đâu!

Nàng vừa vội lại vừa hoảng, khóc lóc, tìm ba ngày ba đêm, cuối cùng tìm không thấy bóng dáng muội muội.

Cho đến khi vào An Lăng phủ làm nha hoàn, chưa một giây phút nào nàng từ bỏ hy vọng tìm kiếm tung tích của muội muội.

Chính là, năm năm trôi qua, vẫn không có lấy một tin tức nào.

Nay, nàng mười lăm, muối muối của nàng, cũng là mười bốn.

“Cùng đi học, cùng ra ngoài với tiểu thư, nếu nói về ăn mặc, nhà khác không biết còn tưởng rằng ngươi cũng là tiểu thư đó.” Lời của Tần mama lập tức đem suy nghĩ của nàng kéo trở về.

Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng run lên bần bật, lời của Tần mama, là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Nguyện ý

Tần mama vẫn cứ lôi kéo tay nàng như trước, ngoài cười nhưng trong không cười, lại nói: “Ngươi cũng biết, ba ngày sau, Thánh Thượng muốn tuyển tú, trái tim của tiểu thư chúng ta sớm đã giao cho thiếu gia Trầm gia, Tần mama biết là ngươi đau lòng thay tiểu thư, không muốn để cho nàng thương tâm”

Nghe Tần mama lái nhai một hồi, cuối cùng Thượng Trang cũng dần dần sáng tỏ.

Ý bà ta là muốn nàng thế chỗ tiểu thư vào cung tuyển tú.

Không, có lẽ không phải là ý của Tần mama. Mà là ý của lão gia và phu nhân.

Nàng cắn môi, tất nhiên là nàng hiểu được đằng sau bức tường cung cấm kia, một khi bước chân vào thì đừng mơ tưởng được đi ra, gần như là không có khả năng. Nàng còn muốn tìm muối muối nha, làm sao có thể tiến cung chứ?

Đây là lần đầu tiên nàng cãi lại lời của Tần mama, dùng sức rút tay ra, lắc đầu nói: “Không, ta không thể vào cung. Nếu ta vào cung, muối muối của ta làm sao bây giờ? Ta..... Ta còn muốn tìm muối muối!”

Sắc mặt Tần mama liền thay đổi, nhưng cũng không có mắng nàng, chỉ nói: “Lão gia sẽ phái người tìm kiếm tung tích muối muối của ngươi, ngươi nói thử xem, nhiều năm qua lão gia phu nhân cũng giúp ngươi tìm muối muối, như vậy vẫn còn chưa đủ sao?”

Thượng Trang lập tức nói không ra lời, quả thật, lão gia thương hại nàng, năm năm nay, vẫn giúp nàng tìm muối muối.

“Lão gia phu nhân đối với ngươi ân trọng như núi, nay tiểu thư gặp nạn, ngươi tốt nhất nên thay nàng vào cung đi!” Tần mama thấy hốc mắt của nàng ửng đỏ, liền không nổi giận, nên nhẹ giọng nói:

“Thượng Trang a, không phải là Tần mama nói dối ngươi, ngươi vào cung biết đâu lại được Hoàng Thượng coi trọng, một khi được phong Phi, đây chính là sinh mệnh đời cũng tu không được nha.”

Nàng im lặng không nói, vào cung vốn không phải là điều mà nàng mong muốn, làm Phi nàng lại càng không muốn. Điều mà nàng mong muốn rất là đơn giản, chỉ cần tìm được muối muối thất lạc nhiều năm, rồi sau đó gả phu quân, sống một cuộc sống nhân nhả, tiêu điều tự tại cả đời.

“Đi thôi.” Tần mama vẫn cứ tiếp tục lôi kéo nàng đi tới phía trước, một mặt lại nói:

“Trong phủ, người có tuổi tương đương với tiểu thư, lại xinh đẹp nhu thuận, còn hiểu cảm kỳ thư họa, cũng chỉ có ngươi. Lăn vào cung này, nói không chừng, chính là một vinh hạnh lớn đó nha!”

Nàng vẫn không nói lời nào, cũng không giãy dụa, Tần mama cũng đã nói như thế, xem ra việc này lão gia phu nhân đã sớm có dự định, chỉ là chưa thông báo cho nàng một tiếng.

Tần mama đem nàng tới trước cửa thư phòng lão gia, đưa tay gõ cửa: “Lão gia, ta đã mang Thượng Trang đến.”

Cách một lát sau, mới nghe giọng nói từ bên trong truyền ra: “Àn, mời nàng vào.”

“Vâng!” Tần mama nhìn nàng nhỏ giọng nói:

“Mau vào đi, ngàn vạn lần nên nhớ cho kỹ lời ta nói với ngươi, vào cung thế nhưng lại là một cơ hội tốt để ngươi trở mình. Ngàn vạn lần đừng chống đối với lão gia!” Đường như câu nói cuối cùng kia bà ta có ý tăng thêm một chút lực. Kỳ thật, nói đi nói lại cũng chỉ đơn giản một câu, chính là muốn nói câu này...

Ngàn vạn lần đừng chống đối với lão gia.

Lão gia muốn nâng vào cung, nâng cũng chỉ có thể vào cung.

Tần mama giơ tay lên giúp nâng đẩy cửa thư phòng ra, lưỡng lự một chút, nhưng cuối cùng Thượng Trang cũng nâng chân bước vào bên trong.

Lão gia đang cầm bút vẽ bảng chữ mẫu, nghe có người tiến vào, mới buông bút, ngược mắt nhìn. Thượng Trang vội rũ mí mắt xuống, thấp giọng nói: “Lão gia.”

Hắn “Ngô” một tiếng, mới nói:

“Hôm nay gọi ngươi tới đây, ta nghĩ chắc là Tần mama cũng đem mục đích lần này nói cho ngươi biết. Bây giờ, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi có nguyện ý hay không?”

Lão gia lại còn hỏi nàng có nguyện ý hay không?

Aiz, nàng không muốn còn có thể như thế nào? Hỏi nàng, đó là cho nàng một chút thể diện, nếu nàng không muốn, cho dù người ở An Lăng gia không ép bức đem nàng nhét vào cung, thì cuộc sống sau này cũng không dễ chịu gì.

Có thể lão gia hiền từ nhưng mà còn phụ nhân cùng Tần mama....

Tâm tình Thượng Trang rối bời, nửa muốn nửa không.

“Ngươi có bằng lòng hay không?” Người trước mặt lại hỏi thêm một câu.

Bỗng dưng, Thượng Trang quỳ xuống, gật đầu nói: “Nô tỳ nguyện ý, chẳng qua, nô tỳ còn có điều thỉnh cầu, mong lão gia đáp ứng!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Ngọc bội

Lão gia không nhìn nàng, chỉ nói: “Nói.”

Thượng Trang quỳ thẳng người, nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Lần vào cung này, cũng chính là ngày không thể đặt chân ra ngoài một lần nào nữa. Nô tỳ cầu xin lão gia giúp nô tỳ tìm muối muối, nếu tìm được muối muối nô tỳ, cũng cầu xin lão gia có thể cho nàng một nơi để ở.” Nàng dừng lại, từ trong cổ lấy ra một miếng ngọc bội, lại nói:

“Muối muối tên gọi là Diệc Trang, trên người nàng cũng có một miếng ngọc bội, nó vốn là một đôi với ngọc bội của nô tỳ.”

“Được, ta đáp ứng ngươi.” Lão gia không có một chút do dự, mở miệng liền đáp ứng, lại nói:

“Nếu có thể tìm được muối muối của ngươi, ta nhất định sẽ đổi đãi nàng như con gái.”

Thượng Trang đem ngọc bội trình lên, mở miệng nói: “Vâng! Lão gia có thể nhìn một chút, để nhớ kỹ hình dạng của nó. Chỉ vì, đây là vật duy nhất mà cha mẹ để lại, cho nên nô tỳ không thể lưu nó lại được.”

Ngọc bội trong tay nàng, chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể nhìn thấy điều khác kia vô cùng tinh xảo.

An Lăng lão gia không khỏi nheo mắt lại, cúi người tiến lên, khối ánh sáng màu xanh ngọc nằm lẳng lẳng ở trên lòng bàn tay của Thượng Trang. Hoa văn, thật giống như Long án.

Lão gia lấy làm kinh hãi, đưa tay cầm lấy, lại cẩn thận nhìn kỹ, hoa văn này đồng thời giống lại không giống hình rồng. Đột nhiên hắn xuất hiện động tác đó làm cho Thượng Trang hoảng sợ, bật thốt lên, gọi hắn:

“Lão gia.....”

Ngược mắt nhìn khuôn mặt kính ngạc của nữ tử, mở miệng hỏi: “Ngọc bội này, là như thế nào mà có?”

Thượng Trang bình tĩnh lại, cúi thấp đầu, mở miệng nói: “Nô tỳ từ nhỏ đã mang ở trên người, muối muối cũng có một khối, cha mẹ chưa kịp đề cập. Có lẽ là đồ gia truyền, cũng có thể là lúc cha buôn bán, người ta đem đến cầm.”

“Ngà?” Lão gia nhíu mày:

“Nhà ngươi trước kia là hiệu cầm đồ?”

Nàng gật đầu: “Vâng!”

Vì thế lão gia không có nói gì nữa, lại cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay một chút, hoa văn này, hẳn càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái. Càng cảm giác không giống rồng, lắc đầu một cái, có lẽ là thợ thủ công nào đó muốn phát triển ý hoa văn mới thôi.

Trừ bỏ người trong hoàng thất, ai dám đeo Long tộc Đồ Đằng a?

Đưa tay, đem ngọc bội trả lại cho nàng, hẳn mở miệng: “Được, điều kiện của ngươi, ta đáp ứng. Nhưng mà, ta cũng có một điều kiện.”

Hơi siết chặt ngọc bội trong tay, ngược mắt nhìn người trước mặt, nghe hẳn nói: “Sau khi vào cung, ta không hy vọng ngươi nổi bật. Ngươi vĩnh viễn phải nhớ, ngươi không phải là tiểu thư An Lăng chân chính. Không thể đem đến tai họa cho An Lăng phủ.”

Thượng Trang nhìn hẳn có chút ngạc nhiên, mới vừa rồi lời của Tần mama còn vang vọng ở bên tai. Bà ta muốn nàng nắm lấy cơ hội vào cung lần này, có lẽ còn có thể có cơ hội trở mình.

Mà giờ phút này, lão gia lại muốn nàng không tranh.

Đây cũng là lời mà nàng định cầu xin tiếp theo, chính là bảo toàn thân phận của mình.

Đây không phải là ý nàng muốn sao?

Một mực đáp ứng: “Vâng, nô tỳ nhớ kỹ.”

Người phía trên vòng qua mấy văn kiện đi tới trước mặt nàng, đưa tay giúp nàng đứng lên, mở miệng nói: “Đứng lên đi, từ giờ trở đi, ngươi chính là tiểu thư của An Lăng phủ ta.”

Tiểu thư An Lăng phủ, An Lăng Vu.

Cả ngày hôm nay, Thượng Trang cũng không có trở lại phòng ở của bọn nha hoàn. Tần mama mang nàng đến khuê phòng của tiểu thư, nàng mới phát hiện, thì ra tiểu thư sớm đã không còn ở trong phủ. Đi nơi nào? Nàng không hỏi, cũng biết, hỏi, cũng là hỏi vô ích.

Hôm sau, đột nhiên phát hiện, toàn bộ hạ nhân trong An Lăng phủ, đều được thay đổi, có rất nhiều khuôn mặt lạ hoắc. Những nha hoàn gia đình vốn thích bàn tán chuyện thị phi, từng người từng người một cũng không thấy đâu.

Mọi người thấy nàng, đều cung kính kêu “Tiểu thư”.

Thượng Trang mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Những người kia đi đi nơi nào? Đầu ngón tay khẽ run, có lẽ, nàng đã biết

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Xuất hành

“Tiểu thư.”

Đột nhiên nghe có người gọi nàng, Thượng Trang quay đầu lại thì thấy Tần mama đang tiến lại gần nàng và cười nói: “Hôm nay, không phải tiểu thư muốn đến Chi Hoa Trai để mua son bột nước sao, vì sao còn đứng ở đây thất thần làm gì?”

Thượng Trang lập tức giật mình, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Tần mama, vì sao phải đi Chi Hoa Trai?” Trước kia, không phải tiểu thư muốn mua son bột nước đều có nha đầu đi ra bên ngoài mua sao?

Tiểu thư An Lăng phủ chưa bao giờ xuất đầu lộ diện.

Mặc dù thỉnh thoảng có đi Tự Miếu cầu phúc, nhưng cũng là ngồi trong kiệu, dùng lụa mỏng che mặt.

Tiểu thư An Lăng Vu luôn ở trong khuê phòng.

Nghe vậy, Tần mama vẫn cười như trước: “Tiểu thư ngày kia sẽ vào cung, lão gia nói ngài thích cái gì cứ chọn. Muốn tiểu thư tự mình chọn lấy, sợ là bọn nha đầu chọn ngài lại không thích.” Bà ta nói xong liền kéo nàng đi tới phía trước, lại nói: “Kiệu đã chuẩn bị xong, tiểu thư an tâm.”

Thượng Trang có chút kinh ngạc, thì thân thể đã bị bà ta lôi kéo đi.

Không có như tiểu thư trước kia đi ra ngoài luôn bật một mảnh lụa mỏng.

Mà nàng, cũng chột hiểu ra.

Đây là muốn nàng đi ra ngoài, để cho mọi người ở kinh thành, đều nhìn thấy mặt đại tiểu thư An Lăng phủ.

Từ nay về sau, nàng chính là tiểu thư An Lăng Vu “Chân chính”.

Ai cũng không dám nói nàng không phải.

An Lăng là một đại gia tộc, lão gia lại từng đảm nhiệm chức Kinh Triệu Doãn*(* nắm việc trị an ở kinh đô), cho nên tiểu thư An Lăng gia đi ra ngoài, tất nhiên là khiến nhiều người tò mò.

Thượng Trang ngồi ở bên trong kiệu, nghe thanh âm bên ngoài truyền đến:

“Aiz, mau xem, kiệu của An Lăng tiểu thư! Nghe nói An Lăng tiểu thư lớn lên rất đẹp, không biết có thể có may mắn được chiêm ngưỡng hay không?”

“Aiz, người ta là đại tiểu thư, mỗi lần đi ra đi vào trên mặt đều có một cái khăn mỏng. Chẳng qua, ánh mắt kia có thể câu hồn người khác nha!”

.....

Thượng Trang bất giác đưa tay lên xoa xoa gương mặt của mình.

Đúng vậy, dáng dấp của tiểu thư rất đẹp.

Mà, mình thì rất đẹp sao?

Bất giác cười nhạt một tiếng, kể từ khi vào An Lăng phủ, nàng cũng chưa từng đi ra ngoài. Cũng chưa hề có người nào nói về diện mạo của nàng. Chỉ có một năm, lúc thiếu gia về, có nói nàng lớn lên xinh đẹp. Đột nhiên nàng nghĩ, nếu giờ phút này nàng đi ra ngoài, đám người kia nhìn thấy, không phải sẽ thất vọng về diện mạo của An Lăng tiểu thư sao?

Sau đó, lại duỗi ngón tay ra, nhìn kỹ càng.

Lúc ở nhà, mặc dù trong nhà cũng không giàu có gì nhưng cha mẹ cũng là thương yêu như bảo vật. Sau lại vào An Lăng phủ, liền làm thư đồng của tiểu thư, đôi tay này của nàng, thật sự cũng chưa từng làm qua việc nặng.

Chẳng trách Tần mama nói chỉ cần thay đổi cách ăn mặc, nàng liền giống như một tiểu thư.

Các tiểu thư, mười ngón tay đều không dính nước mùa xuân*.

* Mười ngón tay không dính nước mùa xuân: ý nói con cái được cưng chiều, không phải làm một việc gì, gia đình có điều kiện tốt.

Nàng đang suy nghĩ, chột cảm thấy hình như kiệu ngừng lại.

Hơi lấy làm kinh hãi, lại nghe giọng nói của Tần mama từ bên ngoài truyền vào: “Aiz za, xe ngựa nhà ai còn không mau tránh ra!”

Đầu ngón tay của Thượng Trang đã nắm lấy màn xe, nàng theo bản năng muốn nhìn một chút chuyện gì xảy ra, rồi lại giật mình. Hiện tại, nàng là tiểu thư An Lăng gia, việc này không phải chuyện nàng nên quản. Nàng chỉ cần ngồi im, Tần mama sẽ giải quyết mọi chuyện thỏa đáng.

Một lát sau, người bên kia mới nói: “Chờ một chút, xe ngựa hư rồi!”

Tần mama nhíu mày, gia đình nhà ai dám can đảm nói như thế? Vội bước nhanh về phía trước, tức giận nói: “Hư thì né sang một bên! Không nhìn thấy kiệu An Lăng phủ sao? Tránh ra tránh ra!”

Phu xe kia cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Công tử không có bảo chúng ta né tránh, các người vẫn là nên chờ đi

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Tinh mâu

Thượng Trang ngồi ở trong kiệu lắng tai nghe, xem ra, hai bên đều không có ý muốn nhường nhau.

Lúc này, nghe được thanh âm nhàn nhạt của một nam tử truyền đến: “Thì ra là kiệu An Lăng phủ. Mạc Tầm, nhường đường.”

Không biết vì sao, trái tim Thượng Trang khẽ run, không nhìn được bên vén rèm cửa sổ lên. Nhìn thấy nam tử áo trắng kia, yên tĩnh ngồi ở một bên, tóc dài xõa tới vai hấn, gió khẽ thổi khiến nó ngổn ngang, dường như hấn không hề hay biết.

Đứng bên cạnh hấn là một người mặc y phục màu đen huyền, buộc tóc, tay phải cầm một thanh trường kiếm. Phía chuôi kiếm treo một chùm tua kết hợp với ngọc bội, hơi đu đưa, liếc mắt một cái, Thượng Trang liền nhìn ra ngọc bội kia là hảo hạng!

Ngay cả tùy tùng cũng có thể dừng tới ngọc bội hảo hạng này, xem ra người này không phú thì quý.

Nàng lại nhìn không được, đem ánh mắt dời về trên người nam tử đang ngồi kia.

Hấn mới vừa nói nhường đường, nhưng ánh mắt của hấn vẫn chưa từng liếc nhìn lấy một cái. Giống như tất cả chuyện phát sinh lúc này cùng hấn không có quan hệ gì.

Từ phía nàng nhìn lại, vừa vặn chỉ có thể nhìn thấy gò má của hấn, ánh mặt trời chiếu xuống, phảng phất như nhìn thấy vàng sáng bên kia.

Đẹp quá.....

Nàng hơi lấy làm kinh hãi, vì sao lại có ý nghĩ như vậy chứ?

Lúc này, người gọi là Mạc Tầm nhìn về phía xa phu nói: “Công tử nói, nhường đường.”

Mới vừa rồi xa phu còn la hét ầm ỹ với Tần mama, lúc này có chút ảm ức, nhưng cũng không nói gì, chỉ đành chịu, không thể làm gì khác hơn là kéo xe ngựa qua một bên. Quay đầu nhìn Tần mama với vẻ đầy khinh miệt.

Tần mama lúc này mới hài lòng, xoay người lại, nhìn người phía sau nói: “Được rồi, đi thôi.”

Thượng Trang mới phát giác kiệu chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Tầm lạnh lùng nhìn kiệu đi qua, chỉ thấy một chút ý cười hiện lên khóe miệng hấn, im lặng tìm gì đó trong tay áo, tìm một lần liền tìm thấy hạt châu kia. Sáng nay, từ trên chùm tua ở trường kiếm rơi xuống, còn chưa kịp gắn vào, lúc này vừa vặn lại có tác dụng.

Trừ đường kim Thánh Thượng ra, còn chưa có người nào, dám bảo công tử bọn họ nhường đường.

Chẳng qua chỉ là một An Lăng tiểu thư!

Thượng Trang vừa buông màn xe xuống liền nghe tiếng thở nhẹ của ai đó từ bên ngoài, sau đó, bỗng nhiên kiệu lắc mạnh một cái. Chỉ nghe “Phanh ——” một tiếng, một bên kiệu vừa chạm đất, Thượng Trang chưa kịp phản ứng thì mọi chuyện đã xảy ra.

Nàng chưa kịp nắm lấy cái gì, cả người lập tức bị văng ra ngoài.

“A ——” Theo bản năng la lên một tiếng, lòng bàn tay đã ma sát với mặt đất, nhất thời dâng lên cảm giác đau rát.

Bên tai truyền đến hai thanh âm:

“Tiểu thư cẩn thận!”

“Công tử cẩn thận!”

Câu trước, không thể nghi ngờ gì, là thanh âm của Tần mama.

Rồi câu sau.....

Đột khi Thượng Trang ngược mắt nhìn, liền thấy trường kiếm trong tay Mạc Tầm đã để ngay trước mặt nàng. Nàng mới phát hiện, thì ra, phía trước nàng là gậy của nam tử.

Chỉ cần nàng đưa tay, liền có thể chạm đến.

Mạc Tầm này chắc cho rằng, nàng sẽ đụng phải công tử nhà hấn cho nên vội vàng phòng bị.

Mà nam tử trước mặt nàng, cuối cùng cũng quay mặt lại, nhìn về phía nàng.

Ánh mắt của hấn thật là đẹp mắt, lông mi dày hơi hơi run run, con ngươi lại bình tĩnh thâm thúy đến như vậy.

Thượng Trang lập tức ngây dại, nàng chưa bao giờ ở khoảng cách gần mà nhìn nam tử xa lạ như thế. Thiếu gia cũng đẹp, nhưng lại không bằng hấn. Hai

tròng mắt hần hẹp dài như nước hồ thu, đẹp như ánh sao.

Đây mới là tình mẫu * trong truyền thuyết.

* Tình: sao ; Mẫu: mắt => Mắt như sao @@

Đúng vậy, đẹp quá.

Nhìn thấy nam tử này, trong đầu nàng liền hiện lên một chữ, duy nhất, một chữ.

Lúc này, nhìn thấy trực tiếp, dường như nàng cảm thấy chỉ có thể dùng một chữ này để hình dung hần.

Có lẽ, rất tục, nhưng, lại phù hợp với hần.

Lông mi tuyệt đẹp của hần hơi nhú lại, mở miệng hỏi: “Tiểu thư có bị thương không?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Giáo huấn

Lòng bàn tay đau rát, liền lan tràn đi lên.

Thượng Trang rút tay lại có chút khó khăn, ánh mắt của hần vẫn chưa nhìn về phía tay nàng. Lại đột nhiên đưa tay về phía nàng, Thượng Trang hoảng sợ, mới nhớ tới, lúc này nàng còn ngã trên mặt đất.

Ngón tay thon dài, vẫn chưa chạm đến thân thể của nàng, liền bị Mạc Tầm cản lại. Lại nghe hần mở miệng: “Công tử, nàng không có việc gì.”

Không biết vì sao, nghe thấy những lời này, Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng lấp bắp kinh hãi. Mới vừa chuẩn bị ngược mắt nhìn liền nghe phía sau có tiếng bước chân vội vàng chạy tới, không cần quay đầu lại, cũng biết là Tần mama.

Bà ta vội đỡ nàng dậy, nhìn nàng từ trên xuống dưới, rồi hỏi: “Tiểu thư có bị thương chỗ nào không?”

Nàng che tay của mình, lắc đầu nói: “Ta không sao.”

Tần mama hung hăng trừng mắt nhìn hai người trước mặt một cái, vịn nàng nói: “Tiểu thư, chúng ta đi!”

Xoay người, bà ta lại hướng về phía kiệu phu mà mắng: “An lăng phủ không có cho người ăn cơm no sao? Nói người non tay! Cẩn thận đi về, coi lão gia trách phạt người như thế nào!”

Kiệu phu kia mặt trắng bệch, nhỏ giọng thở dài nói: “Hình như cái gì đập vào chân của ta.....”

Tần mama dìu Thượng Trang lên kiệu, lại liếc nhìn kiệu phu một cái, mới nói: “Còn tìm có! Còn không mau khiêng kiệu?”

Kiệu lại được nâng lên, chậm rãi đi về phía trước.

Mạc Tầm cười nhẹ một tiếng, đi tới giữa đường, xoay người nhặt hạt châu kia lên. Lại giấu vào trong tay áo.

Nam tử đứng phía sau hần lên tiếng nói: “Mạc Tầm, người làm việc rất lỗ mãng.”

Hần xoay người lại, cũng không sợ hãi, chỉ mỉm cười nói: “Chủ tử nào thì nô tài đó, Mạc Tầm chỉ là thay đại công tử giáo huấn người hung hăng càn quấy một chút thôi.”

Bỗng nhiên nam tử trầm mặt một hồi, sau mới nhẹ giọng nói: “Theo ta cảm thấy, tiểu thư An Lăng gia này không giống như một nữ tử điều ngoa.”

Trong lòng Mạc Tầm cả kinh, bước nhanh đi tới bên cạnh hần, cúi người hỏi: “Công tử cảm giác được?” Trực giác của công tử nhà hần vẫn rất chính xác.

Hần cũng chỉ là mỉm cười, không hề nói gì nữa.

.....

“Ưiii za ——”

Thượng Trang ngồi ở trong kiệu, lúc này mới chăm chú nhìn lòng bàn tay bị trầy da.

Da bị rách hèn chi đau như vậy.

Sau đó, lại nhớ tới nam tử mới nhìn thấy khi nãy.

Hắn khiến nàng cảm giác, có chút là lạ.

Từ lúc Tần mama cùng xa phu của hắn bắt đầu tranh chấp, cho đến lúc nàng từ trong kiệu ngã ra ngoài, ngã ngay trước mặt hắn, trên mặt hắn, trừ bỏ giữa hai hàng lông mày kia hơi nhíu lại, thì cũng không thấy biến hóa mấy.

Mà ngược lại, thì tùy từng bên cạnh hắn rất là kỳ quái, về mặt hắn, dường như là cao hứng.

Thượng Trang khẽ cắn môi, thật kỳ quái, tại sao lại nghĩ đến chủ tớ bọn hắn làm gì?

Cúi đầu dùng khăn tay cẩn thận lau đi bùn cát dính trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng thổi thổi, cảm giác buốt rúc khi nãy cũng đã giảm xuống. Chỗ da bị rách dường như có một chút máu ẩm ướt, xung quanh tất cả đều là màu đỏ nhạt.

Hít vào một hơi.

Lúc này, kiệu cũng từ từ ngừng lại. Thượng Trang theo bản năng ngẩng đầu, thấy màn kiệu đã bị nhấc lên, Tần mama cười nói: “Tiểu thư, đến rồi.” Nói xong, liền đưa tay đến diu nàng.

Thượng Trang suy nghĩ một chút, dùng tay trái nắm lấy tay bà ta. Tay phải bị thương kia, cố ý để ở bên hông.

Nàng cũng không rõ, vì sao phải giấu đi.

Gần như là một loại bản năng.

Rất là kỳ quái.

Lão bản Chi Hoa Trai họ Trần, lúc này đã sớm ra nghênh đón, cười nói: “A, Tần mama, hôm nay, tới lựa chọn son phấn cho tiểu thư sao?” Đây là một nam nhân trung niên, cười rất là vui vẻ, trên mặt hiện ra rất nhiều nếp.

Tần mama cười, mở miệng nói: “Trần lão bản, hôm nay là tiểu thư của ta tự mình đến chọn!”

Nghe vậy, Trần lão bản nhìn về phía Thượng Trang một cái, vội vàng chấp tay cười nói: “A, An Lăng tiểu thư! Mau mời mau mời!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Tranh chấp

Vừa mới cất bước đi vào, liền có một luồng hương thơm nồng nặc xông thẳng vào mũi.

Đủ loại hương thơm hòa vào nhau tụ lại một chỗ, nhưng lại không cảm thấy chút tạp nham nào.

Tần mama diu Thượng Trang đi vào bên trong ngòi, sau mới xoay người nói với Trần lão bản: “Trần lão bản, người cứ đem son bột nước tốt nhất ở đây ra đi. Lão gia chúng ta nói, tiểu thư sắp vào cung, nay nàng thích cái gì, thì chọn cái đó, tiền không là vấn đề.”

Trần lão bản cười ngoác miệng ra tận mang tai, vừa quay đầu lại nói: “Mau, đem hàng mới nhập ngày hôm trước cho An Lăng tiểu thư xem một chút.”

Tiểu nhị đứng ở đằng sau lên tiếng trả lời, rồi lập tức lui xuống.

Trần lão bản liếc nhìn Thượng Trang một cái, mỉm cười nói: “Thì ra tiểu thư muốn vào cung. Ôi, An Lăng tiểu thư tuyệt sắc như thế, nếu dùng son phấn ở Chi Hoa Trai ta, thì nhất định là khuynh quốc khuynh thành nha!”

Tần mama cười nhạo một tiếng nói: “Trần lão bản thật biết nói chuyện.”

Thượng Trang hơi ngần ra, tuyệt sắc? Là nói nàng sao?

Sau lại có một tiểu nhị khác đi lên rót trà, Trần lão bản vẫn không ngừng nói dù chỉ một khắc. Tóm lại là nói son bột nước Chi Hoa Trai tốt đến mức

nào, rồi nó xứng với Thượng Trang ra làm sao, và thích hợp như thế nào..v..v Tùm lum và tùm la ==))

Tần mama cũng không đủ kiên nhẫn để nghe tiếp, mới vừa chuẩn bị nói chuyện thì chợt nghe có một người lên tiếng nói: “Trần lão bản, son phấn mà tiểu thư của chúng ta muốn đã có chưa?”

Thượng Trang theo bản năng ngoái đầu nhìn lại, thấy người tới là một nha đầu mặc quần áo màu tím nhạt.

Trần lão bản bước lên phía trước nói: “Nga, có rồi có rồi, hàng về từ hôm qua, nhưng không thấy cô nương ngài tới lấy.”

Nghe vậy, dường như nha đầu rất hài lòng, vừa đi vào bên trong, vừa nói: “Hôm qua, tiểu thư nhà ta đi miếu cầu phúc ở ngoài thành, khi trở về thì trời đã tối, cho nên hôm nay mới đến.”

Trần lão bản cười cười và tỏ vẻ lắng nghe, sau đó vội vàng gọi tiểu nhị lấy đồ ra. Khi Thượng Trang nhìn thấy thì những thứ đó đã được đựng trong hộp gấm gói lại rất kỹ càng, Trần lão bản cẩn thận đưa cho nha đầu.

Đột nhiên Tần mama hỏi: “Trần lão bản, những thứ này cũng là hàng mới?”

Trần lão bản sững sốt một chút, liền lập tức gật đầu.

Thượng Trang chỉ cảm thấy hơi ngẩn ra, quả nhiên, Tần mama đã tiến lên, mở miệng nói: “Cũng là hàng mới, theo lý nên để cho tiểu thư của chúng ta xem qua trước đã, đợi tiểu thư chúng ta chọn xong, mới để nàng mang đi.”

“Tần mama.....” Thượng Trang khẽ nhắc bà ta một tiếng, bà ta làm cái gì vậy?

Quả nhiên, nha đầu kia nghe thế, vẻ mặt liền không vui, nhúm mày liếc nhìn Tần mama một cái, không nói một lời, chỉ cầm lấy đồ rồi đi.

Tần mama vội ngăn nàng lại, mở miệng nói: “Lời của ta vừa nói, ngươi không có nghe thấy sao?”

“Tần mama.....” Thượng Trang đứng lên, muốn mở miệng, nào ngờ lại bị Tần mama trừng mắt nhìn một cái, nàng lấy làm kinh hãi.

Nha đầu kia ngược mắt nhìn Tần mama một cái, sau lại cười lạnh một tiếng nói: “Việc gì cũng có thứ tự trước và sau, đây là đồ mà tiểu thư chúng ta đã đặt từ trước, ngươi còn chưa tránh ra?”

Trần lão bản lau mồ hôi, tiến lên khuyên nhủ: “Tần mama, thật ra cùng một loại hàng, trong kho cũng còn, ngươi nhìn.....”

“Nhìn cái gì, tiểu thư nhà ta muốn đồ trong tay nàng!” Tần mama đánh gãy lời của hắn, nhìn nha đầu kia nói: “Ngươi có biết tiểu thư nhà ta là ai?”

Từ đầu đến cuối, nha đầu vẫn không nhìn Thượng Trang một cái, chỉ lạnh lùng nói: “Ta không cần biết tiểu thư nhà ngươi là ai, ta chỉ cần biết tiểu thư nhà ta là ai!”

“Thanh Nhi.”

Lời của nha đầu mới vừa rơi, liền nghe thấy giọng nói của nữ tử từ cửa truyền đến: “Xảy ra chuyện gì? Làm sao lấy có ít đồ mà chậm như thế?”

“Tiểu thư!” Thanh Nhi thật giống như nhìn thấy cứu tinh, chỉ vào Tần mama nói: “Người này không biết tốt xấu, cứ nói son phấn mà tiểu thư đặt là tiểu thư nhà nàng nhìn thấy trước, không cho nô tỳ đi!”

Thượng Trang không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt, dáng người thướt tha, trong suốt mà nhẹ nhàng. Trên mặt của nàng che một tấm lụa mỏng, đôi mắt trong suốt kia nhìn ngó xung quanh như muốn xuyên thấu.

Trần lão bản vội cười làm lành nói: “Hiểu lầm a, Mộ Dung tiểu thư, đó là sự hiểu lầm lớn.” Trần lão bản thật biết làm người, hai bên, ai cũng không muốn đắc tội, hắn chỉ muốn dẹp chuyệnặng yên thân.

Mà Thượng Trang, hơi có phần giật mình.

Mộ Dung tiểu thư? Chẳng lẽ là muội muội của đương triều Thừa tướng Mộ Dung Vân Sở?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 8: Thân phận

“Tiểu thư.” Thanh Nhi đẩy cánh tay đang ngăn chặn của Tần mama ra.

Thượng Trang không khỏi đi vài bước về phía trước, giữ chặt ống tay áo Tần mama, nhỏ giọng nói: “Tần mama, nếu Mộ Dung tiểu thư nói là của nàng, vậy chúng ta coi những cái khác thôi.”

Tần mama thấy vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa. Liền nghe nha đầu Thanh Nhi kia cười khinh miệt, nói: “Ồi trời, cũng không chịu soi gương một chút, xem mình là cái thân phận gì!”

Nói xong, nha đầu trước mặt mới chịu xoay người rời đi, ngay tức khắc con giận dữ của Tần mama bộc phát, bước nhanh lại, bóp chặt cổ tay của nàng, tức giận nói: “Thân phận gì hả? Ngươi cũng chỉ là một con hầu nhỏ mà thôi, ta ở An Lăng phủ mấy thập niên, cũng không ai dám nói như thế với ta!”

Thượng Trang thật sự hoảng sợ, sĩ diện của Tần mama là cao nhất, lời của Thanh Nhi vừa rồi là chạm vào điểm mấu chốt của bà ta.

Nàng muốn tiến lên khuyên giải, lại thấy Thanh Nhi giằng co, lớn tiếng nói: “Buông!”

Hai người cứ đẩy qua đẩy lại, trong lúc nhất thời Thanh Nhi cảm hộp gấm trong tay không được chặt lắm, “Ba ——” một tiếng toàn bộ đánh rơi trên mặt đất. Các loại hộp lăn đầy đất, tất cả son phấn đều rơi vãi ra ngoài.

“Nha!” Tần mama giật mình hô một tiếng, theo bản năng lui ra vài bước, dậm chân, chà những bột phấn dính ở đế giày ra.

“Tiểu thư.....” Thanh Nhi quay đầu lại nhìn nữ tử từ phía sau.

Sắc mặt Trần lão bản khê biến, bước lên phía trước, chỉ vào mảnh hỗn độn trên mặt đất và nói:

“Này..... Này.....”

Hắn không khỏi lúng túng nhìn mấy người trước mặt này, son phấn rơi vãi, tiền còn chưa có lấy nha!

Ai nha! Biết vậy hắn nên lấy tiền trước, giờ thì tốt rồi, kêu ai trả mới đúng đây?

Tần mama hừ một tiếng, xoay người nhìn Thượng Trang nói: “Tiểu thư đừng nhìn, ta vào bên trong coi một chút.”

Thượng Trang hơi ngần ra, thì bà ta cũng đã xoay người rời đi.

“Uy!” Thanh Nhi kêu bà ta, nói: “Những thứ này bị người làm đổ, giờ người lại muốn đi...”

“Thanh Nhi.” Nữ tử ở phía sau kêu nàng lại, nhú mày nói: “Không cần cãi, thanh toán tiền, chúng ta đi.” Nói xong, liền lập tức xoay người.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn nữ tử từ ngoài cửa, về mặt Thanh Nhi không tình nguyện tí nào, giờ lại nghe tiểu thư nhà nàng nói như thế, cũng không tiện nói cái gì nữa. Cẩn thận nói: “Trần lão bản, người thật không biết buôn bán, ngày sau người đừng có mơ là tiểu thư của chúng ta lại đến!” Nàng hừ một tiếng, dòn sức đem bạc nhét vào lòng bàn tay của hắn, xoay người đi ra ngoài.

Trần lão bản cuống quýt đuổi theo, vừa gọi: “Ai za, Mộ Dung tiểu thư, Mộ Dung tiểu thư.....”

Thanh Nhi ngoái đầu nhìn lại nói: “Đuổi theo làm chi? Còn không trở về tiếp đón khách quý của người!” Nói xong, điu tiểu thư nhà mình lên xe ngựa.

Màn xe bị một người nhấc lên, từ bên trong truyền ra một giọng nam: “Vân Khương, đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Vân Khương hơi kinh hãi, vội vào bên trong, cầm tay hắn nói: “Sao huynh lại thức?”

Dường như Trần lão bản loáng thoáng nhìn thấy mặt nam tử bên trong xe, hơi lấy làm kinh hãi, cuối cùng không dám tiến lên, biết điều xoay người trở về.

Đứng trước xe ngựa, Thanh Nhi vẫn còn bất mãn, mở miệng nói: “Mọi chuyện đều tại tiểu thư An Lăng gia kia, dám cướp son phấn của tiểu thư! Nô tỳ thấy, may là An Lăng lão gia không còn là Kinh Triệu Doãn, nếu không thiếu gia nên trừng trị hắn, để cho bọn họ mở to mắt chó mà nhìn một chút!”

Mộ Dung Vân Khương trừng mắt nhìn nàng một cái, quay đầu hướng nam tử trước mặt nói: “Ca, đừng nghe nàng nói bậy, chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ mà thôi. Đường trở về phủ còn một đoạn, huynh nghỉ ngơi một chút nữa đi.”

Giúp hắn dựa vào đệm mềm ở phía sau, nàng thở dài nói:

“Nghe nha đầu nói hôm nay huynh vào triều không thấy thoải mái lắm, mỗi ngày đều nghỉ ngơi trễ như thế, thân thể có làm bằng sắt cũng chịu không nổi nha! Vân Khương thật không hiểu, rốt cuộc Thánh Thượng cho huynh lợi ích gì, có thể khiến cho huynh liều mạng như vậy?”

Mộ Dung Vân Sở cười nhạt một tiếng, khép nhẹ hai mắt tựa vào trên đệm mềm.

Hắn không cần cho hắn lợi ích gì, hắn cũng sẽ liều mạng đi làm tốt mọi chuyện.

Nhưng, không biết vì sao, hắn lại nghĩ tới lời nói mới vừa rồi của Thanh Nhi.

Tiểu thư An Lăng gia, chưa từng có người ngoài nào gặp qua. Nay, nàng lại chọn thời điểm này mà đi ra. Việc này, thật có chút kỳ quái

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Duyên phận

Tần mama nhìn thấy Trần lão bản quay trở về, liền lên tiếng cười nhạo nói: “Thế nào, Trần lão bản bị cự tuyệt nên vấp phải bụi trở về đó sao?”

Trần lão bản lau mồ hôi, sau lại cười nói: “Tần mama thật biết nói đùa, Thừa tướng đại nhân đang ở trên xe ngựa, ta nào dám tiến đến chứ?”

Dường như hắn lại nghĩ tới cái gì, vội quay đầu nói với Thượng Trang: “Tiểu thư thích cái gì, cứ chọn nha.”

Một đại khách hàng thân thiết cũng đã đi, hắn không thể để tuột tay một cái nữa nha.

Vừa vặn, tiểu nhị lấy hàng mới đi ra ngoài, Trần lão bản vội chạy qua.

Tần mama lập tức giật mình, tiểu thư mới vừa rồi kia, thật là muội muội Thừa tướng? Sắc mặt của bà ta càng thêm trắng bệch, đặc tội Thừa tướng, chuyện này có chỗ nào tốt chứ? Bà ta thấy tiểu thư kia rất hiền lành, còn nghĩ chắc chắn không phải là vị Mộ Dung tiểu thư kia. Nếu là muội muội Thừa tướng, sao còn có thể để bà ta la lối om sòm như vậy chứ?

Thượng Trang cũng không biết vì sao, bước chân gằng như không chịu nghe theo sự sai khiến, cứ nhiên ngây ngô đại độ làm sao mà lại đi đến bên cửa ra vào vài bước. Xe ngựa bên ngoài cũng đã đi khá xa, mà dưới ánh mặt trời, ngay cả một chút dấu vết bụi cuộn cuộn nổi lên cũng không còn thấy.

Mộ Dung Vân Sở, là Thừa tướng trẻ tuổi nhất từ khi Tây Chu khai quốc cho tới nay. Nghe nói năm nay, hắn cũng vừa tròn 20 tuổi mà thôi.

Đáng tiếc, không thể nhìn thấy phong thái của hắn.

Thượng Trang ở dưới đáy lòng suy nghĩ.

Trần lão bản đã lấy son phấn đi ra, cười cười, muốn nàng chọn.

Giờ phút này Tần mama lại không có khí thế như trước, mãi cho đến khi ra khỏi Chi Hoa Trai, bà ta vẫn mang một dáng vẻ mệt mỏi chán chường.

.....

Trở về An Lăng phủ, vừa vặn gặp lão gia cùng phu nhân đang tản bộ ở trong vườn hoa. Thượng Trang liền bước lên phía trước hành lễ với hắn, lão gia nói: “Sao rồi, hôm nay có chọn được món gì vừa lòng không?”

Nàng vội gật đầu.

Lão gia lại nói: “Người cũng mệt rồi, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng!” nàng ứng thanh, sau đó, xoay người lui xuống.

Dù sao, cũng không phải là cha mẹ của mình, hai câu xưng hô kia, nàng thùy chung không thể nói ra khỏi miệng được.

Nhưng Tần mama lại không đi theo sau, thấy nàng đi xa, mới lộ ra vẻ mặt hoang mang rối loạn, nhìn lão gia nói: “Lão gia..... Lão gia ngài nói, muốn tiểu thư hôm nay đi ra ngoài để cho mọi người nhìn một chút. Ta...Ta liền nghĩ hay là tạo một cái náo nhiệt ở Chi Hoa Trai. Nhưng không ngờ tới lại đụng phải Mộ dung tiểu thư!”

Mặt phu nhân liền biến sắc, vội hỏi: “Người nói Mộ Dung tiểu thư của phủ Thừa Tướng?”

Tần mama sợ run lên, đánh phải gật đầu.

An Lăng lão gia cũng chỉ im lặng một lát, thật ra thì, cũng chưa chắc đó không phải là chuyện tốt. Có người ở phủ Thừa Tướng làm chứng, nữ nhi này của hắn, giả cũng thành thật. Không khỏi lại đưa tầm mắt nhìn về hướng Thượng Trang rồi đi một chút, mở miệng nói: “Việc này cũng không quan trọng, có lẽ Mộ Dung Tướng * ta nghĩ là nói về người ở phủ Tề Tướng) cũng chỉ là nghĩ tiểu nữ điều ngoa tùy hứng mà thôi, không có gì đáng ngại.”

Nghe vậy, Tần mama mới nhẹ nhàng thở ra.

.....

Thượng Trang trở lại trong phòng, liền thấy bọn nha đầu đã đem son phấn đặt cẩn thận ở trên bàn trang điểm, sau mới nhẹ giọng lui xuống.

Nàng thở dài một tiếng, ngồi ở bên cạnh bàn.

Lúc nàng giơ tay lên, mới nhớ tới vết thương ở tay phải.

Lúc này, mảng lớn màu đỏ kia đã voi bót, chỉ còn để lại một mảnh xước da mà thôi. Hiện giờ, nơi rỉ ra chút ít máu cũng đã đông lại, chạm vào liền cảm giác có chút thô sấp, cũng không còn đau nữa.

Vừa lấy lại tinh thần liền nhớ tới, từ nay trở đi, đó là phải vào cung.

Chẳng biết tại sao khi nhớ tới chuyện này, dường như cảm thấy trong lòng có một món đồ vật gì đó bị mất, thật trống trơ.

Đầu ngón tay, chạm đến ngọc bội đeo trên cổ, cẩn thận lấy ra, nắm ở trong tay. Trên ngọc bội còn dính nhiệt độ cơ thể của nàng, cho nên, một chút cũng không lạnh.

Nàng cùng muội muội, đời này, thật sự là vô duyên.

Suy nghĩ một hồi lại cảm thấy trong lòng thật chua xót.

Lúc này, liền thấy một tiểu nha đầu đi vào, đem một bọc đồ đưa cho nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, bên ngoài có người nói đem cái này giao cho ngài.”

Thượng Trang thấy nó được gói bởi khăn tay, liền lấy làm kinh hãi.

Nam nhân, khăn tay.

Vội vàng mở ra liền nhìn thấy một hộp thuốc trị thương.

Bất giác, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay của mình, người biết nàng bị thương.....

Là hắn!

Ngước mắt hỏi: “Người đâu?”

Nha đầu sợ run lên, vội nói: “Vừa rồi còn ở bên ngoài.”

Tiếng nói vừa mới rơi, Thượng Trang cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên đứng dậy, phóng ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Xin lỗi

“Tiểu thư!” Phía sau truyền đến thanh âm của nha đầu, mà lúc này bước chân của Thượng Trang lại dừng không được.

Tới cửa chính, loáng thoáng nhìn thấy xe ngựa kia quay đầu quẹo về phía bên trái mà đi. Nàng cắn răng một cái, không có tiếp tục bước ra cửa chính mà là chạy dọc theo tường vây bên trái, chạy được một đoạn.

Giờ khắc này, nàng cũng không biết rốt cuộc là mình bị làm sao vậy, đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Công tử, xin đợi một chút!”

Nàng cũng không biết một tiếng này hô lên, người bên ngoài phủ có nghe được hay không.

Nhưng, nhưng nếu không nghe được, thì nàng cũng sẽ không kêu lại lần hai.

Cho tới bây giờ, nàng đều là người biết giữ quy củ, lần này, phải nói là nàng đã phá lệ.

Vừa chạy nàng vừa hỏi mình vô số lần: Vì sao, muốn đi ra ngoài?

Chắc có lẽ là do nàng rất nhanh sẽ tiến cung. Như vậy, sẽ không còn cơ hội nói với hắn câu ‘Cảm ơn’, cho nên nàng mới có thể có dũng khí lớn như vậy.

Phải không?

Hỏi, nhưng là cảm thấy tâm trạng rất là rối ren.

Nàng chỉ nghe thấy, tiếng thờ đốc nặng nhọc của mình.

Nha đầu ở phía sau, rớt cuộc cũng không có đuổi theo nàng, mà, bên ngoài tường vây cũng không có bất cứ thanh âm nào truyền đến.

Nàng không khỏi có chút thất vọng.

Bước chân cũng từ từ chậm lại, tay vỗ tường vây, cúi đầu, thờ phỉ phò.

Cách một lát sau, dường như nghe tiếng bánh xe chuyển động.

Càng ngày càng gần.

Nàng giật mình kinh ngạc, đứng cách bức tường mà hỏi: “Xin hỏi, phải.....” Nói được một nửa, bỗng nhiên im lặng, nàng cũng không biết phải xưng hô với hấn như thế nào.

Nghe bên ngoài có người nói: “Công tử nhà ta cũng tự mình đến tặng thuốc, người còn muốn gì nữa?”

Giọng nói người nọ lạnh như băng, không nghe ra một tia ấm áp. Mà nàng, rất nhanh liền nhận ra, đó là giọng nói của Mạc Tầm!

Hết sức kỳ lạ, nơi nào đó ở trong lòng, tự nhiên lại có chút cao hứng.

Như vậy, thật sự là hấn!

Hít một hơi thật sâu, nàng mở miệng nói: “Ta chỉ là, muốn nói tiếng cảm ơn.”

Mạc Tầm lập tức giật mình, kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại công tử nhà mình một cái. Hấn còn tưởng rằng, An Lăng tiểu thư kia là muốn công tử nhà hấn đứng trước mặt nàng mà giao thuốc. Cũng không nghĩ, người ta chỉ muốn nói câu —— cảm ơn.

Nói, nói ra, cảm thấy cả người cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thượng Trang dựa tường, khóe miệng cười yếu ớt.

Bên ngoài, rớt cuộc truyền đến thanh âm của hấn: “Hôm nay nếu không phải xe ngựa của ta cản tiểu thư, có lẽ tiểu thư cũng không bị thương. Thuốc này, nhân tiện nói lời xin lỗi.”

“Công tử!” Mạc Tầm muốn mở miệng, lại thấy hấn ta giơ tay lên, ý bảo hấn đừng nói chuyện. Hấn cắn răng, là hấn lỗ mãng, muốn chinh An Lăng tiểu thư kia, lại làm công tử phải đến xin lỗi, hấn thực là đáng chết!

Thượng Trang hơi nắm chặt hai tay, một khắc này, nàng có loại xúc động, muốn đi ra ngoài, nhìn thấy hấn.

Nhưng, nàng biết, không thể nào thực hiện điều đó được.

Gia đình canh cửa, sẽ ngăn nàng lại.

Bỗng nhiên người bên ngoài lại hỏi: “Không biết danh tánh tiểu thư?”

Nàng giống như giật mình hoàn hồn, cuống quýt mở miệng: “Thượng.....” Lập tức, lại giật mình. Nàng là choáng váng đến đầu óc đần độn sao? Bây giờ, nàng làm sao còn là Thượng Trang gì nữa chứ? Nàng là đại tiểu thư An Lăng phủ.

“An Lăng Vu.”

Hôm nay gặp nhau, nàng cũng dùng thân phận An Lăng Vu, không phải sao?

Nhưng, vì sao, nàng lại cảm thấy có chút tiếc nuối?

Nói chung, đã có một lần nói chuyện với nhau, thì nàng cũng không còn cách nào dùng lại thân phận của mình nữa.

Người nọ khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: “Vậy thì, sau này còn gặp lại.” Dứt lời, Thượng Trang liền nghe được thanh âm của bánh xe ngựa chuyển động.

Rồi sau đó, thanh âm kia, càng ngày càng xa.

Nàng thậm chí cũng chưa kịp hỏi tên hấn.

Sau này còn gặp lại.....

Aizzz.

Nàng nhin không được bèn cười, làm sao còn có cơ hội chứ?

Sau này, nàng phải vào cung rồi, từ đó, bọn họ sẽ cách xa nhau, làm sao còn giống như tường vây An Lăng phủ này chứ?

Bức tường cung điện kia, một mình trải qua

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: He giấu

“Vu nhi.”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng người truyền đến từ phía sau lưng, nàng lấy làm kinh hãi, mới nhớ tới là kêu nàng.

Vội xoay người lại, liền nhìn thấy lão gia đứng ở cách đó không xa nhìn nàng, nàng cảm thấy hơi lo lắng, theo bản năng liếc mắt nhìn tường vây bên hông một chút. Không biết chuyện vừa nãy, lão gia có nhìn thấy hay không?

“Vu nhi.” Hắn lại gọi một tiếng, rồi bước đến.

Thượng Trang vội chỉnh người ngay ngắn lại, song hướng hần, cắn răng, cuối cùng kêu một tiếng: “Cha.....”

Thanh âm kia, rất nhỏ, dường như hoàn toàn không nghe được. Nàng vẫn không có thói quen.

Lão gia đã tiến lên trước, mở miệng nói: “Theo cha đi dạo một chút, cha có một ít chuyện muốn nói cùng ngươi.” Nói xong, cũng không nhìn nàng, chỉ vòng qua người nàng, hướng phía trước đi.

Thượng Trang do dự một chút, song cũng nâng bước đi theo.

Đi theo phía sau hần, nàng cúi thấp đầu, không biết giờ khắc này lão gia sang đây, muốn nói cái gì với nàng.

Đi được vài bước, mới nghe giọng nói của lão gia truyền đến: “Lúc trước, Tàn mama đề nghị để ngươi vào cung thay thế, ta liền đồng ý. Ngoài ra, khi ngươi còn nhỏ lại là thư đồng, còn có.” Hần nói đến việc này, đột nhiên quay đầu lại nhìn nữ tử trước mặt.

Thượng Trang hơi kinh hãi, bất giác dừng cước bộ.

Lão gia lại nói: “Tuy rằng, người bên ngoài, không người nào được thấy qua An Lăng tiểu thư, nhưng mỗi người đều biết, nữ nhi An Lăng Vu ta xinh đẹp vô song. Cho nên, không phải ai cũng có thể thay thế.”

Thượng Trang hiểu được, diện mạo của An Lăng Vu ở trong kinh thành là được người người khắp nơi tuyên dương, cho nên, không phải ai cũng có thể giả mạo nàng. Ngưng mắt nhìn lão gia, giờ này, hần nói với nàng điều này, là nói cho nàng biết, nàng cũng rất đẹp, có phải không?

Không biết vì sao, hai tay của nàng hơi hơi buộc chặt.

Giờ phút này, diện mạo đối với nàng mà nói cũng không phải là một loại may mắn.

Trong lòng nàng hiểu được.

“Thượng Trang.” Đột nhiên, hần kêu tên của nàng, rồi lại mỉm cười nói: “Diện mạo của ngươi, một chút cũng không hề kém hơn so với Vu nhi.” Hần biết, trước kia, là vì còn có An Lăng Vu, cho nên người trong phủ, không dám đề cập tới diện mạo xinh đẹp của nha đầu này.

Nói ra, đó là bất kính với tiểu thư.

Nơi này, là không cho phép lấy ai ra để đi so với chủ tử.

Thượng Trang không khỏi đưa tay xoa gương mặt của mình, nàng nhếch miệng cười nhẹ, nhìn lão gia, mở miệng nói: “Lão gia là sợ sắc đẹp của Thượng Trang như vậy, ở kỳ tuyển tú sẽ trở hết tài năng, đúng không?”

Con ngươi lão gia hơi căng, xem ra, nàng không chỉ có diện mạo xinh đẹp mà còn rất thông minh.

Hôm qua, nói với nàng ở thư phòng, nàng còn nhớ rất kỹ.

Không đợi hần mở miệng, nàng lại nói: “Thượng Trang hiểu rồi.”

Ngày tuyên tử đó, nàng phải ăn mặc cho thoát nhìn liền thấy xấu xí, vì không để cho Hoàng Đế chú ý. Không gì đơn giản hơn việc này, đợi đến ngày đó, nhóm tú nữ đều ăn mặc rất xinh đẹp. Còn nàng, chẳng qua là điểm một chút xanh biếc ở giữa muôn hoa.

Lão gia xoay người, đưa lưng về phía nàng nói: “Ta biết, lấy trí tuệ của ngươi, ắc sẽ có cuộc sống rất khá đàng sau hậu cung.” Nữ nhân hậu cung, chẳng qua là so tâm kế.

Thượng Trang sợ run hạ, lập tức quỳ xuống: “Lão gia xin yên tâm, Thượng Trang tuyệt đối sẽ không mang đến tai họa cho An Lăng phủ.”

Mà, cuộc sống như vậy, không phải là điều nàng muốn.

Lão gia hơi lấy làm kinh hãi, nữ tử như vậy, trước kia hần lại chưa từng phát hiện. Nhưng mà cũng tốt, để nàng thay thế An Lăng Vu vào cung, cũng sẽ không gây ra chuyện rắc rối gì.

An Lăng Vu không tiến cung, trừ bỏ hôn sự cùng Trầm thiếu gia, kỳ thật, còn có một nguyên nhân khác.

Việc này, hần cũng không có nói cho ai biết, kể cả Thượng Trang.

Mà hần tin tưởng, nàng, có thể bảo vệ được chính mình

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Phục linh

Tuyên Khánh, mười lăm hàng năm, ngày 23 tháng 9, kỳ tuyên tử cuối cùng cũng bắt đầu.

Thượng Trang chỉ mặc quần áo đơn giản, cũng không đáng chú ý lắm.

Tần mama có mấy lần muốn giúp nàng đổi trang phục khác, đều bị nàng cự tuyệt.

Tất cả người trong An Lăng phủ, đều đến đưa tiễn nàng.

Trong năm năm qua, mỗi lần phu nhân nhìn nàng, đều mang ánh mắt không vui. Thời gian cuối cùng này, cái gì cũng không nhìn ra được ngoài sự bình tĩnh. Nàng hướng bọn họ dập đầu, coi như là báo đáp công ơn nuôi dưỡng.

Lúc xoay người, liền nghe lão gia nói: “Diệc Trang, ta vẫn sẽ phái người tìm. Ngươi, phải sống.”

Nàng không có quay đầu lại, chỉ gật đầu một cái.

Nàng sẽ sống, chỉ có còn sống, mới có hy vọng gặp lại muội muội.

Lúc lên xe ngựa, không cẩn thận sẩy chân rơi vào khoảng không, nha đầu tay mát lạnh lẹ đỡ lấy nàng, thở nhẹ: “Tiểu thư cẩn thận!”

Nàng nhìn nàng ta một cái, nha đầu này thật thông minh, là lão gia đặc biệt chọn cho nàng.

Vừa vào bên trong, thì xe ngựa đã đi tiếp.

Nha đầu theo vào ngồi, nhìn khăn trong tay Thượng Trang, nhũ mày nói: “Tiểu thư là đang nhớ người nào sao?”

Nàng lấy làm kinh hãi, vội vã lắc đầu rồi đem khăn tay cất đi.

Đó là ngày hôm qua, vị công tử kia đưa thuốc đến, nó được dùng để gói ở ngoài hộp, nàng không có để lại, cũng không biết nên cất nơi nào. Nàng cũng chỉ nghĩ, để lại An Lăng phủ thì bọn nha đầu cũng dọn dẹp rồi không biết thất lạc nơi nào, chỉ bằng, tự mình mang theo.

Có lẽ, ở thâm cung, nàng còn có thể từ trên khăn tay này cảm nhận hương vị cuộc sống mà nàng từng trải qua ở ngoài cung.

Chán nản cười nhẹ một tiếng, nhìn nha đầu trước mặt, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Nha đầu mỉm cười nói: “Nô tỳ tên Phục Linh.”

“Phục Linh?” Thượng Trang nhũ mày: “Nếu ta không nghĩ sai, thì đây chính là tên một loại dược liệu.” Dùng tên dược liệu làm tên, nàng cảm thấy rất là

kính ngạc.

Phục Linh gật đầu nói: “Đích thật là tên được liệu, nô tỳ khi còn bé đã từng làm việc tại tiệm thuốc, bởi vì đều là cô nhi, cho nên chừng quây liên lấy tên được liệu mà đặt tên cho chúng ta. Sau lại, cũng không biết chừng quây đắc tội với ai, tiệm thuốc bị niêm phong. Nô tỳ không có chỗ đi, may mắn là lão gia chịu chứa chấp, mới lưu lại ở An Lăng phủ.”

Thượng Trang lắng nghe, theo lời của nàng ta, thì nàng cũng biết được, Phục Linh là người lão gia tín nhiệm.

.....

Hai người nói chuyện ở bên trong xe, bất tri bất giác mới phát hiện xe ngựa đã ngừng lại.

Phục Linh vội đứng dậy xuống xe, nhắc màn xe lên đỡ Thượng Trang.

Nàng do dự một chút, rồi mới đứng dậy xuống xe.

Nhóm tú nữ cũng đều tới đây, nàng xoay người lại, mới nhìn thấy cửa cung to lớn đằng sau kia. So với trong tưởng tượng, cao hơn, còn muốn lớn hơn.

Giờ phút này, đột nhiên mặt trời sáng rực, gay gắt hơn. Nàng mơ hồ cảm thấy hơi choáng váng muốn ngã xỉu.

“Tiểu thư, cẩn thận.” Một bên, truyền đến thanh âm nha đầu, có chút quen thuộc.

Thượng Trang không khỏi ngoái đầu nhìn lại, thấy một nữ tử từ bên trong xe ngựa đi ra. Mà nàng, liếc mắt một cái liền nhìn ra nha đầu bên cạnh nàng ta, dường như, tên là ‘Thanh Nhi’.

Hơi lấy làm kinh hãi, như vậy, nàng kia chính là Mộ Dung tiểu thư!

Ngày ấy, nàng còn lưa mông che mặt, nay, đã sớm không cần dùng đến.

Mộ Dung gia tiểu thư, dung nhan cũng thật đẹp, giống như mây bay sang tháng.

Lúc này, đột nhiên ánh mắt Mộ Dung Vân Khương nhìn sang nàng, nàng chỉ hơi ngẩn ra. Thanh Nhi cũng liếc mắt nhìn sang bên này một cái, hừ một tiếng khinh miệt, diu tiểu thư nhà nàng ta đi qua trước mặt các nàng.

Phục Linh liếc nhìn Thượng Trang một cái, sau nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư biết các nàng sao?”

Thượng Trang sợ run lên, lập tức lắc đầu: “Chỉ là gặp mặt một lần.”

Vậy không tính là biết chứ?

Giống như vị bạch y công tử ngày hôm đó, chỉ là gặp qua, cũng không tính là biết.

Văn Văn: (...) Ha ha, vào cung, rất là rối rắm, cũng không phải rối rắm bình thường đâu nha

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Thiên điện

Giờ thìn canh ba(* 7- 9h sáng), cánh cửa cung màu đỏ thắm cũng từ từ mở ra.

Nhóm tú nữ đã đứng đợi ở ngoài cung từ lâu, trên mặt đều mang vẻ mặt khác nhau.

Hoàng đế đã lớn tuổi, như thế thì những thiếu nữ tuổi thanh xuân này, phần lớn, đều không muốn gả cho hắn làm phi.

Song, bên trong này, lại có rất nhiều lợi ích liên quan tới quan hệ.

Hậu cung không thể tham gia vào chính sự, nhưng, nữ tử hậu cung lại có thể trực tiếp ảnh hưởng đến sự hưng suy của nhà mẹ đẻ.

Lấy tôn vinh một nữ tử đến dẫn dắt sự hưng thịnh của một gia tộc, đây thật là một giao dịch rất tốt, không phải sao?

Có lẽ giờ phút này, Thượng Trang có chút kính nể An Lăng lão gia, không vì cái gì khác, chỉ vì hắn bằng lòng xem trọng tâm nguyện nữ nhi của mình. Lấy thân phận tâm thương của nàng để đổi lấy phần vinh cho An Lăng phủ.

Mà nàng, dùng tự do chính mình, đổi lấy một câu hứa hẹn của lão gia, như vậy cũng đủ rồi.

Thái giám cùng cung nữ đều lần lượt đi ra, cũng không phô trương mấy, lại làm cho người ta cảm giác được một loại trang nghiêm.

Bước chân cùng biểu tình đều theo quy củ.

Kia chính là cuộc sống trong tương lai mà Thượng Trang phải đối mặt.

Phục Linh đi nàng tiến lên, theo mọi người đi qua cửa cung cao lớn này.

Cửa cung, cũng chỉ là mở cửa hông hai bên ra mà thôi. Chi riêng cửa hông cũng đã rất cao to rồi. Còn cửa cung chính giữa kia, chỉ khi cưới chánh cung Hoàng hậu nương nương, mới có thể mở ra.

“Tiểu thư.” Phục Linh ở bên tai nàng nhỏ giọng gọi.

Rốt cuộc Thượng Trang cũng hoàn hồn, ánh mắt nhìn về hướng phía trước.

Giờ phút này, mọi người đã băng qua cửa cung, trước mắt, chính là bên trong cung điện hoàng gia.

Phù điêu Huyền Long được tạo hình rất sống động, rườm rà nhưng hợp lý, chạm trổ như vậy, người bình thường khó có thể sánh kịp. Ánh mặt trời chiếu rọi xuống dưới, chiếu vào trên phù điêu, rọi ra đầy màu sắc.

Đi một đoạn dài, ngoài long ra, vẫn là long.

Thượng Trang hiểu, tại đây vẫn còn ở phía trước chính điện. Chính điện, không phải hậu cung tần phi nào có thể đặt chân.

Theo sát đội ngũ phía trước, đi thật lâu, mới nhìn thấy trước mặt là Tuyên Thanh Điện.

Hàng năm tới kỳ tuyển tú, đều bắt đầu tại nơi này, và kết thúc cũng tại nơi này.

Thái giám mang các nàng đi tới trước điện, đột nhiên dừng cước bộ, xoay người lại nói: “Canh giờ còn chưa tới, thỉnh các vị tiểu chủ đi qua Thiên Điện chờ, đợi thánh giá đến, tự sẽ có công công đi qua Thiên Điện truyền các người vào điện.” Hắn nói xong, nhìn cung nữ bên cạnh nháy mắt một cái.

Cung nữ tiến lên phía trước nói:

“Nhóm tiểu chủ mời đi theo nô tỳ.” Nói xong, nàng đã xoay người bước đi.

Mọi người, ai cũng không dám nói chuyện, chỉ yên lặng bước theo.

Mặc kệ vào cung tự nguyện hay không tự nguyện, nay đã ở trong cung, liền không thể vượt qua quy củ trong cung.

Cung nữ mang các nàng đến Thiên Điện, lúc đi ra ngoài liền nói: “Nhóm tiểu chủ hãy nghỉ ngơi trước đi, chốc lát nữa Thánh Thượng sẽ tới, liền có người đến mời, nô tỳ chờ ở bên ngoài, nhóm tiểu chủ nếu có chuyện gì, chỉ cần phân phó nô tỳ.” Nói xong, cúi người hành lễ, rồi lui xuống theo quy củ.

Cửa, được đóng lại.

Thượng Trang nghe được thanh âm thở phào nhẹ nhõm, nàng không khỏi ngoái đầu nhìn lại, liếc mắt một cái, liền nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương cùng Thanh Nhi đang đứng cách mình không xa. Nàng suy nghĩ một chút, cất bước tiến lên, thấp giọng kêu: “Mộ Dung tiểu thư.”

Mộ Dung Vân Khương không ngờ tới Thượng Trang sẽ chào hỏi với nàng, có chút kinh ngạc, một lát, mới cười nói: “An Lăng tiểu thư.” Thanh Nhi bên cạnh nàng có chút không vui, nhìn nữ tử trước mặt, nàng luôn không quên ngày hôm đó, chuyện người bên cạnh Thượng Trang làm đổ hộp son phấn của tiểu thư nhà mình.

Tiểu thư hiền lành, nàng lại nuốt không trôi cục tức kia, hừ khê một tiếng nói: “Thế nào, nay mới nghĩ đến nịnh bợ ư?” Nhất định là khi nàng trở về, ngẫm lại thân phận của mình hôm nay, và lại còn có địa vị của Mộ Dung gia hiện giờ, cho nên hỏi hận chứ gì?

“Thanh Nhi, không được vô lễ!” Mộ Dung Vân Khương nhẹ giọng quát lớn

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Nhiễm bệnh

Phục Linh vốn định nói chuyện, nhưng thấy một cái ánh mắt của Thượng Trang, cuối cùng đem lời muốn nói nuốt xuống. Nàng mới chợt nhớ tới, Mộ Dung tiểu thư trước mặt này ắt không phải là muội muội của Mộ Dung Tường như trong lời Tàn mama nói chứ?

Nàng mới vừa suy đoán, đã thấy nữ tử trước mặt tiến lại đây, nàng cười nói thân nhiên: “Nha đầu kia từ nhỏ bị ta làm hư, khiến An Lăng tiểu thư chê cười.”

Thượng Trang lắc đầu nói: “Làm sao có thể, ta là vì chuyện hôm đó mà nói lời xin lỗi.”

Tàn mama đắc tội với người trước mặt này, mà nay, lại chỉ có một mình nàng ở trong cung. Người ta tức giận, tất nhiên cũng là rơi trên đầu nàng, nàng tội gì phải để cho mình gặp chuyện không hay. Tuyển tú chưa bắt đầu, nhưng nàng biết, nữ tử có diện mạo xinh đẹp không chỉ có một mình nàng, nàng lại chỉ có một mình, ăn mặc cũng bình thường, không thu hút chút nào. Vì Mộ Dung tiểu thư này là muội muội Thừa tướng, thân phận rất là tôn quý, nếu nói không được tuyển chọn, căn bản là không có khả năng. Thượng Trang nàng cũng không phải là người thích nịnh bợ, nhưng, gây thù hằn không bằng xưng bằng hữu. Nàng còn nhớ rõ, có một muội muội, ở nơi nào đó ngoài cung, đang chờ nàng.

Nay, ai cũng không giúp được nàng, mọi sự, chỉ có tự bản thân nàng.

Phục Linh là một nha đầu thông minh, nghe Thượng Trang nói như thế, cũng im lặng cúi đầu, không nói thêm một câu gì.

Ngược lại, Mộ Dung Vân Khương hơi giật mình, thật ra ngày đó, nàng cũng nghĩ rằng vị An Lăng tiểu thư này là một người điêu ngoa. Ngày đó không có biểu hiện ra trước mặt nàng, cũng chỉ là giả bộ. Vậy còn hôm nay? Là đã biết thân phận của nàng, nàng ta không thể trêu vào, cho nên vẫn giả bộ như cũ sao?

Trong đầu nghĩ như vậy, trên mặt cũng không có biểu tình gì, mở miệng nói: “Hôm đó, chỉ là hiểu lầm thôi, chúng ta đều đã quên.”

Thượng Trang cười gật đầu.

Hai người lại nói chuyện một lát, thời gian liền qua nhanh hơn.

Lại không biết qua bao lâu, vẫn không thấy có người đến tuyên bắt kì ai trong các nàng vào điện. Nhóm tú nữ bắt đầu cảm thấy bất an, thanh âm ồn ào càng ngày càng nhiều, đại khái là thảo luận xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thượng Trang liếc mắt nhìn đến trước cửa một cái, loáng thoáng có thể nhìn thấy thân ảnh người bên ngoài. Thanh âm bên trong như thế, nhất định là bọn họ không thể không nghe. Nhưng, cũng không có một người nào di chuyển một cái.

“Tiểu thư.” Phục Linh khẽ kêu nàng một tiếng.

Nàng giơ tay lên, ý bảo nàng ta không cần nói. Xem ra, canh giờ tuyển tú sớm đã qua, Hoàng Thượng không phải thật đem một đoàn tú nữ này quên sạch chứ.

Như vậy, là thử dò xét cái gì sao?

Đáy lòng nàng hơi lấy làm kinh hãi, nhìn một nhóm tú nữ ở trong phòng. Giờ phút này, nơi này cũng không thấy người của Hoàng Thượng, có thể thử dò xét cái gì đây?

Nàng mới vừa suy đoán, liền nghe có người đẩy cửa ra.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn vào trước cửa, thấy một thái giám tiến vào. Thanh âm ồn ào khắp phòng lập tức im bật, đột nhiên im lặng lại khiến cho Thượng Trang cảm thấy có chút không thích ứng.

Thay vào đó, là một bầu không khí căng thẳng.

Người được mang vào điện đầu tiên sẽ là ai? Có thể hay không chính là mình?

Thái giám tiến lên đây, hắng giọng nói: “Thánh Thượng có chỉ, hôm nay hủy bỏ tuyển tú. Vì thế liền sẽ có cung nhân mang các vị tiểu chủ đi Sở Viện(* gốc conver Sở 璟 viện ==”) nghỉ ngơi.” Hắn nói xong, vung phát trần trong tay.

Lời vừa nói ra, toàn trường một mảnh xôn xao.

Có thất vọng, có may mắn.

Thượng Trang cũng nói không rõ đến tột cùng là loại cảm giác gì, nàng cảm thấy, chuyện này không có đơn giản như vậy. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.

Cung nữ mang các nàng đi Sở Viện, an bài xong xuôi từng gian phòng rồi mới lui ra.

Các nàng mới chỉ là tú nữ, trong cung sẽ không an bài cung nhân hầu hạ, bất quá là ở Sở Viện sẽ lưu lại vài người trông nom, nhưng cũng không phải là hầu hạ các nàng.

Có người bí mật an bài nha đầu đi hỏi thăm, nha đầu trở về nói, Hoàng Thượng nhiễm bệnh, long thể không khoẻ, cho nên hôm nay mới hủy bỏ tuyển tú.

Có người khóc lên, đúng vậy, Hoàng Thượng nhiễm bệnh, là chuyện rất không tốt. Một đám các nàng, cũng mới bấy lớn? Đời người còn chưa bắt đầu, liền phải kết thúc ở trong sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Thánh chỉ

Thượng Trang ngồi ở trong phòng, Phục Linh đứng hầu ở một bên, giúp nàng rót trà, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Thánh Thượng long thể không khoẻ, nhóm tiểu chủ đều lo lắng, nô tỳ thấy, ngài ngược lại rất yên tâm.”

Thượng Trang cười nhẹ một tiếng, nhấp một miếng nước trà, mở miệng nói: “Có cái gì cần lo lắng chứ, kỳ đến chỉ, tắc an chỉ(1).”

(1) Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.

Phục Linh mỉm cười, cũng không thêm nhắc lại.

Thượng Trang cũng không nói lời nào, nàng không hỏi Phục Linh có biết chuyện nàng không phải là nữ nhi thân sinh của lão gia hay không. Chỉ có điều, trong lòng nàng biết, Phục Linh, là người mà nàng có thể tin nhiệm.

Trời gần chuyển sang hoàng hôn, liền nghe được người bên ngoài tiến vào trong viện, sau đó có thái giám lớn tiếng kêu: “Thánh chỉ đến ——”

Thượng Trang lấy làm kinh hãi, không phải nói long thể Hoàng Đế không khoẻ sao? Đã trở thế này, cư nhiên đang êm đẹp, lại đến đây tuyên Thánh chỉ.

Cùng Phục Linh, hai người liếc nhau, lại vội đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhóm tú nữ lần lượt đi ra, trên mặt đều là thần sắc hoảng loạn. Ngược lại nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương, là một bộ dáng lạnh nhạt như trước, khiến Thượng Trang nhìn không ra nguyên cớ nào.

Mọi người cúi đầu quỳ xuống, trán chạm đất.

Thái giám run run, đem Thánh chỉ màu vàng mở ra, hắng giọng nói: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết, tuyên Mộ Dung Vân Khương, Lưu Nghiên, Trang Tĩnh Nhi, Úc Chỉ Nhu, Lã Tây.....” Thái giám một hơi niệm đi xuống: “An Lăng Vu kiến giá ——”

Tới lời nói cuối cùng của thái giám, Thượng Trang chỉ cảm thấy hết sức kinh hãi, nàng mặc dù không biết những người trước đó là phân biệt theo thân phận gì, nhưng cũng có thể đoán ra được, chắc sẽ không tầm thường. Nhưng, vì sao tên An Lăng Vu cũng xuất hiện ở trên đó?

Tay chợt buộc chặt, tâm điên cuồng nhảy loạn không ngừng.

Đã rất rõ ràng, Hoàng Thượng căn bản không có ý muốn theo dõi việc lựa chọn từng người, hẳn bất quá là y theo tên trên danh sách tuyển tú, hoặc là nói đến gia thế sau lưng các vị tú nữ, đại khái là lựa chọn qua loa.

Một cuộc tuyển tú rất đặc biệt, không phải sao?

Rất là, có phong cách riêng.

Như vậy, An Lăng Vu là thứ gì?

Đã không còn là tiểu thư Kinh Triệu Doãn, luận về thế lực, căn bản nàng không có gì hơn.

Chẳng lẽ, là nghe tin đồn trong kinh về diện mạo xinh đẹp của An Lăng Vu sao?

Không.

Phủ nhận ngay lập tức, lời đồn đãi như vậy, là không thể truyền vào trong lỗ tai Hoàng Thượng. Nơi này là hoàng cung, chứ không phải chợ. Còn nữa, lần tuyển tú này cũng đâu thiếu người xinh đẹp.

Như vậy, là vì sao?

Tâm loạn như ma mà nghĩ, cuối cùng, không có cái đáp án nào.

Thái giám đã thu hồi Thánh chỉ, lại nói: “Tiểu chủ được Thánh Thượng điểm danh, mời đi theo nô tài.” Nói xong, hấn lại hướng phía dưới quét mắt một cái, mới xoay người.

Mọi người phía dưới không dám nói lời nào, bị điểm danh, đều chậm rãi đứng dậy.

Thượng Trang bắt giác liếc mắt nhìn hướng Mộ Dung Vân Khương một cái, chỉ thấy nàng hơi nhú mào, lại chỉ trong nháy mắt, lập tức khôi phục bình tĩnh.

Thái giám hướng bọn nha đầu nói: “Cũng không cần hầu hạ.” Hấn dừng lại, song khom người nói: “Nhóm tiểu chủ, bên này, mời.”

“Tiểu thư.” Phục Linh cúi đầu khẽ gọi một tiếng.

Thượng Trang lắc đầu, cũng không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng vung tay nàng ra. Nay, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Tâm tư Hoàng thượng, nàng thật không nghĩ ra.

Mọi người được mang tới Càn Thừa Cung.

Thượng Trang hơi lấy làm kinh hãi, nơi này là tẩm cung Hoàng Thượng, như vậy, nói long thể Hoàng Đế không khỏe, là thật? Nếu không, hấn cũng sẽ không ở trong này tiếp kiến các vị tú nữ mới phải.

Thái giám tiến lên thì thầm với một thái giám khác, thái giám kia đẩy cửa đi vào. Chỉ chốc lát sau, liền đi ra, mở miệng nói: “Các vị tiểu chủ vào đi thôi.”

Thượng Trang khẽ hít vào một hơi, tên của nàng là ở cuối cùng, tất nhiên là đi cuối cùng.

Vào bên trong, mùi Long Tiên Hương nồng đậm, xen lẫn mùi thuốc nồng nặc. Thượng Trang khẽ nhú mào, bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Tứ hôn

Thượng Trang cúi đầu, ánh mắt không tự giác hướng phía trước nhìn thoáng qua, chỉ thấy một chút thân ảnh bên cạnh giường rồng.

Nàng nhìn thấy, là y phục nữ nhân.

Áo Phụng dài, không thể nghi ngờ, đó là Hoàng Hậu.

Mà trên giường rồng, màn trướng màu vàng sáng được hạ xuống, toàn bộ bên trong đều mờ mịt, lò mờ không nhìn thấy rõ được gì.

Mọi người vội quỳ xuống hành lễ: “Thánh Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Khụ khụ.....” Trừ trong màn, truyền ra một chuỗi tiếng ho khan. Song, cũng là Hoàng Hậu mở miệng: “Tất cả hãy bình thân.”

“Tạ nương nương.” Mọi người cảm tạ thánh ân, rồi mới ngoan ngoãn đứng dậy theo khuôn phép.

Thượng Trang cúi đầu, cảm thấy Hoàng Hậu đứng dậy tiến lại đây, rồi sau đó nghe nàng nói: “Thánh Thượng long thể không khỏe, theo ý của Bôn cung, tuyền tú ở nơi nào cũng giống nhau. Nay đem nhóm người các người truyền đến, cũng là truyền đạt ý của Thánh Thượng.”

Mọi người không nói, lẳng lặng mà nghe Hoàng Hậu nói.

Nàng liếc nhìn thái giám ở bên cạnh một cái, thái giám hiểu ý, bước lên phía trước, đem mâm gì đó trình lên. Hoàng Hậu đưa tay lấy lớp trên vải lụa, trên đó viết rất nhiều tên.

Nàng đọc khẽ: “Úc Chi Nhu.”

Nữ tử bị kêu tên hết sức kích động, vội bước ra một bước, quỳ xuống nói: “Nô tỳ ở đây.”

Hoàng Hậu cúi đầu liếc nhìn nữ tử trước mặt một cái, chậm rãi mở miệng: “Thánh Thượng long ân, sắc phong nữ nhi Thiếu phủ Úc Chi Nhu làm tứ phẩm, Thuận Nghi.”

Nữ tử cuống quýt dập đầu: “Nô tì tạ Thánh Thượng long ân!”

“Đứng lên đi.” Hoàng Hậu hướng nàng nói.

Úc Thuận Nghi lại cảm tạ thánh ân rồi mới đứng dậy.

Ngay sau đó, lại sắc phong nữ nhi Đình Úy Trang Tĩnh Nhi làm Phân Nghi, nữ nhi Thái Bộc Lã Tây làm Đức nghi.

Ba vị phụ thân của các nàng có chức quan cấp bậc giống nhau, cho nên cấp bậc của các nàng cũng như nhau, đều là theo tứ phẩm.

Làm Thượng Trang cảm thấy khó hiểu nhất là những tú nữ còn lại, thế nhưng không được sắc phong làm phi tần. Cũng là mọn miệng Hoàng Hậu, đem từng người chỉ hôn cho các vị Vương gia.

Rất nhiều điều kỳ quái nha, thái giám mang đến gần hai mươi tên tú nữ, thế nhưng Hoàng Đế chỉ để lại ba tên cho mình. Quang Thành Vương, liền ban thưởng ba tú nữ cho hắn.

Thượng Trang mơ hồ cảm thấy, sự tình càng ngày càng kỳ quái.

“Mộ Dung Vân Khương, tứ hôn cho Hoàn Vương.”

Hoàng Hậu vừa mới nói xong, Mộ Dung Vân Khương chỉ cảm thấy trái tim như bị bóp chặt, ngẩng đầu nhìn người trước.

Mà Thượng Trang, cũng hết sức kinh ngạc.

Mộ Dung Vân Khương lại lạc tuyền, đây là điều mà nàng nghĩ không bao giờ xảy ra.

Cư nhiên, lại đem nàng chỉ hôn cho Hoàn Vương!

Nàng không biết, đây có thật sự là ý của Hoàng Đế, hay là chủ ý của Hoàng Hậu.

Tay giấu trong tay áo từ từ nắm chặt, vậy còn nàng thì sao? Vận mệnh của nàng, là gì đây?

Hơi hơi cắn môi, nếu như cũng đem nàng chỉ hôn cho một vị Vương gia nào đó, có lẽ, lại là một chuyện tốt. Ít nhất, nàng không cần phải đội lên cái thân phận An Lăng Vu giả này, ở trong cung nhắm mắt theo đuôi (*giống như là sống dưới thân phận kẻ khác ý) mà sống.

Nhưng, sự thật sẽ như nàng mong muốn sao?

Bất giác ngừng lại hô hấp, nàng gần như quên mất, giờ phút này còn đang an bài chỗ cho Mộ Dung Vân Khương.

Hoàng Hậu thấy Mộ Dung Vân Khương nhìn thẳng vào nàng, bất giác lấy làm kinh hãi, chưa từng có người nào dám cả gan nhìn thẳng nàng như vậy. Lạnh mặt, mở miệng: “Còn không tạ ơn?”

Ánh mắt của mọi người đều lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Vân Khương, nàng vẫn giữ khuôn mặt nhỏ nhắn lên như cũ, nhưng là khoảnh khắc này, đột nhiên chuyển hướng đến người trên giường rồng. Dùng sức cúi đầu, cắn răng nói: “Thánh Thượng, nô tỳ không muốn!”

Thượng Trang chỉ cảm thấy hít vào một ngụm lạnh khí, mặc dù là từ miệng Hoàng Hậu nói ra, nhưng vẫn là ý chỉ của Hoàng Đế.

Mà Mộ Dung Vân Khương nàng, cư nhiên lại kháng chỉ!

“Lớn mật!” Hoàng Hậu lớn tiếng quát.

“Khụ khụ.....” Hoàng Đế lại ho khan vài tiếng, Thượng Trang nhìn thấy, màn trướng màu vàng sáng kia đột nhiên hơi hơi có động tĩnh. Nghe thanh âm của hắn truyền đến: “Hửm? Vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Kháng chỉ

Vì sao.....

Đây là điều mà tất cả mọi người có mặt tại bên trong tầm cung này đều muốn biết.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Mộ Dung Vân Khương, đầu nàng cúi thấp, tay nàng đặt trên mặt đất, từng đốt ngón tay cho thấy rõ cảm giác. Mà, thân thể của nàng, vẫn chưa thấy run rẩy.

Nàng, là thật không có gì, hay là thật sự có gan lớn như vậy?

“Khụ khụ.....” Người trên giường rùng lại tiếp tục ho khan, Hoàng Hậu vội xoay người đi tới bên giường rùng, nhẹ nhàng xốc màn trướng màu vàng sáng lên, ngồi trên mép giường khẽ vuốt lưng hắn, nói nhỏ: “Thánh Thượng vẫn là nên nghỉ ngơi, việc này nô tì sẽ xử lý thỏa đáng.”

“Khụ.” Hoàng Đế nâng tay đẩy cánh tay Hoàng Hậu ra, chống người lên, nhìn thẳng nữ tử phía dưới lấy trán chạm đất, hơi hơi nheo ánh mắt lại, mở miệng nói, “Hoàn Vương đến nay chưa có hôn phối, Trăm hôm nay tứ hôn, người chính là Hoàn Vương phi. Như thế, cũng không có ủy khuất người.”

Mấy năm nay, Mộ Dung Vân Sở giúp hắn đem quốc gia thống trị rất là ngay ngắn rõ ràng, hắn tứ hôn như thế, cũng không hề giút mặt mũi của Mộ Dung Vương. Nàng là muội muội Thừa Tướng, lấy thân phận Vương phi, là quá thích hợp rồi.

Tuổi của hắn đã quá già, thân thể cũng ngày càng sa sút, nay tuyển tú vào cung làm tần phi, còn có thể có cái gì hi vọng chứ? Hắn an bài Mộ Dung Vân Khương như thế, tất nhiên cũng là hi vọng sau khi hắn chết, Mộ Dung Vân Sở có thể lại tiếp tục phụ tá cho con hắn.

Mà, hắn không đem nàng chỉ hôn cho con của chính mình, đó là vì tránh cho sau này quyền lực của gia tộc Mộ Dung càng lớn mạnh. Lúc đó, hắn sợ tân Đế sẽ ngăn cản không được.

Chỉ vì hắn tin tưởng, không ai có khả năng chống lại được cảm dỗ của quyền lực.

Cho nên, hắn mới nghĩ ra cách đem nàng chỉ hôn cho Hoàn vương, con nhỏ nhất của Tiên Đế, đệ đệ cùng cha khác mẹ với hắn.

Nhưng, vẫn là huyết mạch đầu tiên của gia tộc.

Toàn bộ lợi ích quan hệ, hắn đã cân nhắc rất chu đáo. Duy nhất thật không ngờ, đó là Mộ Dung Vân Khương sẽ ở trước mặt cự tuyệt.

Không, phải nói là kháng chỉ.

Mộ Dung Vân Khương đem trán cúi thấp, hít một hơi thật sâu nói: “Xác thực, về thân phận, Thánh Thượng chưa từng bạc đãi nô tỳ. Nhưng, vì sao nô tỳ không muốn, trong lòng Thánh Thượng, hiểu rõ nhất.”

Thượng Trang hít vào một ngụm lãnh khí, nàng kinh ngạc cho tới giờ phút này mà nói. Trong thiên hạ, nàng còn không biết, thì ra có người dám nói như thế với đương kim Thánh Thượng!

Vậy ý nàng là gì?

Về thân phận không có bạc đãi nàng, nhưng, Hoàng Đế đúng là vẫn còn bạc đãi nàng, thật không?

“Làm càn!” Hoàng Hậu gầm nhẹ một tiếng: “Ca ca người mặc dù cấp vị Thừa Tướng, nhưng, chung quy quân thần có khác. Người bất quá chỉ là một nữ tử nhỏ bé, dám can đảm nói chuyện như thế với Thánh Thượng, Bồn cung thấy, người là không muốn sống nữa. Người đâu!”

“Hoàng Hậu, khụ.” Hoàng Đế ngăn cản nàng, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Mộ Dung Vân Khương như trước, tay hắn đặt bên giường rùng hơi hơi buộc chặt, nhìn nàng, chậm rãi lên tiếng: “Trăm trước không biết, nay, trái lại thật sự đã biết.”

Xem ra, chuyện Hoàn Vương, nàng có để ý.

Nhưng, dường như không phải như thế, Hoàn Vương lại như thế nào cho đến nay chưa từng sắc phi?

Thậm chí hắn nhiều lần đề cập, đều bị Hoàn Vương cự tuyệt. Hắn chưa từng so đo, chỉ là bởi vì, ở trong mắt của hắn, Hoàn Vương cho tới bây giờ là, không đủ gây sợ.

Nhưng hôm nay, hắn hi vọng Hoàn Vương có thể giúp hắn mượn sức gia tộc Mộ Dung, cũng không đến mức sử dụng thế lực lớn mạnh của gia tộc Mộ Dung như một quân cờ.

Nhưng mà, sự thật lại nói cho hắn biết, quá hoàn mỹ, cuối cùng không dễ dàng.

Mộ Dung Vân Khương vẫn cúi đầu như cũ, Hoàng Đế là một người thông minh, nói tới mức này, hắn đã minh bạch rồi. Về phần, hắn sẽ làm như thế nào, nàng không biết.

Có lẽ, nàng vui vẻ lĩnh chỉ, ca ca cũng sẽ vui vẻ.

Nhưng, nàng đã có lý do lưu lại.

Đó là, lý do rất trọng yếu.

Móng tay thật dài đã cắm sâu vào lòng bàn tay, đau đớn lan tràn khiến nàng càng lúc càng thanh tĩnh. Nàng lặng lẽ chờ, nam nhân chí cao vô thượng kia tuyên án.

Quyển 1 - Chương 18: Độc lưu

Người phía trên cuối cùng đã mở miệng: “Thập lục đệ của Trẫm tài trí hơn người, lớn lên cũng tuân mỹ vô song. Trẫm..... Ha ha ——” Nói tới một nửa, hần cư nhiên lại còn cười ha ha.

Thượng Trang chỉ cảm thấy có chút kinh ngạc, nàng xác thực không hề nghe hiểu cuộc nói chuyện đầy ẩn ý này là gì?

“Thánh Thượng.” Hoàng Hậu nhỏ giọng kêu.

Hoàng đế bỗng ngừng cười, hướng Mộ Dung Vân Khương nói: “Trẫm hôm nay không phạt ngươi, Trẫm sẽ cho ngươi thời gian ba ngày để suy nghĩ.”

Tâm buột chặt cuối cùng cũng hơi thả lỏng. Mộ Dung Vân Khương vốn định nói không cần suy nghĩ, sau lại lọc một lần lời này ở trong đầu, cuối cùng đáp lại thành: “Tạ Thánh Thượng ân điển.”

Không nói nàng kháng chỉ, đó chính là loại ân điển to lớn, không phải sao?

“Thánh Thượng!” Hoàng hậu muốn nói nữa, lại nghe Hoàng đế mở miệng nói: “Trừ An Lăng Vu, những người khác, đều lui xuống.”

Thượng Trang lúc này mới chấn động, hai tay chợt nắm chặt.

Nàng nghĩ rằng, số tử nữ đã bị điểm danh từng người, sẽ trừ nàng.

Mà nay, Hoàng đế cư nhiên lại muốn một mình nàng lưu lại.

Nơi nào đó tận đáy lòng, tựa như thoáng cái bùng tỉnh, An Lăng lão gia không cho tiểu thư tiến cung, không lẽ, trừ bỏ hôn phối cùng với Trẫm thiếu gia, còn có nguyên nhân khác?

Nghĩ đến điều này, trong lòng càng lúc càng khẩn trương, nàng thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng, tiếng hít thở nặng nề của chính mình.

Chợt Mộ Dung Vân Khương từ trong cảm xúc mới vừa rồi mà phục hồi tinh thần lại, theo bản năng ngoái đầu nhìn lại Thượng Trang ở đằng sau, thấy vẻ mặt nàng ấy tràn đầy hoảng hốt. Nàng cũng cảm thấy kỳ quái, một mình lưu lại, hẳn là, chuyện không tốt.

Than nhẹ một tiếng, bất quá việc này, không phải là chuyện nàng nên quản. Chính mình mới vừa rồi, cũng thiếu chút nữa chọc giận thánh nhan, Thánh Thượng không so đo, cũng là nhìn vào thể diện của Mộ Dung Vân Sở. Cho nên, nàng phải hiểu được cái đạo lý này.

Từng tử nữ cùng nàng cáo lui, đứng dậy, lui bước xuống.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Hoàng Hậu một cái, nhỏ giọng nói: “Hoàng Hậu cũng lui ra đi.”

Hoàng Hậu lấy làm kinh hãi, vội hỏi: “Thánh Thượng.....”

Hần dơ tay ngăn lại, không cho nàng nói thêm gì nữa, chỉ xua tay nói: “Lui ra.”

Hoàng Hậu căn môi, khó hiểu, rồi lại hướng nhìn thoáng qua Thượng Trang, chần chờ một chút, cuối cùng đứng lên, đi ra cửa.

Bên trong tấm cung lập tức chỉ còn lại hai người, là nàng và Hoàng đế.

Thượng Trang hồi hộp gần như muốn ngừng thở, càng không ngừng suy nghĩ lung tung xoay vòng, nàng còn chưa hề phản ứng kịp.

Nhưng, sự thật lại là, Hoàng đế ra lệnh mọi người rời khỏi, độc lưu nàng ở Càn Thừa Cung.

Hoàng đế ho khan vài tiếng, sau lại ngồi dậy, hướng nàng nói: “Lại đây.”

Thượng Trang cả kinh, mới ý thức được, người trước mặt là đang nói nàng.

Nàng chậm rãi hít vào một hơi, đứng lên, cúi đầu tiến lên vài bước, lại quỳ xuống.

“Đến trước mặt Trẫm.” Hoàng đế mở miệng lần nữa.

Nàng lại đứng dậy, đi đến phía trước. Ánh mắt rơi trên mặt đất, đã có thể nhìn thấy giày màu vàng sáng kia, còn có, màu vàng sáng của quần bên trong

ống quần. Ánh mắt, cũng không thể hướng lên trên nữa, nàng biết, giờ phút này là không tiện để chiêm ngưỡng thánh nhan.

Quy xuống theo quy củ, cúi đầu trầm tư một cách phức tạp.

Hoàng đế cúi đầu dừng ở trước mặt nữ tử, để ý đến nhất cử nhất động của nàng, đều là quy củ như vậy, chưa từng có chút vượt quá.

Hắn cười nhẹ một tiếng, hỏi: “Vì sao không ngẩng đầu nhìn Trẫm?”

Thượng Trang vẫn cúi đầu như trước: “Hồi Thánh Thượng, nhìn thẳng thánh nhan, là tội đại bất kính.”

Hoàng đế cười: “An Lăng Thuần dạy người thật tốt!”

Những lời này, mặc dù là cười nói, nhưng, nghe vào trong tai Thượng Trang, lại chợt nghe ra giai điệu mờ nhạt của sự tức giận?

Lại nghe hắn nói tiếp: “Trẫm xá người vô tội.”

Hoi ho kinh ngạc, chần chờ, cuối cùng ngược mắt.

Hoàng đế già rồi.

Cái trán, khỏe mắt, đều đã xuất hiện nếp nhăn li ti. Đầu đầy tóc, cũng là một màu trắng. Mặc dù, chưa trắng toàn bộ, nhưng những sợi tóc đen cũng đã rất ít.

Mà ánh sáng trong đôi tròng mắt kia bắn ra lại vẫn sắc bén như trước, đến mức làm cho người ta run sợ.

Hắn đã chậm rãi mở miệng: “Trẫm trước phong người làm phi, sau lại đem người đẩy vào lãnh cung, người cảm thấy như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Sợ hãi

Thượng Trang chỉ cảm thấy đầu óc “vo ve”, không thể tin mà nhìn người trước mặt.

Hắn nói gì?

Đây là mục đích hắn giữ mình nàng lại à?

Con người nữ tử xinh đẹp hơi căng ra đầy kinh ngạc pha lẫn tia sợ hãi.

Khoé miệng Hoàng Đế chậm rãi nhếch lên độ cong hài lòng, nàng rất đẹp.

Nữ nhân An Lăng gia từ trước đến giờ đều rất đẹp.

Nhưng, nữ nhân An Lăng gia trước giờ đều như Hoa Anh Túc.

Đó là một loại độc.

Ai chạm vào nó đều sẽ trúng độc rất nặng.

Ai cũng trốn không khỏi.

Lúc này, hắn nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của nàng lại cảm thấy có chút hài lòng.

Hắn thích nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nàng. Biết đâu, nàng sẽ cầu xin hắn.

Hắn là thiên tử Tây Chu. Nếu hắn muốn. Hắn còn có thể giết nàng.

(*Tây Chu: triều đại Tây Chu, Trung Quốc khoảng từ thế kỷ XI trước Công Nguyên đến năm 771 trước Công Nguyên)

Oh.

Chỉ là hắn biết có nhiều cách chết, đó cũng không phải là cách trừng phạt hữu dụng nhất.

Ít nhất, trước mặt nữ tử này hắn không muốn.

Sau khi hắn nói câu kia, Thượng Trang nhìn thấy trên mặt Hoàng Đế lộ ra vẻ cười nhẹ. Ánh mắt vốn bén nhọn nhưng lúc này lại từ từ biến mất, đó là dáng vẻ nghiền ngẫm.

Hoặc, còn một chút hận.

Nàng chỉ cảm thấy kinh ngạc. Nàng chợt hiểu ân ý trong lời lão gia. Hắn muốn mình cẩn thận hành vi, không muốn mình bị Hoàng Đế chú ý.

Nhưng, lão gia không biết rằng, nàng còn chưa kịp vào cung thì tên An Lăng Vu đã được đề lên trên danh sách tuyển tú. Nàng đã bị chú ý rồi.

Dù nàng ăn mặc mộc mạc cũng không giúp ích được gì.

Chỉ vì, ngoài sự khiêm tốn ở thể xác nàng còn là An Lăng Vu.

Hoặc là dòng họ An Lăng này.

Ánh mắt dần chăm chú chìm vào suy nghĩ. Hoàng Đế liếc nhìn nàng, mở miệng nói: “Người không cầu xin trẫm sao?”

Lúc này, Thượng Trang mới hoàn hồn, cúi đầu nói: “Nô tỳ chưa nghĩ ra lý do gì để xin Thánh thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Cả người đều bối vì khẩn trương mà cứng ngắc, nhưng nàng phải tận lực giữ bình tĩnh. Ít nhất, không thể để hắn thấy nàng đang run.

Hoàng Đế cười lớn dẫn đến ho khan, chậm rãi thả lỏng nói: “Trẫm chưa bao giờ vô cớ phong thưởng, cũng không vô cớ trách phạt.”

“Nô tỳ hiểu.” Nàng vẫn cúi đầu nhưng nàng không hiểu ý của hắn.

Hoàng Đế hơi ngần ra, nữ tử trước mặt tuổi tuy còn nhỏ nhưng có định lực. Nàng thật khẩn trương và cũng sợ hãi, điều này hắn không hề nghi ngờ. Nhưng có thể làm hắn nhìn với cặp mắt khác là nàng có thể làm ra vẻ trầm ổn.

Sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Đường đường là An Lăng tiểu thư, trẫm không tin An Lăng phủ ngay cả một thân gấm vóc sang quý cũng mua không nổi. Trẫm cảm thấy kỳ quái với cách ăn mặc của ngươi.”

Trong lòng Thượng Trang chấn động, Hoàng Đế nói rất rõ. Chính là muốn nàng trả lời vì sao ăn mặc khiêm tốn như vậy.

Nhưng, nàng không trả lời sao, cũng không thể nói vì lão gia dặn không được đề Thánh Thượng chú ý nên nàng mới làm như thế. Tuy nàng không biết mục đích lão gia làm như vậy là gì, cũng không biết vì sao Hoàng Đế lại hỏi nàng như thế. Mà nàng lại biết, một khi nàng nói như vậy thì chính là ở trước mặt Hoàng Đế thừa nhận An Lăng phủ muốn che giấu sự thật nào đó.

Thượng Trang khép nhẹ hai mắt, cắn môi nói: “Chỉ vì, Thánh Thượng đã thấy khá nhiều quần áo lụa là. Còn ở trong cung, lại khó thấy được quần áo và trang sức thanh nhã.”

Hậu cung, ngay cả quần áo và trang sức cung nữ tuy đơn giản nhưng cũng không có vẻ thanh nhã hoàn toàn.

Hoàng Đế kinh hãi, hắn vốn tưởng nàng vì tránh ánh mắt của hắn mà lựa chọn như thế, không ngờ là hoàn toàn trái ngược

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Đường lui

Dù sao cũng đã đến bước này.

Thượng Trang nói tiếp: “Nếu ngay từ đầu, nô tỳ biết sẽ có

kết cục như vậy thì nô tỳ bằng lòng không làm Thánh Thượng

chú ý.”

Không thể lấy ‘trang phục đơn giản’ như vậy làm Hoàng Đế chú ý chứ không phải là họ ‘An Lăng’ này.

Lúc này, không phải nàng đã quên lời dặn dò của lão gia

nhưng mọi chuyện đã ngoài dự đoán. Nhưng, nàng vẫn hiểu một điều. Đó chính là không thể mang đến rắc rối cho An Lăng Phủ.

Muội muội thất lạc nhiều năm của nàng còn phải trông cậy vào lão gia. Nàng tự nhủ An Lăng Phủ sẽ là nhà của muội muội nàng.

Mặc dù không nhất định là sẽ tìm được nhưng luôn luôn có một chút hy vọng.

Chỉ cần có hy vọng, nàng sẽ cố gắng.

Nàng sẽ không quên thân phận hiện tại của mình. Một khi có người biết nàng không phải là An Lăng Vu thật thì nàng là người đầu tiên đón nhận tội khi quân phạm thượng. Người chết đầu tiên sẽ là nàng.

Rất đơn giản, nàng không muốn chết.

Trước giờ, nàng luôn cho rằng không ai có thể vui vẻ chịu chết. Nhưng nếu thật sự phải như vậy thì nhất định đành chịu vì không có đường lui.

Ánh mắt Hoàng Đế vẫn nhìn thẳng vào nữ tử đang quỳ trên mặt đất, rồi hần bỗng lên tiếng cười nhạt, chậm rãi đứng dậy và bước xuống.

Thượng Trang hoảng sợ, bản năng muốn lui lại.

Nhưng quỳ gối còn dùng trán chạm đất.

Một đôi giày màu vàng tươi sáng đã bước xuống đứng trước mặt nàng. Nàng mở to mắt không thể không liếc nhìn, hần thực sự đi xuống.

Vậy, hần sẽ phong nàng làm phi sao?

Sau đó sẽ đẩy vào lãnh cung?

Hần ngồi xuống, dùng lực mạnh nâng cằm nàng. Thượng Trang bị đau liền nhăn mày lại nhưng là căn môi không thốt lên một tiếng. Dùng sức nâng khuôn mặt nhỏ hần của nàng lên, cách hần thật gần.

Mùi nguy hiểm dần dần lan tràn.

Cuối cùng, Hoàng Đế cũng từ từ nở nụ cười, nhỏ giọng nói: “Có biết vì sao trẫm không đem nàng ban cho các vị Vương gia không?”

Thượng Trang im lặng.

Hần lại nói: “Nữ tử An Lăng gia đều là hoa thủy. Cho nên, trẫm phải đem nàng đặt ở bên người, luôn luôn giám sát nàng.”

Bỗng nhiên, hần lại cười: “Nàng cho là trẫm thật sự phong nàng làm phi? À, trẫm vốn không muốn cho nàng bất cứ danh phận gì. Thời gian trẫm cũng không còn nhiều, mặc dù ngày sau vẫn

táng(* chôn theo người chết), vậy cũng sẽ có được thân phận phi tần cao nhất. Trẫm sẽ không.”

Ba chữ cuối cùng hắn nói rất nhẹ nhàng. Nhưng rơi vào trong tai Thượng Trang là rất nặng.

Đó là nỗi hận thù gì mà có thể làm hắn thành như thế?

Nàng thật rất muốn hỏi hắn một chút là vì sao, nhưng nàng hiểu rằng không nên hỏi.

Nàng là An Lăng Vu cho nên không thể hỏi những điều này, đây là chuyện nàng vốn ‘biết’.

Tay bóp chặt cằm nàng đã buông ra, sau đó xoa nhẹ gương mặt

nàng. Lòng bàn tay của hắn có nhiều vết chai sạn. Nhưng khi

tiếp xúc lại không hề có cảm giác rát mặt. Hoàng Đế lại

nói: “Nàng cho rằng dùng vẻ đẹp của mình là có thể mê hoặc

trẫm à? Trẫm trước giờ không hồ đồ.”

Nói xong, hắn đứng nhanh dậy. Có thể là do đứng dậy quá nhanh, cả người hắn lắc lư nhưng vẫn đứng vững.

Giọng nói nặng nề từ miệng hắn truyền tới: “Người đâu, đem nàng tới Hoán Y Cục.”

Thượng Trang hoảng sợ nhìn hắn, Hoán Y Cục là nơi thấp nhất dành cho cung nữ.

Nàng là tú nữ mà.

Tuy, cũng có tú nữ không được chọn. Nhưng, tú nữ không được chọn đó dù hầu hạ các chủ tử trong các cung cũng có cấp

bậc chính là nữ quan. Chưa bao giờ nghe nói có tú nữ trực

tiếp bị đẩy đến Hoán Y Cục.

Từ xưa đến nay, nàng chính là người đầu tiên.

Có thái giám từ ngoài tiến vào, lên tiếng đáp “Vâng!”

Rồi tiến lại vung phát trần, lạnh giọng nói: “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Mỹ nhân

Thái giám thúc dục nàng ra khỏi Càn Thừa Cung, vừa nói: “An Lăng tiểu chủ. À không, ngươi đã không còn là tiểu chủ.”

Thái giám cười gian hai cái, lại nói: “Ngươi thật có thể chọc giận Hoàng Thượng đến triệt để ư, đi mau nào!”

Thượng Trang cười lạnh, gằn vua như gằn cọp. Hôm nay coi như nàng đã thấy.

Chỉ cần một câu nói của hắn là có thể khiến cho nàng sa vào vạn kiếp bất phục. (* muốn đòi muôn kiếp không thoát ra được)

Làm cung nữ Hoán Y Cục. Ừm, biết đâu được nàng lại có thể rời xa vòng xoáy tranh đấu trong hậu cung.

Thường nói hoạ phúc khôn lường nào biết đâu là phúc là hoạ.

Việc này đối với nàng mà nói cũng chưa hẳn là chuyện không tốt.

Thái giám thấy nàng không trả lời cũng bất giác thấy mắt mặt, khinh miệt hừ một tiếng, bước nhanh hơn.

Lúc bước xuống bậc thang, thái giám nhìn thấy trước mắt thoáng hiện

một chút bóng dáng, liền hoảng sợ vội quỳ xuống: “Nô tài tham kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương kim an.”

Thượng Trang cũng giật mình kinh hãi. Lúc này, nàng mới nhìn thấy

Hoàng hậu phía trước, vội quỳ xuống: “Nô tỳ thỉnh an nương nương.”

Hoàng hậu nhìn thoáng qua nữ tử trước mặt, nàng cũng cảm thấy giật

mình. Hoàng đế lưu một mình nàng ấy lại, nhưng khi quay lại thì đây nàng ấy đến Hoán Y Cục. Song, đó là quyết định của Hoàng đế, nàng dĩ nhiên sẽ không hỏi thêm.

Lúc đi qua người nàng, Hoàng hậu bỗng dừng mở miệng: “Trong cung, dù cho ngươi là chủ tử nhưng vẫn là nô tài, phải trung thành với Thánh thượng. Chỉ một câu của Thánh thượng, ngươi muốn ngươi sống thì tốt, muốn ngươi chết cũng thế. Ngươi không thể không cãi lời cũng không thể ghi hận.”

Thượng Trang có chút giật mình, cúi đầu nói: “Nô tỳ xin nghe theo sự dạy bảo của nương nương. Đối với Thánh thượng, nô tỳ tuyệt không hai lòng.”

Con không nhớ thù cha, thần không nhớ việc quân qua đời. Còn nàng chỉ là một thiếu nữ không có quyền lực gì để chống lại.

Làm một nô tỳ, tôn nghiêm hay kiêu ngạo đều bị chà đạp. Còn lại chỉ có hèn mọn.

Việc này, nàng biết rõ.

Hoàng hậu rất vừa lòng, dừng bước, ngoái đầu nhìn lại nàng một lần.

Nàng ấy thật khiêm tốn, từ lúc thấy nàng ấy bước vào điện đã nhìn

ra. Kỳ thật, so với Mộ Dung Vân Khương thì nàng lại càng thích nữ tử như vậy. Chỉ là Hoàng Đế không thích.

Giờ Hoàng đế tự mình ra lệnh, nàng tất nhiên cũng sẽ không mở miệng nói muốn nàng ấy.

Lúc này không biết ai hô một tiếng: “Thái tử điện hạ.”

Thượng Trang liền nghe thấy có tiếng bước đang đi tới khá nhanh,

nàng hạ thấp người xuống hơn đợi cước bộ người gần tới, vội mở miệng:

“Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ.”

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Giọng nói nam tử vang lên, không lớn nhưng nghe qua cũng rất thư thái.

Hoàng hậu khẽ nhíu mày nói: “Phong nhi sao đến đây?”

Nguyên Duật Phong đứng thẳng người nói: “Nhiều ngày không gặp phụ

hoàng, trong lòng nhi thần rất lo lắng. Hôm nay không bận gì nên tới.

Mẫu hậu cũng đang muốn đi gặp phụ hoàng à?”

Hoàng hậu gật đầu nói: “Vậy cùng đi với bản cung.”

Lời của nàng vừa mới dứt, Nguyên Duật Phong đã bước lên đỡ lấy tay nàng đi về phía trước.

Đi được hai bước, hần chột ngoái đầu nhìn lại nữ tử quỳ trên mặt

đất. Nàng kia không mặc quần áo trong cung, vậy thì đó là tú nữ vào cung lần này. Nhưng, lạ là vì sao chỉ có một mình nàng?

“Mẫu hậu, nàng...” Hần không khỏi tò mò hỏi.

Hoàng hậu không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói:

“Phụ hoàng ngơoi đem nàng đây đến Hoán Y Cục, tiếc thay một mỹ nhân như

vậy.”

Thật không?

Hắn không khỏi nhìn về phía sau lần nữa, thấy nữ tử đã chậm rãi đứng dậy. Thái giám đứng bên cạnh nàng nói gì đó, rồi hai người cất bước rời đi.

Bóng lưng nhỏ nhắn yếu điệu, quả nhiên là một mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Hiền phi

Thượng Trang đi phía sau thái giám, nàng hít nhẹ một hơi.

Mọi thứ đều không thay đổi, làm nha hoàn năm năm ở An Lăng phủ, giờ vào cung cũng làm nô tỳ.

Nàng khẽ cười. Có lẽ, đây chính là số phận của nàng. Nàng không nên mơ tưởng thay đổi nó làm gì.

Thái giám đi rất nhanh, hắn muốn nhanh chóng đem nàng tới Hoán Y Cục để rồi còn vội trở về bẩm báo lại.

Trong cung, thái giám cung nữ đi qua đi lại, thỉnh thoảng sẽ có ánh

mắt nhìn bọn họ. Lúc này, quần áo Thượng Trang đang mặc chộc đến sự chú ý của bọn hắn, không phải vì quần áo lộng lẫy mà là bởi vì nó không phải

là quần áo trong cung.

Thượng Trang lắc đầu, nàng cũng mặc kệ chuyện này.

Lại đi thêm một đoạn đường, xa xa nhìn thấy chớp kiệu ở phía trước

đang đi tới. Nàng im lặng liếc nhìn nét mặt thái giám một chút, gương

mặt giận dữ của hắn thoáng hiện chút kính sợ, kiệu chưa tới hắn đã quỳ ở một bên, hành lễ nói: “Nô tài thỉnh an Hiền Phi nương nương.”

Thì ra là Hiền phi.

Thượng Trang hành lễ theo.

Liền nghe giọng nói nữ tử vang lên: “Ngừng kiệu.”

Kiệu dừng, nhưng nàng không xuống chỉ nhấc một góc màn kiệu lên. Bên ngoài, quả nhiên là thái giám Càn Thừa Cung. Không phải nói Thánh

Thượng cho gọi nhóm tú nữ vào tắm cung à? Sao kết thúc nhanh vậy?

Hiền phi nhíu mày, do dự một chút mới mở miệng hỏi: “Tuyển tú đã xong?”

Thái giám không có ngần ngại, chỉ lên tiếng trả lời: “Hồi bẩm nương nương, đã kết thúc rồi ạ.”

Hiền phi lại hỏi: “Vậy còn An Lăng tiểu thư đâu?”

Nàng vừa dứt lời, Thượng Trang liền giật mình, theo bản năng ngược mắt nhìn lại.

Màn kiệu chỉ nhấc lên một góc, nhưng vẫn có thể thấy rõ người trong kiệu.

Nữ tử bên trong có mái tóc vấn cao, gương mặt xinh đẹp với đôi môi

thoa một lớp son mỏng. Nàng chăm sóc rất kỹ, không nhìn ra được tuổi

thật.

Thượng Trang không biết vị Hiền Phi này là ai, càng không biết vì sao đang yên lành nàng ấy lại nhắc đến tên An Lăng Vu.

Thái giám cũng có chút hoảng sợ, im lặng quay đầu lại nhìn người bên cạnh một cái. Thượng Trang hiểu ý vội cúi đầu. Thái giám lại nhìn về phía Hiền Phi, mở miệng đáp: “Bẩm...bẩm nương nương, nàng chính là...là An Lăng thị.”

Con người xinh đẹp của Hiền Phi tròn lớn, lập tức nhìn về phía nữ tử đang quỳ.

Thái giám không có gọi là tiểu chủ cũng không có gọi là An Lăng tiểu thư mà trực tiếp dùng An Lăng thị. Điều này chứng tỏ cái gì, không cần người ta nói Hiền Phi cũng đã đoán được vài phần.

Không khỏi buột miệng hỏi: “Công công muốn dẫn nàng đến nơi nào?”

Thái giám lau mồ hôi xong mới nói: “Nô tài phụng lệnh Thánh Thượng mang nàng đến Hoán Y Cục.” Hắn thận trọng trả lời.

Hiền Phi giật mình, đến Hoán Y Cục ư? Nàng thật không ngờ.

Trực tiếp đem tú nữ đưa đến Hoán Y Cục, điều này trước giờ chưa từng có. Chỉ là, lúc này nàng không nên hỏi.

“Nương nương.....” Thái giám thấy nàng đột ngột im lặng, liền

thận trọng gọi nàng rồi nói: “Nương nương, nô tài còn phải về bẩm báo.”

Lúc này, Hiền Phi mới hoàn hồn, ho nhẹ một tiếng rồi hạ màn kiệu xuống và nói: “Khởi kiệu.”

Cung nữ bên cạnh vội hỏi: “Nương nương, vẫn đi Càn Thừa Cung sao?”

Một lát sau mới nghe bên trong truyền ra một chữ: “Đi.”

Kiệu đã dần đi xa, Thượng Trang đứng lên liền nghe thái giám nói:

“Ây da, thật đúng là không nhìn ra, người rất lợi hại. Mới vào cung, mà

ngay cả Hiền phi nương nương cũng hỏi thăm người!” Nói xong, hắn hừ một

tiếng rồi hướng phía trước mà đi.

Thượng Trang không khỏi quay đầu lại nhìn, vì sao Hiền Phi hỏi thăm chuyện An Lăng Vu, thật ra nàng cũng muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Đồ tội (Giá họa)

Thái giám mang Thượng Trang tới Hoán Y Cục liền gặp một ma ma tươi cười nghênh đón, nói: “Không biết ngọn gió nào đưa công công tới đây?” Ánh mắt bà ta khá sắc bén, liếc mắt một cái liền nhận ra thái giám Càn Thừa Cung, ai không đến nịnh bợ được chứ?

Thái giám khề hừ một tiếng chỉ vào Thượng Trang đang đứng đằng sau: “Nàng ta, về sau chính là cung nữ của Hoán Y Cục.” Hắn ngừng nói, và nở nụ cười châm biếm, lại nói: “Ma ma, đây là khẩu do Thánh Thượng đích thân ban xuống.”

Ma ma hiểu ý, vội gật đầu trả lời: “Dạ dạ.”

“Được rồi, người ta cũng đã đưa, giờ còn phải trở về bẩm báo lại.” Nói xong cũng không nhìn lại Thượng Trang một cái, đã quay người vội vàng rời đi.

Đợi cho bóng dáng thái giám khuất dần sau lối rẽ, ma ma mới thu lại ánh mắt. Nhìn nữ tử ở trước mặt, ma ma có hút kinh hãi, đúng là xinh xắn! Mặc dù nàng không rõ vì sao Thánh Thượng lại muốn điều nàng ta đến Hoán Y Cục, bất quá nhìn quần áo trang sức trên người cũng có thể biết được thân thế của nàng ta.

Mà vừa trước lúc rời đi, thái giám còn cố ý nói cho nàng biết Thánh Thượng đã truyền lệnh đưa nàng đến đây thì không cần phải khách khí với nàng.

Biết đâu không khách khí với nàng, chính là thể hiện lòng trung thành với Thánh Thượng.

Cúi đầu ho nhẹ, nói: “Ta là quân sự ở đây. Ta họ Từ. Mọi người đều gọi ta là cô cô.”

Giọng điệu lạnh như băng, Thượng Trang khẽ thở dài, ma ma ở trong cung đều là những cung nhân phải trải qua bao năm nhẫn nhịn mà đạt tới, mà với thân thể của nàng, ngày sau có mong muốn sống an ổn sợ là cũng khó.

Cúi đầu ngoan ngoãn đáp: “Nô tỳ là An Lăng Vu, sau này phải làm phiền đến cô cô chi dạy.”

Đuôi lông mày Từ ma ma nhếch lên với vẻ khinh thường, cười nhẹ một tiếng nói: “Được rồi, sau này gọi ngươi là Vu Nhi đi, họ kia của ngươi cũng không có tác dụng, sớm đã không còn rồi.”

Ai chẳng biết việc Hoàng Đế tuyển tú, nhưng chỉ chọn ‘họ tên’ của tú nữ, bởi vì đằng sau nó là quyền lực. Mà nàng, nếu không được Hoàng đế thích thì xem ra cái ‘họ tên’ này của nàng cũng không quan trọng mấy.

Thượng Trang nhỏ giọng đáp lại,

Không có ‘họ tên’ .....

Aiz, nhưng họa cũng là do ‘họ tên’ gây ra.

Đúng lúc này, một cung nữ bụng chầu đầy quần áo từ xa đi tới, Từ ma ma gọi nàng lại, nói: “Qua đây, đem cái này đưa cho người mới tới.”

Cung nữ kinh hãi, thấy sắc mặt Từ ma ma u ám vội vàng bước tới. Nhìn về phía người đứng bên cạnh Từ ma ma, nàng không nhịn được nói: “Cô cô, nàng ... nàng còn chưa thay quần áo ...”

Từ ma ma cười lạnh nói: “Vừa hay, làm việc, bản thì thay. Giao cho nàng là được!”

Cung nữ biết điều ngậm miệng, đem chậu gỗ đang bụng đưa cho Thượng Trang. Thượng Trang sau một hồi sửng sốt, cuối cùng đưa tay đón lấy.

Thật nặng đấy.

Từ ma ma không nhìn nàng nữa, vừa xoay người đi về phía trước vừa nói: “Đi theo ta.”

Cung nữ kia liếc nhìn Thượng Trang, muốn nói gì đó thì thấy Thượng Trang đã xoay người theo kịp bước chân của Từ ma ma, cuối cùng nàng đành nuốt xuống.

Thượng Trang đi theo sau Từ ma ma cũng không hỏi nàng muốn dẫn mình đi đâu. Chỉ có điều, theo nàng đi đã được vài vòng trong sân cũng không thấy nàng có ý định dừng lại. Trong khi Thượng Trang gần như không thể bụng được cái chậu gỗ kia, nó vốn đã không hề nhẹ, còn bắt nàng đi lâu như vậy.

Từ ma ma đột nhiên nhìn nàng, thấy Thượng Trang cắn môi, hai tay đã bắt đầu run run nhẹ. Nàng hừ lạnh nói: “Aiz, đúng là thiên kim tiểu thư việc gì cũng chưa từng làm. Có điều, đã đến đây rồi thì cái gì cũng đều phải làm. Cô cô ta đang rèn luyện ngươi, để tránh cho sau này ngươi làm gì cũng lực bất tòng tâm!”

“Tạ ơn cô cô.” Thượng Trang cắn răng cố nói.

Ngày trước ở An Lăng phủ, tuy nàng là a hoàn nhưng cũng chưa từng phải làm việc gì nặng nhọc.

Mới chỉ nhớ lại, hai tay đã mất hết sức lực, chỉ kịp nghe thấy tiếng “ầm. ....”, toàn bộ quần áo trong chậu từ từ rơi vãi ra ngoài.

“A!” Từ ma ma hét lên, chỉ vào nàng và mắng, “Ngươi muốn chết hả, những thứ này đều là quần áo của chủ tử các cung, nếu làm hỏng một sợi tơ ngươi cũng đừng mong sống được!”

Thượng Trang không nói lời nào, hai tay run run đi nhặt.

Đầu ngón tay vừa chạm tới bộ đồ vàng nhạt, bỗng nhiên phát hiện chỗ vạt áo kia bị rách.

Nàng giật mình, đưa tay cầm lấy chỗ bị rách.

Đúng lúc này, bỗng thấy phía sau có người kêu lên: “A, cô cô, ngài mau nhìn xem, nàng xé rách quần áo của chủ tử!”

Người nói chính là cung nữ lúc nãy đem chậu gỗ giao cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Nhận tội

Thượng Trang theo bản năng quay đầu nhìn nàng, cung nữ kia chột dạ cúi thấp đầu.

Trong cung mà phạm lỗi chỉ có hai kết cục. Thứ nhất là nhận lỗi, nếu vậy chắc chắn sẽ bị phạt, còn về phần phạt thế nào thì đa dạng phương thức có thừa. Còn loại thứ hai, tốt nhất là gán tội cho người khác.

Nếu là người có chút tâm cơ, nói chung đều lựa chọn loại hai.

Thượng Trang định nói thì bộ y phục trong tay đã bị Từ ma ma chặn ngang đoạt lấy, bà ta cẩn thận nhìn, đồng tử co lại, đưa tay túm lấy tóc nàng, mắng: “Ta chỉ bắt ngươi đi vài vòng, ngươi liền tỏ thái độ? Còn nghĩ ngươi là thiên kim tiểu thư muốn thế nào thì như thế ý chắc?”

“A...” Thượng Trang không chịu nổi kêu ra tiếng.

Từ ma ma giật tóc nàng lắc qua lắc lại, quay đầu hướng cung nữ kia nói: “Đi tra xem là y phục của chủ tử nào, gọi người áp giải tiện tỳ này đi nhận tội!”

Cung nữ kia cũng chưa hề lui xuống, chỉ run giọng nói: “Cô cô, đây là ... là y phục của Hiền phi nương nương, lúc sáng đưa tới là do nô tỳ nhận.”

Thượng Trang nhìn nàng, xem ra nàng đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ chờ đem củ khoai nóng ném ra. Mà cũng do vận may nàng không tốt, đụng phải ngay lúc này.

Nhưng mà, là y phục của Hiền phi, có lẽ ...

Nàng cố chịu đau không phản kháng lại. Chỉ là nàng hiểu rõ, ở nơi này có phản kháng cũng không tác dụng gì. Sẽ chỉ khiến chính mình bị thương thêm mà thôi. Cho nên nàng phải nhẫn nhịn chờ đợi cơ hội.

Cuối cùng Từ ma ma cũng buông tay, lạnh lùng nói: “Vây đem tới Tụ Ninh cung.”

Cung nữ gọi người, hai thái giám tới, mỗi người túm lấy một cánh tay Thượng Trang. Chỉ nghe trong đám đó có một người nói: “Bây giờ mới biết sợ?”

Nàng đâu phải vì vậy mà run rẩy không ngừng, sự thật là do bụng lâu nên mới chịu không nổi mà run rẩy.

Thái giám áp giải nàng ra ngoài, cung nữ cũng vội vàng đón lấy bộ y phục bị phá từ Từ ma ma rồi theo sau.

Mọi người mới bước tới cửa, đột nhiên gặp một người đứng lúc cũng tiến vào, thấy tình huống này, sững sốt buột miệng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng trang giật mình, người vừa tới là một cô nương xấp xỉ nàng.

Y phục hồng nhạt, chỉ có điều Thượng trang thoáng nhìn đã nhận ra không phải phục sức của cung nữ. Nhưng cũng không hiểu vì sao nàng lại có cảm giác cũng không phải tú nữ tiến cung đợt này.

Tú nữ thì không nên một mình tới nơi này.

Nàng liếc nhìn Thượng Trang, vừa định mở miệng nói thì nghe thấy tiếng của Từ ma ma truyền tới: “Ôi, Linh Khuyết cô nương sao lại tới đây?” Bà ta vừa nói vừa tới nghênh đón.

Từ ma ma kêu nàng là cô nương, như vậy là cung nữ của chủ tử cung nào rồi, có điều nhìn quần áo của nàng lại không giống.

Linh Khuyết thu lại ánh mắt đang nhìn Thượng Trang, hướng Từ ma ma nói: “Y phục của Hiền phi nương nương đã giặt xong chưa?”

Sắc mặt Từ ma ma trầm xuống, chỉ vào Thượng Trang nói: “Vốn là đã xong, nhưng lại bị tiện tỳ này xé rách, ta đang kêu người áp giải nàng tới cho nương nương trừng trị!”

“Hửm?” Linh Khuyết lại nhìn Thượng Trang, nàng trông thấy hai tay nàng ấy không ngừng run rẩy. Chỉ có điều, không biết vì sao nàng cảm thấy, không phải vì sợ hãi mà run rẩy.

Nàng xoay người lại nói: “Đã như vậy thì mang nàng tới Tụ Ninh cung đi.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Thái giám áp giải Thượng Trang vội vàng đuổi theo, cũng nữ cầm y phục kia cũng vội vã theo sau.

....

Tụ Ninh cung.

Linh Khuyết vào tới đại sảnh liền dừng lại, quay người chỉ vào Thượng Trang và cung nữ kia nói: “Hai người các ngươi ở lại, những người khác đi xuống đi.”

Hai thái giám vội vàng rời đi.

Lúc này, nghe thấy bên ngoài có người kêu “Nương nương”, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần.

Mọi người trong phòng vội vàng quỳ xuống.

Cửa bị đẩy ra, Thượng Trang nghe thấy có người vào nhưng không phải chỉ có mình Hiền phi, nàng cúi đầu, nghe thấy tiếng của Hiền phi truyền tới: “Bình thường muốn gặp mặt con còn khó hơn lên trời, hôm nay Thánh Thượng ban thưởng tú nữ cho con, con lại nhanh như vậy đã đến tạ ơn?”

Nam tử khẽ cười nói: “Ai nói là nhi thần tới tạ ơn?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25: Kế sách

“Hửm?” Hiền phi kinh hãi quay lại nhìn con trai mình, sau phút hoảng hốt mới hỏi, “Vậy con tiến cung để làm gì?”

Nếu như là lo lắng bệnh tình của Hoàng đế thì hẳn nên tới Càn Thừa cung thăm hỏi chứ không phải là theo nàng quay về Tự Ninh cung.

Nguyên Duật Diệp định trả lời. Trong lúc lơ đãng, ánh mắt lại vô tình hướng tới thân hình đang còn trên mặt đất, con người hần hoi hơi buộc chặt, quay đầu liếc nhìn Linh Khuyết. Linh Khuyết tiến lên nói: “Cung nữ Hoán y cục xé rách y phục của nương nương, vì vậy vội áp giải tới để nương nương xử lý.”

Lúc này, Hiền phi mới để ý tới hai người đang quỳ trên mặt đất, tiến lên ngồi trên ghế thuận miệng nói: “Việc nhỏ này cũng muốn bản cung xử lý sao? Đã là phạm lỗi, nên làm thế nào thì liền làm như thế đó. Linh Khuyết, gọi người mang bọn chúng ra ngoài, bản cung và Vương gia còn có chuyện muốn nói.”

Thượng Trang cắn răng, lúc thái giám đưa nàng tới Hoán Y Cục, nàng từng gặp qua Hiền phi, chỉ tiếc Hiền phi cũng chưa từng nhìn qua hình dáng nàng. Vậy, nàng còn có thể đánh cuộc một lần sao?

Nàng nắm chặt hai tay, đang muốn mở miệng lại nghe Linh Khuyết tiếp tục nói: “Nương nương, Linh Khuyết lại cảm thấy việc này rất đáng giá để tra xét.”

Thượng Trang kinh ngạc trước lời của nàng, xem ra thân phận địa vị của vị Linh Khuyết này cũng không phải bình thường. Chỉ bởi nàng không có tự xưng “nô tỳ”.

Hiền phi liếc nhìn Linh Khuyết, lười biếng nói: “Ồ? Vậy bản cung liền nghe một chút.”

Linh Khuyết cười yếu ớt, quay đầu thoáng nhìn Nguyên Duật Diệp khoe miệng còn mang ý cười. Nguyên Duật Diệp nao nao, ánh mắt không tự chủ lại hướng tới hai người đang quỳ.

Hiền phi cũng liếc mắt nhìn, nàng bỗng nhiên kinh ngạc, là nàng!

Linh Khuyết tới bên cạnh cung nữ, mở miệng hỏi: “Người nói quần áo của nương nương là do nàng xé rách, là do người tận mắt trông thấy?”

Cung nữ giật mình, quay đầu lại mới run run mở miệng: “Dạ phải .... Là nô tỳ tận mắt trông thấy.”

Linh Khuyết quay lại nhìn về phía Thượng Trang: “Người còn muốn nói gì không?”

Hiền phi định lên tiếng, Thượng Trang đã giành trước: “Khởi bẩm nương nương, nô tỳ muốn hỏi nàng một vấn đề.”

Hiền phi vốn có ý muốn bảo vệ nàng, bất quá giờ phút này nghe nàng nói vậy cũng không nhiều lời, chỉ gật đầu. Nàng thật ra muốn nhìn xem nữ tử này thoát tội bằng cách nào.

Thượng Trang hít nhẹ một hơi mở miệng: “Ta chỉ muốn hỏi người, quần áo là lúc người đưa ta, ta liền xé rách hay là lúc sau mới xé?”

Cung nữ không ngờ tới việc nàng đột nhiên hỏi vậy, không chần chờ vội đáp: “Đương nhiên là lúc sau mới xé, là do cô cô bắt người bụng chấu gỗ kia, người không phục, đem y phục rút trên đất, rồi sau đó xé.” Lúc này, nàng ta không hề run sợ, liền một hơi đem toàn bộ nói ra, còn rất chi tiết.

“Tốt lắm” Thượng Trang khẽ cười, hướng Hiền phi, cúi người nói, “Nô tỳ khẩn cầu nương nương cho người đi Hoán Y Cục đem chấu gỗ mà nô tỳ đã bụng qua mang tới.”

Hiền phi không rõ nguyên do, lại nghe thấy Nguyên Duật Diệp lên tiếng: “Linh Khuyết, phân phó người đi.” Nhìn nữ tử trên mặt đất, miệng hẳn bắt gặp mang chút ý cười thần nhiên.

Nàng so với dự đoán của hân, hân là người thông minh.

Vở diễn này, hân càng lúc càng mong chờ. Lại nhìn cung nữ kia một chút, thật tốt, có thể dùng nàng ta để thử nàng.

Linh Khuyết khẽ cười, xoay người lui xuống.

Một lát sau, chậu gỗ liền được đem tới. Thượng Trang còn bảo để vào trong chậu lượng y phục giống như lúc nàng bưng.

Hết thấy đều chuẩn bị xong, nàng như thờ nhẹ ra, thấp giọng nói: “Vừa rồi ở Hoán Y Cục nô tỳ bưng chậu đi lại ước chừng một nén nhang, bây giờ, nô tỳ hy vọng nàng có thể lặp lại.” Vừa nói vừa chỉ vào cung nữ trước mặt.

Cung nữ hoảng sợ, nàng không biết rốt cuộc Thượng Trang muốn làm gì. Sau một hồi lâu mới đáp trả: “Bởi vì việc cô cô bắt người làm vốn là việc ta phải làm, cho nên đã chết đến nơi rồi người còn muốn chiếm lợi sao?”

Thượng Trang cười nhạt, nàng không có nhàm chán đến vậy.

Hiền phi lại lên tiếng: “Vây liền bưng đi.”

Cung nữ cắn răng, vào lúc này cũng không dám lơ đãng, liền bưng lấy chậu gỗ. Linh Khuyết dẫn nàng đi ra ngoài. Thượng Trang mới lên tiếng: “Thỉnh nương nương và Vương gia dời bước.”

Nguyên Duật Diệp cười nhạt một tiếng, tiến lên đỡ Hiền phi ra ngoài. Mà hân ước chừng cũng đã đoán ra được kế sách của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Trị tội

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, tay cô bám vào hành lang bên cạnh để dựa sức mà đứng dậy. Lúc này, nàng mới phát hiện hai tay đã tê cứng.

Nàng khẽ cười nhẹ, như thế cũng tốt, vừa vặn có thể chứng minh điều nàng nghĩ là đúng.

Mọi người đi ra bên ngoài, cung nữ bưng chậu gỗ đi một vòng lại một vòng thật lâu. Cuối cùng cũng giống như Thượng Trang không thể kiên trì được, đem chậu quần áo lật úp hết trên mặt đất.

Thượng Trang vội cầm lấy một bên của bộ y phục đã bị xé rách kia, rồi ngồi chồm hổm xuống đưa cho nàng ta, mở miệng nói: “Bây giờ, cô hãy xé nó đi.”

Lời nàng nói ra làm ai nấy đều giật mình kinh hãi.

Chỉ có Nguyên Duật Diệp hiện ý cười trong mắt và nó càng lúc càng đậm.

Cung nữ cắn răng nói: “Cô thật to gan, lại muốn ta làm trò xé rách y phục trước mặt nương nương, cô cho làm như vậy nương nương sẽ trị tội ta sao?”

Thượng Trang vẫn giữ vẻ mặt ung dung nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Không, cô xé rách nó, nương nương mới không thể trị tội cô.”

Nếu xé không rách thì chứng tỏ nàng ta đã nói láo.

Cung nữ kinh ngạc nhìn nàng, Thượng Trang ghé sát tai nàng ta, nhỏ giọng nói: “Ta biết là cô đã giả họa cho ta.”

Nàng nhận ra, đây chính là hoàng cung.

Phi tần tranh giành, cung tỳ cũng tranh giành; chỉ cần nàng còn sống thì điều này sẽ vĩnh viễn không dừng lại.

Cung nữ lấy y phục trong tay Thượng Trang xé một cái, dùng hết sức mà xé xuống. Nhưng khi dùng lực, nàng chợt phát hiện hai tay của mình đã run rẩy không ngừng, ngay cả hơi sức cũng không có chứ nói gì đến xé rách nó.

Huống hồ đây lại là gấm vóc thượng hạng, nếu ở trong tình huống bình thường thì cũng phải dùng hết sức mới có thể xé rách. Thế nhưng hiện tại, hai tay nàng run rẩy không ngừng thì càng không thể làm được việc này.

Cung nữ sợ tới mức sắp khóc, cắn răng dùng hết sức lực, nhưng y phục trong tay vẫn nguyên vẹn.

Cuối cùng, nàng khóc ra thành tiếng, càng khóc càng hoảng loạn.

Lúc này, Thượng Trang mới xoay người lại và quỳ gối, cúi đầu nói: “Nương nương đã nhìn thấy.”

Linh Khuyết cười đùa choàng tay Hiền Phi, nói: “Nương nương, Linh Khuyết đã nói việc này rất đáng tra mà?”

Hiền phi tỏ vẻ khen ngợi nhìn nàng rồi nói: “Người đâu, mau đem nàng ta xuống, đánh ba mươi trượng!”

Thái giám vội tiến lên, áp giải cung nữ đi ra ngoài. Nàng khóc la: “Nương nương tha mạng! Nương nương xin người tha cho nô tỳ! Nô tỳ không phải cố ý, nô tỳ không phải cố ý...”

Thật ra Thượng Trang biết, nàng ta không phải cố ý, không ai dám tùy ý xé rách y phục của chủ tử. Chẳng qua là, nàng ta muốn nàng chịu tội thay. Nhưng, nhìn thấy bộ dạng nàng ta đáng thương như thế, nàng lại cảm thấy không đành lòng.

Có nên cầu xin tha thứ cho nàng ta không?

Trong lòng nàng đang đấu tranh giữa hai luồng suy nghĩ ‘nên’ hay ‘không’.

Lúc này, một thân ảnh đi tới, một tay kéo lấy nàng, ôm vào trong ngực. Hơi thở ấm áp của nam tử phả trên mặt nàng, nàng nghe hắn cười nói: “Mẫu phi, cung nữ này thật thú vị, nhi thần thích nàng. Hay người ban nàng cho nhi thần, để nhi thần đưa nàng về phủ.”

Thượng Trang chỉ cảm thấy cả người chấn động, nàng không nghe lắm chứ?

Hắn nói, thích nàng

Còn nói, muốn dẫn nàng về phủ...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Gặp lại

Thượng Trang nhiều lần giãy giụa, nhưng nam tử vẫn vòng tay ôm nàng thật chặt, nàng cắn răng, nghe hắn cười nói: “Thế nào, Bôn vương ôm người không thoải mái sao?”

Hiền Phi kinh ngạc, sắc mặt trầm xuống nói: “Diệp nhi, buông nàng ra.”

Linh Khuyết ôm cánh tay Hiền Phi cũng sợ hết hồn, nàng chậm rãi che dấu nụ cười, hướng ánh mắt nhìn về phía Nguyên Duật Diệp, nhìn thấy trong mắt hắn cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Hiền Phi chỉ có một người con trai là hắn, cho tới bây giờ những yêu cầu của hắn nàng đều đồng ý, huống hồ hôm nay chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi.

Hiền Phi nhìn cô gái mà hắn đang ôm trong ngực một lần nữa rồi nói: “Đây là khẩu dụ của Thánh Thượng, đem nàng đến Hoán Y Cục.” Ngụ ý chính nói cho hắn biết, cung nữ này hắn không thể đem đi được.

Nguyên Duật Diệp hơi ngẩn ra, cúi đầu liếc nhìn cô gái trong ngực, khẽ cười nhạt, buông lỏng tay đang ôm lấy nàng, tiến lên phía trước nói: “VẬY là nhi thần đã phạm tội rồi, thì ra đây là cung nữ của Hoán Y Cục.”

Hiền Phi thấy hắn không kháng cự giữ nàng nữa mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Thượng Trang nói: “Được rồi, hôm nay người đi về trước, nói với Từ ma ma, ngày mai ta chỉ muốn người mang y phục của bôn cung đến đây.”

Thượng Trang thoáng ngạc nhiên, đến khi phản ứng được, mới vội cúi đầu nói: “Tạ ơn nương nương, nô tỳ cáo lui trước.”

Câu nói này của Hiền phi là ân điển lớn đối với nàng. Đây là lời cảnh cáo của nàng ta dành cho Từ ma ma không nên gây khó dễ cho nàng nữa.

Nhìn bóng dáng của cô gái đi ra ngoài, mắt của Nguyên Duật Diệp khẽ sáng lên.

Lúc này, Hiền Phi mới nói: “Đúng rồi, con còn chưa nói cho mẫu phi biết, hôm nay vì sao lại vào cung?”

Hắn quay về với vẻ mặt như lúc bình thường, lắc đầu nói: “Hiện tại không có chuyện gì cả.”

“Diệp nhi...” Nàng kinh ngạc nhìn hắn, hắn là con trai của nàng nên nàng hiểu hắn rất rõ. Chỉ là bây giờ hắn không muốn nói, như vậy thì cho dù như thế nào, cũng sẽ không nói cho nàng biết. Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nàng nói: “Con không muốn nói, mẫu phi cũng không ép con. Hôm nay mẫu phi đã qua Càn Thừa Cung thăm phụ hoàng của con, thân thể của phụ hoàng con...” nàng bỗng nhiên không biết nói sao nữa, chợt xoay người đi.

“Mẫu phi. ” Nguyên Duật Diệp tiến lên, cầm tay nàng.

Nàng ngước mắt lên nhìn nhi tử, trở tay cầm lấy tay của hắn nói: “Hôm nay hoàng hậu đã ở đó, còn có thái tử. Diệp nhi à, làm sao con cứ không hiểu chuyện như vậy? Trong khoảng thời gian này, con nên đến Càn Thừa Cung nhiều hơn, đây chẳng phải là cơ hội tốt đối với việc chọn ra người xuất sắc lần này hay sao?”

Hắn cười nói: “Làm sao mẫu phi biết lần này thái tử vị trí sẽ có biến?”

Cuối cùng Hiền Phi giật mình.

Nguyên Duật Diệp vừa cười một tiếng, xoay người đi ra ngoài, một mặt nói: “Nhi thần đi về trước, ngày khác lại đến thăm mẫu phi.”

“Diệp nhi... ” Hiền Phi vừa mở miệng, hắn đã sớm đi ra cửa.

Linh Khuyết muốn mở miệng gọi hắn, nhưng hắn nhanh chân đi rồi. Nàng quay lại, nhìn Hiền Phi với vẻ mặt thay đổi, vội nói: “Nương nương đừng thương tâm, hắn là như vậy, người cũng không phải không biết. Nương nương nên đi nghỉ ngơi sớm, Linh Khuyết cũng nên trở về rồi. ” Rồi nàng cúi chào, đuổi theo nam tử đã đi trước.

...

Thượng Trang tử Trữ Ninh Cung đi ra, mới phát hiện bầu trời đã dần tối.

Nàng hít một hơi thật sâu, chẳng qua chỉ mới là ngày thứ hai vào cung, giống như nàng đã đi một vòng qua Quỷ Môn Quan. Nàng cố gắng không nghĩ đến chuyện cung nữ đã bị bắt đi kia bây giờ như thế nào.

Giờ phút này, nàng mới biết câu nói kia của lão gia “Người phải sống”, ba chữ đơn giản, nhưng lại đặc biệt quan trọng.

Hoán Y Cục, tuy rằng là nơi nàng không muốn trở về, nhưng lại không thể không trở về.

Nàng không biết vì sao Hoàng Đế lại cấm giết người nhà Lăng Vu, nhưng nhờ những câu nói của Hiền Phi mà nàng lại thấy có hy vọng.

Nghĩ đến việc này, nàng bất giác nở nụ cười. Bất kể như thế nào, nàng chỉ muốn sống.

Diệp Trang...

Nàng thầm gọi tên muội muội trong lòng. Tay không tự chủ vỗ nhẹ lên ngực, cách y phục, có thể cảm nhận độ cứng của ngọc bội kia.

Nàng đột nhiên cảm thấy an tâm, chỉ vì nàng không chỉ có một mình, vẫn còn một người thân đang đợi nàng.

Đi qua con đường nhỏ phía tây ngự hoa viên, trong lúc lơ đãng, Thượng Trang ngừng đầu lên thì nhìn thấy có một người ở trong đình phía trước.

Bóng lưng rất đồi quen thuộc.

Nàng thẳm kinh hãi, không biết tại sao chính mình lại có cảm giác như thế.

Nàng có chút thất thần nhìn xuống mặt đất, sau đó mới đi đến gần ngôi đình kia, đột nhiên nghe được người nọ nói: “Mạc Tầm?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Là hắn

Mạc Tầm?

Thượng Trang bất chợt muốn xem mặt người kia.

Hướng ánh mắt thẳng vào lưng của người ở phía trước, là hắn sao?

Chẳng biết tại sao, khi nghĩ như vậy, tim của nàng thoáng cái đã đập nhanh hơn.

Nàng không biết rõ, đó là cảm giác gì.

Tóm lại, rất kỳ quái.

Giờ phút này sắc trời đã tối dần, nàng và hắn cách nhau hai trượng. Ánh trăng mờ tỏ sáng.

Có lẽ, trong không khí còn mang đến một chút sương.

Có lẽ, là quá xa.

Nàng nói vậy.

Nhưng, những điều này cũng không thể ngăn cản nàng tiến lên. Trong tiềm thức của Thượng Trang, nhìn thấy hắn tựa như gặp một người quen.

Mặc dù, bọn họ chỉ mới gặp mặt một lần. Tuy nhiên đối với nàng thì ở chốn thâm cung xa lạ này, hắn chính là người quen của nàng.

Ở một nơi xa lạ gặp được một người quen.

Nghĩ đến điều này, môi nàng khẽ cong lên, nàng thấy thật hào hứng.

Đi lên trước, muốn mở miệng, lại thấy nam tử trước mặt đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, nàng sợ run lên, hắn lại nhú mày, mở miệng lần nữa: “Mạc Tầm?”

Nàng và hắn ở khoảng cách gần như vậy.

Cặp mắt đẹp sáng như ánh sao, giống như lúc mới gặp nhau, có thể làm cho người khác đắm sâu trong đó.

Mà Thượng Trang bất chợt rung động

Hắn không nhìn thấy!

Hắn lại không nhìn thấy!

Hai tay không tự chủ nắm chặt lại, một khắc kia, không rõ vì sao, nàng cảm thấy rất đau lòng.

Nàng đã thấy, đôi mắt xinh đẹp nhất trên đời, nhưng lại không thể nhìn thấy.

Gặp tình huống này, đột nhiên thoáng cái, nàng chợt nảy ra một ý nghĩ.

Hắn nói muốn Mạc Tầm nhường đường, mà ánh mắt của hắn chưa từng nhìn sang bên này.

Nàng té ở chân của hắn, hắn muốn đưa tay, cũng là Mạc Tầm chặn tay của hắn lại, rồi nói công tử, nàng không có chuyện gì...

Cho nên khi đó, nàng đã cảm thấy khó hiểu.

Hắn nhú mày, tay nắm chặt hai bên tay vịn, chuyển hướng nhìn người trước mặt.

Thượng Trang cảm thấy việc này ngoài dự tính của nàng, nam tử đã ở trước mặt nàng, thế là cuối cùng nàng không nhìn được, thở nhẹ một tiếng, không tự chủ lùi về sau một bước.

Nàng thấy rõ ràng rồi, hắn không có ngồi trên mặt ghế đá ở trong đình mà là ngồi trên chiếc xe lăn.

Thì ra hắn không chỉ không nhìn thấy, mà còn...

Thượng Trang không biết tâm tình nàng giờ phút này là như thế nào, chỉ là cảm thấy rất đau lòng.

Nàng cảm thấy không nên như thế, không nên như thế.

Hắn cuối cùng cũng ý thức được người trước mặt không phải là Mạc Tầm, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười khổ, nhỏ giọng nói: “Ta đã làm cho người sợ à?”

Thượng Trang phục hồi tinh thần lại, cuống quýt lắc đầu: “Không... Không có...”

Không có?

Hắn sẽ tin sao. Mặc dù, hắn không nhìn thấy nhưng ánh mắt của nàng, hắn cũng có thể cảm giác được. Chỉ là cảm giác này thật khó hiểu, tại sao hắn lại cảm thấy, người trước mặt, cho hắn cảm giác quen thuộc?

Thượng Trang hít vào một hơi, cuối cùng tiến lên.

Hắn như cảm thấy, vịn xe lăn lùi một chút.

“Ta chỉ là...” lời chưa nói xong nàng bỗng im lặng.

Chẳng qua là vậy? Nàng tự vấn lòng, không ngờ lại không trả lời được.

Hắn lắc đầu cười một tiếng, lại hỏi nàng: “Ngươi là ai?”

“Ta là An Lăng...” nàng bỗng im lặng, ngừng lại một lúc, rồi mới nói, “Ta là Thượng Trang.”

Lúc đầu gặp nhau nàng đã dùng thân phận An Lăng tiểu thư để lừa hắn.

Gặp lại một lần nữa, nàng nghĩ nên dùng thân phận thật của mình.

Nàng tự nhủ với mình, hắn không nhìn thấy nên sẽ không biết nàng.

“Thượng Trang.” Hắn nhẹ giọng đọc lại, “Một cái tên rất đặc biệt.”

Chẳng biết tại sao, nghe hắn nói như thế, tâm tình của nàng trở nên tốt hơn, buột miệng nói: “Ta là cung nữ của Hoán Y Cục.”

Lời vừa nói ra, nàng mới cảm thấy có chút không ổn.

Lúc mới gặp gỡ hắn, nàng cảm giác được hắn là một người không đơn giản. Mà hôm nay, hắn lại xuất hiện ở nơi này.

Nàng không quên, nơi này là hoàng cung Tây Chu.

Nàng bắt đầu kinh ngạc với thân phận của hắn, hoặc ở trước mặt hắn nàng nên tự xưng là “Nô tỳ”.

Hắn cũng tỏ vẻ kinh ngạc, nàng là cung nữ Hoán Y Cục, thật vậy sao?

Ngước mắt nhìn về phía nàng, hắn nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đã từng gặp nhau sao?” Nàng tạo cảm giác cho hắn, rằng bọn họ từng gặp nhau lúc trước. Nhưng, cung nữ Hoán Y Cục, có vẻ điều đó là không thể.

Thượng Trang vội lên tiếng phủ nhận: “Không có.”

Bọn họ hôm nay, là mới gặp gỡ lần đầu. Bởi vì, hôm nay nàng là Thượng Trang.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Lẩn tránh (Trốn chạy)

Hắn vẫn còn cười, tại sao hắn lại như vậy?

Bọn họ từng gặp nhau ư, làm sao có thể chứ?

“Ngươi làm gì ở đây?” hắn hỏi.

Thượng Trang khẽ nói: “Đây là đường trở về Hoán Y Cục, đúng lúc ta đi ngang qua.”

Nàng không hỏi hắn là ai, hắn cũng không nói.

Hắn nghĩ nàng không biết thân phận của hắn. Và hắn cũng không muốn nói cho nàng biết.

Cho tới bây giờ, người biết thân phận của hắn đều tỏ thái độ kính trọng từ xa.

Dù cho không biết, nhưng chỉ cần nhìn thấy bộ dạng của hắn cũng sẽ chủ động tránh ra.

Nhưng nàng lại không làm vậy.

Cảm giác yên lặng này, trong hơn hai mươi năm qua hắn chưa từng cảm nhận được.

Hắn không bác bỏ điều này vì hắn thích như vậy.

Hai bàn tay nắm chặt hai bánh xe lăn khê thả lỏng, khoe miệng vẫn là nụ cười thư thái. Thượng Trang nhìn thấy nụ cười đó, tinh thần căng thẳng ban nãy đã tan biến, thay vào đó là một tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

“Người uống trà không?” hần lại hỏi nàng.

Lúc này, Thượng Trang mới nhìn thấy trên bàn để ấm trà, còn có trái cây và điểm tâm.

Hần đang ở đây chờ ai sao?

Bất giác nhìn quanh bốn phía cũng không thấy người nào sang đây. Ở phía xa cũng chỉ có vài cung nhân. Nhưng khoảng cách khá xa, do nàng nhìn thấy trong tay bọn họ có cầm đèn lồng nên mới có thể phán đoán ra là có người. Cách ngồi đình không xa, phía trên hành lang, họ đang chỉnh lại đèn lồng, ánh sáng theo đó lan đến đây nên mọi thứ trong đình đều có thể thấy rõ được.

Thượng Trang bước lên lấy ấm trà rót ra tách, đưa tới trước mặt hần, nói: “Người muốn uống sao?”

Hần cười giờ tay lên, Thượng Trang vội cầm tách trà cẩn thận đặt vào tay hần. Hần hợp nhẹ một cái, khê cau mày, mỉm cười nói: “Đã nguội rồi.”

Thượng Trang kinh ngạc, trà cũng nguội, vậy xem ra hần ngồi đây đã lâu rồi.

Hần lại đột nhiên nói: “Người đi lâu như vậy không quay về, sẽ không sao chứ?”

Hần vừa dứt lời, Thượng Trang mới nghĩ tới. Tuy nhiên, giờ này trở về cũng đã trễ rồi. Nàng miễn cưỡng cười nói: “Không sao đâu, công việc ngày hôm nay ta đã làm xong rồi.” Nàng không nói rõ, nàng thích ở chỗ này dù cho trở về sẽ bị trách phạt.

Hần “ừ” một tiếng, lại uống một ngụm.

Thượng Trang cau mày nói: “Trà đã nguội lạnh, không nên uống nhiều.”

Hần cười: “Ta khát.”

Thượng Trang ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại nói: “Vây, ngâm trong miệng chốc lát sẽ ấm lên.” Hôm nay đã cuối thu, khí trời đã chuyển lạnh, nhất là vào buổi tối, không khí lạnh như băng. Uống trà lạnh đối với thân thể là không tốt.

Hần lại thật sự nghe lời mà ngâm một ngụm ở trong miệng.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Nàng vừa muốn mở miệng, đột nhiên phát hiện có ai từ đằng xa vội vàng chạy tới. Nàng không nhìn thấy người, chỉ thấy tốc độ đèn lồng di chuyển rất nhanh.

Nàng lấy làm kinh hãi, nói: “Ta phải trở về rồi”. Nàng không thể để cho người khác nhìn thấy nàng, hơn nữa, bên cạnh hần là Mạc Tầm.

Ở trước mặt hần, nàng không muốn làm An Lăng Vu, nàng chỉ muốn làm một Thượng Trang bình thường.

Nàng vội vàng xoay người rời đi.

Cũng trong lúc đó, nàng nghe giọng nói của hần từ phía sau truyền tới: “Ngày mai, người có tới không?”

Bước chân nàng chậm lại, tim đập nhanh hơn.

Ngày mai...

Có thể gặp nhau sao.

Nàng không kịp quay đầu lại nữa, cắn môi, vội chạy đi.

Mạc Tầm nhanh chóng bước tới phía đình. Trời cũng đã hoàn toàn tối đen như mực, trong đình, không có đèn. Chỉ dựa vào ánh sáng từ chiếc đèn lồng đang cầm bên hông, mới có thể thấy rõ người ở bên trong.

Hần chạy lên trước, đem đèn lồng đặt ở trên bàn, thở hổn hển mấy hơi, mới mở miệng: “Chủ tử, nàng không chịu tới.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tục Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Chèn ép

Có vẻ như hắn biết trước được điều này nên cũng không có tỏ vẻ kinh ngạc, cười nhạt một tiếng nói: “Không sao, chúng ta về phủ.” Dứt lời, gơ tay đặt tách trà trong tay lên bàn.

Lúc này, Mạc Tầm mới để ý thấy vị trí đồ vật trên bàn đã thay đổi, hắn có chút kinh ngạc, buột miệng nói: “Có ai vừa mới đến đây sao?”

“Ừ.” Hắn nhẹ nhàng trả lời, “Thượng Trang đã tới.”

“Thượng Trang?” Mạc Tầm kinh ngạc, ai là Thượng Trang?

Hắn vừa mới nghĩ tới, liền thấy người bên cạnh đẩy xe lăn đi về phía trước. Hắn kinh hãi, bước lên trước, tay nắm chặt xe lăn. Bỗng nhiên, lại nghĩ tới chuyện hôm nay, trầm giọng nói: “Chủ tử, hay là đi tìm Thánh Thượng?”

Hắn ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lắc đầu: “Không được, đây cũng không phải là chuyện quan trọng.”

Dường như Mạc Tầm muốn nói thêm gì đó, nhưng khi nhìn thấy nét mặt của hắn thì đành giữ im lặng.

Thượng Trang chạy một đoạn rất xa, mới vỗ ngực chậm rãi đi bộ.

Bây giờ nàng mới nhớ là mình lại quên hỏi tên hắn nữa rồi.

Àizz, nàng nở nụ cười.

Thật ra, nếu như lúc ấy nàng có nhớ thì có lẽ cũng sẽ không hỏi.

Chỉ vì, biết tên của hắn rồi thì có lẽ sẽ gián tiếp biết được thân phận của hắn.

Nàng không muốn như vậy.

Hít một hơi thật sâu, nhìn thấy Hoán Y Cục đang ở trước mắt.

Tuy vậy nàng không hề dừng bước, vẫn hướng phía trước đi tới.

Hôm nay, việc duy nhất làm cho nàng cảm thấy hào hứng, đó là được gặp hắn trong cung.

Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, ở trước mặt hắn, nàng chỉ muốn làm Thượng Trang.

Đơn giản, chỉ là Thượng Trang.

Nghĩ tới đó, khóe miệng nàng nở một nụ cười nhẹ.

Buổi tối Hoán Y Cục yên tĩnh một cách đáng kinh ngạc, Thượng Trang đi vào, có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh bước chân của mình. Về đến nơi ở dành cho cung nữ, liền nghe giọng nói của Từ mama truyền đến: “Ta thật đúng là xem thường ngươi, vừa có thể thoát tội, lại có thể mượn thế này mới trở về. Ngươi cho rằng hoàng cung này là nhà ngươi à, muốn như thế nào thì như thế đó sao?”

Thượng Trang kinh ngạc, xoay người lại, thấy bà ta từ một bên hành lang đi ra ngoài. Ánh sáng từ đèn lồng chiếu vào gương mặt mập mạp của bà ta, có thể nhìn thấy rõ là một khuôn mặt đang tức giận. Bà ta quản lý Hoán Y Cục này đã nhiều năm, cũng chưa từng thấy cung nữ nào kiêu ngạo như vậy. Nếu bà ta bỏ qua việc này, thì sau này uy danh của bà ta ở Hoán Y Cục sẽ không còn nữa.

“Cô cô.” Thượng Trang lui nửa bước, cúi đầu gọi bà ta.

Từ mama đi lên trước, ra sức nhéo vai nàng một cái, mắng: “Ngươi cho mình là thiên kim tiểu thư hả? Đã tới Hoán Y Cục này rồi thì tốt nhất nên nhớ rõ thân phận của mình!”

Thượng Trang bị nhéo đau nên nhủ thầm lại, theo bản năng che bả vai, thấy tay kia lại muốn nhéo tiếp. Thượng Trang nhanh chóng lui lại mấy bước, Từ mama nổi giận, định mở miệng, nhưng lại nghe Thượng Trang nói trước: “Cô cô, Hiền Phi nương nương nói nô tỳ phải tự mình đưa quần áo đến cho người hàng ngày, nếu nô tỳ không có đủ sức mang những quần áo kia, đến lúc đó, sợ là không làm tròn trách nhiệm nương nương đã giao.”

“Ngươi!” Từ mama nhướng lông mày, trừng mắt nhìn nàng. Nàng ta tính toán gì đây? Dám lấy Hiền Phi ra dọa mình sao?

Thượng Trang vẫn cúi đầu nói: “Sắc trời không còn sớm, cô cô nên nghỉ ngơi sớm, nô tỳ xin về phòng trước.” Vừa nói xong, nàng cũng không nhìn bà ta, đi về phía trước.

Từ mama cố gắng chịu đựng, trong lòng rất khó chịu. Định mở miệng mắng tiếp, đột nhiên cảm giác có người đi vào Hoán Y Cục, bà ta kinh ngạc, theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của người nọ.

Nàng muốn lên tiếng kinh hô, hần vẫn bước nhanh tiến tới, nín lấy vạt áo bà ta, trầm giọng nói: “Nhớ kỹ, sau này đừng gây phiền toái cho nàng.”

Từ mama chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, run run gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phương Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Hiểu lầm

Sáng sớm hôm sau, Thượng Trang cùng với những cung nữ khác vào làm việc ở trong viện, nàng ngấm nhìn bốn phía xung quanh một chút, cũng không thấy cung nữ kia. Điều làm cho nàng càng cảm thấy kì lạ là Từ mama cũng không còn tìm đến gây phiền toái cho nàng.

Nàng mỉm cười, bà ta không đến, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Nàng gật đầu, bước ra khỏi Hoán Y Cục.

Lúc đi ngang qua ngôi đình hôm qua, Thượng Trang cố ý nhìn thoáng qua hướng bên đó, giờ phút này trong đình không có một bóng người. Nàng lại nghĩ tới lời nói hôm qua của hần.

Ngày mai, người có tới không?

Nghĩ đến chuyện này, nàng cười nhạt một tiếng.

Từ Trữ Ninh Cung đi về, nàng không có chuyện gì làm nên đến nơi này chờ hần.

Nàng đến nơi nhưng vẫn chưa thấy ai.

Nàng đợi được lúc, bất chợt đụng phải một bộ ngực rộng lớn đang đi tới.

Thượng Trang giật mình, vội lui ra nửa bước, cúi đầu nói: “Nô tỳ đáng chết!” Ở chỗ này không thể là thái giám, như vậy hần nhất định là chủ tử.

Đụng phải chủ tử, đó là có tội.

Nàng âm thầm trách cứ chính mình đã sợ ý lo là.

Mộ Dung Vân Sở cúi đầu liếc nhìn cô gái trước mặt, là một tiểu cung nữ. Hần giờ tay xoa thái dương, là hần đang bước đi trong tâm trạng ngơ ngẩn, chưa nhìn rõ đã đụng phải nàng.

Thượng Trang chờ mãi cũng không nghe thấy nửa lời trách cứ..., nhưng lại nghe được tiếng cười nhẹ của người trước mặt. Nàng kinh ngạc, không tự chủ ngược mắt nhìn về phía hần, nhỏ giọng hỏi: “Ngài không có sao chứ?”

Mộ Dung Vân Sở lắc đầu, thấy nàng đứng qua một bên, hần cũng không đi ngay, mà lại mở miệng hỏi: “Người tên gì?” Hần cũng không biết vì sao lại hỏi như vậy, chỉ là hần muốn hỏi như vậy.

Thượng Trang ngạc nhiên, vội trả lời: “An Lăng Vu.”

Nghe vậy, Mộ Dung Vân Sở chấn động, kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt. Thì ra là nàng!

Tầm mắt có chút mơ hồ, hần khẽ lắc đầu, cười một tiếng nói: “Thì ra người chính là người vừa mới vào cung đã khiến một cung nữ thiệt mạng, An Lăng Vu.”

Thượng Trang kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hần, hần vừa nói gì?

Từ khi nào nàng lại...

Nàng chợt nghĩ đến cung nữ ngày hôm qua, bị đánh chết sao?

Nhìn vẻ mặt vô tội của nàng, Mộ Dung Vân Sở nhẹ cau mày, vẻ mặt như vậy, hần đã thấy nhiều lắm rồi.

Nữ nhân trong cung, người có thể không biết hết, nhưng không thể không đề phòng.

Hồi tưởng lại lúc Mộ Dung Vân Khương cùng nàng tranh chấp ở Chi Hoa Trai, xem ra, nàng không chỉ có gian xảo mà còn rất biết dùng thủ đoạn.

Hắn tiến tới gần nàng: “Thánh Thượng không cho ngươi danh phận, ngươi không cam lòng phải không?”

Thượng Trang giật mình, không hiểu hắn đang nói gì?

Nàng lắc đầu nói: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì?”

Hắn lạnh lùng nói: “Ngươi là ai mà lại xưng ‘Ta’?” muốn thần nhiên ngang hàng với hắn sao?

Liếc nhìn cô gái trước mặt, nàng biết thân phận của hắn lúc nào vậy? Nghe nói lúc mới vào cung, nàng còn chủ động nói lời xin lỗi với Vân Khương, xem ra, nàng có dụng ý khác.

Thượng trang rất kinh ngạc, nghe hắn nói như vậy, không lẽ hắn biết nàng sao? Nhưng, nàng không biết hắn.

Nàng đang suy nghĩ, lại thấy hắn nhíu mi tâm, có vẻ đứng không vững. Thượng Trang thở nhẹ một tiếng, vội nắm chặt quần áo trong tay, một tay nắm lấy tay áo của hắn, cắn răng nói: “Ngài làm sao vậy?”

Có thái giám đi tới nhìn thấy, giật mình vội chạy tới, đỡ lấy hắn, nôn nóng gọi: “Thừa tướng đại nhân!”

Thượng Trang giật mình nhìn nam tử trước mặt, hắn chính là Mộ Dung Vân Sở! Ca ca của Mộ Dung Vân Khương!

Nhưng, vì sao hắn đối với mình lại có sự hiểu lầm sâu sắc như vậy?

Nàng chưa từng gặp hắn.

Nàng hoảng hồn, chỉ cảm thấy nam tử đột nhiên dùng sức đẩy nàng ra. Hắn nghĩ mình vẫn đứng vững trước mặt nàng được.

“Ca.”

Thượng Trang quay đầu nhìn lại thì thấy Mộ Dung Vân Khương đang đứng ở phía sau bọn họ. Thanh Nhi nhíu mày, vội xông lại, đẩy ra nàng, đỡ lấy Mộ Dung Vân Sở nói: “Thiếu gia vẫn khỏe chứ?”

Hắn gạt đầu, Mộ Dung Vân Khương tiến lên, nhìn hắn nói: “Thánh Thượng ân chuẩn ca mấy ngày nay ở quý phủ nghỉ ngơi, vì sao ca còn muốn vào cung?”

Trầm ngâm nhìn nàng, hắn lạnh nhạt nói: “Tại sao ta làm vậy, trong lòng muội rõ nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Tức giận

Tay nàng nắm chặt chiếc khăn tay khẽ run lên, bất giác cúi đầu xuống.

Mộ Dung Vân Sở đẩy tay Thanh Nhi ra, tiến lên cầm tay nàng, hơi dùng sức, đem nàng kéo qua một bên. Thượng Trang kinh ngạc, nàng không biết huynh muội bọn họ cuối cùng có chuyện gì, đây không phải là chuyện của nàng, nàng còn phải đi đưa quần áo đến Trữ Ninh Cung.

Nghĩ tới việc đó, nàng liền xoay người đi, ôm chặt quần áo trong ngực, vội vã đi về phía trước.

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Thanh nhi: “Không làm được phi tử của Thánh Thượng thì cô muốn tiếp cận thiếu gia nhà ta sao? Ta nói cho cô biết, cô đừng nên nghĩ đến chuyện đó!”

Thượng Trang đi chậm lại, nhưng chỉ là trong nháy mắt, vẫn đi về phía trước.

Cười khổ một tiếng, nàng không có làm gì cả, nhiều lắm chỉ là quàng tay giúp Mộ Dung Vân Sở. Nếu như chỉ như vậy mà lại bị xem là tiếp cận, thì nàng cũng không còn lời nào để nói.

Đây có thể gọi là lòng người đáng sợ hay không?

Thanh Nhi thấy nàng đã đi xa, lúc này mới xoay người lại, muốn tiến lên, suy nghĩ một chút rồi cuối cùng dừng bước.

Mộ Dung Vân Khương cố giấu khỏi tay nam tử, một tay vỗ về cổ tay trắng, cổ tay đã trở nên ửng hồng. Từ xưa đến giờ hắn chưa từng nổi giận với nàng, nhưng lần này, mặc dù hắn chưa mở miệng, nhưng trong lòng nàng biết, hắn đang tức giận.

Người Tây Chu ai cũng biết, người Mộ Dung luôn luôn ôn hòa.

Mộ Dung Vân Sở khép hờ hai mắt, một lát sau mới mở mắt ra.

Hắn nói, thanh âm lạnh như băng: “Là do ta từ nhỏ chiều muội sinh hư! Tốt, rất tốt.”

Mộ Dung Vân Khương chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, cuối cùng tiến lên đỡ lấy hắn, cau mày nói: “Ca, mấy ngày nay huynh quá mệt mỏi, hay là gọi người đưa huynh trở về phủ đi.”

Nói xong, nàng liền muốn gọi người lại, nhưng bị hắn ngắt lời, nói: “Ta cũng chỉ chịu đựng vài đêm, nếu không cũng sẽ không vô dụng như vậy. Vân Khương, bỏ thuốc ta, ngăn cản ta tiến cung, cuối cùng muội muốn làm gì?”

“Ca...” nàng kinh ngạc, cuối cùng vẫn bị hắn phát hiện sao? Nàng chỉ muốn đợi đến khi hoàng đế đã phong nàng thành phi tử rồi mới nói cho hắn biết.

Sắc mặt của hắn càng lúc càng đen, trầm giọng nói: “Ta nghe nói Thánh Thượng chỉ hôn muội cho Hoàn Vương, vì sao lại không đồng ý?” Câu nói này mang theo hương vị rất tức giận.

Hốc mắt nàng ửng đỏ, nhưng lại chột cười nói: “Ca cũng không phải không biết chuyện của Hoàn Vương, huynh sao nhẫn tâm để ta gả đi?”

Siết chặt tay nàng, hắn nói rõ từng chữ: “Cuộc sống trong cung không thích hợp với muội.” Muội muội của hắn là người rất đơn thuần, sao có thể cùng đông đảo Tần phi tranh giành nhau?

Chẳng biết tại sao, hắn bỗng nhớ tới cô gái vừa rồi. Nhớ tới cung nữ đêm qua bị đánh chết, trong lòng không cách nào bình tĩnh được. Hoàng đế gả nàng cho Hoàn Vương, đó chính là một ân điển lớn nhưng nàng lại không muốn!

Mộ Dung Vân Khương rút tay ra khỏi tay hắn, xoay người, đưa lưng về phía hắn, nhẹ giọng nói: “Nơi này là nơi tập trung quyền lực cao nhất Tây Chu. Huynh là người tiền triều, cũng vì Thánh Thượng tận trung. Nếu như muội có thể ở phía hậu cung làm một số việc cho huynh, muội sẽ không lùi bước. Lần này, muội không muốn đến Hoàn Vương phủ làm vị Vương Phi có tiếng không có miếng dăm.”

Hắn giật mình, hắn chẳng bao giờ nghĩ tới, nàng làm thế vẫn là vì hắn.

“Vân Khương...”

Nàng lắc đầu ngắt lời hắn: “Huynh không cần phải nói, Vân Khương hiểu được mọi chuyện. Hiện tại, Vân Khương sống rất tốt.”

Hắn là người thân duy nhất của nàng, làm vợ của ai cũng không sao cả, nàng chỉ cần hắn khỏe mạnh.

Nàng cả đời này, cứ như vậy đi.

Cho nên, nàng sẽ không chọn Hoàn Vương.

Nếu như, Hoàng Đế đem nàng ban hôn với thái tử, nàng sẽ vui vẻ đồng ý. Đáng tiếc là...

Nàng than thở, chợt nhớ tới lần chọn tú này, rất nhiều tú nữ cũng bị chỉ hôn cho Vương gia. Chỉ duy nhất không chỉ hôn ai với thái tử, cách làm này của Hoàng Đế, đến giờ nàng vẫn không hiểu được.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng, Mộ Dung Vân Sở cảm thấy không thể nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Thân thích

Thượng Trang ôm y phục vào Trữ Ninh Cung, nhìn thấy mấy cung nữ đang quét dọn ở trong viện. Nàng nhìn quanh, nhưng không thấy Linh Khuyết, không thể làm gì khác hơn là tiến lên hỏi: “Ta là cung nữ của Hoán Y Cục, đem y phục đến cho Hiền Phi nương nương, xin hỏi nên đặt y phục ở nơi nào?”

Một người trong số những cung nữ đó ngẩng đầu đầu lên, cười nói: “Hoán Y Cục sao? Đi vào bên trong đi, nương nương đang chờ người đó.” Nàng ta vừa nói, vẫn không quên đưa tay chỉ cho nàng.

Thượng Trang hơi chần chừ, cuối cùng nói cảm ơn rồi bước đi.

Nàng không quên Hiền Phi đối đãi với An Lăng Vu rất khác lạ.

Có lẽ, trong tiềm thức nàng cũng tò mò, muốn biết vì điều gì.

Bước qua cửa, liền thấy một cung nữ đi ra ngoài, khác với Linh Khuyết ngày hôm qua, cô gái này mặc y phục cung nữ làm bằng tơ tằm màu trắng nhạt. Thượng Trang biết chỉ có cung nữ cấp bậc ngũ phẩm mới có được chất liệu vải như vậy, nàng nghĩ đây có lẽ là cung nữ thân cận bên cạnh Hiền phi.

Nàng vội cúi đầu nói: “Cung nữ Hoán Y Cục An Lăng Vu, tới đưa y phục đến cho Hiền Phi nương nương.”

Cung nữ mỉm cười nói: “Đi theo ta, nương nương đang chờ người.” Nói xong, liền xoay người đi vào bên trong.

Thượng Trang vội bước theo sau, bức rèm che được mở một cách cẩn thận, đi vào trong, đột nhiên đập vào mi mắt là một bức bình phong. Những bông hoa mai đỏ ngao nghê đứng ở đầu cành, chung quanh còn có tuyết trắng, mang lại cảm giác mát lạnh lạ kỳ.

Phía sau tấm bình phong, có khói bay lên, hơi lơ mờ, không hề cảm thấy khói quá nhiều.

Cung nữ dẫn nàng đến trước, nàng nhìn thấy Hiền Phi đang nằm nghiêng trên giường.

Cung nữ tiến lên, nhỏ giọng nói: “Nương nương, nàng đã tới.”

Nghe vậy, Hiền phi liền mở mắt, hướng ánh mắt nhìn Thượng Trang, khẽ mỉm cười. Nàng vịn cung nữ đứng dậy, sau đó mới nói: “Y Ti, người đi xuống trước đi.”

Y Ti gật đầu, xoay người lại, lấy y phục trong tay Thượng rồi lui xuống.

Thượng Trang bước lên phía trước hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Hiền Phi nương nương, nương nương vạn phúc.”

Hiền phi ngồi thẳng, cẩn thận đánh giá nữ tử trước mặt.

Lông mày lá liễu, môi hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng sáng, quả thật là một mỹ nhân. Nàng bỗng nhiên đứng lên, tiến lên đỡ tay nàng. Thượng Trang ngạc nhiên, vừa lui ra sau nửa bước, vừa cúi đầu.

“Người là An Lăng Vu?” Hiền phi hỏi.

Thượng Trang gật đầu.

Lại nghe nàng ta nói: “Người chẳng những có tướng mạo xinh đẹp, lại rất thông minh, quả nhiên không hổ danh là nữ nhi của An Lăng gia.”

Có chút kinh ngạc, Tề Hiền phi không biết nàng vốn không phải là nữ nhi của An Lăng gia. Chỉ là nghe ngữ điệu của nàng ta, có lẽ là người quen của gia đình An Lăng. Và lại, nàng còn rất quan tâm.

Nàng hiểu rõ, đem nàng đến Hoán Y Cục là ý chỉ của Hoàng Đế, như vậy, nàng ta là phi tử của hắn, thì sao có thể đối nghịch với ý muốn của hắn?

Thượng Trang không biết tại sao khi bản thân nghĩ tới hai chữ “Đối nghịch”, nhưng xem xét đến chuyện hôm qua, nàng bỗng nhiên có thể khẳng định, ngay cả khi nàng không nghĩ ra cách vạch trần chuyện nói dối của cung nữ kia, Hiền Phi vẫn sẽ bỏ qua cho nàng. Nàng cũng không biết vì sao chính mình lại có ý nghĩ như vậy.

Cúi đầu, nàng ung dung nói: “Nô tỳ không hiểu.”

Ngoài miệng mặc dù nói không hiểu, nhưng trong lòng của nàng thì khác. Người phụ nữ này là Hiền Phi, hiện tại là người có thân phận cao quý nhất bên cạnh Hoàng Thượng.

Nàng còn có một người con trai là Thành vương, không hề thua kém so với thái tử.

Một nữ nhân như vậy, lại cố ý đến gần nàng khi mà trong mắt hoàng đế nàng là họa thủy. Điều này làm cho nàng cảm thấy không đề phòng cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Túy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Lấy lòng

Thượng Trang tỏ vẻ kinh ngạc.

Bà con xa.

Nàng mới biết, mẫu thân của Hiền phi là cô cô của An Lăng phu nhân, không phải là cô cô ruột, mà là quan hệ cô bạn dì. Đây là bà con xa, thật có thể nói là cách xa nhau thiên sơn vạn thủy cũng không quá đáng.

Thảo nào, khi các tú nữ vừa mới đặt chân ra khỏi Càn Thừa Cung, Hiền phi liền ngồi loan kiệu vội vàng chạy tới, lại cố ý muốn hỏi thăm về An Lăng Vu.

Nhưng, khi biết được nàng bị giáng xuống làm cung nữ Hoán Y Cục, nàng ta vẫn không hề tỏ ra hờ hợt với nàng.

Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng bấn loạn, không có ai với bất kỳ lý do gì vì giúp nàng mà đắc tội với Hoàng Đế. Nhất là với thân phận địa vị hiện nay của Hiền phi, ngay cả khi nàng không để ý đến bản thân mình cũng không thể không quan tâm đến tiền đồ của Nguyên Duật Diệp.

Hiền Phi thấy nàng vẫn cúi đầu không nói lời nào, cười nói: “Tốt lắm, ngày sau ở nơi này của Bồn cung, không cần câu nệ lễ tiết, nếu trong cung có chuyện gì cứ nói với Bồn cung.”

Thượng Trang ngạc nhiên, vừa muốn cự tuyệt, lại thấy nàng ta lấy một chiếc bình, từ bên trên đưa xuống cho nàng, cười nói: “Ngươi nên nhớ rõ điều đó. Đây là hoa hồng hương lộ mà Bồn cung rất vất vả mới lấy được.”

“Nương nương...”

Hiền phi đem bình nhét vào trong tay của nàng, nhũn mày nói: “Đây chỉ là một vật nhỏ, ngươi muốn từ chối Bồn cung sao? Chẳng lẽ ngươi không nể mặt Bồn cung ư?”

Thượng Trang vội lắc đầu: “Không, nô tỳ sao lại có ý đó được?”

Hiền phi cười nói: “Bồn cung chỉ nói đùa thôi, nhìn ngươi kia, liền xem là thật à?”

Thượng Trang có chút lúng túng đem bình nắm chặt trong tay, lặng lẽ nhìn Hiền phi một cái, suy nghĩ một chút, mới mở miệng: “Nô tỳ cả gan xin hỏi nương nương, nương nương có biết vì sao Thánh thượng... Thánh thượng không thích người nhà An Lăng không?” Nàng vốn muốn nói là “hận”, nhưng cuối cùng lại đổi sang từ khác.

Nụ cười trên mặt Hiền phi khẽ tắt, đưa mắt nhìn nàng, lắc đầu: “Chuyện này Bồn cung cũng không biết, nhưng ngươi yên tâm, có lẽ là Thánh thượng đã hiểu lầm ngươi. Đợi khi nào có cơ hội, Bồn cung sẽ nói chuyện với người, ngươi sẽ không cần làm việc ở Hoán Y Cục nữa.”

Nghe vậy, Thượng Trang không biết nên nói gì. Từ mama cũng không còn làm khó nàng nữa, không lẽ việc này cũng nhờ Hiền phi sao?

Nàng ta đã chiều cố nàng như vậy, nên hiện tại nàng cũng không cần cầu xin chuyện gì.

Bỗng nhiên, Thượng Trang chợt nghĩ tới chuyện cung nữ bị đánh chết đêm qua, khẽ cắn môi. Hiền phi cũng không phải là người nương tay, từ chuyện hôm qua là có thể nhìn ra được điều đó. Mà nàng đối với mình như thế, tất nhiên cũng không hề đơn giản.

Chẳng qua, vào lúc này nàng không thể nghĩ ra trên người mình có cái gì đáng giá như thế.

Nhưng nếu Hiền phi nói như vậy, nàng không thể làm gì khác hơn là nói: “Nô tỳ tạ ơn nương nương.”

Đi đâu cũng không sao cả, miễn là nàng còn sống.

Thật ra, nếu như ở Hoán Y Cục có thể làm cho nàng sống an bình trong cung, cho dù có chút tủi thân nàng vẫn cam lòng. Chỉ là, hôm nay Hiền phi đã nói như vậy, nàng tốt nhất không nên cự tuyệt.

Nhưng nàng cũng mơ hồ cảm thấy, cuộc sống của nàng đã bắt đầu không yên bình nữa. Dù sao, nàng chỉ là cung nữ. Thờ dài một tiếng, rất nhiều chuyện, đều là thân bất do kỷ.

Từ Trữ Ninh cung đi ra ngoài, nàng mới nhớ đến chuyện giao hẹn cùng hân.

Chẳng biết tại sao, nhớ tới hân, tâm tình của nàng trở nên tốt hơn.

Thì ra là, không hỏi, không biết, cũng có thể tốt đẹp như vậy.

Không tự chủ cười thành tiếng, chân bước nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Chờ hấn

Ngôi đình quen thuộc kia đang ở trước mắt, Thượng Trang chạy chậm lại.

Hôm nay ánh nắng rất đẹp, mang đến sự ấm áp, nàng chạy đến đồ bùng cả khuôn mặt, vịn tay vào cột hành lang khẽ thở hân hân.

Hấn vẫn chưa tới.

Hôm qua trong đình có một ít nước trà cùng chút đồ ăn nhẹ, nhưng giờ này lại chỉ là một khoảng không trống rỗng. Bốn phía gió thổi lên làm rối loạn những sợi tóc của nàng.

Nàng gợn tay lên giữ tóc, chợt nhớ tới một chuyện.

Nếu hấn đi cùng với Mạc Tầm, vậy chẳng phải thân phận của nàng đã bị lộ rồi sao?

Đầu ngón tay khẽ run, nàng đột nhiên cảm thấy bất an.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, cách đó không xa, có một hòn giả sơn.

Nàng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức chạy lên trước, núp ở phía sau hòn giả sơn, không dám thở mạnh.

Ở hậu cung, ngoại trừ việc phải bảo vệ tính mạng của mình thì có lẽ, chỉ có chuyện này là làm cho nàng quan tâm đến.

Nàng không muốn suy nghĩ nhiều, nếu ngay cả nói chuyện qua loa với hấn cũng không thể, vậy nàng thất vọng biết mấy đây?

Một lúc sau, nàng nghe thấy có tiếng bước chân đi tới.

Còn có một âm thanh khác, hôm nay nghe thấy một lần nữa không cảm thấy kỳ quái.

Đó là tiếng động phát ra từ bánh xe lăn ma sát với mặt đường, mà lúc này nàng lại cảm thấy dễ nghe.

Lặng lẽ thò đầu ra, hôm nay hấn đổi một bộ y phục khác, là một màu trắng, làm nổi bật màu da trắng của hấn. Ánh mặt trời chiếu vào một bên mặt hấn, tựa như phát ra tầng tầng ánh sáng, làm nàng có chút ngáy đại khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Phía sau hấn, quả nhiên là Mạc Tầm.

Thượng Trang thầm nghĩ thật may mắn. Nàng không nên trực tiếp ở trong đình chờ hấn, nếu không, hôm nay dưới ánh mặt trời sáng rực có thể nhìn rõ mọi thứ, cho dù nàng muốn trốn cũng trốn không được nữa.

“Mạc Tầm.” Hấn nhẹ giọng nói.

Mạc Tầm hiểu ý của hấn, ngược mắt nhìn về phía ngôi đình bên kia, cúi đầu nói: “Chủ tử, bên kia không có ai.”

Không có ai.

Tay hấn để ở đầu gối khẽ siết chặt lại, rồi nở nụ cười nhạt.

Có lẽ là hấn tới sớm, còn nàng thì chưa tới thôi.

“Chủ tử.” Mạc Tầm cúi đầu nhìn hấn, ngừng một lát, sau đó mới nói, “Thánh thượng truyền người đến mỗi ngày, là vì...”

“Mạc Tầm.” Hấn ngắt lời, hấn hiểu rõ Mạc Tầm muốn nói gì.

Chuyện thành thân, vốn nên là hai bên tình nguyện, thế nhưng hôm nay lại là sự không đồng ý từ cả hai phía.

Tâm tư Hoàng Đế, hấn hiểu được.

Hấn biết vì sao lại chọn trúng hấn.

Hấn sống hơn hai mươi năm, chẳng bao giờ tranh giành cho mình bất cứ thứ gì, mà mẫu hậu hấn cũng là người dịu dàng điềm tĩnh...

“Chủ tử.”

Mạc Tầm đột nhiên gọi hấn một tiếng, hấn mới chợt hoàn hồn, mở miệng hỏi: “Đến nơi rồi à?”

Nghe tiếng trả lời của Mạc Tầm, hấn mới gật đầu nói: “Ngươi lui ra đi.”

Nhưng Mạc Tầm lại lắc đầu nói: “Hãy để thuộc hạ theo hầu hạ người, hưởng chi, thuộc hạ muốn nhìn thấy cô gái mà chủ tử đã kể là một người như thế nào.” Ngày hôm qua, trong lúc hấn xuất cung đã thuận tiện dứt một thời bạc cho một thái giám, nhờ hấn hỏi thăm về Thượng Trang.

Đến hôm nay vào cung một lần nữa, đáp án của đối phương vẫn giống nhau.

“Mạc thị vệ có phải đã nhớ nhầm rồi không, trong cung chưa từng nghe nói có người này.”

Nhưng nhìn thấy bộ dạng cao húng của chủ tử, Mạc Tầm không đành lòng dă kích người. Chẳng qua hấn cũng rất mong đợi, xem Thượng Trang là người như thế nào? Vì sao nàng lại có ý định tiếp cận chủ tử của hấn?

Hoàng Đế bệnh nặng, hậu cung tiền triều là nơi các thế lực đang rục rịch ngóc đầu dậy, không phải hấn không biết chuyện đó.

Thượng Trang lộ ra nửa cái đầu nhìn hai người trong đình.

Nguy rồi, nếu Mạc Tầm không rời đi, nàng phải làm sao đây?

Nàng khẽ cắn môi, không hề phát hiện có người từ phía sau đi tới. Cho đến khi hai bàn tay to ôm ngang hông nàng, nàng mới hoảng hốt cúi đầu chạy ra ngoài.

Nam tử tỏ vẻ trêu chọc cười: “Ta đã làm gì ngươi đâu, thì ra là đang chờ hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Vụng trộm

Thượng Trang bỗng ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Thành Vương Nguyên Duật Diệp đang ở phía sau nàng cười ranh mãnh, đôi mắt màu hổ phách kia chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, đáy mắt lộ ra tia nguy hiểm.

Nàng giật mình, theo bản năng tránh né.

Hấn vẫn như trước rất nhanh ôm lấy nàng.

Thấy nàng như một chú nai con hoảng sợ, không rõ vì sao hấn lại cảm thấy rất đáng yêu.

Hấn cười cười buông nàng ra, Thượng Trang cuống quýt lùi lại nửa bước, quỳ xuống nói: “Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Dứt lời, nàng cúi thấp người, trán chạm mặt đất.

Ở trong cung, càng khiêm nhường thì càng tốt.

Hơn nữa, Nguyên Duật Diệp hấn, nàng một chút cũng không nhìn ra hấn là người thế nào.

Nhìn nữ tử đang quỳ dưới đất, hấn không kêu nàng đứng lên mà lại khom người ngồi xuống. Thượng Trang vẫn như trước không hề động đậy, có điều nàng lại cảm thấy, nam tử chỉ cách nàng rất gần, thậm chí nàng có thể cảm nhận được cả hơi thở của hấn.

Hấn đưa tay nắm lấy chiếc cằm xinh xắn của nàng, dùng sức nâng lên, ánh mắt lại hướng tới đình kia liếc nhìn, thấp giọng nói: “Vì vậy mới không muốn theo bốn vương hầu phủ?” Nguyên lai, là vì hấn.

Thượng Trang kinh hãi, nàng không rõ hấn đang nói cái gì.

Nhìn bộ dạng mờ mịt của nàng, hấn thật muốn cười.

Giả bộ, ở trước mặt hấn còn muốn giả bộ.

Đề ý nàng từ lúc ở Trữ Ninh Cung, nàng khéo léo minh oan, càng chứng minh cho suy nghĩ lúc trước của hấn, nàng là quân cờ của hấn.

Khóe miệng cười nhẹ, đưa mắt nhìn vào trong đình, một thái giám tiến lên nói gì đó, Mạc Tầm liền cùng thái giám rời đi.

Nguyên Duật Diệp cười một tiếng, ánh mắt chuyển qua Thượng Trang.

Thượng Trang chỉ mới liếc nhìn, liền nghe thấy thanh âm nam tử truyền tới: “Còn không đi.”

Mạc Tầm không ở đây, trong đình chỉ còn lại mình hấn, nàng chờ đợi chẳng phải là cơ hội như lúc này hay sao?

Thượng Trang kinh hãi, nhìn nam tử trước mặt, hấn cũng đã đứng lên, xoay người nói: “Bỏ vương còn có việc đi trước.”

Trái tim còn đang điên cuồng loạn nhịp, nam tử đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Thượng Trang lúc này mới hít sâu một hơi, đứng dậy ngoái đầu nhìn lại.

Sau phút do dự, cuối cùng chậm rãi tiến lên.

Người trong đình nghe được tiếng bước chân lại gần, ngoảnh đầu nhìn lại cười nói: “Thượng Trang.”

Nàng cũng cười đáp lại: “Ta tới muộn.”

Hắn lắc đầu: “Không vấn đề, việc ở Hoán Y Cục làm xong rồi?”

“Ừ.” Nàng gật đầu tiến lên, lần này, hắn không hỏi nàng có muốn uống trà không. Trên bàn trống trơn, cái gì cũng không có.

Hắn chần chừ, đột nhiên hỏi: “Nàng vì sao không hỏi ta là ai?”

Thượng Trang kinh ngạc, vấn đề này nàng vốn không muốn nhắc tới lại bị hắn hỏi đến. Không đợi nàng trả lời hắn lại tiếp tục nói: “Có lẽ, ta có thể giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục, cũng có thể giúp nàng có được công việc nhẹ nhàng.” Hắn cũng không rõ vì sao bản thân lại muốn giúp tiểu cung nữ này, hắn chỉ mơ hồ cảm thấy, từ trên người nàng, hắn không cảm nhận được được sự tranh giành.

Bình lặng giống như mẫu hậu hắn vậy.

Đôi mắt hắn vẫn đẹp như vậy, chân thành nhìn nàng.

Thượng Trang im lặng, Hiền phi cũng nói muốn giúp nàng, nhưng lại không cho nàng cảm giác an tâm, ngược lại, lại khiến nàng cảm thấy bất an. Bởi vì nàng biết, một khi đã giúp đó là một món nợ ân tình. Nợ gì cũng được nhưng nợ ân tình thì không thể.

Chỉ có điều nam tử trước mặt này, nàng không sợ nợ hắn ân tình, ngược lại, lại sợ hắn vì nàng mà đi nợ người ta ân tình.

Trên người hắn, khiến nàng cảm nhận được sự tĩnh lặng.

Nàng biết, người có thể xuất hiện ở đây, tất là hoàng tộc.

Ắc là hoàng tử, vậy nàng cần gì phải hỏi. Không hỏi còn tự lừa mình dối người một chút, có đôi khi nàng cảm thấy như vậy rất tốt.

Nàng vừa muốn trả lời, bỗng nhiên có tiếng cười phía sau truyền đến, nàng không khỏi ngoảnh lại nhìn, Nguyên Duật Diệp rõ ràng đã rời đi cư nhiên lại quay lại. Nàng nắm chặt hai tay, cảm thấy nam tử này, rõ ràng không có ý tốt.

Hắn bước nhanh lại, quen thuộc ôm lấy người nàng, không màng đến việc nàng không ngừng giãy dụa, đẩy nàng tiến lên, nói: “Cung nữ này đúng là lớn mật, dám cả gan quang minh chính đại cùng nam tử vụng trộm. Ngài nói xem, hoàng thúc?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Thúc – Điệt (chú – cháu)

Thượng Trang kinh hãi, ánh mắt dời khỏi Nguyên Duật điệp, chậm rãi, chậm rãi dừng ở nam tử trước mặt.

Nguyên Duật Diệp gọi hắn là Hoàng thúc.

Nàng chỉ nghĩ đến việc hắn là hoàng tử nào mà thôi, cũng chưa từng nghĩ đến hắn chính là nhi tử nhỏ tuổi nhất của tiên đế, là con trai duy nhất của Thuần Giai Hoàng hậu, là ấu đệ của đương kim Thánh thượng, Hoàn vương Nguyên Chính Hoàn.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn khế biến, hắn đã nghe ra người vừa tới là ai.

Ngón tay thon dài hơi động, hắn lãnh đạm nói: “Có thể ở trong cung gặp được ngươi cũng thật không dễ dàng.” Vốn biết được người cháu này của hắn từ trước tới giờ đều ung dung tự tại, không có việc thì rất ít khi tiến cung.

Như vậy lúc này, phải chăng là vì Hoàng đế bệnh nặng cho nên hắn mới tiến cung?

Long ý kia quả nhiên có lực hấp dẫn lớn, cho dù Tây Chu sớm đã có Thái tử. Hắn cũng biết, tân đế một ngày chưa đăng cơ thì trận tranh đấu này vẫn còn chưa chấm dứt.

Nguyên Duật Diệp cười nói: “Hoàng thúc thật hay nói đùa, chỉ là không biết Hoàng thúc định xử trí cung nữ này thế nào.” Lúc hắn nói những lời này, tay nắm chặt lấy tay Thượng Trang.

Nàng bất ngờ không kịp đề phòng hoảng hốt hô ra tiếng.

Ấn đường Nguyên Chính Hoàn hơi nhủ lại, hắn sao lại không rõ, hắn ta chẳng qua chỉ muốn nhắm vào hắn. Hắn ta chỉ muốn lấy Thượng Trang ra để khai đao, chỉ đơn giản như vậy.

Xe lăn hơi chuyển động, mắt hắn nhìn không được, nhưng bù lại thính lực thì vô cùng tốt.

Thượng Trang thấy hắn lại gần, không khỏi kinh hãi.

Bất quá giây tiếp theo, nàng đến cả hô hấp cũng đều ngưng lại.

Chỉ vì, ngón tay thon dài của nam tử đã với lên tay nàng, nhẹ nhàng cầm lấy, sức hắn không lớn, lại khiến nàng cảm thấy rất có lực.

Nghe thanh âm nhu hòa của nam tử truyền đến: “Không cần xử trí nàng, bản vương thích cung nữ này, cho nên, nàng cũng không phải câu dẫn bản vương.”

Thượng Trang kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, hắn vậy mà lại nói hắn thích nàng.

Đôi mắt sáng như ánh sao, chậm rãi tràn nét tươi cười.

Thượng Trang ngẩn ra, nàng không hề biết, hóa ra hắn cười lại đẹp như vậy.

Tay khẽ run lên, nàng cảm giác được, tay hắn nắm tay nàng dần dần chặt hơn.

Ngón tay hắn thon dài, đầu ngón tay lạnh giá, có điều, tay nàng bị nắm lấy lại thấy rất thoải mái.

Nguyên Duật Diệp sững người, hắn không ngờ tới hắn ta sẽ nói như vậy. Cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, không hiểu vì sao, hắn lại cảm thấy phần nộ.

Hai người bọn họ muốn hát đôi sao?

Tay đang giữ cánh tay nàng, khẽ nắm chặt lại, Thượng Trang bị đau đến nhíu mày, lại nghe hắn cười lạnh một tiếng nói: “Hoàng thúc thích nàng? Ngài đừng nói với ta là ngài muốn cùng với Phụ hoàng ta tranh giành nữ nhân!”

Ở trong cung tất cả, đều là của Hoàng đế.

Nữ nhân, càng không phải ngoại lệ.

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, nói: “Bản vương nói với Thánh Thượng muốn nàng, Thánh Thượng đồng ý thì nàng chính là người của bản vương.” Nói xong, hắn hơi dùng sức nắm lấy tay Thượng Trang.

Thượng Trang cảm nhận được, nàng theo bản năng giãy dụa, mong muốn thoát khỏi sự giam cầm của Nguyên Duật Diệp, chỉ có điều hắn lại ôm nàng chặt đến như vậy.

“Buông nàng ra.” Nguyên Chính Hoàn trầm giọng nói.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng kinh ngạc, trong trí nhớ của hắn, chưa bao giờ nghe thấy hắn ta dùng giọng điệu như vậy nói chuyện. Hoàn vương, từ trước tới nay đều xem nhẹ mọi thứ, mọi người đều cho rằng cái gì hắn cũng không tranh, cái gì cũng không quan trọng.

Thậm chí, ngay cả phụ hoàng hắn cũng cho là như vậy.

Chỉ có điều, vì sao Nguyên Duật Diệp hắn lại cảm thấy sự thật không phải là như vậy? Trước giờ hắn vẫn nghĩ, tâm tư của con người là sâu không thấy đáy.

Giống như Hoàng thúc của hắn, Nguyên Chính Hoàn.

Hắn là đứa con duy nhất của tiên đế, sinh bởi Hoàng Hậu. Bởi vì thân thể mới mất đi ngôi vị Hoàng đế, cho tới bây giờ hắn đều tin rằng không ai lại có thể cam tâm bị như thế.

Cho nên, hắn vẫn chú ý nhất cử nhất động của hắn ta.

Nguyên Chính Hoàn cảm nhận được, hắn không hề có ý thả Thượng Trang. Hắn cũng không dùng lực tiếp, chỉ thấp giọng mở miệng: “Diệp nhi, sao lại quên phép tắc với trưởng bối? Ngươi sao dám ở trước mặt bản vương làm càn!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Khó khăn

Nguyên Duật Diệp tỏ vẻ không thể tin ngược nhìn người trước mặt, hắn ta vì một cung nữ bình thường mà dám đem thân phận ra dọa hắn!

An Lăng Vu!

Hắn gần như muốn gọi to tên cô gái trong ngực.

Thượng Trang có chút hoảng sợ nhìn hai người bọn họ, nàng chưa bao giờ nghĩ đến nàng là nguyên nhân phát sinh mọi chuyện.

Nguyên Duật Diệp hừ một tiếng, cuối cùng buông tay ra. Thượng Trang còn đang bất ngờ thì đã bị Nguyên Chính Hoàn kéo qua, lạnh nhạt nói: “Diệp nhi, nếu không có chuyện gì thì lui ra đi.”

Thượng Trang đứng ở bên cạnh hắn, nàng chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, tim tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nguyên Duật Diệp lạnh lùng nhìn Thượng Trang một cái, mở miệng nói: “Diệp nhi thật chưa từng thấy hoàng thúc hào hứng như vậy. Những ngày gần đây, hoàng thúc nhiều lần vào cung, phụ hoàng có thể nghĩ người vào cung là để nhìn Hoàn Vương Phi tương lai. Trước giờ, diệt nhi vẫn cho là đúng như vậy, nhưng hôm nay thật đáng ngạc nhiên.”

Một lúc sau, Thượng Trang mới nhớ tới Hoàn Vương Phi tương lai mà hắn nhắc đến chính là Mộ Dung Vân Khương. Nàng không rõ, vì sao đột nhiên nhắc tới nàng ta.

Nguyên Chính Hoàn buông tay nàng, trên mặt của hắn vẫn giữ nét bình tĩnh, cười nhạt nói: “Bổn vương chưa bao giờ biết, Diệp nhi lại quan tâm Bổn vương như vậy.”

Hiện tại, hắn đối diện với nam tử này cũng không có chút tức giận, còn mỉm cười nói: “Hoàng thúc đã quá lời, hôm nay diệt nhi còn giúp ngài mời nàng đến.”

Lời của hắn vừa dứt, Thượng Trang liền nhìn thấy cách đó không xa xuất hiện hình ảnh một cô gái dịu dàng. Mộ Dung Vân Khương đang vịn tay Thanh Nhi đi đến đây. Nàng giật mình nhìn Nguyên Duật Diệp một cái, thì ra mới vừa rồi hắn nói có việc đi trước, là chuyện này sao?

Mộ Dung Vân Khương ngược mắt nhìn lên thấy người trong đình, nàng ngạc nhiên, vội bước đến, mở miệng hỏi: “Không phải nói ca ca muốn gặp ta sao? Sao lại...” Nàng khẽ cắn môi, người ngồi trên xe lăn kia, không phải là người mà nàng trăm phương ngàn kế muốn trốn tránh – Hoàn Vương sao?

Theo ý của Hoàng Đế là muốn bọn họ làm quen nhau trước, nhưng hôm qua, lúc thị vệ Hoàn Vương tới mời nàng, nàng đã hung hăng cự tuyệt hắn. Chẳng lẽ Hoàn Vương chưa từ bỏ ý định nên mới nghĩ ra chủ ý này?

Thanh Nhi cũng cau mày: “Công công ban nãy nói là thiếu gia truyền lời tới.”

Mộ Dung Vân Khương vừa định xoay người lại, liền nghe Nguyên Duật Diệp cười nói: “Mộ Dung tiểu thư nếu đã tới, sao lại không đến đây?”

Mộ Dung Vân Khương biết đây là Thành Vương Nguyên Duật Diệp. Nếu Thành Vương đã nói như thế thì có lý nào nàng lại quay trở về. Hít một hơi thật sâu, nàng vịn tay Thanh Nhi tiến lên.

Nguyên Chính Hoàn nghe thấy tiếng bước chân thì khẽ cau mày. Xem ra là Mộ Dung Vân Khương cũng rơi vào mưu kế của Nguyên Duật Diệp. Nếu không hôm qua nàng sẽ không cự tuyệt nhanh như vậy, ngày hôm nay lại thoải mái tới.

Nữ tử chậm chậm tiến lên, nhún người nói: “Vân Khương tham kiến hai vị Vương gia.”

Trong khi Nguyên Chính Hoàn mỉm cười không nói một câu thì Nguyên Duật Diệp lại cười nói: “Mộ Dung tiểu thư thật khách khí, không bao lâu nữa, Bổn vương còn phải gọi người là ‘Hoàng Thâm’ đó.”

Mộ Dung Vân Khương còn đang giật mình khi nghe Nguyên Duật Diệp nói như thế, thì hắn đã đổi đề tài nói: “Bổn vương sẽ không quấy rầy các người.” Hắn xoay người lại nhìn Nguyên Chính Hoàn, “Hoàng thúc, diệt nhi xin được cáo lui trước.” Lúc xoay người, khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười, mặc dù lãnh đạm, lại ý vị thâm trường.

Thượng Trang đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, nàng có cảm giác, Nguyên Duật Diệp đã khiến cho nàng hoảng hốt. Giống như ở trước mặt hắn, nàng tựa như một con thú bị vây hãm, bị ánh mắt hắn nhìn chằm chằm theo dõi. Nàng nắm chặt hai tay, cuộc sống về sau, sợ chỉ sẽ càng thêm khổ sở. Nói cho cùng, nàng chẳng qua là một cung nữ nhỏ bé mà thôi. Mà hắn, lại là Vương gia quyền cao chức trọng. Nếu hắn muốn đối phó nàng thì cũng đơn

giản như giết chết một con kiến bình thường mà thôi. Điều càng làm cho nàng sợ, đó chính là Nguyên Duật Diệp dường như muốn lợi dụng nàng để đả kích Nguyên Chính Hoàn. Nàng không tự chủ nhìn Nguyên Chính Hoàn một cái, mà hần như dựa theo trực giác, khẽ nghiêng mặt nhìn nữ tử bên cạnh...

Lúc này, Mộ Dung Vân Khương không nhìn Nguyên Duật Diệp nữa, mới thấy rõ nữ tử đứng bên cạnh Nguyên Chính Hoàn. Đầu ngón tay nàng khẽ run, là nàng ta sao!

Thanh Nhi cũng mờ to hai mắt, nhìn nàng với vẻ mặt không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Nhục nhĩ

Thượng Trang cảm thấy hơi lúng túng, theo lý thuyết thì hiện tại nàng là cung nữ Hoán Y Cục, như vậy khi nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương thì nàng nên hành lễ. Chỉ là với thân phận hiện giờ của Mộ Dung Vân Khương thì thật khó xử. Hoàng đế ban hôn nhưng nàng ta lại kháng chỉ. Hoàn Vương Phi tương lai này không biết cuối cùng có thể trở thành Vương Phi hay không, đây là một ẩn số. Mà hiện giờ, nàng ta không còn là tú nữ nữa, như vậy cũng không cần gọi một tiếng “chủ tử”.

Thượng Trang còn đang phân vân, chợt nghe nam tử bên cạnh mở miệng nói: “Mộ Dung tiểu thư, nếu không có việc gì thì nên về nghỉ ngơi đi.”

Mộ Dung Vân Khương ngẩn người ra, ban đầu nàng còn tưởng rằng hần dùng kế dụ nàng đến, chẳng lẽ lại không phải như vậy sao? Đưa mắt nhìn qua nữ tử ở bên cạnh hần, chần chờ, cuối cùng mở miệng nói: “Vân Khương cả gan, xin hỏi Vương gia, tại sao nàng ta lại ở cùng một chỗ với Vương gia?” Nàng vừa nói vừa nhìn Thượng Trang từ trên xuống dưới. Mộ Dung Vân Sở đã từng nói, An Lăng Vu là một cô gái có tâm kế. Như vậy, có phải là nàng ta chủ động đến gần Hoàn Vương?

Thượng Trang giật mình, nàng thật sợ vừa rồi nàng ta gọi tên nàng ra.

Nguyên Chính Hoàn cười nhẹ một tiếng nói: “Làm sao Mộ Dung tiểu thư đối với chuyện Bôn vương ở cùng với người nào lại để ý đến vậy? Vậy mà bôn vương cho rằng ngươi nhất định sẽ không để ý.” Nếu có thể kháng chỉ không muốn gả cho hần, thì vì sao phải hỏi người con gái bên cạnh hần?

Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Vân Khương hiện rõ vẻ lúng túng, nàng biết rõ, việc chính mình kháng chỉ Nguyên Chính Hoàn nhất định có lưu tâm. Hôm nay, nàng thử quan tâm một chút đã làm cho hần hiểu sai ý.

Thanh Nhi cắn răng, cố lấy hết dũng khí mở miệng nói: “Khẩu dụ của Thánh thượng vẫn chưa được thu hồi, Vương gia ngài sao có thể nhục nhĩ tiểu thư nhà ta như thế?” Tay nàng nắm chặt thành hai nắm, nếu hôm nay hần nổi giận thì nàng vẫn sẽ làm vậy. Tiểu thư nhà nàng là tiểu thư tốt nhất trên đời, nàng không muốn tiểu thư phải chịu chút ủy khuất nào.

“Thanh Nhi!” Mộ Dung Vân Khương nhỏ giọng gọi nàng.

Nguyên Chính Hoàn cười nhẹ một tiếng: “Bôn vương nhục nhĩ nàng như thế nào? Ngay cả nếu hôm nay nàng là Vương Phi của Bôn vương, cũng không có tư cách yêu cầu Bôn vương chỉ cưới một mình nàng.” Ngón tay đặt trên tay vịn khẽ nắm chặt, có lẽ trong hơn hai mươi năm qua hần chưa từng dùng nhiều lời nói nặng như vậy.

Thượng Trang ngạc nhiên nhìn hần một cái, hần đã xoay xe lăn, lãnh đạm nói: “Chúng ta đi.”

Thượng Trang mở to mắt, hần nói, chúng ta... đi.

Hít một hơi thật sâu, nàng không quay đầu lại nhìn người phía sau mà lại chạy chậm về phía trước. Nàng chần chờ, cuối cùng đưa tay nắm lấy tay đẩy của chiếc xe lăn, giúp hần đẩy xe lăn đi về phía trước.

“Tiểu thư!” Thanh Nhi giận đến mức nhảy dựng lên, “An Lăng Vu kia coi mình là ai? Sao mỗi lần tiểu thư có đồ gì, nàng ta đều muốn cùng chúng ta tranh giành chứ!”

Mộ Dung Vân Khương kinh ngạc nhìn hai người vừa rồi đi, đồ vật ư? Haizz, Nguyên Chính Hoàn cũng không phải là đồ vật.

*

Âm thanh xe lăn chuyển động trên đường làm cho tâm trí Thượng Trang không thể bình tĩnh được nữa, cuối cùng chỉ còn lại hai người họ. Nhưng thân phận của hần lúc này không còn giống như trước. Nghĩ đến điều này, nàng không khỏi có chút chán nản, nàng không biết rõ là vì sao.

“Cảm thấy thất vọng sao?” Nam tử đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thượng Trang giật mình, nàng không rõ hần hỏi nàng thất vọng là có ý gì?

Hắn đột nhiên ngừng lại, im lặng không nói gì, lát sau mới nói: “Khẩu dụ của Thánh thượng đúng là làm khó cho nàng ta. Ban này, ta có hơi nặng lời với nàng ta rồi.”

“Vương gia...” Nếu như Mộ Dung Vân Khương là vì thân thể hắn mà kháng chỉ, như vậy, không phải chính nàng ta đã làm tổn thương hắn trước sao?

Nàng lắc đầu, “Nô tỳ lại không cảm thấy như vậy.” Đây là lời thật lòng của nàng. Vì nàng thấy đau lòng thay cho hắn.

Nếp nhăn ở trán hắn từ từ giãn ra, cuối cùng cười nói: “Thượng trang không nên dùng kính ngữ đối với ta.” Đây chính là điều hắn lo sợ? Cho nên hắn mới không muốn nói cho nàng biết về thân phận của hắn.

Nàng cũng cười: “Vương gia đang lo lắng chuyện gì sao? Nô tỳ vẫn dùng kính ngữ đối với ngài, bởi vì thân ở hoàn cảnh, chứ không phải bởi vì thân phận của ngài.” Ở trong cung, nơi nào cũng cần phải cẩn thận. Mặc phải tội danh mạo phạm đến tên của chủ tử, cũng không phải là tội mà một cung nữ như nàng có thể chịu đựng được. Nếu nàng gặp chuyện không may, cũng không phải là chuyện mà hắn muốn thấy. Có lẽ, ngay cả nàng cũng cảm thấy lạ lùng. Nàng vốn cho là một khi đã biết thân phận của hắn rồi, thì nàng sẽ muốn chạy trốn hắn. Nhưng, sự thật thì ngược lại.

Nguyên Chính Hoàn ngạc nhiên, hắn chưa từng nghĩ cô gái bên cạnh lại có suy nghĩ độc đáo như vậy. Nhưng thật ra, tư tưởng của hắn thật quá cổ lỗ sĩ rồi.

Khoảng cách, lại há có thể vì một tiếng xưng hô mà tùy tiện kéo dài ra sao?

Hắn thoải mái cười một tiếng, quay đầu lại nói: “Vậy, người theo Bôn vương qua Càn Thừa Cung đi, Bôn vương hôm nay ở trước mặt Thành vương đã nói là sẽ nói với Thánh thượng ban người cho Bôn vương.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dụ Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Không sợ

Hắn ở trước mặt Nguyên Duật Diệp đã nói là sẽ hỏi Thánh thượng ban nàng cho hắn. Lời của hắn nhẹ nhàng rơi vào lòng của nàng tựa như khơi dậy hàng vạn hàng nghìn lớp sóng.

Muốn nàng, là bởi vì trong lòng hắn đã có suy nghĩ này, hay là do hắn ở trước mặt Nguyên Duật Diệp đã nói như vậy?

Những điều này, Thượng Trang còn chưa kịp hỏi liền nhìn thấy hắn đã đẩy xe lăn đi về phía trước. Nàng giật mình, vội chạy đến, đưa tay giữ chặt xe lăn của hắn, đột nhiên nói: “Vương gia, người không nên đi.”

Nguyên Chính Hoàn hơi ngần ra, nàng nói... không nên đi sao.

Một lát sau, hắn mới cười nhẹ một tiếng nói: “Vi sao?” chẳng biết tại sao, lúc hỏi câu này, hắn bỗng nhớ tới Mộ Dung Vân Khương. Phải chăng cô gái này cũng giống như Mộ Dung Vân Khương?

Thượng Trang vội vòng tới trước mặt hắn, quỳ xuống nói: “Thánh thượng ban hôn, tuy hiện giờ là Mộ Dung tiểu thư cự tuyệt, nhưng ngài không thể vào lúc này đi làm trái thánh ý.”

Nhìn vẻ mặt âm trầm của hắn, nàng dĩ nhiên biết rõ nguyên nhân. Sự thật là nàng chỉ mới nói ra một nguyên nhân mà thôi. Nhưng, còn một nguyên nhân khác, chính là nếu đi thì thân phận của nàng sẽ không giấu được nữa. Nếu Hoàng đế ở trước mặt nàng đã nói như vậy, thì tuyệt đối không thể nào đem nàng ban cho Nguyên Chính Hoàn. Huống chi, nàng chẳng biết tại sao Hoàng đế đối với người nhà An Lăng lại có thái độ thù địch. Có lẽ, nàng sẽ liên lụy đến hắn.

Nguyên Chính Hoàn hơi ngần ra, từng câu từng chữ đều là suy nghĩ cho hắn. Trong lòng bỗng dâng lên cảm giác khác thường, đó là sự ám áp sao.

Hắn cười: “Bôn vương không sợ.”

“Vương gia...”

Đúng lúc đó hắn ngắt lời nàng: “Hôm nay người đắc tội với Thành vương, theo tính tình của hắn, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha người. Mặc dù hắn không thường xuyên nhập cung, thì Hiền phi cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

Hắn biết, Hiền phi là mẹ ruột của Nguyên Duật Diệp, nên tất nhiên bọn họ sẽ đi chung một con đường.

Thượng Trang lặng lẽ nắm chặt hai tay, hắn không biết Hiền phi ngầm lôi kéo nàng. Mặc dù cho tới bây giờ, nàng cũng không biết dụng ý của Hiền phi là thế nào, nhưng theo trực giác của nàng, nhìn chung đây không phải là chuyện tốt.

Nàng giương cao khuôn mặt tươi cười lên, lộ ra nụ cười rực rỡ, nói: “Nô tỳ cũng không sợ.”

Hắn còn không sợ Hoàng đế, thì nàng sao lại sợ Thành Vương được?

Nguyên Chính Hoàn ngạc nhiên, trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng thở dài nói: “Thượng Trang, ở trong cung, nếu muốn sống sót, nhất định phải có thủ đoạn phi thường.”

Nàng gật đầu: “Thượng Trang sẽ luôn cẩn thận.”

Hắn tự tay đỡ nàng đứng lên, lại nói: “Ngươi chỉ cần nhớ những gì Bôn vương đã nói, Bôn vương có thể thay đổi thân phận của ngươi, chỉ cần ngươi nguyện ý.”

“Thượng Trang sẽ ghi nhớ.” Nhất định sẽ ghi nhớ.

“Hoán Y Cục...”

“Nơi đó rất tốt, không có chủ nữ nào gây khó dễ cho nô tỳ.”

“Ừ.”

“Vương gia...” Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng nói, “Hôm qua, người ngài chờ là Mộ Dung tiểu thư sao?”

Hắn cũng không kiêng kỵ, gật đầu nói: “Đó là ý của Thánh thượng, người muốn Bôn vương tới gặp nàng ta.”

Câu nói kế tiếp, hắn không có nói ra, nhưng Thượng Trang biết. Mộ Dung Vân Khương không muốn tới.

Bên tai nàng vang lên lời nói của Thanh Nhi ban nãy. Chẳng biết tại sao, trong lòng Thượng Trang có chút tức giận, Thanh Nhi nàng ta có tư cách gì nói hắn nhục nhã tiểu thư của nàng ta chứ? Chuyện hôm qua, chẳng phải Mộ Dung Vân Khương cũng không quá đáng à?

“Tối rồi sao?” hắn đột nhiên hỏi.

Lúc này Thượng Trang mới phát hiện, thì ra sắc trời đã tối dần rồi.

Chợt nghe hắn nhẹ giọng nói: “Ánh mắt không nhìn thấy nên sẽ đặc biệt nhạy cảm.”

Thượng Trang nhìn thẳng vào hắn, là nhiệt độ xung quanh sao? Nàng khẽ hít vào một hơi, quả thật, nhiệt độ đã hạ thấp rồi. Nàng bỗng nhiên nghĩ tới Mạc Tầm, không nhịn được hỏi: “Vương gia vào cung một mình sao?”

“Không, còn có thị vệ của Bôn vương, đã bị Thánh thượng truyền đến Càn Thừa Cung rồi.”

Thì ra là như vậy, nàng còn tưởng rằng, chuyện của Mạc Tầm là do Nguyên Duật Diệp đã giờ trò.

Thượng Trang cười, định nói chuyện, lại nghe hắn nói trước: “Không còn sớm nữa, ngươi trở về đi, Bôn vương cũng nên trở về.”

Lần này, hắn không hỏi chuyện ngày mai nữa, Thượng Trang không khỏi có chút thất vọng. Chỉ là, nàng quả thật không thể lưu lại, đành phải nhún người hành lễ nói: “Vậy nô tỳ về trước.” Vừa xoay người, nàng chợt ngừng lại, nói: “Vương gia, khi ngài cười nhìn rất đẹp.”

Nói xong, lòng bàn chân như mê muội, cuối cùng co chân bỏ chạy.

Nam tử phía sau nàng chậm rãi hé môi cười.

Một hồi lâu sau, nụ cười như hoa như ngọc chợt nhạt dần. Hắn lạnh lùng gọi: “Mạc Tầm, còn không ra?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Biết rõ

Phía sau hắn, một người nam tử từ từ trong bóng tối đi ra, chính là Mạc Tầm.

Hắn chân chờ, tiến lên thấp giọng nói: “Chủ tử.”

Nguyên Chính Hoàn cũng không xoay người lại, chỉ nói: “Nhìn đủ rồi sao?”

Mạc Tầm cả kinh, vội quỳ một chân xuống nói: “Chủ tử thứ tội, thuộc hạ chỉ muốn...” Hắn theo bản năng ngược mắt nhìn theo hướng nữ tử vừa rời đi trong màn đêm, đã không thấy rõ hình ảnh nữ tử đó nữa. Hắn hít vào một hơi, lại nói, “Chủ tử, cung nữ kia vốn không phải Thượng Trang, nàng thật ra là...”

Hắn chưa nói xong, lại bị Nguyên Chính Hoàn chen ngang: “Bỏ vương mặt rồi, chúng ta trở về phủ thôi.” Nói xong, Nguyên Chính Hoàn tự mình đẩy xe lăn đi về phía trước.

Mạc Tầm vội đứng dậy đặt tay lên tay cầm của xe lăn mà đẩy, nhủ mảy muốn mở miệng, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: “Bỏ vương đã biết rồi.”

Mạc Tầm giật mình, hắn nói, hắn biết. Mạc Tầm không khỏi nhìn thoáng về phía trước, hắn bỗng nhiên cười yếu ớt. Đúng rồi, Hoàn Vương là ai, chỉ bằng thủ đoạn đó của An Lăng Vu thì sao có thể mê hoặc được hắn? Giờ phút này, nghe chính hắn nói ra, tâm tư của Mạc Tầm còn đang treo lơ lửng, giờ đã có thể nhẹ nhõm hơn.

Nàng có việc gạt hắn, Nguyên Chính Hoàn cảm giác được. Cho nên, hắn mới ở trước mặt nàng nói mắt không nhìn thấy người nên giác quan sẽ đặc biệt nhạy cảm. Chẳng qua là, ngay cả như thế, hắn vẫn không cảm thấy nàng tiếp cận hắn là có bất kỳ mục đích gì. Hắn không nên dễ dàng tin tưởng người khác, mà chỉ là, ở trước mặt nàng, hắn có chút không kim lòng được. Nhẹ thở dài một tiếng, hắn khẽ nhíu lông mày lại. Một lát sau, hắn mở miệng hỏi: “Thánh thượng truyền người để hỏi về chuyện gì?”

Mạc Tầm hồi thần đáp: “Hỏi về chuyện chủ tử cùng Mộ Dung tiểu thư”

“Vậy người trả lời thế nào?”

“Thuộc hạ nói, mỗi khi trở về, thuộc hạ cũng không có ở bên chủ tử, cho nên không biết.”

Hắn khẽ cười một tiếng, gật đầu nói: “Rất tốt.” Nếu Mộ Dung Vân Khương không muốn gả, như vậy nên đem toàn bộ chuyện này đẩy cho nàng ta thôi. Hiển nhiên, hắn cũng không muốn cưới nàng ta. Hoàng đế bàn tính rất kỹ, Nguyên Chính Hoàn hẳn không cách nào thừa kế ngôi vị hoàng đế, nhưng, ngay cả như vậy, Hoàng đế vẫn không quên lợi dụng dòng họ Nguyên của hắn để giúp đỡ con cháu của mình.

Mạc Tầm chần chờ, cuối cùng mở miệng: “Thánh thượng nói, nếu ngài có rảnh rồi thì nên qua Càn Thừa Cung. Hoàng đế còn nói, người cùng với chủ tử, đã lâu chưa tâm sự với nhau.”

Lần này, Nguyên Chính Hoàn không nói gì thêm, chỉ nhẹ “ừ” một tiếng. Mạc Tầm cũng không nói, hai người chậm rãi xuất cung.

Đi được một đoạn lại gặp đoàn người đang đi tới.

Mạc Tầm dừng bước, hướng người đi đầu hành lễ: “Thần tham kiến Thái tử điện hạ.”

Nguyên Duật Phong nhìn thấy là Hoàn Vương, vẻ mặt có chút khác thường, nhưng vẫn cười tiến lên phía trước nói: “Hôm nay là ngày mấy, sao hoàng thúc lại vào hoàng cung?” Vào ban ngày, hắn nghe nói Mộ Dung Vân Sở đã cáo bệnh nhiều ngày cũng tiến cung. Thật ra, hắn nghe nói bọn họ cùng tới gặp Mộ Dung Vân Khương. Hắn có chút khó hiểu, đã sớm nghe nói Mộ Dung Vân Khương cự tuyệt việc ban hôn, mà Hoàn Vương cũng không chịu tới gặp nàng. Rõ ràng rất là kỳ lạ.

Nguyên Chính Hoàn cảm giác người trước mặt đang đi đến gần, lạnh đạm nói: “Điện hạ dò xét để hỏi đáp Thánh thượng sao? Bỏ vương phải đi về.”

Mạc Tầm vội đẩy xe lăn Nguyên Chính Hoàn tiến lên, Nguyên Duật Phong không ngăn cản, chỉ xoay người lại nhìn hắn nói: “Hoàng thúc, Mộ Dung Vân Khương kia to gan như vậy, không cưới cũng được. Nếu như ngài thích, Bỏ vương sẽ tặng ngài mấy mỹ nhân.”

“Chủ tử...” Mạc Tầm tức giận cắn răng nói.

Nguyên Chính Hoàn giơ tay lên, ý bảo Mạc Tầm không cần tức giận, đi được một đoạn khá xa, mới nghe Nguyên Chính Hoàn lạnh lùng nói: “Mạc Tầm, ngày mai truyền lời vào hoàng cung. Bỏ vương thân thể khó chịu, không tiện vào cung.”

Mạc Tầm cảm thấy khó hiểu: “Vậy chuyện của Mộ Dung tiểu thư kia...”

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười nói: “Ngày mai, chỉ sợ sẽ có chuyện náo nhiệt, chuyện này sẽ không phải là chuyện chúng ta nên tham gia.”

Mạc Tầm vẫn không rõ, nên cũng không hỏi nhiều nữa. Chủ tử của hắn trước giờ liệu việc như thần.

Nguyên Duật Phong vừa xoay người lại, liền nghe thái giám nói: “Điện hạ, nô tài nghe nói lần này, Thánh thượng ban thưởng ba tú nữ cho Thành Vương. Sao Thánh thượng lại không ban bất cứ ai cho ngài?”

Nguyên Duật Phong quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái, thái giám bị làm cho sợ đến nín thinh. Vội sai bước nhanh chóng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Túy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 42: Chống đối

Thượng Trang một mình trên đường trở về Hoán Y Cục, trong lòng nàng đang suy nghĩ đến chuyện của Nguyên Chính Hoàn.

Ban đầu, nàng chỉ không muốn ở trước mặt hần làm An Lăng Vu, giờ thì tốt rồi, bảo nàng làm sao mà mở miệng? Mạc Tâm nhận ra nàng, chủ tớ Mộ Dung Vân Khương cũng biết nàng. Trong cung, mọi người, ai cũng biết nàng là An Lăng Vu. Đợi ngày nào đó, nói cho Nguyên Chính Hoàn biết, liệu hần có cho rằng nàng tiếp cận hần là do có lòng dạ khác không? Nàng đang nghĩ mông lung đến nhập thần, không hề chú ý đến một bóng người đang lặng lẽ đến gần nàng.

Nguyên Duật Diệp nhìn thẳng nữ tử trước mắt, nàng chỉ chăm chăm cúi đầu đi về phía trước, giống như đang để tâm trí ở nơi khác. Là bởi vì Hoàn Vương ư? Chẳng biết tại sao, khi nghĩ như vậy, trong lòng hần có chút tức giận. Hần đưa tay ra ôm nữ tử đó vào lòng.

Thượng Trang bị động tác bất ngờ này làm cho giật mình, nàng định la lên thì bàn tay to kia nhanh chóng vòng qua che miệng nàng lại. Nàng né tránh mấy lần, rồi nhả bàn tay kia mà cắn xuống một cái thật mạnh.

Nguyên Duật Diệp không nghĩ tới chuyện nàng sẽ cắn hần mà lại còn dùng sức cắn mạnh như vậy.

Hần một tay đem nàng tới chân tường, cắn răng nói: “Chết tiệt, nguoi dám cắn Bồn vương!”

Thượng Trang chưa hề quay đầu lại nhưng đã biết người đến là ai. Nàng sợ hết hồn, tránh khỏi ngực của hần, lùi ra mấy bước, trên mặt chưa từng lộ vẻ sợ hãi. Vợ hít vào một hơi nói: “Vương gia không nên ở nơi này uy hiếp nô tỳ.”

Nguyên Chính Hoàn nói không sai, nàng hôm nay đắc tội hần, hần sẽ không bỏ qua cho nàng. Chẳng qua là, nàng cảm thấy sự phiền toái này sao lại đến mau như thế.

Nguyên Duật Diệp theo bản năng lắc lắc tay, hừ lạnh một tiếng nói: “Làm càn, nguoi dám dùng thái độ như vậy khi thấy Bồn vương sao?”

Thượng Trang khẽ nắm chặt hai tay, theo quy cũ quỳ xuống trước mặt hần.

Hần là Vương gia, là chủ tử, hần đang tức giận thì người chịu thiệt là nàng. Cho nên, nàng nên thức thời một chút, không nên cùng hần chống đối.

Nguyên Duật Diệp hơi ngẩng ra, cúi đầu nhìn nữ tử trên mặt đất, nghe nàng mở miệng: “Vương gia nếu muốn trách phạt thì xin người cứ phạt. Ngài dạy dỗ xong, nô tỳ còn phải nhanh chóng trở về Hoán Y Cục. Đã muộn rồi, cô cô sẽ phạt nô tỳ.”

Nguyên Duật Diệp chưa từng dự liệu được lại gặp một Thượng Trang như vậy. Chẳng qua là, nàng vợ vả muốn thoát đi là vì sao?

Nghĩ đến chuyện này, hần cũng không cho nàng đứng dậy, vẫn giống như lúc ban ngày, ngồi xổm người xuống, đưa tay bóp chặt cổ tay trắng mảnh mảnh nàng, trầm giọng nói: “Nguoi có quan hệ gì với Hoàn Vương?”

Thượng Trang lúc này mới kinh ngạc, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt.

Khoảng cách giữa nàng và hần khá gần, có thể nghe rõ từng nhịp thở của đối phương. Đôi mắt thâm thúy thẳng tắp như muốn đem nàng khóa lại; thấy vậy, tim nàng đập nhanh hơn.

Hần ra sức bóp chặt tay nàng, từ giữa hàm răng phun ra một chữ: “Nói.”

Thượng Trang bị đau đến nổi nhú mày lại, nàng theo bản năng rút tay lại nhưng nàng phát hiện, hần đã nắm tay nàng rất chặt.

Nàng cùng Hoàn Vương vốn không có quan hệ gì, thế nhưng, nếu Nguyên Duật Diệp đã hỏi như thế, thì tức trong lòng hần đã có sự hoài nghi. Thượng Trang không phủ nhận, chỉ hỏi: “Ngài cho rằng nô tỳ và Hoàn Vương là quan hệ như thế nào?”

“Nguoi muốn hỏi Bồn vương?” Ánh mắt của hần khẽ nheo lại, nhưng không hề giận, nói tiếp, “Dù cho Bồn vương có nói cho nguoi biết đi nữa, thì sao hả?”

Thượng Trang ngắt người ra, ý của hần rốt cuộc là gì?

Tay hần bóp chặt tay nàng đột nhiên dùng sức, cùng lúc đó nam tử đứng lên, kéo theo nữ tử đang quỳ, bàn tay to của hần giữ vòng eo thon thả của nàng, kéo gần sát thân thể của mình, cắn răng mở miệng: “Bồn vương biết, nguoi là người của hần.”

Thượng Trang giật mình la lên một tiếng, giờ tay lên muốn đẩy hần ra thì nghe hần nói thế nên cảm thấy rất kinh ngạc.

Hần nói gì, nàng là người của Hoàn Vương ư?

Nàng kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, lại nghe hần lạnh giọng nói: “Ngươi không cần tỏ vẻ vô tội ở trước mặt Bồn vương. Trước đêm chọn tú nữ, hần cải trang đi ra ngoài, chính là đi An Lăng phủ. ” Lời nam tử vừa nói. ..., từng chữ từng câu rất mạnh mẽ.

Thì ra, hần nói chính là lần nọ?

Chỉ là hiểu lầm.

Nhưng, ngay khi nàng thờ phào nhẹ nhõm thì lại bất ngờ cảm thấy mùi vị của sự giận dữ.

Một khắc đó, nàng không biết lấy dũng khí từ đâu, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, cắn răng nói: “Ngài đường đường là một Vương gia, lại làm chuyện như vậy sau lưng người khác, ngài không cảm thấy rất buồn cười sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Chồng đối

Nguyên Duật Diệp giật mình, hần căn bản chưa từng nghĩ, nữ tử trước mặt lại đột nhiên nói như thế.

Làm chuyện sau lưng người khác? Nàng vừa nói gì?

“Nói thế là ý gì? ” Hần hỏi, từng chữ lạnh như băng.

Thượng Trang có chút khản trương, hần tức giận. Nàng không biết khi hần tức giận, sẽ như thế nào?

Nhưng, nàng vẫn muốn nói: “Ngài theo dõi hần, đúng không? A.” Nàng bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nói tiếp, “Nô tỳ còn tưởng rằng, làm hạ nhân như nô tỳ mới cực khổ. Nô tỳ chưa từng nghĩ người thân là chủ tử cũng giống như vậy. Vì sao, mọi người ai cũng muốn nhắm vào hần? ” Tay nhỏ bé của nàng theo bản năng nắm lấy ống tay áo của hần, khẽ run.

Mộ Dung Vân Khương như thế, Nguyên Duật Diệp hần cũng như thế.

Nguyên Duật Diệp lấy làm kinh hãi, cười lạnh nói: “Ngươi thương hại hần sao?”

Nàng lại lắc đầu, từ đáng thương này căn bản là không thể dùng với Hoàn Vương.

Đối với nàng, Hoàn Vương không cần sự thương hại của bất cứ ai. Nàng chỉ là cảm thấy đau lòng thay cho hần.

Tay Nguyên Duật Diệp đặt ở eo nàng chợt tăng lực, nữ tử thoáng nhíu chặt lông mày và khẽ cắn môi, không để bật ra tiếng vì đau.

Lần này, Nguyên Duật Diệp không hề cố chấp chuyện về Hoàn Vương nữa, nhưng lại hỏi: “Là Bồn vương dùng sức quá ít hay là ngươi không biết đau? ” Lực đạo dùng ở trên người của nàng, hần biết rõ, vòng eo vô cùng mềm mại dường như muốn bị hần uốn cong lại.

Thượng Trang nhin đau, cắn răng mở miệng nói: “Nếu nô tỳ kêu đau thì ngài sẽ nương tình thu tay lại sao?”

“Sẽ không đâu.” Hần nhanh nhẹn trả lời.

Nàng miễn cưỡng cười một tiếng: “Nếu như thế, nô tỳ sẽ không làm chuyện vô nghĩa.”

Một tay hần rời khỏi eo nàng, khéo léo chậm rãi xoa khuôn mặt nàng. Thượng Trang hạ thấp người muốn né hành động đó, nhưng thân thể lại bị hần giam cầm, không thể nhúc nhích được. Nàng có chút sợ hãi, mà tay của hần vẫn nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, một lúc sau, mới khẽ cười nói: “Miệng lưỡi thật nhanh nhẹn, đây là nguyên nhân khiến ngươi đắc tội với phụ hoàng ta sao?”

Thượng Trang cắn môi không đáp.

Hần lại nói: “Linh Khuyết nói cảm thấy thích ngươi, hôm nay Bồn vương mới phát hiện, thì ra ngươi thật sự có điểm để cho Bồn vương thích ngươi.”

Nàng ngạc nhiên ngược mắt nhìn hần, nàng không hần có tâm tư gì khi nói thích nàng.

Hần miệng thì nói thích, nhưng trong ánh mắt của hần, không hề để lộ vẻ thích nàng gì cả. Nơi đó, vẫn sâu thẳm thẳm, vô cùng bình tĩnh, không hề có một chút rung động nào.

Hoàn Vương tạo cho nàng một cảm giác thanh bình. Nhưng hần, tuy bề ngoài bình tĩnh, nàng lại cảm thấy có một sự nguy hiểm đang tiềm ẩn. Hết lần này tới lần khác, nàng hoàn toàn không đoán được.

Nguyên Duật Diệp buông lỏng khí lực ở tay đang đặt nơi thất lung nòng, qua cuộc nói chuyện vừa rồi với nàng, hắn đã xác định được, nàng không phải là người của Hoàn Vương. Từ những câu nói của nàng hắn có thể xác định được điều đó. Như vậy, là hắn ngay từ đầu đã đoán sai, là Hoàn Vương muốn đến gần nàng sao? Hắn hiện tại có chút mơ hồ.

Hương thơm từ nữ tử ở bên cạnh hắn phảng phất nhẹ trong không gian tĩnh mịch. Rất nhạt, nhưng vẫn nhận biết được.

Thượng Trang thấy khóe miệng của hắn chậm rãi nở nụ cười, hắn cũng đã hoàn toàn buông nàng ra. Thượng Trang giật mình, nàng không rõ Nguyên Duật Diệp đang định làm gì.

Hắn chợt nói: “Người không về à? Không phải người nói nếu về trễ sẽ bị phạt sao?”

Thượng Trang kinh ngạc, nhưng nếu hắn đã nói như thế, nàng vội nhún người hành lễ rồi xoay người cáo lui.

“Chờ một chút.”

Mới bước được một bước, nam tử phía sau đã gọi nàng dừng lại. Thượng Trang hơi kinh hãi, chẳng lẽ hắn là người nói một đằng làm một nẻo?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 44: Lời nói thật lòng

Nàng chưa kịp quay người, thì đã nghe thấy tiếng bước chân của hắn đang tới gần.

Hắn nói: “Lần này có rất nhiều tú nữ được ban cho các vị Vương gia.”

Thượng Trang kinh ngạc quay đầu lại, chuyện này, lúc trước khi nàng ở Càn Thừa Cung đã biết. Điều mà nàng không rõ chính là, vì sao Nguyên Duật Diệp lại nhắc đến chuyện này.

Trong màn đêm, hắn chậm rãi đi về phía nàng, hắn có cảm giác, nữ tử này là một người thông minh. Khi phụ hoàng ban tặng cho hắn ba tú nữ đó, hắn không cảm nhận được điều này.

Nam tử đã đến gần rồi, Thượng Trang không tự chủ lùi một bước. Có lẽ hắn muốn hỏi nàng, khi rơi vào kết quả như vậy, trong lòng có thể nảy sinh oán hận hay không? Vậy thì, nàng nên lên tiếng phủ nhận.

Chưa nghĩ xong, Nguyên Duật Diệp nói tiếp: “Người biết vì sao phụ hoàng lại ban thưởng ba tú nữ cho Bôn vương không?”

Nhờ vào ánh đèn cách đó không xa, Thượng Trang nhìn thấy sắc mặt nam tử trước mặt trầm xuống. Nàng liền cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Có lẽ là do Thánh thượng quan tâm đến Vương gia.”

Lời nàng vừa nói ra, liền nghe nam tử cười lạnh một tiếng, ánh mắt chợt trở nên sắc bén, hắn trầm giọng nói: “Bôn vương muốn nghe lời nói thật lòng của người. Đây không phải là suy nghĩ trong lòng người.”

Đầu ngón tay khẽ run, Thượng Trang có chút hoảng hốt.

Nàng cúi đầu, hắn không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, vậy thì sao biết trong nội tâm nàng nghĩ gì?

Đúng, nàng thừa nhận, ban đầu lúc ở Càn Thừa Cung, đối với hành động này của Hoàng Đế nàng không thể lý giải được. Nhưng sau này nàng có nghĩ đến một số chuyện. Nhưng, những chuyện này, cũng chỉ có thể để ở trong lòng. Tuyệt đối không thể nói ra được. Hơn nữa, càng không thể nói trước mặt Nguyên Duật Diệp.

Nàng hít một hơi thật sâu, mở miệng nói: “Những điều này đều là lời thật lòng của nô tỳ.”

“An Lăng Vu.” Đột nhiên hắng giọng của nàng, và không bước về phía trước một bước nào nữa, một lát sau, mới mở miệng, “Bôn vương nghĩ người là một nữ tử thông minh. Người cam tâm ở Hoán Y Cục đời nào?”

Thượng Trang kinh ngạc, lời của hắn là có ý gì? Không phải chuyện này rất kỳ lạ sao? Nhiều người nói sẽ giúp nàng, giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục. Nhưng, càng nhiều người nói như vậy, nàng lại càng thấy hoảng hốt. Nàng chưa bao giờ biết, thì ra, tuy là đi Hoán Y Cục, nơi hẻo lánh nhất trong cung nhưng vẫn có nhiều người chú ý đến nàng như vậy.

Nàng chậm rãi, che dấu đi tâm tư, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, nở nụ cười hờn hờ: “Lời ngài nói quá thâm sâu, nô tỳ không hiểu. Không còn sớm nữa, Vương gia xin hãy trở về. Nô tỳ xin phép cáo lui.” Nàng vừa dứt lời, nhún người hành lễ với hắn, rồi xoay người rời đi. Bất kể hắn có lý do gì mà ở

lại trong cung vào lúc này thì nàng quả thật cũng cần phải rời đi. Nàng chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, thể nhưng nàng cùng bọn họ qua lại đã quá nhiều. Nàng không muốn trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích.

Lần này, Nguyên Duật Diệp cũng không gọi nàng nữa. Nhìn bóng người nhỏ nhắn biến mất dần giữa trời chiều, chẳng biết tại sao, khóe miệng của hắn chậm rãi lộ ra nụ cười. Mặc dù nàng không nói, hắn vẫn tin tưởng, tiểu cung nữ này biết được mục đích của Hoàng đế. Nhưng việc nàng không nói đã chứng minh cho hắn thấy nàng vừa cẩn thận lại rất thông minh.

“Vương gia.” Một người từ phía sau hắn chạy tới, hắn quay đầu lại, thấy Linh Khuyết đang vội vàng chạy tới.

Nàng ngừng lại, vỗ ngực thở hổn hển mấy hơi thở, mở miệng nói: “Nương nương quả thật đi tìm nàng.”

Linh Khuyết không chỉ rõ là ai, nhưng Nguyên Duật Diệp đã đoán được. Hắn không khỏi nhìn thoáng qua hướng nữ tử vừa rời đi, nhưng rất nhanh, hắn đã xoay người nói: “Chúng ta trở về phủ.”

Linh Khuyết ngạc nhiên: “Không đi Trữ Ninh Cung sao ạ?”

Hắn không nói lời nào.

Linh Khuyết đuổi theo hắn, lại nói: “Nghe nói Thánh thượng thân thể đã khá hơn một chút, hôm nay thái tử điện hạ qua Càn Thừa Cung, còn nói muốn mở cuộc tranh tài cưỡi ngựa bắn cung.”

Nguyên Duật Diệp đi chậm lại, nhưng không hề dừng lại, chỉ nói: “Muốn cử hành cuộc tranh tài cưỡi ngựa bắn cung sao?” Hoàng đế xưa nay yêu thích cưỡi ngựa bắn cung, nhưng hiện tại người không thể nào tự mình ra sân, có lẽ là đến để thưởng thức.

Linh Khuyết gật đầu nói: “Mấy ngày sắp tới, nương nương muốn ta chuyển lời, nói người phải cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Hiếu tử

Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn Linh Khuyết bên cạnh, thấy nàng nhún mày, hắn cười nhẹ: "Sao thế, không tin bốn vương sao?"

Linh Khuyết nghe vậy, liền nhỏ giọng: "Linh Khuyết không phải đang lo cho ngài sao?"

Hắn bật cười, đưa tay nhẹ nhàng xoa lấy cái mũi xinh xắn của nàng, mỉm cười: "Tiểu nha đầu này."

Linh Khuyết cũng cười. Hai người đi về phía trước, bỗng nhiên gặp một đoàn người.

Nguyên Duật Phong thấy hai người trước mặt, đồng tử có chút buột chặt. Hai người nhanh chóng hành lễ, hắn liền mở miệng: "Sao đã trễ như vậy mà Ngũ đệ vẫn còn ở trong cung?" Hắn hỏi, mày nhíu lại càng sâu.

Ai cũng biết, ban đêm, trong hậu cung không được xuất hiện bất cứ nam nhân nào.

Cho dù là hoàng tử cũng không ngoại lệ.

Hoàng cung to lớn như vậy chỉ có hai nam nhân. Một người là hoàng đế, mà người còn lại, chính là Thái tử.

Thần sắc Nguyên Duật Diệp vẫn không đổi, hắn bình tĩnh đáp: "Thân thể mẫu phi không khỏe, thần đệ phải qua thăm báo với phụ hoàng nên mới chậm trễ như vậy."

"Thế sao?" Nguyên Duật Phong cười nói, "Ngũ đệ thật đúng là hiếu tử, chỉ là bốn cung ngược lại cảm thấy thật kỳ lạ, phụ hoàng bệnh lâu như vậy cũng không thấy đệ thường xuyên tới thăm."

Linh Khuyết lặng lẽ đưa mắt nhìn nam tử trước mặt, nàng làm sao nghe không ra ý tứ trong lời của hắn chứ?

Lời Nguyên Duật Diệp nói, Thái tử căn bản không tin.

Nguyên Duật Diệp lại nở nụ cười, hắn đi lên phía trước, nói nhỏ bên tai Nguyên Duật Phong: "Đệ không đi, chẳng phải sẽ hợp ý điện hạ sao? Hôm nay ở ngự tiền, hình như chỉ có một mình điện hạ."

Khóe miệng Thái tử cong lên, tựa cười như không, lời nói không chút yếu thế: "Không ngờ Ngũ đệ còn là một người hiểu chuyện."

Nguyên Duật Diệp khẽ cười một tiếng, không nói gì thêm.

Thái tử đi qua, thái giám cung nữ phía sau cũng vội vàng đuổi theo, không ai nói thêm câu nào.

Đi một đoạn, Nguyên Duật Diệp mới duỗi tay, ý bảo thái giám phía sau tiến lên, dặn dò: "Đi hỏi thăm xem Tề Hiền phi có phải bị bệnh hay không."

"Nô tài tuân mệnh." Thái giám vội vàng lui xuống.

Nam tử quay lại nhìn hai thân ảnh sớm đã đi xa, hai tay nắm chặt thành nắm. Sức khỏe phụ hoàng ngày càng không ổn, tiền triều hậu cung cũng bắt đầu không chịu yên tĩnh.

Chỉ cần hấn chưa leo lên ngôi vị hoàng đế, tất cả chuyện này sẽ không dừng lại.

Linh Khuyết và Nguyên Duật Diệp đi được một đoạn đường, nàng cuối cùng đã nhận không được, nói: "Thái tử sẽ cho người đi kiểm chứng."

Nguyên Duật Diệp không chút động dung, Nguyên Duật Phong muốn tra thì cứ đi tra, tất cả hấn sớm đã có chuẩn bị. Những lời hôm nay nói ra, hấn cũng đã có tính toán từ trước.

.....

Trên đường trở về Hoán Y Cục, bước chân Thượng Trang mỗi lúc một nhanh, nàng sợ Nguyên Duật Diệp sẽ đuổi theo phía sau.

Mỗi lần đối diện với hấn, trái tim của nàng lại đập cực nhanh.

Bước vào Hoán Y Cục, nàng lập tức trở về phòng mình, lại không ngờ phía sau có người vỗ vào vai nàng. Nàng sợ hãi quay đầu, đã thấy Phục Linh đứng cười hi hi, gọi nàng: "Tiểu thư."

Thượng Trang giật mình: "Sao người lại ở đây?"

Phục Linh vẫn cười: "Tiểu thư quên rồi sao? Phục Linh là nha đầu của người mà."

Thượng Trang cười khổ một tiếng, người đã tới Hoán Y Cục rồi, nàng nơi nào còn là tiểu thư nữa chứ?

Thấy nàng không nói chuyện, Phục Linh tiến lên, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư đang nghĩ gì thế?" Phục Linh vừa hỏi vừa quay đầu nhìn xung quanh, thấy nơi này không có ai mới xoay người lại.

Thượng Trang lắc đầu, đi tới gian phòng của mình.

Phục Linh đuổi theo, lại nói: "Cô cô bảo, tiểu thư không đến buổi tối sẽ không trở về phòng, quả thật là như vậy. Tiểu thư đã đi đâu?"

Thượng Trang bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại, hỏi: "Cô cô còn nói gì nữa?"

Phục Linh sợ run, lắc đầu: "Không có, bà ấy chỉ là đặc biệt phải nô tỳ tới ở cùng với người thôi."

Hai người đi vào, mọi người bên trong đã ngủ.

Phục Linh nằm cạnh Thượng Trang, nói nhỏ: "Lúc nô tỳ tới có thấy Lữ Đức nghi đang khóc, hơn nữa còn khóc rất thương tâm. Nô tỳ thật không rõ, ngài ấy vừa được tấn phong làm Đức nghi, thì có chuyện gì phải đau lòng chứ?"

Thượng Trang không nói gì, nàng ấy thương tâm còn không phải vì chuyện được tấn phong sao?

Không có con nối dõi, vậy thì sau khi hoàng đế quy thiên, các nàng, chỉ có hai con đường để đi.

Tuần táng, hoặc là thanh đăng thường bần.

Mà nàng bị giáng xuống làm nô tài ở Hoán Y Cục, đôi khi còn may mắn hơn các nàng.

Khóe miệng khẽ động, Thượng Trang vừa nhắm mắt thì đột nhiên nghe một trận ồn ào bên ngoài, theo đó là thanh âm của Từ ma ma: "Dậy đi, toàn bộ dậy đi! Thái tử điện hạ tới, mau ra nghênh giá!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Tôn nghiêm

Thái tử điện hạ?

Thượng Trang cả kinh, lập tức đứng dậy.

Nàng không phải nằm mơ chứ, nhưng nơi này là Hoán Y Cục, cái nơi thấp kém nhất trong hoàng cung, Thái tử điện hạ tôn quý sao có thể tới đây?

"Tiểu thư." Phục Linh bên cạnh khẽ gọi nàng.

Lúc này, nàng mới phát hiện cung nữ cùng phòng đã vội vàng đứng dậy, nhao nhao mặc y phục, đẩy cửa ra ngoài.

Nàng và Phục Linh cũng lập tức đi theo.

Giờ phút này, bên ngoài đã là một mảnh đèn đuốc sáng trưng.

Thượng Trang nhìn dáng người cao to của nam tử đang đứng trong nội viện, bên cạnh hắn, Từ ma ma cúi đầu khom lưng thì thầm gì đó. Cung nữ Hoán Y Cục đều cúi đầu đứng đấy, cảm lạnh như hến.

Nàng cũng không nói chuyện, chỉ cùng Phục Linh im lặng cúi đầu.

Chỉ chốc lát sau, giọng của Từ ma ma truyền tới: "Nói, ai đã cầm ngọc bội của Thái tử điện hạ?"

Lời vừa dứt, mọi người đều kinh hãi.

Thượng Trang cũng cả kinh không thôi, cầm ngọc bội của Thái tử, tội danh này thật sự không nhỏ. Ở nơi này lại có cung nữ to gan tới vậy hay sao?

Nàng không khỏi đưa mắt nhìn thoáng qua cung nữ bên cạnh. Các nàng đều giống nàng, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Miếng ngọc bội đó chắc hẳn vô cùng quan trọng, nếu không, hẳn thân là Thái tử cao quý sao có thể tới nơi thấp kém như vậy tìm đồ. Thượng Trang không ngừng suy nghĩ, người cầm ngọc bội của hắn nếu bị bắt được, quả thật sẽ rất thảm.

"Còn chưa chủ động giao ra sao?" Từ ma ma nghiêng răng quát.

Đối phương là Thái tử điện hạ, là Tây Chu Thái tử, quốc quân tương lai, ai lại không muốn thừa cơ nịnh nọt hắn? Nếu lúc này có thể giúp hắn tìm được miếng ngọc bội kia, người đó chắc chắn sẽ được đặt cách rời khỏi Hoán Y Cục.

Nhưng lúc này, không có ai đứng ra.

Các cung nữ nhìn nhau, ai cũng không dám nói bậy.

Thượng Trang chỉ cúi đầu, dù sao, việc này không phải nàng làm, nàng cũng không cần sợ.

Nguyên Duật Phong quay người ngồi xuống ghế đá, lên tiếng: "Lục soát cho bốn cung, mỗi một góc đều không được bỏ sót."

"Vâng." Người lĩnh mệnh lập tức xông vào từng gian phòng.

Cung nữ càng thêm hoảng sợ, nhưng vẫn không dám lên tiếng nói lời nào.

Từ ma ma mở miệng: "Khởi bẩm điện hạ, có lẽ, ngọc bội bị giấu trên người cũng không biết chừng."

Nguyên Duật Phong đưa mắt nhìn bà ta, bà ta liền cười nói: "Nô tài sẽ cho khám người." Nói xong, bà ta xoay người trở về.

Từ ma ma đi tới trước mặt Thượng Trang, đột nhiên dừng lại.

Thượng Trang kinh hãi, bà ta lại khinh miệt cười, sau đó đưa mắt nhìn sang Phục Linh, chỉ tay vào nàng: "Cởi quần áo ra."

Phục Linh căng mắt nhìn Từ ma ma, bà ta nói cái gì? Kêu nàng cởi quần áo?

Thượng Trang càng thêm hoảng sợ, nói là soát người, cuối cùng lại dùng phương pháp như thế.

Cởi y phục trước mặt nhiều người như vậy, rõ ràng là tui nhục. Phục Linh là tỳ nữ của nàng, sau lưng nàng có Tề Hiền phi làm chỗ dựa, Từ ma ma không thích nàng nhưng không dám động vào, cho nên liền khai đao trên người Phục Linh.

"Còn chưa cởi? Chẳng lẽ ngươi muốn cô cô ta tự mình động thủ hả?" Từ ma ma nhíu mày, hung dữ nhìn người trước mặt.

Phục Linh cắn môi, kêu nàng cởi y phục ở đây có khác gì kêu nàng đi tìm cái chết?

Nhưng, nếu không làm theo, thứ phía sau đang chờ nàng, không biết sẽ là cái gì.

Bàn tay run rẩy, chậm rãi di chuyển tới vạt áo của mình, nàng hung hăng nắm chặt.

Thượng Trang lập tức bắt lấy tay nàng, nhẹ giọng: "Người cô cô nhắm vào là nô tỳ, cần gì phải dùng phương pháp như thế đối xử với Phục Linh?"

Từ ma ma cười nói: "Người đang nói gì vậy? Ta chẳng qua là thay Thái tử điện hạ tìm đồ. Ngọc bội của Thái tử bị mất, kẻ làm nô tài đương nhiên phải tận lực giúp đỡ."

Đúng vậy, dùng Thái tử làm lá chắn, cho dù sau này Tề Hiền phi có biết cũng không thể làm gì được. Nếu không, bà ấy sẽ công khai đối địch với Thái tử.

Bàn tay giữ lấy Phục Linh vẫn không buông lỏng, Thượng Trang biết, để một nữ tử trong sạch coi đồ trước mặt nhiều người như vậy sẽ có ý vị gì.

Cho dù chỉ là nô tài, cũng cần phải có tôn nghiêm.

Từ ma ma vẫn cười như trước: "Không ai là không muốn thể hiện lòng trung thành, người muốn tự mình động thủ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Mùi thơm

Tự mình động thủ? Sao có thể?

Phục Linh nhìn nàng, nhỏ giọng: "Tiểu thư..."

Thượng Trang không nhìn Phục Linh, hai tay vẫn chăm chú giữ lấy y phục. Nàng biết người Từ ma ma nhắm tới là nàng, nhưng nếu nàng để Phục Linh chịu nhục trước mặt mọi người, vậy nàng, quả thật là quá thất bại.

Từ ma ma nhướn mi nhìn nàng, mĩa mai: "Sao thế, còn chưa động thủ hả? Nếu không làm được, cô cô đây giúp người."

Dứt lời, thấy Thượng Trang vẫn đứng bất động, bà ta nhìn không được, duỗi tay nắm lấy vạt áo của Phục Linh, ra sức kéo. Nhưng thật không ngờ, khí lực của Thượng Trang lại lớn như vậy.

Từ ma ma trừng mắt nhìn nàng, quay đầu nói với Nguyên Duật Diệp: "Khởi bẩm điện hạ, hai nô tỳ này không chịu phối hợp, có lẽ là có chuyện che giấu." Bà ta dừng lại, ngữ khí tăng lên, "Người đâu, coi bỏ y phục trên người hai nô tỳ này, để điện hạ nhìn rõ!"

Thượng Trang chấn động, rốt cuộc nàng cũng biết, thì ra thứ Từ ma ma đợi, chính là kết quả như vậy.

Thái giám liền tiến lên, thời điểm duỗi tay qua, Thượng Trang không biết lấy hết dũng khí từ nơi này, giờ tay đẩy bọn họ, chạy tới phía Nguyên Duật Phong.

Mọi người đều kinh hãi, thái giám bên cạnh hần lập tức ngăn cản, hai tay giữ chặt người nàng, quát: "Muốn chết hả, dám xông vào Thái tử điện hạ?"

Nguyên Duật Phong không ngờ tiểu cung nữ này lại to gan như vậy, không khỏi đưa mắt nhìn tới.

Thượng Trang quỳ trước mặt hần, nói: "Điện hạ muốn tìm ngọc bội, nô tỳ không dám hai lời. Nhưng, nếu điện hạ để cô cô cho người coi quần áo của nô tỳ, nô tỳ thà chết chứ không chịu khuất phục."

Nàng cứ nghĩ, thời khắc bắt đầu làm nô, tôn nghiêm, kiêu ngạo của nàng sẽ bị chà đạp. Lại không ngờ, thì ra, trong lòng nàng vẫn luôn có giới hạn. Cho dù thế nào, nàng cũng không buông bỏ.

Tuy rằng làm cung nữ, nhưng nàng vẫn là nữ tử trong sạch.

Phía sau nàng, Phục Linh cũng quỳ xuống.

Từ ma ma há lớn miệng, bà ta thấy Thượng Trang căn bản là không muốn sống nữa, lời nàng nói không phải ám chỉ Thái tử làm việc sai trái sao? Bà ta đắc ý, thật muốn nhìn nàng sẽ giải quyết cục diện rồi rắm này thế nào.

Nguyên Duật Phong có chút khiếp sợ, cung nữ trước mặt này không chỉ lớn mật, nàng ta rõ ràng là không muốn sống tiếp nữa mà.

Hắn chậm rãi đứng dậy, phát tay ý bảo tất cả lui ra rồi mới tiến lên.

Thượng Trang cúi đầu, nàng cảm nhận nam tử đang tới gần, bất giác nắm chặt hai tay. Lời tuy chưa nói ra, nhưng so với sự trong sạch của mình, những thứ này đều không đáng là gì.

Chết, cũng phải chờ cho nàng một chút tôn nghiêm.

Nàng nhắm chặt hai mắt, hít vào một hơi thật sâu.

Nguyên Duật Phong đã tới gần nữ tử trước mặt, nàng cúi đầu rất thấp, thân thể nhỏ gầy.

Bước chân càng tới gần, trong không khí hình như có một mùi hương bay lên.

Hắn khẽ nhíu mày, rất nhạt, nhưng, hắn vẫn có thể ngửi ra được.

Mùi hương này, không ai quen thuộc hơn hắn.

Một khắc đó, trái tim hắn phảng phất như bị thứ gì đâm vào, bỗng dưng đau nhói. Đó là cảm giác mà nhiều năm rồi hắn chưa từng trải qua.

Mùi hương này...

Cung nữ trước mặt...

Con người hắn thoáng buột chặt, dừng trên người nàng.

Trong sân viện, không ai dám lên tiếng một câu, bởi vì không ai biết, Thái tử sẽ trách phạt cung nữ không biết tốt xấu này thế nào.

Từ ma ma nhìn không được muốn cười.

Nguyên Duật Phong cuối cùng đã lên tiếng, nhưng chỉ hỏi Thượng Trang: "Vậy theo ý của người, việc này nên tra thế nào?"

"Điện hạ..." Từ ma ma mở miệng, lại thấy Nguyên Duật Phong quét mắt liếc nhìn, bà ta sợ tới mức nuốt lời vào miệng.

"Bồn cung đang hỏi người." Ngón tay nam tử dùng lực nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của nàng, "Nói không được, bồn cung sẽ..."

Nháy mắt đó, trong lòng run lên, Nguyên Duật Phong giật mình.

Đã qua nhiều năm, hay là nói, cho dù có bao nhiêu thời gian trôi qua, mùi hương này, hắn vẫn cảm thấy, ký ức đó vẫn còn mới mẻ. Mà hắn, lại cảm thấy bối rối.

Lời ngoài lề của tác giả: Đoán thử xem, Thái tử vì sao lại đột nhiên như vậy? HOHO~~

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Thẩm vấn

Tìm Thượng Trang đập rất nhanh, nàng thật sự không biết nên thoát khỏi tay hắn thế nào.

Chỉ là, câu nói nửa vời kia... Thật khiến Thượng Trang kinh ngạc.

Nàng theo bản năng ngược mắt nhìn nam tử, chỉ thấy hắn nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Thần trí hắn, đi rồi.

Hắn căn bản không hề chú ý tới cung nữ trước mặt đang nhìn hắn..

"Điện hạ." Nàng cố lấy dũng khí gọi hắn một tiếng.

Nguyên Duật Phong lúc này mới hoàn hồn, suy nghĩ dời về nữ tử trước mặt, thân thể hắn khẽ run, bàn tay giữ lấy nàng chậm rãi buông lỏng. Hắn cúi đầu, cẩn thận đánh giá nàng.

Thật lâu sau, hắn mới lên tiếng: "Tất cả lui xuống, bồn cung tự mình thẩm vấn nàng."

Phục Linh kinh hãi, vừa định mở miệng đã thấy Thượng Trang nhủ mi nhìn nàng, ý bảo không được nói chuyện.

Thái tử cho mọi người lui xuống, chỉ giữ lại một mình nàng. Thượng Trang mặc dù không biết hành động này của hắn là vì nguyên nhân gì, nhưng nàng có thể khẳng định, hắn sẽ không gây bất lợi với nàng. Nếu không, hắn hoàn toàn có thể ở trước mặt mọi người xử lý nàng.

Trực giác mách bảo, Nguyên Duật Phong không phải con người nhảm chán như vậy.

Tất cả mọi người đều lui xuống.

Thái giám cẩn thận đặt đèn lồng lên trên bàn đá.

Nguyên Duật Phong ổn định tâm thần mới đem ánh mắt dừng trên cung nữ trước mặt. Thượng Trang cúi đầu, nói: "Nô tỳ cảm ơn điện hạ trước."

Hắn bắt động thanh sắc lên tiếng: "Vì sao cảm tạ bốn cung?"

Thượng Trang vẫn thong dong trả lời: "Tạ điện hạ nguyên ý một mình nghe nô tỳ nói." Nàng đã chống đối chủ tử, còn... Nàng còn làm ảnh hưởng tới mặt mũi của hắn. Nàng cúi đầu, hít một hơi thật sâu, nói tiếp, "Điện hạ đã tới Hoán Y Cục điều tra, nô tỳ cho rằng, thứ ngài quan tâm không phải ngọc bội, mà món đồ đó hiện đang nằm trên người ai."

Nếu không có mục tiêu, hắn sẽ không tự mình tới đây.

Nguyên Duật Phong có chút kinh ngạc, hắn thật không ngờ, nàng lại có thể biết rõ sự thật. Hắn cười: "Cho nên..."

"Cho nên ngài hoàn toàn có thể chỉ điều tra một mình người nọ." Hắn căn bản không cần huy động nhân lực điều tra tất cả như vậy.

Hắn khẽ khụ một tiếng, âm sắc nặng nề: "Bốn cung làm thế, đương nhiên là có suy nghĩ của mình."

"Vâng." Thượng Trang cắn môi.

Suy nghĩ của hắn, Thượng Trang không phải không biết.

Ngọc bội, tất nhiên là thứ vô cùng quan trọng. Bên trong đã có mục tiêu, nhưng hắn vẫn lựa chọn kiểm tra từng người, đơn giản là muốn để tất cả nhìn thấy. Hắn muốn mọi người về sau không dám thò tay làm loạn.

Đương nhiên, người cuối cùng cầm đồ của hắn, tuyệt sẽ không có kết cục tốt.

Nàng chẳng qua là may mắn, bởi vì, nàng không cần phải chết.

Từ thời khắc hắn cho mọi người lui xuống, nàng đã biết. Về phần vì sao, nàng không rõ, cũng không có ý định hỏi hắn.

Nguyên Duật Phong khen ngợi nhìn nàng, nói: "Đúng vậy, ngươi rất thông minh, cũng rất gan dạ sáng suốt."

Thượng Trang không tiếp tục nói chuyện, nàng kỳ thật không phải to gan như vậy. Nàng chỉ là không muốn sống uất ức.

"Ngươi tên gì?" Nam tử lại hỏi.

Thượng Trang nao nao, trả lời: "Nô tỳ là An Lăng Vu."

An Lăng Vu, ở trước mặt Thái tử, nàng không phải Thượng Trang. Thầm thở dài một tiếng, nàng cúi đầu cười khổ.

Nguyên Duật Phong nhìn nàng, thì ra, nàng chính là tú nữ bị phụ hoàng giáng xuống tới Hoán Y Cục. Hắn không khỏi tiến lên một bước. Vừa định lên tiếng, cách đó không xa lại truyền tới tiếng kêu của thái giám: "Điện hạ, điện hạ, ngọc bội của ngài đã tìm thấy rồi." Thanh âm thái giám không lớn, chỉ sợ quấy rầy tới hắn.

Nguyên Duật Phong hoàn hồn, lạnh giọng nói: "Dẫn tới!"

Một cung nữ bị đưa lên, nàng ta không ngừng run rẩy, khóc lóc: "Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng! Nô tỳ không biết đây là ngọc bội của điện hạ, nếu không, cho dù nô tỳ có lá gan lớn như trời cũng không dám! Điện hạ tha mạng!"

Thái giám cẩn thận trình ngọc bội ra.

Hắn nhận lấy, nắm chặt trong tay, xem như trân bảo.

Nguyên Duật Phong lên tiếng: "Giải xuống, đánh ba đại bản."

Thái giám tiến lên kéo cung nữ xuống, nàng ta không ngừng hô hào tha mạng.

Thượng Trang cúi đầu, ba đại bản, chỉ sợ, nàng ta không thể sống nổi.

Hắn quay đầu nhìn nàng, thấp giọng: "Bổn cung cho rằng ngươi sẽ thay nàng ta cầu tình."

"Nô tỳ không dám." Nàng sẽ không rước phiền toái cho mình, nàng vì Phục Linh, chỉ vì không muốn nhìn Phục Linh chịu nhục vì nàng.

Mà cung nữ kia, ngọc bội thật sự tìm được trên người nàng ta, vì vậy cho dù thế nào, nàng cũng quản không nổi.

Hắn xoay người, Từ ma ma liền không ngừng nịnh hót, cầm đèn soi đường.

Hắn không bước lên, một lát sau mới lên tiếng: "An Lăng Vu, kể từ hôm nay, ngươi tới Đông cung, hầu hạ bổn cung."

Lời ngoài lề của tác giả: Ha ha ha... Hay cho một trận đùa giỡn...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Đông cung

Lời Nguyên Duật Phong nói làm Thượng Trang ngẩn ra.

Muốn nàng tới Đông cung, hầu hạ hắn?

Sắc mặt Từ ma ma lập tức thay đổi, tiến lên nhỏ giọng: "Điện hạ, việc này..."

Hắn quay đầu liếc nhìn, Từ ma ma sợ tới mức nuốt lời muốn nói xuống. Thượng Trang vẫn quỳ gối, nghe giọng nói hắn truyền tới: "Còn chưa đứng dậy?" Nói xong, hắn cũng không nhìn lại, xoay người đi về phía trước.

Thượng Trang thoáng chần chờ, cuối cùng cũng đứng lên, nhìn qua Từ ma ma rồi chạy theo. Đi phía sau hắn, nàng nhỏ giọng: "Điện hạ có thể... Muốn nhiều hơn một người không?" Từ ma ma và nàng như nước với lửa, để Phục Linh ở lại, bà ta nhất định sẽ không bỏ qua.

Bước chân Nguyên Duật Phong chậm lại, nhưng không dừng, hắn chỉ nhàn nhạt hỏi: "Bổn cung vì sao phải thương hại người khác?"

Đáy lòng Thượng Trang buộc chặt, xem ra, không cần nàng nói rõ, nam tử trước mặt đều có thể tinh tường. Đúng vậy, hắn là Thái tử, hắn muốn ai thì muốn, ai có thể ép hắn thu nhận một người?

Nàng cắn môi, hai tay nắm chặt, quay đầu nhìn lại, Phục Linh, người nhất định phải sống thật tốt.

Theo hắn rời khỏi Hoán Y Cục, nàng mới phát hiện sắc trời vẫn tối đen như mực. Phóng tầm mắt ra xa, toàn bộ ánh đèn đã được thắp sáng khắp hoàng cung, ầm ầm lộ ra một tia mờ lung. Lúc này gió cũng nổi lên, cả người phảng phất cảm thấy man mát.

Thượng Trang nhìn thái giám tiến lại, phủ thêm áo choàng cho hắn, dặn dò: "Đêm lạnh, điện hạ bảo trọng thân thể."

Hắn chỉ "Ừ" một tiếng, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Thượng Trang yên lặng theo sau. Có rất nhiều người nói sẽ giúp nàng rời khỏi Hoán Y cung, nhưng nàng không ngờ, nàng sẽ ra ngoài bằng cách như vậy.

Chẳng qua là vì một câu của hắn.

.....

Đây là lần đầu tiên Thượng Trang bước vào Đông cung.

Nếu Quan Sur cung là nơi tất cả nữ tử hậu cung đều tha thiết mong muốn, thì nơi đây chính là khát vọng của tất cả hoàng tử.

Ánh mắt bất giác dừng trên bóng lưng nam tử trước mặt, hắn là chủ nhân của Đông cung, là Tây Chu Thái tử. Có lẽ, được hắn che chở, nàng sẽ được bình an, không phải sao?

Nàng đang nghĩ ngợi thì một nữ tử phán trang chậm chậm đi tới.

Tới gần, nàng ta hành lễ với Nguyên Duật Phong: "Điện hạ đã trở về, thần thiếp có chuẩn bị một vài món ăn chờ điện hạ cùng dùng." Nữ tử nhàn nhạt cười, giờ phút này tiến lên khoác lấy cánh tay hắn.

Nguyên Duật Phong rút tay ra, mở miệng: "Bổn cung đã dùng bữa ở Quan Sư cung, nếu nàng một mình buồn bực thì dâng tặng Lâm phụng nghi đi." Nói xong, hắn cũng không nhìn nàng, bước nhanh về trước.

"Còn không đi theo?" Thái giám bên cạnh thúc giục.

Thượng Trang đuổi theo, nữ tử kia nhìn nàng, cung mày nhíu lại, thuận tiện giữ lấy thái giám, hỏi: "Nàng ta là ai vậy?"

Thái giám quay đầu đưa mắt nhìn Thượng Trang, vội đáp: "Hồi Lương đệ, đây là cung nữ ở Hoán Y Cục, điện hạ nói điều nàng ta tới Đông cung hầu hạ."

Đáy mắt Tần Lương đệ hiện lên một tia lệ khí, nàng ta đẩy thái giám ra, hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Thượng Trang một đường đi theo Nguyên Duật Phong trở về tẩm cung, cung nữ cẩn thận vén rèm che lên. Nàng đi vào nội thất mới nghe hắn thở phào một tiếng, ngồi xuống giường êm bên cạnh. Hắn lại cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay, tưởng tượng xem xét một hồi mới cất vào trong ngực.

Thời điểm ngước mắt, hắn mới nhớ trong phòng còn một người khác.

Thượng Trang kinh hãi, vội cúi đầu.

Hắn tập trung suy nghĩ, vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới thanh âm của thái giám: "Hôm nay điện hạ dùng bữa trong phòng sao?"

Nguyên Duật Phong trả lời, thái giám bên ngoài liền lui xuống. Thượng Trang lẳng lặng nhìn nam tử trước, không phải hắn nói đã dùng bữa ở chỗ Hoàng hậu rồi sao? Chẳng lẽ là gạt Tần Lương đệ?

Nguyên Duật Phong quay đầu nhìn Thượng Trang, cũng chẳng biết tại sao, hắn cười nói: "Kỳ lạ lắm sao?"

Thượng Trang vội lắc đầu.

Hắn ngừng một lát, mới nói: "Các nàng suốt ngày chỉ biết ồn ào..." Hắn bắt đầu cười, vẫy tay với nàng, "Tới đây."

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng tiến lên.

Hắn một tay bắt lấy tay nàng, đem nàng kéo vào lòng. Nàng chấn động, theo bản năng giãy dụa, nam tử liền đem nàng giữ chặt, gương mặt vui sâu vào cổ, tham lam hít lấy mùi hương trên người, nỉ non lên tiếng: "Bổn cung thích ngươi."

[Hết quyển 1]

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Quyển 2: Trục phong - Hương lộ

Hắn nói, thích nàng

Trái tim Thượng Trang điên cuồng nhảy loạn. Nam tử vẫn vui đùa vào cổ nàng, hơi thở ấm áp phả vào bên tai làm nàng hoảng hốt.

Mà Thượng Trang, trong một khắc này lại chấn động thật mạnh.

Hắn nói thích nàng, vậy không bằng nói hắn yêu thích mùi hương trên người nàng lúc này.

Đúng vậy, mùi hương.

Có thứ gì đó xẹt qua trong đầu.

Hương lộ hoa hồng!

Cả người run lên, nàng theo bản năng đưa tay chạm vào bình sứ trước ngực.

Nàng cũng không biết tại sao lại nghĩ tới hương lộ hoa hồng trên người, chỉ đơn giản là theo bản năng nhớ tới.

Thượng Trang cắn môi, biện pháp Tề Hiền phi nói muốn giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục chính là để Nguyên Duật Phong ra tay sao?

Đáy lòng, điên cuồng hỗn loạn.

Nàng không biết phía sau hương lộ hoa hồng này đang cất giấu chuyện gì.

Nhưng, việc đó chắc chắn có liên quan tới Nguyên Duật Phong.

Nàng xấu hổ ngượng ngùng, duỗi tay muốn đẩy hắn ra, nhưng lại chần chờ. Hắn là chủ tử, nàng làm như vậy sẽ là dĩ hạ phạm thượng. Phục Linh còn ở Hoán Y Cục, nàng ấy đang chờ nàng tới cứu. Nàng không thể vào thời điểm này đi chọc giận Thái tử.

Thượng Trang do dự, đứng lúc bên ngoài truyền tới thanh âm của cung nữ: "Điện hạ đã nghỉ ngơi, thỉnh Phụng nghi trở về."

"Cút, dám cản đường của ta, ngươi không muốn sống nữa hả?" Nữ tử phần nộ quát.

Ánh mắt Thượng Trang nhìn ra bên ngoài, nàng ở bên trong đương nhiên không thể nhìn thấy, nhưng nàng biết người tới là Lâm Phụng nghi.

Mà nàng, tựa hồ cũng lý giải được câu nói vừa rồi của Nguyên Duật Phong.

Nguyên Duật Phong rút cuộc cũng buông cánh tay ôm nàng, thanh âm nhàn nhạt: "Thay bồn cung cơi áo ra."

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hắn, hắn lại không quan tâm tới nàng, chỉ hỏi: "Là bồn cung nói không rõ, hay ngươi nghe không hiểu hả?" Nói xong, hắn đứng dậy, tiến lên vài bước, ngồi xuống mép giường.

Thượng Trang tiến lên, đưa tay giúp hắn cơi bỏ nút thắt. Chẳng biết tại sao, hai tay khẽ run rẩy, nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng ép chính mình không được khản trương như vậy.

Hắn lại nhàn nhạt lên tiếng: "Bồn cung còn ở chỗ này, ngươi sợ cái gì?"

Nàng không đáp.

Nàng không nói thể nói rõ, nhưng nàng biết, cả người nàng run run không phải vì việc này.

Có lẽ là Lâm Phụng nghi đến, nhưng lại không vào.

Nếu Tề Hiền phi đã dám dùng cách này để tính toán nàng.. Không, Thượng Trang lắc đầu, nàng chẳng qua là một cung nữ bị giáng chức, An Lăng lão gia hiện tại cũng không còn là trọng thần trong triều, cho nên bà ấy không phải nhắm vào gia tộc An Lăng.

Như vậy, là vì Nguyên Duật Phong sao?

Lẳng lặng quét mắt nhìn nam tử, những nghi kỵ trong lòng chậm rãi liên hệ lại.

Vì sao Tề Hiền phi phải đối phó Thái tử, chỉ sợ cho dù kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra. Đơn giản, bà là vì Nguyên Duật Diệp, vì con trai của bà.

Nhưng, chỉ một hương lộ hoa hồng nhỏ nhoi kia, rốt cuộc đang ẩn chứa loại bí mật gì?

"Lâm Phụng nghi, Lâm phụng nghi..." Cung nữ vội đuổi theo Lâm Phụng nghi.

Lâm Phụng nghi nhanh chóng đi vào, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, khuôn mặt nhất thời bị một tầng sương bao phủ. Nàng tiến lên, cau mày hỏi: "Điện hạ, ngài nói hôm nay muốn qua chỗ của thần thiếp, sao ngài lại quên vậy?" Nàng ta vừa nói vừa hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thượng Trang. Chẳng qua là một cung nữ thấp kém mà cũng dám tranh đoạt Thái tử với nàng sao?

Hắn không kêu dừng lại, Thượng Trang chỉ đành tiếp tục động tác trên tay.

Lâm Phụng nghi nhịn không được, tiến lên đẩy nàng ra, cả giận quát: "Chủ tử đang nói chuyện, ở đây đâu tới phiên có mặt ngươi? Còn không mau cút xuống!"

Thượng Trang không kịp chuẩn bị nên té nhào xuống đất, nàng theo bản năng ngược nhìn Nguyên Duật Phong, hắn không động, chỉ khẽ ho một tiếng: "Ngày khác sẽ qua chỗ nàng, hôm nay bồn cung mệt rồi." Lúc hắn nói chuyện lại nhìn thoáng qua Thượng Trang, ý bảo nàng đi tới.

"Điện hạ..." Lâm Phụng nghi mềm dẻo gọi, cả người quẩn lầy thân thể hắn, "Không phải lần trước ngài khen thần thiếp nhảy rất đẹp sao? Thần thiếp vừa học một điệu múa mới, cho nên nóng lòng muốn cho ngài xem."

"Lâm Phụng nghi." Hắn lạnh giọng.

Lâm Phụng nghi vẫn cười nhẹ: "Điện hạ đi cùng thần thiếp một lát thôi, thần thiếp đã chuẩn bị món ngon rượu thơm đợi ngài."

Thượng Trang nao nao, lại còn món ngon rượu thơm nữa. Xem ra Tần Lương đệ cùng vị Lâm Phụng nghi này có chỗ tương tự nhau.

Nàng ta lôi kéo hắn ra ngoài, hắn lại lớn tiếng gọi Thượng Trang: "An Lăng Vu!"

Lâm Phụng nghi hoảng sợ, sau nửa ngày mới phản ứng lại, đó chắc hẳn là cái tên của cung nữ kia. Nàng ta tức giận, vừa định lên tiếng lại nghe Nguyên

Duật Phong nói: "Còn không qua hầu hạ bổn cung nghỉ ngơi?" Hắn dùng lực hất tay Lâm Phụng nghi ra.

Nguyên Duật Phong nổi giận rồi.

Thượng Trang biết, nếu lúc này Lâm Phụng nghi không biết thức thòi, người chịu thiệt sẽ chính là nàng ta.

Nàng vừa tiến lên, chợt nghe bên ngoài có người cao giọng nói: "Hoàng hậu giá lâm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Thanh danh

Đã trễ thế này, sao hoàng hậu lại tới?

Thượng Trang theo bản năng chạm lấy lọ sứ trước ngực, trong lòng nàng, ần ần cảm thấy bất an.

Cung nữ diu hoàng hậu đi vào.

Trong phòng, mọi người lập tức hướng bà hành lễ.

Nguyên Duật Phong tiến lên trước, hỏi: "Mẫu hậu sao lại tới đây?"

Hoàng hậu không trả lời, ánh mắt liếc nhìn Thượng Trang, thần sắc lộ ra kinh ngạc. Lần đầu bà gặp nàng, khi đó, bà còn cảm thấy rất thích nữ tử này.

Lâm Phụng nghi có chút đắc ý, nàng ta định tiến lên cáo trạng, Hoàng hậu liền nhìn nàng, sắc mặt lạnh lẽo, mở miệng: "Không có gì còn không lui xuống?"

Lâm Phụng nghi lắp bắp kinh hãi, ủy khuất đưa mắt nhìn Nguyên Duật Phong, thấy hắn chưa từng nhìn mình, giờ phút này nàng cũng không dám lơ đãng, không cam lòng nhưng vẫn phải rời đi.

Bên ngoài, Tần Lương đệ xa xa nhìn thấy hai mắt Lâm Phụng nghi đỏ hồng, khóe miệng cong lên một tia cười lạnh. Nàng chẳng qua kêu cung nữ châm ngòi trước mặt Lâm Phụng nghi, nữ nhân đầu óc đơn giản này lại thật sự tới nháo ở chỗ Thái tử.

"Lương đệ." Cung nữ bên cạnh nhỏ giọng gọi nàng.

Nàng khẽ cười: "Trở về thôi."

Nàng, Tần Tử Ngữ không ngu xuẩn như vậy, muốn động thủ cũng không thể tự mình đi làm. Hôm nay, nàng là Lương đệ của Đông cung, phía sau nàng còn có Hoàng hậu làm chỗ dựa, không phải sao? Nghĩ tới đây, uất ức trong lòng cũng được giải trừ, nàng ngược lại muốn xem cung nữ của Hoán Y Cục kia có thể có năng lực gì, muốn vào Đông cung sao? A, nghĩ cũng đừng hòng.

Nàng không khỏi nhìn lại phương hướng Lâm Phụng nghi vừa rời đi, nếu không phải nàng ta ngốc nghếch như vậy, nàng cũng sẽ không để nàng ta vào Đông cung. Bây giờ xem ra, giữ nàng ta lại, đến lúc khẩn cấp có thể sử dụng.

.....

Hoàng hậu tiến lên, bà không nói, Thượng Trang chỉ đành quỳ như trước.

Lát sau, Hoàng hậu mới xoay người nhìn Nguyên Duật Phong, lên tiếng: "Bổn cung tới thật đúng lúc."

Sắc mặt Nguyên Duật Phong vẫn không đổi, chỉ hỏi: "Đã trễ thế này, Tần Lương đệ quả thật không chịu ngồi yên, làm phiền mẫu hậu. Là nhi thần quản giáo không nghiêm."

Hoàng hậu hừ một tiếng: "Thái tử có chuyện gì cũng đừng đem đồ lên người của nó. Hôm nay là tự bổn cung tới, bổn cung thật sự rất hiếu kỳ, cung nữ có thể khiến con mang về Đông cung rồi cuộc có năng lực gì."

Từ sau chuyện đó, hắn chưa bao giờ chủ động với bất cứ nữ tử nào. Tần Lương đệ và Lâm Phụng nghi đều do bà và Thánh Thượng ban cho, vì sao phải làm thế, đương nhiên là muốn tăng con nối dõi cho Nguyên gia.

Mà hắn hôm nay lại đối đãi đặc biệt với một cung này, việc này bà không thể không quản. Hắn là Thái tử, là Thái tử của Tây Chu này, hắn không thể vào thời điểm hoàng đế bệnh nặng mà dây dưa không rõ với cung nữ thấp kém. Nếu truyền ra ngoài, thanh danh của Thái tử sẽ bị tổn hại.

"Ngẩng đầu lên." Thanh âm Hoàng hậu lạnh băng truyền tới.

Nàng chần chờ, cuối cùng cũng từ từ ngẩng đầu.

Đôi mắt Hoàng hậu căng lớn, bật thốt lên nói: "Thật sự là nguoi." Bà không quên, đây là tú nữ bị hoàng đế giáng xuống tới Hoán Y Cục, hình như tên là... An Lăng Vu.

Thượng Trang kinh hãi, một câu "Là nguoi" làm nàng khiếp sợ, bởi vì trong đó có quá nhiều ý tứ sâu xa.

Hoàng hậu từng bước tới gần, trong không khí lúc này, mùi hương sâu kín dần phiêu dạt lên.

Nàng thấy sắc mặt Hoàng hậu đột nhiên thay đổi, chỉ là qua một lát, bà liền nhìn Nguyên Duật Phong, bật thốt lên hỏi: "Phong Nhi, con muốn làm gì?"

Thượng Trang khiếp sợ nhìn hai người trước mặt.

Nguyên Duật Phong cười yếu ớt, hẳn không hề sợ hãi nhìn mẫu hậu mình, đáp: "Nhi thần còn có thể làm gì? Chẳng qua là giữ một cung nữ hầu hạ bên cạnh mà thôi. Nhi thần thân là Thái tử, chẳng lẽ tư cách thu nhận một cung nữ cũng không có sao?" Nói xong, hắn tới trước mặt Thượng Trang, duỗi tay đỡ nàng đứng dậy.

Thượng Trang vừa định mở miệng đã nghe Hoàng hậu lên tiếng: "Con muốn cung nữ, ngày mai bốn cung sẽ tự mình lựa chọn cho con. Cung nữ này, bốn cung thích nàng, nàng sẽ theo bốn cung tới Quan Sur cung." Lúc nói chuyện, ánh mắt bà dừng trên gương mặt Thượng Trang.

Sắc bén như đao.

Thượng Trang đột nhiên kinh hãi.

Mùi hương hoa hồng trên người nàng, ngay tại lúc này, phảng phất như nồng đậm lên...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Buông tha

Hoàng hậu nhìn Thượng Trang, nói: "Còn không theo bốn cung tới Quan Sur cung?"

Thượng Trang chần chờ, cánh tay mảnh khảnh bị nam tử dùng lực bắt lấy, giọng nói hắn từ trên truyền tới: "Mẫu hậu hôm nay không thể mang nàng đi." Lời của hắn vô cùng chắc chắn, ánh mắt nhìn Hoàng hậu lộ vẻ kiên định.

Sắc mặt Hoàng hậu thay đổi, cổ nén tức giận, trầm giọng nói: "Phong Nhi, ngay cả lời của mẫu hậu con cũng không nghe sao?"

Hắn cười nhạo một tiếng, sau một lúc lâu mới nói chuyện: "Khi đó nhi thần cũng nghe lời người, chẳng lẽ mẫu hậu đã quên rồi sao?"

Hoàng hậu cắn răng, thanh âm lạnh lùng: "Người đâu, đem cung nữ này mang tới Quan Sur cung."

Thái giám từ bên ngoài tiến vào, Thượng Trang hoảng sợ, lời nói của Hoàng hậu đã dần dần lộ ra ý không tốt. Nguyên Duật Phong kéo nàng về phía sau, nhíu mày: "Mẫu hậu hôm nay muốn ép nhi thần sao?" Hắn trừng mắt nhìn hai thái giám, "Bốn cung đang ở đây, ai dám làm càn!"

Bọn thái giám kinh hãi, hai mặt nhìn nhau, không dám tiến lên.

Nơi này là Đông cung, ai mà không biết thân phận địa vị của Thái tử. Thử hỏi, kẻ nào to gan dám đắc tội với hắn chứ?

"Cầu nô tài, lời bốn cung nói các người nghe không hiểu sao?" Hoàng hậu lạnh lùng quát.

Thái giám quỳ xuống, dập đầu: "Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!"

Nguyên Duật Phong kéo Thượng Trang quá nhanh, nàng bất giác nhíu mày, lại nghe hắn nói: "Không còn sớm nữa, mẫu hậu nên trở về đi. Phụ hoàng còn đang chờ người."

Nghe Thái tử nhắc tới hoàng đế, sắc mặt Hoàng hậu càng thêm có khó coi. Bà nhìn hắn, cắn răng: "Con còn biết tới Thánh Thượng sao? Con là Thái tử, phải biết nhớ kỹ thân phận của mình!" Ngoài mặt tuy Hoàng hậu nói vậy, nhưng ý tứ bên trong vô cùng rõ ràng, bà là đang ám chỉ Thái tử không nên coi trọng nữ nhi thường tình.

Thời điểm Tần Lương đệ tới tìm cũng chỉ nói Thái tử thu nhận một cung nữ đệ tiện vào Đông cung, mà bà tới đây, mới biết sự việc còn có ẩn tình khác.

Ánh mắt dừng trên người Thượng Trang.

Nàng ta, rốt cuộc là người của ai? Vì sao lại tiếp cận Thái tử?

Thượng Trang bị nhìn tới hoảng sợ, đáy lòng vô cùng hỗn loạn. Tất cả sự tình hôm nay, nàng đều cẩn thận để ý.

Hoàng hậu cuối cùng cũng không thể xoay chuyển Thái tử, lúc bà rời đi, vẻ mặt lộ rõ căm giận.

Thượng Trang thờ dài một tiếng, nàng có tài đức gì mà chỉ mới vào cung vài ngày đã đắc tội với nhiều người như thế.

Thái giám cũng lui xuống, trong phòng chỉ còn lại nàng và Thái tử.

Nguyên Duật Phong cuối cùng cũng buông lỏng cánh tay giữ nàng, xoay người ngồi xuống. Hắn cũng không lên tiếng kêu nàng tiếp tục hầu hạ coi quần áo.

Một lúc sau, nàng mới tiến lên, quỳ trước mặt hắn, nhỏ giọng: "Thỉnh điện hạ buông tha cho nô tỳ."

Nguyên Duật Phong nao nao, nâng mắt nhìn nàng, cười nói: "Ở nơi này, bốn cung có thể bảo vệ ngươi. Vì sao ngươi lại nói với bốn cung, buông tha hả?"

Hai tay khẽ nắm chặt, quả thật, vừa rồi trước mặt Hoàng hậu, hắn đã bảo vệ nàng. Nhưng, hắn thật sự thích nàng sao?

Không.

Nàng lập tức phủ nhận. Mà hắn làm như vậy, nàng ảm ảm đã biết một chút nguyên nhân.

Thượng Trang vẫn như trước cúi đầu, âm sắc rõ ràng: "Điện hạ chẳng qua là tức giận với Hoàng hậu nương nương, nếu nô tỳ đứng ở giữa, nô tỳ sẽ chết rất nhanh." Hắn là con của Hoàng hậu, cho dù thế nào, Hoàng hậu cũng sẽ không làm gì hắn. Nhưng nàng không giống, nàng chỉ là một tú nữ bị biếm tới Hoán Ý Cục mà thôi.

Đến lúc đó, câu dẫn Thái tử, tùy tiện định một tội danh cũng khiến nàng chết không chỗ chôn thân.

Nghe vậy, con ngươi Nguyên Duật Phong chậm rãi buộc chặt, hắn ngồi thẳng người, nghiêm túc nhìn cung nữ trước mặt, lạnh giọng hỏi: "Vì sao lại cảm thấy bốn cung chẳng qua là tức giận với mẫu hậu?" Hắn thật muốn nghe cách giải thích của nàng.

Thượng Trang hít vào một hơi, trả lời: "Điện hạ chú ý nô tỳ, chẳng qua là vì trên người nô tỳ có hương hoa hồng."

Ba chữ đó được nàng nhẹ nhàng nói ra nhưng khiến cả người Nguyên Duật Phong run lên. Hắn thật không ngờ, chỉ mới nửa canh giờ ngắn ngủi, cung nữ này đã đoán được nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Tức giận

Tiếng hít thở của nam tử bắt đầu dồn dập.

Nhưng, hắn không nói chuyện.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng vẫn tiếp tục: "Loại hương này đối với điện hạ, có ý nghĩa vô cùng đặc biệt." Hoặc là vì một chuyện nào đó, hoặc là vì người. Chẳng qua, nàng không thể nói.

"Cho nên ngài muốn nô tỳ, chỉ là trong lòng có chút tò mò." Nếu là như vậy, người hậu cung tất nhiên sẽ không dùng loại hương lộ này.

Mà việc đó người biết cũng sẽ không nhiều. Nếu không, một đường tới đây gặp bao nhiêu người, không thể không có ai nhắc tới.

Nguyên Duật Phong mang nàng trở về Đông cung vốn chỉ là tò mò, mà Hoàng hậu tới đã khơi lại tức giận mà hắn che giấu bấy lâu. Cho nên hắn mới không để Hoàng hậu mang nàng rời đi.

Đây, không phải tức giận thì là cái gì?

Chiều này của Tề Hiền phi, quả thật rất chuẩn.

Thượng Trang than thở một tiếng, nàng biết, thứ Tề Hiền phi nhắm tới không đơn giản là phá hoại tình cảm của Hoàng hậu và Thái tử, thứ bà muốn, là

quan hệ giữa Thái tử và hoàng đế trong lúc quan trọng này...

Nghĩ tới đây, thân thể nàng run lên.

Nàng hiểu rồi!

Nguyên Duật Phong thấy khuôn mặt nữ tử đột nhiên trắng bệch, không khỏi nhíu mày: "Sao vậy?"

"Điện hạ." Nàng thấp giọng, nâng mắt nhìn hắn, yếu ớt cười: "Chỉ sợ cho dù lúc này thả nô tỳ, cũng đã muộn rồi."

Nguyên Duật Phong cũng cười, đứng dậy: "Ngươi lo mẫu hậu sẽ đi nói với phụ hoàng sao?" Hắn lắc đầu, "Người sẽ không." Việc này, cho dù trong lòng Hoàng hậu không hài lòng cũng chỉ có thể chịu đựng không nói.

"Nếu thật sự nói ra cũng không sao cả. Bỏ cung mang một cung nữ về Đông cung là tội ác tày trời sao?" Hắn nhìn nàng, mở miệng nói hết.

Thượng Trang lắc đầu: "Không, ngài không biết. Thánh Thượng và An Lăng gia... Có ân oán."

Hoàng đế nói không ban nàng cho Vương gia mà phải đặt nàng bên cạnh để trông chừng, hiện tại, Thái tử lại chủ động tiếp cận nàng, chọc giận hoàng đế. Vậy quan hệ giữa nàng và Thái tử... Sẽ như thế nào, nàng không thể tưởng tượng.

Lời vừa dứt, sắc mặt Nguyên Duật Phong thay đổi, hắn giữ chặt hai vai nàng, lớn tiếng hỏi: "Hương lộ hoa hồng trên người ngươi, là ai đưa?"

Xem ra, hắn cũng không phải kẻ ngốc, chỉ mới một câu đơn giản của Thượng Trang, hắn đã thông suốt tất cả.

Thượng Trang định trả lời, hắn đột nhiên nhớ tới gì đó, cắn răng: "Tề Hiền phi."

Thượng Trang cả kinh, cắn môi không nói lời nào.

Tề Hiền phi đã có ý như thế, lúc này, sợ là hoàng đế cũng đã biết chuyện. Mà nàng và Thái tử, bất tri bất giác nằm trong kế hoạch của bà.

Cứ như thế, không một tiếng động.

Nàng khép chặt hai mắt, thấp giọng: "Kỳ thật, chỉ cần điện hạ quyết..."

"Quyết nói ngươi câu dẫn bốn cung, đúng không?" Lời còn chưa dứt, hắn đã tiếp lời.

Thượng Trang căng mắt nhìn dung nhan nam tử trước mặt. Không biết vì sao, trong một khắc đó, nàng lại thấy trong mắt hắn tràn đầy bi thương.

Giấy dựa có, đau thương có.

Nàng biết, tất cả đều không phải vì nàng. Hắn vì mùi hương trên người nàng mà nhớ tới chuyện xưa. Nhưng, cho dù có thế, nàng vẫn cảm thấy tiếc hận cho hắn sao?

Vì sao lại là tiếc hận? Nàng cũng không rõ.

Nàng chỉ biết một điều, hắn tuy là Thái tử nhưng cũng có một số chuyện không vừa lòng.

Thì ra, mọi người đều giống nhau.

Nguyên Duật Phong kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, loại suy nghĩ đó, nàng lại từng bước nói ra với hắn. Nhưng, vì sao nghe nàng nói ra, hắn lại chần chờ...

Quả thật, chỉ cần hắn quyết liệt như thế, việc này sẽ không còn liên quan tới hắn. Hắn vẫn sẽ an ổn làm Thái tử của hắn.

Mà nữ tử trước mặt, sự quật cường của nàng lại cực kỳ giống... Nàng ấy?

"Ha ha..." Hắn đột nhiên thoải mái cười, buông lỏng cánh tay giữ nàng, đứng thẳng người dậy.

Tề Hiền Phi chẳng qua là muốn tái diễn chuyện tình ba năm trước đây, như vậy, há có gì là lợi hại?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Diễn trò

Nâng tay đẩy cửa sổ ra, Nguyên Duật Phong cứ khoanh tay yên lặng đứng đó.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, cuối cùng lặng lẽ đứng dậy.

Bóng lưng của nam tử đó mang tới cho nàng một loại cảm giác tịch liêu. Nàng đột nhiên cảm thấy, thứ cất giấu phía sau hương lộ hoa hồng, là một nữ tử.

Nữ tử mà Thái tử yêu.

Nhưng, ở nơi cung cấm này...

Hít vào một hơi thật sâu, nàng không muốn nghĩ nữa.

Đêm, đã khuya.

Nguyên Duật Phong vẫn chưa xoay người lại, cũng không đi ngủ. Thượng Trang không nói lời nào, hai người cứ lẳng lặng như vậy mà đứng.

.....

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Tàn Lương đệ cùng cung nữ rời khỏi tắm cung đúng lúc đụng phải Lâm Phụng nghi. Lâm Phụng nghi thấy nàng, không tình nguyện nhưng vẫn phải hành lễ, cười lạnh: "Điện hạ sắp bị người ta đoạt đi rồi mà tỷ vẫn bình thản như vậy. Muội muội còn tưởng tỷ sẽ đề trong lòng, lại không ngờ, thì ra tỷ tỷ lại rộng lượng như thế?" Nàng ta hừ một tiếng, đi qua.

Tàn Lương đệ giật mình, sau một lúc lâu mới hoàn hồn, cắn răng hỏi: "Tối qua Hoàng hậu nương nương không mang con cung nữ đề tiện kia ra khỏi Đông cung sao?"

Cung nữ quanh co một hồi mới gật đầu: "Nghe nói tối qua điện hạ chống đối Hoàng hậu nương nương, lúc nương nương rời đi sắc mặt vô cùng tức giận."

Cả người Tàn Lương đệ run lên, vậy sao? Nàng còn tưởng mời Hoàng hậu tới thì mọi chuyện sẽ được giải quyết. Thái tử chống đối Hoàng hậu, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra.

Chết tiệt... Cung nữ kia!

Trong lòng thầm nghĩ: Không được, điện hạ coi trọng nàng ta như thế, chẳng lẽ nàng phải hai tay nhường ra vị trí Thái tử phi sao?

Nghĩ tới đây, Tàn Lương đệ vùng ồng tay áo rời đi.

Lúc này, nàng thấy cách đó không xa có hai thái giám vội vàng chạy tới. Đại thái giám kia nàng biết, đó là thái giám bên cạnh Thánh Thượng, Trần Trung. Nàng kinh ngạc, sớm như vậy, Trần Trung tới đây làm gì?

Bước chân lập tức nhanh hơn.

Thượng Trang còn đang cùng Nguyên Duật Phong đứng trong phòng thì đột nhiên nghe cung nữ bên ngoài nhỏ giọng báo: "Điện hạ, Trần công công tới."

Thượng Trang không khỏi nâng mắt nhìn Nguyên Duật Phong, hắn không nhìn nàng, chỉ mở miệng: "Đề hắn vào."

Cửa mở, hai thái giám đi vào.

Hành lễ với Thái tử xong, Trần Trung mới lên tiếng: "Thánh Thượng mời điện hạ qua Càn Thừa cung." Hắn dừng lại, ánh mắt di chuyển sang nhìn Thượng Trang, tiếp tục, "Cung nữ của Hoán Y Cục hôm qua điện hạ mang tới cũng phải đi theo."

Thượng Trang nắm chặt hai tay, Nguyên Duật Phong khẽ cười một tiếng, nâng bước ra ngoài, không chút để ý nói: "Vậy thì đi thôi."

Tàn Lương đệ trơ mắt nhìn bọn họ đi ra, cuống quýt hành lễ. Ánh mắt nàng dừng trên Thượng Trang đi sau Nguyên Duật Diệp, khóe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt. Xem ra nhất định là Hoàng hậu đã lên tiếng, nhờ Thánh Thượng ra mặt.

Quyết định đem việc này nói cho Hoàng hậu, quả là không sai.

Nàng ta chỉ nghĩ hoàng đế và Hoàng hậu không thích Thái tử ở cùng cung nữ, nhưng lại không ngờ, sự thật không phải như thế.

Ngoài cung, cổ kiệu đã chờ sẵn.

Thời điểm Nguyên Duật Phong xoay người lên kiệu, quay đầu liếc nhìn Thượng Trang. Thượng Trang kinh hãi thì đã thấy hắn duỗi tay, kéo thân mình nhỏ bé của nàng vào trong.

Thượng Trang khản trương tới hô hấp cũng dừng lại, sau một lúc lâu, nàng mới cười khê: "Điện hạ đang cảm thấy nô tỳ đắc tội chủ tử còn chưa đủ sao?"

Hắn cũng cười: "Nếu phụ hoàng đã truyền triệu, ngài có ý tứ gì, bốn cung biết, người cũng rõ. Nếu đã như thế, còn gì để sợ? Vậy cứ đem bộ dáng họ muốn thấy diễn ra, ngày sau cho dù người có chết cũng không uổng phí đời này."

Thượng Trang run rẩy, hắn đã hạ lệnh: "Khởi kiệu."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Diện thánh

Thượng Trang đưa khuôn mặt tươi cười nhìn nam tử phía sau, đáp: "Nhưng nô tỳ muốn sống."

Nguyên Duật Phong tựa hồ không nghe nàng nói, một tay vén rèm cửa sổ, ánh mắt hướng ra bên ngoài. Cách một lúc sau, hắn mới thấp giọng: "Vậy, cầu xin bốn cung."

Thượng Trang run sợ, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao điện hạ không hỏi lý do của nô tỳ?"

Nam tử vẫn chưa đưa mắt nhìn nàng, cười nhạt: "Muốn sống còn cần lý do sao? Đơn giản là không muốn chết." Thượng Trang sững sốt, hắn lại tiếp tục, "Đưa hương lộ hoa hồng trên người cho bốn cung."

Theo bản năng chạm vào binh sứ trước ngực, nàng chần chờ, cuối cùng cũng lấy ra. Nguyên Duật Phong quay đầu nhìn lại, ánh mắt dừng trên binh sứ trong tay nàng.

Nhìn thật lâu, hắn mới duỗi tay, nhẹ nhàng cầm lấy.

Thượng Trang thấy hắn hít vào một hơi, sau một lúc, tay hắn siết chặt, dựa vào vách tường, nhắm mắt định thần.

Thượng Trang còn muốn nói gì đó, mấy lần động môi nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Hắn lại đột nhiên nói chuyện: "Người có biết, loại hương lộ này dùng hoa hồng nào chế thành không?"

Thượng Trang không đáp, hắn cứ thế tiếp tục: "Là hoa hồng lãnh hương..." Thanh âm dần thấp xuống, hắn mở to mắt, tầm nhìn dừng xuống tay.

Thượng Trang nhìn ra, trong mắt hắn đang cất giấu một người.

Nghĩ nghĩ, nàng lấy hết dũng khí, mở miệng: "Từng có một người thích dùng loại hương này. Mà điện hạ... Thích người đó."

Nàng còn biết, hoàng đế và Hoàng hậu không thích nữ tử đó. Hoặc là, thân phận nàng ấy không hề bình thường?

Nàng kỳ thật muốn hỏi, bây giờ thế nào rồi? Nữ tử đó đã đi đâu?

Nguyên Duật Phong thu hồi binh sứ, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nữ tử, đột nhiên cười cười, giống như mọi chuyện đều đã trôi qua rất lâu...

Cổ kiệu không biết đã dừng lại khi nào, bên ngoài truyền tới giọng nói của Trần Trung: "Đã tới Càn Thừa cung, thỉnh điện hạ xuống kiệu."

Thượng Trang cả kinh, đã thấy Thái tử đứng dậy đi xuống.

Trần Trung dẫn đường cho bọn họ, bước lên bậc thang, bỗng dừng nhìn thấy một người từ phía trên đi xuống. Thượng Trang theo bản năng đưa mắt ngược nhìn, vừa lúc nhìn thấy Ti Y đỡ Tề Hiền phi đi tới. Thượng Trang cắn môi, Tề Hiền phi cũng đã nhìn thấy bọn họ.

"Điện hạ tới rồi sao? Thánh Thượng đang chờ điện hạ đó." Thanh âm của bà nghe qua cũng thật cao hứng.

Nguyên Duật Phong cười lạnh: "Bốn cung còn phải tạ ả Hiền phi nương nương, có được một bình hương lộ đó thật không dễ dàng." Hoa hồng lãnh hương xuất xứ từ Nam vực xa xôi, muốn có được là chuyện rất khó, mà người duy nhất có bản lĩnh điều hương đã không còn trên đời.

Nghĩ tới, trong lòng thâm đau xót, hắn bắt giác nhíu mi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tề Hiền phi không hề động dung, bà chỉ yếu ớt cười: "Những chuyện bốn cung làm không tính là gì cả, chỉ cần điện hạ thích là được." Thời điểm nói lời này, bà đưa mắt nhìn Thượng Trang đang đứng phía sau.

Thượng Trang cắn môi, nhìn bà đi qua.

Mùi vị bày mưu tính kế trong cung, nàng cuối cùng cũng được cảm thụ. Cát giấu sau lúm đồng tiền kia, mục đích lại thâm sâu như vậy.

Đến lúc hoàn hồn, Nguyên Duật Phong đã đi xa. Nàng không nghĩ nữa, vội vàng đuổi theo.

Trần Trung đứng ngoài cửa, lớn tiếng nói: "Thánh Thượng, điện hạ tới."

Cửa lớn liền mở ra, Trần Trung dẫn Thái tử và Thượng Trang đi vào.

Trước long sàng vẫn treo sa trướng màu vàng, lúc này, Hoàng hậu cũng đã ở đây. Bà ngồi trên giường, nghe thấy thanh âm bọn họ tiến vào, vội vàng liếc mắt với Nguyên Duật Phong.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu."

"Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng, nương nương."

Hai người quỳ xuống hành lễ.

Hoàng hậu chưa kịp lên tiếng, bên trong đã truyền tới mấy tiếng ho khan, sau đó, hoàng đế mở miệng: "An Lăng Vu."

Thượng Trang kinh hãi, nghe ông tiếp tục: "Còn nhớ những lời trẫm nói với ngươi không?"

Thượng Trang gật đầu, nàng nhớ, làm sao có thể không nhớ?

"Trẫm tưởng ngươi là người biết an phận, khụ khụ..." Hoàng đế ho khan mấy tiếng, mới nói: "Câu dẫn Thái tử là từ tội."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Do dự

Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ không có..."

"To gan! Ai cho ngươi nói chuyện?" Lời còn chưa nói xong, Hoàng hậu đã lớn tiếng đánh gãy. Liếc mắt nhìn nữ tử bên dưới, trong mắt bà chỉ toàn tức giận, nhưng trong đó lại ẩn ẩn có tia thương tiếc.

Nữ tử thông minh như vậy, bà vốn nên vui vẻ khi nàng ở cạnh Thái tử, chỉ tiếc, nàng lại là quân cờ làm dao động Thái tử. Nếu sự việc đã ra như vậy, bà quyết sẽ không nương tay.

Không thể để mình lợi dụng, vậy thì bà chỉ có thể hủy hoại nàng. Cẩn thận đủ điều, cho nên bà mới là Hoàng hậu của Tây Chu.

Vừa rồi, thời điểm Tề Hiền phi tới đây, nàng ta còn nói bóng nói gió, bà nghe không phải không hiểu.

Mà bà chỉ quan tâm một chuyện, đó là Thái tử Tây Chu, chỉ có thể là con trai bà. Những người khác, đừng hòng mơ tưởng!

"Rầm" một tiếng, trong nội trướng đột nhiên có thứ gì bị ném ra dừng ngay trước mặt Thượng Trang. Nàng theo bản năng nâng mắt, không khỏi giật mình.

Thứ bị hoàng đế vút ra là một thanh chủy thủ được khảm đá màu lục.

Nàng hít một ngụm khí lạnh, hoàng đế muốn nàng tự sát hay sao?

Nàng còn đang suy nghĩ, thanh âm già yếu bên trong đã truyền tới: "Thái tử, giết nàng ta."

Cả người Nguyên Duật Phong run lên, hắn không tin đưa mắt nhìn vào sa trướng, đúng lúc bắt gặp đôi mắt sắc bén của Hoàng hậu. Hắn chỉ thấy bà cau mày, liếc mắt ý bảo hắn cầm thanh chủy thủ lên.

Thượng Trang bất giác nhìn Nguyên Duật Phong bên cạnh, hắn không nhìn nàng, chỉ quỳ gối, cũng chưa từng đưa tay nhặt thanh chủy thủ. Nàng nhớ, thời điểm tới đây nàng còn nói, muốn sống. Hắn muốn nàng cầu xin hắn, nhưng, nàng không mở miệng.

Nếu đã như vậy, hắn sẽ vì tự bảo vệ mình mà giết nàng sao?

Trong lòng càng lúc càng nặng nề, nàng, không biết.

Dù sao, nàng cũng không phải người trong lòng của hắn.

Không biết vì sao, nàng bỗng nhiên nhớ tới Nguyên Chính Hoàn. Nếu y ở đây, y sẽ cứu nàng sao?

Sẽ sao?

Nàng trầm tư hồi, lại đột nhiên muốn cười.

Nguyên Chính Hoàn vì sao phải cứu nàng? Nhưng, nàng lại không có lý do mà nhớ tới y.

"Thái tử..." Hoàng hậu nhin không được khẽ quát, trong thanh âm hỗn loạn mấy tia gấp gáp. Bà không hi vọng vì một cung nữ mà hoàng đế không có thiện cảm với Thái tử. Nếu được, bà sẵn lòng tiến lên thay hẳn giết nàng.

Nhưng, bà biết, thứ hoàng đế muốn chính là Thái tử tự mình động thủ.

Ánh mắt Nguyên Duật Phong lướt qua gương mặt của Hoàng hậu, sau đó chậm rãi dừng trên thanh chủy thủ. Hắn đột nhiên cười khỏ một tiếng, thật giống.

Giống ba năm trước đây...

Trong lòng đau đớn, hắn nắm chặt hai tay, cắn răng: "Phụ hoàng hồ đồ rồi sao? Nàng không phải nàng ấy."

"Thái tử!" Hoàng hậu hít một ngụm khí lạnh, bàn tay đặt trên đầu gối nhin không được mà run lên.

Thượng Trang cũng khiếp sợ, "Nàng ấy" trong lời của hắn là ai? Người đó là nữ tử điều chế hương lộ hoa hồng sao?

Nghĩ nghĩ, trái tim lại đột nhiên khản trương.

"Khụ khụ..." Hoàng đế ho khan rồi đứng lên, Hoàng hậu định nhắc sa trưởng đã thấy ông vung mớ, ngồi dậy. Chằm chằm nhìn hai người bên dưới, sau một lúc lâu, ông mới lên tiếng: "Nếu không phải, con còn có gì để do dự?" Thời điểm hoàng đế nói chuyện, ánh mắt đã dừng trên người Thượng Trang.

Ông nhin ra được Nguyên Duật Phong đang do dự, nữ tử này, rốt cuộc có bản lĩnh gì, tiền cung chi mới mấy ngày ngắn ngủi đã làm Thái tử trở nên như thế?

Xem ra, là ông đã quá nương tay.

Ngay từ đầu, ông không nên giữ lại tính mạng của nàng.

Hoàng hậu định đỡ hoàng đế, ông lại vẫy tay ý bảo không cần.

Nguyên Duật Phong nâng mắt, nói: "Nếu không phải, vậy phụ hoàng đang có ý gì?"

"Người!" Hoàng đế đứng lên, một trận đau đầu đột nhiên đánh úp. Ông cơ hồ không đứng thẳng được, Hoàng hậu hoảng sợ, kinh hô một tiếng, vội vàng đỡ lấy thân thể sắp ngã của ông, quay đầu trách mắng: "Làm càn! Sao con có thể nói chuyện với phụ hoàng mình như thế! Không phải chỉ là một nô tỳ thôi sao? Giết nàng ta đi!"

Trái tim Thượng Trang "thình thịch" nhảy loạn, cục diện như vậy, cục diện như vậy, một câu nàng cũng không có tư cách để nói. Sinh tử của nàng đang nằm trong tay bọn họ.

Nguyên Duật Phong khẽ cười một tiếng: "Ngay cả thân muội muội ngài còn hạ thủ được, huống chi hôm nay chẳng qua là một cung nữ hèn mọn."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Phụ tử

"Người... Khụ khụ..." Hoàng đế chỉ tay vào Nguyên Duật Phong, nếp nhăn trên khuôn mặt bị bàn tay che đi lúc này ảm ảm dữ tợn.

Hoàng đế tức giận rồi, hoặc có thể nói, con giận này không thể đơn giản hóa giải.

Hoàng hậu sợ tới sắc mặt trắng bệch, vội vàng nói: "Thánh Thượng bớt giận, Thánh Thượng bớt giận. Thái tử chỉ là nhất thời hồ đồ, nó không phải có ý như vậy."

Đôi môi Thượng Trang giật giật, thứ làm nàng khiếp sợ không phải con thịnh nộ của hoàng đế, mà là những lời của Nguyên Duật Phong.

Thân muội muội của hoàng đế, đó không phải cô cô của hần sao?

Đầu ngón tay run lên, nàng lập tức nắm chặt thành nắm.

Thái tử...

Hai mắt khép lại, lúc này, cho dù nàng muốn trốn, sợ rằng đã không còn kịp.

Rốt cuộc, nàng cũng biết vì sao Tề Hiến phi ngăn chặn vạn tuyển lại nhìn trúng nàng.

Nàng không biết An Lăng gia đã đắc tội với hoàng đế thế nào, nhưng Tề Hiến phi muốn mượn việc này, đồng thời lợi dụng cả việc ba năm trước của Thái tử đồng loạt đem ra. Nếu đã như thế, bà ấy còn sợ hoàng đế không nổi giận sao?

Ngôi vị trữ quân, mặc dù xưa nay thường chọn trưởng tử, nhưng nếu không thuận theo hoàng đế, ngôi vị Thái tử của Nguyên Duật Phong có thể bị phế truất bất cứ lúc nào.

Hoàng hậu nhìn Thái tử, gấp gấp nói: "Phong Nhi, còn không mau nhận sai với phụ hoàng."

Nhận sai, điều đó đồng nghĩa với việc tự tay giết cung nữ bên cạnh. Điểm này, trong lòng Nguyên Duật Phong vô cùng rõ ràng.

Nhưng, hần đã làm sai chuyện gì chứ?

Ba năm trước, hần không thể ngăn cản được bi kịch xảy ra, cho nên lúc này, hần sẽ không tiếp tục hèn nhát như thế nữa. Không phải vì yêu thích cung nữ này, hần chỉ đơn giản không muốn giết một người vô tội mà thôi.

Hoặc là, có thể nói, cái thân phận ngày ngày kiềm chế hần, trong khắc này, hần đột nhiên muốn vứt bỏ tất cả.

Có lẽ là vì tức giận, có lẽ, hần muốn được sống vì chính mình một lần.

Nguyên Duật Phong hành lễ với người trước mặt, rồi nói: "Nếu phụ hoàng không còn chuyện gì khác, nhi thần không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa. Con xin cáo lui trước." Nói xong, hần đứng dậy, giữ chặt ống tay áo của Thượng Trang, muốn bước ra ngoài.

"Đứng lại!" Hoàng hậu liền gọi hần, trong lòng không khỏi nóng lòng, sốt ruột. Đứa con trai này, hôm nay nó bị làm sao vậy? Sao nó có thể như thế mà rời đi chứ? Dưới tình thế khẩn cấp, bà đành hét lớn: "Người đâu, đem tiện ty này..."

"Hoàng hậu." Hoàng đế cắt ngang lời bà, thần sắc ngưng trọng. Ông đẩy tay Hoàng hậu ra, tiến lên mấy bước, mở miệng, "Chuyện đã qua lâu như vậy, trăm cứ tưởng con đã quên. Thật không ngờ, con căn bản chưa từng quên, hơn nữa còn canh cánh trong lòng đúng không?"

Nguyên Duật Phong nắm chặt tay Thượng Trang, hơi thở cũng trở nên nặng nề. Hần ngẩng đầu, đáp: "Việc đó, nhi thần có thể không truy cứu, nhưng nhi thần vĩnh viễn không thể quên được."

Nghe ba chữ "Không truy cứu" từ miệng hần nói, trái tim buộc chặt của hoàng đế mới buông lỏng một chút, dù sao, đây cũng là đứa con trai mà ông thích nhất. Nhưng, hần lại nói vĩnh viễn không thể quên được, điều này ngược lại làm ông lo lắng.

Ánh mắt nhìn về nữ tử đứng sau Thái tử, hoàng đế nói: "Hôm nay, con giết nàng ta, trăm sẽ bỏ qua chuyện cũ. Trăm sẽ đồng ý với con, cho nàng nhập hoàng lăng." Người cũng đã chết rồi, ông còn sợ gì nữa."

Lúc này, ông chỉ sợ người sống.

Ông sợ họa thủy này mê hoặc Thái tử, sợ giang sơn ông vất vả lắm mới ngồi vững lại lần nữa lay động.

Hoàng hậu kinh hãi, nhất thời không dám nói chuyện.

Nguyên Duật Phong căng mắt nhìn hoàng đế, để ông nói ra lời này, hần biết không hề dễ dàng.

Trả lại thân phận công chúa cho cô cô, đây là nguyện vọng lớn nhất đời hần. Sau này, tới lúc đăng cơ, hần sẽ lập tức thực hiện. Nhưng hiện tại, hần phải dùng máu tươi của một cung nữ vô tội để lót đường sao?

Việc này, không phải là điều hần muốn.

Chuyện cũ đã qua, nếu cô cô ở dưới tuổi vàng có biết, nhất định cũng không muốn hần làm như vậy.

"Nhi thần, làm không được."

Hần biết, nói ra lời này, chính hần sẽ có kết cục gì.

Thời gian trôi qua ba năm, quan hệ phụ tử của bọn họ khó lắm mới được hàn gắn, nhưng trong thời khắc này lại bị phá vỡ.

Hoàng đế giận dữ, xoay người nhặt chùy thủ, mở vỏ đao ra, lên tiếng: "Trẫm hôm nay sẽ tự mình động thủ!" Nói rồi, thanh chùy thủ sắc bén đã đâm tới Thượng Trang.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Loại bỏ

Ánh sáng của thanh chùy thủ hiện lên, trong khắc đó, đầu óc Thượng Trang bỗng nhiên trống rỗng.

Nàng thật sự chưa bao giờ nghĩ tới hoàng đế sẽ tự ra tay giết nàng.

Mấy ngày trước, ông còn nói giữ lại tính mạng cho nàng, nhưng hiện tại, lý do còn không phải vẫn là vì nàng "không chịu an phận" sao?

Bởi vì khúc mắc của ba năm trước, Thái tử mới không giết nàng, nhưng hoàng đế chắc chắn sẽ không giống vậy. Điểm này, trong lòng Thượng Trang hiểu.

Vậy hiện tại, nàng nên né tránh sao?

Trốn không được, có lẽ, nàng bắt buộc phải chết. Nhưng, sâu trong nội tâm, nàng muốn sống.

Thái tử không giết nàng là vì khúc mắc của ba năm trước, nhưng hoàng đế lại bởi vì rất nhiều nguyên nhân. Điểm này, trong lòng Thượng Trang biết rõ.

Vậy, nàng nên né tránh sao?

Trốn không được, có lẽ nàng bắt buộc phải chết. Nhưng, nàng muốn sống.

Cánh tay đột nhiên bị ai đó bắt lấy. Nguyên Duật Phong dùng sức kéo cung nữ qua một bên, nhát đao của hoàng đế lập tức chém vào hư không. Hoàng hậu xanh mặt, nhanh chóng tiến lên đỡ ông, thấp giọng: "Thánh Thượng, long thể quan trọng hơn."

Hoàng đế nặng nề hừ một tiếng, chỉ tay thẳng vào Nguyên Duật Phong: "To gan, có phải trẫm quá dung túng ngươi không? Trẫm không tin, đường đường là thiên tử Tây Chu, trẫm lại không lấy được tính mạng của một đứa cung nữ. Ai dám can trẫm hả? Khụ khụ..."

Một hơi nói nhiều như vậy, hoàng đế nhện không được xoay người ho khan.

Hoàng hậu vỗ lưng giúp ông, một mặt nhìn Nguyên Duật Phong, quát: "Phong Nhi, con còn chưa biết sai sao?"

Thượng Trang bị hất kéo ra sau, tâm trí vẫn còn hoảng loạn đã nghe nam tử lên tiếng: "Nhi thần không biết mình sai ở chỗ nào."

"Con!" Hoàng hậu mở to hai mắt nhìn đứa con không chịu khuất phục của mình. Nếu có thể, bà thật sự muốn tiến lên đánh hất tỉnh lại.

Ba năm trước, nếu không phải bà khóc lóc cầu xin, hoàng đế cũng nể mặt người đã chết mới không so đo với hắn. Lúc này, sao hắn còn chưa thông suốt chứ?

"Tốt, Tốt lắm! Thật là đứa con ngoan của trẫm!" Hoàng đế tức giận, cắn răng nói: "Hôm nay, trẫm sẽ phế đi vị trí Thái tử của ngươi!"

"Thánh Thượng!" Hoàng hậu sợ hãi, thân thể liền mềm nhũn ra, suýt nữa đã khụy xuống đất.

Cánh tay Nguyên Duật Phong giữ ống tay Thượng Trang khẽ buộc chặt, phế Thái tử...

Ba năm trước, hoàng đế cũng đã từng nói như vậy, lúc này, ông lại lần nữa nói ra, liệu chuyện này, thật sự không thể挽回 sao?

Còn hắn, hỏi hận sao?

Ha ha, hắn cười lạnh một tiếng, lui lại nửa bước.

Hoàng đế thở hắt hắt mấy hơi, lại nói: "Trẫm vẫn còn sống, mấy việc này còn chưa tới lượt ngươi làm càn! Ngươi đâu!" Ông cao giọng kêu.

Thượng Trang chấn động, trong một khắc đó, nàng cũng không biết bản thân bị sao, mạnh mẽ quỳ xuống, cúi đầu: "Thánh Thượng ngàn vạn không được!" Không thể phế Thái tử!

Lúc này, tất cả mọi người đều cả kinh.

Thái giám vừa đẩy cửa vào cũng bị bầu không khí bên trong làm cho hoảng sợ, hần chần chờ, không biết có nên tiếp tục đi vào hay không.

Hoàng đế cũng không tin nhìn cung nữ bên dưới, nàng cúi đầu, thoát nhìn vô cùng bình tĩnh. Ông không biết nếu nàng ngự trang sẽ có bộ dáng thể nào nữa. Nhưng, thời điểm nàng đứng ra đã rõ, điều kiện không phé Thái tử, chính là, hần tự tay giết nàng.

Nguyên Duật Phong ngây người, nàng, điên rồi sao?

Trong điện im lặng chỉ còn nghe tiếng hít thở của bốn người, thỉnh thoảng có thêm tiếng ho khan của hoàng đế.

Sàn nhà lạnh lẽo bên dưới truyền tới chân Thượng Trang.

Sợ sao?

Đương nhiên là sợ.

Nhưng, vì sao còn phải đứng ra?

Nghĩ tới câu hỏi này, nàng đột nhiên muốn cười, có lẽ là vì, nguyên nhân vô cùng đơn giản. Hoàng đế và Hoàng hậu đều muốn tốt cho Thái tử, nhưng Tề Hiền phi là lợi dụng nàng làm ngòi thuốc nổ công kích. Việc tới nước này, nàng cũng không thể thay đổi việc gì. Nhưng, nàng không phải loại người chỉ biết ngồi chờ chết.

Ánh mắt Hoàng đế khóa chặt nữ tử trước mặt, sau một lúc lâu, ông vừa định lên tiếng thì giọng nói của thái giám từ bên ngoài truyền tới: "Khởi bẩm Thánh Thượng, Hoàn Vương cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Nụ cười

Không biết tại sao, thời điểm thái giám nhắc tới hai chữ kia, cả người Thượng Trang run rẩy.

Trái tim vốn đang thắt chặt của nàng, tại một khắc đó, từ từ buông lỏng.

Nàng, thật sự đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Y tới đây, là vì nàng sao?

Hai nắm đấm vẫn đặt dưới sàn nhà lạnh lẽo, nàng lúc này, ngay cả dũng khí nâng mắt nhìn cũng không có.

Hoàn Vương đi vào, thấy Hoàng hậu và Thái tử đều ở đây, trên mặt y cũng chưa từng lộ ra kinh ngạc dư thừa. Việc hôm nay, sáng sớm y đã biết, không phải sao?

Y vốn dĩ muốn tìm cơ truyền lời nói thân mình không khỏe, không tiện vào cung.

Đơn giản là vì, y muốn tránh mặt.

Dù sao đó cũng là gợn sóng của hoàng thất, cũng liên quan tới chính y.

Nhưng, vòng đi vòng lại, y rốt cuộc vẫn tới.

Vì nàng sao?

Y không nhìn thấy, nhưng y có thể cảm giác được thân ảnh bé nhỏ đang ở trong điện. Thậm chí, y còn có thể nghe rõ tiếng hít thở của nàng.

Cả người bất giác căng thẳng, y thật sự không biết bản thân rốt cuộc bị sao vậy, sâu trong nội tâm lại có một chút hoảng hốt.

Hoàng đế nhìn người trước mặt, nhíu mày: "Sáng nay nghe nói thân thể đệ không khỏe, phải ở phủ nghỉ ngơi, sao lúc này lại tới?" Thời điểm hỏi chuyện, ánh mắt ông bất giác nhìn về Thượng Trang đang quỳ bên dưới. Không biết vì sao, ông lại cảm thấy chuyện Hoàn Vương tới có liên quan đến nữ tử này.

Nếu thật là vậy, nàng khiến ông phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Hoàn Vương hành lễ, rồi thấp giọng: "Thần đệ chẳng qua cảm thấy có chút lạnh trong người, cũng không có gì đáng ngại. Thánh Thượng sai người truyền lời, nói lâu rồi không cùng thần đệ hàn huyên, cho nên hôm nay, thần đệ tới." Y dừng một lát, nhũn mày, "Chỉ là, hình như thần đệ tới không đúng thời điểm."

Nghe vậy, Hoàng hậu vội nói: "Nếu Vương gia đã tới, vậy hãy cùng Thánh Thượng trò chuyện đi." Bà thấy Nguyên Chính Hoàn như gặp được cứu tinh. Lúc này, mặc kệ ai vào đây cũng được, bà chỉ hi vọng Hoàng đế có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Dù sao, những lời hôm nay Hoàng đế nói cũng chỉ là tức giận, chưa truyền ra ngoài, càng không phải thánh dụ, cho nên không sao.

Nếu để người có tâm cho rằng đây là khẩu dụ của Hoàng đế mà truyền ra ngoài, sau này dù muốn thu lại cũng rất khó khăn.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Hoàng hậu, ông sao lại không biết tâm tư của bà. Chỉ là, đứa con trai này của ông phải...

Ông thờ dài một tiếng, sống trong hoàng thất, người trọng tình cuối cùng cũng dễ mềm lòng. Thái tử của ông chính là người như vậy. Ông muốn đem giang sơn giao cho Nguyên Duật Phong, nhưng ông lại sợ hấn sẽ cô phụ tấm lòng của ông.

Hoàng đế lắc đầu, thôi, việc hôm nay, tạm thời như vậy.

Ông vẫy tay: "Hoàng hậu và Thái tử lui xuống đi, trẫm và Hoàn Vương muốn nói chuyện."

Hai tiếng "Thái tử" nói ra từ miệng Hoàng đế, trong lòng Hoàng hậu vô cùng cao hứng, điều này chứng minh, trong lòng ông vẫn còn chấp nhận đứa con trai này. Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Bà như trút được gánh nặng, nhanh chóng tiến lên giữ chặt tay Nguyên Duật Phong, lên tiếng: "Thần thiếp và Thái tử xin cáo lui."

"Phụ hoàng..."

Nguyên Duật Phong chỉ mới mở miệng đã nghe Hoàng hậu nói nhỏ bên tai hấn: "Phong Nhi, con thật sự muốn ép chết mẫu hậu sao?"

Không biết vì sao, Thượng Trang bất giác quay đầu nhìn nam tử phía sau.

Nàng biết, Thái tử liều mạng bảo vệ nàng không hề liên quan tới yêu thích, hấn chỉ là vì chuyện này mà nhớ về việc xưa.

Mà lúc này, Nguyên Chính Hoàn đã tới, nàng như không còn sợ gì nữa.

Nhìn Nguyên Duật Phong, nàng cười khê.

Nam tử lập tức ngây người.

Hấn chưa từng gặp qua nụ cười xinh đẹp như vậy. Hoàng đế muốn giết nàng, nàng lại có thể tươi cười an ủi hấn.

An Lăng Vu, người rót cuộc là nữ tử thế nào?

Hấn cũng bất giác cười với nàng.

Cười, cả hai đều rất thoải mái.

"Nương nương và điện hạ đi thông thả." Nguyên Chính Hoàn thân nhiên lên tiếng.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn y, trên khuôn mặt đó chưa từng biểu lộ quá nhiều cảm xúc, nhưng ánh mắt đó vẫn sáng trong như vậy.

Lời của y, nàng có thể nghe ra ý tứ bên trong.

Y đang đuổi Thái tử ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Nghe nói

Hoàng hậu và Thái tử đều đã ra ngoài, trong điện chỉ còn lại ba người.

Thượng Trang vẫn quỳ dưới đất.

Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng, sau đó trở về ghế ngồi. Nguyên Chính Hoàn lên tiếng hỏi: "Trong phòng còn ai khác sao?"

Y biết, nàng đang ở đây.

Nhưng y vẫn muốn hỏi.

Hoàng đế lúc này mới hoàn hồn, dường như có chút kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt. Ông cười trừ, đúng vậy, y căn bản không thấy, vì sao vừa rồi thời điểm tới đây, ông lại nghĩ mục đích là vì nữ tử này chứ?

Tâm trạng đề phòng cuối cùng cũng buông bỏ, Hoàng đế gật đầu: "Một cung nữ phạm sai thôi." Chuyện của Thái tử chưa truyền ra ngoài, tại sao ông còn lo lắng Nguyên Chính Hoàn biết được chứ?

Hoàn Vương khẽ cười: "Vậy sao? Cung nữ có thể khiến Thánh Thượng tự mình thăm vấn, nàng ấy rốt cuộc đã phạm lỗi gì?"

Hoàng đế không trả lời, chỉ nhìn Thượng Trang, nói: "Vừa rồi người nói ngàn vạn không thể, trăm thật muốn nghe lý do của người."

Nguyên Chính Hoàn không khỏi kinh ngạc, chỉ là ông không hỏi y, vậy y chỉ đành nghe trước rồi tính.

Thượng Trang hít vào một hơi, chần chờ một lúc mới đáp: "Thánh Thượng..." Lúc nói chuyện, nàng quay đầu nhìn thoáng qua Nguyên Chính Hoàn.

Hoàng đế lại nói: "Hoàn Vương không phải người ngoài, trăm muốn nghe giải thích của người."

Giải thích? Đó căn bản không phải giải thích trong lòng nàng, đó là sự thật.

Thượng Trang khẽ nhíu mày, nàng hi vọng những lời mình nói đúng như suy nghĩ của Hoàng đế.

Nàng vẫn cúi thấp đầu, lên tiếng: "Long thể của Thánh Thượng đang không được tốt, lúc này... Lúc này nếu còn ban đạo thánh chỉ kia, bên phía hậu cung nhất định sẽ đại loạn. Nô tỳ chỉ là một kẻ tầm thường, nhưng việc này cũng nghe nói ít nhiều." Tuy Hoàng đế nói Hoàn Vương không phải người ngoài, nhưng trước mặt y, nàng không nhắc tới chuyện "Phế Thái tử". Vấn đề ông hỏi lại mờ mịt như vậy, nàng cũng không thể trả lời thẳng ra.

Lời nàng vừa dứt, cả người Hoàng đế run lên, không tin nhìn nàng.

Quả thật, sức khỏe của ông đã không bằng như trước. Thái tử còn, trong triều cũng không có bất cứ động tĩnh nào. Giờ phút này, một khi phế Thái tử, hậu cung tiền triều nhất định sẽ có sóng to gió lớn. Đó là điều ông không thể ngăn cản, cho nên, ông mới do dự.

Hôm nay nếu không phải Nguyên Duật Phong thật sự làm ông tức giận, ông cũng sẽ không buột miệng nói ra lời đó. Thái độ của Thái tử đối với ông..

Hoàng đế lắc đầu.

Cho dù là ba năm trước, ông cũng chưa từng như thế.

Nhưng, nữ tử trước mặt này...

Từ trí tuệ của nàng, từ những lời nàng vừa nói, ông mới có thể nhìn thấu tất cả.

Một câu "Nô tỳ cũng nghe nói ít nhiều" đã giải thích với ông, nàng làm sao nói ra được những lời này, mọi thứ đương nhiên đều là nghe nói. Nàng còn thông minh che giấu nấy chữ vương triều diệt vong, nhưng ông làm sao không biết, đây mới là suy nghĩ thật sự của nàng.

Hoàng đế thở dài một tiếng, đáng tiếc, nàng mang họ An Lăng!

Hình ảnh chôn sâu trong ký ức đột nhiên chen chúc hiện lên. Hoàng đế nhắm mắt, cánh tay siết chặt cạnh bàn. Đoạn hồi ức đó, cả đời này ông sẽ không thể quên.

Đột nhiên, Nguyên Chính Hoàn lên tiếng, cười nói: "Thần đệ ngu muội, không thể đoán ra ý tứ trong lời của mọi người." Nhìn Hoàng đế thở dài, y tiếp tục, "Xem ra, là thần đệ tới không đúng lúc."

Nói xong, y lẩn bánh xe muốn rời đi.

Hoàng đế vội lên tiếng: "Trăm còn có chuyện muốn nói với đệ." Ông nhìn Thượng Trang, "Ra ngoài quỳ đi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Hủy hôn

Thượng Trang bắt giác nhìn Nguyên Chính Hoàn, chần chờ một lát, cuối cùng cũng đứng dậy lui ra.

Bên ngoài, tất cả cung nhân đều im lặng đứng chờ.

Thượng Trang nhìn về cửa lớn Càn Thừa cung, cung kính quỳ xuống.

Có thái giám tiến lên, cẩn thận đóng cửa lại.

Không gian trong phòng từ từ tối dần.

Hoàng đế nhìn người trước mặt, lên tiếng: "Trẫm nghe nói đệ và Mộ Dung Vân Khương đã gặp mặt?"

Nguyên Chính Hoàn yếu ớt cười: "Vâng, cái gì cũng không gạt được Thánh Thượng." Y biết, chỉ cần y tới, Hoàng đế nhất định sẽ nhắc tới Mộ Dung Vân Khương.

Hoàng đế gật đầu, nói: "Trẫm có ý đề nàng ấy làm Hoàn Vương phi của đệ."

Ông chỉ nói một câu như vậy, không còn gì hơn.

Ông muốn nói với Nguyên Chính Hoàn, việc này ông đã định, không phải hỏi y đồng ý hay không.

Thần sắc Nguyên Chính Hoàn chưa từng thay đổi, chỉ đáp: "Thần đệ biết, nhưng thần đệ lại nghe nói, nàng ấy ở trước mặt ngài, kháng chi." Dừng một lát, y cười nhạo, sau đó mới tiếp tục, "Có lẽ, nàng ấy không muốn gả cho thần đệ." Thời điểm nói chuyện, bàn tay y chậm rãi xoa đầu gối.

Tất cả đều lọt vào mắt Hoàng đế.

Ông thờ dài, mở miệng: "Đệ yên tâm, mặc kệ nàng ấy có đồng ý hay không, nàng ấy vẫn sẽ trở thành Hoàn Vương phi."

Nguyên Chính Hoàn cười tự giễu, nâng mắt: "Thần đệ đã từng tuổi này, lời đồn sau lưng tất nhiên đã nghe rất nhiều nhưng trước giờ chưa có ai nói thẳng như vậy. Nếu thánh ý đã quyết, thần đệ không dám kháng chi."

Mộ Dung Vân Khương không muốn gả cho y, còn y cũng không muốn kết hôn. Nhưng, nếu y kháng chi không cưới, với tính tình đa nghi của Hoàng đế, ông nhất định sẽ suy nghĩ rất nhiều. Chẳng bằng, y đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người Mộ Dung Vân Khương.

Với tình hình hiện tại, Hoàng đế cũng sẽ không khó xử người nhà Mộ Dung.

Nguyên Chính Hoàn thần nhiên nói, trong lòng Hoàng đế có chút do dự.

Chưa sót trong đó, ông đương nhiên nghe ra.

Quả thật, hành động của Mộ Dung Vân Khương đã làm mất hết mặt mũi của Hoàn Vương.

Hoàng đế không khỏi nhớ lại Tiên hoàng trước khi băng hà gọi ông một mình tới trước giường. Tiên đế muốn ông đừng gây khó xử cho ấu đệ này, còn muốn ông sau này đừng giết y, cho dù y làm sai chuyện gì.

Sau đó, Tiên hoàng mới đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ông.

Tất cả, ông vẫn nhớ rõ.

Cho nên, sau khi đăng cơ, ông không để y giống mấy Vương gia khác về đất phong.

Ông nghĩ, những gì ông làm, nếu phụ hoàng ở trên trời có nhìn thấy cũng sẽ vui mừng.

Nhưng hiện tại, ông biết Mộ Dung Vân Khương rõ ràng không muốn gả cho y, ông vẫn còn tiếp tục cưỡng ép sao? Hoàn Vương cũng mang họ Nguyên, ông không thể để người nhà học Nguyên cảm thấy sống khuất nhục.

"Chính Hoàn." Hoàng đế thờ dài một tiếng, gọi tên y.

Nguyên Chính Hoàn cười khê: "Đã lâu rồi Thánh Thượng không gọi tên của thần đệ." Ngón tay thon dài lạnh lẽo buộc chặt, chẳng qua là một tiếng gọi nhưng y đã hiểu tất cả.

Y là Vương gia Tây Chu không tranh với đời, nhưng lúc này là chung thân đại sự của y, y không định khoan nhượng.

Cho nên, y mới làm Hoàng đế nhớ tới Tiên hoàng.

Hoàng đế không nhắc tới hôn sự nữa, chỉ nói: "Nhiều năm như vậy, đệ vẫn chưa tìm được thần y kia sao?" Nghe nói dưới núi Du Châu có một thần y, chỉ cần người qua tay hắn đều hết bệnh.

Nguyên Chính Hoàn cười, lắc đầu: "Việc này Thánh Thượng không phải không biết, khi đó, thần đệ còn tự mình tới tìm nhưng thần y đã không còn ở đó. Thần đệ đã tìm thêm mấy năm cũng không tin tức gì. Cũng không biết, thần y đã ngao du ở đâu rồi."

Hoàng đế nhất thời nghẹn lời, cười một tiếng, cũng không nói gì.

Trên mặt Nguyên Chính Hoàn vẫn hiện lên nụ cười thản nhiên như trước.

Ngày đó y vẫn còn nhớ rõ, nhà gỗ dưới chân núi kia, nơi nơi đều nhiễm máu tươi. Cái mùi máu nồng đậm đó, cho tới hôm nay, ký ức vẫn còn mới mẻ như ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Hài hạ

Hoàng đế đột nhiên đứng lên.

Nguyên Chính Hoàn nhíu mày, mở miệng nói: "Thánh Thượng vẫn nên nghỉ ngơi trước đi, chuyện của Chính Hoàn đã làm ngài khó xử rồi."

Hoàng đế ho khan một trận, nâng mắt nhìn y, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Hôn sự này, thôi bỏ đi."

"Thánh Thượng..."

Hoàng đế cắt ngang, mỉm cười: "Đệ là hoàng đệ của trẫm, trẫm biết nên làm thế nào." Ông đã chiếm quá nhiều thứ của y rồi, mà hiện tại, mệnh của ông cũng không còn dài, ông muốn vì con cháu của mình mà tích đức.

Nguyên Chính Hoàn cười khê: "Vây, Chính Hoàn tạ ơn Thánh Thượng." Y dừng lại, rốt cuộc cũng hỏi tới chuyện của Thượng Trang, "Đúng rồi, cung nữ đang quỳ bên ngoài kia đã phạm tội gì vậy?"

Hoàng đế trầm giọng: "Ý đồ câu dẫn Thái tử."

Không biết vì sao nghe những lời này, Nguyên Chính Hoàn không khỏi nhớ lại hôm đó, Nguyên Duật Diệp cũng nói với y, nàng câu dẫn hắn.

A, y bất giác cười.

"Cười gì?" Hoàng đế nhíu mày nhìn y.

Y không kinh hoàng, chỉ nhẹ giọng đáp: "Nếu Thánh Thượng chỉ phạt nàng quỳ gối bên ngoài, vậy xem ra cũng không phải đại sự gì." Cho dù là đại sự, y cũng muốn nó thành việc nhỏ.

Ánh mắt Hoàng đế dừng ngay cửa lớn.

Nói chuyện một hồi với Hoàn Vương, ông sớm đã không còn để trong lòng chuyện vừa rồi, bây giờ nhắc lại cũng không còn thịnh nộ giống lúc trước. Dù sao, Thái tử vẫn là đứa con ông thích nhất, nếu không, vị trí Thái tử này ông cũng không giao cho hắn.

Người trước mặt không nói gì, nhưng nghe tiếng hít thở đều đều của Hoàng đế, Nguyên Chính Hoàn đã nhận ra, phần nộ ban đầu đã được giảm bớt.

"Chẳng qua là một cung nữ mà thôi, Thánh Thượng không cần vì nàng mà tổn hại long thể." Y thản nhiên nói.

Chẳng qua là một cung nữ mà thôi.

Hoàng đế cẩn thận ngẫm nghĩ lời nói của y, ông nâng tay khê vuốt thái dương, đúng vậy, chẳng qua là một cung nữ nhỏ nhoi mà thôi nhưng sao lại khiến ông đề ý như vậy chứ? Chẳng lẽ bản thân thật sự đã già rồi sao?

Cho nên, những chuyện ông lo lắng luôn làm quá lên như vậy?

Hoàng đế cười tự giễu một tiếng, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: "Nếu Thánh Thượng còn lo lắng cho Thái tử lại không muốn giết nàng, chi bằng, hãy cho nàng một danh phận. Như thế, thân phận khác xưa, Thái tử cũng tự nhiên hiểu rõ." Thời điểm nói lời này, trong lòng y bất giác căng thẳng.

Một loại cảm giác vô cùng khó chịu, y cũng không nói rõ là vì sao.

Y biết Hoàng đế sẽ không đồng ý, nếu ông muốn giữ nàng bên cạnh, chắc chắn sẽ không đợi đến hôm nay. Nhưng, nếu ông thật sự nghe lời của y, cho nàng danh phận, vậy...

Bàn tay bắt giác xoa ngực, trái tim y, có chút đau đớn.

Hoàng đế chú ý tới khác thường của y, mở miệng hỏi: "Sao vậy?"

Y kinh hãi, chỉ qua loa trả lời: "Trời lạnh, thân đệ có chút không thoải mái."

Hoàng đế ho khan một tiếng, mới nói: "Vậy hồi phủ đi, trẫm cũng muốn nghỉ ngơi."

Nguyên Chính Hoàn chân chờ, cuối cùng cũng gật đầu, gọi Mạc Tầm vào trong.

Hoàng đế nhìn y ra ngoài, một lát sau liền kêu Trần Trung, nói: "Truyền An Lăng Vu vào."

Thượng Trang tiến vào, vẫn theo quy củ quỳ trước mặt ông.

Nàng không biết Hoàn Vương và Hoàng đế đã nói những gì, thời điểm y lướt qua nàng, nàng cũng không ngẩng đầu. Nàng chỉ có thể nghe tiếng bánh xe lăn qua.

Hoàng đế chăm chăm nhìn nàng một lúc, ông không thể phủ nhận, nữ tử trước mặt này, rất thôi mình.

Lời của Nguyên Chính Hoàn muốn nói với ông, vì một cung nữ hèn mọn mà làm hỏng mối quan hệ với Thái tử, thật không đáng. Mà người ông đề ý, cũng là nữ tử thông minh này.

Sự gan dạ sáng suốt của nàng, xác thực cũng khiến ông thương thức.

"An Lăng Vu."

Cả người Thượng Trang run lên, cúi đầu trả lời: "Có nô tỳ."

Hoàng đế lại ho khan mấy tiếng, mới nói: "Từ hôm nay trở đi, người qua Càn Thừa cung hầu hạ trẫm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Khát nước

Từ hôm nay trở đi, người tới Càn Thừa cung hầu hạ...

Ra khỏi đại điện, bên tai Thượng Trang vẫn vang vọng lời nói của Hoàng đế.

Vừa rồi, ông còn một lòng muốn giết nàng, lại bỗng dưng nói, muốn nàng tới ngự tiền hầu hạ.

Từ nay về sau, nàng là ngự thị, là nữ quan có phẩm cấp, là Thượng nghĩa tam phẩm.

Là phúc hay họa, chính nàng cũng không nói rõ.

Thượng Trang lắc đầu, từ bậc thang Càn Thừa cung đi xuống, lúc nâng mắt lại nhìn thấy nam tử ngồi trên xe lăn. Ánh sáng chiếu vào gương mặt y hình như càng thêm chói mắt.

Mạc Tầm thấy nàng đi ra, bắt giác nhíu mày, hẳn có chút không cam lòng nói nhỏ bên tai Nguyên Chính Hoàn: "Chủ tử, nàng ra rồi."

Thượng Trang kinh hãi, y, đặc biệt ở đây chờ nàng sao?

Bước chân bắt giác dừng lại, nàng bỗng nhiên không có dũng khí tiến lên, duy trì khoảng cách với y hai trượng.

Y vẫn tay, ý bảo Mạc Tầm lui xuống.

Mạc Tầm ngẩng đầu liếc nhìn Thượng Trang, cắn răng một cái mới xoay người rời đi.

Thấy Mạc Tầm đã đi xa, trong nháy mắt, Thượng Trang bỗng nhiên lại muốn xoay người chạy trốn.

Lúc Mạc Tầm thấy nàng không hề tỏ ra kinh ngạc, như vậy chỉ có một khả năng, chính là Nguyên Chính Hoàn đã biết thân phận của nàng. Nàng thật sự không biết phải đối diện với y thế nào.

Cái xấu hổ đó đột nhiên kéo dài khoảng cách giữa hai người bọn họ.

Liệu rằng y có nghĩ nàng tiếp cận y là có mục đích hay không? Liệu y có nghĩ nàng căn bản không có ý tốt hay không?

Thượng Trang suy nghĩ bấy bậ, bỗng nhiên nghe nam tử trước mặt lên tiếng: "Vì sao không tới đây? Ngươi cũng biết, ta không nhìn thấy mà." Nụ cười trên môi như gió, lời nói vô cùng mềm nhẹ, tất cả giống như chưa từng có sự xấu hổ giữa bọn họ tồn tại qua.

Thượng Trang khiếp sợ, mặc y không nhìn thấy nhưng thính lực thì không ai bằng. Y nói như thế, chẳng qua là không biết nàng đang khó xử.

Mọi thứ, trong lòng nàng đều hiểu.

Nàng từ từ tới gần, đột nhiên nghe phía sau có tiếng người chạy xuống bậc thang, lúc quay đầu đã thấy một thái giám. Hắn thấy nàng, kinh ngạc: "Vu Thượng nghĩa sao còn ở đây, Thánh Thượng đang chờ ngươi về Hoán Y Cục thu dọn đồ đạc đó!"

Hắn không đợi Thượng Trang mở miệng, lập tức chạy về phía Hoàn Vương, nói: "Thì ra Vương gia còn ở đây, Thánh Thượng phân phó nô tài tới Ngự được phòng lấy nhân sâm đưa tới vương phủ, Thánh Thượng còn nói muốn ngài cố gắng nghỉ ngơi."

Nguyên Chính Hoàn đáp lời: "Thay bốn vương cảm tạ Thánh Thượng."

Thái giám gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy tới Ngự được phòng.

Thượng Trang kinh hãi, bước lên phía trước, vội vàng hỏi y: "Vương gia không khỏe sao?"

Nàng bắt tri bắt giác kéo gần khoảng cách của hai người.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên muốn cười, đó là, vui vẻ sao?

Không biết tại sao, một khắc đó, y lại gật đầu: "Ừ."

Nàng lừa y một lần, y cũng lừa nàng một lần, bọn họ như vậy, huề nhau.

Thượng Trang thấy y cười, không khỏi nhíu lông mày đen nhánh, gặng dứ nói: "Thân thể ngài không khỏe, sao còn cười được? Mạc Tầm đâu? Kêu hắn đưa ngài trở về đi." Nàng đưa mắt nhìn quanh nhưng lại không thấy bóng dáng Mạc Tầm.

Không biết vì sao, trong lòng nàng đột nhiên khẩn trương, quay đầu lại nhìn y, cắn môi mở miệng: "Ngài bị bệnh sao còn tiến cung?" Nàng vẫn còn nhớ Thánh Thượng có nói, ban đầu y cáo bệnh ở phủ.

Nghe tiếng nàng kích động, y hình như vô cùng cao hứng.

Nguyên Chính Hoàn cười: "Bốn vương khát nước."

Một câu không đầu vào đầu làm Thượng Trang sững sốt.

"Bốn vương khát nước." Y lặp lại một lần.

Thượng Trang lúc này mới phản ứng lại, vội nói: "Nô tỳ trở về rót nước cho ngài."

Nói xong, nàng lập tức xoay người đi, lại nghe y lên tiếng: "Không phải trở về Hoán Y Cục thu dọn sao? Vậy bốn vương tới đó uống nước."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Xin lỗi

Thượng Trang dừng bước, không tin quay đầu nhìn nam tử, y nói, muốn tới Hoán Y Cục uống nước sao?

Một khắc này, nàng không biết nên khóc hay nên cười.

Y đường đường là một Vương gia, lại muốn tới Hoán Y Cục uống nước?

"Còn không đi?" Y giục.

"Vương gia..." Nàng xác định y đã biết thân phận của nàng, nhưng vì sao lại xem như chưa từng có gì mà đối đãi với nàng như vậy?

Bước chân nữ tử vẫn không động, nam tử nhíu mày: "Ta không khỏe."

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, vội tới trước xe lăn, lo lắng hỏi: "Ngài không khỏe thì kêu thái y tới xem bệnh, sao còn muốn tới Hoán Y Cục?"

Y khẽ cười, cũng không nói chuyện.

Cho dù Thượng Trang có hỏi thì bước chân bên dưới chưa từng dừng lại. Nàng hình như có chút thích thời khắc hiện tại. Vụng trộm nhìn y, nàng mới phát hiện, thân thể y quá gầy ốm, gầy ốm tới nàng nhìn cũng đau lòng.

Hai người không ai nói gì, ngay cả hô hấp cũng đều đều.

.....

Tin tức lan truyền trong cung rất nhanh, cho dù là tốt, hay xấu.

Thời điểm tới Hoán Y Cục, bọn họ đã thấy Từ ma ma đứng chờ trước cửa. Bà ta đưa mắt nhìn tới, thấy Nguyên Chính Hoàn, không khỏi kinh hãi, vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Vương gia." Bà ta thầm suy nghĩ, đang êm đẹp, Hoàn Vương tới nơi này làm gì?

Đưa mắt liếc nhìn nữ tử sau y, không lẽ là tới đánh phủ đầu bà sao?

Bà cũng vừa mới biết nàng được thăng lên làm ngự tiền Thượng nghĩa, nhưng lại không ngờ rắc rối tới nhanh như vậy.

Nguyên Chính Hoàn thân nhiên nói: "Miễn lễ."

Từ ma ma kích động đứng lên, nhìn qua Thượng Trang, cười cười: "Vu Thượng nghĩa, đồ đạc cô cô đã giúp cô thu dọn xong."

Thượng Trang kinh ngạc nhìn bà ta, nhớ lại thái độ của bà ta lúc trước, một tiếng "Vu Thượng nghĩa" này nghe thật chói tai.

Chẳng qua, điều nàng quan tâm đương nhiên không phải việc này.

Đưa đầu nhìn vào bên trong, nàng hỏi: "Phục Linh đâu?" Một đêm này không biết nàng ấy như thế nào.

Từ ma ma vội đáp: "À, đang ở trong phòng."

Nghe vậy, Thượng Trang cũng không nói gì thêm, đẩy xe lăn đi vào.

Cửa phòng mở, quả nhiên nhìn thấy Phục Linh đang ở bên giường. Những cung nữ khác giờ phút này đều không ở trong phòng, nàng nghe tiếng nâng mắt, thấy Thượng Trang, vui mừng chạy tới, kêu: "Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

Thượng Trang bước tới kéo Phục Linh xem xem, trên mặt sưng phù, những chỗ khác đều không sao. Thượng Trang cắn môi, Từ ma ma không phạt nàng ấy, đây không phải tác phong của bà ta.

Bàn tay nhẹ nhàng xoa mặt Phục Linh, nàng lại khéo léo tránh đi, cười nói: "Nô tỳ không sao? Tiểu thư không xảy ra chuyện gì chứ?" Thời điểm hỏi chuyện, nàng mới nhớ tới phía sau còn có người.

Nghe Nguyên Chính Hoàn ho một tiếng, Thượng Trang mới hoàn hồn, vội nói: "Nô tỳ đáng chết, đã quên Vương gia." Nói xong, nàng tiến lên, lại phát hiện ẩm trà sớm đã trống không.

Phục Linh vừa nhìn đã hiểu ý, lập tức cầm ấm trà chạy ra, một mặt nói: "Vương gia xin đợi một chút, nô tỳ đi pha trà."

"Phục Linh." Thượng Trang gọi cung nữ một tiếng, nàng ấy đã chạy như bay.

"Thượng Trang." Nam tử đột nhiên gọi tên nàng.

Cả người run lên, nàng quay đầu lại nhìn y. Nếu đã biết nàng là An Lăng Vu, vì sao còn gọi Thượng Trang như thế?

"Thượng Trang?" Không nghe nàng trả lời, y nhíu mày gọi một tiếng.

Nàng xấu hổ tiến lên: "Vương gia không thoải mái chỗ nào sao?"

Bị nàng đột nhiên hỏi thế, y nhất thời nghẹn lời. Sau một lúc lâu, y mới khẽ cười, đáp: "Bổn vương rất đáng sợ sao?"

"Không có..." Nàng theo bản năng lắc đầu.

Không phải y đáng sợ, mà vì nàng lừa y, nên không còn mặt mũi để tới gần.

Nhưng, nếu nói lừa thì phải nhắc từ lúc còn ở An Lăng phủ.

A, nàng thờ dài.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên lên tiếng: "Xin lỗi."

Thượng Trang cả kinh nhìn y, rõ ràng là y sai trước, tại sao y lại đi nói lời này.

"Chuyện hương lộ hoa hồng, kỳ thật, ta biết." Hôm qua, y vừa ngửi được mùi hương trên người nàng đã nhận ra, nhưng lại không nói. Sau khi về phủ, không biết tại sao, cả đêm y không thể ngủ được.

Trước ngực, hình như có thứ gì chèn ép, thật sự rất khó chịu.

Thượng Trang nhìn y, khóe miệng chậm rãi lộ ra nụ cười: "Nhưng cuối cùng ngài vẫn tới."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Nịnh bợ

Nhưng cuối cùng, ngài vẫn tới.

Nguyên Chính Hoàn nao nao trong lòng, khẽ cười: "Chưa trễ sao?"

Thượng Trang lắc đầu, nhìn y: "Không trễ."

Trả lời chỉ có hai chữ, nhưng trái tim lại vô cùng vui vẻ. Y tới, là vì nàng, thật sự là vì nàng.

Nữ tử trước mặt cao hứng, y lại nhận ra được, điều này thật kỳ lạ, không phải sao?

Ý cười trên mặt bị thu lại, y thấp giọng: "Ta cứ nghĩ người sẽ trách ta."

"Nô tỳ không dám." Vì sao phải trách y? Ngay cả không tới, đó cũng không phải lỗi của y.

Nói cho cùng, bọn họ chẳng qua chỉ mới gặp nhau ba lần mà thôi.

Lúc này, nghe tiếng có người đi vào, Thượng Trang quay đầu, đã thấy Từ ma ma. Nàng kinh hãi, bà ta lại cười cười tiến lên, hướng Nguyên Chính Hoàn hành lễ, mới quay lại nhìn nàng: "Vu Thượng nghĩa, nghe nói cô sắp tới ngự tiền hầu hạ, bọn nha đầu này luyện tiết cô nên nhờ ta tới tặng mấy thứ này." Nói xong, bà ta đặt son phấn trong lòng lên bàn, còn nhìn nàng cười.

Thượng Trang đương nhiên hiểu, tất cả chẳng qua là mấy thứ bà ta bóc lột trên người các cung nữ, lúc này mang tới để lấy lòng nàng.

Đúng lúc Phục Linh trở về, nàng nói với Phục Linh: "Phục Linh, những thứ này đều là mấy tỷ muội trong viện tặng cho ta, nhưng ta làm sao dùng nhiều như vậy. Người ra ngoài trả lại cho các nàng, giúp ta nói tiếng cảm ơn."

Phục Linh buông ấm trà trong tay, cầm đồ trên bàn rồi đi ra ngoài.

Từ ma ma xanh mặt, chẳng qua lúc này cũng không tiện bộc phát. Đồ bà ta khó lắm mới lấy được, lại bị một câu của con nha đầu này mà phải trả về toàn bộ sao?

Thượng Trang cố ý cười cười: "Nô tỳ còn phải cảm ơn ma ma, tâm ý nô tỳ xin nhận, những thứ này, thôi đi."

Trong lòng Từ ma ma tuy tức giận nhưng không biểu hiện, ngoài mặt vẫn cười: "Vu Thượng nghĩa đừng xưng nô tỳ trước mặt ta nữa, ta đây sao có thể nhận." Thời điểm nói chuyện, bà ta bất giác nhìn qua Nguyên Chính Hoàn bên cạnh.

Quan hệ giữa Hoàn Vương và Thượng Trang là gì bà không biết, bà chỉ biết, Hoàn Vương đến nay chưa lập Vương phi. Nếu nữ tử trước mặt có cơ hội trở thành Hoàn Vương phi tương lai, bà càng phải ra sức nịnh bợ.

Trong lòng thầm nghĩ trộm như thế.

Thượng Trang không muốn cùng bà ta dây dưa, tùy tiện nói: "Ma ma ra ngoài trước đi, Vương gia... Còn có việc."

Từ ma ma kinh hãi, vội nói: "Nô tỳ đáng chết, đã quấy rầy Vương gia." Nói xong, bà ta lập tức lui xuống.

Thượng Trang đợi bà ta ra ngoài, nhanh chóng tiến lên đóng cửa, lại nghe nam tử phía sau khẽ cười: "Ta có việc gì sao?" Nàng không biết lời mình vừa nói rất dễ làm người ta...

Thượng Trang ngăn người, quay đầu hỏi lại: "Ngài không phải khát nước sao?" Vừa nói, nàng tới cạnh bàn rót trà đưa tới cho y.

Y nhận lấy, uống một ngụm, mới hỏi: "Người này lúc trước không tốt với ngươi sao?"

Thật lợi hại, chỉ mới trò chuyện mấy câu ngắn ngủi mà y đã nghe ra được sự tình. Thượng Trang cũng không kiêng kị, chỉ nói: "Trong cung, có cái gì mà được cho không. Thứ người ta nhìn vào, là quyền lực trong tay mình." Nàng, không phải là một ví dụ điển hình sao?

Cánh tay giữ chén trà run lên, y nâng mắt, hỏi nàng: "Như vậy, ngươi muốn sao?"

Nàng lắc đầu: "Nô tỳ không thể bài xích."

Nàng trả lời "Không thể", mà không phải "Không", bởi vì nàng hiểu, nếu muốn sống thì không thể dựa vào người khác. Nàng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Lời này dừng ngay trái tim Nguyên Chính Hoàn, khiến tâm thần y rung động.

Tất cả đều là bất đắc dĩ, không phải sao?

Thì ra "Không thể" không chỉ có người trong hoàng thất bọn họ. Những ai bị nhốt trong hoàng cung khổng lồ này, đều như thế.

Y bỗng nhiên nghĩ tới mẫu hậu.

Bà là nữ tử không tranh không giành trong hậu cung, mà bà có thể ngồi lên vị trí Hoàng hậu đều là vì tình yêu của phụ hoàng. Cho nên, khi đó, bà mới không thể không...

Y cúi đầu, cánh tay dùng sức làm nước trà đổ ra.

Thượng Trang kinh hãi, vội tiến lên đỡ y, nhíu mày hỏi: "Vương gia không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Tình lang

Thái dương nam tử rờn rờn mồ hôi.

Tương y khó chịu trong người, Thượng Trang không khỏi kích động. Nàng vội lấy khăn lau giúp y, một mặt nói nhỏ: "Vương gia, mời thái y tới xem, được không?"

"Không, không cần." Nam tử lắc đầu.

Thượng Trang gạt mình, Hoàn Vương như vậy, nàng chưa bao giờ thấy qua.

Hoàn Vương trong mắt nàng trước giờ đều vô cùng bình tĩnh.

Y, rốt cuộc bị làm sao vậy?

Tay nàng nhận lấy chén trà của y, trong lúc vô tình chạm đến bàn tay đó. Rất lạnh, so với thời điểm nắm lấy tay nàng còn lạnh hơn.

Không, hiện tại phải nói là lạnh như băng.

Nam tử dường như ý thức được điều gì, yếu ớt cười một tiếng, lắc đầu: "Ta thất thố rồi."

Thượng Trang vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới ồn ào.

"An Lăng Vu đâu?" Kêu nàng ta ra đây!" Thật là một nữ tử kiêu ngạo.

Bên ngoài, Từ ma ma đi theo sau Tần Lương đệ, cười lạnh, nhỏ giọng: "Lương đệ, không biết Lương đệ tìm Vu Thượng nghĩa vì chuyện gì? Hoàn..."

"Vu Thượng nghĩa?" Tần Lương đệ cười lạnh, Từ ma ma sợ tới mức không dám nói tiếp.

Từ ma ma là người nhất thời, việc giỏi nhất là gió chiều nào theo chiều ấy. Xem ra, Tần Lương đệ không có ý tốt. Hiện tại, hai bên đều không thể đắc tội, cho nên, tốt nhất bà nên im lặng.

Tần Lương đệ vò nát khăn lụa trong tay, nữ tử kia thật có bản lĩnh, tới ngự tiền còn có thể giữ được mạng nhỏ.

Đáng giận!

Nàng cứ tưởng nói cho Hoàng hậu chuyện của cung nữ này với Thái tử, nàng ta nhất định sẽ bị trị tội, nào ngờ...

Tần Lương đệ cắn răng, trước mặt Thái tử, nàng sẽ không ngốc mà động tới nàng ta, nhưng bây giờ nàng ta đã về Hoán Y Cục, nếu không làm gì đó, thế thì quá mất mặt. Việc này không thể trông cậy vào Lâm Phụng nghi, chỉ có thể dựa vào chính nàng.

Tần Lương đệ nhìn cung nữ, quát: "Mở cửa."

"Vâng." Cung nữ tiến lên, vừa định mở cửa đã thấy Thượng Trang từ bên trong ra ngoài.

"Nô tỳ tham kiến Lương đệ." Nàng theo quy củ hành lễ.

Tần Lương đệ tiến lên, hốc mắt hơi đỏ, mở miệng: "An Lăng Vu, ta thật hâm mộ ngươi."

Thượng Trang kinh hãi, bất giác ngẩng đầu, lại nghe nữ tử trước mắt tiếp tục nói: "Điện hạ vì ngươi, ngay cả Thánh Thượng cũng đắc tội, lúc này còn tự nhốt mình trong phòng, ai cũng không gặp. Đêm qua ngài ấy chưa ăn gì, bây giờ lại như vậy, sức khỏe đâu mà chịu được. Ta thật không còn cách nào khác mới tới đây tìm ngươi, ngươi đi khuyên nhủ điện hạ đi."

Thượng Trang không khỏi giật mình.

Nữ tử trước mặt nói chuyện, thần sắc không hề thay đổi.

Nàng ta, muốn nàng tới Đông cung sao?

Mạng nhỏ của nàng vừa mới nhặt về, nếu đi nữa, nàng không lo cổ mình quá cứng hay sao? Huống hồ, nếu Thái tử tiếp tục có liên quan tới nàng, Hoàng đế sẽ không bỏ qua cho hẳn.

Tần Lương đệ...

Thượng Trang im lặng nhìn nàng ta, nàng ta chắc chắn là đang tính kế, chỉ sợ, nàng còn chưa bước vào Đông cung đã bị tội danh câu dẫn Thái tử chụp lên đầu. Lần này đúng lúc có thể nói là nàng chủ động, đến khi đó, Thái tử sẽ không có chút quan hệ tới việc này.

Nàng cúi thấp đầu, đáp: "Lương đệ trở về đi, nô tỳ sẽ không tới Đông cung."

Ánh mắt Tần Lương đệ thay đổi, nàng không nghe lầm đấy chứ? Nàng ta không chịu đi sao?

Cố nén lửa giận trong lòng, Tần Lương đệ mở miệng hỏi: "Tại sao?"

Thượng Trang không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh trả lời: "Ngay cả ngài cũng không khuyên nhủ được điện hạ, nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ bé, sao có thể lay động tâm ý của ngài ấy được?" Nàng đi là tự hại mình, có lẽ còn hại luôn Nguyên Duật Phong.

Tần Lương đệ trừng mắt nhìn cung nữ trước mặt, nàng ta có ý gì? Châm chọc nàng sao?

Đang định mở miệng, ánh mắt Tần Lương đệ lơ đãng nhìn một góc khăn tay lộ ra trong lòng Thượng Trang.

Đó là... Khăn tay của Nam tử!

Khăn Thái tử dùng đều dùng kim vàng hoặc chỉ bạc thêu thành. Như vậy, đây là...

Nàng ta chấn động, ánh mắt dời về cửa phòng đóng chặt phía sau Thượng Trang. Cảm giác bên trong có người, khoe miệng nàng ta cười lạnh. Nếu thật sự là vậy thì không cần phí sức nữa, cung nữ có tư tình, tội danh này, vô cùng nghiêm trọng.

Đồng nghĩa với việc, xử tử.

Giống như nhặt được bảo bối, nàng ta vui vẻ, nói với Thượng Trang: "Ngươi có thể từ từ suy nghĩ, ta vào phòng chờ là được." Nói xong, nàng ta liền nâng bước.

"Lương đệ." Thượng Trang vội vàng ngăn cản.

Tần Lương đệ cười đắc ý: "Sao vậy? Tại sao không cho ta vào? Chẳng lẽ bên trong che giấu tình lang của người?" Nói xong, nàng ta đưa mắt nhìn cung nữ bên cạnh.

Cung nữ kia hiểu ý, thừa dịp Thượng Trang không kịp phòng bị, nhanh chóng tiến lên, đẩy cửa...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Hại người

Thượng Trang không kịp ngăn cản, cung nữ vừa đẩy cửa ra, lập tức vọt vào.

Bên trong đột nhiên truyền ra một tiếng "A".

Nét cười trên mặt Tần Lương đệ hiện lên tia đắc ý, nàng ta nhìn Thượng Trang, sau đó nâng bước đi tới.

Nam tử trong phòng chậm rãi lăn xe tới, khẽ cười: "Hôm nay Tần Lương đệ cũng có hứng tới Hoán Y Cục uống nước sao?" Không biết từ khi nào, y đã cầm chén trà trong tay.

Tần Lương đệ căng lớn hai mắt, ngàn vạn lần nàng cũng không nghĩ tới, nam nhân trong phòng này lại là Hoàn Vương.

Nàng ta không phải không biết, sáng này, Hoàn Vương tới Càn Thừa cung, Thánh Thượng mới không truy cứu chuyện Thái tử chống đối. Lúc này, sao nàng có thể nói An Lăng Vu và Hoàn Vương có gian tình chứ?

Cung nữ xông vào sợ tới xanh mặt, nàng ta quay đầu nhìn chủ tử của mình.

Thượng Trang hít một hơi, tiến lên nhỏ giọng hỏi y: "Vương gia lại khát sao?"

Y gật đầu.

Tần Lương đệ chỉ đành hành lễ: "Thỉnh an hoàng thúc."

"Khụ khụ..."

Thượng Trang thấy y đột nhiên ho khan, hoảng sợ, vội lưng giúp y, nhíu mày hỏi: "Ngài sao vậy?"

Y phất tay, cười nói: "Khụ khụ... Không có gì, bốn vương chi là có chút kinh hãi. Khi nào..." Y quay đầu về phía Tần Lương đệ, "Khi nào thì Thái tử lập Thái tử phi vậy? Bốn vương, sao lại không biết?"

Sắc mặt Tần Lương đệ lập tức trắng bệch, nàng nhất thời nôn nóng nên quên mất việc này. Chỉ có Thái tử phi mới có thể theo Thái tử gọi y một tiếng "Hoàng thúc", còn nàng hiện tại, chẳng qua chỉ là một Lương đệ nhỏ nhoi, hẳn không có tư cách xưng hô với y như thế.

"Việc này..." Tần Lương đệ vò nát khăn lụa trong tay, nhất thời không thể bào chữa.

Nguyên Chính Hoàn không đợi nàng trả lời, tiện thể nói: "Trà cũng uống xong rồi, thị vệ của bốn vương chắc cũng đã tới. Vu Thượng nghĩa, người cũng nên qua Càn Thừa cung gặp Thánh Thượng đi."

Tần Lương đệ giống như vừa thấy cứu tinh, vội nói: "Nếu đã như vậy, ta đi trước." Dứt lời, nàng ta cuống quýt xoay người ra ngoài.

Cung nữ xanh mặt cũng vội vàng đi theo.

"Xi..." Thượng Trang nhịn không được cười ra tiếng.

"Cười cái gì?" Nam tử cũng cười, hỏi.

Nàng nhìn y: "Nô tỳ không biết thì ra lúc Vương gia hại người cũng lợi hại như vậy."

Y lại lắc đầu, không hề lên tiếng. Kỳ thật chuyện hại người cũng không phải y am hiểu.

Thượng Trang thấy sắc mặt y đã tốt hơn, đưa tay nhận lấy chén trà rồi trở về bàn, trong đầu không khỏi suy nghĩ, Mạc Tầm, hẳn thật sự biết y ở đây sao?

"Thượng Trang." Y đột nhiên gọi nàng.

"Dạ?" Nàng kinh ngạc quay đầu, dường như đã quen với cách y gọi mình như thế.

"Khăn tay, trả cho ta."

Thượng Trang kinh hãi, lúc cúi đầu mới phát hiện, thì ra khăn tay của y lộ ra ngoài một góc. Chính nàng cũng không để ý, thì ra đây là khăn tay nàng giúp y lau mồ hôi.

Như vậy, Tần Lương đệ đột nhiên xông vào, cũng bởi vì vật này sao?

Nhưng điều khiến nàng kinh hơn vẫn là Nguyên Chính Hoàn.

Sóng gió vừa đi qua nàng vẫn không phát hiện, mà y, ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng có thể nói ra ngọn nguồn.

Nàng tin tưởng, mắt của y tuy mù, nhưng y dùng trái tim để nhìn, mọi thứ dường như rõ ràng hơn bất luận kẻ khác.

Nhưng, trả lại cho y, nàng không nỡ.

Thứ này, trong lúc đó, là bằng chứng duy nhất ràng buộc giữa nàng và y.

Cho nên, nàng mới luôn mang bên người.

"Vương gia..."

Nàng vốn định lấy hết dừng khí cự tuyệt, nhưng lại bị y cắt ngang: "Có một số thứ không cần phải dùng vật ngoài để duy trì. Giữ nó, có lẽ sẽ gây họa cho ngươi." Cho nên, y mới đòi lại.

Trong lòng Thượng Trang khẽ động, thật vậy sao? Nàng ở trong lòng y, cũng như vậy sao?

Chiếc khăn, cuối cùng nàng cũng giao cho y.

Ngón tay thon dài nhận lấy khăn lụa, lúc này bên ngoài truyền tới tiếng của Mạc Tâm: "Chủ tử, chúng ta hồi phủ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Bảo vệ

"Ừ." Nguyên Chính Hoàn trả lời, thuận tay cất khăn lụa vào trong áo, bàn tay đẩy xe lăn.

"Vương gia." Thượng Trang bỗng nhiên gọi y. Y run lên, sau đó quay đầu nhìn lại, nghe nàng tiếp tục: "Nô tỳ, có chuyện muốn cầu xin Vương gia."

Y nhú mày, hỏi: "Chuyện gì?"

Vòng tới trước, Thượng Trang mới mở miệng: "Nô tỳ cầu xin Vương gia nhận Phục Linh làm tỳ nữ của ngài." Nàng tới ngự tiền, tuy bề ngoài vô cùng vinh qua, nhưng chỉ có nàng biết rõ, Hoàng đế đề bạt không phải bởi vì yêu thích.

Nguyên nhân phía sau, có nhiều chuyện nàng đoán ra được, nhưng có một số lại không.

Mà nay Phục Linh đang ở Hoán Y Cục, cuộc sống sau này vô cùng khó khăn. Trong hoàng cung này, người nàng có thể cầu xin chỉ có Nguyên Chính Hoàn.

Y khẽ cười: "Muốn một cung nữ cũng không phải khó, chỉ là đôi khi, quá suy nghĩ cho người khác cũng không phải chuyện tốt."

Y nói vậy, xem như đã đồng ý.

Thượng Trang có chút cao hứng, vội vàng tạ ơn, rồi nói: "Nô tỳ đương nhiên sẽ tự lo cho mình." Phục Linh có lẽ biết thân phận thật của nàng, nếu nàng ấy sống trong cung không tốt, sợ rằng sẽ bị người khác mua chuộc.

Nàng khẽ cắn môi, rốt cuộc thì từ khi nào, nàng cũng đã bắt đầu học tính kế?

Thượng Trang bắt đầu cười, tựa như những lời vừa rồi, là vì chính nàng.

Nếu có thể sống, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là gặp lại muội muội thất lạc lâu năm.

Nguyên Chính Hoàn yên tâm cười, lên tiếng: "Ở đây, nếu được ngươi hãy học cách bảo vệ chính mình. Nhưng, ta vẫn sẽ bảo vệ ngươi." Đã bao lâu rồi y chưa từng hứa hẹn với người khác như vậy?

Bởi vì y luôn nghĩ, y không làm được.

Nhưng, nữ tử trước mặt lại khiến nội tâm y dấy lên hi vọng.

Hi vọng nàng sống tốt.

Cả người Thượng Trang run lên, nàng không tin nhìn y, trên môi hiện lên ý cười, hỏi: "Vì sao Vương gia phải bảo vệ nô tỳ?"

"Ta thích ngươi." Y nói.

Trái tim dường như chậm một nhịp, có chút đau xót, vui vẻ.

Y nói, thích nàng....

Vậy, là loại thích này sao?

Thượng Trang cắn môi, nàng không dám hỏi.

Y đột nhiên gọi: "Mạc Tầm."

Cửa mở ra, Mạc Tầm vội về mặt không chút thay đổi bước vào. Từ lúc nàng lừa gạt chủ tử nhà mình, ấn tượng hẳn dành cho nàng, so với thời điểm gặp mặt đã ác cảm hơn. Hẳn không thích nữ tử như vậy, hẳn thế, nếu nàng làm chủ tử hẳn bị thương, hẳn tuyệt đối không bỏ qua cho nàng.

Ngày hôm nay, lúc y đi, ánh mặt trời tốt lên khác thường.

Nàng đứng trước cửa, thấy y quay đầu lại, cả người đột nhiên giật mình.

Đôi mắt kia vẫn mê người như vậy.

Nàng tin, y cũng đã "thấy" nàng.

Nàng bỗng dưng cảm thấy, nam tử như vậy, cho dù nhìn từ xa cũng rất tốt.

Lúc đó, trong đầu lại nhớ tới Mộ Dung Vân Khương, không biết vì sao, nàng cảm thấy tiếc hận thay nàng ấy. Bởi vì, nàng ấy không biết chính mình đã bỏ lỡ nam tử tốt như vậy.

.....

Thu dọn xong, Thượng Trang lập tức qua Càn Thừa cung.

Thái giám nói, Hoàng đế uống thuốc xong đã đi ngủ rồi. Nàng đợi tới buổi tối cũng không có gì để làm.

Nữ quan, so với cung nữ không phẩm cấp vẫn có khác biệt.

Hiện tại nàng là ngự tiền Thượng nghĩa, ngoại trừ Hoàng đế, không ai có thể lệnh nàng làm việc.

Quay lại Hoán Y Cục, Từ ma ma không có ở đây, nàng liền đi tìm Phục Linh. Nàng ấy vẫn đang giặt giũ y phục, thấy Thượng Trang, khước miệng liền cong lên: "Sao tiểu thư lại tới đây?"

Nàng và nàng ấy vui vẻ trò chuyện.

Một lát sau, bên ngoài có người chạy vào, nàng mắt đã thấy Từ ma ma. Bà ta thấy Thượng Trang ở đây, không khỏi kinh hãi, còn cười nhìn Phục Linh: "Mau mau, Vương gia muốn thu nhận ngươi làm tỳ nữ! Còn không mau theo ta đi tạ ơn?"

Nhất thời Phục Linh không kịp phản ứng, Thượng Trang liền cười nói: "Còn không mau đi?" Nàng cũng rất kinh ngạc, không ngờ lại nhanh như thế.

Từ ma ma cười cười: "Vu Thượng nghĩa nói đúng, đừng để Thành Vương điện hạ chờ lâu."

Lời vừa dứt, hai mắt Thượng Trang lập tức căng lớn.

Bà ta nói cái gì? Thành Vương điện hạ?

Nguyên Duật Diệp?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Chuyển đi

Từ ma ma đã muốn kéo Phục Linh ra ngoài.

"Tiểu thư." Phục Linh khẽ gọi nàng.

Thượng Trang đứng thẳng người, dường như lúc này mới có phản ứng, tại sao người tới lại là Nguyên Duật Diệp?

Nàng không phải nói với Hoàn Vương, xin y đưa Phục Linh đi sao?

Từ ma ma lôi kéo Phục Linh ra ngoài, không ngừng giảng đạo lý: "Vương gia muốn là phúc khí ba đời của ngươi, lát nữa gặp Vương gia ngươi không được nhiều lời, nhớ chưa?"

"Vâng." Phục Linh cắn môi đáp.

Cách Hoán Y Cục không xa có một thủy tạ, nhìn qua đó đã thấy có hai bóng người.

Nam tử ngồi dựa vào lan can, nhắm nháp ly trà trong tay. Linh Khuyết đứng cạnh hắn, nhìn qua bên này, nói nhỏ: "Vương gia, người tới rồi."

Từ ma ma và Phục Linh quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Vương gia."

Nguyên Duật Diệp nhìn Từ ma ma, vẫy tay kêu bà ta lui xuống.

Phục Linh cúi đầu, không dám ngẩng lên.

Sau một lúc lâu, Nguyên Duật Diệp mới lên tiếng: "Sao vậy, bốn vương giúp ngươi ra khỏi Hoán Y Cục, ngươi không nên nói gì với bốn vương sao?" Nói xong, hắn uống một ngụm nước, nheo mắt nhìn nữ tử bên dưới.

Phục Linh kinh hãi, vội đáp: "Nô tỳ tạ ơn Vương gia."

Nguyên Duật Diệp đắc ý cười, buông chén trà xuống, nói tiếp: "Thật ra bên cạnh bốn vương không thiếu tỳ nữ, bốn vương đã có tỳ nữ tốt nhất thiên hạ."

Thời điểm nói chuyện, Linh Khuyết đứng cạnh nhìn không được bật cười, vрон tay dấm sau lưng hắn. Hắn nhìn đau, lặng lẽ trừng mắt nhìn nàng.

Phục Linh bị hắn làm cho hồ đồ, nếu đã như vậy, hắn muốn nàng làm gì?

Thanh âm của nam tử trước mặt lại truyền tới: "Bốn vương định đưa ngươi tới Tự Ninh cung cho mẫu phi, đến lúc đó, ngươi phải tận tâm hầu hạ."

Hắn nói vậy, nghĩ là muốn đưa nàng tới cung của Tề Hiền phi.

"Được rồi, bốn vương có việc, đi trước." Hắn đứng lên, tiện thể cúi người nắm cầm nữ tử bên dưới, cười cười, "À, nhớ nói với nàng, bốn vương muốn ngươi, ngày mai sẽ chuyển qua Tự Ninh cung."

Nói xong, hắn buông tay, đi về phía trước.

Linh Khuyết đi theo, nàng nhíu mày, hỏi: "Linh Khuyết không hiểu."

Hắn quay đầu, xoa mũi của nàng, cười mắng: "Ngươi ngốc như thế sao có thể hiểu?"

"Vương gia!" Nàng dậm chân, hận nhất là hắn mắng nàng ngốc. Nàng cắn răng: "Vậy ngài nói đi, vì sao?"

"Không nói cho ngươi biết."

"Vương gia, Vương gia tốt của ta..."

Nguyên Duật Diệp cười, nghiêm túc nói: "Ngươi cũng biết, cung nữ vừa rồi là ai đúng không?"

Linh Khuyết lắc đầu.

Hắn đột nhiên thu nụ cười lại: "Nàng ấy là tỷ nữ An Lăng Vu mang từ nhà mẹ đẻ." Nói xong, con ngươi hắn hiện lên một tia cân nhắc.

Mà ý cười trên mặt Linh Khuyết, cũng cứng đờ lại.

Hắn hồ nháo như vậy, thì ra, là vì An Lăng Vu.

Chuyện Tề Hiền phi lợi dụng An Lăng Vu hãm hại Thái tử, người khác không biết nhưng nàng không phải không rõ. Mặc dù sự tình không được thuận lợi, nhưng thù giữa Tề Hiền phi và An Lăng Vu, đương nhiên đã kết.

Đưa tỷ nữ của nàng ấy cho Tề Hiền phi, hậu quả thế nào, mọi người đều biết.

An Lăng Vu sẽ vì Phục Linh mà cầu xin Nguyên Duật Diệp.

Thật sự là như vậy sao?

Thời điểm Linh Khuyết ngẩng đầu đã thấy nam tử đi xa, nàng không khỏi quay đầu nhìn lại, sau đó cắn răng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Cãi lời

Thượng Trang ở trong phòng đợi Phục Linh trở về, nhưng bên tai cứ không ngừng lặp lại mấy câu của Từ ma ma.

Sao có thể là Nguyên Duật Diệp?

Nàng thật sự không thể lý giải nổi.

Không chờ được nữa, nàng đẩy cửa phòng, lập tức ra ngoài. Đúng lúc thấy Từ ma ma quay về, nàng vội lôi kéo bà ta, hỏi: "Cô cô, Vương gia đưa Phục Linh đi đâu rồi?"

Từ ma ma thấy nàng sốt ruột, trong lòng tuy có chút tức giận, chẳng qua ngại thân phận nàng lúc này, bà ta không dám đắc tội, liền chỉ tay ra ngoài: "Ở đình phía trước kia."

Bà ta vừa dứt lời, Thượng Trang đã vọt nhanh qua đó.

Từ ma ma khẽ hừ một tiếng, không thèm quan tâm, lập tức đi vào.

Thượng Trang vừa chạy, trong lòng vừa khẩn trương. Nguyên Duật Diệp làm việc trước giờ nàng không thể đoán được, cũng không biết lần này, hắn rốt cuộc muốn cái gì.

Rất nhanh đã thấy ngôi đình phía trước, nhìn kỹ lại, bên trong chỉ còn một mình Phục Linh, nàng ấy đang định xoay người về Hoán Y Cục. Lúc ngẩng đầu, thấy Thượng Trang đang vội vàng tới đây, nàng ấy không khỏi kinh ngạc, hỏi: "Sao tiểu thư lại tới đây?"

Thượng Trang cẩn thận nhìn Phục Linh một lượt, thấy nàng ấy không sao mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vương gia tìm người không có việc gì chứ?"

"Dạ không có gì." Nàng lắc đầu, sau đó lại nhíu mày, "Chỉ là, trước khi Vương gia đi muốn nô tỳ nói lại với 'nàng', ngày mai ngài ấy điều nô tỳ tới Tụ Ninh cung hầu hạ Hiền phi nương nương. Tiểu thư, ngài nói xem có phải kỳ lạ lắm không, Vương gia không nói rõ 'nàng' là ai hết. Tiểu... A, tiểu thư!"

Phục Linh ở sau lớn tiếng kêu nhưng Thượng Trang không hề dừng bước.

Nguyên Duật Diệp!

Nàng cắn răng, khắc cốt ghi tâm ba chữ này trong lòng.

Điều Phục Linh tới Tụ Ninh cung, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Xuyên qua con đường sớm đã không thấy bóng lưng của hắn, Thượng Trang không biết hắn đã xuất cung chưa, hay là ghé sáng Tụ Ninh cung. Hai tay bắt gập siết chặt, hắn còn muốn Phục Linh nói chuyện này với nàng, hắn sợ nàng không biết hay sao?

Bởi vì nàng không làm việc cho Tề Hiền phi, cho nên hắn ra oai phủ đầu nàng sao?

Trong đầu suy đi nghĩ lại nhưng vẫn không có đáp án.

Nàng vội vàng trở về, kéo tay Phục Linh, nghiêm túc nói chuyện: "Người phải nhớ rõ, ngày mai không được qua Tụ Ninh cung."

Phục Linh kinh hãi, vội la lên: "Tiểu thư, nô tỳ sao có thể chống đối chủ tử?"

Thượng Trang cắn răng: "Thành Vương không phải chủ tử của người."

Phục Linh ngây người, lại nghe Thượng Trang nói tiếp: "Người phải nhớ rõ. Ngày mai, ta đi tìm hắc. Nàng nhất định phải tìm hắc nói rõ việc này."

"Tiểu thư..."

Phục Linh vừa mở miệng đã bị nàng ngắt lời: "Nếu người muốn sống thì nghe theo ta. Nếu người qua đó, cả ta cũng không thể bảo vệ được người."

Thượng Trang đã nói tới đây, Phục Linh cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Nàng cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

"Nô tỳ nghe theo tiểu thư."

.....

Trở về Hoán Y Cục, nhớ tới chuyện của Nguyên Duật Diệp, trong lòng Thượng Trang không khỏi tức giận.

Thời điểm qua Càn Thừa cung, nàng vô tình nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương từ tầm cung hoàng đế đi ra. Nữ tử đối diện, dĩ nhiên cũng đã thấy nàng.

Hôm nay, nàng ấy tới đây một mình, không có Thanh Nhi.

Mộ Dung Vân Khương hướng nàng hành lễ: "Vu Thượng nghĩa."

Thượng Trang kinh hãi, lại nghe nàng nói chuyện: "Thánh Thượng đã thu hồi khẩu dụ."

Lời của nàng ấy làm Thượng Trang kinh hãi không thôi.

Khẩu dụ, là hôn sự của Mộ Dung Vân Khương và Hoàn Vương sao?

Vì thế, nàng ấy lúc này đã không còn là Vương phi tương lai, mà Thượng Trang là Thượng nghĩa tam phẩm, cho nên nàng ấy gặp nàng, theo lý phải hành lễ.

Thượng Trang khẽ cười: "Như vậy chẳng phải thuận theo ý tiểu thư sao?"

Mộ Dung Vân Khương cũng cười: "Cũng thuận theo ý của Vu Thượng nghĩa."

Thượng Trang kinh ngạc, lời này là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Chờ

Mộ Dung Vân Khương cũng không định ở lại, mỉm cười nhìn Thượng Trang rồi rời đi.

Thượng Trang quay đầu nhìn bóng lưng nữ tử, thân phận hiện nay của nàng quả thật có chút khó xử. Lúc trước, Hoàng đế có ý định chọn nàng làm Hoàn Vương phi, tuy hiện tại đã hủy hôn, nhưng ông cũng không thể sắc phong nàng làm phi tử của chính mình.

Nhưng, cho dù có thế, nàng vẫn không thể xuất cung. Dù sao, nàng tới đây với thân phận là tú nữ.

Thượng Trang lắc đầu, tiền đồ của Mộ Dung Vân Khương cũng không phải là chuyện nàng có thể đi quản.

.....

Một đêm này, Thượng Trang căn bản không thể ngủ được. Trong đầu nàng không ngừng lặp đi lặp lại chuyện của Phục Linh.

Chưa tới giờ Mão, nàng đã đứng dậy tới chính điện. Hiện tại nàng là ngự thị, cho nên phải tới hầu hạ Hoàng đế lâm triều.

Mặc long bào cho Hoàng đế, mỗi một động tác đều phải hết sức cẩn thận. Thỉnh thoảng Hoàng đế chỉ ho khan mấy tiếng, cũng không nói chuyện với nàng. Thượng Trang cúi đầu, làm xong tất cả rồi lui sang một bên đứng.

Hoàng đế bệnh đã lâu nhưng mỗi ngày đều cố gắng thượng triều. Không thể không thừa nhận, với chính sự, ông ấy quả thật tận tâm.

Thấy Trần Trung điu Hoàng đế ra ngoài, Thượng Trang mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nên ra cửa cung chờ Nguyên Duật Diệp, sau khi hạ triều, hắn muốn xuất cung thì đương nhiên phải đi qua đó.

Ra ngoài, nàng tình cờ thấy thái giám bên ngoài cao hứng, nàng nhìn không được mà hỏi: "Chuyện gì mà làm công công vui vẻ như vậy?"

Thái giám cười nói: "Vu Thượng nghĩa không cảm thấy bệnh tình của Hoàng Thượng đang chuyển biến tốt sao? Chuyện này không đáng phải vui vẻ sao?"

Thượng Trang còn đang ngẩn ra thì thái giám đã lướt qua người nàng. Nói tới Hoàng đế, sức khỏe của ông quả thật đã tốt hơn trước. Chẳng qua, thái y trong cung đều là người có y thuật cao minh, có thể chữa trị cho Hoàng đế cũng không phải điều gì kỳ lạ.

Một mình tới cửa cung, cô không trực tiếp đứng ngay cửa mà tìm một nơi trốn đi để tiện quan sát tình hình cửa cung. Giờ phút này, cửa cung đóng chặt, nàng đành phải đứng chờ tới thời điểm hạ triều.

Không bao lâu đã có người đi ra.

Thượng Trang căng mắt nhìn, người đi tới rất nhiều nhưng lại không có Nguyên Duật Diệp. Nàng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, không phải hắn lại tới Tự Ninh cung rồi chứ?

Chờ tới lúc cửa cung đóng lại, Nguyên Duật Diệp vẫn chưa đi ra.

Cẩn rằng, nàng do dự không biết có nên đi tìm hắn hay không. Lúc hoàn hồn, nàng đột nhiên phát hiện phía sau có người, nhất thời kinh hãi, nàng theo bản năng ôm ngực lui ra sau.

Nâng mắt, hắn không phải là Nguyên Duật Diệp mà nàng đợi này giờ sao?

Trong lúc nhất thời, nàng quên hành lễ.

Nam tử trước mặt hiển nhiên không so đo với nàng, hắn chỉ nhú mày, mở miệng hỏi: "Lén lút ở đây làm gì?"

Từ Tuyên chính điện đi ra, xa xa, hắn đã thấy nàng trốn ở góc này. Hắn cũng biết, nàng tới đây làm gì. Chỉ là khi thật sự đối diện với nàng, hắn lại muốn giả bộ cái gì cũng không biết.

"À, bốn vương biết rồi, người tới chờ hoàng thúc đúng không?" Hắn khẽ cười, lắc đầu nói, "Người không phải không biết, với sức khỏe của hoàng thúc, y không cần phải thượng triều."

"Người!" Thượng Trang nhú mày, nàng không thể để hắn vũ nhục Nguyên Chính Hoàn.

Hắn một chữ một câu đều là hoàng thúc, nhưng bên trong ẩn chứa bao ý kinh thường.

Nhìn nàng tức giận, hắn vui vẻ.

Hắn bỏ đi, một mặt nói: "Nếu không tin thì người cứ tiếp tục chờ đi. Bốn vương phải hỏi phủ ngụ một giấc."

Thấy hắn rời đi, dưới tình thế cấp bách, Thượng Trang duỗi tay nắm lấy ống tay áo của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Quỳ gối

Đây có lẽ là hành động đại nghịch bất đạo nhất mà Thượng Trang từng làm.

Nàng cư nhiên dám động thủ kéo hắn?

Cho đến lúc nam tử quay đầu lại, nàng mới hoàn hồn, cả người run run vội vàng rút tay, quỳ xuống: "Nô tỳ đáng chết."

Nguyên Duật Diệp có chút đắc ý, nàng biết sợ rồi sao?

Ha ha, biết sợ mới tốt.

Hắn duỗi tay, trực tiếp kéo thân hình bé nhỏ của nữ tử đứng lên.

Thượng Trang cắn răng, hấn tức giận thật rồi.

Nếu giờ khắc này có thể ngừng đầu, nàng nhất định có thể nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Nguyên Duật Diệp.

Hít một hơi thật sâu, hấn mới lại gần nàng, nói nhỏ: "Người có chuyện muốn nói với bốn vương sao?"

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng đưa mắt nhìn hấn.

Lúc này, người trước mặt đã thu lại ý cười, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng vào nàng.

Thượng Trang không hiểu đến tột cùng hấn muốn làm gì, nhưng vì Phục Linh, nàng chỉ có thể thử một lần này: "Ngài có thể không cần Phục Linh được không?"

Quả nhiên là vì chuyện của nha đầu kia.

Hấn cười thầm, nói: "Sao thế? Chính người đã rời khỏi Hoán Y Cục, chẳng lẽ người lại không cho người khác được thế hay sao?"

Thượng Trang trừng mắt liếc hấn, lúc này nàng có thể khẳng định, trong lòng hấn vô cùng rõ ràng, hấn chỉ là đang giả ngốc trước mặt nàng thôi!

Nhưng, cho dù hấn có giả bộ nàng cũng không thể làm gì hấn. Ai kêu hấn là chủ tử, còn nàng chỉ là cung nữ thôi chứ?

Thượng Trang cố nén tức giận: "Vương gia thật sự muốn tốt cho Phục Linh chứ?"

Hấn nhíu mày: "Bằng không, người nghĩ thế nào?"

"Nô tỳ ngu muội." Nàng cắn răng, "Nếu thật sự có chuyện tốt như vậy, chi bằng Vương gia... Muốn nô tỳ đi."

"An Lăng Vũ, người thật to gan!" Quát xong, hấn dường như không còn tức giận nữa, ngay cả lời nói cũng mang ý cười, "Người muốn bốn vương vì người mà đắc tội với phụ hoàng sao? Ha ha, người đang tính toán bốn vương sao?" Tay hấn bất giác xoa xoa khuôn mặt của nàng.

Thượng Trang nhần nhịn, hấn biết rõ nàng không phải đang có ý này.

Cùng hấn nói chuyện thật sự mệt mỏi, nhưng thật ra hấn chưa từng tức giận, người nóng vội chỉ có mình nàng.

Nàng lấy hết lá gan chất vấn hấn: "Vậy ngài muốn thế nào? Vì sao phải nhằm vào một nô tỳ?"

Nàng chỉ hỏi mấy câu nhưng đã tỏ ra khí chất kiên cường.

Nguyên Duật Diệp nheo hai mắt lại, nhẹ giọng hỏi: "Bốn vương làm gì người sao?"

"Người!"

Được lắm, nàng thừa nhận, ở trước mặt hấn, nàng chẳng đáng gì cả. Nhưng vì Phục Linh, nàng không thể từ bỏ như vậy.

Thượng Trang vừa định lên tiếng, đã thấy hấn cắt ngang: "Muốn bốn vương không cần kia cũng không phải không thể."

Trong lòng Thượng Trang không khỏi vui vẻ, vội hỏi lại: "Ngài muốn thế nào?"

Hấn khẽ cười: "Người tới ngôi đình lần trước quý gồi cho bốn vương. Hiện tại bốn vương phải qua Tự Ninh cung thăm mẫu phi, nếu người có thành ý có thể quý tới lúc bốn vương trở về."

"Được, nô tỳ đi ngay." Nói xong, nàng không nhìn hấn, trực tiếp xoay người chạy đi.

Không phải chỉ quý thôi sao? Nàng chỉ mong tới lúc đó hấn đừng đổi ý.

Khóe miệng của người đứng sau cong lên ý cười, nhìn nàng tức giận, hấn vừa ý. Đặc biệt là bộ dáng liều mạng của nàng lúc này, thật đáng yêu.

"Đáng yêu?" Hấn nhỏ giọng, hấn điên rồi sao? Vì một cung nữ mà làm nhiều trò như vậy?

"Hảo, nô tỳ cái này đi." Ngửa tất, cũng không nhìn hấn, xoay người liền chạy đi đi.

Thượng Trang chạy nhanh về phía trước, chỉ là mới đi vài bước, nàng đã nhìn thấy Mộ Dung Vân Sở đứng trước mặt nàng.

Nàng không khỏi kinh hãi...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Gặp mưa

Giật mình một cái, Thượng Trang mới cảm thấy bản thân thật buồn cười. Vừa mới hạ triều, Mộ Dung Vân Sở xuất hiện ở đây cũng rất bình thường.

Chỉ là, nàng đột nhiên nhớ lại lần đó chính mình có lòng tốt đỡ hấn lại bị nha đầu của Mộ Dung Vân Khương mắng câu dẫn thiếu gia nhà họ. Cho nên lúc này, nàng không tới gần, chỉ hành lễ với hấn từ xa.

Vừa định đứng dậy rời đi, Mộ Dung Vân Sở bỗng đứng lên tiếng: "Người An Lăng gia quả thật không có tiền đồ."

Nàng kinh hãi, bước chân không khỏi dừng lại. Hấn, rốt cuộc đang nói cái gì?

"Thừa tướng đại nhân..."

"Ta sẽ không để chính mình bị đưa qua đẩy lại." Vì sao nàng ta luôn tỏ ra vô tội như vậy? Cho dù những chuyện đã phát sinh trước mắt, hấn cũng không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung nàng. Cuối cùng, hấn chỉ quăng lại một câu, "Thành Vương không phải người nguoi có thể động vào." Nói xong, hấn quay đầu nhìn về phía trước.

Thượng Trang theo ánh mắt của hấn nhìn lại, trong lòng chấn động.

Là vì nghe những lời Nguyên Duật Diệp vừa nói với nàng hay sao?

A, nàng thật có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không tẩy hết. Chỉ là, nàng không muốn giải thích với hấn, dù sao hấn cũng không phải là gì của nàng.

Dù sao hấn đã nói như vậy, nàng cũng không còn gì để nói.

Thượng Trang hành lễ với hấn: "Nô tỳ cáo lui", rồi xoay người chạy đi.

Mộ Dung Vân Sở nhìn nàng, trong lòng cười lạnh, hấn thật chưa từng thấy qua nữ tử nào không biết xấu hổ như vậy. Nàng ta cư nhiên quang minh chính đại nói muốn Thành Vương thu nhận!

Hấn đang muốn rời đi thì đột nhiên nghe phía sau có người gọi. Lúc quay đầu, hấn thấy Trần Trung.

"Trần công công?" Mộ Dung Vân Sở nhíu mày.

"May là Thừa tướng đại nhân chưa xuất cung. Thánh Thượng mời ngài qua nói chuyện."

Hấn ngẩn ra, gật đầu: "Ta đi liền."

.....

Thượng Trang tới đình lý, cả thái dương đã rờn rờn mờ mờ.

Cung nhân đi qua nơi này không nhiều, nhưng, cho dù có đông, nàng vẫn phải quỳ.

Chuyện đã đồng ý, nàng nhất định làm được. Nàng chỉ hi vọng Nguyên Duật Diệp có thể giữ lời của hấn.

Nàng cắn môi, quỳ xuống.

Khoảng một nén nhang, gió đột nhiên nổi lên.

Thượng Trang giật mình, thời điểm nâng mắt đã thấy mây đen kéo tới dày đặc.

Trời sắp mưa, trong lòng nàng thầm nói.

Thượng Trang đang suy nghĩ, một cơn gió lạnh đột nhiên thổi tới, lạnh quá.

Nàng không khỏi rụt người, gió càng lúc càng lớn. Lá trên cây cũng bị cuốn theo, trong không trung đảo qua mấy vòng, chậm rãi rơi xuống.

Trong lòng thăm thẳm, trời sắp mưa, không biết Nguyên Duật Diệp còn tới hay không?

Đột nhiên, nàng bắt gặp cười.

Nếu hắn không tới, đó chẳng khác nào tự vả vào mặt mình. Hắn là người kiêu ngạo, sao có thể không tới?

Trong lòng thăm thẳm tự an ủi, nàng chỉ hy vọng nhanh chóng giải quyết sự tình của Phục Linh.

Trời đã bắt đầu mưa, rất lớn, từng giọt nện xuống đất phát ra thanh âm chói tai.

Thượng Trang mặc dù đang quý trong đình, nhưng nước mưa bắn tung tóe ướt hết người nàng. Nàng không khỏi nhích vào giữa, thời điểm ngẩng đầu nhìn ra ngoài mới phát hiện mưa đã vô cùng lớn, cảnh sắc bên ngoài đã khó nhìn rõ.

Trận mưa này chưa từng có dấu hiệu dừng lại, Thượng Trang cũng bắt đầu hoài nghi không biết Nguyên Duật Diệp có tới hay không.

Nhưng, cho dù hiện có đổi ý, không có ô, nàng cũng không thể quay về. Huống chi, nàng không muốn làm người có đầu nhưng không có đuôi.

Đợi thêm một lúc, Thượng Trang hình như nghe tiếng người tới.

Quay đầu, xuyên qua màn mưa, nàng mơ hồ thấy thân ảnh nam tử đi về hướng này.

Là hắn sao?

Thượng Trang nheo mắt, đột nhiên nghĩ tới một việc.

Ô đâu? Vì sao hắn không mang theo ô?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Tiểu nhân

Đội bóng người trong mưa tới gần, Thượng Trang mới thấy rõ mặt hắn.

Đúng là Nguyên Duật Diệp!

Nàng cả kinh nhìn hắn, nước mưa theo đường nét khuôn mặt chảy xuống, y phục, toàn bộ cũng đã ướt đầm. Hắn vẫn mặc triều phục như lúc nãy, một khi ướt mưa thì vô cùng nặng.

"Vương gia!" Nàng sợ hãi muốn đứng dậy, lại bị hắn tự tay ngăn cản, còn tà tà cười nhìn nàng. "Bỏn vương còn chưa cho ngươi đứng lên, một chút thành ý này ngươi cũng không có sao?"

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hắn, đã đến lúc nào rồi mà hắn còn...

Cắn chặt môi, nàng không biết nên nói gì với hắn mới tốt.

Nguyên Duật Diệp ngồi xuống ghế đá, cuối đầu nhìn nàng, hắn thật không ngờ, không ai theo dõi, nàng vẫn một mình ở đây quỳ gối, không hề đứng dậy. Kỳ thật, cho dù nàng làm bộ cũng không có người ngoài biết, không phải sao?

Tuy rằng...

Trong lòng còn đang nghĩ ngợi lung tung, Thượng Trang đã lên tiếng: "Ngài căn bản không tới Tự Ninh cung gặp Hiền phi nương nương, đúng không?" Lúc nàng tới đây, sắc trời cũng đã u ám. Nếu hắn tới cung của Tề Hiền phi, cho dù lúc rời khỏi chưa gặp mưa, nhưng Tề Hiền phi chắc chắn sẽ nhắc hắn mang ô theo.

Hắn cười rộ lên, khen ngợi nhìn nàng: "Ngươi vẫn thông minh như vậy."

Quả nhiên bị nàng đoán đúng, vậy, hắn vẫn luôn ở đây sao?

Nghĩ như vậy, Thượng Trang không khỏi tức giận, hắn rốt cuộc có ý gì chứ? Không tin nàng, cho nên ở đây giám thị nàng sao?

Đúng vậy, may là vừa rồi nàng không từ bỏ, nếu không chẳng phải sẽ vừa lòng hấn hay sao?

Mà hấn lại khẳng khái ở đây, điều đó chứng minh, chuyện của Phục Linh, hấn đồng ý rồi.

Đây có lẽ là chuyện duy nhất làm nàng vui vẻ. Nàng cúi người với hấn: "Nô tỳ cảm ơn Vương gia trước."

Hấn hình như không giống với Tề Hiền phi. Không biết vì sao, trong đầu Thượng Trang lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy.

Nguyên Duật Diệp cười nhạt một tiếng, sau đó nhú mày: "Thật không ngờ mưa lại lớn thế này."

Thượng Trang kinh hãi, lúc này mới nhớ tới cả người hấn đã ướt đẫm. Mưa lạnh như vậy, hấn mặc y phục ướt sũng trên người chắc chắn sẽ sinh bệnh. Nhưng hiện tại, nàng nên làm gì bây giờ?

Thượng Trang vội vàng đứng dậy, lúc này, hấn cũng không ngăn cản. Nàng nhỏ giọng: "Vương gia ở đây đợi một lát, nô tỳ đi lấy ô." Nói xong, nàng xoay người muốn chạy ra ngoài.

Nguyên Duật Diệp kinh hãi, vội giữ chặt nàng: "Ngươi điên rồi, mưa lớn như vậy ra ngoài làm gì?"

"Nhưng..."

"Bốn vương đã ướt cả người, muốn đi cũng là bốn vương đi."

"Ngài là Vương gia."

Nàng nhìn hấn, vì sao trong lòng lại cảm thấy, thời điểm hấn nói chuyện còn mang theo chút gì đó cao hứng vậy? Chẳng lẽ chuyện bị ướt mưa khiến hấn vui vẻ vậy sao?

Nam tử đắc ý đứng lên, tiến tới gần nàng: "Đau lòng cho bốn vương sao?" Thời điểm hỏi chuyện, một tay hấn nắm lấy cổ tay mảnh mai của nàng.

Thượng Trang không khỏi chán nản, nếu không phải hấn nấp trong chỗ tối giám thị nàng, sao có thể ướt mưa?

Thật sự là... Tiểu nhân!

Trong lòng nàng thầm mắng.

Thượng Trang giãy dụa mấy cái, nhưng hấn quá dùng lực, nàng có làm gì cũng uổng phí sức lực.

Hấn lại xem như không có việc gì: "Ngươi ra ngoài dầm mưa, nếu bị cảm thì sẽ không tốt." Trong lòng nàng run lên, hấn nói tiếp, "Ngươi là cung nữ bị bệnh, nếu để lây cho chủ tử thì phải làm sao? Hơn nữa người đó lại là phụ hoàng."

Hít một hơi thật sâu, nàng còn tưởng hấn sẽ nói cái gì hay lắm.

Được rồi, là nàng nghĩ hấn quá tốt.

Thượng Trang xấu hổ rút tay khỏi lòng bàn tay hấn, nói: "Nhưng ngài bị bệnh, Hiền phi nương nương sẽ không bỏ qua cho nô tỳ."

Hấn giống như bưng bình, buông tay ôm nàng, kêu: "Đúng vậy, mẫu phi sẽ không bỏ qua cho ngươi. Chỉ là, nếu ngươi làm bốn vương hải lòng, bốn vương tự nhiên sẽ không nói ra sai lầm của ngươi."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng cố tình nói như vậy, còn hấn thì hay rồi, vô lại đem trách nhiệm đổ lên người nàng.

Nàng nén cơn giận: "Hiện tại nô tỳ là ngự thị." Ngoại trừ Hoàng đế, ai cũng đừng hòng sai nàng hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Ghen tị

Nguyên Duật Diệp không hề ngại, vẫn cười: "Không phải chính ngươi cầu xin bốn vương muốn ngươi sao?"

Chắc hấn chỉ đang vui đùa, Thượng Trang mở miệng đáp trả: "Nếu thu nhận nô tỳ, ngài không sợ Hiền phi nương nương sẽ mất hứng sao?" Dùng từ mất hứng vẫn còn rất nhẹ, nếu Nguyên Duật Diệp làm vậy, chỉ sợ Tề Hiền phi sẽ tức tới hộc máu.

Nụ cười trên mặt cuối cùng cũng cứng lại, hần nhìn nàng, sau một lúc lâu mới hỏi: "Chuyện mẫu phi tính thế, ngươi vẫn còn nhớ sao?"

Hiện tại hần nói chuyện thật thoải mái, nhưng đối với nàng là một lần dạo quanh quỹ môn quan.

Không biết vì sao, giờ khắc này, nàng không hề sợ hần, liền trả lời: "Nô tỳ không thể không ghi nhớ, nếu không nhớ thì sẽ có lần tiếp theo. Nhưng nô tỳ muốn sống, có nằm mơ cũng muốn bản thân được sống." Tất cả đều là tiếng lòng của nàng.

Nam tử không khỏi run sợ, nhưng hần vẫn cố ý tỏ ra không đồng tình, cười hỏi: "Ngươi sống không được tốt sao?"

Đúng vậy, nàng còn sống.

Nhưng như vậy hần liền quên những chuyện kinh tâm động phách lúc trước hay sao?

Thượng Trang tức giận, cắn răng nói: "Đó là vì Hoàn Vương điện hạ tới kịp lúc." Nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, trái tim của nàng cũng thoáng dịu bớt, bởi vì, y vì nàng mà tới.

Nghe nàng nhắc tới Hoàn Vương, lửa giận trong lòng Nguyên Duật Diệp lại lần nữa nổi lên. Hần nắm chặt cổ tay của nàng khiến nàng đau tới nhủu mày, theo bản năng muốn rút ra.

"Vương gia..."

"Ngươi cho rằng y cứu ngươi, một lòng một dạ muốn cứu ngươi sao?" Hần chưa bao giờ tin Nguyên Chính Hoàn sẽ vì một nữ tử mà mạo hiểm như vậy.

"Vương gia..." Kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, nàng đột nhiên cảm thấy buồn người, bất giác hỏi, "Vì sao ngài lại ghen tị với y?"

Mỗi một lần, những chuyện có liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, hần đều tức giận. Bản thân hần luôn cố tình kìm nén, nhưng đôi mắt kia sẽ không gạt người.

Ghen tị.

Không biết vì sao, trong đầu Thượng Trang lại nghĩ tới hai chữ này.

Chỉ là nàng nghĩ không ra, Nguyên Chính Hoàn đối với hần mà nói đến tột cùng có gì mà khiến hần buông xuống không được?

Mọi thứ của hần đều không thua Thái tử, hần còn có một mẫu phi sau lưng, tiền đồ vô lượng. Mà Nguyên Chính Hoàn, y có cái gì? Ngay cả hôn sự được Hoàng đế ban xuống cũng có thể bị Mộ Dung Vân Khương từ chối.

Nghĩ tới, trong lòng không khỏi khó chịu.

Cố tình, Nguyên Duật Diệp còn nhắm tới y khắp nơi. Cho nên, nàng mới không thích hần.

"Thu lại sự thương hại của ngươi đi." Nhìn vẻ mặt không đành lòng của nữ tử, hần cũng cảm thấy tức giận.

Thượng Trang sợ hãi, lắc đầu: "Nô tỳ không thương hại y, y không cần bất cứ ai thương hại."

Y nói, nếu có thể, y vẫn sẽ bảo vệ nàng. Còn nàng lại bất tri bất giác hy vọng y đừng bị thương, hy vọng y có thể vui vẻ.

Bên ngoài, mưa vẫn lớn như vậy. Từng giọt theo gạch ngói chảy xuống giống như thác nước, đem những thứ xung quanh mái đình ngăn cách với nơi đây. Khắp nơi chỉ có tiếng "ào ào" của gió mang mưa bụi bắn vào.

Trong đình, hai người vẫn nhìn nhau, nhưng không ai nói gì.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng buông tay giữ nàng ra, tức giận ngồi xuống.

Thượng Trang vỗ vỗ cổ tay của mình, hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm nghĩ, hần thật là hi vọng ái ố vô thường. Quay đầu nhìn ra bên ngoài, nàng thật hy vọng mưa có thể nhanh chóng ngừng lại, như vậy, nàng sẽ không cần ở cùng với hần.

Qua một lát, nam tử đột nhiên mở miệng: "Bôn vương hối hận."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, hối hận gì chứ? Chuyện của Phục Linh, chẳng lẽ hần lại thay đổi suy nghĩ của mình đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Đổi ý

Nàng vội vàng mở miệng: "Ngài là Vương gia, chuyện đã hứa sao có thể đổi ý chứ?"

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp biến sắc, đứng đờ đẫn tức giận đứng lên, nhú mày: "Trong lòng ngươi, bản vương là kẻ như vậy sao? Đổi ý? Bản vương đột nhiên cũng muốn làm ra loại chuyện này đấy!"

Thượng Trang bị hấn dọa sợ, chẳng lẽ, ý của hắn không phải việc này sao?

Như vậy...

Nàng cắn môi, không biết nói gì.

Hắn cũng không thêm giải thích, chỉ trừng mắt nhìn nàng, tiếng hít thở của hắn đã dần trầm xuống nhưng trái tim Thượng Trang đã có chút loạn nhịp.

Nàng đứng đó, trong lòng xấu hổ.

Quả thật, nàng không nên xúc động như vậy, chỉ là đối diện với Nguyên Duật Diệp, nàng không thể nào giữ được bình tĩnh. Nàng không biết trong lòng hắn đang cất giấu chiêu trò gì, cho nên mới..

Bầu không khí có chút khó xử, mưa bên ngoài cũng như vậy mà càng lúc càng lớn.

Không biết trôi qua bao lâu, bầu trời mới dần dần sáng lên, mưa cũng bắt đầu nhỏ lại.

Thượng Trang không khỏi cao hứng, lúc quay đầu đã thấy Nguyên Duật Diệp lui từng bước ngồi xuống ghế đá, nâng mắt nhìn nàng.

Thấy hắn không có ý định rời đi, Thượng Trang đành lên tiếng trước: "Nô tỳ đi lấy ô." Nói xong, nàng cũng không đợi hắn đồng ý, lập tức xông r bên ngoài.

Thượng Trang đem ô về, giờ phút này mưa đã rất nhỏ, cho dù có ra ngoài cũng không bị ướt. Chỉ là đưa mắt nhìn tới, bên trong đình lý đã không còn bóng người.

Nàng không khỏi kinh hãi, bước chân bất giác nhanh hơn, trong đình lý, thật sự đã không còn ai.

Nàng vội đưa mắt nhìn bốn phía, một người cũng không thấy. Nàng ôm ô chạy ra ngoài, giữa đường đụng phải một thái giám, liền lập tức hỏi: "Công công có thấy Thành Vương điện hạ đâu không?"

Thái giám kia lắc đầu: "Không thấy."

Không thấy...

Hắn xuất cung rồi sao?

Nếu hắn tới Tự Ninh cung, nàng không dám tới tìm.

Thở dài một tiếng, dù sao chuyện của Phục Linh cũng đã giải quyết, nàng cũng không nên tìm hắn thì hơn.

Đúng rồi, nàng còn phải về Hoán Y Cục nói cho Phục Linh một tiếng, kêu nàng ấy không cần tới Tự Ninh cung hầu hạ. Nàng nhìn sắc trời, đột nhiên giật mình, bây giờ là lúc nào rồi?

Trận mưa này kéo dài, hiện tại, nàng phải về Càn Thừa cung trước.

Phục Linh bên kia không cần gấp, nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định trở về Càn Thừa cung.

.....

Trần Trung thấy Thượng Trang trở về, vội vàng chạy tới, nói: "Vu Thượng nghĩa về rồi sao, Thánh Thượng đang tìm ngươi đấy!"

Thượng Trang kinh hãi, vội hỏi: "Thánh Thượng tìm ta làm gì?"

Trần Trung lắc đầu: "Ngươi vẫn là mau vào đi."

Thượng Trang thoáng chần chờ nhưng cuối cùng vẫn bước vào trong.

Tinh thần của Hoàng đế lúc này đã tốt hơn trước, ông đang ngồi trên giường đọc sách. Thượng Trang cẩn thận tiến lên, quỳ xuống: "Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng."

Hoàng đế "Ừ" một tiếng rồi tiếp tục lật sách, sau đó mới nâng mắt nhìn nàng, hỏi: "Đi đâu vậy."

Thượng Trang vẫn cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: "Trời mưa nên nô tỳ ở trong đình lý của Ngự hoa viên."

Hoàng đế nhìn chiếc ô trong tay của nàng, nàng lại nói: "Vừa rồi có công công đi ngang qua cho nô tỳ mượn." Nàng thực sự sợ Hoàng đế biết chuyện nàng và Nguyên Duật Diệp ở chung, phiền phức của bản thân đã quá nhiều rồi, nàng không muốn tiếp tục chuốc lấy khổ nữa.

Hoàng đế không tiếp tục truy hỏi, chỉ nói: "Lát nữa trầm phải xử lý chính sự, không có thời gian gặp Hiền phi, người thay trầm qua Tự Ninh cung nói với nàng, kêu nàng hôm nay không cần tới đây."

Hoàng đế thân nhiên ra lệnh khiến Thượng Trang không khỏi kinh hãi.

Muốn nàng tới Tự Ninh cung, đó không phải là đưa cừu vào miệng cọp sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Ghi hận

Nhưng nếu Hoàng đế đã ra lệnh, nàng cũng không thể cãi lời.

Trên đường tới Tự Ninh cung, lòng nàng không ngừng bất an.

Từ sau chuyện đó, nàng chưa từng gặp lại Tề Hiền phi. Nhớ lại lần đầu tới Tự Ninh cung, bà ấy còn nắm lấy tay nàng, thân thiết nói bọn họ là thân thích, bà ấy có thể giúp nàng.

Ha ha, nàng cười giễu một tiếng, nơi này có thể có cái gọi là thân thích đáng sao? Hiện tại, nàng xem như đã nhìn thấu.

Bước vào Tự Ninh cung, gặp một cung nữ ra tiếp đón, Thượng Trang vội nói: "Ta phụng mệnh của Thánh Thượng tới truyền lời với Hiền phi nương nương."

Chỉ chốc lát sau, cung nữ đi ra mời Thượng Trang đi vào.

Vừa bước vào, thấy Ti Y đang xoa vai giúp Tề Hiền phi, nàng chân chờ, cuối cùng vẫn tiến lên hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Hiền phi nương nương."

Tề Hiền phi đưa mắt nhìn, cho tới lúc nhìn rõ, ánh mắt bà lộ ra căng thẳng: "An Lăng Vu?"

Thượng Trang lặng lẽ nắm chặt hai tay, đầu vẫn cúi thấp như trước.

Tề Hiền phi phát tay ý bảo Ti Y lui sang một bên. Bà đứng dậy, đi tới trước mặt Thượng Trang, mỉm cười: "Người hẳn nên tạ ơn bọn cung, nếu không nhờ bọn cung giúp người, sao người có thể trở thành ngự tiền Thượng nghĩa?"

Thượng Trang cũng khẽ cười: "Vâng, nô tỳ tạ ơn nương nương." Nàng sẽ không so đo với bà, dù sao, đối phương cũng là chủ tử một cung.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, mới nói: "Nói đi, chuyện gì?"

"Thánh Thượng nói hôm nay có chính sự phải xử lý, kêu ngài không cần qua Càn Thừa cung."

Tề Hiền phi nhíu mày, hôm nay Thánh Thượng có việc sao? Từ sau chuyện của Thái tử, Thánh Thượng dường như cố ý tránh mặt nàng, nàng muốn gặp nhưng luôn bị cự tuyệt.

"Nương nương..." Ti Y nhỏ giọng gọi bà.

Tề Hiền phi phẫn nộ xoay người, quát: "Phân phó xuống, không cần chuẩn bị điểm tâm nữa."

Ti Y kinh hãi, chẳng qua nàng biết giờ phút này Tề Hiền phi đang tức giận, tốt nhất là nên ít lời. Nàng gật đầu đáp: "Vâng, nô tỳ đi ngay." Sau đó nàng hành lễ, vội vàng lui xuống.

"Nô tỳ cũng xin cáo lui."

Tề Hiền phi chợt lên tiếng: "Vu Nhi."

Bước chân bên dưới lập tức cứng lại, Tề Hiền phi gọi nàng như thế, chắc hẳn là có chuyện.

Nàng xoay người, cúi đầu hỏi: "Nương nương còn gì phân phó sao? Thánh Thượng... Còn chờ nô tỳ trở về trả lời."

Tề Hiền phi miễn cưỡng cười, tiến lên: "Ồ ngự tiền, Thánh Thượng đối xử với người tốt chứ?"

Thượng Trang giật mình nhìn bà, gật đầu: "Ta nương nương quan tâm, nô tỳ vẫn ổn." Thủ đoạn của Tề Hiền phi không phải nàng chưa chứng kiến, hiện tại vẫn nên cách xa bà ấy mới tốt.

Tề Hiền phi cũng gật đầu, nói: "Người là một cô nương thông minh, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt."

"Nô tỳ không hiểu."

Tề Hiền phi không quan tâm nàng có hiểu hay không, chỉ nói: "Lần này Thái tử đắc tội với Thánh Thượng, ấn tượng của ngài ấy với Thái tử chắc hẳn sẽ không còn tốt. Nếu, người có thể đứng cùng chiến tuyến với bọn cung..."

"Nương nương." Nàng lấy hết dũng khí cắt ngang lời bà: "Nô tỳ ngu muội, chỉ sợ phá hư chuyện tốt của nương nương." Hiện tại nàng đã trở thành ngự tiền Thượng nghiã, bà ấy lại cảm thấy nàng còn giá trị lợi dụng tiếp sao?

Tề Hiền phi không ngờ Thượng Trang to gan như vậy, lạnh giọng: "Chuyện của Thái tử, người ghi hận bọn cung?"

"Nô tỳ không dám." Thượng Trang vội quỳ xuống.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, vừa định tiếp tục thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng. Thanh âm của thái giám nhanh chóng truyền tới: "Nương nương, không tốt rồi nương nương! Người trong phủ Thành Vương tới báo, nói Vương gia nhiễm phong hàn, đến giờ sốt cao không lui..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Sinh bệnh

Thượng Trang kinh hãi, thời điểm quay đầu vừa lúc thấy thái giám xông tới. Hắn thở hổn hển, quỳ bên dưới Tề Hiền phi, tiếp tục: "Nương nương, Linh Khuyết cô nương nói..."

"Vô liên sự, còn nói gì nữa hả? Vương gia bị bệnh sao không truyền thái y?" Vừa nghe tin con mình bị bệnh, Tề Hiền phi làm sao còn quan tâm chuyện của Thượng Trang, tâm trạng gấp gáp tới mức sắc mặt cũng thay đổi.

Thái giám sợ hãi rút cổ lại, nhỏ giọng: "Nhưng... Nhưng Vương gia không cho thái y xem."

"Người nói cái gì?" Tề Hiền phi túm lấy vạt áo của thái giám.

Cả người thái giám run run, một câu cũng nói không ra lời.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, nhanh chóng đi ra ngoài.

"A, nương nương..." Ti Y trở về, vừa lúc thấy Tề Hiền phi thì vội đuổi theo, hỏi, "Nương nương định đi đâu?"

"Tới Càn Thừa cung gặp Thánh Thượng, bọn cung muốn xuất cung!"

Nguyên Duật Diệp bị bệnh, bà làm mẫu thân mà lòng như lửa đốt. Còn không cho truyền thái y, hẳn rồi cuộc bị làm sao vậy?

Bà cắn răng, nếu không phải có chuyện nghiêm trọng, Linh Khuyết chắc chắn sẽ không phái người vào cung báo tin.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn ra ngoài, ánh mắt dừng lại trên người thái giám. Nàng đứng dậy, hỏi: "Vương gia làm sao vậy?"

Thái giám lúc này mới hoàn hồn, nâng tay lau mồ hôi trên trán, lắc đầu: "Ta có biết gì đâu..." Hắn vỗ ngực thở dài nhẹ nhõm.

Trên đường về Càn Thừa cung, trong đầu Thượng Trang vẫn quanh quẩn chuyện của Nguyên Duật Diệp.

Trở về liền bị bệnh, không phải là do ướt mưa chứ?

Nàng cắn răng, cho dù sự thật là vậy cũng là do hắn tự tìm lấy. Đứng ngoài mưa lâu như vậy, hẳn cũng không bị ai ép buộc.

Vào Càn Thừa cung, vừa lúc thấy Trần Trung đang hầu hạ Hoàng đế uống thuốc. Thấy nàng trở về, Hoàng đế nâng mắt, mở miệng hỏi: "Thành Vương bị

bệnh sao?"

Xem ra Tề Hiền phi vừa tới đây, nàng đành phải gật đầu.

Hoàng đế cũng không hỏi gì thêm, chỉ cúi đầu uống thuốc.

Gần tới, long thể Hoàng đế không khỏe nên lên giường nghỉ sớm. Thời gian đó Hoàng hậu có tới hỏi thăm nhưng cũng không được vào.

Trước khi Hoàng hậu đi, thấy Thượng Trang canh giữ bên ngoài, ánh mắt bà ần ần một tia tức giận. Bà sẽ không bao giờ quên chính cung nữ này đã hại Thánh Thượng có thành kiến với Thái tử.

Thượng Trang cúi đầu, nghe tiếng Hoàng hậu đi xa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nửa đêm, trời lại mưa.

Thượng Trang nằm trên giường nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Nàng đứng dậy, đi tới đẩy cửa sổ ra. Bên ngoài tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy. Không biết vì sao, trước mặt nàng lại hiện lên bộ dáng Nguyên Duật Diệp đi trong mưa buổi sáng.

Nàng cắn răng, chuyện này, cho dù thế nào cũng không liên quan tới nàng.

Cố ý không cho thái y xem, rốt cuộc trong hồ lô của Nguyên Duật Diệp đang bán thứ thuốc gì?

.....

Hôm sau, hoàng hôn, Thượng Trang mới có thời gian qua Hoán Y Cục.

Tìm một vòng không thấy Phục Linh đâu, nàng không khỏi giật mình.

Từ ma ma thấy nàng, thái độ đương nhiên vô cùng khách khí. Bà mời nàng ngồi, còn cố ý gọi người rót trà cho nàng. Thượng Trang nào có tâm trí như vậy, liền hỏi: "Cô cô, vì sao không thấy Phục Linh vậy?"

Không ngờ Từ ma ma nghe xong, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc: "Phục Linh hôm qua không phải đã được Hoàn Vương đưa xuất cung rồi sao?"

"Hôm qua?" Thượng Trang cả kinh đứng dậy.

Từ ma ma gật đầu: "Đúng vậy. Vương gia có tìm người, lúc trở về còn bị dính mưa. Ôi, ánh mắt của Mạc thị vệ lúc đó như muốn giết người vậy!" Thời điểm nhắc lại, sắc mặt Từ ma ma còn lộ ra vẻ kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Quan chức

Thân thể Thượng Trang không khỏi cứng lại, sau một lúc lâu, nàng mới lên tiếng hỏi: "Vây... Vây Vương gia có nói gì không?"

Từ ma ma phản bác: "Ôi, còn nói gì nữa! Cả người ngài ấy ướt hết, Mạc thị vệ phải cứng rắn lời đi. À đúng rồi, ngay cả nha đầu Phục Linh cũng rồi lên đi theo." Bà ta dừng lại, tỏ vẻ khó hiểu, "Người nói xem việc này rốt cuộc là sao đây? Không phải Thành Vương điện hạ nói muốn thu nhận Phục Linh sao? Sao người đến lại đổi thành Hoàn Vương điện hạ."

Từ ma ma còn chưa nói xong, Thượng Trang đã xoay người rời khỏi Hoán Y Cục.

Thì ra, hôm qua y tiến cung.

Y không quên chuyện mình đã hứa.

Từ ma ma nói, y còn tới tìm nàng..

Nhưng lại không ngờ, nàng và Nguyên Duật Diệp bị mưa to vây lấy phải trốn trong mái đình.

Nàng biết Nguyên Chính Hoàn không thể nhìn được, nhưng không biết vì sao nàng lại cảm thấy, y nhất định biết nàng ở cùng với Nguyên Duật Diệp...

Thượng Trang hít vào một hơi thật sâu, bước chân dừng lại.

Bị mưa xối, y vẫn ổn sao?

Nhưng hiện tại nàng chỉ là cung nữ, không thể xuất cung.

Điều nàng có thể làm, chỉ có chờ.

Cả ngày hôm nay, Nguyên Chính Hoàn quả nhiên không vào cung.

Thượng Trang hầu hạ Hoàng đế đi ngủ xong liền về phòng mình.

Hôm sau, sau khi hạ triều, Hoàng đế gọi Thượng Trang tới Ngự thư phòng.

Nàng tiến lên hành lễ, vừa lúc ông ấy buông tấu chương xuống. Hoàng đế cho nàng bình thân nhưng chưa từng nâng mắt mà nhìn.

Nàng đứng hầu một bên, sau một lúc lâu mới nghe ông lên tiếng: "Thái tử... Khụ khụ..." Mới nói hai chữ, ông lại đột nhiên ho khan.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, lập tức tiến lên vỗ nhẹ lưng cho Hoàng đế, trong đầu thầm thắc mắc, vì sao đang êm đẹp, ông ấy lại nhắc tới Thái tử trước mặt nàng?

Ho một hồi, Hoàng đế mới nâng tay ý bảo không sao. Ông nhìn nàng, lại nói: "Chức vụ úy trong triều còn trống, Thái tử dâng tấu, tiến cử An Lăng Tề."

Thượng Trang chấn động, không tin nhìn Hoàng đế.

An Lăng Tề, đó là ca ca của An Lăng Vu.

Thiếu gia...

Hai tay bất giác nắm chặt thành nắm đấm, việc này liên quan tới quá nhiều người.

Thái tử, An Lăng phủ.

Nếu Hoàng đế đã tự mình hỏi nàng, ông ấy không phải nghĩ nàng và việc này liên quan tới nhau chứ? Hay là ông ấy trực tiếp nghĩ tới trường hợp nàng cầu tình với Thái tử?

Thượng Trang cắn môi, cúi đầu: "Thánh Thượng, nô tỳ chỉ là một cung nữ, chuyện này, nô tỳ không hiểu.

Chuyện này, cho dù nàng có giúp An Lăng Tề hay không đều không ổn, chi bằng bản thân tránh đi thì hơn.

Hoàng đế bất giác cười, thái độ của nàng quả nhiên giống hệt suy đoán của ông. Ông đứng lên, đi tới cạnh nàng, hỏi: "Đã nhiều ngày rồi tâm tình của Thái tử vẫn không tốt. Trẫm biết Tàn Lương đệ có đi tìm người, tốt lắm, người đã không còn mắc thêm sai lầm nào nữa."

Cả người Thượng Trang rùng rùng mồ hôi, lần đó, cho dù thế nào nàng cũng sẽ không tới Đông cung. Cùng lúc, nàng lại bắt đầu kinh ngạc, nói như vậy, chuyện Hoàn Vương tới Hoán Y Cục ông cũng biết sao?

Nàng nâng mắt nhìn Hoàng đế, ông không nói gì, chỉ xoay người nhìn bản tấu chương kia: "Chức vụ úy này, trong lòng trẫm đã có chọn được người."

Ý của ông là sẽ không cho An Lăng Tề nhậm chức.

Thượng Trang cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không biết thiếu gia có biết chuyện An Lăng Vu tiến cung căn bản không phải muội muội của hắn hay không, nhưng tóm lại, không gặp mới là tốt nhất. Mà nàng cũng hiểu, lão gia không muốn người nhà An Lăng vào triều làm quan.

Hoàng đế thầm đánh giá nữ tử trước mặt, nàng thật thông minh, sự thông minh của nàng hết lần này tới lần khác khiến ông nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Ông hình như có chút thương thức nàng.

Hoàng đế định xoay người ngồi xuống thì nghe tiếng Trần Trung từ bên ngoài truyền vào: "Thánh Thượng, Hiền phi nương nương cầu kiến."

Hoàng đế nhíu mày: "Đây là Ngự thư phòng, nàng ấy tới làm gì? Kêu nàng ấy về đi."

"Việc này..." Trần Trung khó xử quay đầu nhìn Tề Hiền phi đứng cách đó không xa, chỉ phải cắn răng tiếp tục, "Hiền phi nương nương nói, bên phía Thành Vương điện hạ sợ là không xong rồi. Khẩn cầu Thánh Thượng..."

Trần Trung còn chưa nói xong, Hoàng đế đã đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Thượng Trang cũng giật mình không nhẹ, trận phong hàn đó nghiêm trọng vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Xuất cung

Cửa lớn bị đẩy ra, Tề Hiền phi từ xa thấy Hoàng đế ra ngoài, cuống quýt chạy tới. Ti Y hoảng loạn đuổi theo phía sau: "Nương nương, ngài đi chậm một chút... Nương nương..."

Tề Hiền phi chạy tới trước mặt Hoàng đế, quỳ xuống: "Thánh Thượng..." Lời vừa nói ra, bà đã nhịn không được mà nước nớc.

"Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng." Ti Y quỳ xuống hành lễ.

Hoàng đế nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Thành Vương sao rồi?"

Thượng Trang đứng phía sau ông, lúc này nhìn Tề Hiền phi dưới đất, nàng thật không phân biệt được có phải bà ấy giả bộ hay không.

Rõ ràng, hôm qua Nguyên Duật Diệp còn tròn mắt đùa giỡn nàng trong đình.

Nàng cảm thấy, nam tử đó không hề yếu ớt như vậy.

Tề Hiền phi dùng khăn lau nước mắt, khóc lóc: "Thái y nói, nói nó sốt cao không lui, thần thiếp... Thần thiếp sợ..." Bà giữ chặt ống tay áo của Hoàng đế, nước nớc, "Hôm qua lúc thần thiếp tới phủ, nó còn có thể nói chuyện với thần thiếp, nhưng hôm nay... Thái y tới báo nó đã hôn mê bất tỉnh, Thánh Thượng..."

Hoàng đế nghe xong liền lao đảo, Thượng Trang vội đỡ lấy ông, nhìn sắc mặt ông khó coi, run run nói: "Trần Trung, bãi giá, trẫm muốn đi thăm Diệp Nhi!"

Trần Trung thấy thần sắc của Hoàng đế như vậy, biết việc này không nhỏ nên lập tức xoay người phân phó.

Tề Hiền phi vẫn anh anh khóc, nghe Hoàng đế nói thế, bà mới nghẹn ngào: "Nô tỳ thay Diệp Nhi tạ Thánh Thượng."

Hoàng đế không nhìn bà, lập tức đi về phía trước. Thượng Trang chỉ đành đuổi theo đỡ lấy ông. Nàng lặng lẽ nhìn Tề Hiền phi, nhìn Ti Y bò lên đỡ lấy bà.

Thượng Trang không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ hần bệnh nặng vậy sao?

Nàng lại nhìn Hoàng đế, trên mặt ông rõ ràng vẫn là lo lắng.

Người già rồi, rốt cuộc vẫn trở nên yếu ớt.

.....

Bên ngoài, Trần Trung đã chuẩn bị sẵn ngự giá.

Thượng Trang đỡ Hoàng đế tiến lên, vừa vào bên trong, ông lại ho khan mấy tiếng.

"Thánh Thượng..." Thượng Trang vỗ lưng giúp ông, nhíu mày nói, "Thân thể của ngài..."

"Trẫm không sao." Ông đưa đầu ra ngoài, "Khởi giá."

Ngự giá chậm rãi nâng lên, Hoàng đế đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhắc nhở lên, nói: "Trần Trung... Khụ khụ... Truyền Thái y tới Thành Vương phủ cho trẫm."

Trần trung đáp lời, trong lòng không khỏi lo lắng. Hoàng đế đã lâu chưa có tâm trạng như vậy. Giờ phút này, hần cũng không dám chậm trễ, vội vàng phân phó thái giám bên cạnh theo hầu, còn mình nhanh chóng chạy tới Thái y viện.

Ti Y đỡ Tề Hiền phi đi theo, Tề Hiền phi không lên cùng ngự giá mà lên cỗ kiệu phía sau. Bà nâng tay xoa mắt, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Thánh Thượng vẫn là quan tâm Diệp Nhi."

Ti Y gật đầu, cũng không nói gì.

Cách đó không xa, Tần Lương đệ đỡ Hoàng hậu, hai người cùng đưa mắt nhìn.

Tần Lương đệ hừ nhẹ một tiếng: "Nurong nurong, mẹ con Hiền phi này thật biết nói dối. Ngài nhìn xem, ngay cả Thánh Thường cũng bị lừa xuất cung!"

Ánh mắt Hoàng hậu lập tức trở nên sắc bén, bà nhìn theo cổ kiệu của Tề Hiền phi, bàn tay giấu dưới ống tay áo sớm đã nắm chặt thành nắm đấm. Bà cắn răng: "Về Đông cung nói Thái tử, kêu nó tới Thành Vương phủ thăm bệnh Ngũ đệ của nó đi."

"Vâng." Tần Lương đệ đắc ý cười, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tụ Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Kinh trập

Thành vương phủ.

Ngự giá của Hoàng đế vừa tới, mọi người trong vương phủ đều ra ngoài nghênh đón, quỳ gối hô to "Vạn tuế".

Thượng Trang đỡ Hoàng đế xuống đã thấy Linh Khuyết quỳ phía trước. Thời điểm bọn họ tiến lên, Linh Khuyết lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng, trong đôi mắt kia hình như ẩn ẩn một chút kinh hoàng. Mà đôi mắt nàng ấy cũng hồng hồng, hình như là vừa khóc.

Không biết vì sao, trái tim Thượng Trang run lên, kết quả như vậy nàng không muốn nhìn thấy chút nào.

Tề Hiền phi và Ti Y cùng tiến lên, Linh Khuyết lặng lẽ nhìn bà, khẽ gọi: "Nurong nurong, ngài tới rồi."

Mọi người vừa tới cửa liền nghe phía sau truyền tới tiếng vó ngựa. Quay đầu lại mới thấy, là Trần Trung mang theo thái y tới đây.

Đoàn người tiến vào phòng của Nguyên Duật Diệp.

Đúng lúc nha đầu bụng bồn nước đi ra, nhìn thấy đoàn người trước mặt, nha đầu hoảng sợ, thiếu chút đã đánh rơi bồn nước. Nàng ấy cuống quýt quỳ xuống hành lễ.

Hoàng đế không thèm nhìn nàng ấy, nhanh chóng đi vào.

Bên trong đặt đầy lò sưởi, người vừa bước vào lập tức có thể cảm nhận sự chênh lệch nhiệt độ qua một cánh cửa.

"Diệp Nhi." Tề Hiền phi ghen ngào gọi tên hần. Không để ý Hoàng đế cũng đang ở đây, bà lao thẳng tới bên giường.

Tới gần hơn, Thượng Trang mới nhìn rõ nam tử nằm trên giường.

Hần nhắm chặt hai mắt, bờ môi tái nhợt, gò má lại nhiễm một màu hồng mất tự nhiên.

Thoạt nhìn, hần quả thật đang sốt rất cao.

Thượng Trang cắn môi, nhớ lại thời điểm hôm qua ở Tự Ninh cung nghe nói hần không chịu cho thái y xem bệnh. Thật không biết hần đang phát điên gì nữa.

Sốt cao như vậy chắc chắn sẽ mất mạng.

Nàng còn nghe có người nói, tính mạng của hần tuy đã được bảo toàn nhưng bản thân lại biến thành kẻ ngốc.

Vấn đề là, đường đường là Thành Vương sẽ biến thành kẻ ngốc hay sao?

Không biết vì lý do gì, nàng vẫn luôn cảm thấy không thể xảy ra trường hợp như thế.

Một người bá đạo như vậy làm sao có thể trở nên ngốc nghếch cơ chứ?

Hoàng đế nhìn đứa con trên giường, cung mày lại càng chặt: "Trọng thái y, còn không mau qua xem bệnh cho Vương gia."

Trọng thái y lập tức tiến lên: "Thỉnh nurong nurong dời bước để vi thần bắt mạch cho Vương gia."

Tề Hiền phi lúc này sao dám chậm chậm? Bà lập tức đứng lên, đi qua một bên.

Trọng thái y bắt mạch cho Nguyên Duật Diệp, chỉ mới một lát, cung mảy cũng nhú lại càng sâu. Thượng Trang không khỏi khó chịu trong lòng.

"Sao rồi?" Hoàng đế nhin không được mà hỏi.

Thần sắc của Trọng thái y có chút kích động, ông xoay người nhìn Hoàng đế, quỳ xuống: "Thánh Thượng, Vương gia ngài ấy..."

"Diệp Nhi thế nào?" Tề Hiền phi cũng run run hỏi.

Hoàng đế bắt giác tiến lên, ánh mắt dừng ngay trước người Trọng thái y. Ông ấy lau mồ hôi, tiếp tục nói: "Vương gia... Vương gia bị thương, hơn nữa còn cảm nhiễm phong hàn nên mới sốt cao không khỏi. Tình hình... Thật sự không tốt."

Bị thương?

Tất cả mọi người đề căng lớn đôi mắt, Thượng Trang cũng không thể tin, trong đầu cố gắng hồi tưởng tình hình hôm qua.

Thời điểm còn trong đình lý, không...

Nàng chắc chắn khi đó hẳn vẫn khỏe mạnh.

Như vậy, hẳn bị thương lúc xuất cung sao?

Hoàng đế nghe vậy, tức giận đá lên người Trọng thái y một cái: "Vô liêm sỉ, Vương gia bị thương mà không kê nào biết hết! Khụ... Khụ khụ khụ..."

Mọi người trong phòng đều sợ hãi, Trần Trung vội mang một cái ghế lên cho ông ngồi. Trọng thái y muốn tiến lên bắt mạch cho Hoàng đế lại bị ông chán ghét phát tay.

Mà Tề Hiền phi cũng khiếp sợ không thôi, bà quay đầu, ánh mắt dừng trên người Linh Khuyết.

Nguyên Duật Diệp bị thương, tại sao ngay cả mẫu phi như bà cũng không hề biết?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Cầu tình

Tề Hiền phi tức giận tới cả người run lên, nếu không phải nàng vì đứa con sinh bệnh này mà cầu xin Hoàng đế tới thăm, bọn họ rốt cuộc còn muốn gạt bà tới khi nào nữa?

Linh Khuyết cắn môi, cúi thấp đầu.

Thượng Trang cả kinh không thôi, nếu thật là vậy, đó là lý do khiến Nguyên Duật Diệp không cho thái y chữa bệnh hay sao?

Hắn thật là hồ nháo, hồ nháo tới mức tính mạng của mình cũng có thể không cần.

Hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "Khụ, truyền khẩu dụ của trẫm, đem tất cả những người hầu hạ Vương gia lôi ra ngoài đánh chết."

"Thánh Thượng khai ân!"

Hoàng đế nổi giận, tất cả mọi người trong phòng đều lập tức quỳ xuống. Đám tỳ nữ trong vương phủ sợ tới sắc mặt trắng bệch, cặp môi run run, nước mắt cũng nhin không được mà tuôn ra ào ào.

Bên ngoài, thị vệ tiến vào lôi hạ nhân trong phòng đi.

Tiếng cầu xin tha thiết liên tiếp vang lên nhưng Hoàng đế vẫn một mực thờ ơ.

Linh Khuyết đột nhiên đập đầu, nói: "Vương gia bị thương, trong phủ chỉ có một mình nô tỳ biết rõ. Cầu Thánh Thượng khai ân, tha cho bọn họ. Nếu muốn phạt, xin hãy phạt nô tỳ."

Hoàng đế cúi đầu nhìn nàng, nữ tử này ông đương nhiên nhận ra, đây là cung nữ Nguyên Duật Diệp đi đâu cũng mang theo. Ông cũng biết, tình cảm giữa bọn họ không bình thường, nhưng chuyện hôm nay, nàng lại muốn làm anh hùng, được, ông thành toàn cho nàng.

Hoàng đế chỉ tay vào Linh Khuyết: "Lôi xuống!"

Thị vệ lập tức tiến lên giữ Linh Khuyết lại, nàng cắn môi, một câu cũng không nói. Hoàng đế yêu con nên sốt ruột, nay Nguyên Duật Diệp lại hôn mê bất tỉnh, ai có thể cứu nàng nữa chứ?

Trong một khắc đó, Thượng Trang không biết lấy dũng khí từ đâu, lớn tiếng: "Đội đã!"

Linh Khuyết kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, sắc mặt nàng ấy tái nhợt, nhưng con người lại nhìn trực diện Hoàng đế, nói: "Thánh Thượng, Vương gia hôn mê bất tỉnh, nếu bây giờ ngài giết người, ai sẽ nói với ngài chuyện gì đã xảy ra hôm đó?" Lúc nói chuyện, hai tay của nàng đã siết thành nắm.

Hiện tại, tính mạng của nàng như ngàn cân treo sợi tóc, chính nàng cũng không rõ vì sao lại đứng ra nói chuyện giúp Linh Khuyết.

Ha ha, trong lòng Thượng Trang thầm cười.

Có lẽ nàng vì câu đó của Nguyên Duật Diệp.

Hắn nói, Linh Khuyết thích nàng.

Nghe Thượng Trang nói vậy, Tề Hiền phi mới hoàn hồn, bà lập tức xông lên nắm lấy tay Linh Khuyết: "Nói, là ai làm con bồn cung bị thương! Mau nói bồn cung biết!"

Ánh mắt Linh Khuyết vẫn nhìn Thượng Trang, không hề dời đi.

Từ lúc Nguyên Duật Diệp bắt đầu vì Thượng Trang mà muốn Phục Linh, trong lòng nàng đối với nàng ấy đã có khuất mắc. Hôm nay, nàng ấy lại mạo hiểm chống đối Hoàng đế đứng ra nói chuyện thay nàng, đây là chuyện không thể tưởng tượng.

Linh Khuyết cười với Thượng Trang, nàng biết nàng ấy đang muốn cứu nàng. Nhưng, chính nàng cũng đâu biết hôm đó xảy ra chuyện gì.

Ngày ấy, hắn vào triều, đã trễ vẫn chưa về.

Trời đổ mưa to, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy bất an.

Thời điểm ra cửa muốn chờ, nàng thấy cả người hắn đầy máu.

Nàng khóc ôm lấy hắn, trước khi hôn mê, hắn chỉ nói một câu: "Đừng để bất cứ kẻ nào biết ta bị thương, việc này... Che giấu..."

Đầu ngón tay run lên, nàng đột nhiên nghĩ tới miếng ngọc bội hắn đưa cho nàng. Tình hình hiện tại, nàng nên lấy nó ra sao?

Quay đầu nhìn người đang nằm trên giường, nàng không biết miếng ngọc bội kia có ý nghĩa gì. Hắn muốn che giấu điều gì, hay là, thay ai đó dấu điểm...

Linh Khuyết cười tự giễu, lắc đầu: "Thời điểm Vương gia gặp chuyện, nô tỳ không ở cạnh ngài ấy."

Cuối cùng, nàng vẫn quyết định giữ im lặng.

"Nếu đã vậy, còn không lời ra ngoài." Hoàng đế đã không còn kiên nhẫn liếc nhìn nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Phạt trọng

Nhìn thị vệ kéo Linh Khuyết ra ngoài, trong lòng Thượng Trang vô cùng sốt ruột, nhưng thời điểm này lại không còn gì để nói. Nàng không ngờ chính mình đã giúp nàng ấy giải vây, nàng ấy lại nói là không rõ chuyện này...

Thật khờ, tùy tiện tìm một lý do lừa Hoàng đế không phải là được rồi sao?

Giờ phút này nàng ấy còn màng tội khi quân gì nữa chứ?

Thượng Trang biết, chỉ cần Nguyên Duật Diệp tỉnh lại, hắn nhất định sẽ che chở cho Linh Khuyết. Quan hệ đặc biệt giữa bọn họ, từ ngày ở Tự Ninh cung nàng đã nhìn ra.

Đó không phải quan hệ chủ tớ bình thường.

Mà hiện tại Linh Khuyết đã nói như thế, Thượng Trang nàng chẳng qua chỉ là người ngoài, đương nhiên không thể tiếp tục lên tiếng.

Nhưng, chỉ cần nghĩ tới nữ tử này sẽ bị lôi ra ngoài đánh chết, trong lòng nàng khó chịu không thôi.

Vốn dĩ, Tề Hiền phi sẽ ra mặt cầu tình, nhưng giờ phút này nhìn con trai của mình hôn mê nằm trên giường, trong nhất thời bà ấy rối loạn không thôi, một câu cũng không thể nói, cứ anh anh mà khóc.

Bà ấy lúc này cùng người tính kế Thượng Trang trong cung hoàn toàn là hai người.

Hiện tại, bà ấy đương nhiên chỉ cầu mong con mình mau khỏi.

Linh Khuyết bị đưa ra ngoài hành hình.

Một khắc này, Thượng Trang lại tiếp tục lấy hết dũng khí, mở miệng: "Thánh Thượng, Vương gia thích Linh Khuyết cô nương, nếu ngài ấy tỉnh dậy biết..."

Hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng, hừ lạnh: "Diệp Nhi đối tốt với nàng ta, nàng ta lại không thể hầu hạ chủ tử thật tốt, càng... Khụ khụ... Càng đáng chết!" Ông nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, "Sao vậy, ngươi muốn cứu nàng ta?"

Trong ấn tượng của ông, Thượng Trang là người biết cách thoát thân, sao hôm nay lại hành động như vậy?

Nàng hoảng sợ, vội lắc đầu: "Nô tỳ không dám."

Hai tay siết chặt vẫn chưa buông ra, những việc nàng có thể làm đều đã cố gắng, không phải sao?

Nhưng vì sao trong lòng lại khó chịu như vậy?

Cười khổ một tiếng, có lẽ đây chính là lòng trắc ẩn.

Tề Hiền phi bên cạnh vừa khóc vừa nói: "Thánh Thượng, phải làm sao bây giờ? Nếu Diệp Nhi xảy ra chuyện gì, thần thiếp phải làm sao đây?" Bà chỉ có một đứa con này, nghĩ tới tương lai mất nó, bà thật không chịu nổi.

Hoàng đế không nhìn bà, chỉ nhìn qua Trọng thái y.

Trọng thái y hiểu ý, liền tiến lên nói: "Thánh Thượng, thần cần xem vết thương của Vương gia trước." Thái y tới bên giường, đưa mắt nhìn Thượng Trang.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, lúc này nàng mới nhớ tới cung nữ trong phòng ngoại trừ nàng chỉ có Ti Y. Mà Ti Y còn đang bận diu Tề Hiền phi sắp đứng không nổi kia. Nàng hít một hơi thật sâu, tiến lên.

Trọng thái y nhỏ giọng: "Vu thượng nghị xin cẩn thận coi y phục cho Vương gia, lão phu vụng về sợ làm Vương gia bị thương."

Thượng Trang đỏ cả mặt, nhưng giờ phút này không nói thêm gì nữa, nàng cắn răng, nhắc chân, cẩn thận coi y phục giúp hắn.

Lòng ngực cường tráng của nam tử đập vào mắt nàng, nàng chỉ cảm thấy hai tay mình đang không ngừng run lên. Bất cẩn đụng vào người hắn, một cảm giác nóng bỏng truyền thẳng vào người. Lúc này nàng mới nhớ ra, hắn còn đang sốt cao.

Trọng thái y nhíu mày, trên người hắn không có vết thương. Ông nhìn Thượng Trang, lại nói: "Đỡ Vương gia ngồi dậy."

Thượng Trang cũng hiểu, vết thương sợ là đang ở trên lưng.

Lúc này, nàng chỉ im lặng gật đầu.

Thân thể nam tử rất nặng, nàng khẽ cắn môi, dùng sức đỡ hắn ngồi dậy. Tay hắn lại đột nhiên bắt lấy tay nàng, cảm giác ấm áp từ cổ tay truyền thẳng vào tim Thượng Trang...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 35: Năng lực

Bất ngờ xảy ra tình huống này khiến ai nấy đều kích động.

Thượng Trang không khỏi giật mình, theo bản năng muốn rút tay ra.

"Ừm..." Nghe nam tử trên giường thét lên một tiếng lớn, Tề Hiền phi đã muốn phát điên mà xông lên, đẩy Thượng Trang ra, nắm lấy tay hắn: "Diệp Nhi,

Diệp Nhi con sao rồi? Diệp Nhi, con mau mở mắt nhìn mẫu phi đi!"

Hoàng đế cũng cả kinh đứng lên. Trần Trung vội tiến lên đỡ ông.

Thượng Trang đứng ngay người bên cạnh, nàng rõ ràng thấy Nguyên Duật Diệp liếc mắt nhìn nàng, mặc dù thời gian rất ngắn. Nhưng, hẳn xác thực đã mở mắt.

Miệng vết thương trên lưng đột nhiên truyền tới cơn đau nhưng thật ra lại giúp hắn thêm tỉnh táo.

Cả người không còn chút sức lực, hắn vẫn nhắm mắt, mở miệng: "Mẫu phi, kêu Linh Khuyết đến đi. Nhi thần không quen để người khác hầu hạ."

Tề Hiền phi trong nhất thời không thể nói gì.

Hoàng đế hừ một tiếng: "Nha đầu kia trăm đã sai người lỗi ra ngoài đánh chết."

"Phụ hoàng!" Nghe vậy, hắn vội mở mắt nhìn thân ảnh màu vàng trước giường, "Phụ hoàng khai ân, Linh Khuyết... Linh Khuyết nàng ấy..." Hắn thở hổn hển, hô hấp có chút khó khăn.

Thượng Trang nhìn Nguyên Duật Diệp, bộ dáng của hắn giống như chuẩn bị ngất đi.

Tề Hiền phi thấy con mình như vậy chỉ đành giúp hắn cầu tình: "Hoàng Thượng, ngài tha cho Linh Khuyết đi, thần thiếp nghĩ rằng ta sẽ không dám tái phạm nữa đâu."

"Phụ hoàng, ừm..."

Hoàng đế thở dài, nói với Trần Trung: "Truyền khẩu dụ của trăm tha cho nha đầu kia. Những người còn lại, không cần phạt trọng."

"Vâng." Trần Trung lập tức lui xuống, hắn sợ chỉ cần chậm trễ, cho dù là đại la thần tiên cũng không cứu được.

Hoàng đế lại nhìn Trọng thái y: "Đứng đó làm gì? Còn không mau xem vết thương cho Vương gia."

Ông còn rất nhiều chuyện muốn hỏi Nguyên Duật Diệp, chỉ là với tình hình trước mắt, việc cần làm là trị thương cho Nguyên Duật Diệp.

Trọng thái y lau mồ hôi, gật đầu liên tục: "Vâng vâng, vì thần tuân mệnh. Thánh Thượng và nương nương xin ra ngoài chờ một lát."

Hoàng đế chân chờ, rốt cuộc cũng không nói gì. Tề Hiền phi khóc lóc đứng dậy ra ngoài.

Thượng Trang theo yêu cầu của Trọng thái y lại tiếp tục đỡ Nguyên Duật Diệp ngồi dậy. Thái y nhìn qua vết thương sau lưng của hắn, ánh mắt có chút nghiêm trọng, bởi vì trước khi tới ông chỉ nghĩ Thành Vương bị sốt, lúc này chỉ đành ra ngoài kêu người chuẩn bị thuốc trị thương.

Bên trong chỉ còn Nguyên Duật Diệp và Thượng Trang.

Thượng Trang nhìn không được xem thương tích sau lưng của hắn, đây rõ ràng là do kiếm đâm, vết thương rất sâu. Nhìn vào, nàng cũng không biết có ảnh hưởng tới gân cốt hay không.

Nàng không hỏi hắn tại sao là bị thương, bởi vì vết thương này không liên quan tới nàng. Nếu không, với tính của Nguyên Duật Diệp, tất cả trách nhiệm đều sẽ đổ lên người nàng.

Hắn vô lực tựa vào người Thượng Trang, lúc này cũng mở to mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén không hề giống vẻ ngoài ốm yếu của hắn.

Thượng Trang nhìn không được nhẹ giọng: "Vương gia thật sự rất có kiên nhẫn."

Hắn đã sớm tỉnh, không phải sao? Hoặc có thể nói, hắn căn bản không hề hôn mê.

Nếu không sao hắn có thể biết Linh Khuyết không có ở đây mà mở miệng muốn nàng ấy tới hầu hạ. Hắn đang đợi cái gì? Đợi không được, hẳn rốt cuộc vẫn mở miệng vì bảo vệ Linh Khuyết khỏi cái chết sao?

Hắn không phủ nhận, chỉ hừ một tiếng, cắn răng: "Bốn vương còn tưởng người rất lợi hại nên mới có gan đứng ra cầu tình, thì ra, năng lực cũng chỉ có vậy."

Thượng Trang phần nộ cúi đầu nhìn hắn, nàng thật bị hắn làm cho tức chết.

Nàng cầu tình giúp Linh Khuyết vốn dĩ xuất phát từ lòng tốt. Đó là tỳ nữ của hắn, cứu nàng ấy không phải nghĩa vụ của nàng.

Hắn mặc kệ nàng đang tức giận, cứ thế mở miệng: "Thấy bốn vương như vậy, người không nên tự trách sao?"

Việc này... Việc này có liên quan gì tới nàng? Rõ ràng nàng chưa từng giờ kiểm lên đâm hắn.

Hắn có ý tốt nhắc nhở: "Nếu không phải vì nhìn xem người có thành ý hay không, bốn vương sao có thể bị ướt mưa? Nếu không phải vì cảm lạnh mà không khỏe, bốn vương sao có thể để kẻ khác có cơ hội ám toán? An Lăng Vu, người tốt nhất là nên có chút lương tâm đi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Náo loạn lớn

Thượng Trang kinh ngạc, sau đó buồn cười nhìn hắn, châm chọc: "Sao Vương gia có thể đem chuyện bị thương đổ lên người nô tỳ? Nếu do nô tỳ làm nô tỳ sẽ không phủ nhận, nhưng những việc không liên quan tới nô tỳ, nô tỳ sẽ phủ nhận."

"Người..." Nguyên Duật Diệp nhất thời tức giận, hai tay nắm chặt thành nắm đấm nhưng rồi cũng từ từ buông ra, dù sao nàng cũng không biết.

Hắn tạm thời không trách nàng, chỉ là...

Trong đầu còn đang suy nghĩ thì bên ngoài có người tới gần. Nhìn kỹ lại, là Trọng thái y.

Hắn hít một hơi thật sâu, mặt mũi nhăm nhăm.

Thượng Trang thấy hắn như thế chỉ nghĩ hắn quá mệt mỏi nên không nói nữa. Lúc này đúng lúc thấy Trọng thái y đi vào, nàng vội nói: "Thái y mau xem cho Vương gia đi." Việc này làm xong, nàng cũng có thể nhanh chóng rời đi.

Tuy rằng vừa rồi Hoàng đế đã đặc xá cho Linh Khuyết, tính mạng có thể bảo toàn nhưng phạt trừ爵 rất nặng vẫn không trách khỏi. Nếu kêu Linh Khuyết lúc này tới hầu hạ hắn, đó là chuyện không có khả năng.

Lúc này, một nha đầu mang chậu nước đi vào, vừa thấy vết thương sau lưng Nguyên Duật Diệp, nàng ta đã bị dọa sợ tới trắng mặt.

Thượng Trang kêu nàng ta đặt chậu nước cạnh giường, nhìn bộ dáng đó, nàng ta chắc chắn không dám giúp hắn lau người. Nàng cắn răng, nói: "Lại đây đỡ Vương gia đi." Nói xong, nàng liền đem Nguyên Duật Diệp cho nha đầu kia.

Cả người nha đầu run run nhưng lại không có gan từ chối.

Nguyên Duật Diệp tựa vào người nha hoàn, hai mắt mở lại, ánh mắt nhìn theo thân ảnh Thượng Trang. Cho đến lúc nàng cầm khăn giúp hắn lau vết thương, hắn mới nhìn không được mà hừ một tiếng.

Thượng Trang đã cố gắng nhẹ tay nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơ bắp hắn đang co rút lại.

Nàng thở than, nam tử kia lại đột nhiên cầm lấy tay nàng, hình như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại vô lực im lặng.

Mấy ngày nay, hắn có dùng thuốc nhưng lại không phải đồ tốt nhất, hắn phải đợi, đợi Hoàng đế đích thân tới Thành vương phủ.

Giờ phút này, vết thương trên lưng đau tới mức khiến hắn muốn ngất đi mấy chục lần, hắn chỉ có thể dựa vào tia ý chí cuối cùng cố gắng chống cự.

Trọng thái y đưa thuốc trị thương cho Thượng Trang, Thượng Trang nhận lấy, không khỏi nhíu mày, nàng mắt hỏi: "Thái y, đây là..."

Trọng thái y lắc đầu: "Phủ của Vương gia không có thuốc trị thương tốt nhất, ta đã bẩm tấu Thánh Thượng sai người ra ngoài tìm thuốc, tạm thời hãy dùng cái này trước."

Nghe vậy, Thượng Trang chỉ đành gật đầu.

Thuốc tốt nhất, cho dù là hiệu thuốc nổi tiếng bên ngoài cũng không bán, mà nơi cất giữ nhiều dược liệu quý giá nhất chính là hoàng cung. Nàng không khỏi kinh ngạc nhìn nam tử trên giường, hắn không cho thái y chữa trị, đương nhiên sẽ không vào cung lấy thuốc. Nàng đột nhiên cảm thấy chuyện tình này hắn đang cố ý che giấu.

Nhưng... Hình như lại không giống.

Nàng bắt gặp ánh mắt nhìn ra ngoài, mặc dù không thấy gì nhưng nàng biết, đương kim hoàng đế vẫn còn đang đợi bên ngoài.

Việc này, một khi Hoàng đế đích thân tới thì đây là náo loạn vô cùng lớn, không phải sao?

Nghĩ tới đây, trái tim Thượng Trang đột nhiên đập liên hồi.

Nếu hấn căn bản không phải muốn che giấu, mà là... Làm loạn!

Đầu ngón tay nàng run lên.

Lúc này, Trọng thái y cẩn thận xem thương thế cho Nguyên Duật Diệp, miệng vết thương đã được nước rửa sạch, ngoại trừ nhiễm trùng, nguyên nhân của vết thương vừa nhìn liền biết ngay.

Trọng thái y vừa nhìn liền lập tức căng thẳng, sắc mặt thay đổi. Ông ấy không nói hai lời, nhanh chóng xoay người rời đi.

Thượng Tráng nâng mắt nhìn ra ngoài, lại thấy nam tử bắt lấy tay nàng, giọng nói dường như đã không còn khí lực: "Bổn vương... Có chuyện muốn nói với ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Thưởng kiếm

Thượng Tráng kinh hãi muốn né đi, hấn lại nhanh chóng bắt lấy tay nàng, độ ấm từ bàn tay truyền tới khiến đáy lòng nàng không khỏi khản trương.

Nàng vừa định mở miệng hỏi thì nghe tiếng Tề Hiền phi bên ngoài xông vào. Nàng theo bản năng quay đầu liền bắt gặp ánh mắt hồng hồng của bà ấy, bên trong còn ầm ầm tức giận. Bà tiến lên, lớn tiếng hỏi: "Có thật vậy không?"

Lời này đương nhiên không phải hỏi Thượng Tráng, mà là Nguyên Duật Diệp.

Ngay sau đó, Trần Trung cũng đỡ Hoàng đế đi vào, phía sau bọn họ không thấy Trọng thái y, có lẽ đã đi ra ngoài bốc thuốc.

Hoàng đế tới gần, nha đầu đứng ngay đầu giường đã sợ tới mức lui sang một bên. Thượng Tráng cũng muốn lui xuống nhưng Nguyên Duật Diệp lại nắm tay nàng, nàng chỉ đành bất đắc dĩ đỡ lấy người hấn.

Hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "Đó là lý do con không cho thái y xem bệnh sao?" Lúc nói chuyện, ngữ khí của ông lộ ra một chút thất vọng và đau xót. Thượng Tráng kinh ngạc nhìn ông, sự tình này tựa hồ càng ngày càng phức tạp, đó vốn là chuyện nàng không thể tưởng tượng.

Hoàng đế vút dứt lời, Tề Hiền phi liền quay lại, quỳ rạp xuống đất, khóc lóc: "Thánh Thượng, ngài phải làm chủ cho Diệp Nhi! Nay vị trí Thái tử đã định, Diệp Nhi chẳng qua là một Vương gia mà thôi, Hoàng hậu vẫn còn không chịu buông tha cho nó hay sao? Hừ... Nếu Diệp Nhi xảy ra bất trắc gì, ngài kêu thần thiếp phải sống sao đây? Cả đời thần thiếp không tranh không giành chẳng phải chỉ vì ước nguyện bình yên thôi sao? Thánh Thượng, vì sao như vậy vẫn còn có người muốn hại Diệp Nhi của thiếp..."

Hốc mắt Ti Y cũng đỏ hoe, nàng quỳ xuống đỡ lấy thân thể sắp đổ của bà, thấp giọng an ủi.

Thượng Tráng cả kinh không thôi, Tề Hiền phi sao có thể trực tiếp chĩa mũi giáo vào Hoàng hậu? Không, còn liên quan tới Thái tử nữa.

Nếu Hoàng hậu làm ra chuyện này, Thái tử điện hạ còn có thể thoát khỏi can hệ hay sao?

Nàng quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nguyên Duật Diệp, việc này... Việc này là thật sao?

Không biết vì lý do gì, trong lòng nàng vẫn còn nghi vấn.

Nhưng, sự thật rõ ràng nói rằng, Nguyên Duật Diệp muốn làm lớn chuyện này. Trách không được hấn không tiếc đánh cược mạng mình, thật là một khổ nhục kể lợi hại.

"Mẫu phi..." Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng lên tiếng, hấn giấy dựa muốn đứng lên.

Hoàng đế nâng tay, nói: "Trên người còn có vết thương, con còn đứng lên làm gì?"

Hấn lại lắc đầu: "Phụ hoàng, trong việc này nhất định có trá. Nhi thần không muốn làm phụ hoàng vì việc này mà lo lắng. Mẫu phi..." Hấn nhìn Tề Hiền phi, "Việc này..."

Hấn còn chưa nói xong, Hoàng đế đã hừ lạnh: "Con cho rằng mình không nói thì trăm không biết sao?" Nói tới đây, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Nguyên Duật Diệp hình như còn muốn nói gì nữa, hấn động môi, nhưng cuối cùng lại yên lặng.

Hoàng đế tiếp tục: "Thương Vân kiếm, năm đó là tự trăm ban tặng cho Thái tử." Chỉ có Thương Vân kiếm mới có thể tạo ra vết thương như vậy, mà chuỗi kiếm này hình như đã được Thái tử ban tặng thị vệ của mình.

Nghe vậy, khuôn mặt vốn tái nhợt của Tề Hiền phi nở một nụ cười, nàng dựa vào Tì Y mà đứng lên, còn nhin không được khóc lên mấy tiếng.

Thượng Trang cuối cùng cũng nghe ra hàm ý bên trong. Như vậy, việc này thật sự không thoát khỏi liên quan với Thái tử. Tề Hiền phi thông minh, ban đầu đem nghi ngờ chĩa vào Hoàng hậu, lý do là vì Hoàng hậu sợ Hoàng đế và Thái tử này sinh khoảng cách, sợ Hoàng đế lập Thái tử khác nên mới khăn trương ra tay.

Lại nhìn sắc mặt Hoàng đế, gương mặt ông đã vô cùng âm trầm.

Đúng lúc này, có người tiến vào bẩm báo: "Thánh Thượng, Thái tử điện hạ tới thăm Vương gia."

Thượng Trang cả kinh, ánh mắt lập tức nhìn ra bên ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Ở lại

Thượng Trang cả kinh nhìn ra bên ngoài, phía sau tên thị vệ, Thái tử điện hạ đã gần tiến vào.

Sau chuyện đó, nàng và hần đều tránh mặt không gặp. Thật không ngờ, lần tương ngộ lại là trường hợp như vậy.

Ánh mắt mọi người đều nhìn ra cửa, đột nhiên Tì Y kinh hãi kêu lên một tiếng "Vương gia", lúc Thượng Trang quay đầu thì thấy Nguyên Duật Diệp đã ngất đi.

"Diệp Nhi!" Thân sắc vừa thoáng đắc ý của Tề Hiền phi trong khoảnh khắc này đã biến mất. Bà xông lên cầm lấy tay hần, run giọng: "Diệp Nhi, con sao vậy? Diệp Nhi, đừng dọa mẫu phi. Thái y, Thái y!"

"Nương nường, thái y đã bốc thuốc, lập tức sẽ tới..." Thanh âm của Tì Y nhỏ dần, nàng cũng sợ Nguyên Duật Diệp xảy ra chuyện không may.

Trong lúc đó, Thượng Trang không biết nên làm thế nào cho phải.

Thái tử đã đi vào trong, thấy Hoàng đế ở đây, hần vội vàng hành lễ. Sau đó hần nhìn tới bên giường, ánh mắt lướt qua Thượng Trang, chỉ trong khắc đó, thân sắc hần có chút ngưng trọng, nhưng sau đó lập tức khôi phục lại bình thường. Hần nhíu mày: "Nhi thần nghe nói Ngũ đệ bệnh nặng nên muốn tới thăm, thì ra phụ hoàng cũng đang ở đây."

Hoàng đế tỏ ra không vui, còn chưa kịp lên tiếng thì Tề Hiền phi đã lạnh giọng: "Thật là làm phiền điện hạ quan tâm. Điện hạ hôm nay tới thật đúng lúc."

Nguyên Duật Phong ngăn ra, hần chưa kịp hiểu ý Tề Hiền phi là gì thì đã nghe Hoàng đế lên tiếng: "Thương Vân kiếm trăm ban thưởng cho con đâu?"

Nguyên Duật Phong khó hiểu nhìn người trước mặt, cẩn thận đáp: "Năm trước đi Ô Sơn săn bắt, nhi thần đã ban cho Lâm Thụ rồi. Việc này phụ hoàng không phải..."

Hần vốn định nói Hoàng đế chắc chắn biết việc này, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị ông ngắt lời: "Hồi cung." Nói xong, ông đi nhanh ra ngoài, một mặt nói: "Trần Trung, truyền Lâm Thụ cho trăm!"

"Phụ hoàng..." Nguyên Duật Phong bất giác gọi ông một tiếng.

Hoàng đế không thèm quay đầu nhìn lại. Trần Trung vội nhỏ giọng khuyên: "Điện hạ mau hồi cung đi." Hần chỉ nói một câu, không hề nhiều lời. Nguyên Duật Phong cũng không phải là kẻ ngốc, hần ngăn ra, sau đó đột nhiên nghĩ tới một chuyện, quay đầu nhìn Nguyên Duật Diệp đang nằm trên giường.

Chẳng lẽ...

Nguyên Duật Phong đột nhiên cảm thấy lo sợ.

Thượng Trang nhìn bọn họ ra ngoài thì cũng muốn đi theo, dù sao thân phận hiện tại của nàng là ngự tiền thượng nghị. Thời điểm đứng dậy, nàng thật không ngờ Nguyên Duật Diệp vẫn nắm chặt tay nàng không buông.

Nàng không khỏi thở dài một tiếng.

Lúc này Tì Y đã đỡ Tề Hiền phi đứng lên, bà liếc nhìn Thượng Trang, mở miệng: "Người ở lại chăm sóc Vương gia, bên phía Thánh Thượng bốn cung sẽ

nói."

Thượng Trang chấn động, Tề Hiền phi cư nhiên kêu nàng ở lại bên cạnh Nguyên Duật Phong sao? Bà ấy biết rõ Hoàng đế không thích người An Lăng gia, bà ấy không phải nên muốn con trai mình cách xa nàng một chút hay sao?

Điều quan trọng nhất là, Thành Vương, nàng không thể trêu vào.

Không biết vì sao, nàng đột nhiên nhớ lại câu Nguyên Duật Diệp vừa nói, hẳn nói có chuyện muốn nói với nàng.

Nàng cắn răng, mặc kệ hẳn muốn nói cái gì, nàng đều không muốn nghe. Nàng nhất định phải tìm cách cách xa hẳn càng xa càng tốt.

"Nương nương, nô tỳ ở lại sợ là không thích hợp, nô tỳ..."

Tề Hiền phi cười lạnh: "Không thích hợp chỗ nào? Người có thể hầu hạ Thánh Thượng, chắc chắn là có điểm không giống với cung nữ khác. Huống hồ Linh Khuyết vừa bị phạt trượng, không thể hầu hạ Diệp Nhi. Người ở lại, bổn cung nhất định sẽ nói với Thánh Thượng một tiếng. Chẳng lẽ người cho rằng Vương gia không có tư cách để người hầu hạ sao?"

"Nương nương..." Có trời chứng giám, nàng làm sao lại có suy nghĩ này?

Trọng thái y rất nhanh đã quay lại, ông bắt mạch cho Thành Vương, rồi nói: "Vương gia bị thương đã hai ngày, cơ thể lại nhiễm phong hàn, nhất định phải hầu hạ cẩn thận. Thuốc này thoa ngoài da, sau đó cho Vương gia uống thuốc nha đầu bụng lên. Thần phụng mệnh ở lại vương phủ, tùy lúc chú ý bệnh tình cho Vương gia."

Nghe vậy, sắc mặt Tề Hiền phi cũng hòa hoãn hơn nhiều. Bà lại dặn Thượng Trang thêm vài câu, sau đó mới cùng Ti Y ra ngoài.

Con trai của mình đã không sao, trò hay trong cung, bà không thể bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 39: Suy nghĩ

Tề Hiền phi đã đi ra ngoài nhưng Thượng Trang vẫn thất thần như cũ.

Nàng không biết việc này rốt cuộc có liên quan tới Thái tử hay không, hoặc là chỉ liên quan tới một mình Lâm Thụ kia? Dù sao chuyện này cũng không phải để nàng suy đoán lung tung.

Trọng thái y giục nàng thay thuốc cho Nguyên Duật Diệp. Thuốc thay được một nửa, hẳn đã tỉnh lại, cái gì cũng chẳng nói, hẳn chỉ kêu Trọng thái y đi xem vết thương cho Linh Khuyết. Trong lòng Thượng Trang vốn có chút tức giận, nhưng thấy hẳn như vậy, không biết vì sao, nàng lại cảm thấy vui mừng.

Hoàng đế tự mình mở miệng phạt trượng, giờ phút này sợ là không ai dám giúp Linh Khuyết đi tìm đại phu. Nếu hẳn đã mở miệng, tất nhiên là tốt rồi. Trọng thái y thu dọn đồ đạc, cuối cùng cũng đi ra ngoài.

Hoàn hồn, Thượng Trang đắp thuốc lên vết thương của hẳn, thấp giọng: "Vương gia bị thương thật sự khiến nô tỳ bội phục. Khi nào thì hôn mê, khi nào thì tỉnh, Vương gia canh thời gian thật chuẩn xác, ai nấy cũng đều sợ hãi."

Hắn không nhìn nàng, chỉ nhẹ giọng: "Bằng không, người muốn bổn vương phải như thế nào? Bổn vương cáo trạng Thái tử trước mặt phụ hoàng, hay là cầu tình cho hẳn? Hai việc đó, bổn vương sẽ không làm."

Không làm không có nghĩa là hẳn không cáo trạng. Trong lòng Thượng Trang hiểu rõ, có đôi khi không nói lời nào sẽ khiến sự tình hỗn loạn hơn.

Nàng hừ nhẹ: "Đều cùng một nguồn gốc, tại sao phải đối xử với nhau như vậy?"

Mỗi câu của nàng đều luôn khiến lòng hẳn tức giận. Hẳn cắn răng, nói: "Bổn vương thiếu chút nữa đã mất đi tính mạng, lời người nói nghe thật dễ dàng."

Động tác trên tay vẫn tiếp tục, lời nói của nàng vẫn mềm mại nhưng lạnh lùng như trước: "Nếu không phải ngài che giấu không cho thái y chữa trị, bản thân sao có thể khổ như thế?" Mặc kệ việc này có thật sự liên quan tới Thái tử hay không, việc hẳn chủ động nói cùng việc để Hoàng đế tận mắt nhìn thấy, hai kết quả này hoàn toàn khác nhau.

Hoàng đế nhẫn nhịn không lộ ra tức giận, nhưng lúc hồi cung, không chừng sẽ xảy ra một trận mưa to gió lớn.

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên cảm thấy cả người run lên.

Nàng rút cuộc cũng biết vì sao Tề Hiền phi lại kêu nàng ở lại vương phủ hầu hạ Nguyên Duật Diệp rồi.

Bà ấy sợ, sợ nàng cầu xin giúp Thái tử.

Hôm đó, nàng không rõ vì sao trong con thịnh nộ Hoàng đế lại không phế bỏ Thái tử, hơn nữa còn để nàng ở cạnh làm ngự thị, nhưng điều đó khiến Tề Hiền phi thấy, nàng là con người cho chút bản lĩnh.

Cho nên, mặc dù Thượng Trang nàng thấp cổ bé họng, bà ấy cũng không dám mạo hiểm như thế.

Còn đang nghĩ ngợi, cổ tay đột nhiên truyền tới đau đớn, nàng kinh ngạc nhìn nam tử trên giường. Nàng thật không biết từ đâu hắn lại có khí lực lớn như vậy. Vừa định mở miệng nói tiếp, hắn đã cho gọi nha hoàn bên ngoài.

Nha hoàn tiến vào, hắn liền phân phó tới phòng Linh Khuyết lấy thứ gì đó.

Rất nhanh nha hoàn đã trở về, nàng cầm đồ trong tay đưa cho hắn, bên ngoài được bọc bằng chiếc khăn tay, nhìn vào quả thật không biết là gì. Nàng ta còn nói tình hình của Linh Khuyết không sao, thái y nói chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày liền khỏi.

Cung mầy vốn nhú chặt cuối cùng cũng giãn ra một chút, đợi nha hoàn ra ngoài, Nguyên Duật Diệp mới đưa thứ đồ trong tay cho Thượng Trang, hừ một tiếng: "Nhìn xem đây là cái gì!"

Thượng Trang theo bản năng nhận lấy, mở ra, bên trong là một khối ngọc bội.

Hắn lại nói: "Đây là vật phẩm phụ hoàng ban tặng lúc An Lăng Thuần cáo lão hồi hương."

"A!" Thượng Trang bất giác kêu ra một tiếng, nàng quay đầu nhìn hắn, không tin. Lời này rốt cuộc là có ý gì?

Việc này còn liên quan tới An Lăng phủ sao?

Không, không thể nào. Nếu lão gia không muốn để người ngoài biết nàng không phải An Lăng Vu thật sự, ông ấy sao có thể để bản thân cuốn vào trận cung biến này chứ?

Giá họa?

Đây là hai từ đầu tiên nàng nghĩ tới.

Ánh mắt nhìn Nguyên Duật Diệp, nàng thật sự không biết nam tử trước mặt đang nghĩ thế nào.

Hắn lại nói: "Ngọc bội có thể là do An Lăng Thuần tặng Lâm Thụ, hoặc cũng có thể thích khách ngày đó, rốt cuộc có phải Lâm Thụ hay không, bản vương vẫn không thể xác định."

Không thể xác định?"

"Vậy Vương gia vì sao phải chữa mũi kiếm về phía Thái tử?" Hắn không xác định, nhưng lại làm cho người ngoài xem như đã "xác định".

Hắn tức giận nhìn nàng, nàng thì biết cái gì? Không đồ cho người khác, chẳng lẽ trực tiếp chỉ người nhà An Lăng sao? Nàng... Nàng rút cuộc có phải học An Lăng không?

Cẩn rằng, hắn quả thật không nên suy nghĩ cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Cút!

"To gan." Cặp mắt hắn nhìn Thượng Trang tràn đầy tức giận.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng thật không biết câu nào của mình đã làm hắn phẫn nộ như thế. Chỉ là cho dù không biết lý do, nàng cũng không sợ, còn hỏi ngược lại một câu: "Chẳng lẽ nô tỳ nói sai sao?"

"Cút!" Hắn dùng hết khí lực gạt tay nữ tử.

Nàng cũng thông dong đứng dậy, hành lễ với hắn: "Vậy nô tỳ xin cáo lui."

Bọn họ, một đám bọn họ, nàng thật sự không hiểu.

Rời khỏi phòng Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang vốn định đi thăm Linh Khuyết, nhưng nàng nghĩ lại, cuối cùng vẫn không nên đi, dù sao nơi này là Thành vương phủ, mà nàng thì không phải tỳ nữ của Thành Vương, nếu đi sẽ có nhiều chuyện không tiện.

Dù sao hần đã tự mở miệng kêu nàng cắt, vậy thì nàng sẽ đi. Đến lúc đó, bên Tề Hiền phi nàng cũng có thể giải thích. Chủ tử đã lên tiếng, nàng thân là nô tỳ nhất định phải phục tùng.

Vừa ra tới cửa, phía sau liền có người gọi nàng: "Vu thượng nghĩa, Vu thượng nghĩa..."

Thượng Trang tò mò quay đầu thì thấy một nha hoàn liêu mạng đuổi tới. Thấy nàng dừng bước, bước chân của nha hoàn kia càng nhanh hơn: "Vu thượng nghĩa, Vương... Vương gia kêu ngài quay về."

Wương gia? Nàng không nghe lầm chứ?

Nàng cười xấu hổ: "Ngươi không sai chứ? Vừa rồi Vương gia còn kêu ta hồi cung mà."

Nha hoàn vội vàng lắng đầu: "Thượng nghĩa đang nói đùa với nô tỳ sao? Nô tỳ sao dám nghe lầm lời của Vương gia chứ?" Chủ tử phân phó, nàng đương nhiên phải dừng lỗ tai lên, nào có chuyện nghe nhầm?

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, Nguyên Duật Diệp này rốt cuộc bị làm sao vậy? Vừa rồi còn kêu nàng cắt, vậy mà chưa đến nửa nén nhang đã kêu nàng quay về.

Nói thật, nàng vô cùng khó chịu.

Nha hoàn kia cơ hồ đã sắp khóc, không ngừng năn nỉ nàng: "Thượng nghĩa mau theo nô tỳ về đi. Vương gia nói, nếu không kêu được ngài trở về, vậy... Sẽ phạt nô tỳ. Thượng nghĩa..."

Xấu hổ cười nói: "Ngươi nghĩ sai rồi đi? Vương gia mới vừa rồi bảo ta hồi cung đâu."

Nàng còn muốn đi, nha hoàn liền quỳ xuống cầu xin.

Cuối cùng, nàng chỉ đành mang theo tức giận quay về.

Đẩy cửa phòng ra, mùi thuốc liền nhanh chóng đập vào mũi. Nàng đi vào mới thấy chén thuốc đặt trên bàn, bên trên còn một tảng hơi.

Hần nửa dựa vào giường, thấy nàng vào liền liếc một cái, trách mắng: "Thật có cốt khí, kêu ngươi cắt thì ngươi đứng là cắt thật."

Thượng Trang cười cười: "Ngài là chủ tử, ngài kêu cắt, ai dám không cắt chứ? Chẳng lẽ ngài lại muốn trách phạt nô tỳ sao?"

Ý tứ của nàng hần làm sao không hiểu. Chỉ là lúc này thấy nàng thật sự trở về, trong lòng lại bất giác nổi lên một tia cao hứng.

Hần nhất định là điên rồi!

"Lại đây hầu hạ bốn vương uống thuốc." Hần ra lệnh.

Nàng liền cầm chén thuốc đi qua, thổi nguội rồi mới đưa tới bên môi.

Hần vừa uống một ngụm liền kêu: "Thật đắng." Hần nhíu mày, bộ dáng vô cùng thống khổ.

Thượng Trang không thêm đề ý, chỉ châm chọc: "Tài nghệ Vương gia không bằng người khác nên mới bị thương, những lúc uống thuốc như vậy không nên kêu đắng."

Hần cắn răng, cái từ "Cắt" kia cũng theo đó mà ghen trong họng.

"Nghe nha hoàn nói, hoàng thúc muốn tới vương phủ thăm bốn vương." Thời điểm nói chuyện, hần lặng lẽ nhìn nữ tử trước mặt.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, trượt tay làm cái thìa đập vào chén thuốc, lại nghe hần tiếp tục: "Sao thế? Cảm thấy cơ hội tới rồi sao?"

Thượng Trang cười một tiếng, nếu Nguyên Chính Hoàn có thể tới đây, vậy liền chứng minh y không hề bị bệnh. Nếu thật là vậy nàng mới yên tâm. Lại đưa thìa thuốc tới môi hần, hần không uống, chỉ nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói: "Bốn vương quyết định giữ ngươi ở lại, chờ y đi rồi mới thả ngươi ra. Ngươi cảm thấy chủ ý này thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Cầu xin

Thượng Trang không tiếp lời của hắn, chỉ im lặng cúi đầu thổi thuốc trong thìa, sau đó đưa tới bên môi, mở miệng: "Vương gia vẫn nên uống thuốc trước đi."

Hắn khẽ cười: "Sao thế, chẳng lẽ ngươi không muốn gặp y sao? Vì sao không cầu xin bốn vương cho ngươi gặp mặt?"

Nàng không nhìn hắn, chỉ nói: "Ngài là chủ tử, ngài muốn thế nào nô tỳ cũng không thể cãi lời." Nàng hiểu rõ tính cách của Nguyên Duật Diệp. Chuyện hắn muốn làm, ai cũng không thể thay đổi được. Nếu hắn thật sự định để nàng gặp y, hiện tại, nàng còn có có đường thứ hai để đi hay sao?

Lần này hắn không tức giận, chỉ cười: "An Lăng Vu, cầu xin bốn vương đi."

Nàng không trả lời, nàng mới không thèm cầu xin hắn.

Cúi đầu nhìn thìa thuốc trước mặt, còn vẻ thần sắc thản nhiên của nữ tử, hắn ho một tiếng, nâng tay đẩy thìa thuốc trước mặt ra. Thượng Trang không ngờ hắn sẽ làm như thế nên bất cẩn để thuốc rơi vãi xuống đệm. Nàng không khỏi thở dài.

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Nếu bốn vương không uống thuốc, ngươi sẽ phải ở lại nơi này."

Ban đầu là run sợ, lúc sau, Thượng Trang nhìn không được mà cười: "Sao thế? Đại sự kia Vương gia không muốn làm nữa sao?" Nàng cảm nhận được hắn không phải người làm việc theo cảm tính, cho nên, hắn sẽ không vì một cung nữ nhỏ nhoi như nàng mà buông bỏ chuyện khác.

Trận cung đấu này, từ một khắc Tề Hiền phi rời đi, nàng có thể cảm nhận sự nguy hiểm trong đó. Người trước mặt tuy vẫn không thay đổi thần sắc, nhưng nàng biết, tất cả chuyện này đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Khô nhọc kể!

Không..

Nàng lập tức phủ định, chuyện này không phải là khô nhọc kể, mà là tương kế tựu kế. Với trí thông minh của hắn, chuyện này sẽ nhanh chóng bị làm lớn lên.

Sắc mặt nam tử trên giường bỗng có chút khó coi, hắn nhíu mày: "Có đôi khi, quá thông minh cũng không phải chuyện tốt. A, có phải vì thế mà phụ hoàng ta mới không thích ngươi không?" Hắn đột nhiên nhắc tới Hoàng đế khiến Thượng Trang không khỏi giật mình.

Thành kiến của Hoàng đế dành cho nàng, tới hiện tại nàng vẫn không rõ vì sao.

Đang nghĩ nghĩ, Nguyên Duật Diệp đã nhắc chân gối lên. Nàng kinh hãi, vội buông chén thuốc trong tay xuống rồi diu hắn: "Vương gia đứng dậy làm gì?"

Hắn hừ một tiếng: "Bốn vương đi thăm Linh Khuyết."

Nàng mắt nhìn sắc mặt nam tử vẫn còn tái nhợt, sự quan tâm của hắn dành cho Linh Khuyết là thật. Chỉ là, với hắn, Thượng Trang vẫn không có lời hay để khen.

"Vừa rồi ngài già bộ ngắt đi, bây giờ thấy áy náy rồi sao?" Tuy nói như vậy nhưng Thượng Trang biết, thời điểm Linh Khuyết bị kéo ra ngoài hẳn liền tỉnh dậy cầu xin, việc này rất dễ làm lộ tâm tư kín đáo của hắn.

Cho nên, Thượng Trang mới cảm thấy nam tử này, trong lòng muốn gì hắn là người rõ nhất. Hắn chắc chắn sẽ không xử sự theo cảm tính.

Nguyên Duật Diệp tức giận quát: "An Lăng Vu, hiện tại ngươi đang ở Thành vương phủ, tốt nhất đừng chọc giận bốn vương."

Nàng không sợ, còn cười hỏi: "Vậy Vương gia muốn thế nào?"

Con người nhưu lại, hắn tới gần nàng, thì thầm: "Không phải ngươi cảm thấy bốn vương hại Thái tử sao? Ngày mai hoàng thúc tới vương phủ, ngươi có muốn bốn vương tiết lộ vài chuyện không?"

Thượng Trang khiếp sợ nhìn hắn, sau một lúc lâu mới phun ra hai chữ: "Đê tiện."

Hắn lại không nghĩ như thế: "Bốn vương đê tiện thì không biết những người thanh cao đang ở đâu nữa."

Người hắn ám chỉ, có lẽ trong lòng Thượng Trang biết rõ, chỉ là nàng không muốn nghĩ. Hắn thật sự đứng dậy, cả người dựa vào nàng. Nặng quá, nàng cắn răng nói: "Nô tỳ kêu mấy người nữa tới đỡ ngài."

Lúc này, hắn không cự tuyệt.

Hai gia đình tiến vào đỡ hần ra ngoài. Thượng Trang chặn chờ, cuối cùng cũng nâng bước đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Tội thần

Hoàng cung.

Hoàng đế mang nét mặt giận dữ ngồi trên cao, bên cạnh là Tề Hiền phi với đôi mắt đỏ hồng. Thái tử đứng bên dưới, không khí cứ căng thẳng như vậy nhưng Hoàng đế lại chưa từng lên tiếng, hần mấy lần thử mở miệng, lại không biết phải nói cái gì.

Hoàng hậu vội vàng chạy tới đây, hành lễ. Dọc đường, bà đã nghe sơ qua, chẳng qua là kêu Thái tử tới Thành vương phủ thám thính thật hư, tại sao cuối cùng lại phát sinh như chuyện như vậy?

Lặng lặng nhìn Hoàng đế, Hoàng hậu định lên tiếng thì Tề Hiền phi đột nhiên quỳ xuống, khóc lóc: "Cầu xin nương nương thủ hạ lưu tình! Diệp Nhi không hiểu chuyện, nếu nó mạo phạm tới Thái tử điện hạ, cũng xin điện hạ đừng để trong lòng. Diệp Nhi... Nếu muốn trách phạt, xin hãy để người làm mẫu thân như ta chịu tội..."

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn, cười nhạt: "Lời này của Hiền phi muội muội là có ý gì?"

Hoàng đế cuối cùng cũng ho khan một tiếng, ông không nhìn Tề Hiền phi, chỉ nhìn ra cửa. Đúng lúc này, Trần Trung tiến vào, mở miệng: "Thánh Thượng, đã đưa Lâm Thụ tới."

"Truyền." Hoàng đế chỉ nói một chữ.

Rất nhanh, một nam tử khoảng ba mươi tuổi được đưa vào. Hần cung kính quỳ gối, cúi đầu: "Tội thần Lâm Thụ tham kiến Thánh Thượng, Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ." Không biết vô tình hay cố ý hần lại bỏ qua Tề Hiền phi.

Tề Hiền phi nghe thế không khỏi kinh hãi, hần vừa tới đã tự xưng là "tội thần" rồi sao?

Bà quay đầu nhìn Hoàng đế, quả nhiên, trong mắt ông cũng hiện lên một tia kinh ngạc. Hoàng đế chỉ lạnh giọng nói: "Trẫm còn tưởng phải tốn thời gian thẩm vấn, không ngờ người lại thành thật như vậy? Xem ra không cần thẩm hỏi, việc này trong lòng người rõ ràng."

"Vâng, tội thần biết rõ." Lâm Thụ gật đầu.

"Lâm..." Nguyên Duật Phong muốn tiến lên thì Hoàng hậu liền ngăn cản, ý bảo hần không cần nói chuyện.

Tề Hiền phi giống như hoàn hồn, Lâm Thụ đây là muốn tự mình chịu tội mà! Bà cắn răng, nhưng giờ phút này lại không thể nói gì. Bà cũng không thể nhảy ra nói việc này là Hoàng hậu cùng Thái tử ở sau giờ trò.

Đôi mắt Hoàng đế sáng lên, hỏi: "Vì sao lại ám sát Thành Vương?"

Tất cả mọi người đều nhìn Lâm Thụ, hần không chút chần chờ, đáp: "Tội thần sợ Thành Vương sẽ uy hiếp tới địa vị của điện hạ, thầm nghĩ chỉ bằng thay điện hạ trừ bỏ hần."

Vừa nói xong, Tề Hiền phi liền lên tiếng: "Người chẳng qua là một chiêm sự nhỏ nhoi, làm sao có gan làm ra chuyện này?" Thời điểm nói chuyện, ánh mắt bà lạnh lẽo nhìn Hoàng hậu. Sắc mặt Hoàng hậu không hề thay đổi, khóe miệng còn cong lên ý cười.

Lâm Thụ nói tiếp: "Chắc Hiền phi nương nương cũng biết, muội muội thân là Phụng nghi của đông cung. Nếu Thái tử không phải Thái tử, như vậy sao có Phụng nghi? Đến lúc đó, Lâm gia bọn ta có thể trông cậy vào ai?"

"To gan!" Hoàng đế tức giận đứng dậy. Thái tử không phải Thái tử, hần ta ngay cả lời đại nghịch bất đạo vậy cũng dám nói!

Trần Trung vội tiến lên, nhỏ giọng: "Thánh Thượng xin bớt giận, bảo trong lòng thế."

Hoàng hậu tiến về trước đá một cước lên người Lâm Thụ, mắng: "Vô sỉ, người cho rằng Đông cung là tảng đá cho Lâm gia các người đạp lên hay sao? Đông cung... Đông cung sao lại có loại người như thế này chứ?"

Tề Hiền phi cũng hừ lạnh một tiếng: "Hừ, nô tỳ thì lại cảm thấy Đông cung của điện hạ đã nuôi ra một con chó trung thành!"

Sắc mặt Hoàng đế trắng bệch, cả giận quát: "Người cho rằng diệt trừ Thành Vương, giúp Thái tử ngồi vững vị trí Đông cung, Lâm phụng nghi liền có thể

trở thành Thái tử phi tương lai sao?"

Tề Hiền phi thầm cười trộm, Hoàng đế đương nhiên là không tin lời Lâm Thụ. Ông chắc chắn không tin Lâm Thụ một mình quyết định.

Sắc mặt Lâm Thụ trước sau không đổi: "Nếu không phải Thành Vương mạng lớn, giờ phút này e là đã sớm mất mạng. Thần định tới lúc đó sẽ lĩnh thưởng với điện hạ."

Ánh mắt Hoàng đế chuyển hướng sang Nguyên Duật Phong, trầm giọng: "Thái tử, việc này con thật sự không biết sao?"

Nguyên Duật Phong không khỏi kinh hãi, chuyện này, hẳn quả thật không biết. Lặng lẽ nhìn Hoàng hậu, thấy bà không hề nhìn mình, trong lòng hẳn liền rõ ràng vài phần. Vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới thanh âm: "Thánh Thượng, Hoàn Vương cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Khen thưởng

Thành vương phủ.

Nhìn nữ tử sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, trái tim Nguyên Duật Diệp vô cùng khó chịu. Linh Khuyết thấy hắn tới, không khỏi kinh hãi, gầy dựa muốn ngồi dậy. Thượng Trang vội đỡ nàng lại, nhủ mảy: "Trên người còn có thương tích, cẩn thận một chút."

Linh Khuyết quay đầu thấy Thượng Trang cầm ngọc bội trong tay, nhất thời cả kinh, vật đó không phải...

Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử ngồi ngay mép giường, chẳng lẽ thật sự liên quan tới An Lăng Vu hay sao?

Nguyên Duật Diệp thấy nàng có chút khác thường, chỉ nghĩ nàng không thoải mái, liền nhẹ giọng: "Cố gắng nghỉ ngơi đi, ta kêu nha đầu làm món canh hạt sen ngân nhĩ mà ngươi thích nhất, được không?"

Nàng miễn cưỡng cười, hỏi lại: "Linh Khuyết lúc này có được tính là công thần không?"

Thượng Trang không khỏi khiếp sợ, nàng thật chưa từng nghĩ có nàng ở đây, Linh Khuyết lại nói chuyện không chút cố kỵ như vậy.

Nam tử khẽ cười, cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, gật đầu: "Đương nhiên. Ngươi muốn ta thưởng cái gì đây?"

Nàng híp mắt cười: "Ngài nhớ kỹ đấy nhé, sau này Linh Khuyết sẽ đòi ngài."

"Được, ngươi muốn gì cũng được." Hắn sùng nịnh nhéo mũi nàng một cái.

Thấy hai người như vậy, không biết vì sao, trái tim Thượng Trang đột nhiên cảm thấy ấm áp. Thật kỳ lạ, bọn họ tuy không chút liên quan tới nàng, nhưng nàng vẫn cảm nhận được hương vị đó.

Nàng có thể nhận ra, Linh Khuyết vì hắn mà việc gì cũng làm được. Mà nàng ấy ở trong lòng hắn cũng không giống những kẻ bình thường.

Đột nhiên, nàng cảm thấy bản thân ở đây thật dư thừa.

Nàng xấu hổ cười cười, đứng dậy nói: "Vương gia cứ nói chuyện với Linh Khuyết cô nương đi, nô tỳ ra ngoài chờ." Nói xong, nàng xoay người đi ra.

Hắn cũng không gọi nàng, chỉ quay đầu nhìn theo bóng lưng đó.

Từ trong phòng đi ra, Thượng Trang dựa vào lan can ngồi xuống, lúc cúi đầu, nàng mới phát hiện miếng ngọc bội kia vẫn bị nắm chặt trong tay. Nàng nhìn nó một hồi, lặng lẽ lắc đầu. Nàng không biết vì sao thiếu gia lại đột nhiên trở về, cũng không biết vì sao trên người của tên thích khách lại có ngọc bội của An Lăng gia. Chỉ là sự tình này, sợ rằng không thể kết thúc nhanh chóng như vậy.

Nàng đã bắt đầu cảm thấy cuộc tranh đoạt vương vị kia ngày càng mãnh liệt.

"Vu thượng nghĩa." Nha hoàn đi ngang thấy Thượng Trang ngồi bên ngoài, không khỏi dừng lại.

Thượng Trang nhìn nàng, cười nói: "À, Vương gia và Linh Khuyết cô nương đang nói chuyện bên trong, cho nên ta ở ngoài này chờ."

Nha hoàn gật đầu: "Vậy lát nữa nô tỳ sẽ vào." Nói xong liền ngồi cạnh Thượng Trang.

Thượng Trang bất giác nhìn về phòng của Linh Khuyết, hỏi: "Linh Khuyết cô nương... Nàng ấy là tỳ nữ của Vương gia sao?" Hỏi xong nàng liền cảm

thấy buồn cười, đương nhiên là tỷ nữ rồi, điều nàng muốn biết là quan hệ đặc biệt của hai người bọn họ.

Nha hoàn cũng cười: "Linh Khuyết cô nương không giống với nô tỳ bình thường, bề ngoài nàng ấy là tỷ nữ của Vương gia, nhưng ở vương phủ này, nàng ấy chính là tiểu thư! Vương gia thương nàng ấy như muội muội của mình vậy."

"Thế sao?" Thượng Trang không khỏi tò mò, "Vương gia thích nàng ấy sao?"

Nha hoàn liền gật đầu lia lịa: "Chắc chắn là thích rồi, nếu không sao Vương gia có thể thương nàng ấy như vậy? Vương gia đi đâu cũng mang theo nàng ấy. Linh Khuyết cô nương đã đi theo Vương gia tám năm, nếu ai dám bắt kính với nàng ấy, Vương gia sẽ lập tức xử phạt."

Tám năm?

Không biết vì sao, Thượng Trang lại giật mình, hỏi: "Năm nay nàng ấy bao nhiêu tuổi?"

"Mười bốn... Mười lăm... Việc này nô tỳ không rõ."

Nha hoàn đang nói chuyện thì trong phòng truyền ra tiếng của Nguyên Duật Diệp kêu Thượng Trang vào.

Nàng đi vào diu hần, hần lại hất tay, sau đó gọi một gia đình khác vào đỡ, một mặt nói: "Linh Khuyết có chuyện muốn nói với người, bốn vương về phòng trước."

Nha hoàn liền đặt đồ trong tay lên bàn, sau đó cùng Nguyên Duật Diệp ra ngoài. Thượng Trang tiến lên xem, thì ra là canh hạt sen ngân nhĩ. Nàng đến bên giường hỏi Linh Khuyết có ăn không, nàng ấy lắc đầu, chỉ hỏi: "Vu thượng nghĩa thích Hoàn Vương điện hạ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Rót nước

Nghi hoặc nhìn nữ tử đang nằm trên giường, Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Vì trên người có thương tích nên Linh Khuyết phải nằm sấp. Giờ phút này nàng khẽ động thân mình cười hỏi: "Vu thượng nghĩa không muốn tới gần đây sao?"

Thượng Trang hoàn hồn, tiến lên mép giường ngồi xuống, nói: "Đúng lúc ta cũng có chuyện muốn nói với cô nương."

Linh Khuyết giật mình, hỏi: "Cái gì?"

Chần chờ một lát, Thượng Trang cuối cùng cũng lấy miếng ngọc bội đeo trên cổ xuống, hỏi: "Người có nhận ra vật này không?" Một khắc đó, nàng cảm thấy bản thân thật sự điên rồi.

Đây là tín vật duy nhất để nhận muội muội, sao nàng lại nghĩ phần còn lại của miếng ngọc bội nằm trên người Linh Khuyết chứ?

Nhưng, lại có một cảm giác mãnh liệt dẫn đường kêu nàng phải hỏi chuyện này.

Linh Khuyết cẩn thận nhìn miếng ngọc bội, lắc đầu: "Thật là tinh xảo, chỉ tiếc là ta chưa từng thấy qua."

Nghe vậy, Thượng Trang không khỏi thất vọng.

Linh Khuyết lại hỏi: "Vì sao Vu thượng nghĩa lại hỏi ta việc này?"

"À." Nàng khẽ lắc đầu, "Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi." Nói xong, nàng cất miếng ngọc bội lại vào người. Lúc này, nàng mới nhớ tới miếng ngọc bội khác trong tay, lại nghe Linh Khuyết nói: "Còn miếng ngọc bội này có lẽ để Thượng nghĩa giữ sẽ an toàn hơn."

Vừa rồi nàng nhìn không được mà hỏi Nguyên Duật Diệp, mới biết đây là đồ Hoàng đế ban tặng cho An Lăng Thuần. Vì vậy, ngọc bội trở về với người của An Lăng gia mới là tốt nhất.

Thượng Trang có chút kinh ngạc, lại thấy Linh Khuyết cười: "Ngày mai Hoàn Vương sẽ tới đây. Ta đã nói với Vương gia cho người gặp ngài ấy."

Nàng không tin nhìn nữ tử trước mặt, bật thốt lên hỏi: "Tại sao chứ?"

Linh Khuyết vẫn cười: "Chẳng lẽ người tình nguyện để Vương gia giam lỏng sao?"

Nhất thời Thượng Trang không biết phải đáp lại thế nào, xem ra Nguyên Duật Diệp này đúng là cái gì cũng nói được.

.....

Vừa ra khỏi phòng, một nha hoàn đứng đợi bên ngoài thấy nàng, liền tiến lên nói Vương gia đang chờ trong phòng.

Nàng gật đầu, đi tới phòng hần.

Thời điểm đẩy cửa phòng, nàng đã thấy hần nghiêng người nằm ngủ. Nhìn hần yên tĩnh như vậy, nàng thật không biết hần có phải đang giả vờ hay không.

Lư đồng đã được thêm huân hương, không khí trong phòng lúc này cũng vô cùng dễ chịu.

"Vu Nhi." Hần đột nhiên gọi.

Nhất thời Thượng Trang không kịp phản ứng, lúc hoàn hồn, nam tử kia đã mở hai mắt nhìn mình. Nàng cười tiến lên, nói: "Vương gia, nô tỳ là An Lăng Vu."

"Bỏn vương thích gọi như vậy."

"Vương gia vẫn là đừng gọi thân thiết như vậy, bằng không..." Đột nhiên nhận ra bản thân đang nói những lời không nên nói, Thượng Trang lập tức ngậm miệng.

Hần vui vẻ cười: "Bằng không thế nào? Bằng không sẽ tưởng bỏn vương thích người sao? Lại đây." Hần giữ chặt tay nàng, kéo nàng đi qua.

Thượng Trang khẽ nhú mày, con sót của hần vẫn chưa lui bớt sao?

"Thật khó chịu." Hần cau mày, "Lần sao có muốn người quý, bỏn vương cũng phải tìm chỗ nào tránh mưa trước đã."

Thượng Trang nhin không được mà cười ra tiếng, đã là lúc nào rồi mà hần vẫn còn nghĩ tới chuyện này cơ chứ? Sau này? Nàng không cần sau này!

Hần bắt mắt nhìn nàng, cắn răng: "Trông người có vẻ rất vui sướng."

Nàng vẫn cười, cẩn thận diu hần nằm xuống, hỏi: "Ngài không nghỉ ngơi sao?"

"Không ngủ được, khó chịu." Vết thương trên người đã không còn đau như lúc trước, hần thăm thò dài, lại nói, "Hôm đó nghe nói Hoàng thúc mang bệnh vào cung, còn đi theo người tới Hoán Y Cục." Hần không phải hỏi nàng, chỉ là thuận miệng nói ra sự thật.

Nàng "Ừ" một tiếng.

"Ngủ không được, khó chịu." Trên lưng thương xử lý, cuối cùng không có lúc trước đau. Hần thật dài nhẹ nhàng thở ra, lại nói, "Ngày ấy, nghe nói hoàng thúc mang bệnh vào cung, còn đi theo người cán y cục." Hần không phải hỏi nàng, chính là tự thuật hần biết đến sự thật.

Hần lại hỏi: "Người hầu hạ thúc ấy thế nào?"

Nàng nhú mày: "Thì rót cho ngài ấy chén nước."

Hần tỏ vẻ không tin, liếc nàng: "Chỉ vậy thôi sao?"

"Bằng không ngài nghĩ thế nào?"

Hần cười rộ lên, sau một lúc lâu mới nói: "Vậy người cũng rót cho bỏn vương chén nước đi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Sủng ái

Đưa chén trà tới, Thượng Trang nhẹ giọng: "Trà nguội rồi."

Nam tử trên giường lại mở miệng: "Không sao."

Hần nhận lấy uống một ngụm, sau đó liền nhú mày, nước trà quả nhiên đã nguội.

Thượng Trang nhìn hắn, không chút để ý mà nói: "Nô tỳ vừa phát hiện thì ra Vương gia vẫn có ưu điểm." Thấy hắn nâng mắt nhìn mình, nàng tiếp tục, "Không ngờ ngay cả nước trà lạnh ngài cũng uống."

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp khẽ biến, nàng liền cười nói: "Lúc Hoàn Vương tới Hoán Y Cục, nô tỳ nói trà lạnh sẽ không tốt cho sức khỏe của ngài ấy, vì vậy đã kêu người đổi thành trà nóng."

Nhìn sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, trong lòng nàng cười thầm. Nàng dường như vừa nhận ra một điều, hắn để ý tới chuyện của Nguyên Chính Hoàn, hơn nữa còn đặc biệt để ý.

Chén trà trong tay bị buộc chặt, chết tiệt, hắn thế mà bị một tiểu nha đầu đùa giỡn!

Đưa chén trà tới, hắn lạnh giọng: "Vậy đổi cho bản vương một chén trà nóng."

"Vâng." Nàng khụy gối hành lễ, sau đó xoay người ra ngoài.

Nhớ tới vẻ mặt trắng bệch vừa rồi của hắn, nàng nhịn không được mà cười.

Ra ngoài phân phó nha hoàn đổi trà, lúc trở lại, nàng mới đột nhiên nhớ tới một việc. Chuyện này thật kỳ quái.

Nàng ở trong vương phủ đã được một khoảng thời gian nhưng chưa hề thấy cơ thiếp nào. Bỏ qua những cơ thiếp trước đây của hắn, nhưng đột trước, Hoàng đế có ban thưởng cho hắn ba tú nữa. Hôm nay thời điểm ông ấy tới, nàng cũng chưa từng thấy một ai ra hành lễ.

Nàng bỗng nhớ tới một chuyện ở trong cung, Nguyên Duật Diệp còn hỏi nàng, vì sao Hoàng đế phải làm như vậy. Khi đó nàng không đáp, nhưng trong lòng lại vô cùng rõ ràng.

Trong lòng Hoàng đế có Thái tử, ông ấy ban thưởng tú nữ cho các vị Vương gia đương nhiên là muốn vì hoàng gia khai chi tán diệp, con cháu hưng thịnh.

Tới lúc phong vương, Hoàng đế có thể chia nhỏ lãnh địa, như thế sẽ không gây nguy hiểm cho tân đế sau này.

Chẳng lẽ, là nàng hiểu lầm rồi sao? Nếu không, Nguyên Duật Diệp làm sao dám giờ trò trước mặt Hoàng đế?

Đúng lúc này nha hoàn đổi trà đã trở về.

Thấy hắn lại nhắm mắt, nàng thầm nghĩ hắn lại giả bộ ngủ, nhưng khi bụng nước lại gần mới biết hắn thật sự đã chìm vào giấc. Nàng thầm cười nhạo một tiếng, thế mà nói không ngủ được, hiện tại không phải ngủ rất ngon hay sao?

Thôi, hắn không uống thì chi bằng chính mình tự uống, dù sao lúc này nàng cũng rất khát.

Tới tới, hắn mới tỉnh lại.

Thượng Trang đặt tay lên trán hắn, thấp giọng: "Hạ sốt rồi."

Hắn nhìn nàng, cười hỏi: "Cao hứng sao?"

"Cái gì?" Nàng hình như không nghe rõ lời hắn nói.

Hắn tiếp lời: "Nhiều ngày trôi qua như vậy, đừng nghĩ tới việc hồi cung nữa. Chuyện này còn chưa xử lý xong, phụ hoàng sẽ không nhớ tới người đâu."

Đạo lý này Thượng Trang đương nhiên biết rõ, chẳng qua nàng cười hỏi lại: "Thánh Thượng và Thái tử xảy ra tranh chấp là vì nô tỳ, chẳng lẽ Vương gia không sợ sao?"

Hắn lại cười lớn: "Bản vương sợ cái gì? Chỉ là một cung nữ nhỏ bé, bản vương vì sao phải sợ người? Cố gắng hạ bản vương đi, đừng để bản vương tới lúc đó đi nói với phụ hoàng cho người tội danh câu dẫn chủ tử."

Hắn tới nghiêng răng nghiêng lợi nhưng trên mặt Thượng Trang vẫn duy trì ý cười: "Nô tỳ cũng muốn câu dẫn ngài, nhưng nô tỳ thật nhìn không ra ngài có gì có thể khiến nô tỳ phải đi câu dẫn."

Hắn lạnh mặt, hừ một tiếng: "Người cứ chờ đấy! Đến lúc đó đừng hòng cầu xin bản vương sủng ái người!"

"Tạ Vương gia ưu ái, chờ ngài sủng ái thì quý phủ đã có nhiều thê thất rồi."

Hắn không khỏi chấn động, lập tức đáp trả: "Ánh mắt cũng sắc bén đấy, chỉ tiếc bản vương không thích kẻ cứng rắn."

Thượng Trang nhíu mày: "Thế sao? Ngài không sợ Thánh Thượng ban cho ngài người không tốt ư?"

Hắn cười cười: "Sao vậy? Lo cho bản vương sao?"

"Nô tỳ chỉ cảm thấy việc này... Không giống tính cách của ngài."

"Trần Trung là người trung thành, trên đường chiếu cố cơ nghiệp của bốn vương rất tốt. Hiện tại các nàng nhận được sự sủng ái của bốn vương nên rất ớn."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, đúng vậy, Nguyên Duật Diệp hẳn là ai chứ? Sao có thể dễ dàng bị người khác nắm được nhược điểm?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Tin tức

Nguyên Chính Hoàn vừa tiến vào đã nghe giọng nói của Thượng Trang, y khẽ cười, thì ra nàng ở đây.

Mạc Tầm thức thối đứng lại bên ngoài canh giữ.

"Nô tỳ tham kiến Vương gia." Thượng Trang hành lễ.

Y mỉm cười: "Xem ra Thánh Thượng rất quan tâm Diệp Nhi, ngay cả Thượng nghĩa cạnh mình cũng để lại. Hôm qua bốn vương có việc nên hôm nay mới tới, chỉ là nghe Diệp Nhi có thể nói chuyện, thân thể không sao rồi đúng không?"

Nguyên Duật Diệp cũng cười: "Hoàng thúc đến thăm sao diệp nhi có thể không khỏe? Nói như vậy, hoàng thúc đã tổn không ít tâm tư."

Thượng Trang cả kinh, bất giác đưa mắt nhìn nam tử trước mặt. Hôm qua y tiến cung sao?

Vì chuyện của thái tử.

Nàng thật không ngờ trong trận chiến này y lại lựa chọn Thái tử.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn vẫn không thay đổi: "Từ tin tức bốn vương có được, thương thế của Diệp Nhi đã tốt hơn nhiều."

Lời của y càng làm trong lòng Thượng Trang cả kinh. Mà sắc mặt của Nguyên Duật Diệp cũng không thay đổi bởi vì hắn biết Thái tử không hề gặp chuyện xấu gì.

"Kẻ hành thích Diệp Nhi chính là chiêm sự của Đông cung Lâm Thụ. Người nhà của hắn là Lâm Phụng nghi cũng bị giam vào ngục."

Thời điểm Hoàng đế phái người tới thăm vấn Lâm Phụng nghi, nàng ta sợ tội muốn tự sát. Việc này Lâm Thụ một mực nhận do hắn và Lâm Phụng nghi làm, Hoàng hậu và Thái tử không chút liên quan.

Tuy Hoàng đế không truy cứu nhưng trong lòng Nguyên Chính Hoàn biết rõ, giữa Hoàng đế và Thái tử đã tồn tại khoảng cách.

Giờ phút này, y cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ vuốt cằm: "Với thân thủ của Diệp Nhi sao có thể để hắn làm hại chứ?"

Nguyên Duật Diệp ho một tiếng, ánh mắt dời sang Thượng Trang đang đứng bên cạnh, mở miệng: "Việc này hoàng thúc phải hỏi Vu Nhi."

Thượng Trang còn đang suy nghĩ lời Nguyên Chính Hoàn vừa nói, chợt nghe Nguyên Duật Diệp gọi nàng một tiếng "Vu Nhi" liền lập tức hoàn hồn, chỉ "A" một tiếng.

Nguyên Duật Diệp tiếp tục: "Do mạng của diệp nhi chưa tận khiến những kẻ có tâm không vừa ý, hoàng thúc nói xem có đúng không?"

Nâng mắt nhìn, thần sắc nam tử trước mặt vẫn thản nhiên như vậy, một chút cũng không nhìn ra khác thường. Y bỗng nhiên lên tiếng: "Bốn vương còn có lời muốn nói với Diệp Nhi, Vu Thượng nghĩa ra ngoài trước đi. Hôm nay Phục Linh cũng tới."

Nghe vậy, Thượng Trang liền cảm thấy cao hứng, Phục Linh tới đây là bất ngờ đối với nàng. Nàng nhanh chóng đáp lời rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Chia sẻ

Cánh cửa đóng lại.

Nhìn Nguyên Chính Hoàn đẩy xe lăn đi về phía trước, Nguyên Duật Diệp cười nói: "Hoàng thúc có chuyện gì muốn nói với diệt nhi mà lại đuổi khéo Vu Nhi vậy?" Nhìn y nhíu mày, hần biết bề ngoài y chỉ tỏ ra mạnh mẽ.

Xe lăn dừng trước giường, Nguyên Chính Hoàn thấp giọng: "Bỏn vương đương nhiên là lo lắng cho Diệp Nhi." Nói xong, y đuổi tay về trước.

Nguyên Duật Diệp không khỏi kinh hãi, đột nhiên hần bật cười ra tiếng, ngoan ngoãn đưa tay mình ra trước đặt dưới tay y, nhẹ nhàng nói: "Diệt nhi cây ngay không sợ chết đứng, hoàng thúc có thể tự mình bắt mạch."

Y không nói chuyện, chỉ yên lặng bắt lấy cổ tay hần, nhíu mày.

Mạch tượng vô cùng suy yếu, xem ra việc hần bị thương là sự thật. Đột nhiên, y cảm thấy thật buồn cười, thì ra hần cũng không dám khi quân. Nhưng chuyện của Lâm Thụ...

Nhìn sắc mặt y, Nguyên Duật Diệp nhìn không được mà nói: "Hoàng thúc nghĩ gì vậy?"

Nguyên Chính Hoàn thu tay lại, nói: "Cố gắng tĩnh dưỡng, ba bốn ngày sẽ khỏi."

Nguyên Duật Diệp cười nói: "Ba bốn ngày? Sợ rằng diệt nhi không thể khỏi nhanh như vậy."

Thấy y nhíu mày, hần càng đắc ý: "Mấy ngày nay được Vu Nhi hầu hạ, diệt nhi cảm thấy tốt lắm." Hần không tin y không để ý năng.

"Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?" Nam tử trên xe lăn cuối cùng cũng lên tiếng.

Nguyên Duật Diệp ho một tiếng, nửa nằm xuống giường, mở miệng: "Không có gì, chỉ là diệt nhi muốn chia sẻ với hoàng thúc chuyện cao hứng này thôi. À đúng rồi, Phục Linh đi theo hoàng thúc chắc cũng nhu thuận, nếu không ngại sao có thể mang nàng ta tới đây chứ?"

Nguyên Chính Hoàn cười khẽ: "Chẳng qua nghe nói Vu thượng nghĩa ở đây, bỏn vương chỉ muốn để chủ tớ bọn họ gặp mặt mà thôi."

"Thế sao? Nói như vậy, hoàng thúc là đang suy nghĩ cho Vu Nhi?" Hần nhìn y, ánh mắt sắc bén.

Nguyên Chính Hoàn khẽ hừ một tiếng, không hề trả lời.

.....

Bên ngoài, từ xa Thượng Trang đã nhìn thấy Phục Linh.

Phục Linh thấy nàng liền chạy lên, ánh mắt hồng hồng: "Tiểu thư, nô tỳ cứ tưởng cả đời này không được gặp ngài nữa."

"Khóc cái gì, ngươi đi theo Vương gia, ngài ấy nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi." Thượng Trang thấy nàng không xảy ra chuyện gì, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Phục Linh gạt đầu lia lịa, cười nói: "Vương gia thật sự là một người tốt, nô tỳ đi theo ngài ấy không hề chịu chút ủy khuất nào."

Gật đầu như thế, vậy là tốt rồi.

Phục Linh lặng lẽ đưa mắt nhìn xung quanh, thấp giọng: "Tiểu thư vẫn ổn chứ? Vương gia nghe nói ngài ở Thành vương phủ, trong lòng vô cùng sốt ruột, cứ sợ Thành Vương sẽ khi dễ ngài."

Cảm nhận được một tia ấm áp, nàng lắc đầu: "Giúp ta nói với Vương gia, ta tốt lắm."

Nghe vậy, Phục Linh cuối cùng cũng an tâm. Hai người dựa vào lan can, từ từ nói chuyện.

Mạc Tầm đứng từ xa nhìn bọn họ, mím môi không nói lời nào.

.....

Thời điểm Mạc Tầm giúp Nguyên Chính Hoàn rời khỏi phòng, một nha hoàn đột nhiên chạy tới, bẩm báo: "Vương gia, Linh Khuyết cô nương nói có chuyện gấp muốn nói với ngài."

Sắc mặt Mạc Tầm tối xuống, trầm giọng: "Nực cười, một tiểu nha hoàn lại muốn chủ tử nhà ta qua gặp hay sao?"

"Mạc Tầm." Y lên tiếng.

Cẩn thận nhớ lại nữ tử tên Linh Khuyết kia, nàng ta là tỷ nữ thân cận của Nguyên Duật Diệp, y không khỏi tò mò, nàng ta tìm y để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Liên quan

Nguyên Chính Hoàn vẫy tay ý bảo Mạc Tầm giúp hắn tiến lên.

Nha hoàn vừa dẫn đường vừa nói: "Cô nương không dám phiền ngài đi quá xa nên đã đứng ở góc trước chờ ngài."

Y không lên tiếng, còn Mạc Tầm thì nhú mày càng chặt. Bước chân vào Thành vương phủ, hắn khắp nơi đều để tâm, chỉ sợ có kẻ gây bất lợi với chủ tử của hắn. Hiện tại thì hay rồi, ngay cả nha hoàn trong phủ cũng muốn tìm y nói chuyện sao?

Linh Khuyết đỡ hành lang, xa xa nghe tiếng xe lăn tới gần.

Y quả nhiên vẫn đến.

Nha hoàn lui xuống, Nguyên Chính Hoàn mới mở miệng: "Ngươi muốn nói gì?"

Linh Khuyết đưa mắt nhìn Mạc Tầm đứng phía sau, nhìn sắc mặt kia, hắn chắc chắn sẽ không rời y nửa bước. Nghĩ nghĩ, nàng liền tiến lên, nhưng vì trên người còn có thương tích, vô ý một cái mà ngã nhào lên người của Nguyên Chính Hoàn.

"Chủ tử!" Mạc Tầm hoảng sợ.

Nguyên Chính Hoàn đưa tay đỡ lấy nàng, nhưng trong một khắc kia, tay hắn dường như đọng phải thứ gì đó.

Sắc mặt y thay đổi!

"Chủ tử!" Mạc Tầm bị bộ dáng của y làm cho sợ hãi, hắn chạy tới đẩy nữ tử trên người y ra, lo lắng hỏi, "Đụng vào đâu sao?"

Lời của hắn làm Nguyên Chính Hoàn hoàn hồn, y bật thốt lên nói: "Đi xem nàng ta thế nào rồi!"

Mạc Tầm cứ tưởng bản thân nghe lầm, nhưng nhìn sắc mặt của y hắn mới chắc chắn. Không chút tình nguyện đi lên, Linh Khuyết bị hắn đẩy ngã, trong lúc nhất thời không đứng dậy được. Đúng lúc này, hai tay nam tử đưa tới, nàng xấu hổ đưa mắt nhìn Mạc Tầm, cúi đầu: "Đa tạ Mạc thị vệ, ta không sao."

"Không sao thì tốt, cô nương xin hãy chú ý, nếu để Vương gia bị thương thì việc này không còn nhỏ vậy đâu." Hắn lạnh lùng nói, một tay kéo nữ tử đứng dậy.

Linh Khuyết cắn môi, nàng làm sao ngờ tới việc này? Lỡ đâu Mạc Tầm nghĩ nàng cố ý làm vậy với Hoàn Vương...

"Ngươi muốn nói cái gì?" Nguyên Chính Hoàn đánh vỡ bầu không khí xấu hổ.

"À." Linh Khuyết lắp bắp, lúc này mới nhớ ra mục đích tới tìm y, nàng hít một hơi thật sâu, hỏi, "Nô tỳ chỉ muốn hỏi Vương gia một việc, ngài thích An Lăng Vu sao?"

Lời này khiến Mạc Tầm cũng cả kinh. Hắn không tin nhìn nữ tử trước mặt, nàng ta sao có thể hỏi thẳng như vậy?

Nguyên Chính Hoàn không trả lời, chỉ nói: "Vương gia nhà ngươi cũng thích nàng ấy."

Linh Khuyết nắm chặt hai tay thành nắm, mỉm cười: "Nhưng An Lăng Vu lại thích ngài."

Y khẽ run người: "Hai việc này không liên quan với nhau." Y chuyển hướng nói với Mạc Tầm, "Chúng ta đi thôi."

Mạc Tầm đẩy xe lăn quay đầu, Linh Khuyết ở phía sau vội vàng lên tiếng: "Nô tỳ có thể giúp ngài."

Xe lăn vẫn chưa hề dừng lại, y lạnh nhạt nói: "Ngươi vẫn là tự lo cho mình đi!"

Linh Khuyết còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhất thời lại không biết phải nói sao cho đúng. Vừa rồi thời điểm nàng ngã vào lòng y, thần sắc y rõ ràng là thay đổi. Nhưng, ngay một khắc sau đó, y lại khôi phục vẻ lạnh nhạt trên mặt.

Nhưng lời y vừa nói khiến nàng không khỏi hoảng hốt.

Y thích An Lăng Vu sao?

"Cô nương, chúng ta về phòng được chưa? Nếu để Vương gia biết, nô tỳ sẽ bị trách phạt." Nha hoàn đứng phía sau nàng lên tiếng.

Nàng gật đầu, để nha hoàn đưa mình về phòng.

.....

Mạc Tầm bắt giấc quay đầu, hần nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng mở miệng: "Chủ tử, ngài..." Nói tới đây, hần lại không biết phải tiếp tục hỏi thế nào.

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười: "Có gì cứ nói."

Hần cắn răng: "Lời của Linh Khuyết, ngài thật sự không để trong lòng sao?" Thật ra hần muốn hỏi, chủ tử nhà mình có phải đã thích An Lăng Vu hay không.

Hai tay khẽ siết chặt thành nắm, y thấp giọng: "Đi theo bốn vương lâu như vậy, người nên biết bốn vương không phải là kẻ như thế."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Mưu quyền

Nghe vậy, Mạc Tầm mới thả lỏng suy nghĩ. Đi thêm vài bước, xa xa nhìn thấy Thượng Trang và Phục Linh, hần nghĩ nghĩ, mới thấp giọng nói: "Chủ tử hãy ghi nhớ, hần ta đã đối xử với ngài thế nào."

Lời vừa dứt, sắc mặt của Nguyên Chính Hoàn liền thay đổi, y động môi, âm thanh sắc lạnh như đá: "Mạc Tầm, việc này không cần người tới nhắc nhở."

Hai tay siết chặt, đó là việc mà cả đời này y sẽ không quên.

Ngữ khí của y tuy rằng cường ngạnh, nhưng Mạc Tầm nghe thấy lại cảm thấy cao hứng. Hần bắt giấc cười cười, gật đầu: "Vâng, là Mạc Tầm quá lời." Chỉ cần y nhớ kỹ, vậy thì tốt rồi!

Lỡ đâu y không nhớ, vậy thì hần sẽ nhắc y thêm một lần.

Thời điểm ngừng đầu thấy bọn họ đi về phía này, Thượng Trang vội đứng lên, gọi y: "Vương gia."

Phục Linh cũng đứng dậy, đi tới cạnh y: "Vương gia, tiểu thư tốt lắm, ngài không cần lo lắng."

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười, nàng là một nữ tử thông minh, y phải tin nàng có thể ứng phó tất cả việc này.

"Mạc Tầm, người và Phục Linh ra trước chờ chút đi." Y nhẹ giọng.

Mạc Tầm vốn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhớ lại lời y vừa nói, hần cuối cùng cũng im lặng, chỉ nhìn Phục Linh, ý bảo nàng theo hần rồi đi.

Thấy hai người bọn họ đã đi xa, Thượng Trang mới đi tới, vòng ra sau xe lăn, đưa y tới dưới góc cây. Nàng nhìn không được mà hỏi: "Thái tử bên kia, không sao chứ?"

Y nhú mày: "Hầu như không liên quan tới hần."

Nàng bật cười: "Nếu không phải ngài, nô tỳ sẽ không dám hỏi như vậy."

Y cũng cười: "Tội danh của huynh muội Lâm thị là khó tránh khỏi nhưng Đông cung vẫn không sao. Việc này tới tốt cùng có phải Lâm Thụ gây ra hay không ta cũng không biết."

Thượng Trang nhìn y, chuyện Thành Vương bị ám sát nàng cũng hồ đồ. Nghĩ tới miếng ngọc bội của lão gia, nàng lại nhớ mấy lời Hoàng đế từng nói ở Ngự thư phòng. Thái tử tiến cử An Lăng Tề vào triều làm quan, nói như vậy, có lẽ thiếu gia thật sự có liên quan tới Thái tử. Hoặc là, có người muốn lợi dụng miếng ngọc bội kia để Hoàng đế liên tưởng tới việc này, khi đó An Lăng gia sẽ không thoát được can hệ.

Thượng Trang cắn môi, nàng biết chuyện này không thể nhắc tới trước mặt Hoàn Vương. Dù sao hiện tại trong tay nàng vẫn không có chứng cứ cụ thể.

Nàng miễn cưỡng cười: "Hôm qua, là Hoàng hậu mời ngài vào cung sao?"

Y có chút kinh ngạc ngẩng đầu, khoe môi khẽ cong: "Người khác không biết còn tưởng ngươi sắp xếp cơ sở ngầm cạnh ta."

Nàng cười: "Nếu có thể, nô tỳ cũng muốn như vậy." Nàng chẳng qua là nhớ tới thời điểm Tề Hiền phi lợi dụng nàng để dả kích Thái tử, sau khi Hoàn Vương đến, con thịnh nộ của Hoàng đế liền đi nhiều.

Nói như vậy mặc kệ có hữu dụng hay không, Hoàng hậu vẫn sai người mới y vào cung trước rồi tính.

Nguyên Chính Hoàn bắt giác cười rộ lên.

Đúng lúc này, một con gió thổi tới, trên trời xuất hiện mấy tia sáng xẹt qua.

Thượng Trang đột nhiên nhớ tới ngày mưa hôm đó, nàng nhìn y, lại không biết phải mở lời thế nào. Đột nhiên y lên tiếng: "Đúng rồi, Linh Khuyết cô nương bị thương sao?" Thời điểm nàng ấy ngã trên người y, y đã cảm nhận được.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng không ngờ y lại hỏi như thế, lập tức gật đầu: "Dạ, vì Thành Vương bị thương nên Thánh Thượng hạ lệnh phạt trọng nàng ấy."

Nguyên Chính Hoàn nhủ mi, việc này thật giống với cách làm của Hoàng đế. Cho nên vì việc này Thượng Trang mới ở lại chăm sóc Nguyên Duật Diệp sao?

"Vì sao Vương gia lại đề cập tới chuyện này?" Nàng nhìn y, tỏ vẻ nghi hoặc.

Y hoàn hồn, lắc đầu đáp: "Không có gì, chỉ là thuận miệng thôi."

Thượng Trang đột nhiên nhớ lại cuộc trò chuyện với Linh Khuyết hôm qua, chẳng lẽ nàng ấy thật sự đi tìm y sao?

Chỉ là việc này nếu y không nói, nàng sẽ không hỏi, miễn cho tới khi đó cả hai đều xấu hổ.

"Thượng Trang." Y đột nhiên gọi tên của nàng.

Nàng quay đầu nhìn y, nghe y tiếp tục: "Trong mắt ngươi, kẻ một lòng mưu quyền có phải người tốt không?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Đoạt cung - Cầm miệng

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng thật sự không rõ vì sao y lại đột nhiên hỏi như thế.

Theo bản năng đưa mắt nhìn bốn phía, xác định quanh đây không có ai, nàng mới hít vào một hơi, nói: "Thượng Trang không hiểu."

Y lại khẽ cười: "Ngươi không phải không biết, mấy ngày nay, những gì ngươi thấy cũng không ít."

Nếu câu nói trước của y khiến Thượng Trang cảm thấy mơ hồ, vậy thì câu này, ý chỉ lại vô cùng rõ ràng.

Cả kinh nhìn nam tử trước mặt, sau một lúc lâu, nàng mới lên tiếng hỏi: "Ngài cũng muốn nó sao?"

Y ngẩng đầu, mỉm cười: "Có đôi khi, là bất đắc dĩ. Mà cũng có khi là điều tất nhiên. Tựa như có một số việc đã định sẵn từ rất lâu trước đây."

Trái tim bất giác loạn nhịp, ở trước mặt nàng, y chưa từng nói những lời như thế. Nàng bỗng nhiên nhớ lại quá khứ, khi y hỏi nàng có muốn quyền lực hay không, nàng đã trả lời: Không thể cự tuyệt.

Có lẽ tình cảnh của y cũng giống như nàng.

"Thượng Trang." Nam tử duỗi tay về phía nàng.

Nàng cả kinh, cuối cùng cũng đưa tay nắm lấy tay y. Khác với sự khẩn trương của lần đầu, lúc này mọi thứ đối với nàng dường như đã chân thật hơn. Nàng có thể cảm nhận được một tầng chai sạn trên đầu ngón tay y, không khỏi kinh ngạc, nàng không biết nó rốt cuộc vì cái gì mà tạo thành.

Nguyên Chính Hoàn nhỏ giọng: "Ta chỉ muốn nói với ngươi, tương lai..."

"Cho dù tương lai ngài làm điều gì, Thượng Trang cũng đều không oán trách."

Nam từ giật mình, sau một lúc lâu mới lộ ra nụ cười yếu ớt. Y cúi đầu: "Ta hôm nay đã nhiều lời rồi."

Nàng lắc đầu: "Không đâu, ta thích nghe."

Đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt y không tự xưng "Nô tỳ". Nhớ khi đó, mỗi lần dùng kính ngữ với y, tất cả đều không phải vì thân phận, mà là hoàn cảnh.

Mà nay, nàng đột nhiên muốn để bản thân phóng túng một lần.

"Đa tạ ngươì." Y giống như trút hết gánh nặng trong lòng.

Thượng Trang định nói thêm gì đó, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân của ai đó chạy tới, sau đó là giọng của nha hoàn: "Vu thượng nghĩa, thượng nghĩa..." Tiếng thờ hỏn hỏn của nha hoàn truyền tới, "Vu thượng nghĩa, Vương gia gọi ngài!"

Thời điểm chạy tới, ánh mắt nha hoàn dừng tại nơi hai tay bọn họ nắm chặt, không khỏi lập tức đưa tay che miệng.

Thượng Trang quay đầu nhìn nàng ta, Nguyên Chính Hoàn ở phía sau lặng lẽ rút tay về, mở miệng: "Vạy bốn vương về trước."

"Nô tỳ tiễn ngài."

Y lại lắc đầu nói không cần, sau đó lên tiếng gọi Mạc Tầm tới.

Nhìn bọn họ rời đi, nha hoàn mới hoàn hồn, lúc này mới dám nhìn Thượng Trang, cười hi hi: "Thì ra Hoàn Vương điện hạ thích thượng nghĩa ngài! Ngài ấy còn chưa lập Vương phi đấy!" Nói xong, nàng ta trung về mặt hâm mộ nhìn Thượng Trang. Nàng tuy là ngự thị nhưng rốt cuộc vẫn là nô tỳ, nếu có thể trở thành Vương phi, đây chính là phúc đức đã tu ba đời.

Thượng Trang không nói chuyện, chỉ lẳng lẳng cất bước về phòng của Nguyên Duật Diệp.

"A, Vu thượng nghĩa!" Nha hoàn vội đuổi theo, trong lòng thầm trách bản thân nhiều chuyện.

Đẩy cửa phòng ra, nha hoàn thức thời không đi theo vào, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi lui ra.

Nam từ trên giường mở lớn hai mắt nhìn nàng, lạnh giọng: "Về rồi sao?"

Thượng Trang cười cười: "Đây không phải do ngài kêu người tới gọi hả?"

Nguyên Duật Diệp trừng mắt nhìn nàng, đối với hấn, cho tới bây giờ nàng chưa từng nói một lời hay nào. Nhưng không có nàng bên cạnh, hấn lại cảm thấy thiếu thiếu, cả người đều không thoải mái.

Hấn kêu nàng cút, nàng so với kẻ khác còn cút nhanh hơn. Hoàn Vương người ta tới đây, nàng còn luyến tiếc không chịu trở về. Hấn không khỏi tức giận, trong lòng thầm hận vì sao lại cho nàng ra ngoài.

Thượng Trang đi tới bên giường của hấn, thấy sắc mặt khó coi, nàng liền ngồi xuống, hỏi: "Không khỏe sao? Nô tỳ đi mời Trọng Thái y tới."

Hấn hừ một tiếng: "Khó nghe được một câu quan tâm bốn vương từ ngươì."

Nàng gật đầu: "Nô tỳ đương nhiên phải quan tâm ngài, ngài mau khỏe, nô tỳ mới nhanh chóng rời khỏi nơi này." Đây là sự thật, nàng cũng không cần che giấu.

"An Lãng Vu!" Hấn cơ hồ tức giận tới nhảy dựng lên, nhưng vết thương trên lưng vẫn còn, thoáng chốc khiến cả khuôn mặt trắng bệch, thiếu chút đã ngã xuống giường.

"Vương gia!" Nàng hoảng sợ đỡ lấy hấn, áo lót màu trắng của hấn lúc này đã nhiễm một màu đỏ của máu.

Nàng bực tức tới hét to lên: "Miệng vết thương lại hở rồi! Ngài cũng lợi hại thật đấy, ngay cả cơ thể mình mà cũng chà đạp được như vậy!"

Hấn đau tới không thể lên tiếng, chết tiệt, hấn đâu phải kẻ ngốc! Nếu không phải khó chịu, hấn sao có thể làm ra hành động như thế? Nguyên Duật Diệp cắn răng: "Câm miệng!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Giải thích

Nhìn cả người hấn run lên, Thượng Trang liền kêu to: "Người đâu! Mau tới đây!"

Nha hoàn lập tức đẩy cửa tiến vào, vừa nhìn cảnh tượng bên trong, không đợi Thượng Trang lên tiếng, nàng ta liền xoay người chạy ra ngoài gọi thái y.

Thái y nhanh chóng chạy tới, xem xét thương thế cho hấn, nhíu mày: "Vương gia nhất định phải nằm nghỉ ngơi, miệng vết thương hở sau này sẽ để lại sẹo." Ông ta lại nhìn Thượng Trang, thấp giọng, "Thượng nghĩa hầu hạ Vương gia thế nào vậy?"

Trọng Thái y đương nhiên là lo lắng, Hoàng đế kêu ông phụ trách vết thương của Thành Vương, nếu có sai lầm, mạng nhỏ của ông sẽ không còn nữa. Ông tin nữ tử trước mặt này cũng hiểu được.

Thượng Trang khó mà giải thích, chỉ gật đầu: "Được, ta sẽ chú ý."

Nàng kêu nha hoàn tiến lên giúp đỡ thay y phục cho hấn, sau đó thay thuốc rồi mới đỡ hấn nằm xuống.

Mọi việc xong xuôi, nàng mới phát hiện cả người mình đã ướt đầm mồ hôi. Đúng lúc này, hấn mở to mắt nhìn nàng, khuôn mặt tái nhợt hiện lên chút ý cười nhợt nhạt.

Nàng tiến lên, mở miệng: "Tuy Thái y nói sẽ để lại sẹo, nhưng Vương gia thân là nam nhân chắc sẽ không để ý việc này."

Hấn vốn thấy nàng đang hầu hạ mình, trong lòng thâm cao hứng, nhưng nghe nàng lên tiếng, hấn không khỏi chán nản. Chẳng lẽ không nghe nàng nhắc nhở, hấn không còn là nam nhân sao?

Nguyên Duật Diệp cắn răng: "Trước khi hoàng thúc tới bốn vương vẫn ổn, thúc ấy đi rồi, thương thế của bốn vương đột nhiên tăng thêm." Hấn vừa nói vừa đưa mắt nhìn nàng.

Thượng Trang biến sắc, cả giận nói: "Ngài đừng hòng giả họa cho người khác, ai mà không biết Hoàn Vương..." Nàng vốn muốn nói Hoàn Vương có tật trên người, nhưng bốn chữ đó đã tới yết hầu lại không bật ra được.

Nguyên Duật Diệp hừ nhẹ một tiếng: "Thứ đó quả nhiên là tấm mộc che chắn tốt cho y."

"Ngài có ý gì?" Nàng nhíu mày nhìn hấn.

Hấn cười nhạt: "Hoàng thúc của bốn vương mới là người thâm tàng bất lộ. Chi là, với sự thông minh của ngươi đương nhiên không đủ để nhìn ra. Thôi, bốn vương không so đo với ngươi."

Thượng Trang giật mình, nàng đột nhiên nhớ lại những lời Nguyên Chính Hoàn nói hôm nay.

Tuy rằng y chỉ nói một câu...

Nhưng nàng hiểu.

Nàng không khỏi kinh ngạc trước những lời Nguyên Duật Diệp, xem ra việc hấn nhắm vào Nguyên Chính Hoàn cũng không phải điều vô căn cứ.

Hấn luôn luôn điều tra y.

Nếu không, làm sao hấn biết trước khi tiến cung nàng đã gặp Nguyên Chính Hoàn?

Cho nên, hấn mới nghĩ nàng là người của Hoàn Vương.

Đột nhiên hấn lên tiếng: "Bốn vương đói bụng."

Thượng Trang trừng mắt nhìn hấn, nàng đứng dậy ra ngoài phân phó nha hoàn mang đồ ăn tới.

Sau đó nàng quay lại dịu hấn ngồi dậy, nha hoàn liền bưng canh ngân nhĩ hạt sen vào, nói là hôm qua làm cho Linh Khuyết, Linh Khuyết lại muốn để lại cho hấn ăn.

Thượng Trang ngồi xuống mép giường đút cho hấn ăn, hấn lại nói: "Không bằng ngươi ở lại vương phủ của bốn vương đi, hoàng cung không thích hợp với ngươi."

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, cười cười: "Đa tạ Vương gia, hoàng cung không thích hợp, nơi này cũng không thích hợp." Nhìn sắc mặt hấn thay đổi, nàng nói tiếp: "Có một chuyện ngài đừng quên, nếu ngày đó không phải nhờ Hiền phi nương nung âm thầm hỗ trợ, nô tỳ làm sao có thể trở thành ngự thị?"

Lời này đương nhiên là không phải cảm ơn Tề Hiền phi. Nàng chẳng qua là muốn nhắc nhở hấn, nàng và Tề Hiền phi đang bất hòa.

Nàng chỉ là cung nữ, đương nhiên không có bản lĩnh đi hại người. Nhưng ai đã từng hại nàng, nàng sẽ ghi nhớ thật kỹ, nếu không, tương lai là sống hay chết, nàng thật không thể biết được.

Hấn cắn răng, cuối cùng vẫn nhịn không được mà hỏi: "Chuyện lần đó ngươi vẫn để trong lòng sao?"

"Tại sao không?" Nàng nhìn hắn, không chút sợ hãi mà tiếp tục, "Mạng của nô tỳ chỉ có một, nếu nô tỳ muốn sống thì phải dựa vào năng lực của chính mình."

"An Lăng Vu!" Hắn bắt lấy cổ tay nàng, Thượng Trang cả kinh, chén canh trong tay lập tức rơi xuống giường. Hắn không chút để ý, chỉ nói, "Nếu không nhờ có ta, Từ ma ma có thể chịu ngồi yên không động tới người sao? Lần đó người đi diện thánh, ta cũng có tới, chỉ là chậm hơn y một bước! Nếu không có y, ngày đó ta vẫn có thể đảm bảo người không xảy ra chuyện gì!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Hôn sự

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hắn, quên cả giấy dựa.

Ngực hắn không ngừng phập phồng, đôi mắt ửng đỏ có chút đáng sợ.

Sau một lúc lâu, nàng mới nhận rõ từng chữ hỏi: "Vì sao phải làm như vậy?"

Một câu này của nàng giống như dùng hết sức lực đẩy hắn ngã ra phía sau. Thượng Trang kinh hãi, lúc này đã thấy hắn quay mặt nhìn mình, nhẹ giọng: "Những gì mẫu phi làm với người, trước đó ta thật sự không biết." Nếu không phải Linh Khuyết vô tình kể, hắn thật không biết gì cả.

Thượng Trang sợ tới ngây người.

Hắn đây là... Đang giải thích sao?

Một Nguyên Duật Diệp như vậy khiến nàng không khỏi cảm thấy hoảng sợ.

Nàng vốn quen với tính cách không phân phải trái của hắn, quen với cái cách tự xưng "bốn vương" trước kia.

Hắn nhắm mắt lại, buông lỏng bàn tay đang nắm lấy nàng, chỉ vào chần đệm, nói: "Gọi người vào thay đi, ướt hết rồi."

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, nàng gác chén không lên bàn, một tay nhấc chần đệm lên, một tay lấy áo choàng trên giá bên cạnh khoác lên cho hắn, thấp giọng: "Nô tỳ kêu người vào dọn dẹp ngay." Nói xong, nàng hốt ha hốt hoảng cầm chần bỏ chạy ra ngoài.

Nha hoàn bên ngoài thấy nàng thì không khỏi kinh hãi, vội vàng tiến lên phụ giúp thì nghe nàng nói: "Không cần, mấy thứ này dơ rồi, người vào trong thay chần đệm cho Vương gia đi."

Nha hoàn chần chờ, cuối cùng cũng gật đầu vào trong.

Thượng Trang đột nhiên cảm thấy bản thân có chút mơ hồ, nàng thật không biết vì sao Nguyên Duật Diệp lại nói với mình những lời như vậy. Nàng thật không ngờ thì ra hắn lại giúp đỡ mình.

Đúng, nhưng chỉ có một chuyện thôi.

Nàng tự nói với chính mình.

Nàng vui đầu mà chạy về phía trước, thiếu chút nữa đã đụng phải người. Gia đình kia vốn muốn quở trách, nhưng lúc nhìn kỹ lại phát hiện đây là ngự tiền thượng nghi, gương mặt tức giận liền thay bằng nụ cười: "Vu thượng nghi sao lại gấp gáp như vậy? Việc này cứ kêu nha hoàn làm là được rồi."

Thượng Trang định mở miệng, nhưng lúc ngẩng đầu lại thấy Mộ Dung Vân Sở đang đứng phía sau gia đình.

Nàng không khỏi kinh hãi, Mộ Dung Vân Sở cũng nhíu mày, nàng ta sao lại ở đây?

Gia đình liền hoàn hồn, vội nói: "Tiểu nhân đáng chết. Thừa tướng đại nhân, mời, Vương gia đang nghỉ ngơi trong phòng." Dứt lời, hắn liền nghiêng người mời Mộ Dung Vân Sở đi trước.

Thượng Trang cũng ôm chần đệm tránh qua một bên.

Hắn liếc nàng, sau đó mới nâng bước đi về phía trước.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng vừa đi qua, Thượng Trang bất đắc dĩ mà lắc đầu, lần này việc Nguyên Duật Diệp bị thương người trong triều không mấy ai biết, vương phủ chỉ truyền lời nói bị phong hàn. Cho nên, đám quan lại muốn mượn cơ này tới thăm bệnh đều phải trở về. Thật không ngờ, Mộ Dung

Thừa tướng lại vào trong được.

Thời điểm gia đình đưa Mộ Dung Vân Sở vào, nha hoàn vừa lúc thay chăn đệm cho Nguyên Duật Diệp xong.

"Vương gia." Mộ Dung Vân Sở hành lễ với hân.

Hạ nhân trong phòng đều thức thoi lui xuống, người trên giường cười cười: "Khó có dịp Thừa tướng tới thăm bốn vương." Hân duỗi tay ban ngồi,

Mộ Dung Vân Sở ngồi xuống, lên tiếng: "Đó cũng là nhờ Vương gia nể mặt." Nếu không hân đã giống những kẻ bên ngoài vừa vào đã bị đuổi về.

Nguyên Duật Diệp ho khan vài tiếng: "Khụ khụ... Trận phong hàn này thật làm khó bốn vương. Đúng rồi, không biết Thừa tướng hôm nay tới đây là có việc gì."

Mộ Dung Vân Sở lập tức đi vào chủ đề: "Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là Hiền phi nương nương có đề cập với thần hôn sự của xá muội, thần tới đây là muốn hỏi một chút ý tứ của Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Tình nguyện

Nguyên Duật Diệp không khỏi giật mình, hôn sự của Mộ Dung Vân Khương?

Nàng ấy không được Hoàng đế phong phi, xem ra là Tề Hiền phi nhìn trúng quân cờ tốt này. Cười nàng, đương nhiên là để lấy thế lực của phủ Thừa tướng phủ.

Nếu so với đám cơ thiếp bình thường, Mộ Dung Vân Khương quả thật là tốt hơn nhiều.

Hân biết, nếu Mộ Dung Vân Sở đã tới cửa, vậy bên phía mẫu phi đã quyết định. Hân chỉ là không biết mục đích Mộ Dung Vân Sở tới đây hỏi hân là có ý gì? A, bộ dáng kia nào giống muốn hỏi hân chứ?

Hân mở to hai mắt: "Việc này mẫu phi chưa từng nói với bốn vương, bốn vương..." Đáng chết, hân lại chóng mặt rồi, xem ra đúng là không thể tự miễn cưỡng chính mình.

Mộ Dung Vân Sở nhận ra sự khác thường, khoe miệng khẽ động. Hân tiến lên đề Thành Vương nằm xuống: "Trên người Vương gia có thương tích, đừng tùy tiện cử động."

Giọng hân không lớn nhưng đủ làm Nguyên Duật Diệp chấn động.

Mộ Dung Vân Sở biết trên người hân có thương tích sao?

Kính ngạc đưa mắt nhìn hân, lại nghe hân nói: "Xem ra là thần quá rầy Vương gia nghỉ ngơi, thần xin về phủ trước, việc này đợi Vương gia khỏe lại hãy bàn." Nói xong, hân liền cáo lui ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hân rời đi, Nguyên Duật Diệp thầm cắn răng.

Hân quả thật đã xem thường Mộ Dung Vân Sở! Chỉ là nếu hôm nay hân có thể tới, vậy có nghĩa là hôn sự này, hân đồng ý.

Trên đường trở về không gặp Mộ Dung Vân Sở, Thượng Trang thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng tiến lên thấy cả người Nguyên Duật Diệp ướt đầm mồ hôi, không khỏi cả kinh mà hỏi: "Ngài không khỏe sao?"

Hân phá lệ im lặng, lắc đầu rồi nằm xuống, nhắm hai mắt lại. Thượng Trang tò mò nhìn hân, nhưng nghĩ có lẽ hân đã mệt nên đứng dậy buông màn, lại nghe hân đột nhiên gọi: "Vu Nhi."

"Dạ."

Hân không mở mắt, chỉ thấp giọng: "Người có chuyện gì mà trong lòng vạn phần không muốn nhưng vẫn phải làm không?"

Câu hỏi của hân khiến nàng ngẩn ra.

Trong lòng vạn phần không muốn nhưng vẫn phải làm?

Đương nhiên là có, tỷ như chuyện nàng thay tiểu thư vào cung.

A, vô vị mà cười, chuyện này đương nhiên không thể nói với hấn.

Nàng lắc đầu: "Nào có chuyện vạn phần không muốn mà vẫn phải làm? Nếu đã không muốn thì đừng làm, như thế đơn giản hơn nhiều." Nàng không khỏi nghi hoặc, đang êm đẹp, vì sao hấn lại nói với nàng lời này?

Nghe nàng thoải mái trả lời như vậy, hấn không khỏi ghen tị.

Hấn cười yếu ớt: "Người thì biết cái gì? Nếu thật sự đơn giản như thế... Thôi đi, chỉ tiếc ta là Nguyên Duật Diệp, không phải Hoàn Vương thứ hai."

Thượng Trang cả kinh buông tay, chiếc màn trong tay theo đó rơi xuống, che nửa khuôn mặt của nam tử. Nàng không hết hy vọng, quyết hỏi tới cùng: "Có ai... Có ai hại ngài ấy sao?" Chẳng lẽ, tàn tật trên người y không phải do bẩm sinh?

Trong lòng tự hỏi, cả người nàng run lên.

Hấn cuối cùng cũng mở mắt nhìn nàng, chậm rãi đáp: "Thắng làm vua thua làm giặc, điểm này với người thông minh như người hấn phải hiểu rõ."

Hai tay siết chặt thành nắm, nàng không khuất phục: "Nhưng khi đó y chẳng qua chỉ là một đứa trẻ!" Đứa trẻ, lấy gì mà đấu với người ta?

"Đứa trẻ?" Hấn cười nhạo, "Ở nơi này chưa từng có đứa trẻ nào cả." Hấn bỗng nhiên nhớ lại câu chuyện mẫu phi từng kể, chiến tranh giữa Lê quốc và Tây Chu.

Người chết trong trận chiến đó vô số kẻ, bao gồm cả ấu thái tử của Lê quốc.

Quyền lực không phân biệt tuổi tác, chỉ có mạnh và yếu. Nếu hấn không rõ đạo lý này thì ngày tân hoàng đăng cơ sẽ chính là lúc mẫu tử bọn họ phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Đưa tiễn

Cả ngày này, từ phòng Nguyên Duật Diệp đi ra, cả người Thượng Trang như thất thần. Ngay cả nha hoàn bên ngoài gọi, nàng cũng không trả lời.

Có lẽ, nàng đã hiểu được suy nghĩ của bọn họ.

Không, nàng không thể lý giải tất cả.

Qua hai ngày, nghe nói Tề Hiền phi tới vương phủ, nàng liền tránh trong phòng. Với Tề Hiền phi, nàng thật sự không thích bà ấy, nhưng trong lòng hiểu được, những gì bà ấy làm đều là vì Nguyên Duật Diệp.

Thứ nhất, hấn là con trai của bà, thứ hai, chỉ có như vậy bà mới đưa hấn lên được vị trí Thái tử Tây Chu.

Những điều này, từ thần sắc kinh hoàng của bà thời điểm thấy hấn hôn mê, nàng đã cảm nhận được.

Nếu so với Nguyên Chính Hoàn, hấn quả thật hạnh phúc hơn nhiều. Ít nhất là bên cạnh hấn còn có một người mẹ yêu thương, mãi mãi đứng cùng chiến tuyến với hấn.

Còn Nguyên Chính Hoàn thì sao? Y chẳng có gì cả.

Tiền để băng hà, ngoại trừ thân phận đích tử để lại cho y, cái gì y cũng không có được.

Từ những lời Nguyên Duật Diệp nói, nàng cũng có thể cảm nhận được, nhiều năm trôi qua, cố gắng sống tốt đối với y mà nói đến tột cùng có bao nhiêu gian nan.

Bất giác xoa ngực, nàng đau lòng cho y.

Đang ở trong phòng suy nghĩ lung tung, bên ngoài đột nhiên truyền tới giọng của Ti Y: "Vu thượng nghĩ có trong phòng không?"

Thượng Trang kinh hãi, vội đứng lên, đáp lời: "Có." Nghĩ nghĩ, nàng vẫn tiến lên mở cửa. Quả nhiên, bên ngoài là Tề Hiền phi đứng sau Ti Y.

Nàng vội ra ngoài, hướng bà hành lễ: "Nô tỳ thỉnh an Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Tề Hiền phi khẽ cười: "Miễn đi, nơi này không phải hoàng cung, tội gì phải hành lễ lớn như vậy?" Nói xong, bà tiến lên vào phòng.

Thượng Trang vội nghiêng người tránh qua một bên. Tề Hiền phi đi vào, ngồi xuống.

Thượng Trang vội tiến lên rót trà cho bà: "Nương nương mời dùng trà."

Ánh mắt bà khẽ quét qua chén trà nhưng không hề đưa tay nhận lấy. Nàng không khỏi xấu hổ, chỉ đành nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, sau đó lui qua đứng hầu một bên.

Tì Y ra ngoài, đóng cửa lại.

Tề Hiền phi cuối cùng cũng lên tiếng: "Bổn cung vừa đi thăm Diệp Nhi, thấy thương thế của nó đã bình phục khá nhiều, trong lòng cũng yên tâm. Bổn cung tới là muốn đa tạ người đã chăm sóc nó tốt như vậy."

Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ không dám nhận, Vương gia là chủ tử, nô tỳ hầu hạ ngài ấy là việc nên làm." Nàng không biết trong hồ lô của Tề Hiền phi đang bán thứ gì, trước mặt bà, nàng càng khiêm tốn càng tốt.

Tề Hiền phi khẽ cười: "Người khản trương cái gì? Coi bổn cung là con hổ ăn thịt người sao?"

"Nương nương..."

"Được rồi." Bà vẫn cười, "Hôm nay bổn cung tới, một là xem thương thế của Diệp Nhi sao rồi, hai là mang người hồi cung. Bên phía Thánh Thượng quả thật không thể thiếu người." Nói xong, bà liền đứng dậy.

Thượng Trang nghiêng người, lại nghe bà tiếp tục: "Bổn cung tin người là người thông minh. Về cung rồi, ở trước mặt Thánh Thượng, lời nào nên nói, lời nào không được nói, chắc người cũng biết."

Trái tim có chút loạn nhịp, nàng hít vào một hơi thật sâu: "Vâng, nô tỳ biết."

Nàng theo bà ra ngoài, trực tiếp hồi cung.

Tới cửa, phía sau đột nhiên truyền tới thanh âm của nam tử: "Mẫu phi."

Bọn họ theo bản năng quay đầu, thấy hắc đế vừa đi tới. Sắc mặt Tề Hiền phi thay đổi, lập tức mắng: "To gan, ai cho phép người để Vương gia ra ngoài!"

Nha hoàn sợ tới mức trắng mặt, cả người run run không biết trả lời thế nào.

Hắn lại lên tiếng: "Không thể trách nàng ta, nhi thần tới là để tiễn người." Nói xong, ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn về Thượng Trang. Ánh mắt này hoàn toàn không giống tính cách ngang ngược của hắn nhưng nó lại làm nàng không biết phải ứng xử ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 6: Trắc phi

Nghe vậy, con giận của Tề Hiền phi cũng dịu đi: "Hải tử ngọc, ra đây làm gì? Mẫu phi sẽ trở lại thăm con, chỉ cần con khỏe mạnh, mẫu phi sẽ vô cùng cao hứng."

Hắn gật đầu: "Nhi thần biết rồi."

Bên ngoài Thành vương phủ đã có một chiếc xe ngựa đợi sẵn. Tì Y đỡ Tề Hiền phi lên xe, Thượng Trang vốn muốn chạy lại giúp đỡ, nhưng thấy Tì Y cũng theo lên xe, nghĩ nghĩ một hồi, nàng cũng đi lên.

Trên đường, Tề Hiền phi đột nhiên nhắc tới An Lăng Tễ, nói là trước đó không lâu nghe tin hắn sẽ hồi kinh.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, nàng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Tề Hiền phi không tiếp tục truy hỏi, chỉ tán gẫu vài chuyện cùng Tì Y. Thượng Trang không thể chen miệng vào, chỉ yên lặng ngồi hầu một bên.

Về cung, nàng lập tức tới thăm cung của Hoàng đế.

Trần Trung canh giữ bên ngoài, thấy nàng, hần liền bước lên phía trước: "Vu thượng nghĩa về rồi sao? Mau vào bẩm báo lại chuyện của Thành Vương điện hạ đi, ngày nào Thánh Thượng cũng ngóng trông tin tức của ngài ấy."

Thượng Trang gật đầu, lập tức đi vào. Bên trong, Hoàng đế đang nửa nằm trên ngự thất, nhắm mắt dưỡng thần.

"Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng." Nàng thấp giọng.

Hoàng đế không mở mắt, chỉ nhẹ giọng: "Về rồi sao? Xem ra thương thế của Thành Vương đã không còn gì đáng ngại."

Nàng vẫn cúi đầu: "Sức khỏe Vương gia khá hơn rất nhiều, hiện tại đã có thể xuống giường. Trọng Thái y vẫn còn ở lại vương phủ thỉnh mạch cho Vương gia mỗi ngày, Thánh Thượng không cần phiền lòng."

"Vậy trăm an tâm rồi. Khụ khụ..." Hoàng đế ho khan mấy tiếng.

Chỉ mới mấy ngày không gặp, sắc mặt ông đã tái nhợt hơn lúc trước. Thượng Trang có thể nhìn ra, thân thể ông mỗi ngày càng suy kiệt.

Già đi, ai có thể trốn tránh được?

Hoàng đế vẫn nằm đó, ông không nói câu nào nhưng cung mày vẫn khóa chặt.

Thượng Trang đứng hầu một bên, cũng không lên tiếng.

Đột nhiên, nàng cảm thấy hiểu được ông một chút. Phía sau một Hoàng đế cao cao tại thượng, ông ấy chỉ là một lão nhân gia. Ở thời điểm cuối cùng trong sinh mệnh của mình, ông ấy vẫn không thể hưởng thụ một chút bình yên.

Tiền triều hậu cung ám toán khắp nơi, nếu nàng có thể nhìn ra, ông ấy tất nhiên có thể phát hiện.

Toàn bộ tâm cung im lặng tới đáng sợ, nếu hiện tại có một cây châm roi xuống đất cũng sẽ phát ra tiếng vang làm người ta sợ hãi. Thượng Trang cố gắng hít thở nhẹ nhàng, nhằm chán nhìn ra cái bóng đang khắc lên cánh cửa bên ngoài.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, Hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "An Lăng Vu."

Thượng Trang cả kinh, sau đó nhanh chóng hoàn hồn: "Có nô tỳ."

Hoàng đế chậm rãi mở mắt, thân hình nhỏ bé của nữ tử dần dần trở nên rõ ràng. Ông đưa tay, Thượng Trang liền tiến tới dìu ông ngồi dậy. Ngồi thẳng người rồi, ông mới nói: "Mấy ngày nay, trăm đã suy nghĩ rất nhiều."

Nàng kinh ngạc đưa mắt nhìn ông, nhưng sau đó liền lập tức cúi đầu. Mấy ngày nay ông ấy suy nghĩ cái gì không phải chuyện mà nàng nên hỏi. Chỉ khi ông ấy muốn nói, nàng mới có tư cách để nghe.

Hoàng đế đột nhiên cười nhạt một tiếng: "Trẫm thật không ngờ người cuối cùng ở bên cạnh trẫm lại là người của An Lăng gia." Dừng một lát, ông mới tiếp tục, "Trẫm thật già tới hồ đồ rồi, người chẳng qua chỉ là một cung nữ, há có thể gây ra đại sự gì? Mạng của người nằm trong tay trẫm, có ra sao đương nhiên cũng do trẫm định đoạt."

Thượng Trang nghe tới hồ đồ.

Người trên ngự thất đứng dậy, đi về phía trước mấy bước. Bỗng dưng ông ngừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm nàng: "Trẫm không nhìn lầm người, người rất thông minh, so với những kẻ trong cung, thậm chí là người hầu hạ bên cạnh trẫm thông minh hơn nhiều."

Cả người run lên, nàng lập tức quỳ xuống: "Nô tỳ không dám."

"Trẫm không thể không thừa nhận sự thật này." Thanh âm lạnh lùng từ đỉnh đầu truyền tới, "Trẫm định ban người cho Thành Vương làm trắc phi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Mật thám

Làm... Trắc phi của Thành Vương?

Thượng Trang hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, lúc này, nàng còn thời gian quán cập bậc lễ nghĩa nữa?

Hoàng đế không để ý tới biểu cảm của nàng, vẫn tiếp tục: "Thân phận của Mộ Dung Vân Khương hiện tại không thích hợp ở trong cung. Nếu còn như

vậy, trong triều tất sẽ có lời đàm tiếu. Trẫm mặc dù là thiên tử cũng có những chuyện không thể không có kị. Trẫm, cần Mộ Dung tướng." Ánh mắt ông nhìn nàng như muốn nói: Việc này, trẫm tin ngươi biết rõ.

Đúng vậy, Thượng Trang hiểu.

Đây chính là chuyện bất đắc dĩ của thiên tử, ông phải lui từng bước để đổi lấy lòng trung thành của trọng thần. Cho dù thế nào, đối với Hoàng đế mà nói, đây là chuyện bình thường, bởi vì đó là nguyện vọng giang sơn Nguyên gia muôn đời thiên thu của ông.

Cho nên ngay từ đầu Thượng Trang đã biết, ông sẽ không để Mộ Dung Vân Khương làm phi tử của ông, bởi vì sau khi ông đi, nàng ấy sẽ vì vậy mà chôn cùng, hoặc là bầu bạn với Phật.

Ông thở dài: "Khó có được Mộ Dung Vân Khương tự mình lên tiếng, trẫm quyết định tứ hôn."

Thượng Trang khiếp sợ tới cả người bắt giắc run lên, nàng không màng lễ nghĩa, bật thốt lên hỏi: "Mộ Dung tiểu thư và Thành Vương điện hạ sao?" Lời này, nàng hỏi bằng thừa. Ý của Hoàng đế còn chưa rõ ràng sao?

Hoàng đế không trả lời, chỉ nói: "Trẫm không tin bọn họ, cho nên trẫm muốn ngươi tới Thành Vương phủ, giám thị bọn họ." Thời điểm nói câu này, ánh mắt vốn thần nhiên bỗng dưng trở nên sắc bén.

"Bọn họ" trong câu nói của ông, rốt cuộc là chỉ huynh muội Mộ Dung, hay mẫu tử Nguyệt Duật Diệp, hoặc là tất cả?

Thượng Trang bối rối, nhất thời không thể xác định.

Còn một việc nữa khiến nàng cảm thấy nghi hoặc. Ông không tin bọn họ, lại đi tin nàng hay sao? Lúc này nàng vẫn nhớ rõ thái độ của ông ngày đầu nàng tiến cung.

Ông ấy sẽ không chế nàng?

Độc được, hay là thứ khác?

Đang nghĩ, nàng nghe Hoàng đế cười khê: "Không cần nghĩ nữa, trẫm có thể nói ra lời này, đương nhiên là có chuẩn bị. Ngày sau tới Thành Vương phủ, nhất cử nhất động của bọn họ đều phải báo cho trẫm. Nếu có một ngày trẫm mất, ngươi cũng phải..." Nói tới đây, ông đột nhiên im lặng, thần sắc có chút khác thường.

Thượng Trang hiểu ý của Hoàng đế, nếu ông không còn, nàng tất nhiên phải bẩm báo với tân đế. Chỉ là ông có thể nói như thế, chứng tỏ ông sẽ không đã động với vị trí của Thái tử. Thái tử ở trước mặt ông làm ra nhiều chuyện như vậy nhưng ông vẫn không để trong lòng, còn cho hắn cơ hội.

Nhưng từ một tia chân chờ vừa rồi, Thượng Trang biết ông vẫn có khúc mắc với Thái tử. Nếu không, ông sẽ thoải mái nói thẳng ra cái tên Nguyên Duật Phong.

Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, nếu đã như vậy, Hoàng đế vì sao phải làm ra vẻ với Nguyên Duật Diệp? Ông là người thương con mà.

Cho nên mới nói, tâm tư của Hoàng đế quá phức tạp, nàng đoán không ra.

Ho khan mấy tiếng, Hoàng đế mới tiếp tục: "Nếu ngươi không làm theo lời trẫm, trừng phạt chắc hẳn sẽ ngoài tưởng tượng của ngươi." Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của nữ tử, ông khẽ cười, "Trẫm đã hạ mật chỉ, nếu ngươi phản bội, cho dù trẫm mất cũng sẽ có người lấy nó ra."

Hai tay bắt giắc siết chặt thành quyền, thì ra thứ kiềm chế nàng lại là một đạo mật chỉ.

Đạo mật chỉ này viết cái gì, nằm trong tay ai quả thật khiến Thượng Trang phải để ý.

Nàng cúi đầu, cắn răng nói rõ từng chữ: "Nô tỳ đa tạ sự ưu ái của Thánh Thượng, chỉ là nô tỳ không thể làm trắc phi của Thành Vương."

Hoàng đế nhíu mi định quát, Thượng Trang lại cướp lời: "Thánh Thượng đừng tức giận, hãy nghe nô tỳ nói hết." Nàng hít một hơi thật sâu, "Nô tỳ có thể làm mật thám cho ngài mà không cần làm trắc phi của Thành Vương. Ở chung lâu ngày sẽ sinh tình, nô tỳ chỉ sợ đến lúc đó bản thân sẽ vì người mình yêu mà làm liều."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 8: Giam cầm

Vì người mình yêu mà làm liều.

Thời điểm nói ra lời này, chính nàng cũng cảm thấy bình thường. Nếu hôm nay người Hoàng đế muốn nàng tiếp cận là Hoàn Vương, chỉ sợ nàng sẽ không hai lời như thế.

Hoàng đế nhú mi, cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Vậy sao?"

Ông đã không còn tức giận như trước, chỉ lẳng lặng chờ nàng tiếp tục. Thượng Trang nói: "Nếu nô tỳ hận Vương gia, nô tỳ nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ mà Thánh Thượng giao. Chỉ tiếc, nô tỳ không có thù hận với Vương gia, mà nô tỳ chỉ là một nữ tử. Điều này là chuyện nguy hiểm với một mật thám."

Câu cuối cùng của nàng khiến Hoàng đế cũng sợ ngây người. Ông không ngờ nàng lại gan dạ như vậy, cư nhiên có thể trực tiếp nói ra lý do cự tuyệt như vậy.

Ông không thể không thừa nhận những gì nàng nói cũng là lo lắng của ông. Cho nên, ông mới hạ một đạo mật chỉ dùng để kiềm chế nàng.

Hoàng đế không nói lời nào, Thượng Trang liền tiếp tục: "Nô tỳ sẽ không hỏi đạo mật chỉ kia viết cái gì, bởi vì nội dung có ra sao, chỉ cần động tình, cho dù là mất đi tính mạng, nô tỳ cũng không có cơ hội phản đối."

Hoàng đế cười to, nhìn nàng nói: "Nếu thật sự có ngày đó, ngươi vẫn kiên định với suy nghĩ của mình sao?"

"Vâng." Nàng cắn răng đáp, "Cho nên nô tỳ khản cầu Thánh Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban, nô tỳ chỉ sợ... Không làm được chuyện này."

Nữ tử cúi đầu chạm đất, thân hình nhỏ gầy không lộ ra một chút bất an.

Đó là một sự kiên định.

Hoàng đế bỗng nhiên thất thần, ông đột nhiên nhớ tới người kia của nhiều năm trước. Giống lời nữ tử trước mặt vừa nói, nữ tử một khi động tình, cho dù là chết cũng sẽ quyết liệt chống cự.

Cho nên lời của nàng, hẳn tin.

"Đứng lên đi." Hoàng đế thấp giọng.

Thượng Trang cẩn thận ân điển, sau đó đứng dậy đi qua một bên.

Hoàng đế đi về phía trước vài bước, ngồi xuống cạnh bàn, đột nhiên quay đầu nhìn nàng, thấp giọng: "Càng ngày càng thấy ngươi thông minh, lời ngươi nói rất đúng, lâu ngày sinh tình, trăm tin ngươi sẽ vì người mình yêu mà làm liều. Trăm thông suốt rồi, An Lăng Vu..."

Hoàng đế đột nhiên gọi tên nàng, nàng kinh hãi, một loại cảm giác không tốt xuất hiện trong đầu.

"Không bằng trăm ban ngươi cho Thái tử." Ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm nàng, ông thật muốn nhìn xem, lần này, nàng sẽ lấy lý do nào để cự tuyệt.

Bàn tay giấu dưới ống tay áo nắm chặt, mới qua một kiếp, Hoàng đế lấy tay đẩy nàng qua Thái tử.

Nàng từ chối một lần, tiết mục giống vậy không thể trình diễn lần hai.

Cẩn mật, Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ cả gan, Thượng Trang rõ ràng không thích nô tỳ tiếp cận Thái tử điện hạ." Ngày đó, nàng thiếu chút nữa đã đánh mất tính mạng.

Ông hừ một tiếng: "Đó là trước kia."

Trước kia? A, chỉ sợ hiện tại ông chỉ coi nàng là một quân cờ để lợi dụng mà thôi.

Thượng Trang vẫn kính cẩn cúi đầu, nghe Hoàng đế tiếp tục: "Trẫm thật hiếu kỳ, ngươi là nữ tử duy nhất trăm đoán không ra ngươi muốn cái gì." Nữ tử trong cung đều thích vinh hoa phú quý, ông đương nhiên sẽ không vì thế mà chán ghét, bởi vì không phải người thủ đoạn, ở nơi này sẽ không có năng lực bảo vệ chính mình.

"An Lăng Vu, nói trăm biết, ngươi muốn thứ gì?"

Thượng Trang bất giác muốn cười, thứ nàng muốn kỳ thật rất đơn giản, nhưng có lẽ đời này, nó chỉ là một giấc mộng không bao giờ thành sự thật.

Nàng khẽ đáp: "Điều nô tỳ muốn chẳng qua là giúp chồng, dạy con."

"Ha ha..." Hoàng đế cười ra tiếng: "Hay cho câu giúp chồng dạy con! Có thể hiểu được điều gì là trân quý nhất, ngươi thật không tồi. Nhưng trăm sẽ không để ngươi được như ý muốn! Hoàng cung này sẽ giam cầm ngươi cả đời! Năm ngày sau thiết yến ở Hưng Viên, trăm sẽ ban ngươi cho Thái tử."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 9: Tâm phúc

Nhìn thẳng nữ tử bên dưới, kỳ thật, giúp chồng dạy con, cuộc sống như vậy khiến Hoàng đế vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng ông là bậc đế vương, từ nhỏ đã định vô duyên với cuộc sống đó. Mà nữ tử này, trí tuệ của nàng có thể giúp Thái tử, mà giúp Thái tử chính là giúp cho giang sơn Nguyên thị của ông, nếu đã như thế, sao ông có thể thả nàng rời đi?

Thượng Trang cắn răng quỳ, năm ngày sau...

Hai tay siết chặt thành nắm, năm ngày sau ở Hưng Viên sẽ có trận thi đấu mã cầu (1).

(1) Mã cầu (hay còn gọi là Polo): Trong môn này, người chơi ngồi trên lưng ngựa và có nhiệm vụ ghi bàn để giành chiến thắng trước đội đối phương. Người chơi ghi bàn bằng cách dùng một cái vó có cán dài điều khiển một quả bóng bằng nhựa trắng hoặc bằng gỗ vào cầu môn đối phương.

"Trẫm muốn ở một mình, ngươi lui xuống trước đi." Hoàng đế trở về ngự thất ngồi xuống, cúi đầu.

Thượng Trang đứng dậy, chỉ đáp một tiếng "Vâng" rồi lui xuống.

Bên ngoài, thấy nàng, Trần Trung vội hỏi: "Thượng nghĩa, bên phía Vương gia không sao chứ?"

"Dạ, không sao." Trong đầu lúc này vẫn quanh quẩn mấy câu Hoàng đế vừa nói, đột nhiên nghe Trần Trung hỏi chuyện, Thượng Trang thiếu chút nữa đã không kịp phản ứng.

Hai người đang trò chuyện thì thấy cung nữ đang dìu Hoàng hậu tới.

Trần Trung vội chạy tới hành lễ, Thượng Trang cũng cúi thấp người.

Hoàng hậu không nhìn nàng, chỉ nói: "Vào trong bẩm báo, nói bốn cung có chuyện muốn nói với Thánh Thượng."

"Việc này..." Trần Trung lộ vẻ khó xử, quanh co một hồi mới đáp lời: "Mời nương nương quay về, Thánh Thượng hiện tại đã nghỉ ngơi, giờ phút này không ai được làm phiền."

"To gan, người đó cũng bao gồm Hoàng hậu nương nương sao?" Cung nữ cạnh Hoàng hậu tức giận quát.

Trần Trung vội làm hòa: "Nương nương bớt giận, ý chỉ của Hoàng Thượng nô tài không dám không tuân."

Cung nữ còn muốn tiếp tục thì Hoàng hậu lại lên tiếng: "Thôi, bốn cung không làm khó công công nữa. Chúng ta đi." Nói xong, cung nữ đỡ bà xoay người. Nhưng một khắc đưa mắt nhìn Thượng Trang, bà thấp giọng: "Vu thượng nghĩa cũng ở đây sao? Nếu không ngại thì cùng bốn cung đi dạo một đoạn đi."

Thượng Trang kinh hãi, vội vàng đuổi theo, cúi đầu: "Nô tỳ không dám."

Hoàng hậu hừ một tiếng, không dám? Nàng ta có gì mà không dám? Nay, nàng ta không phải là tâm phúc bên cạnh Hoàng đế sao?

Bà cười lạnh một tiếng: "Phản đồ của Đông cung khiến bốn cung và Hiền phi bất hòa. Ngươi mới từ Thành Vương phủ trở về, không biết tình hình của Thành Vương hiện tại sao rồi?"

Ánh mắt đảo qua nữ tử, trên gương mặt đó không hề lộ ra một tia kinh hoàng.

Thượng Trang thành thật trả lời: "Vương gia đã không còn gì đáng ngại, đa tạ nương nương quan tâm."

"Vậy sao?" Hoàng hậu nhíu mày, "Bốn cung thật không rõ vì sao ngươi lại thay hẳn nói lời cảm tạ?"

Thượng Trang không khỏi cả kinh, vừa rồi nàng chỉ theo phép tắc mà nói chuyện, thật không ngờ Hoàng hậu lại đa tâm như vậy. Nàng muốn giải thích, lại nghe Hoàng hậu lên tiếng: "Lần này ngươi chăm sóc Thành Vương có công, chắc hẳn Hiền phi đã ban thưởng không ít?"

Trong lòng Thượng Trang coi như hiểu rõ, thì ra Hoàng hậu nói bóng nói gió như vậy là muốn thử nàng có phải đã trở thành người của Tề Hiền phi không. Nghĩ như vậy, nàng không khỏi cười lạnh: "Nô tỳ hầu hạ Vương gia là làm theo ý chỉ của Thánh Thượng. Nô tỳ phụng theo thánh ý, nào dám đòi ban thưởng? Nô tỳ cho dù có mười lá gan cũng không dám."

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng hậu cũng tốt hơn một chút.

Bà đi đằng trước, nhẹ giọng: "Bốn cung biết, ngươi và Mộ Dung Vân Khương đã có vài lần chạm mặt, bốn cung thật muốn nghe suy nghĩ của ngươi, nha

đầu kia là người thế nào?"

Nàng kinh ngạc đưa mắt nhìn bà, đang êm đẹp, Hoàng hậu lại hỏi chuyện của Mộ Dung Vân Khương.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, đáp: "Mộ Dung tiểu thư ôn nhu hiền hậu, là một cô nương tốt." Kỳ thật, nàng không hiểu rõ con người nàng ấy, lời này tùy tiện dùng trên bất cứ nữ tử nào cũng đều thích hợp.

Không ngờ, Hoàng hậu lại cười rộ lên, quay đầu nhìn nàng: "Vậy người có cảm thấy nha đầu đó xứng với Thái tử không?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Các nàng

Hoàng hậu cứ thế mà hỏi thẳng làm Thượng Trang không khỏi hoảng sợ.

Nàng thật sự chưa từng nghĩ tới Hoàng hậu hôm nay đến lại là vì chuyện này. Xem ra, chuyện giữa Mộ Dung Vân Khương và Nguyên Duật Diệp bà đã biết.

"Sao không trả lời?" Hoàng hậu nhìn nàng, cười khẩy, "Không phải người đang cảm thấy Thái tử không cưới nổi nàng ta đấy chứ?"

"Nương nương, việc này..."

Hoàng hậu hừ lạnh, cắt ngang lời nàng: "Bổn cung chỉ hỏi người một câu, hôn sự của Mộ Dung Vân Khương, Thánh Thượng đã hạ chỉ chưa?" Hai tay siết chặt thành nắm, bà hy vọng lúc này vẫn chưa chậm trễ.

Bà không thể để Tề Hiền phi đi trước mọi chuyện!

Thượng Trang run sợ, cuối cùng chỉ lắc đầu: "Vẫn chưa, nhưng Thánh Thượng nói ngày mai sẽ hạ chỉ." Không biết tại sao, giờ khắc này nàng lại muốn nói cho Hoàng hậu biết. Vốn dĩ, nàng có thể nói "Vẫn chưa", nhưng nàng lại muốn nhiều lời thêm một chút.

Sắc mặt Hoàng hậu càng thêm khó coi, bà miễn cưỡng cười, lại nói: "Thái tử và muội muội của Mộ Dung Thừa tướng là một đôi trời sinh. An Lăng Vu, người nói xem có đúng không?"

Thượng Trang không trả lời, Hoàng hậu đã cùng cung nữ thay đổi phương hướng, lại lần nữa đi về Càn Thừa cung.

Thượng Trang dừng bước.

Nhìn Hoàng hậu, nàng không khỏi cười cười. Thế lực của Thừa tướng khiến bao nhiêu người phải theo đuổi, ngay cả Hoàng hậu cũng nghĩ như vậy. Với Thái tử, trong lòng Hoàng đế đã có tính toán chu toàn.

Mà nàng lại là người Hoàng đế ngàn chọn vạn tuyển ban cho Thái tử.

Chỉ tiếc...

Thượng Trang cúi đầu, thu lại nụ cười, nàng chỉ là một tiểu cung nữ, Hoàng hậu nương nương sẽ không để vào mắt.

Lại lần nữa ngẩng đầu nhìn hai thân ảnh đã đi xa, nàng cắn môi, chuyện đi này của Hoàng hậu không biết có chọc giận Hoàng đế hay không?

Hai tay siết chặt, có lẽ giờ khắc này, nàng đang có lòng riêng.

Hoàng đế ban nàng cho Thái tử là vì trong lòng có đứa con này, hiện tại ông vẫn hy vọng giao giang sơn cho Thái tử. Nếu Hoàng hậu đi chọc giận ông, dưới con giận dữ, ông có từ bỏ ý định ban nàng cho Thái tử không.

A, đó là những gì nàng hy vọng.

Nàng dứt khoát xoay người trở về phòng ngủ.

Xuyên qua hành lang dài, phía trước bỗng nhiên truyền tới cuộc đối thoại, trong đó còn kèm theo tiếng nữ tử khóc. Thượng Trang không muốn xen vào việc của người khác, vừa định nâng bước rồi đi thì lại nghe bên kia lên tiếng: "Chuyện này có gì mà do dự? Chỉ cần Mộ Dung Vân Khương chết, ta sẽ trở thành Thái tử phi, tương lai sẽ là quốc mẫu. Việc người giúp ta, ta sẽ ghi nhớ."

Thượng Trang không khỏi chấn động, giọng nói này không phải là...

Nàng lặng lẽ tiến lên, nhìn sườn mặt người đó, quả nhiên là Tần Lương đệ tâm cao khí ngạo.

Cạnh nàng ta là một nữ tử đang khóc nức nở. Tuy chỉ mới gặp một lần, nhưng nàng vẫn nhớ nàng ấy là Lã Đức nghi mới được sắc phong. Nhớ khi đó, Phục Linh còn nói từng thấy nàng ấy trộm khóc, có lẽ tất cả đều vì tiền đồ không tươi sáng.

Nghĩ tới việc Tần Lương đệ sai Lã Đức nghi đi giết Mộ Dung Vân Khương, cả người nàng không khỏi run rẩy.

Thượng Trang còn muốn tiếp tục nghe thì đột nhiên có người chạy tới: "Lương đệ! Lương đệ, không xong rồi! Lương đệ..."

Thượng Trang vội vàng tránh đi, nếu bị nhìn thấy, một tiểu cung nữ như nàng mà rơi vào tay nàng ta chắc chắn sẽ không còn đường sống.

Trên đường trở về phòng, hai tay vẫn siết chặt khăn lụa, trong lòng không khỏi suy nghĩ về cuộc đối thoại vừa rồi của Tần Lương đệ và Lã Đức nghi.

Thứ Tần Lương đệ có thể cho Lã Đức nghi, không nghĩ nàng cũng biết. Đợi Thái tử đăng cơ, nàng ta sẽ tạo điều kiện cho Lữ gia thăng tiến. Với tình cảnh hiện nay của Lã đức nghi, muốn nàng ấy không đồng ý cũng khó.

Ngoài đầu nhìn lại nhìn lại, gặp một cái cung nữ vội vàng chạy tới.

Thượng trang việc xoay người chạy chậm mở đi, nếu là bị nhìn thấy, nàng bắt quả là cái thân phận thấp cung nữ, dừng ở tần lương đệ trong tay, liền không có nàng đường sống.

Trở về phòng ngủ trên đường, hai tay vẫn giảo bắt tay vào làm thượng khăn con[từ], trong lòng một lần một lần nghĩ mới vừa rồi tần lương đệ cùng Lã đức nghi trong lời nói.

Tần lương đệ cho phép Lã đức nghi cái gì ưu việt, này ai đều có thể nghĩ ra. Không phải thay nàng cầu tình, liền định là nói đợi hán ngày thái tử đăng cơ, sẽ cho Lữ gia ưu việt. Bằng Lã đức nghi nay tình cảnh, muốn nàng không đáp ứng, cũng khó a.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Giết người

Thượng Trang đương nhiên hiểu, từ ngày Mộ Dung Vân Khương đặt chân vào hoàng cung, nàng ấy đã trở thành quân cờ trong trận chiến quyền lực, thậm chí là cái đinh trong mắt của một số người.

Ngồi trong phòng một lát, nàng càng lúc càng không rõ cảm xúc của mình là gì.

Khẽ cắn môi, nàng đứng dậy, đẩy cửa phòng chạy ra ngoài. Nếu đã nghe thấy, nàng không thể cứ khoanh tay đứng nhìn. Đó dù sao cũng là mạng người!

Chạy về Sở Viện, trên đường đi, nàng nghe cung nữ thái giám bàn tán, nói không biết vì sao Hoàng hậu lại chọc giận Thánh Thượng, lúc đi ra còn có người thấy bà ấy khóc.

Hai tay nắm chặt thành quyền, lý do là gì? Trong lòng nàng đương nhiên biết rõ.

Xem ra Tần Lương đệ không biết gì cả, nàng ta ước chừng chỉ nghe nói Hoàng hậu đi xin Thánh Thượng tứ hôn, để Mộ Dung Vân Khương vào làm chủ Đông cung, vì thế mới tìm người giết Mộ Dung Vân Khương. Nếu chuyện thành cũng bỏ đi, nếu không, Tần Lương đệ sợ là lại làm thêm chuyện xấu.

.....

Sở Viện.

Thời điểm Lã Đức nghi đi vào, nàng giật mình phát hiện Mộ Dung tướng đang ở đây.

Mộ Dung Vân Khương vội đứng dậy đi ra ngoài, cười nói: "Đức nghi tiểu chủ đến đây sao? Mời ngồi."

Mộ Dung Vân Sở cũng đứng lên, nhú mảy nhìn nữ tử đi vào. Lã Đức nghi có chút xấu hổ, bàn tay cầm khăn lụa Quảng Đông không ngừng run run, trên mặt vẫn duy trì nụ cười: "Mấy ngày gần đây không có thời gian tới thăm Mộ Dung tiểu thư, hôm nay rảnh rỗi nên muốn tới tìm tiểu thư nói chuyện, thì ra Thừa tướng cũng ở đây, là ta tới không đúng lúc rồi."

Mộ Dung Vân Sở cười cười: "Tiểu chủ quá lời rồi, chỉ là trùng hợp thôi."

Mộ Dung Vân Khương mời Lã Đức nghỉ ngơi, sau đó lệnh Thanh Nhi pha trà, mới nói: "Lã Vân Khương sơ sót, theo lý Vân Khương là người tới thăm tiểu chủ mới đúng." Nàng tự tay đưa trà tới trước mặt nàng ấy.

"Không dám, không dám. Mộ Dung tiểu thư khách khí quá. À đúng rồi..." Lã Đức nghi đưa mắt nhìn cung nữ phía sau, nàng ta liền bước lên phía trước, trong tay cẩn thận cầm một cuộn giấy.

Mộ Dung Vân Khương nghi hoặc nhìn nam tử bên cạnh, lại nghe Lã Đức nghi lên tiếng: "Đây là vật phẩm do Thánh Thượng ban tặng, ở chỗ ta không có gì quý giá, chỉ có bức họa này rất hợp với khí chất của Mộ Dung tiểu thư nên mạo muội mang tới mượn hoa hiến Phật." Nàng nháy mắt, cung nữ liền đi tới cạnh Mộ Dung Vân Khương, chậm rãi mở bức họa ra.

Thời điểm Thượng Trang chạy vào, đúng lúc thấy Lã Đức nghi nắm chặt phần dưới của bức họa.

Trong phút đó, một ý niệm lóe lên trong đầu.

Dưới đó có giấu chủy thủ!

Tâm trạng trầm xuống, nàng hét to: "Mộ Dung tiểu thư, cẩn thận!"

Nghe phía sau có người kêu lên, giờ phút này mặc kệ mọi thứ, Lã Đức nghi vẫn cắn răng đâm tới.

"A!" Mộ Dung Vân Khương sợ hãi hét lên, bước chân đã cứng đờ không thể dịch chuyển.

"Vân Khương!" Bên cạnh truyền tới thanh âm hoảng sợ của nam tử.

Chủy thủ cuối cùng vẫn đâm trúng người, cái giọng nói như muốn xé rách này khiến cả người Lã Đức nghi run rẩy không thôi. Nàng nhìn hai tay nhiễm máu, sau đó lại đưa mắt nhìn nam tử trước mắt, cả kinh lui về sau mấy bước, cuối cùng cũng té xuống. Thì ra, nàng vẫn là một kẻ nhất gan.

Giết người, nàng giết người rồi...

Thầm nói trong lòng như thế, cả người Lã Đức nghi mềm nhũn, không thể đứng dậy.

"Ca! Ca..." Mộ Dung Vân Khương lập tức đỡ lấy hán, nàng khóc, lời nói đã có chút hỗn loạn.

Thanh Nhi cũng sợ tới mức khóc thét thành tiếng: "Thiếu gia, thiếu gia!"

Thượng Trang vội kêu lên: "Người đâu?"

Thái giám bên ngoài lập tức chạy vào, nhìn tình hình lúc này, cả khuôn mặt trắng bệch, giọng nói run run: "Đã... Đã xảy ra chuyện gì?"

"Truyền thái y! Còn không đi!" Nàng hoảng loạn nói.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Dịch Chi

Nhìn thái giám vội vã rời đi, Thượng Trang mới nâng bước tiến lên phía trước. Lã Đức nghi giống như một kẻ vô hồn ngã ngồi dưới đất, ánh mắt trống rỗng. Cung nữ nàng mang theo nửa quỳ bên cạnh, khóc không ra tiếng.

Mộ Dung Vân Khương không khỏi hoảng loạn, sự tình vừa rồi nàng thậm chí còn chưa kịp phản ứng. Nàng không quan tâm lý do vì sao Lã Đức nghi lại muốn giết nàng, lúc này trong đầu toàn bộ đều là hình ảnh hán giúp nàng chặn một nhát đao đó.

"Vì sao lại ngốc như vậy?" Nếu hán xảy ra chuyện, kêu nàng một mình phải sống sao đây?

"Ta... Ừm..." Máu từ miệng vết thương chảy ra mỗi lúc một nhiều.

Mộ Dung Vân Khương hoảng loạn đưa tay tới, vừa chạm tới thanh chủy thủ, Thượng Trang đã cả kinh nói: "Không được! Nếu rút ra chỉ sợ không cầm được máu."

Mộ Dung Vân Khương sợ ngây người, mà Mộ Dung Vân Sở lại nâng mắt, lúc này hán mới nhớ ra, nơi này ngoại trừ bọn họ còn có nàng.

An Lăng Vu.

Hắn không rõ nàng vì sao lại đột nhiên tới đây, còn...

Cúi đầu, sắc mặt hắn trắng bệch.

Thượng Trang không nghĩ nhiều, lập tức cầm khăn tay tiến lên, nói: "Thừa tướng đại nhân cố chịu một lát." Nói xong, nàng duỗi tay che miệng vết thương cho hắn.

Chiếc khăn quá mỏng, rất nhanh máu đã thấm toàn bộ.

Lúc này Mộ Dung Vân Khương mới hoàn hồn, Thanh Nhi vội nói: "Đề nô tỳ đi tìm thêm khăn!"

Mộ Dung Vân Sở đột nhiên bắt lấy tay Mộ Dung Vân Khương, thấp giọng nói: "Vân Khương, Dịch... Dịch Chi đang ở bên ngoài, đi gọi hắn."

Mộ Dung Vân Sở rùng mình, nhìn về mặt kiên định của hắn, lại quay đầu nhìn chủ tử Lã Đức nghị, nghe hắn lần nữa lên tiếng: "Đi gọi hắn." Nàng mới khóc lóc chạy ra.

Thượng Trang khó hiểu nhìn hắn, lúc này, hắn còn tâm tư gọi thị vệ của mình vào đây sao?"

"Sao ngươi lại tới đây?" Nàng đang suy nghĩ thì nghe nam tử trước mặt lên tiếng.

"Nô tỳ..." Ánh mắt quét qua hai người phía sau, nàng do dự không biết có nên đem chuyện mình nghe thấy kể ra hay không.

Hắn lại nói: "Đa tạ."

Thượng Trang cả kinh quay đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của nam tử, hắn... Đa tạ nàng sao?

Câu cảm ơn này có bao nhiêu khó khăn, Thượng Trang hiểu.

"Nô tỳ không cứu được ai cả." Nàng cúi đầu.

Hắn hừ một tiếng. Lúc này bên ngoài có tiếng bước chân truyền tới, nàng quay đầu liền thấy một nam tử chạy như bay về phía này. Tóc hắn dài che nửa khuôn mặt nhưng nàng vẫn có thể thấy biểu cảm vô cùng khó coi. Hắn không nhìn nàng mà ra tay dứt khoát điểm huyệt, sau đó cầm lấy thanh chủy thủ.

Mộ Dung Vân Sở lập tức ngăn cản hắn, khề lắc đầu: "Đừng, thái y rất... Rất nhanh sẽ tới đây. Dịch Chi, nhớ kỹ, thời điểm bôi thuốc, ta..."

Nam tử gạt đầu, nói: "Dịch Chi hiểu, ngài nghỉ ngơi đi." Nói xong, hắn quay đầu nhìn Mộ Dung Vân Khương cơ hồ đã sắp ngã. Hắn lại nhìn hai nữ tử dưới mặt đất, ánh mắt lập tức lộ rõ sát khí.

Cả người Thượng Trang run lên, kỳ lạ, một cảm giác khó hiểu dâng lên trong lòng.

Cẩn thận nhìn mọi người tại đây, rốt cuộc tại sao lại có cảm giác như vậy, nhất thời nàng nói không rõ.

Thái y đã tới, phía sau, Trần Trung vội về mặt nghiêm trọng mang theo mấy tên thị vệ đi cùng.

Trần Trung tới chứng tỏ việc này đã truyền tới tai Hoàng đế. Thị vệ nhanh chóng xông lên trước, giải người ra ngoài. Giờ phút này Lã Đức nghị hoàn toàn im lặng, không khóc cũng không làm loạn.

Thanh Nhi mang rất nhiều khăn tay tới, thấy Thái y đã tới, còn cả nam tử tên Dịch Chi kia, nàng đột nhiên khóc lớn: "A... Tôn Dịch Chi ngươi tới rồi! Thiếu gia ngài ấy... Ngài ấy..."

Tôn Dịch Chi không quay đầu nhìn nàng ta, chỉ cẩn thận đỡ Mộ Dung Vân Sở lên thấp nằm: "Tiểu thư ra ngoài trước đi, nơi này đã có ta."

Suy nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu Thượng Trang, nam tử kêu Mộ Dung Vân Khương ra ngoài, điều này cho thấy bọn họ có chuyện che giấu nàng ấy. Lúc này, nàng hơi lo cho Lã Đức nghị, cũng không biết Hoàng đế sẽ xử trí nàng ta thế nào?

Còn nàng? Nàng nên khai ra chủ mưu đứng sau hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 13: Phủ nhận

Thượng Trang vừa ra bên ngoài liền nghe tiếng Trần Trung gọi mình: "Vu thượng nghĩa."

Nàng dừng bước, quay đầu nhìn hần. Hần vội nói: "Vu thượng nghĩa về Càn Thừa cung bẩm báo với Thánh Thượng, nói thái y đã xem qua, miệng vết thương không quá sâu."

Thượng Trang gật đầu, xoay người đi về phía trước.

Lã Đức nghi cúi đầu quỳ gối trước mặt Hoàng đế, giờ phút này bên cạnh đã không còn cung nữ hay đi theo nàng.

Thượng Trang tiến vào, hành lễ. Hoàng đế ngược mắt nhìn nàng, nhíu mày hỏi: "Sao ngươi lại ở nơi này?"

Thượng Trang không khỏi cả kinh, nàng còn chưa mở miệng ông ấy đã biết nàng mới từ Sở Viện về. Lặng lẽ nhìn Lã Đức nghi, không phải là nàng ta nói chứ?"

Phía sau có cung nữ đi lên đưa khăn cho nàng, nhỏ giọng: "Thượng nghĩa, đây."

Lúc này Thượng Trang mới phát hiện, trên tay nàng vẫn còn đầy máu. Đứng rồi, trong cung, đổ máu là cấm kỵ. Hiện tại máu tươi đã không, lau cũng không sạch, nàng nhận lấy khăn tay từ cung nữ, che lại tay mình.

Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, Hoàng đế biết nàng từ Sở Viện về có lẽ là vì thấy máu trên tay.

Nàng tiến lên, trả lời: "Trần công công muốn nô tỳ quay về bẩm báo với Thánh Thượng, vết thương của Thừa tướng đại nhân không sâu, chắc cũng không có gì đáng ngại."

Nghe vậy, sắc mặt ông ta mới hòa hoãn một chút, cũng không truy cứu ta vì sao lại ở đó. Ông cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, lạnh lùng hỏi: "Trẫm hỏi lần nữa, ngươi vì sao lại ám sát Mộ Dung Vân Khương?"

Cả người Lã Đức nghi run lên, nàng vẫn cúi đầu, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Thần thiếp tội đáng muôn chết."

"Ngu xuẩn!" Hoàng đế tức giận, "Ngươi chẳng qua là một Đức nghi nho nhỏ, sao có gan làm ra chuyện lớn như vậy? Nói, là ai sai khiến ngươi?"

"Thần thiếp ghen tức nên mới muốn giết Mộ Dung Vân Khương. Không ai sai khiến thần thiếp cả."

Thượng Trang nhìn nữ tử đang quỳ bên dưới, nàng thật không ngờ người nhất gan như Lã Đức nghi lại kiên định như thế. Lần này xem ra, Tần Lương đệ hưởng lợi rồi.

Hoàng đế đương nhiên không tin, đúng lúc này, Tề Hiền phi tới.

Tề Hiền phi nhìn Lã Đức nghi, sau đó mới tiến lên hành lễ, nói: "Chuyện của Mộ Dung tướng, thần thiếp đã nghe nói. Thánh Thượng đừng tức giận kéo ảnh hưởng tới long thể, đúng ý những kẻ phá rối." Nói xong, bà đỡ ông ngồi xuống.

Hoàng đế hừ một tiếng. Tề Hiền phi lại chuyển hướng sang Lã Đức nghi: "Hôm nay bốn cung ở hành lang sau hoa viên thấy Đức nghi muội muội cùng Tần Lương đệ..." Nhìn Hoàng đế, thấy sắc mặt ông khế thay đổi, bà cười cười, hỏi Thượng Trang, "Chẳng lẽ Vu Thượng nghĩa không thấy sao?"

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, khi đó, Tề Hiền phi cũng có mặt sao? Như vậy, bà ta đã nghe cuộc trò chuyện của Lã Đức nghi và Tần Lương đệ?

Sắc mặt của Lã Đức nghi vô cùng khó coi, mười ngón tay khảm chặt vào da thịt, đôi môi nổi chút màu đỏ sẫm.

Hoàng đế nhìn Thượng Trang, hỏi: "Thật không? Ngươi thấy nàng ta nói chuyện với Tần Lương đệ?"

Lời này còn chưa rõ sao? Nói chuyện với Tần Lương đệ, điều này chứng minh Lã Đức nghi có quan hệ với Đông cung từ trước.

Thượng Trang nhìn về mặt đắc ý của Hiền phi, nàng bình ổn cảm xúc, mới lên tiếng: "Nô tỳ không hề nhìn thấy chuyện mà Hiền phi nương nương vừa nói."

Lời vừa dứt, đáy mắt Tề Hiền phi hiện lên một tia tức giận, Lã Đức nghi cũng không khỏi kinh ngạc. Khi này, thời điểm Thượng Trang hét lên "Mộ Dung tiểu thư cẩn thận", nàng liền kết luận An Lăng Vu nhất định đã biết chuyện này. Nhưng hiện tại, nàng ấy lại nói chưa từng nhìn thấy...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Nói lời cảm tạ

Tề Hiền phi cười lạnh: "Nếu ngươi không biết thì làm sao xuất hiện ở Sở Viện?"

Ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt, giờ khắc này, bà thật sự muốn nàng gánh toàn bộ trách nhiệm.

Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ đi ngang qua Sở Viện, trùng hợp nghe tiếng kêu của Mộ Dung tiểu thư nên mới vào xem. Lúc tiến vào, nô tỳ mới thấy Đức nghi tiểu chủ đâm Thừa tướng đại nhân. Trong lúc bối rối, nô tỳ đã dùng khăn tay của mình cầm máu giúp Thừa tướng đại nhân."

Kỳ thật, mọi thứ Hoàng đế đều rõ.

Nhưng Thượng Trang lại phủ nhận tới cùng. Nếu nàng thừa nhận, vậy việc này coi như phơi bày tất cả. Nếu nàng không thừa nhận thì cho dù trong lòng Hoàng đế biết, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là suy đoán.

"Lã Đức nghi." Tề Hiền phi nhìn nữ tử trước mặt, thấp giọng, "Nếu ngươi thành thật khai báo, Thánh Thượng còn có thể miễn ngươi tội chết. Nếu ngươi vẫn còn mạnh miệng, vậy kết cục không phải ngươi không biết."

"Hiền phi muội muội nói vậy là có ý gì? Đây không phải là muốn dồn bốn cung vào chân tường sao?" Hoàng hậu được cung nữ dìu vào, vẻ mặt xanh mét, "Xảy ra chuyện như vậy, trong lòng bốn cung cũng vô cùng khó chịu. Thừa tướng là rường cột nước nhà, nếu có gì sơ xuất thì đó sẽ là thiệt thòi của thiên hạ."

Hoàng hậu tiến lên hành lễ với Hoàng đế, thời điểm nhìn Tề Hiền phi, ánh mắt lộ rõ vẻ oán giận.

Tề Hiền phi cũng không chịu thua thiệt: "Lời này của nương nương thật kỳ lạ, muội muội chẳng qua là muốn sớm tìm ra chủ mưu phía sau, miễn cho tương lai lại phát sinh những chuyện tương tự."

Hoàng hậu hừ một tiếng: "Việc này không cần ngươi quản. Bốn cung là người đứng đầu hậu cung, mọi việc đương nhiên phải do bốn cung xử lý."

"Chỉ sợ nương nương đang có tư tâm."

"Ngươi... To gan!"

"Ba---" Hoàng đế tức giận đập mạnh lên án thư, gân xanh đã nổi đầy trán. Ông quát: "Tất cả câm miệng cho trẫm! Mấy người các ngươi muốn trẫm chết mới vừa lòng sao? Cút cho trẫm... Phụt..." Hoàng đế đột nhiên ngã xuống, phun ra một ngụm máu tươi.

"Thánh Thượng!"

"Thánh Thượng!"

Ai nấy đều sợ hãi kêu lên, luống cuống tay chân đỡ lấy thân mình của ông.

Thượng Trang sợ hãi kinh hoàng không thôi, lúc này đã có cung nữ nhanh nhẹn chạy đi gọi thái y.

Hoàng hậu lại đứng phía sau, lớn tiếng: "Người đâu, giải Lã Đức nghi xuống trước!"

Thị vệ đi vào giải nàng ta xuống, Thượng Trang thấy rõ nàng ta vì sợ hãi mà cơ hồ đã đứng không được, toàn thân chỉ mặc cho thị vệ lôi đi.

"Thánh Thượng!"

Hai mắt của Hoàng đế vẫn nhắm chặt, hình như đã ngất đi.

Thái y nhanh chóng tới, bắt mạch, nói ông cấp huyết công tâm, hơn nữa long thể vốn đã suy kiệt nên vừa chịu đả kích liền ngất đi.

Thái y nói Hoàng đế cần phải tĩnh dưỡng, Hoàng hậu và Tề Hiền phi mặc dù không cam lòng cũng phải rời đi.

Thượng Trang ở cạnh giường chăm sóc, buổi tối, thời điểm dứt thuốc cho Hoàng đế, đa phần đều theo khoe miệng chảy xuống. Nàng không khỏi thở dài. Lúc này, Trần Trung đã trở về, ánh mắt có chút hồng hồng.

"Công công đi nghỉ đi, chỗ Thánh Thượng đã có ta."

Trần Trung lại lắc đầu: "Không sao. À đúng rồi..." Hắn cúi đầu, từ ống tay áo lấy ra một vật đưa cho Thượng Trang, "Đây là vật Thừa tướng đại nhân bảo ta giao cho người, ngài ấy nhờ ta nói lời cảm tạ."

Thượng Trang nghi hoặc đứng dậy, nhận lấy vật đó, lúc nhìn rõ mới biết là một chiếc khăn tay.

Đây là khăn tay của nữ tử, bên trên có thêu hồng mai, là chiếc khăn nàng dùng khi sáng. Mộ Dung Vân Sở quả thật là người ân oán rõ ràng, nhưng nàng sẽ không quên hắn có thành kiến rất sâu với nàng.

Trần Trung tiếp tục: "Thừa tướng đại nhân còn nói, để tỏ lòng biết ơn, ngài ấy có thể đồng ý với người một chuyện. Chỉ cần ngươi mở miệng, ngài ấy sẽ cố gắng hết mình."

Quyển 3 - Chương 15: Hạ chỉ

Thừa tướng đại nhân còn nói, đề tở lòng biết ơn, ngài ấy có thể đồng ý với người một chuyện. Chỉ cần người mở miệng, ngài ấy sẽ cố gắng hết sức.

Những lời này thật sự làm Thượng Trang vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt dừng trên chiếc khăn tay, thì ra, đây chẳng qua là trả cho nàng, mà lời hứa của hắn chính là trả một mạng đó, không phải sao?

A, nàng sao lại là người như thế?

Hai người không nói nữa, chỉ im lặng canh giữ bên giường Hoàng đế.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng đế tỉnh dậy, tuy nhiên buổi lâm triều vẫn hủy bỏ.

Ông cử động thân mình, Thượng Trang vội tiến lên đỡ ông. Ông lại nhìn Trần Trung, nói: "Đi, chuẩn bị văn phòng tứ bảo cho trẫm (1)."

(1) Văn phòng tứ bảo: gồm bút lông, mực tàu, nghiêng, giấy

"Thánh Thượng..." Trần Trung lo lắng, "Ngài hãy nghỉ ngơi đi, có chuyện gì đợi long thể tốt hơn rồi nói vẫn chưa muộn."

"Đi chuẩn bị, khụ khụ..."

Bất đắc dĩ, Trần Trung đành lui xuống.

Hoàng đế nhìn Thượng Trang, sắc mặt có chút trắng bệch. Ông khẽ cười, hỏi: "Người biết trẫm định làm gì đúng không?"

Thượng Trang kinh hãi, nàng cúi đầu, đáp: "Thánh Thượng định ban hôn cho Thành Vương điện hạ." Nàng thật không ngờ hôm qua náo loạn như thế, hiện tại ông vẫn kiên quyết tứ hôn.

Ông cười, nói: "Người thật thông minh, biết cái gì nên nói cái gì không nên. Chuyện hôm qua, đừng tưởng trẫm không biết."

Hoàng đế không nói rõ nhưng Thượng Trang đương nhiên hiểu, thứ ông ám chỉ chính là mối quan hệ giữa Lã Đức nghị và Tần Lương đệ mà nàng che giấu. Ông không nói, bởi vì giữa Hoàng hậu và Tề Hiền phi nàng không đứng về phe nào cả. Cho dù là nghiêng về bên nào, đối với nàng chỉ có hại mà không có lợi.

"Thánh Thượng định xử trí Đức nghị tiểu chủ thế nào?" Nàng biết những lời này mình không nên hỏi, nhưng nàng lại biết giờ phút này hỏi, ông sẽ không tức giận.

Có lẽ vì nàng muốn biết Hoàng đế có thể dung túng Thái tử tới đâu.

Hoàng đế thân nhiên trả lời: "Việc này Hoàng hậu sẽ xử lý thỏa đáng, không cần trẫm quan tâm."

Thượng Trang khẽ cười, không nói chuyện nữa.

Đây là sự cung chiều của một người phụ thân dành cho con của mình, nhưng thật không biết, sự sủng ái này liệu có giúp được Thái tử trong tương lai hay không?

Thượng Trang hầu hạ Hoàng đế thay quần áo, Trần Trung dẫn dò bên dưới nhanh chóng mang văn phòng tứ bảo lên. Nàng dìu Hoàng đế tới ngự án, ông lại bảo không cần, sau đó một tay chống cạnh bàn, một tay cầm bút.

Thượng Trang không tiến lên, bởi vì nội dung ông sẽ viết, trong lòng nàng biết rõ.

Viết xong, ông lệnh Trần Trung mang ngọc tỷ tới.

Hoàn thành mọi công đoạn, Hoàng đế giao thánh chỉ cho Trần Trung, nói: "Đi Thành vương phủ tuyên chỉ."

"Vâng." Trần Trung cung kính đáp lời, sau đó xoay người rời đi.

Hoàng đế thờ dài một tiếng, thật lâu sau, ông mới đưa mắt nhìn Thượng Trang, cười tự giễu: "Hoàng hậu không biết người lại là nữ tử tốt hơn Mộ Dung Vân Khương."

Thượng Trang không khỏi hoảng sợ, nàng đương nhiên hiểu, chữ "Tốt" trong lời của ông không hề tầm thường. Thứ mà ông thấy được trên người của nàng, là trí tuệ.

Nàng cúi đầu, không nói chuyện.

Bốn ngày sau, Hoàng đế thật sự sẽ ban nàng cho Thái tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Quý trọng

Đáp án đương nhiên là không đổi, bởi vì ông là Hoàng đế, kim khẩu đã mở nào có thể thay đổi?

Như vậy, còn nàng thì sao? Chẳng lẽ cứ như vậy mà tiếp nhận nó?

Thượng Trang cười bất đắc dĩ, chẳng lẽ, nàng còn cách nào khác?

Thái tử không thích nàng, điều này trong lòng nàng rõ hơn bất kỳ ai. Chuyện lần đó, hắn chẳng qua coi nàng là một người khác, mà lúc Hoàng đế ép hỏi, hắn vì quá xúc động mà làm càn.

Hắn chỉ phản nghịch lần đó, không hơn.

Dùng điểm tâm xong, Thượng Trang hầu hạ Hoàng đế uống thuốc, sau đó mới dìu ông về giường. Nằm được một lát, ông cho mọi người lui xuống.

Rời khỏi đại điện, Thượng Trang thấy đám cung nữ bên ngoài ghé tai nhau nói gì đó. Nàng không nghe rõ, nhưng cũng có thể đoán được.

Đơn giản là bệnh tình của Hoàng đế.

Thấy Thượng Trang đi ra, các nàng vội tản ra, cười gọi nàng một tiếng "Vu thượng nghĩa". Thượng Trang cũng không có tâm tình đi so đo, chỉ cười đáp lễ rồi đi về phía trước.

Bệnh tình của Hoàng đế không có gì thay đổi, nhìn sắc mặt thái y mọi người đều có thể nhận ra. Nàng khẽ lắc đầu, không biết ngày Hoàng đế băng hà, trận tranh đấu này sẽ thâm thiết tới mức nào.

Đi được một đoạn, nàng thấy Trần Trung từ xa chạy tới.

Thấy nàng, thái giám vội hỏi: "Sao thượng nghĩa lại ra đây?"

"À, Thánh Thượng đang nghỉ ngơi, ngài kêu mọi người lui xuống." Thượng Trang cúi đầu trả lời.

Trần Trung gật đầu: "Hôm qua hầu hạ Thánh Thượng một đêm rồi, ngài về nghỉ đi. Ta sẽ ở ngoài trông chừng." Nói xong, hắn tiếp tục dời bước.

Thượng Trang nhìn bóng lưng của Trần Trung, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Thánh chỉ tứ hôn cuối cùng đã hạ.

Nguyên Duật Diệp cũng không có đạo lý kháng chỉ.

Không biết vì sao, nàng lại đột nhiên nhớ lại câu hỏi hắn từng hỏi nàng "Chuyện không muốn nhưng vẫn phải làm".

Đây không phải ám chỉ việc này sao?

Đầu ngón tay run lên, nàng bật cười, việc này đối với nàng có gì quan trọng sao?

Chuyện này với Mộ Dung Vân Khương mà nói, nàng ấy chắc chắn sẽ vừa lòng. Nàng ấy không phải xem trọng Nguyên Duật Diệp hơn Nguyên Chính Hoàn sao?

Dưới chân vô ý đá phải hòn đá, nàng run người, theo đó mà bật cười.

Mộ Dung Vân Khương chỉ là không nhìn ra điểm hơn người của Nguyên Chính Hoàn.

Nhưng, nàng thấy.

Đó chính là quý trọng ẩn sâu trong mắt của y.

Đúng vậy, là quý trọng.

Nàng biết kiếp này y đã mất quá nhiều thứ, cho nên, so với bất cứ ai y là người hiểu rõ quý trọng là gì.

Lấy ra chiếc khăn Mộ Dung Vân Sở trả nàng, đây chắc là do Mộ Dung Vân Khương thêu. Hôm qua thời điểm Trần Trung đưa nàng, nàng còn chưa có thời gian cẩn thận quan sát, bây giờ nhìn kỹ, thật là khéo léo. Tài nghệ của Mộ Dung Vân Khương quả thật xứng với câu "Độc lâm mai hoa tảo tịch tuyết".

Cẩn thận thu lại, nếu Mộ Dung Vân Sở đã không muốn thiếu nợ thứ gì, vậy thì nàng sẽ vui vẻ nhận lấy.

Ngáp một cái, nàng liền trở về phòng ngủ. Cả ngày này cũng không ai tới gọi, nàng nghĩ bên phía ngự tiền chắc không có chuyện gì.

Tờ mờ tối, bên ngoài truyền tới tiếng của cung nữ.

Thượng Trang mở to mắt, nghe các nàng bàn chuyện của Lã Đức nghị.

Nàng đẩy cửa sổ, cung nữ ngoài sân viện không hề dừng lại, bọn họ còn chạy lại, hỏi: "Vu thượng nghĩa, nghe nói Lã Đức nghị bị ban chết, chuyện này là thật sao?"

Một cung nữ khác tiến lên, chen vào: "Đương nhiên là thật, ta vừa nghe bên ngoài bàn tán đó. Nghe nói năm Tuyên Khánh thứ mười lăm, ca ca của Lã Đức nghị Lã Lương khi đó là Trưởng sử Ký Châu bị bắt vì tội tham ô, khi đó Thừa tướng đại nhân là người đứng ra xét xử. Lã Lương bị cách chức, sau đó bị nhốt vào ngục. Lã Đức nghị có lẽ vì chuyện này mà muốn báo thù cho huynh trưởng."

Thượng Trang cả kinh, nàng thật đúng là xem thường Tần Lương đệ, thì ra nàng ta tới tìm Lã Đức nghị là có nguyên nhân!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Uống rượu

Các cung nữ đều hào hứng giục cung nữ mới vào kể chuyện.

Thượng Trang nhìn không được mà hỏi: "Lã Đức nghị đã bị ban tử tội, liệu có dính dáng tới Lữ gia không?"

"Thượng nghĩa hồ đồ rồi sao?" Cung nữ kia cười đắc ý, "Việc này kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, đương nhiên là Lữ gia ở phía sau sai khiến, nếu không, Lã Đức nghị thân là nữ tử sao lại có lá gan lớn như vậy? Hoàng hậu nương nương đã hạ chỉ cắt chức toàn bộ người Lữ gia làm việc trong triều, trục xuất khỏi kinh thành, vĩnh viễn không được làm quan."

Làm Thừa tướng bị thương, tội vốn không hề đáng chết, nhưng Thượng Trang cũng đoán được, nếu Tần Lương đệ đã có thể lợi dụng mối quan hệ này của Lữ gia và Thừa tướng, vậy dù Lã Đức nghị có đắc thù hay không nàng ta vẫn sẽ không bỏ qua cho Lữ gia.

Các cung nữ càng nói càng hăng say, có người lộ ra vẻ tiếc hận.

Có người còn tức giận, mắng: "Lã Đức nghị cũng thật là, huynh trưởng bắt tài thì thôi, tội gì phải làm khó bản thân như vậy."

Dứt lời, mọi người xung quanh đều gật đầu đồng ý.

Thượng Trang chỉ khẽ cười một tiếng, xoay người rồi đi.

Kỳ thật kết cục của Lữ gia như vậy đã là tốt nhất. Từ lúc biết hận thù giữa Lữ gia và Mộ Dung tướng, nàng còn tưởng Hoàng hậu sẽ xuống tay ngoan độc hơn.

A, xem ra là nàng nghĩ nhiều.

Lúc ra ngoài, Thượng Trang mới phát hiện trời đã tối. Nàng cầm đèn lồng, chậm rãi đi tới Càn Thừa cung.

Lại một ngày trôi qua, nàng thảnh thơi dài một tiếng.

Câu nói đó của Hoàng đế vẫn khắc sâu trong đầu nàng.

Không muốn nghĩ nữa, nhưng nó vẫn cứ hiện lên, khiến nàng không khỏi phiền muộn. Thượng Trang ảo não, dậm chân lại trúng cục đá. Tâm trạng lúc này vô cùng khó chịu, nàng dùng một cước đá mạnh ra ngoài.

Trong hoàng cung này, nàng chỉ là một nô tỳ thấp bé, nhưng cho dù là nô tỳ cũng phải có cảm xúc.

Một cước này dùng lực rất mạnh, phải qua một lúc nàng mới nghe thấy tiếng cục đá chạm đất. Và cùng lúc đó, một tiếng động khác vang lên, hình như là... Tiếng vỡ đồ.

Thượng Trang cả kinh, không lẽ nàng lại gây ra chuyện nữa sao?

Nàng cẩn thận nghĩ lại, nơi này sao có thể có đồ sứ chứ? Cẩn thận cầm đèn lồng đi lên, phía sau gốc cây nàng lại mơ hồ nghe có âm thanh gì đó. Nàng hít một hơi thật sâu, kiễng mũi chân đi tới, trong lúc hoảng hốt hình như thấy có người dựa vào lan can.

Ai vậy?

Thượng Trang chấn động, vội rút tay về, nhưng trong một khắc đó nàng đã nhìn thấy chiếc giày màu vàng sáng rực của người kia.

Thiên hạ này chỉ có hai người được dùng đồ vật màu vàng.

Hắn không thể là Hoàng đế, như vậy... Là Thái tử!

Nhưng đã trễ thế này, hắn ở đây làm gì? Hơn nữa xung quanh không có tới một ngọn đèn, ngay cả cung nữ và thái giám cũng không thấy.

Con gió thổi tới, trong sự lạnh lẽo cùng màn đêm là mùi rượu thoang thoảng.

Thượng Trang lập tức hoàn hồn, thì ra thứ vừa bị vỡ chính là bình rượu!

Nàng quay đầu xem nơi này còn ai khác không, nếu để Hoàng đế biết Thái tử ở đây uống rượu, ông ấy chắc chắn sẽ mất hứng. Nhưng nếu nàng tiến lên khuyên, rốt cuộc cũng không thích hợp.

Không bằng kêu người tới Đông cung báo cho Tàn Lương đệ.

Nàng vừa xoay người định đi thì nam tử ở sau gốc cây lên tiếng: "Tắt đèn đi!"

Thượng Trang dừng bước, lúc này nàng mới để ý trong tay còn cầm đèn lồng. Nguyên Duật Phong cho dù có ở sau gốc cây cũng không ngăn được ánh sáng phát ra từ chỗ này.

"Tắt đèn đi, nếu không bản cung sẽ giết ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Say

"Tắt đèn đi, nếu không bản cung sẽ giết ngươi."

Câu này chắc chắn là cảnh cáo.

Thượng Trang cúi đầu thổi tắt ngọn đèn. Xung quanh lập tức tối sầm, nơi này vắng vẻ, lại không có cung nhân đốt đèn, nàng chỉ có thể nương theo ánh trăng để xác định vị trí của nam tử, nhưng cho dù thế vẫn không nhìn rõ gương mặt.

Phía sau lại tiếp tục truyền tới tiếng nam tử uống rượu. Một lúc lâu, hắn lên tiếng: "Lại đây."

Thoáng chần chờ, Thượng Trang chỉ đành xoay người, xuyên qua thân cây đi tới. Nàng khuyu gối muốn hành lễ, hắn lại đưa tay kêu miễn, rồi đưa bình rượu tới: "Uống đi."

"Điện hạ..." Nàng làm sao có thể uống rượu chứ?

"Uống đi." Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Thượng Trang cắn răng, nàng nhận lấy ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Trong miệng truyền tới hương vị không thể tin được, nàng gạt mình, đưa mắt nhìn hắn, nghe hắn cười hỏi: "Hương vị của rượu thế nào?"

Nàng lắc đầu, đáp: "Ngài say rồi."

"Bồn cung không say." Nam tử đột nhiên tiến lại, Thượng Trang trốn không kịp, bả vai bị hắn bắt lấy. Hắn tới gần nàng, hỏi: "Bồn cung hỏi ngươi, hương vị của rượu thế nào?"

Bất giác nhú mày, nàng không sai, trên người hắn quả thật đầy mùi rượu. Nhưng thứ hắn đưa cho nàng rõ ràng là nước!

Thượng Trang không nhìn rõ gương mặt của hắn, chỉ có đôi mắt kia như phát sáng trong bóng đêm. Hít vào một hơi, nàng thành thật đáp: "Thứ trong tay nô tỳ vốn không phải rượu, đương nhiên nô tỳ không biết hương vị của rượu là thế nào."

"To gan!" Nguyên Duật Phong quát lớn, đưa tay đẩy người trước mặt.

Thượng Trang té động phải hành lang phía sau, đau tới nhú mày.

Hắn cũng lui mấy bước, đưa tay chống lên thân cây.

Ha ha, trước nay hắn toàn gặp những kẻ nịnh nọt, hắn nói gì, bọn họ đều đáp lời, hắn làm gì, bọn họ cũng đi theo.

Còn nàng? Nàng là ai? Tại sao lại không chịu thuận theo hắn?

Đột nhiên, hắn bật cười, chỉ tay vào nữ tử trước mặt: "Nào, theo bồn cung về Đông cung."

Đền lồng đã rơi dưới đất, giờ khắc này, không biết lấy dũng khí từ đâu, Thượng Trang bật thốt lên nói: "Điện hạ tội gì phải chà đạp chính mình như vậy?"

"Chà đạp?" Giống như vừa nghe một từ vô cùng nực cười, cả người hắn tựa vào thân cây phía sau, từ từ trượt xuống.

Thượng Trang tiến lên đỡ hắn, thấp giọng: "Trong lòng Thánh Thượng có điện hạ."

Nguyên Duật Phong không khỏi chấn động, sau một lúc lâu mới cười nói: "Lâm Phụng nghi đã chết, Lã Đức nghi cũng chết, ha ha ha..." Hắn cười, thân mình cũng run lên.

"Điện hạ..."

Xem ra hai sự việc kia, trong lòng Nguyên Duật Phong rõ tựa gương sáng. Nhưng, sự thật chính là Hoàng hậu vì lợi ích của Đông cung, chắc chắn sẽ không cho hắn tùy tiện hành động.

Nam tử cười một lát, sau đó mới tiếp tục: "Bồn cung uống quá nhiều rượu, lúc này vẫn còn phân được nước bình thường, xem ra, vẫn còn chưa say..." Nói xong, hắn ngửa đầu uống rượu.

"Điện hạ!" Thượng Trang đoạt lấy bình rượu trong tay hắn, "Cho dù ngài có uống nhiều thế nào, những người đó cũng không thể sống lại."

"Vậy còn ngươi? Ngươi cũng sẽ chết sao?" Hắn đột nhiên hỏi.

Thượng Trang không khỏi run sợ, hắn lại tiếp tục: "Bồn cung còn chưa biết tên của người."

Nàng thờ dãi một tiếng, thành thật đáp: "Nô tỳ là An Lăng Vu."

Thì ra là nàng.

Nguyên Duật Phong nheo mắt phượng, tựa như trước kia không nhìn rõ mặt nàng. Trước mắt hắn lúc này lại chậm rãi hiện lên gương mặt của một nữ tử khác, tại thời khắc đó, hắn đột nhiên cảm thấy hai người có điểm tương tự nhau.

Thượng Trang quỳ xuống, định dìu hắn đứng dậy. Hắn lại đột nhiên ôm nàng, nghẹn ngào gọi: "Cô cô..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 19: Hôn nàng

Một tiếng "Cô cô" dọa Thượng Trang sợ ngây người.

Nam tử ôm nàng mỗi lúc một chặt, thanh âm cũng đột nhiên nghẹn ngào: "Cô cô, Phong Nhi vĩnh viễn không thể trở thành con người trong lòng bọn họ."

Lúc bọn họ giết người đều rất ngoan độc, giống như năm đó..."

"Điện..." Thượng Trang bắt giác im lặng, hẳn chắc là say rồi!

"Cô cô" trong lời của hắn là công chúa dùng hương lộ hoa hồng sao?

"Cô cô, Phong Nhi thật hối hận, hối hận vì ba năm trước đây đồng ý với người. A, đó thật sự là chuyện tàn nhẫn nhất, không phải sao? Làm sao bây giờ, Phong Nhi muốn nuốt lời rồi."

"Hận bọn họ, con muốn hận bọn họ. Nhưng vì sao... Bọn họ lại là người thân của con..."

Ở cổ đột nhiên trở nên ấm áp, rất nhanh lại thay thành lạnh.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, đó là... Nước mắt của hắn sao?

Hắn khóc?

"Bọn họ không ai hiểu con hết, không ai hiểu cái tù giam này khiến con đau thế nào... Cô cô..." Hắn khẽ gọi, nâng mắt nhìn Thượng Trang, nói nhỏ: "Phong Nhi, sắp chết rồi."

Hắn vừa nói vừa cười: "Đừng? Ba năm trước đây, người cũng nói như thế."

Hắn đưa người tới, Thượng Trang mặc dù không nhìn rõ mặt hắn nhưng có thể cảm nhận hơi thở của nam tử ngày càng gần. Mùi rượu đỏ đã bao phủ quanh chớp mũi nàng.

Nàng giãy giụa, nhưng sức lực hắn quá lớn, nàng tránh được sao?

Gương mặt nam tử đã tới gần, nàng thấy rất rõ, miệng hắn cong lên nụ cười...

Thượng Trang cả kinh, nàng nghĩ mình biết hắn định làm gì.

Hắn, muốn hôn nàng.

Không, chính xác là, hắn, muốn hôn cô cô của hắn!

Môi nam tử sắp chạm tới môi nàng, nhưng ngay một khắc đó, cả người nam tử đột nhiên ngã xuống. Thượng Trang không khỏi la lên một tiếng, cúi đầu nhìn nam tử mê man trong lòng.

Trái tim cứ điên cuồng nhảy loạn.

Nàng đã biết bí mật của Thái tử!

Bí mật đó không thể cho người ngoài biết!

Cho nên, thời điểm Thái tử nhắc tới chuyện hương lộ hoa hồng đã khiến Hoàng đế giật dử, mà Hoàng hậu ở cạnh cũng vô cùng sợ hãi.

Đây chính là đáp án.

Người trong lòng Thái tử là cô cô của hắn!

Trong lòng bối rối không thôi, nàng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Nàng không biết lúc sự việc bại lộ, Hoàng đế và Hoàng hậu đã có thái độ như thế nào? Điều duy nhất nàng biết, đó chính là công chúa đã chết, nàng ấy bị tước bỏ phong hào, vĩnh viễn không thể vào hoàng lăng.

Mà hiện tại, nàng không ngờ bản thân lại biết bí mật kinh khủng này, tiếp theo, phải làm sao đây?

Đưa mắt nhìn bốn phía, nơi này quả thật không có ai. Cho dù là Hoàng hậu hay Tần Lương đệ, hiện tại nàng đều không thể đi tìm. Không khí càng lúc càng lạnh, nàng bắt giác sợ run người.

Y phục trên người Nguyên Duật Phong quá mỏng manh, hắn nằm ở đây, chắc chắn sẽ bị cảm lạnh.

Thượng Trang cắn răng, cảm lạnh thì cảm lạnh. Giờ phút này nàng phải nhanh chóng rời đi, ngày mai Thái tử tỉnh lại, hẳn chỉ nghĩ những chuyện vừa rồi là mộng thôi.

Nghĩ như vậy, nàng để nam tử dựa vào lan can. Còn mình vội nhặt đèn lồng, thu dọn mọi thứ rồi nhanh chóng rời đi.

Xa xa nhìn thấy ánh đèn lồng, Thượng Trang hít một hơi, vội vàng chạy về phía Càn Thừa cung.

Trước cửa Càn Thừa cung là Tàn Lương đệ với vẻ mặt kinh hoàng, Thượng Trang kinh hãi, vội nghiêng người hành lễ với nàng.

Tàn Lương đệ liếc mắt nhìn nàng, thấp giọng hỏi: "Trời đã tối, Vu thượng nghia đi đường không thấp đèn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 20: Đưa quà

Thượng Trang cúi đầu: "Đa tạ Lương đệ quan tâm, nô tỳ... Nô tỳ vô ý té ngã."

Tàn Lương đệ đưa mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, trên y phục nàng thật sự dính ít tro bụi, có lẽ là do té ngã. Nàng ta hừ một tiếng: "Té ngã, đèn lồng thì không hư, mà lửa thì tắt."

Một câu bình thường này lại khiến Thượng Trang kinh hãi, nếu để nàng ta biết nàng ở cùng Thái tử, nàng ta chắc chắn sẽ không tha cho nàng.

Không biết phải đáp lời ra sao, đúng lúc này phía sau có người vội vàng chạy tới, gọi: "Lương đệ! Lương đệ!"

Nàng quay đầu, thấy một cung nữ. Cung nữ đó chạy tới bên cạnh Tàn Lương đệ, thì thầm to nhỏ. Sắc mặt Tàn Lương đệ lập tức thay đổi, nàng ta không thêm để ý Thượng Trang, chỉ nhanh chóng đi về phía trước.

Thượng Trang thở phào nhẹ nhõm, nâng bước về trước.

Trần Trung thấy Thượng Trang liền tiến lên trước, hắn ta không để ý đèn lồng trong tay nàng, chỉ hỏi: "Vừa rồi người có nhìn thấy Tàn Lương đệ không?"

Thượng Trang theo bản năng quay đầu, thân ảnh của nữ tử kia đã không còn nữa. Nàng nhìn Trần Trung, đáp: "Có, mà xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Trần Trung thấp giọng: "Lương đệ tới hỏi Thái tử điện hạ có ở Càn Thừa cung không, ta chỉ trả lời không có, nào dám vào trong bẩm báo. Đông cung... Có chuyện?"

Sắc mặt Thượng Trang khê thay đổi, nàng hít vào một hơi: "Đông cung có Hoàng hậu và Tàn Lương đệ, sao có thể gặp chuyện?" Nàng thấy Trần Trung thở phào một tiếng, liền tiếp tục hỏi, "Thánh Thượng ngủ rồi sao?"

Trần Trung gật đầu.

Hai người đứng ngoài điện một lát, Trần Trung lại lên tiếng nói chuyện: "Hôm nay giờ Mùi, Thành Vương điện hạ vào cung tạ ơn."

Thượng Trang khê cười: "Vương gia cưới được kiều thế, đương nhiên là cao hứng." Xem ra thương thế của hắn đã không còn gì đáng ngại, nay lại rước Mộ Dung Vân Khương về, đối với thế lực của Thành Vương phủ mà nói như hổ mọc thêm cánh.

"Đúng vậy, ngày mai sẽ thành hôn."

Thượng Trang cả kinh, hỏi: "Nhanh vậy sao?"

Trần Trung trả lời: "Thánh Thượng nói trước khi tổ chức lễ hội ở Hưng Viên phải làm cho xong mối hôn sự này. Hơn nữa, thân phận hiện tại của Mộ Dung tiểu thư ở lại hoàng cung cũng không thích hợp. Chiều nay, Thánh Thượng đã hạ chỉ để nàng ấy về Thừa tướng phủ, ngày mai Thành Vương sẽ qua Thừa tướng phủ cưới nàng."

Cũng đúng thôi, việc này cũng chỉ là sớm hay muộn.

Tề Hiền phi không phải đang mong việc này càng sớm càng tốt hay sao?

Trần Trung lại nói: "Long thế Thánh Thượng nào này không tốt, hôn sự của Vương gia Thánh Thượng sớm đã chuẩn bị hậu lễ, cho nên ngày mai, Thượng nghia thay Thánh Thượng đưa tới Thành vương phủ đi."

Nàng quay đầu nhìn hắn, bật thốt lên hỏi: "Công công vì sao không đi?"

"Thánh Thượng bên này không rồi ta được, người là thượng nghia, người đi cũng vô cùng thích hợp. Chỉ cần đưa quà là được, còn về phần tuyên chỉ sẽ có công công khác làm." Đang nói chuyện, hắn đột nhiên đổi chủ đề, "Thừa tướng đại nhân đang bị thương, mấy ngày nay, Thánh Thượng đang dần để Thái tử điện hạ lo liệu quốc sự."

Trần Trung nói xong, trong lòng Tang Cẩn dần dần hiểu rõ.

Hoàng đế để Nguyên Duật Diệp thành hôn nhanh như vậy, thì ra còn có nguyên nhân khác.

Đôi phu thê vừa tân hôn thường dính như keo như sơn. Mộ Dung thừa tướng lại bị thương, ông ấy ở sau để Thái tử giám quốc, điều này không ai dám hai lòng. Cho dù Thái tử không có năng lực này thì trên dưới trong triều cũng không ai dám ra tay "giúp đỡ".

.....

Hôm sau, Hoàng đế vẫn cáo ốm không lên triều, nghe nói là Nguyên Duật Phong đứng ra xử lý công vụ. Xem ra tới qua đã có người tìm thấy hắn.

Giờ Thìn, Thượng Trang cùng một công công khác xuất cung.

Lúc này, Thành vương phủ chắc náo nhiệt lắm!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 21: Ái mộ

Chưa tới cửa lớn của Thành vương phủ, xa xa đã truyền tới tiếng pháo. Không biết vì sao, Thượng Trang lại có chút vui vẻ.

Có lẽ, nàng thích cuộc sống phổ phường như vậy, nơi thâm cung thật sự khiến người ta cảm thấy áp lực.

Nàng ngồi trên kiệu, bắt giắc duỗi tay vén màn kiệu, bên ngoài thật nhiều người, có lẽ đều đến chúc mừng Nguyên Duật Diệp.

Đến cửa, gia đình của vương phủ lập tức ra tiếp đón.

Một gia đình tiến lên, nói: "Vương gia đã đi đón dâu, mong Thượng nghĩa đừng để ý."

À, thì ra là đón dâu. Dù sao cũng là người Hoàng đế phái tới, bọn họ đương nhiên phải khách khí.

Thượng Trang không khỏi bật cười, ngày thành thân của Nguyên Duật Diệp, quà của Hoàng đế nhiều tới mức đủ để hán cả đời tiêu xài. Dù sao cũng ngày trọng đại của Hoàng tử, phò tướng là điều đơn giản.

"Vu thượng nghĩa." Có một nữ tử gọi nàng.

Nàng nâng mắt thấy Linh Khuyết đi tới, nàng ấy nói với gia đình: "Thượng nghĩa cứ để ta tiếp đón, người ra trước xem đi."

Gia đình lui xuống, Thượng Trang thăm quan sát nàng, hỏi: "Vết thương trên người đã khỏi chưa?" Gương mặt nàng ấy có chút tái nhợt, nguyên nhân vì sao, trong lòng Thượng Trang rõ.

Hôm nay là ngày người nào đó thành thân.

Nhớ lại hôm đó, thời điểm Linh Khuyết giữ nàng ở lại nói chuyện, tuy nội dung đều liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, nhưng người nàng ấy quan tâm chính là Nguyên Duật Diệp.

Nàng ấy ái mộ hắn, nhưng lại không biết, trong hoàng thất, thứ mọi người xem trọng nhất là thân phận.

Ngay cả khi Nguyên Duật Diệp có thích nàng ấy, ngay cả khi được Tề Hiền phi xem trọng, thì trong mắt Hoàng đế, nàng ấy vĩnh viễn vẫn không bằng Mộ Dung Vân Khương. Thậm chí, ông ấy có thể mở miệng đánh chết nàng.

Nghĩ tới đây, Thượng Trang không khỏi cảm thấy bi ai.

Linh Khuyết miễn cưỡng cười: "Thương thế đã không sao, ta chỉ không ngờ người hôm nay tới lại là Vu thượng nghĩa."

Đừng nói là Linh Khuyết, ngay cả nàng cũng không ngờ tới chuyện này.

Linh Khuyết tiếp tục: "Bên ngoài trời lạnh, không bằng tới phòng ta đi." Nàng duỗi tay nắm Thượng Trang, một khắc đó, nàng lại không muốn từ chối, đi theo nàng ấy.

Cửa phòng đóng lại, âm thanh huyền ảo bên ngoài lập tức biến mất.

Linh Khuyết kêu nàng ngồi, sau đó rót trà cho nàng rồi tự mình ngồi xuống.

Thượng Trang không uống, lúc đưa mắt nhìn liền thấy ánh mắt nàng ấy hồng hồng, khóe mắt có chút ươn ướt. Trong lòng Thượng Trang rõ, nhưng nàng không nói, cũng không hỏi.

Sau một lúc lâu, Linh Khuyết mới lên tiếng: "Ta vô cùng khó chịu, muốn tìm người tâm sự." Nàng vừa nói, nước mắt liền theo gò má rơi xuống.

"Tại sao lại tìm ta?" Nàng nhìn Linh Khuyết, thấp giọng.

Có lẽ nàng ấy không nên tìm nàng.

Kỳ thật, Linh Khuyết luôn biết sẽ có ngày này, nhưng nàng vẫn đợi, hy vọng ngày đó sẽ trễ một chút.

Nhìn Linh Khuyết như vậy, Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng theo bản năng đứng lên, ôm nữ tử trước mặt vào lòng...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 22: Không phải hẳn

Đột nhiên Thượng Trang nhớ tới muội muội, cảm xúc trong lòng càng mạnh lên.

Nàng cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, bất giác muốn cười.

Người xưa có nói, nữ tử đều có tình cảm như một người mẹ. Như vậy, ngay cả với muội muội, cũng vậy sao?

Nhưng nàng vẫn nhớ, ngày đó, Linh Khuyết đã lắc đầu phủ nhận miếng ngọc bội của nàng.

Có lẽ, là nàng quá nhớ muội muội của mình, cho nên sâu thẳm nội tâm mới cảm thấy có lỗi.

Linh Khuyết khóc một hồi mới ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười: "Xin lỗi." Nàng dùng khăn lau nước mắt còn đọng trên khóe.

Mọi việc dù sao cũng phải có chừng mực vì hôm nay là ngày đại hôn của Nguyên Duật Diệp. Lát nữa ra ngoài, nàng phải cười thật rạng rỡ. Mặc kệ hấn có yêu Mộ Dung Văn Khương không, nhưng đó cũng là hôn thê Tề Hiền phi tuyển cho hấn, chỉ cần tốt cho hấn, nàng sẽ không hai lòng.

Nhìn bộ dáng của Linh Khuyết, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy thương cho nàng.

Nữ tử trước mặt không biết khi nào phải tranh, khi nào phải lui bước. Nàng ấy là người thức thời.

Ổn định tâm trạng, Thượng Trang thấp giọng: "Linh Khuyết cô nương không cần tìm ta."

Linh Khuyết biết chỉ cần nàng ấy hoảng loạn, Thượng Trang sẽ nghĩ ngay tới muội muội thất lạc nhiều năm trước. Nhưng nàng ấy phải sao?

Tâm tư của Linh Khuyết, nàng rõ.

Nghĩ tới đây, nàng bất giác cười. May là không phải. Như vậy trong lòng nàng có thể ký gửi hình ảnh muội muội lên người Linh Khuyết.

Có lẽ có một ngày, nàng được ắt chuẩn rồi cung, khi đó có thể đoàn viên với muội muội.

Có hi vọng, sẽ có chờ mong.

Linh Khuyết lau khô nước mắt, nói: "Tìm người, là vì trong lòng người không có ngài ấy." Quả thật ngoại trừ An Lăng Vu, nàng không biết tìm ai để giải bày tâm sự.

Linh Khuyết không khỏi cười khổ.

Hai người ngồi trong phòng một lát, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa của nha hoàn: "Linh Khuyết cô nương, Linh Khuyết cô nương, mau lên, đội đón dâu đã trở về, cô nương còn phải đỡ phù dâu đấy!"

Linh Khuyết đứng lên, cười với Thượng Trang rồi nâng bước ra ngoài.

"Linh Khuyết..." Nàng nhìn không được mà gọi.

Nàng ấy quay đầu, lại lộ ra nụ cười tươi sáng: "Đa tạ người, ta không sao. Hôm nay là ngày đại hỉ, ta biết phải làm thế nào." Nói xong, Linh Khuyết lập

tức đẩy cửa ra ngoài.

Nha hoàn cao hứng, ngay cả ánh mắt cũng mang theo ý cười.

Thượng Trang cũng ra ngoài, nàng không đi theo, chỉ đứng từ xa mà nhìn.

Tiếng pháo bên ngoài vang lên, nàng vội nâng tay che hai tai mình lại, híp mắt nhìn ra cửa lớn.

Nguyên Duật Diệp hôm nay một thân hi phục, vẻ ngoài thành thực hoàn toàn khác với bộ dáng cười đùa khi ở cạnh nàng. Phía sau hắn, Linh Khuyết cẩn thận điều Mộ Dung Vân Khương.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, nàng không khỏi cảm khái, Mộ Dung Vân Khương có được tính là tìm được lang quân như ý không?

Đoàn người tiến vào đại sảnh.

Tề Hiền phi đã an vị nhưng bên cạnh lại không có Hoàng đế.

Lễ quan cao giọng bắt đầu lễ bái đường. Thượng Trang không tới gần, vẫn đứng từ xa nhìn lại. Nhiều năm sau, mỗi lần nhớ tới hôm nay nàng đều tự nhủ, nếu thời gian có thể dừng lại ở khắc này thì tốt biết bao. Hắn là hắn, nàng là nàng, bọn họ vĩnh viễn cùng nhau xuất hiện một chỗ.

Chỉ là, không có nếu như...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 23: Ghen tị

Ghen tị

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 24: Ân điển

Nguyên Duật Diệp chỉ ghé qua sương phòng gần đó, không tới tân phòng. Thượng Trang theo vào, y phục đã được đặt sẵn bên giường.

Nàng không nói gì, trực tiếp đi lên, giúp hắn cởi bỏ hi phục.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, một câu cũng nói không được. Tại sao trong lòng hắn lại khó chịu như vậy?

Từ lúc cảm y phục trên giường thay cho hắn tới nút thắt cuối cùng, nàng vẫn chưa ngắt đầu. Không biết hôm nay vì sao hắn lại im lặng, im lặng tới mức khiến nàng bất an.

Trong trí nhớ, Nguyên Duật Diệp không phải người như thế.

Hôm nay là đại hôn của hắn, tại sao nàng lại nhìn không ra một chút tia cao hứng từ hắn vậy?

A, nghĩ tới đây, miệng nàng bất giác cong lên, giống hay không cũng không liên quan tới nàng. Nàng chỉ là vào hầu hạ hắn thay y phục mà thôi.

Thấy nàng đột nhiên khẽ cười, cung mày Nguyên Duật Diệp nhíu lại càng sâu.

Hắn vốn muốn hỏi tại sao nàng cười, nhưng lời vừa tới miệng lại thành: "Người sẽ gả cho y sao?" Dứt lời, chính hắn cũng cảm thấy chấn động, xem ra, hắn thật sự điên rồi.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, bất giác ngắt đầu nhìn nam tử trước mặt, sâu trong đôi mắt đó ẩn ẩn chút đau thương. Nhìn đầu ngón tay run lên, nàng theo bản năng lui lại nửa bước: "Vương gia nói gì vậy? Hôm nay là đại hôn của ngài, sao lại liên quan tới nô tỳ chứ?"

Nàng không biết "Y" trong câu của hắn ám chỉ ai.

Nguyên Chính Hoàn sao?

Hai tay siết chặt thành đấm, đáy lòng nàng thầm cười khổ, nàng là cung nữ, mà cung nữ rất khó để tìm cho mình một mối nhân duyên phù hợp. Từ phi, đó là ân điển của chủ tử.

Đúng vậy, ân điển.

Bên tai lại truyền tới lời Hoàng đế từng nói, ngày thiết yến ở Hưng Viên, ông ấy sẽ ban nàng cho Thái tử.

Chẳng qua việc này nàng đương nhiên không thể nói cho Nguyên Duật Diệp.

Nàng vẫn lạnh nhạt, thờ ơ khiến hắn càng thêm phẫn nộ. Hắn tiến lên một bước, bàn tay nắm chặt cổ tay của nàng: "Người sẽ gả cho y sao? Gả cho... Hoàng thúc?"

Hỏi, hắn nhất định phải hỏi ra đáp án.

Nhưng nếu nhận được câu trả lời rồi thì có thể nào? Nàng gả cho ai rồi cuộc cũng không liên quan tới hắn.

Chỉ là, trong lòng vô cùng khó chịu, trái tim mách bảo không thể không hỏi.

Thượng Trang kinh hoàng, cổ tay đột nhiên cảm thấy đau đớn, có rút thế nào cũng rút không được. Nàng nhìn hắn, bật cười: "Khó có được trong ngày đại hôn Vương gia lại nhớ tới nô tỳ, nô tỳ đa tạ Vương gia."

Vấn đề này, nàng lựa chọn tránh không trả lời.

Nguyên Duật Diệp định tiếp tục thì bên ngoài có tiếng gõ cửa: "Vương gia, khách khứa đã tới, nương nương mời ngài ra ngoài được chưa."

Hắn nhíu mày, chỉ nói: "Bổn vương biết rồi, lập tức ra ngay." Nói xong, cũng không nhìn nàng, hắn buông tay, nhanh chóng ra ngoài.

Thượng Trang thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa cổ tay bị hắn nắm tới đỏ. Nghĩ nghĩ, nàng cũng theo ra ngoài.

Vương phủ càng lúc càng náo nhiệt, khách khứa liên tục tới. Nhìn quan lại quyền quý trước mặt, Thượng Trang không khỏi hoa cả mắt.

Sắc trời đã tối, đèn được đốt lên, ba bước một lời chúc, năm bước một chén rượu.

Tiệc tối bắt đầu, Tề Hiền phi cũng đi ra, trên mặt mang theo nụ cười chan hòa.

Nguyên Duật Diệp đưa lưng về phía Thượng Trang nên nàng không rõ dáng vẻ của hắn. Nhìn xung quanh, xa xa, nàng thấy Nguyên Chính Hoàn, ngọn đèn chiếu vào càng tô điểm lúm đồng tiền cùng khuôn mặt của y.

Thượng Trang lặng lẽ rời đi, quả nhiên vừa rời yến hội không xa, nàng đã thấy Mạc Tầm và Phục Linh.

Phục Linh cũng thấy nàng, vội vẫy tay: "Tiểu thư, tiểu thư!"

Mạc Tầm chỉ thản nhiên nhìn nàng một cái, sau đó ánh mắt lại trở về trên người Nguyên Chính Hoàn, hôm nay vương phủ người đồng, hắn phải bảo vệ chủ tử nhà mình an toàn.

Thượng Trang chạy tới, đúng lúc này, bên ngoài có người hô lớn: "Thái tử điện hạ tới..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phé Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 25: Rời đi

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nhưng nghĩ lại, Thái tử thân là huynh trưởng, hắn tới đây cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Đúng lúc nàng cũng muốn tránh sự ồn ào náo nhiệt, liền kéo Phục Linh ngồi xuống, cười nói: "Ta thấy Vương gia đến đây, nên nghĩ chắc người cũng tới." Nhìn tám vãi nhưng trong tay Phục Linh, nàng bất giác hỏi, "Đây là..."

"A, trời đêm lạnh lẽo, cái này là chuẩn bị cho Vương gia."

Phục Linh vừa dứt lời, Thượng Trang liền hỏi: "Vương gia không khỏe sao?"

Phục Linh cười: "Vương gia chỉ ngồi một chỗ, thân mình khó có thể chịu lạnh như người bình thường. Tiểu thư đừng lo lắng, nô tỳ sẽ hầu hạ ngài ấy chu đáo."

Thượng Trang khẽ cười, việc này nàng đương nhiên không lo lắng.

Hai người ngồi trò chuyện, Phục Linh hỏi nàng tình hình trong cung, nàng đều trả lời tốt. Còn về chuyện Hoàng đế ban nàng cho Thái tử, nàng không thể tùy tiện nói ra.

Lúc này, Mạc Tầm bên cạnh các nàng đột nhiên đi về phía trước vài bước, ánh mắt vẫn dõi theo Nguyên Chính Hoàn. Thượng Trang giật mình quay đầu nhìn hắt, Phục Linh lại lại nhỏ giọng cười: "Tiểu thư đừng lo lắng, Mạc thị vệ lúc nào cũng như vậy."

Thượng Trang hoàn hồn, đột nhiên thấy Phục Linh nhủ thầm: "Chỉ là có một lần thật kỳ quái, à đúng rồi, chính là ngày nô tỳ vừa tới vương phủ." Nàng nhìn Thượng Trang, ghé tai thì thầm, "Hôm đó trời mưa lớn, lúc đóng cửa phòng nô tỳ thấy có bóng người đi ngang. Quá hoảng sợ, nô tỳ liền đuổi theo thì thấy Mạc thị vệ. Nô tỳ sợ có thích khách đột nhập vào phủ nên mới báo lại, thế mà ngài ấy chỉ nói nô tỳ nhìn lầm. Chuyện này không làm được, dưới đất còn cả dấu chân mả. Tiểu thư nói xem Mạc thị vệ cẩn thận như vậy sao lại không đi điều tra việc này chứ? Thật kỳ lạ." Phục Linh vừa nói vừa lên nhìn Mạc Tầm, thấy hắn không đưa mắt nhìn phía bên này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trái tim Thượng Trang đột nhiên như bị thứ gì đó siết chặt, ngày đó...

Là ngày Nguyên Duật Diệp gặp chuyện.

Không, Thượng Trang nhắm hai mắt lại, nàng điên rồi sao? Hung thủ là Lâm Thủ, hắn ta không phải đã nhận tội rồi sao?

Nhưng vì sao khi nghe Phục Linh nói trong Hoàn Vương phủ xuất hiện bóng người, nàng lại nghĩ ngay tới chuyện của Nguyên Duật Diệp chứ? Căn bản là không có chứng cứ.

Huống hồ, trên người thích khách còn cả ngọc bội của An Lăng gia.

Tất cả đột nhiên trở nên hỗn loạn. Nàng hít một hơi thật sâu, ép bản thân không được nghĩ nữa.

Qua một lát, Phục Linh liền quên hết chuyện này. Nàng nắm tay Thượng Trang, thật lòng nói: "Tiểu thư, nô tỳ cảm tạ người. Nô tỳ mặc kệ tiểu thư là ai nhưng ngài chính là phụ mẫu tái sinh nô tỳ. Nô tỳ vĩnh viễn sẽ không quên ngài vì nô tỳ mà cầu xin Vương gia."

Thượng Trang ngăn ra, quả nhiên Phục Linh biết thân phận thật của nàng. Nàng chẳng qua chỉ là Thượng Trang, một nha đầu trong An Lăng phủ.

Nàng cười: "Người không giám thị ta?"

"Không." Phục Linh vội lắc đầu, "Nô tỳ giống cách Mạc thị vệ quan tâm Vương gia." Đây là lời nói thật lòng của nàng, nếu không phải có nữ tử trước mặt, nàng sớm đã chết. Ở Hoàn Vương phủ, nàng không sung sướng sao? Tất cả đều do nàng ấy cho nàng.

Trong lòng Thượng Trang đột nhiên cảm thấy ảm áp.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Nguyên Chính Hoàn tới. Phục Linh vội đứng dậy đắp tấm vải nhưng lên đùi y, cúi người hỏi y vài câu, chỉ thấy y lắc đầu.

Thượng Trang tiến lên hành lễ, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia định rời đi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 26: Đề thân

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười, lắc đầu: "Bốn vương không thích uống rượu, cũng không thích náo nhiệt."

Mạc Tầm cúi người hỏi: "Chủ tử có muốn về phủ nghỉ ngơi trước không?"

Y lại nói: "Yến hội còn chưa được một nửa, nếu về phủ trước sẽ không thích hợp."

Đang nói chuyện, thấy Linh Khuyết từ xa tới, Mạc Tầm lập tức nâng bước lên trên, gọi: "Chủ tử nhà ta uống nhiều rượu, không biết Linh Khuyết cô nương có thể chuẩn bị ít canh giải rượu không?"

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, trong trí nhớ của nàng, ngoại trừ Nguyên Chính Hoàn, Mạc Tầm hầu như không nói chuyện với người khác, chứ

đừng nói là chủ động mở miệng.

Nàng bắt gặp nhìn Nguyên Chính Hoàn, sắc mặt y chưa từng thay đổi, chỉ có cặp mắt nhiễm chút màu hồng mắt tự nhiên.

Linh Khuyết cũng cả kinh nhìn qua phía bên này, thấy Thượng Trang cũng ở đây, sắc mặt nàng cũng dịu đi nhiều. Nàng tiến lên, hành lễ với Nguyên Chính Hoàn, nói: "Nơi này gió lớn, không bằng Vương gia dời bước tới mái đình phía trước nghỉ ngơi, nô tỳ đi lấy rượu cho ngài." Nói xong, nàng nhìn Thượng Trang, khẽ cười, rồi nâng bước rồi đi.

Thấy tâm tình nàng tốt hơn, Thượng Trang cũng yên tâm.

Bốn người đi qua mái đình trước mặt, Thượng Trang đưa mắt nhìn xung quanh được bao phủ bằng cây thường xuân. Nơi này, gió đã nhỏ đi rất nhiều, đèn lồng trên đỉnh chiếu sáng mái đình.

Trên bàn đá đã bày sẵn trà ấm.

Mọi thứ hôm nay trong Thành Vương phủ đều được chuẩn bị kỹ càng.

Mạc Tầm nhún mày hỏi hần: "Ngài khó chịu sao?"

Y lắc đầu, chỉ hỏi Thượng Trang: "Dạo này Thánh Thượng có khỏe không?"

Thượng Trang gật đầu, bỗng nhiên nghĩ tới việc y không thấy được, vội nói: "Vâng, cho nên ngài ấy mới kêu nô tỳ đến đây."

Y khẽ cười: "Diệp Nhi cuối cùng cũng lập Vương phi."

Thượng Trang không tiếp lời, chỉ lẳng lặng nhìn y, y có từng để bụng vị Thành Vương phi kia vốn là Vương phi của y không? Đáy lòng thầm than một tiếng, việc Mộ Dung Văn Khương từ hôn, y chưa từng tức giận.

Nàng ngẩng đầu, bắt gặp thấy một người trên hành lang cách đó không xa. Thượng Trang lập tức nhận ra, người đó là nam tử tên Dịch Chi.

Đúng rồi, hôm nay không thấy Mộ Dung Thừa tướng tới. Ngày thành thân của Mộ Dung Văn Khương, Tôn Dịch Chi lại tới đây, hẳn rồi cuộc là ai?

Đang nghĩ, Linh Khuyết đã quay lại. Phục Linh vội nhận chén canh giải rượu, hầu hạ y dùng.

Linh Khuyết vội hỏi: "Vương gia muốn ngồi ở đây một lát, hay là để nô tỳ sai người sắp xếp sương phòng?"

"Không cần đâu, bốn vương ở đây được rồi." Y đột nhiên cười, "Nghe nói từ nhỏ người đã đi theo Diệp Nhi? Vậy quan hệ chắc không tầm thường."

Linh Khuyết không khỏi run sợ, Thượng Trang cũng vô cùng kinh ngạc, y nói như vậy rồi cuộc là có ý gì?

"Thì ra hoàng thúc ở đây." Thanh âm của Nguyên Duật Diệp từ sau truyền tới.

Thượng Trang quay đầu, thấy hần một mình lại đây, cười nói: "Vừa rồi đột nhiên không thấy hoàng thúc, diệt nhi còn sợ vương phủ tiếp đón không chu toàn, hoàng thúc đã về trước."

Nguyên Chính Hoàn cũng cười: "Hôm nay là đại hôn của người, bốn vương sao có thể làm thế? Đúng lúc người tới đây, bốn vương có chuyện quan trọng muốn nói." Y dừng một lát, mới tiếp tục, "Hôm nay nhân ngày vui, không bằng thêm một chuyện nữa. Bốn vương muốn đề thân với người."

Tác giả: Rồi cuộc Nguyên Chính Hoàn muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phé Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 27: Từ chối

Đề thân?

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp thay đổi, hần theo bản năng nhìn Thượng Trang, đột nhiên bật cười. Chắc hẳn điên rồi, việc này liên quan gì tới nàng?

Vô luận thế nào, chuyện của nàng y sẽ không trực tiếp hỏi hần, dù sao hiện tại nàng là người của Hoàng đế.

Thượng Trang cũng cả kinh nhìn Nguyên Chính Hoàn, đang êm đẹp, y muốn đề thân cái gì?

Y ho một tiếng: "Linh Khuyết cô nương ở chỗ của diệt nhi rất vừa lòng bồn vương."

Nguyên Duật Diệp nhú mi, mà sắc mặt Linh Khuyết cũng trở nên tái nhợt, không tin nhìn nam tử trước mặt. Chẳng lẽ vì những lời hôm đó nàng nói... Y muốn...

"Bồn vương muốn làm chủ, vì Mạc Tầm định mối lương duyên này, không biết Diệp Nhi nghĩ thế nào?"

Thượng Trang càng thêm khiếp sợ, y đột nhiên đề cập hôn sự của Mạc Tầm..

Nàng bất giác đưa mắt nhìn nam tử lạnh lùng bên cạnh, trên mặt hắn không hề lộ ra một tia vui sướng. Nhưng vừa rồi, hắn rõ ràng chủ động nói chuyện với Linh Khuyết.

Chẳng lẽ Mạc Tầm thật sự có ý với Linh Khuyết sao?

"Nô tỳ không muốn!" Linh Khuyết quỳ gối, cúi đầu, hai tay siết chặt. Nàng cắn môi, trong lòng đột nhiên sinh ra hận ý. Hôm đó, nàng chỉ nói Thượng Trang thích y, mà hôm nay y lại dùng cách như vậy đề thân với Nguyên Duật Diệp!

Nguyên Duật Diệp định mở miệng, lại bị Hoàn Vương cắt ngang: "Tại sao? Mạc Tầm không bạc đãi ngươi, bồn vương cũng sẽ như vậy."

"Nô tỳ không muốn! Nếu Vương gia muốn cưỡng ép, nô tỳ chỉ có thể lấy cái chết tạ tội." Hôm nay là đại hôn của Thành Vương, tân nương lại không phải nàng, nàng sao có thể đồng ý gả cho nam tử không chút thân quen chứ?

Lời này, nàng vốn không thể nói, nhưng giờ khắc này, lá gan đột nhiên lớn lên, Linh Khuyết mở miệng từ chối.

Hai tay Nguyên Chính Hoàn siết chặt thành nắm, nghe Nguyên Chính Hoàn trách mắng: "Có phải vì bồn vương chiều hư nên ngươi không biết trên dưới nữa không? Ở trước mặt hoàng thúc sao có thể làm càn như vậy?" Hắn lại nhìn y, cười cười, "Tình tình nha đầu này từ nhỏ đã vậy, hoàng thúc đừng để trong lòng. Nếu Mạc thị vệ thích, bồn vương sẽ chọn vài người tốt đưa tới quý phủ."

Đây là cự tuyệt.

Nhìn sắc mặt Mạc Tầm trở nên khó coi, Thượng Trang không khỏi đưa mắt nhìn Nguyên Duật Diệp. Cho dù Mạc Tầm có thật lòng với Linh Khuyết không, nhưng hành động này của hắn quả thật cho Mạc Tầm mặt mũi quá lớn. Nếu không thích thì cứ đẩy một đám người ra sao?

Chỉ là có một việc Thượng Trang tin, nếu tiếp tục ép buộc, với tính cách cương liệt của Linh Khuyết, nàng ấy thật sự sẽ đi tìm cái chết.

Lúc này có gia đình tới, vội vàng mở miệng: "Vương gia, thì ra ngài đang ở đây, nương nương đang tìm ngài." Thấy Hoàn Vương cũng có mặt, hắn vội hành lễ.

Nguyên Duật Diệp cười: "Xem ra diệt nhi không thể ở lại tiếp đãi hoàng thúc rồi." Nói xong, hắn nhìn Linh Khuyết, rồi theo gia đình rời đi.

Linh Khuyết vẫn quỳ, trái tim thoáng buông lỏng một chút. May là hắn không đồng ý.

A, đúng rồi, sao hắn có thể đồng ý chứ? Chắc chắn không.

"Bồn vương muốn nói chuyện với ngươi."

Thượng Trang kinh hãi, thấy Mạc Tầm chuẩn bị lui ra, nàng liếc nhìn Phục Linh, cả hai cùng ra khỏi đình.

Đứng cách đó khá xa, bọn họ thấy Linh Khuyết đứng lên, nhưng hai người nói gì thì bọn họ không thể nghe thấy.

Phục Linh cười cười: "Mạc thị vệ, ngài để ý nàng ấy khi nào vậy? Ha ha, thật lợi hại, một chút sắc mặt cũng không thay đổi."

Thượng Trang quay đầu, quả nhiên trên mặt hắn vẫn không có chút biểu cảm, giống như căn bản chưa từng nghe Phục Linh nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 28: Đi dạo

"Mạc thị vệ đừng buồn, vừa rồi không phải Thành Vương điện hạ đã nói rồi sao? Ngài ấy sẽ tặng n ngài thật nhiều cô nương." Phục Linh giễu cợt.

Thượng Trang nhìn không được đánh nàng một cái, Phục Linh lại bật cười thành tiếng. Trong mắt của nàng, Mạc Tầm động lòng với một cô nương là chuyện vô cùng kỳ quái.

Đừng nói là Phục Linh, ngay cả Thượng Trang cũng vậy.

Trong mắt Thượng Trang, ngoại trừ chủ tử của mình, Mạc Tầm sẽ không quan tâm bất cứ ai. Nhưng sự việc hôm nay khiến nàng không khỏi giật mình, đáy lòng ần ần cảm thấy có chỗ không đúng.

Mạc Tầm nâng bước chạy về phía trước nhưng không phải đuổi theo Linh Khuyết, hấn vọt vào đình, gọi: "Chủ tử..."

Thượng Trang và Phục Linh cũng đi theo, thấy Nguyên Chính Hoàn xoay người, lắc đầu: "Không sao."

Thật sự không có việc gì sao? Nhưng vì sao sắc mặt y lại khó coi như vậy?

Phục Linh cũng nhìn ra vẻ khác thường, lo lắng hỏi: "Sắc mặt Vương gia không tốt, ngài cảm thấy khó chịu ở đâu sao? Nô tỳ rót cho ngài chén nước." Nói xong, nàng tiến lên, vừa cầm ấm trà liền nhủ mảy, "Trà nguội rồi."

Phục Linh nhìn xung quanh, không chờ người tới đổi, nàng đã ôm ấm trà chạy đi.

Nguyên Chính Hoàn cũng không quản nàng ấy, chỉ nói với Mạc Tầm: "Người đi nói cho nàng, bốn vương không hề có ý vũ nhục nàng."

Mạc Tầm không khỏi run sợ, nhưng nhìn vẻ mặt kiên định của y, hấn cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đi về hướng Linh Khuyết vừa rời khỏi.

Thượng Trang không biết y và Linh Khuyết đã nói cái gì, nhưng nghe cách nói chuyện của y với Mạc Tầm, nàng thâm suy đoán, có lẽ Linh Khuyết đã hiểu lầm ý của y.

Vừa định mở miệng, y đã hỏi: "Cảm thấy kỳ lạ lắm sao?"

Một câu khiến Thượng Trang không biết phải trả lời thế nào.

Y thấp giọng, khẽ cười: "Xem ra là ta nhiều chuyện, Linh Khuyết cô nương vốn không thích như vậy."

"Vương gia..."

Y lắc đầu: "Chưa đi sao?"

Thượng Trang giật mình: "Thánh Thượng không nói khi nào phải trở về, với lại khó có cơ hội gặp Phục Linh, chi bằng tranh thủ thời gian trò chuyện với nàng ấy."

Y "Ừ" một tiếng, Thượng Trang lại nói: "Vương gia muốn trở về sao?"

"Không, người đi dạo với ta một lát."

Nàng gật đầu, tiến lên đẩy y.

Lúc này, người trên hành lang đã ít đi, tất cả đều đã ra ngoài xem náo nhiệt.

Tối nay trời nổi gió nhưng không khí không hề lạnh lẽo. Trên hành lang dài, dưới ngọn đèn nhu hòa chiếu xuống, nàng và Nguyên Chính Hoàn lặng lẽ đi về phía trước.

Thượng Trang nhỏ giọng: "Ngày ngày vào cung đón Phục Linh, nghe Từ ma ma nói ngài dính mưa, ngài có... Có sinh bệnh không?" Nàng vốn muốn hỏi chuyện của Nguyên Duật Diệp, nhưng lời vừa tới môi đã thay đổi thành như vậy.

Có lẽ, nàng không nên hỏi thẳng y.

Y khẽ cười: "Chỉ là ướt một chút thôi, đương nhiên sẽ không sao. Khi đó ta vốn định nói người một tiếng, lại không ngờ không gặp được người."

Thật vậy sao? Thật sự không gặp?

Thượng Trang lặng lẽ nhìn y, biểu cảm trên khuôn mặt đó vẫn không thay đổi.

Hai người đang nói chuyện, Thượng Trang thấy căn phòng phía trước đột nhiên có người đi ra. Nàng nhủ mảy, đó là tân phòng. Đợi người đó tới gần, nàng mới nhìn rõ, người vừa rồi là Tôn Dịch Chi.

Nguyên Chính Hoàn không thấy hấn nhưng thính lực vô cùng tốt, chỉ hỏi: "Ai vậy?"

Thượng Trang hoàn hồn, đáp: "À, là Tôn Dịch Chi của phủ Thừa tướng."

"Là hấn?"

Quyển 3 - Chương 29: Bàn tay ấm áp

"Vương gia quen hẳn?" Vừa lên tiếng hỏi Thượng Trang lại cảm thấy buồn cười, nếu Tôn Dịch Chi là người của Mộ Dung tướng, Nguyên Chính Hoàn quen biết cũng không có gì kỳ lạ.

Không ngờ, y lại nói: "Người này xuất thân nhập quý, không thường xuất hiện trong kinh. Lần đầu ta gặp hẳn cũng là ba năm trước ở tái ngoại."

Thượng Trang kinh ngạc, bật thốt lên hỏi: "Ba năm trước? Vương gia đi xa sao?"

Y cười một tiếng, gật đầu: "Đúng vậy, rất xa." Y chỉ trả lời một câu, không hề tiếp tục.

Hai người dọc theo hành lang đi thêm một đoạn, thấy Mạc Tầm từ phía trước đi tới, vẻ mặt vẫn lạnh như băng. Hắn liếc Thượng Trang một cái, sau đó mới nói với Nguyên Chính Hoàn: "Lời của chủ tử Mạc Tầm đã truyền đạt."

"Nàng.." Vừa bật thốt lên một chữ, Nguyên Chính Hoàn đã im lặng. Y khẽ cười, "Thôi, nếu nàng không muốn, vậy thì bỏ đi."

Ba người đứng một lát, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng bước chân. Thượng Trang quay đầu, thấy một thái giám. Hắn ta chạy tới, hành lễ với Nguyên Chính Hoàn, rồi nói với Thượng Trang: "Thái tử điện hạ nghe nói Thượng nghĩa cũng ở đây nên kêu nô tài nói với Thượng nghĩa cùng ngài ấy hồi cung."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi: "Điện hạ muốn về rồi sao?"

"Đúng vậy, cho nên ta mới tới tìm Thượng nghĩa." Bộ dáng của hắn vô cùng vội vàng.

Thượng Trang nhìn Nguyên Chính Hoàn, nếu Thái tử đã lên tiếng, nàng chỉ có thể quay về. Thái giám kia tiếp tục: "Thượng nghĩa nhanh đi, bên phía Thành Vương điện hạ người không cần qua chào đâu."

Không cần chào, vậy Nguyên Duật Phong đã nói trước giúp nàng.

Thờ dài một tiếng, Thượng Trang định lên tiếng thì Nguyên Chính Hoàn nói: "Thời gian cũng không còn sớm nữa, bốn vương cũng nên trở về rồi, đúng lúc cùng đường với các người."

Nghe y nói vậy, thái giám đương nhiên không dám nhiều lời.

Đúng lúc Phục Linh đã quay về, bọn họ một đường cùng đi. Ngoài cửa, xe ngựa của Nguyên Duật Phong đã chờ sẵn.

Thái giám chạy lên, nói nhỏ mấy câu, Nguyên Duật Phong liền vén màn nhìn ra ngoài: "Hoàng thúc cũng hồi phủ sao? Không bằng bốn cung đưa ngài trở về."

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Không cần phiền Thái tử, bốn vương có xe ngựa của mình. Nhưng, Vu thượng nghĩa sẽ tiễn ta một đoạn, nàng ấy có lẽ còn muốn nói với Phục Linh."

Nguyên Duật Phong nhìn nữ tử đứng cạnh y, thoáng cười một tiếng, buông màn: "Hoàng thúc cứ tự nhiên."

Lên xe, Phục Linh liền đưa lò sưởi cho Nguyên Chính Hoàn. Y đột nhiên cười: "Ta thấy nha đầu người thật giống Mạc Tầm thứ hai."

Nghe xong, Phục Linh liền cười nói: "Chờ ngày nào đó Vương gia cưới Vương phi, những việc này sợ là dù có muốn làm nô tỳ cũng chẳng còn cơ hội."

Thượng Trang nhin không được mà cười rộ lên: "Vương gia chiều hư Phục Linh rồi."

"Tiểu thư!" Phục Linh chu miệng, kéo tay nàng, "Chỉ là nếu tiểu thư tới thì tốt quá."

Lời của nàng làm sắc mặt Thượng Trang thoáng thay đổi, lại thấy Nguyên Chính Hoàn gật đầu: "Ta cũng thấy vậy." Nói xong, y đưa lò sưởi cho nàng, "Làm ấm tay đi, đường hồi phủ rất nhanh, nhưng đoạn đường người hồi cung lại rất dài."

Thượng Trang giật mình, Phục Linh bên cạnh nhanh chóng nhét lò sưởi vào tay nàng thật chặt, sau đó lại che miệng cười.

Quyển 3 - Chương 30: Đạo phố

Hai tay ẩm lên, Thượng Trang quay đầu nhìn y, gương mặt đột nhiên đỏ ửng.

Xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, bên ngoài truyền tới thanh âm của Mạc Tầm, nói là đã tới Hoàn Vương phủ.

Thời điểm xuống xe, nàng trả lại lò sưởi. Y kêu cứ mang theo, nhưng trong lòng vẫn ghi tạc lời của Hoàng đế, giờ phút này nàng không thể đi lại với y quá gần.

Hôm nay lấy Phục Linh làm tấm chắn để bọn họ hội ngộ, nhưng không biết tình huống như vậy khi nào với có được.

Quay đầu nhìn y khẽ cười, Thượng Trang cũng bắt giắc cười theo, cuối cùng nàng xoay người đi tới xe ngựa của Thái tử.

Nguyên Duật Phong vẫn dựa vào tấm đệm, thấy nàng tiến vào, hần chỉ thoáng nhìn qua, sau đó lại nhắm hai mắt.

Thượng Trang hành lễ với hần, hần chỉ "Ừ" một tiếng, cũng không nói gì.

Thượng Trang hít vào một hơi, yên lặng nhìn hần. Thấy hần không có ý định nói chuyện, trong lòng nàng cũng thoáng yên tâm. Xem ra hôm qua hần thật sự say rượu nên mới không biết đã gặp nàng, còn nói với nàng nhiều chuyện như vậy.

Xe ngựa cứ như thế mà lên đường, màn cửa bị gió thổi bay lên, trời bên ngoài đã tối đen như mực.

Thượng Trang cũng khép hai mắt dựa vào vách xe.

Xe ngựa chạy được một lát thì tốc độ chậm lại, Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ quái, đường cái bên ngoài lúc này vẫn còn náo nhiệt. Nàng mở mắt muốn nhìn, lại nghe Nguyên Duật Phong đột nhiên lên tiếng: "Dừng xe."

Nàng còn đang kinh hãi thì hần đã đứng dậy nhảy xuống xe ngựa.

"Điện hạ." Thượng Trang nhìn không được mà gọi.

Hần không quay đầu, chỉ nói: "Bốn vương ra ngoài đi dạo một lát, nếu người muốn đợi thì ngồi yên trong này, nếu cũng muốn xuống xe thì đi theo bốn cung."

Sắc mặt thị vệ cũng lập tức thay đổi, vội vàng ngăn hần: "Điện hạ, không được! Nếu ngài có sơ suất gì bọn thuộc hạ không gánh nổi tội."

Nguyên Duật Phong lạnh mặt, hần không nhìn bọn họ, vẫn nâng bước đi về phía trước."

"Điện hạ!"

Hần đột nhiên bật cười: "Các người cứ đi theo đi, đợi ngày bốn cung đăng cơ sẽ xử lý các người thế nào!" Lời này tuy mang theo ý cười nhưng vẫn lộ rõ hận ý.

Bọn thị vệ sợ tới xanh mặt, không ai dám đi về trước.

Thượng Trang cũng cả kinh, nàng không biết đêm nay đã xảy ra chuyện gì, chỉ đành nhanh chóng xuống xe ngựa theo sau.

Thượng Trang đi theo hần, hai người một trước một sau mà đi.

Quán ăn ven đường còn chưa dọn hàng, mùi bánh bao hấp bay tới. Trong quá khứ, nàng không thường xuyên ra ngoài nhưng vẫn có thể nhờ nha hoàn hay gia đình mua về.

Sau này vào cung, hương vị này khó mà tìm lại được.

"Cho ta hai cái bánh bao." Thanh âm của nam tử truyền tới.

Lúc Thượng Trang hoàn hồn, một cánh tay đã duỗi tới: "Muốn ăn không?"

Nàng ngo ngắc nhận lấy, ngửi ngửi, thật thơm. Hần lại xoay người, tiếp tục đi về phía trước: "Đã lâu rồi chưa đi dạo như vậy. Ta vẫn nhớ, phía trước con phố này là một cây cầu, dưới cây cầu còn có một cây cỏ thụ."

"Trước đây ngài từng tới đó sao?" Thượng Trang nhìn không được mà hỏi.

Hần cười: "Đúng vậy, nhiều năm trước đây." Hần cúi đầu cắn một miếng bánh bao, khen ngợi, "Ngon thật, cho dù nhiều năm qua đi hương vị vẫn không

thay đổi. Quán bánh này chỉ bán lúc tối."

Thượng Trang cũng cắn một miếng, tối nay nàng vốn chưa ăn gì, giờ phút này đương nhiên sẽ cảm thấy hương vị đặc biệt. Bên tai còn truyền tới tiếng nói chuyện của Nguyên Duật Phong, hẳn tựa như rất thích cuộc sống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 31: Ba năm

Tiếp tục đi về phía trước, bọn họ quả thật thấy cây cầu Nguyên Duật Phong nói, bên dưới còn cả một cây cổ thụ.

Hắn đi lên, tay vịn lan can.

Cúi đầu nhìn mặt hồ, ngọn đèn phảng chiếu hình bóng của hai người.

Hắn đột nhiên cười rộ.

Cây cầu đối diện có cặp nam nữ đứng dựa vào nhau, trên mặt lộ rõ sự hạnh phúc. Hắn ngơ ngác đứng nhìn, sau một lúc lâu, nụ cười trên mặt dần dần cứng lại.

"Ba năm rồi."

Thượng Trang cả kinh, ba năm!

Không biết vì sao, nàng lại nhớ tới cô cô của hắn, ba năm trước là ngày công chúa qua đời. Ánh mắt lặng lẽ nhìn nam tử trước mặt.

Ba năm trước đây dường như đã xảy ra nhiều chuyện.

Lại nghĩ tới Nguyên Chính Hoàn, Thượng Trang chân chờ, cuối cùng cũng mở miệng: "Ba năm trước, Hoàn Vương điện hạ đi xa sao?"

Nguyên Duật Phong quay đầu nhìn nàng, cười nhạt: "Đang êm đẹp sao lại hỏi về y?"

"Nô tỳ chỉ là... Thuận miệng thôi."

"À, hoàng thúc không phải đi xa từ ba năm trước." Hắn thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn trời.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, Nguyên Chính Hoàn chỉ nói xa nhà, nàng lại lý giải thành ba năm trước. Y chẳng qua nói rằng gặp Tôn Dịch Chi ở tái ngoại mà thôi.

"Là..." Lá gan đột nhiên lớn lên, nàng muốn biết chuyện của y.

Hôm nay, có lẽ Nguyên Duật Phong sẽ không trách tội nàng.

Nam tử không quay đầu, chỉ nói: "Sức khỏe hoàng thúc từ nhỏ đã không tốt, khi đó nghe nói dưới chân núi có vị thần y chữa được bách bệnh, y liền tự mình tới. Năm đó, y chẳng qua chỉ là hài tử, nhưng về sau nghe nói thần y ra ngoài du ngoạn, y ở bên ngoài tìm kiếm nhiều năm nhưng vẫn chưa gặp được."

Thượng Trang nghe tới ngây người, thì ra đây là cái mà y gọi xa nhà.

Nhưng nếu có thần y, bệnh của Nguyên Chính Hoàn sẽ có hy vọng, không phải sao?

Nghĩ như vậy, nàng đột nhiên cao hứng.

Nguyên Duật Phong quay đầu, thấy nàng cười, hắn không khỏi nhú mày. Hắn nhìn ra được nữ tử này đối với Hoàn Vương không giống bình thường. A, vậy thì sao? Nàng chẳng qua chỉ là cung nữ.

Người trên đường thưa thớt dần, chủ quán cũng bắt đầu thu dọn.

Thượng Trang đưa mắt nhìn thị vệ đứng phía xa, nàng bất giác lại nhìn nam tử bên cạnh, nghe hắn cười nói: "Cuộc sống này đối với ta là một thứ xa xỉ."

Thượng Trang không khỏi mơ hồ, nhưng thấy hắn nâng bước quay về, nàng liền nhanh chóng hoàn hồn, đi theo.

Bọn thị vệ thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều nghiêng người tránh ra, chừa đường cho hắn.

Lên xe, bánh bao cũng đã ăn xong, hắn mệt mỏi dựa vào đệm mà ngủ. Thượng Trang nhỏ giọng: "Điện hạ cẩn thận, coi chừng cảm lạnh."

Hắn mở mắt, tâm tình chấn động, hình như đêm qua hắn có gặp nàng. Nhưng sau đó, hắn nhanh chóng bật cười, sao có thể? Đêm qua, khi tỉnh lại, người đầu tiên hắn gặp là Tần Lương đệ.

Nữ tử trước mặt, nàng là người duy nhất không ngăn cản những việc hắn làm, giống như mọi thứ đều không liên quan. Hắn còn nhớ lần đó trên đường tới Càn Thừa cung, hắn để nàng ngồi cùng kiệu, khi đó còn nói nếu sau này nàng có chết thì cũng đáng.

Vậy mà nàng còn có thể lớn tiếng kêu "Không thể phế Thái tử" trên đại điện.

A, dùng khí như vậy thật sự rất giống một người.

Trong lòng bất giác cao hứng, hắn ngồi dậy, nhìn nàng: "Hôm qua ta thức khuya."

Thượng Trang vội đáp: "Long thể Thánh Thượng bất an, điện hạ bận rộn là chuyện đương nhiên."

Hắn khẽ cười: "Đúng vậy, là chuyện nhi tử giúp phụ thân của mình." Hắn không lấy thân phận Thái tử để làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 32: Hiểu

Ý của Nguyên Duật Phong sao Thượng Trang có thể nghe không hiểu?

Nàng quay đầu, thấy hắn nhắc màn cửa nhìn ra bên ngoài. Hoàng cung ngày càng gần, xung quanh chỉ còn tiếng bánh xe lăn lộn và bước chân của đám thị vệ.

Thượng Trang nhìn hắn, từ đôi mắt đó, nàng thật sự không tin chuyện Nguyên Duật Diệp bị thương có liên quan với hắn.

Bất giác lại nghĩ tới chuyện của An Lăng Tễ.

Nàng hít một hơi thật sâu, hỏi: "Điện hạ vì sao lại đề cử thiếu... À không, tiến cử ca ca nô tỳ với Thánh Thượng chứ?"

Nguyên Duật Diệp hoàn hồn, nhớ tới chuyện này, hắn khẽ cười: "Là hắn tới tìm bản cung. Bản cung thấy hắn là người tài, nên thuận miệng đề cử với phụ hoàng. Thật không ngờ, trong lòng phụ hoàng sớm đã có chủ ý cho việc đó."

Vậy sao?

Thượng Trang vẫn không khỏi nghi hoặc, lão gia không muốn An Lăng gia có bất cứ quan hệ gì với hoàng gia nhưng không ngờ thiếu gia lại chủ động tới tìm Thái tử. Không biết vì sao, nàng nghĩ lão gia không biết chuyện này.

"Tại sao lại đột nhiên hỏi?" Thấy nàng không nói lời nào, Nguyên Duật Phong mở miệng hỏi.

Thượng Trang kinh hãi, vội lắc đầu: "Cũng không có gì, chỉ là ca ca đột nhiên về kinh, nô tỳ còn chưa gặp mặt đã nghe nói điện hạ tiến của huyênh ấy."

Nghe vậy, Nguyên Duật Phong cũng không truy hỏi.

Về cung, Thượng Trang phải về Càn Thừa cung nên liền xuống xe.

Nguyên Duật Phong đổi qua cỗ kiệu, chỉ nhìn nàng một cái rồi hạ màn kiệu. Thượng Trang ngược mắt, thấy Tần Lương đệ đứng cách đó không xa, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Tần Lương đệ tiến lại, liếc mắt nhìn nàng rồi hành lễ: "Điện hạ."

Kiệu phu thấy nữ tử trước mặt là Tần Lương đệ nên dừng lại.

Tần Lương đệ bước lên phía trước, việc này dù sao cũng không liên quan tới Thượng Trang, nàng không dừng lại, chỉ xoay người rồi đi.

Trần Trung đứng hầu ngoài Càn Thừa cung. Thấy Thượng Trang trở về, hắn vội hỏi: "Hôn sự của Vương gia tiến hành thuận lợi không?"

Thượng Trang gật đầu, cười nói: "Đương nhiên là thuận lợi, Thánh Thượng nghỉ ngơi rồi sao?"

Trần Trung lắc đầu: "Vẫn chưa, ngài ấy đang xem tấu chương."

"Mấy ngày nay không phải chính sự đều do Thái tử xử lý sao?" Thượng Trang kinh ngạc hỏi.

Trần Trung cười cười: "Đúng vậy, Thánh Thượng chẳng qua là muốn xem thành quả của điện hạ thôi. À, nếu Thượng nghĩa đã tới thì vào trong bẩm báo Thánh Thượng một tiếng, để ngài ấy yên tâm." Nói xong, hắn nghiêng người đẩy cửa phòng vào.

Thượng Trang nhẹ chân bước vào.

Sau bình phong, trên long sàng, nàng thấy một bóng dáng mơ hồ, thỉnh thoảng sẽ có tiếng ho khan truyền tới. Thượng Trang vòng qua bình phong, hướng ông hành lễ.

Hoàng đế khép tấu chương lại nhìn nàng, Thượng Trang liền nói: "Hồi Thánh Thượng, hôn sự của Thành Vương diễn ra thuận lợi."

Hoàng đế "Ừ" một tiếng, lại hỏi: "Lúc trở về, Thái tử đi đâu?"

Thượng Trang cả kinh, xem ra Thái tử đi đâu Hoàng đế đều rõ.

Nàng cúi đầu đáp: "Trên đường về điện hạ mua bánh bao ăn, sau đó đứng trên cầu một lát rồi về."

"Nó có nói gì không?" Hoàng đế ho khan mấy tiếng, ngồi dậy.

Thượng Trang bình thản đáp: "Dạ không." Chuyện Hoàng đế hỏi sợ là quan hệ giữa Thái tử và công chúa, mà hắn quả thật không nói, chỉ hỏi nàng về Hoàn Vương thôi.

Hoàng đế cười lạnh: "To gan! Thái tử xuống xe, tại sao ngươi không ngăn cản?"

Nàng vội quỳ xuống, Hoàng đế không phải không hiểu đứa con trai này, có lẽ ông ấy muốn thử nàng, muốn xem nàng có phải đang nói dối không.

Nghĩ như vậy, Thượng Trang không khỏi cười: "Ngài ấy là Thái tử, nô tỳ cho dù muốn cản cũng cản không được. Huống hồ, ngài ấy không phải vẫn quay về sao?"

Hoàng đế nhìn chằm chằm nữ tử bên dưới, sau một lúc lâu đột nhiên cười ra tiếng: "Ngươi thật hiểu nó!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 33: Vương phi

"Nô tỳ không dám."

Kỳ thật Hoàng đế và nàng đều hiểu, với tính cách của Thái tử, ngươi càng ngăn cản hắn càng làm tới.

Tức giận trên mặt Hoàng đế từ từ tan đi, ánh mắt lại nhìn tấu chương bên cạnh: "Cách làm việc của Thái tử thật khiến trầm lo lắng, đôi khi nó ra tay không đủ tàn nhẫn."

Đúng vậy, Nguyên Duật Phong là người dễ mềm lòng.

"Thôi, hôm nay ngươi cũng mệt rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi."

Thượng Trang hành lễ rồi rời đi, ra đến bên ngoài, Trần Trung nhìn sắc mặt nàng, cao hứng nói: "Xem ra Thánh Thượng rất vừa lòng với tấu chương điện hạ phê duyệt, vậy là tốt rồi."

Thượng Trang mỉm môi cười, không nói gì, chỉ lẳng lặng về phòng.

Nằm trên giường, nàng nhớ lại ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống của Tần Lương đế, nhưng Hoàng đế lại nói sẽ ban nàng cho Thái tử, nếu vậy ngày tháng sau này ở Đông cung sợ là không được bình yên.

Nghĩ tới đây, nàng cười khổ một tiếng, xoay người nhìn ra cửa sổ.

Nàng không muốn nghĩ nữa, đành nhắm mắt lại ngủ.

.....

Thành vương phủ.

Tiệc cuối cùng cũng tan, khách quý lần lượt ra về, Tề Hiền phi cũng hồi cung.

Ngoài tân phòng, Linh Khuyết thấy mấy tên gia đình đồ Nguyên Duật Diệp đi tới, nàng không khỏi kinh hãi, vội hỏi: "Vương gia sao vậy?"

Một gia đình cười nói: "Hôm nay Vương gia cao hứng nên uống mấy chén, Linh Khuyết cô nương nóng ruột làm gì?"

Có kẻ khác tiếp lời: "Đúng vậy, hôm nay là ngày vui của Vương gia, cả đời chỉ có một lần như vậy, uống mấy chén cũng là chuyện bình thường." Nói xong, hắn liền đẩy cửa tân phòng.

Linh Khuyết vội nói: "Vẫn là để ta điều Vương gia, các người vào không được thích hợp." Hôm nay, bên trong còn có Vương phi, nghĩ tới đây, trong lòng nàng chưa xót không nói nên lời.

Gia đình nghe xong thấy cũng có lý nên giao Nguyên Duật Diệp cho nàng, còn hỏi: "Một mình cô nương làm được không?"

"Không sao." Nàng đáp lời, đỡ nam tử vào phòng.

Cửa phòng đóng lại, Linh Khuyết ngẩng đầu nhìn hắn, không khỏi nhũn mảy, tiệc tối ngồi ấy rõ ràng vẫn còn tỉnh táo, sao vừa quay lưng đã uống nhiều như vậy?

Vết thương lúc trước vừa khỏi, uống rượu nhiều chắc chắn hại thân.

Sống mũi đột nhiên ê ẩm, cả người Nguyên Duật Diệp nói lên, lồng ngực khó chịu, cúi người phun ra.

"Vương gia!" Linh Khuyết kinh hãi, thân thể nam tử ngã xuống, nàng có muốn nâng lên thế nào cũng không được.

Lúc này, một đôi tay trắng nõn đưa tới giúp nàng. Linh Khuyết theo bản năng ngẩng đầu, thấy Mộ Dung Vân Khương một thân hồng trang. Nàng bất giác nhìn thoáng qua giường, khăn hi đã đặt ngay mép.

Nàng kinh ngạc: "Vương phi, ngài..."

Nàng vốn muốn hỏi khăn hi sao có thể tự mình tháo ra chứ? Nghe lão nhân nói, tân nương tự mình tháo khăn hi là điềm xấu.

Nhưng, nàng còn chưa nói xong đã bị Mộ Dung Vân Khương ngắt lời: "Đừng nói nữa, đỡ Vương gia lên giường."

Hai người đỡ hắn, sau đó gọi nha hoàn mang nước vào.

Mộ Dung Vân Khương nhận lấy khăn trong tay Linh Khuyết, cười nói: "Các người lui xuống đi, nơi này có ta là được."

Linh Khuyết chưa xót cười, đúng vậy, hôm nay làm gì còn chuyện của nàng nữa chứ? Vương gia đã có Vương phi rồi.

Nàng xoay người, ngay khoảng khắc đó, nước mắt dọc theo hai má chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tục Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 34: Ánh mắt

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, Mộ Dung Vân Khương quay đầu nhìn khuôn mặt nam tử. Cung mày hắn nhíu chặt, có lẽ là vì uống quá nhiều rượu lên thân thể khó chịu.

Giúp hắn lau mồ hôi trên trán, nàng đột nhiên hoảng hốt đứng bật lên.

Nam tử này, nàng tựa như chưa từng quen biết.

Nàng chỉ biết hắn là Thành Vương của Tây Chu, là Ngũ hoàng tử.

Mà nay, nàng là Vương phi của hắn, hắn đã trở thành phu quân của nàng. A, thật buồn cười, cuộc đời này thật kỳ lạ.

Nàng thở dài một tiếng, tiếp tục lau người cho hắn.

Nam tử trên giường đột nhiên mở mắt nhìn nàng.

Mộ Dung Vân Khương kinh hãi, ánh mắt này khiến nàng không biết phải làm gì tiếp theo.

Hắn nhìn nàng chăm chăm, sau một lúc lâu đột nhiên duỗi tay nắm chặt cổ tay của nàng, cắn răng: "Ta không thích ánh mắt của ngươi."

Mộ Dung Vân Khương đau tới nhủu mày, không khỏi kinh hoảng nhìn hắn.

Giờ khắc này không biết lấy dừng khí từ đâu, nàng tới gần, mở miệng hỏi: "Vương gia xem thiếp là ai? Vương gia nghĩ thiếp là ai?"

Có một loại trực giác mạch báo, người hắn nhìn không phải nàng, tuyệt đối không phải.

Nhưng người đó là ai?

Nàng không biết, có lẽ là tỷ nữ vừa rồi, có lẽ là cơ thiếp của hắn, mà cũng có lẽ là một người khác.

Nhưng có một thứ nàng có thể xác định, đó là người trong lòng của hắn.

Mộ Dung Vân Khương khẽ cười, vậy thì sao? Người trong lòng nàng cũng đâu phải Nguyên Duật Diệp.

Lúc hoàn hồn lại, nam tử trên giường đã mê man. Nàng muốn rút tay, nhưng hắn lại nhanh chóng bắt lấy. Nàng cười suy sụp, không ngờ đêm tân hôn lại diễn ra như vậy.

.....

Hôm sau, lúc tỉnh dậy, Thượng Trang nghe nói Hoàng đế đặc biệt ân chuẩn Thành Vương vừa thành hôn, không cần lên triều, mà ông ấy vẫn dưỡng bệnh ở Càn Thừa cung, chính sự vẫn giao cho Thái tử xử lý như trước.

Thượng Trang vào hầu hạ, phần lớn thời gian Hoàng đế đều ngủ, những lúc tinh thần tốt lên sẽ xem tấu chương Thái tử phê duyệt, thỉnh thoảng sẽ cười, nhưng có đôi khi lại nhủu mày trầm tư.

Nàng thức thời đứng bên cạnh, không dám nhiều lời.

Thời điểm vào thay trà, Trần Trung không khỏi mở miệng hỏi: "Thánh Thượng, chuyện thiết yến ở Hưng Viên..."

Hoàng đế nâng mắt nhìn hắn, cười hỏi: "Làm sao?"

Trần Trung vội đáp: "À, nô tài cảm thấy chi bằng ngài cứ nghỉ ngơi, trận bóng có thể dời lại."

Hoàng đế khẽ cười, lên tiếng: "Việc đã định thì phải cử hành đúng hạn. Trẫm đã lâu rồi chưa xem, cho dù không thể vận động thì cũng có thể xem những người trẻ tuổi kia."

Thấy ông cao hứng, Trần Trung cũng không nói gì, chỉ gật đầu rồi đứng hầu một bên.

Hai ngày này Tề Hiền phi đều tới đây, trên mặt trần ngập ý cười.

Chỉ là mỗi lần có Hoàng hậu, hai người đều mời đao xỉ kiếm, không ai nhường ai.

Hôm nay về phòng, Thượng Trang nghe cung nữ bên ngoài lủi rủ bàn luận chuyện ở Hưng Viên ngày mai. Mọi người đều hào hứng, bởi vì đây là cơ hội xuất cung nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Có lẽ Thượng Trang nên cảm thấy may mắn, bởi vì nàng là ngự thị, đương nhiên có thể đi cùng.

Nhưng sau đó, nàng phải đón nhận ân điển mà cả đời nàng không muốn nhận nhất...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 35: Hưng Viên

Hôm nay, một ngày ẩm áp giữa mùa đông thật sự rất khó gặp.

Thượng Trang ngồi cùng ngự giá với Hoàng đế, khí sắc của ông thoạt nhìn cũng không tệ.

Có lẽ từ ngày vào cung tới nay, Thượng Trang chưa từng thấy ông như vậy. Mọi chuyện kinh tâm động phách khi trước tựa như chưa từng phát sinh, lão nhân trước mặt chẳng qua là vừa khỏi bệnh, ra ngoài đi dạo, thần sắc vô cùng cao hứng.

Nếu không có lời nói ngày đó, Thượng Trang hôm nay có lẽ cũng sẽ rất vui.

Hưng Viên là khu rừng rậm cách sườn đông hoàng cung khoảng năm dặm, nghe nói khi Tây Chu lập quốc, Thái tổ Hoàng đế sai người cải tạo khu rừng này thành khuôn viên để hoàng thất tiêu khiển.

Tới thời Tuyên Khánh đế, ông cực kỳ thích môn mã cầu nên đặc biệt xây một sân bóng ở đây. Hằng năm, nơi này thường diễn ra trận đấu giữa nhóm thần tử.

Đây là lần đầu tiên Thượng Trang tới Hưng Viên.

Tò mò là đương nhiên có, chỉ là ngại Hoàng đế đang ở trên ngự giá, nàng không dám nhắc rèm, chỉ có thể xuyên qua khe hở mà nhìn phong cảnh bên ngoài.

Hiện tại là mùa đông, cây cỏ ở đây đều xơ xác ảm đạm.

Đội ngũ chậm rãi đi vào rừng, đường nhỏ dưới chân toàn đá vụn, cảnh trí xung quanh hoàn toàn do thiên nhiên tạo thành. Đi thêm một đoạn nữa, ngự giá dừng lại.

Trần Trung bên ngoài nhỏ giọng: "Thánh Thượng, đến nơi rồi."

Thượng Trang liền đỡ ông xuống dưới, nhìn rõ cảnh sắc bên ngoài, nàng không khỏi sửng sốt. Trước mắt là một tòa cung điện nguy nga, hai chữ "Hưng Viên" bằng vàng bên trên dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ.

Cửa lớn Hưng Viên mở rộng, thái giám cung nữ đồng loạt quỳ xuống nghênh giá.

Phía sau, Hoàng hậu và Tề Hiền phi cùng tiến lên, Tề Hiền phi dịu dàng nói: "Thánh Thượng vào trong nghỉ ngơi trước đi."

Hoàng đế gật đầu, nâng bước vào trong. Trần Trung lên trước dẫn đường, Thượng Trang đi sau dìu Hoàng đế. Đi được một đoạn, nàng quay đầu thì không thấy Hoàng hậu và Tề Hiền phi, bọn họ có lẽ cũng đều về phòng của mình.

Thời điểm định dời ánh mắt, nàng lại bất gặp Nguyên Duật Diệp và Mộ Dung Vân Khương đi vào. Nguyên Duật Diệp trùng hợp cũng đang nhìn nàng, khiến nàng không khỏi kinh hãi. Sau đó, Mộ Dung Vân Khương cười nói mấy câu, hắn liền quay đầu nhìn Vương phi của mình.

Đỡ Hoàng đế vào phòng nghỉ ngơi, bên trong bài trí mặc dù không tinh xảo như Càn Thừa cung nhưng cũng vô cùng đặc biệt.

Trần Trung vén màn, quay đầu nói: "Thánh Thượng nghỉ ngơi lát đi, trận đấu buổi chiều chắc sẽ rất hấp dẫn."

Nghe vậy, Hoàng đế liền cao hứng, cười nói: "Đúng vậy, trẫm cũng rất muốn xem mấy thanh niên này liệu có bằng trẫm khi đó không. Ha Ha, Trần Trung, nói với bên dưới chú ý ngựa chiến."

Trần Trung cũng cười: "Thánh Thượng yên tâm, việc này bọn họ chắc chắn sẽ sắp xếp chu toàn."

Hoàng đế gật đầu, Thượng Trang liền dìu ông lên giường, sau đó Trần Trung buông màn, hai người cùng nhau ra ngoài. Trần Trung hít một hơi thật sâu, cười nói: "Lâu rồi mới thấy Thánh Thượng cao hứng như vậy."

Thượng Trang cũng cười: "Lúc Thánh Thượng còn trẻ nhất định rất hiếu chiến."

"Còn không phải sao? Ngoại trừ mã cầu, Thánh Thượng còn thích săn bắn, Thượng nghĩ chắc chưa từng thấy tài nghệ của Thánh Thượng..." Nói xong, con người Trần Trung đột nhiên tối sầm. Nàng chưa từng thấy, có lẽ cả đời cũng không có cơ hội được thấy.

Thượng Trang vội nói tránh đi: "Công công, ta đi xem thuốc của Thánh Thượng."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 36: Nghe lén

Vừa định xoay người, phía sau Trần Trung liền nói: "Đi tới cuối hành lang rồi rẽ trái, xuyên qua cổng vòm rồi tiếp tục rẽ trái là tới."

Thượng Trang quay đầu cảm tạ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hành lang này rất dài, trên đường thỉnh thoảng nàng sẽ gặp vài cung nhân đi ngang, biết nàng là ngự thị, ai nấy cũng đều khách khí.

Ngay góc rẽ, hai bên đều là sương phòng, hình như là nơi để vương công quý tộc ở tạm.

Lúc đi ngang qua, Thượng Trang bỗng dừng nghe giọng nói từ một căn phòng truyền tới: "Chủ tử, nếu nàng không muốn, ngài..." Câu tiếp theo người nọ đột nhiên hạ giọng, nàng không nghe rõ.

Nhưng, nàng vẫn không khỏi kinh hãi, đó là... Giọng của Mạc Tầm!

Bất giác dừng bước, nàng theo bản năng đưa mắt nhìn căn phòng đó, nghe Mạc Tầm tiếp tục: "Ngài tội gì... Ai?"

Một tiếng "Ai" làm Thượng Trang run lên, nàng theo bản năng lui bước, một thân ảnh từ bên trong vọt thẳng ra, tay bóp cổ nàng.

Quái loan, liền nhìn thấy hai bên đều là sương phòng, nói vậy lần này đến vương công quý tộc đều đã ở tạm ở trong này.

"Ai!" Thượng Trang nhin không được, định nói chuyện nhưng một chữ cũng không thể phát ra.

Khí lực quá lớn, nàng không thở được.

Mạc Tầm căng mắt nhìn, sao lại là nàng?

Hắn lập tức hoàn hồn, nàng ở đây làm gì? Nghe lén sao? Nàng tự mình tới, hay có ai ở phía sau sai khiến?

Nghĩ tới đây, lực đạo trên tay lại gia tăng.

"Ừm..." Thượng Trang cố gắng hít thở, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay nắm chặt cổ tay Mạc Tầm.

"Mạc Tầm..." Người bên trong mở miệng gọi hắn.

Mạc Tầm quay đầu nhìn thoáng vô trong, lực đạo trong tay chưa từng giảm bớt, chỉ nói: "Không có việc gì cả, chủ tử yên tâm."

Từ lúc bắt đầu hắn đã không có hảo cảm với nữ tử này, thậm chí trong mắt hắn, nàng là người có khả năng làm hại chủ tử. Nếu hôm nay đã đụng phải, không bằng hắn nhân cơ hội giải quyết nàng, cũng đỡ để ngày sau chủ tử xảy ra chuyện.

"Ừm..." Ánh mắt Mạc Tầm lộ ra sát khí, cả người Thượng Trang run lên, một câu cũng nói không được.

"Mạc Tầm, dừng tay!"

Dứt lời, trong phòng truyền tới tiếng "Bịch", Mạc Tầm liền run tay, khoảnh khắc quay đầu sắc mặt lập tức thay đổi. Hắn buông Thượng Trang ra, cuống quýt vọt vào.

Thượng Trang ngã nhào xuống đất, ho khan kịch liệt.

Vừa rồi nàng thật sự nghĩ Mạc Tầm sẽ giết chết nàng.

Không, hắn chắc chắn sẽ giết nàng, nhưng...

Đúng rồi, y!

Giờ phút này mặc kệ cả người không còn sức lực, nàng lao đảo đứng lên đi vào phòng y, thuận tay đóng cửa lại.

Cánh tay xanh xao đỡ lấy mặt bàn, nàng mơ hồ thấy nam tử ngã bên giường, Mạc Tầm bên cạnh muốn đỡ y đứng dậy.

Nhưng ngược lại, y đẩy tay hắn ra.

"Chủ tử!" Mạc Tầm kinh hoàng gọi.

Nàng kinh hãi, nghe y gọi mình một tiếng "Thượng Trang."

Nàng đi qua cầm lấy tay y, thấy tay y run lên nhẹ nhẹ. Mạc Tầm cắn răng: "Chủ tử, nàng ta ở ngoài nghe lén! Có người sai khiến nàng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Túy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 37: Giáng tội

Nàng liều mạng lặc đầu, mở miệng muốn giải thích như yết hầu vô cùng khó chịu, nhin không được mà ho khan. Nàng muốn giải thích rằng bản thân chẳng qua ngẫu nhiên đi ngang, nàng không cố ý nghe lén bọn họ nói chuyện.

"Chủ từ..."

Mạc Tầm định tiếp tục nhưng bị y lớn tiếng cắt ngang: "Câm miệng!" Nếu không phải nghe tiếng của nàng, y thật không biết nàng đứng ngoài cửa.

Mạc Tầm muốn...

Nghĩ tới đây, y thật sự rất tức giận, Mạc Tầm hẳn chưa từng tự tiện làm chủ như vậy. Lần này, hẳn thật sự to gan mà.

"Khụ khụ..." Nàng vội vã giải thích, "Vương gia, không ai sai Thượng Trang đến cả, ta chỉ là đi ngang qua thôi."

Mạc Tầm lạnh lùng hừ một tiếng: "Chẳng lẽ người không biết nghe lén sẽ bị chủ từ giáng tội sao?"

Nàng lặc đầu: "Ta chưa nghe gì cả."

"Ta biết." Cho dù nàng có nghe thấy thì như thế nào? Bọn họ căn bản chẳng nói gì cả, là Mạc Tầm quá sốt ruột thôi. Không đúng, có lẽ Mạc Tầm vẫn luôn có thành kiến với nàng.

Mạc Tầm quỳ xuống, bắt mắt nhìn Thượng Trang, thấp giọng: "Đề thuộc hạ điu ngài lên giường nghỉ ngơi."

Nghĩ đến này, cư nhiên sẽ có tức giận, đừng tìm hấn, chưa bao giờ dám tự tiện làm chủ. Lúc này đây, hẳn thật sự là lớn mật a.

Thượng Trang không khỏi cả kinh, vừa rồi y nghe tiếng động bên ngoài nên mới từ trên giường ngã xuống sao?

Nàng nhin không được mà hỏi: "Vương gia sao vậy?" Vừa rồi nàng chỉ thấy tay y run lên, giờ phút này cẩn thận quan sát, trán y đã rùng rùng mồ hôi.

Y lặc đầu, cười: "Đêm qua trong phủ có khách nên uống vài chén, hiện tại hơi khó chịu."

"Vậy ngài dùng canh giải rượu chưa?"

"Kêu Phục Linh đi lấy rồi."

Thảo nào không thấy Phục Linh ở đây. Nàng nâng mắt nhìn Mạc Tầm, sắc mặt hẳn vô cùng khó coi, bộ dáng lúc này hoàn toàn khác với thời điểm muốn giết nàng khi nãy. Thượng Trang biết, cho dù thái độ của hấn đối với mình thế nào thì với Nguyên Chính Hoàn, hấn luôn tận tâm tận lực. Nếu không vừa rồi hấn cũng không kích động tới mức vọt ra ngoài như vậy.

Nếu Nguyên Chính Hoàn vì chuyện vừa rồi mà trách hấn, vậy nàng thật cao hứng. Ít nhất trong lòng của y, có nàng.

Nhưng dù sao, nàng cũng không muốn vì mình mà làm ảnh hưởng tới quan hệ của bọn họ.

Thượng Trang miễn cưỡng người: "Vậy Vương gia để Mạc thị vệ điu ngài đi, một mình ta không đỡ ngài được."

Y nhú mày, Mạc Tầm cũng cả kinh nhìn nàng, giờ phút này hấn không nói gì thêm, chỉ cúi người bế y lên. Vừa đứng dậy, Thượng Trang cơ hồ muốn ngã xuống mép giường.

"Thượng trang!" Y sốt ruột gọi.

Nàng cười: "Không sao, ngồi lâu nên tê chân thôi."

Y không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa tay bắt mạch cho nàng, trầm ngâm một lát mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn y, nàng thấp giọng: "Thượng Trang chưa nghe thấy gì cả, cho dù có nghe được cũng sẽ không nói ra ngoài." Đây là lời hứa của nàng dành cho y, vĩnh viễn không hỏi hấn.

Người trong hoàng thất ai mà không có bí mật?

Hoặc nói đúng là, có ai mà tâm tư không phức tạp?

Nhớ lại ngày đó ở Thành Vương phủ, y nói với nàng những lời này, nàng còn nói mặc kệ y làm gì nàng cũng không trách. Nếu đã thế, nàng sao có thể nói

ra bí mật của y và Mạc Tầm?

Mạc Tầm kinh ngạc nhìn nàng, hai tay siết chặt thành nắm, hẳn biết lời của nàng chủ tử nhất định sẽ tin. Nhưng còn hẳn? Hẳn tin sao?

"Sao lại đóng cửa lại? Mạc thị vệ phải mở cửa sổ nhiều hơn, như vậy Vương gia mới... A, tiểu thư ở đây sao?" Phục Linh đẩy cửa vào thấy Thượng Trang ở trong thì lập tức cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 38: Định ý

Thượng Trang cười xấu hổ.

Phục Linh nhú mày, chạy lên hỏi: "Tiểu thư sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi thế?"

Bất giác đưa tay xoa hai má, nàng lắc đầu: "À, vừa rồi không cẩn thận té ngã, là... Là Mạc thị vệ đỡ ta vào." Hai chân lúc này còn mềm nhũn, hơn nữa nàng cũng không muốn nhắc tới chuyện của Mạc Tầm.

Nghe vậy, Phục Linh liền sốt ruột hỏi: "Sao tiểu thư lại té? Có nặng lắm không?"

Thượng Trang nhin không được mà cười: "Không sao, hiện tại ta cũng nên đi rồi, vốn là muốn đi xem thuốc của Thánh Thượng." Nói xong, nàng muốn đứng dậy rồi khỏi.

Phục Linh liền giữ nàng lại: "Hay là để nô tỳ đi, vừa rồi nô tỳ có thấy nồi thuốc đang nấu, thì ra là của Thánh Thượng." Nàng thao thao bất tuyệt nói, chén canh trong tay không biết từ khi nào đã đưa cho Thượng Trang.

Thấy nàng ấy xoay người rồi đi, Thượng Trang liền gọi lại: "Này, người cầm lấy." Nàng lấy lệnh bài đưa cho Phục Linh, dù sao đó cũng là thuốc của Hoàng đế, không phải ai cũng có thể tự ý động vào.

Phục Linh nhận lấy, nghe nàng tiếp tục dặn dò: "Lát nữa người chỉ cần giao cho Trần công công, không cần vào trong. Nếu Trần công công có hỏi, cứ nói... Nói ta té bị thương." Nói dối không phải sở trường của nàng, nhưng nếu hiện tại nàng qua đó, quả thật có vẻ miễn cưỡng.

"Người biết Thánh Thượng nghỉ ngơi ở đâu không?" Thượng Trang lại hỏi.

"A?" Phục Linh làm sao biết được.

Thượng Trang thở dài một tiếng, xem ra nàng vẫn phải tự đi. Đang định mở miệng bác bỏ, Nguyên Chính Hoàn lại lên tiếng: "Nói Mạc Tầm dẫn người đi đi."

Y đã lên tiếng, Mạc Tầm tuy không tình nguyện cũng phải nuốt xuống. Hắn liếc nhìn Thượng Trang, cắn răng, nhanh chóng ra ngoài.

"A, Mạc thị vệ đợi ta với!" Phục Linh vừa gọi vừa đuổi ra ngoài.

Thượng Trang lắc đầu, thời điểm quay lại thấy y nhú mày, bộ dáng vô cùng khó coi. Nàng cầm chén thuốc qua, thấp giọng: "Uống thuốc trước đi."

Hắn không nói lời nào, chỉ cúi đầu một hơi uống sạch.

Đỡ y nằm xuống, y lại nắm chặt tay nàng: "Thượng Trang, Mạc Tầm không phải cố ý."

Nàng khẽ cười, nói nhỏ: "Vương gia lo lắng gì chứ, Thượng Trang sẽ không để trong lòng." Hắn vốn có ý tốt nên mới hành động như vậy, tất cả cũng là vì tốt cho Nguyên Chính Hoàn.

Cho nàng, nàng sẽ không trách hắn.

Y cuối cùng cũng cười, lại nói: "Sau này sẽ không xảy ra chuyện vậy nữa."

Nói chuyện với y một lát, tay y cũng không còn run như trước, sắc mặt đã khá hơn nhưng người lại gồng mình, không chịu nghỉ ngơi.

Nàng không biết hôm qua y đã gặp ai, làm những gì, nàng không hỏi, cũng không muốn tìm hiểu. Chỉ là nhìn y như vậy, nàng thật đau lòng."

"Đừng giận Mạc thị vệ, hẳn cũng vì muốn tốt cho ngài."

"Mạc Tầm hấn..." Y dừng lại, lắc đầu, "Hấn trước giờ đều vậy."

Thượng Trang lại cười thư thái, có Mạc Tầm như vậy mới tốt, hấn như vậy mới có thể bảo vệ y chu toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 39: Cái ôm

Thượng Trang ngồi ngay mép giường y một lát, cuối cùng y không chống đỡ được mà ngủ thiếp đi. Nàng cũng thấy khí lực đã trở lại, định nhích người đứng dậy lại phát hiện y cầm chặt tay mình.

Nàng kinh hãi gọi: "Vương gia..." Nhưng y không tỉnh, dường như đang ngủ rất say.

Thở dài một tiếng, Thượng Trang định rút tay ra, y lại giữ càng chặt, nhũ mày kêu: "Đừng! Mẫu hậu, đừng..."

"Vương gia!" Nàng kinh hãi gọi y, "Vương gia, Vương gia..."

"Ừm." Nam tử mở mắt, sắc mặt tái nhợt, khẽ động thân mình nói, "Ta làm sao vậy?"

Nàng duỗi tay giúp y lau mồ hôi trên trán, thấp giọng: "Ngài gặp ác mộng."

Thời điểm Tiên hoàng băng hà, thậm chí là khoảng thời gian từ khi Tuyên Khánh đế đăng cơ, những gì y đã trải qua vốn nàng không thể tưởng tượng được.

Cho nên, nàng sẽ không hỏi.

"Vậy sao? Đau đầu quá, ta... Không nhớ nữa."

"Vậy thì đừng nghĩ." Nàng dịu y nằm xuống.

Y lại đột nhiên ôm chặt lấy nàng, đem gương mặt mình vùi sâu vào cô, hô hấp có chút dồn dập.

Thượng Trang cả kinh, nhưng lại không đẩy y ra, chỉ nghe giọng y khàn khàn hỏi: "Thượng Trang, ngươi sẽ khinh thường ta sao?"

Trái tim đột nhiên đau đớn, nàng lắc đầu: "Không, vĩnh viễn không." Y ở trong lòng nàng vô cùng đẹp, loại cảm giác này, nàng tin bản thân sẽ không nhìn lầm.

Bọn họ đều là người sống cẩn thận.

Cho nên bọn họ biết cái gì nên quý trọng, cái gì nên tranh thủ đoạt lấy.

Nếu y muốn quyền thế, không có gì là sai. Mà nàng cũng không thể cự tuyệt, tựa như nàng không thể từ chối việc Hoàng đế ban mình cho Thái tử.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi chua xót. Nếu tất cả đều đã định sẵn, vậy cái ôm này nàng sẽ ghi nhớ thật kỹ.

Cả đời, sợ rằng chỉ có một lần.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng gần gũi y như vậy. Mùi hương trên người nam tử quanh quẩn cạnh nàng, có chút mờ ảo, nhưng lại vô cùng chân thật.

"Thượng Trang." Y nằm trong lòng nàng ní non gọi nàng một tiếng.

Không biết có phải tác giả lười chia chương không mà từ chương 41 trở đi chương nào cũng dài khoảng 70-80 trang A4. Hôm nay tui lên đây đề hỏi mọi người muốn up luôn 1 lần hay edit đến đâu up tới đó. Có đóng góp nào cứ bình luận ở đây nhé. Xie xie!!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ww.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 40: Vụng trộm

Thời điểm nhìn y, Thượng Trang mới phát hiện y đã ngủ.

Cánh cửa đẩy ra, Mạc Tầm đi vào. Thượng Trang cả kinh, thấy hấn chạy nhanh tới đây, vội hỏi: "Chủ tử sao vậy?"

"À, chỉ là mệt mỏi thôi." Lúc này nhìn Mạc Tầm, trên người hấn đã không còn sát khí.

Mạc Tầm không nói gì, chỉ tiến lên đỡ Nguyên Chính Hoàn nằm xuống, giúp y đắp chăn.

Thượng Trang thức thoi đứng dậy: "Nếu Mạc thị vệ đã tới, vậy ta cũng nên trở về rồi." Nói xong, nàng xoay người ra ngoài.

Mạc Tầm đưa mắt nhìn theo bóng lưng của nàng, sau đó lại quay đầu nhìn nam tử trên giường, thở dài một tiếng, hấn chỉ hi vọng y không nhìn lầm nàng.

Không cần đi lấy thuốc, Thượng Trang có thể trực tiếp trở về, nhưng lại nghĩ tới nha đầu Phục Linh còn cầm lệnh bài của mình. Quay về hỏi Mạc Tầm có vẻ không thích hợp, chỉ bằng nàng cứ về trước, biết đâu giữa đường sẽ gặp nàng ấy.

Nghĩ như vậy, nàng liền theo đường cũ trở về.

Lúc đi qua chỗ ngoặt, nàng đột nhiên thấy hai thân ảnh phía trước, mặc dù chỉ liếc qua nhưng nàng lại thấy vô cùng rõ ràng.

Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi,

Hấn... Nắm tay nàng ấy!

Thượng Trang đột nhiên cảm thấy có loại dự cảm không tốt. Nàng định đi lên phía trước thì đột nhiên có bị ai đó kéo vào núi giả bên cạnh.

"A!" Thượng Trang vừa hét lên thì bàn tay to kia đã che miệng nàng lại. Nàng quay đầu lập tức thấy người phía sau là Nguyên Duật Diệp.

Hít một hơi thật sâu, nàng dùng sức rút tay hấn ra, nói: "Ta vừa mới thấy..." Đang nói thì nàng đột nhiên im lặng, những gì vừa thấy có thể nói hấn nghe sao?

Hấn không màng Thượng Trang muốn nói cái gì, thân thể cao lớn ép nàng vào vách đá, cắn răng hỏi: "Ngươi thấy cái gì? Ta đây lại thấy ngươi từ trong phòng y đi ra. Các người... Các người..." Lòng ngực lên xuống không ngừng, hấn giận, nhưng vì sao lại tức giận chứ?

Thượng Trang cả kinh nhìn hấn, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, nàng đẩy hấn ra, nhú mày: "Ngài tránh ra!"

"Không tránh!"

"Nô tỳ ở đâu thì liên quan gì tới ngài?"

"An Lãng Vu!"

"Suốt ngày quản ta, không bằng đi trông Vương phi của mình đi, nàng ấy..."

"Nàng ấy là Vương phi của Thành Vương, với Nguyên Duật Diệp ta không có liên quan!" Hấn hung hăng cắt ngang lời nàng, bản thân cũng không rõ tại sao lại nói như vậy, chỉ là lời tới miệng thì lập tức phun ra.

Thượng Trang cả kinh, Nguyên Duật Diệp như vậy...

Hấn đột nhiên cúi người ôm lấy thân hình nhỏ bé của nàng, thì thầm kêu: "Vu Nhi..."

"Vương gia!" Thượng Trang chấn động, đẩy người hấn ra, "Ngài thả ta ra mau!" Nàng giãy dụa, móng tay đâm thẳng vào sống lưng của hấn.

"Vì sao y lại có thể, còn ta thì không?" Hấn dường như không biết đau, trong lòng chỉ cảm thấy phẫn nộ. Có lẽ từ nhỏ đến giờ, hấn chưa từng trải qua cảm giác ghen tị. Nhưng lúc này, hấn đang ghen, thật sự rất ghen tị.

Loại cảm giác như lửa đốt này khiến hấn chìm trong tra tấn.

Có lẽ chính hấn cũng không biết bản thân rốt cuộc biến thành thể này từ khi nào.

Loại cảm giác này, có đôi khi, hấn nói không rõ.

"Ta sẽ xin ngươi với phụ hoàng!"

Nói xong, hấn liền buông tay. Thượng Trang lập tức kéo hấn lại, bật thốt lên nói: "Không được đi!"

Nguyên Duật Diệp cả kinh quay đầu, vừa định mở miệng thì nghe bên ngoài truyền tới giọng của nữ tử: "Nương nương, là ở đây! Vừa rồi thần thiếp rõ ràng thấy có người đi vào. Ngài nói xem, có phải là cung nữ nào đó cùng thị vệ vụng trộm không?"

Là giọng của Tần Lương đệ.

"Vậy sao?" Bên ngoài lại truyền tới thanh âm của Hoàng hậu.

Cảm ơn ý kiến của mọi người. Bắt đầu từ chương sau độ dài sẽ tăng lên hẳn, cho nên thời gian ra sẽ hơi lâu. Bất mí một chút: Chương sau cực kỳ hấp dẫn, các bí mật dần dần hé lộ, thắc mắc của mọi người sẽ phần nào được giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 41: Cung biến

Edit xong liền đăng luôn nên chưa kịp chỉnh sửa, nếu có lỗi chính tả hay cách diễn đạt thì cmt giúp mình nhé! Chúc cả nhà ngon.

Thượng Trang trầm mặc, Tần Lương đệ này đúng là không sợ thiên hạ đại loạn mà.

Nàng ta thật có bản lĩnh, còn dẫn cả Hoàng hậu tới. Nếu bọn họ thấy nàng và Nguyên Duật Diệp ở đây, việc này không biết phải giải thích thế nào.

Nguyên Duật Diệp nhìn sắc mặt mặt mày của nàng, tâm trạng phần nộ cũng dịu xuống, thấp giọng: "Đừng lo lắng, ta là Vương gia, muốn một cung nữ cũng chẳng phải đại sự gì." Nói xong, hắn xoay người định ra ngoài.

Thượng Trang hoảng hốt, vội giữ hắn lại.

Hắn không biết việc Hoàng đế định ban nàng cho Thái tử, nếu việc này truyền ra ngoài, Hoàng đế không phải sẽ nghĩ hắn biết chuyện này nên cố ý tranh với Thái tử hay sao? Nếu thật sự là thế, Hoàng hậu lại càng không bỏ qua cho hắn.

Còn nữa, Hoàng hậu đối với nàng đã có thành kiến, thảm họa này sợ là tránh không được.

"Này..."

Vội vàng khóa chặt miệng hắn lại, việc này Thượng Trang thật sự không biết phải giải quyết thế nào. Chỗ này căn bản không có đường lui, chỉ cần có người tới, tình hình bên trong vừa nhìn sẽ biết ngay.

A, thật buồn cười, nàng vốn nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi có hành động khác lạ, nay bản thân mình lại bị xem là vụng trộm với Thành Vương.

Nguyên Duật Diệp gạt mình, lúc này bàn tay ẩm ướt của nàng đặt trước môi hắn.

Mà trong lòng hắn lại có chút cao hứng.

Nàng không cho hắn ra ngoài là vì lo lắng sao?

Thượng Trang đang sốt ruột lại thấy hắn cười cười. Nàng tức giận định lên tiếng thì nghe Tần Lương đệ bên ngoài tiếp tục: "Mấy người các ngươi còn không vào xem, rốt cuộc là ai lại to gan như vậy? Ban ngày ban mặt mà dám làm ra chuyện xấu hổ!"

Hai cung nữ nhận lệnh, đang muốn tiến lên thì đột nhiên có một người khác lên tiếng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Mọi người quay đầu, thấy Nguyên Duật Phong khoanh tay đứng phía sau.

Hoàng hậu còn chưa kịp lên tiếng đã bị Tần Lương đệ cướp lời: "Điện hạ, thiếp và nương nương phát hiện có người trốn sau núi giả này! Bọn họ không muốn ra nên thiếp mới gọi người vào điều tra."

Nguyên Duật Phong nhìn thoáng qua hướng đó, từ nơi này đương nhiên không thể thấy rõ. Hắn lại nhìn Tần Lương đệ, lạnh giọng: "Nàng không ngoan ngoãn ở trong phòng, lại kéo mẫu hậu chạy tới đây âm ỉ cái gì?" Hắn không biết người phía sau núi giả kia là ai, chỉ là nhìn dáng vẻ xảo trá của Tần Lương đệ, không biết vì sao, trong lòng hắn không được thoải mái.

Trong cung có quy định, cung nữ và thị vệ không được tư thông, việc này hắn đương nhiên cũng biết.

Nhưng hắn hiểu, chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, càng không thể khống chế.

Tựa như hấn và cô cô.

Nhớ lại chuyện xưa, trong lòng không khỏi đau xót, hấn nhủ mảy.

Ai cũng có quyền bảo vệ người mình yêu, nhưng hấn lại không thể, cho nên lúc này, hấn không muốn hai người phía sau bị bắt.

Tần Lương đệ quyết không buông tay, ra lệnh cho hai cung nữ kia: "Còn không tiến vào!"

Cung nữ hoảng sợ, vội xoay người tiến lên.

"Tất cả lui xuống!" Nam tử hét lớn khiến hai cung nữ sợ tới trắng mặt.

Tần Lương đệ cũng không màng, chỉ cười hỏi: "Điện hạ, ngài sao vậy?" Nàng ta đi tới đuổi cánh tay mềm mọng qua lại bị hấn chán ghét hất đi. Sắc mặt thay đổi nhưng nàng ta vẫn gượng cười, "Chẳng lẽ điện hạ không muốn biết mấy người trốn phía sau là ai sao?"

Vừa rồi mặc dù không thấy rõ, nhưng nàng thấy có bóng của hai người. Nếu không, nàng cũng không hùng hổ kéo Hoàng hậu tới đây làm gì.

Nguyên Duật Phong lạnh lùng liếc nhìn nàng ta, cái liếc mắt này khiến Tần Lương đệ bỗng nhiên hoảng sợ.

Nàng ta chưa từng thấy hấn như vậy.

Hoàng hậu thấy hấn có chút khác thường, liền tiến lên trước hỏi: "Phong Nhi... A..." Dưới chân vô tình đạp phải thứ gì đó, Hoàng hậu đã tới ngã xuống đất.

Mọi người đều cả kinh.

Thái tử vội tiến lên đỡ bà: "Mẫu hậu sao vậy?"

Tần Lương đệ cũng bị dọa không nhẹ, đương nhiên không kịp phản ứng.

Có người sợ hãi kêu lên: "A, chân nương nương đạp phải cây kim!"

Hoàng hậu cúi đầu thấy lòng bàn chân giẫm phải cây kim. Cây kim rất nhỏ, vết thương không chảy máu nhưng lại khiến bà đau tới vã mồ hôi.

Nguyên Duật Phong ôm lấy bà, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Lương đệ, mặt khác nói: "Truyền thái y! Mau truyền thái y!" Hấn vừa nói vừa đưa Hoàng hậu về phòng.

Giờ phút này, Tần Lương đệ không dám ở lại, nếu Hoàng hậu có sơ xuất gì, Thái tử nhất định sẽ giáng tội nàng. Nếu không phải nàng đưa Hoàng hậu tới đây, bà ấy sao có thể gặp chuyện?

Đám cung nữ cũng vội vàng theo sau, không ai còn nghĩ tới chuyện hai người trốn sau núi giả.

Nghe tiếng người bên ngoài xa dần, Thượng Trang và Nguyên Duật Diệp không khỏi nhìn nhau. Nàng lặng lẽ dò đầu ra ngoài, quả thật không còn một ai.

Thượng Trang thở phào nhẹ nhõm, lúc quay đầu lại thấy Nguyên Duật Diệp đang ngoác nhìn mình, mà bàn tay nhỏ bé vẫn che miệng của hấn. Nàng cuống quýt rút về, đúng lúc này lại nghe có tiếng người chạy tới. Nhìn thoáng qua, thấy đó là Phục Linh, nàng không nghĩ nhiều, lập tức xông ra ngoài.

Mãi tới khi thân ảnh nàng biến mất, Nguyên Duật Diệp mới hoàn hồn.

Hấn nâng tay vuốt khóe môi của mình, không khỏi bật cười.

Chỉ là qua một lát, nụ cười kia liền tắt. Hấn nhớ lại chuyện khi nãy, Hoàng hậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nguyên Duật Diệp ra ngoài, hiện tại là mùa đông, cây cỏ chắc chắn không tươi tốt như mùa hè. Nhưng trong nháy mắt, hấn lập tức hiểu ngay. Đang êm đẹp, nơi này làm sao có thể xuất hiện cây kim được? Hấn xoay người, xung quanh đã không còn ai.

.....

Thượng Trang đuổi kịp Phục Linh, nha đầu kia dừng lại, cười nói: "Tiểu thư, nô tỳ đang tìm người đấy! Lúc nãy trở về, Mạc thị vệ nói người đi rồi. Nô tỳ còn thắc mắc sao không gặp người trên đường đây!"

Thượng Trang xấu hổ mà cười, chuyện nàng trốn sau núi giả đương nhiên không thể nói ra.

"Tiểu thư, vừa rồi người đi đâu vậy?" Phục Linh tò mò hỏi, tiện thể đề thấp thanh âm, "Đúng rồi, khi nãy nô tỳ thấy đám người của Thái tử điện hạ, hình như... Đã xảy ra chuyện."

Thượng Trang vội tỏ vẻ không biết: "Vậy sao? Ta không nhìn thấy. À phải rồi, người nói vừa trở về đúng không? Vương gia đã ổn rồi chứ?"

Nghe nàng nhắc tới Nguyên Chính Hoàn, Phục Linh liền lắc đầu: "Không sao, đã ngủ rồi." Nàng lấy lệnh bài ra trả cho Thượng Trang. "Thiếu chút quên trả tiểu thư, nếu không lại xảy ra đại sự."

Thượng Trang nhận lấy, lại nhìn không được mà hỏi: "Sao người đi lâu như vậy? Mặc thị vệ sớm về rồi mà."

Nha hoàn đột nhiên đỏ mặt, thấp giọng: "Tiểu thư, còn người có ba việc gấp (1)."

(1) Có rất nhiều cách giải thích khác nhau, và ý của Phục Linh ở là đi đại tiện

"Hả?" Thì ra nha đầu này có lý do như thế, đã vậy còn không biết xấu hổ mà cười, "Thôi được rồi, không đùa với người nữa, ta về đây."

Thượng Trang đi được vài bước, phía sau, Phục Linh tựa hồ nhớ ra cái gì, vội chạy tới gọi: "Đứng rồi tiểu thư, có một việc."

Thượng Trang dừng bước, quay đầu nhìn. Thấy bộ dáng khó xử của Phục Linh, nàng không khỏi nhíu mày. Nha hoàn cảnh giác đưa mắt quan sát xung quanh rồi mới tiến lên, nói nhỏ: "Lúc nấu canh giải rượu cho vương gia, nô tỳ phát hiện.... Trong canh có trộn thuốc."

Nàng cả kinh vội hỏi: "Thuốc gì?" Thứ đầu tiên Thượng Trang nghĩ tới, là độc dược. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, rốt cuộc vẫn có khả năng, nếu là thuốc độc hai người trong hoàng gia thì một nha đầu như Phục Linh sao có thể phát hiện?

Phục Linh thấy sắc mặt nàng thay đổi, mới biết việc mình nói rất nghiêm trọng. Nàng thấp giọng: "Nô tỳ không biết, chỉ là chắc chắn không phải thuốc tốt cho cơ thể, nô tỳ còn trộm uống một ngụm mà." Giọng nàng trầm xuống, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Thượng Trang.

Thượng Trang biết, trước đây Phục Linh từng làm trong y quán nên mới có thể ngửi được mùi lạ trong canh.

"Chén canh là tự tay Mặc thị vệ giao cho người sao?" Nàng vội hỏi.

Phục Linh gật đầu lia lịa, việc này nàng chắc chắn không nhớ nhầm. Mặc thị vệ còn phân phó, nói không được cho người khác tiếp cận chén thuốc này.

Thượng Trang lại hỏi: "Việc này người có hỏi Mặc thị vệ không?"

Nàng lắc đầu.

Nghĩ nghĩ, Thượng Trang mới lên tiếng: "Việc này đừng nói cho ai hết, biết chưa?"

Mặc Tầm làm việc cẩn thận, chỉ cần nhìn cách hấn muốn trừ bỏ nàng là biết. Cho nên chuyện liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, hấn sẽ không để xảy ra sơ sót. Vậy việc này, Mặc Tầm chắc chắn biết, mà hấn biết, vậy y cũng sẽ biết.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Thượng Trang, Phục Linh không dám chậm trễ, chỉ gật đầu: "Nô tỳ biết rồi."

Thượng Trang hoàn hồn, thuận miệng hỏi: "Vương gia bị bệnh sao?" Nhưng, nếu y bị bệnh, tại sao lại cố ý che giấu?

"Dạ không, tiểu thư đừng lo lắng, Vương gia rất tốt, mà cho dù ngài ấy có bệnh cũng có nô tỳ đây."

Nghe Phục Linh nói vậy, Thượng Trang mới yên lòng.

Hai người nói thêm vài câu rồi Thượng Trang mới vội vàng trở về.

Lúc quay về, Hoàng đế vẫn còn ngủ.

Trần Trung kéo nàng sang một bên, hỏi: "Sao lại té vậy?"

Thượng Trang nhớ lại lý do của Phục Linh, cười lắc đầu: "Bất cẩn nên té ngã, cũng không phải đại sự gì. Công công sẽ không để Thánh Thượng biết chứ?"

Trần Trung thở dài: "Ta sao có thể làm chuyện hồ đồ như vậy? Vừa rồi Thái tử phái người tới báo, nói Hoàng hậu nương nương bị kim đâm ở chân, sợ là không thể cùng Thánh Thượng tới xem mã cầu."

Việc này nàng kỳ thật đã biết từ sớm, chỉ thuận miệng hỏi: "Vậy nương nương có sao không?"

"Vấn đề này không quá lớn, ta đây cũng chưa bẩm báo với Thánh Thượng." Nói xong, hấn lại nhìn vào trong. Hoàng đế đang nghỉ ngơi, ai dám tiến lên quấy rầy?

Thượng Trang gật đầu, không sao thì tốt.

Trong đầu nhớ lại chuyện khi nãy, nàng không khỏi hoảng sợ. Nếu không phải Hoàng hậu bị thương cần rời khỏi, Tần Lương đệ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng và Nguyên Duật Diệp.

Bất giác nghĩ tới chuyện của Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi, nàng cười yếu ớt một tiếng, đó là chuyện của Nguyên Duật Diệp, hẳn đã không quan tâm, vậy nàng còn để trong bụng làm gì?

Đứng hầu bên ngoài cùng Trần Trung một lát, bên trong đột nhiên truyền tới thanh âm của Hoàng đế.

Hai người cùng đi vào, nghe ông ấy hỏi: "Giờ nào rồi?"

Trần Trung vội đáp: "Hồi Hoàng Thượng, vừa tới giờ dùng thiện."

"Vậy truyền đi."

Hoàng đế vừa dùng bữa trưa vừa hỏi tình hình trước trận mã cầu. Nhìn bề ngoài, Hoàng đế tựa hồ rất vừa lòng, khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười khó có được.

Trần Trung cuối cùng cũng mở miệng bẩm báo: "Thánh Thượng, Thái tử cho người qua nói Hoàng hậu không cần thận bị thương, sợ là lát nữa không thể cùng ngài đi xem trận đấu."

"Cái gì?" Hoàng đế nhíu mày, "Sao lại có chuyện như vậy?"

Trần Trung đem toàn bộ chuyện nghe được bẩm báo. Hoàng đế trầm ngâm một hồi, mới nói: "Kêu Thái y tới trị thương cho Hoàng hậu."

"Vâng." Trần Trung nhận lệnh.

Dùng thiện, Trần Trung sai người thu dọn lui xuống, Hoàng đế cũng cho hắn đi ra, chỉ giữ lại một mình Thượng Trang.

Thượng Trang diu ông qua nhyễn tháp ngồi, nghe ông thở dài một tiếng: "Mấy đứa con này thật không dễ trăm yên lòng. Hiện tại người trăm lo nhất vẫn là Thái tử. Tính cách của nó quá ôn hòa, trăm không biết ngày sau nó có bảo vệ được giang sơn Tây Chu này không nữa?"

Cả người run lên, Thượng Trang chỉ im lặng nghe, không nói câu nào.

Hoàng đế đưa mắt nhìn nàng, đột nhiên bật cười: "Mấy ngày nay trăm luôn quan sát, An Lăng Vu, người thật sự là một nữ tử đặc biệt."

Nàng kinh hãi, vội cúi đầu: "Nô tỳ không dám."

Hoàng đế vẫn cười: "Sau khi người vào đông cung, trăm sẽ đề ca ca người vào triều làm quan."

Lần trước không cho An Lăng Tễ vào triều, giờ phút này Hoàng đế lại nói như vậy. Ý tứ bên trong Thượng Trang đương nhiên hiểu rõ, ông muốn ấy muốn mượn sức của An Lăng gia phò trợ Thái tử.

Huống hồ, lần trước người tiến cử An Lăng Tễ lại là Thái tử, Hoàng đế này để An Lăng gia ra mặt, cống hiến sức lực vì Thái tử. Nhưng nghe Thái tử nàng mới biết, lần tiến cử đó hẳn chỉ thuận miệng nhắc thôi.

"Vinh hoa phú quý người tất nhiên không cần lo lắng, nhưng có một chuyện trăm phải nói ra, vị trí trung cung sau này không thuộc về người."

Nữ tử quỳ xuống, vội nói: "Thánh Thượng quá xem trọng nô tỳ rồi, nô tỳ không có năng lực phụ tá điện hạ."

Hoàng đế muốn nàng trợ giúp Thái tử, nhưng trong lòng luôn đề phòng nàng, thậm chí còn cảnh cáo cho dù xảy ra chuyện gì, vị trí Hoàng hậu cũng không phải thứ mà nàng có thể mơ tưởng. Kỳ thật, địa vị cao quý kia vốn không phải thứ nàng cần.

Nàng nhớ bản thân đã từng nói với Hoàng đế suy nghĩ này, nhưng ông ấy lại nói hoàng cung sẽ giam giữ nàng cả đời.

Thượng Trang cười chua xót, nàng rốt cuộc chỉ là một cung nữ, làm gì có khả năng quyết định mọi chuyện.

Ánh mắt vẫn sắc bén quan sát thân hình nhỏ bé của nữ tử quỳ bên dưới, Hoàng đế cười nói: "Sợ là trăm đã xem nhẹ người rồi. Người cũng biết, vì sao ngay từ đầu trăm lại chán ghét người như vậy."

Chuyện này vẫn là điều Thượng Trang muốn biết, nhưng trước nay không hề có cơ hội.

Giờ phút này nghe Hoàng đế lên tiếng, nàng không khỏi khản trương. Thượng Trang vẫn cúi đầu, không nói lời nào.

Hoàng đế ho khan vài tiếng, sau đó đứng dậy, đi tới đứng cạnh cửa sổ: "Ngọc phi của tiên hoàng là người của An Lăng gia các người."

Thượng Trang kinh hãi, phi tử của tiên hoàng? Vậy bà ấy là người cùng thế hệ với lão gia. Nhưng khi ở trong phủ nàng chưa từng nghe nhắc tới, Thượng Trang cần mỗi người này có lẽ...

Nàng cẩn thận suy nghĩ, có lẽ đây mới là lý do lão gia không muốn đưa tiểu thư vào cung, chẳng lẽ ông ấy sợ sẽ xuất hiện một Ngọc phi thứ hai sao?

Hoàng đế cười nhạo một tiếng, tiếp tục: "Ngọc phi năm đó nhờ vào một khúc Nghê thường vũ y mà thu hút được ánh mắt của phụ hoàng, sau đó trở

thành nữ tử được sủng ái nhất hậu cung." Ông xoay người, nhìn nàng, "Người cũng biết, sự sủng ái đó kéo dài tận mười lăm năm."

Mười lăm năm?

Tuy rằng chưa gặp Ngọc phi nhưng Thượng Trang cũng biết nữ tử có thể nhận được sự sủng ái suốt mười lăm của Hoàng đế, ngoại trừ kỹ năng nhảy múa, bà ấy chắc chắn còn có chỗ khác người.

Nhưng lời Hoàng đế vừa nói nàng lại không nghe ra về sau.

"An Lăng Vu, ngẩng đầu lên." Giọng nói già nua lại lần nữa truyền tới.

Chần chờ một lát, Thượng Trang cuối cùng cũng ngẩng đầu. Hoàng đế nhìn nàng chăm chăm, âm sắc lạnh như băng: "Các người thật giống nhau, đều là nữ tử có mỹ mạo và trí tuệ."

Đáy lòng Thượng Trang cười khổ, nếu Hoàng đế biết nàng căn bản không phải An Lăng Vu, liệu có còn suy nghĩ thế không?

Hoàng đế hừ một tiếng, đột nhiên đưa tay tát nữ tử bên dưới một cái. Nàng theo bản năng rụt người, nghe ông tiếp tục: "Nếu không phải Ngọc phi, mẫu phi của trẫm đã là Hoàng hậu Tây Chu rồi!" Những lời này lộ rõ hận ý.

Theo nàng được biết, Tiên hoàng hậu là mẹ ruột của Nguyên Chính Hoàn. Nhưng như lời Hoàng đế vừa nói, vì sao... Vẫn không phải là vị Ngọc phi kia?

"Nếu không phải bà ta vu oan mẫu phi thì sao tới phiên..." Hoàng đế ho khan mấy tiếng, sắc mặt mỗi lúc một tái nhợt.

Mặc dù Hoàng đế nói chưa xong thì Thượng Trang cũng đoán được đôi chút. Nếu không phải mẫu phi của ông xảy ra chuyện, ngôi vị Hoàng hậu chắc chắn không tới lượt mẫu thân của Hoàng Vương. Cho nên sau khi Tiên đế băng hà, ông ấy mặc dù là Hoàng đế Tây Chu cũng không thể bất kính với tổ tiên của mình.

Vì vậy, ông ấy hận An Lăng gia, chỉ cần nghe tới cái họ An Lăng thì lập tức tỏ thái độ gay gắt.

Người phía trước xoay người, đưa lưng về phía nàng, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Một mình bà ta cũng thôi đi, đột nhiên lại xuất hiện Lân Hương... Hừ!"

Thượng Trang lập tức ngậy người.

Thì ra, Hoàng đế oán hận người họ An Lăng, ngoại trừ việc Ngọc phi vu oan mẫu phi ông, mà phía sau còn một nguyên nhân khác. Đó là Lân Hương công chúa!

Công chúa dùng hoa hồng làm hương lộ...

Lân Hương công chúa.

Mẫu tử bọn họ, một người tranh giành sự sủng ái của mẫu phi ông, một người đoạt lấy trái tim của con trai ông. Những việc như thế đã từng xảy ra, kêu ông không hận sao được?

Toàn thân run lên, Thượng Trang hiện tại cũng là người họ An Lăng, bản thân có thể sống ở đây tới giờ phút này quả thật là kỳ tích.

Nàng cúi đầu, nói giọng: "Sự sủng ái của Thánh Thượng dành cho nô tỳ, nô tỳ không thể hồi báo. Nhưng Thánh Thượng, sao ngài lại yên tâm đưa nô tỳ tới cạnh điện hạ chứ?" Ông ấy chẳng lẽ không lo nàng sẽ trở thành Lân Hương công chúa thứ hai sao?

Thượng Trang cúi đầu nhìn cặp giày màu vàng đi tới. Ông lên tiếng: "Thứ duy nhất người không giống bọn họ là sự mộc mạc bên ngoài chưa bị chạm khắc."

Sự mộc mạc bên ngoài? Cho nên ông ấy muốn lợi dụng nàng sao?

Hít hơi thật sâu, Thượng Trang to gan hỏi: "Nữ tử thông minh có rất nhiều, vì sao Thánh Thượng lại kiên quyết lựa chọn nô tỳ?" Chẳng lẽ bởi vì nàng là người An Lăng gia sao?

Nàng thâm nghĩ, đây căn bản không phải lý do.

Hoàng đế cười rộ lên: "Người quả nhiên rất thông minh." Nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng, Hoàng đế thu lại ý cười, tiếp tục, "Người cho rằng trẫm thật sự không biết những lần người tiếp xúc với Thành Vương và Hoàn Vương sao?"

Trái tim nàng trầm xuống, đúng vậy, những việc này sao thể che giấu được ông ấy?

Nghĩ nghĩ, nàng vẫn nhịn không được, bỗng nhiên nâng mắt.

Hoàng đế nhìn thẳng mắt nàng, gần từng chữ: "Bọn họ đều thích người."

Bọn họ đều thích nàng...

Thì ra đây mới là nguyên nhân ông ấy chọn nàng.

Xem ra, cho dù việc này không phải mong muốn nhưng nàng vẫn phải tiếp tục đi về phía trước.

Mưu kế của Hoàng đế quả nhiên thâm hiểm, ông ta một mặt dùng sự thông minh của nàng phụ trợ Thái tử, một mặt lợi dụng tình cảm của Nguyên Chính Hoàn và Nguyên Duật Diệp dành cho nàng để kiềm chế bọn họ.

A, nàng thật sự muốn hỏi tại sao Hoàng đế lại khẳng định hai người đó thích nàng, còn vì nàng mà nhẫn nhịn nhiều như vậy?

Đáy lòng Thượng Trang nguội lạnh, giờ phút này nàng thật sự không nói được câu nào.

Hôm nay Hoàng đế nói rất nhiều, tuy rằng không quá rõ ràng nhưng nàng có thể suy đoán được, nhất là chuyện của Thái tử và Lãnh Hương công chúa. Nàng có thể tưởng tượng ra ngày đó Hoàng đế phần nộ thế nào, cho nên mới vĩnh viễn xóa tên công chúa ra khỏi hoàng tộc.

"Thánh Thượng, trận mã cầu sắp bắt đầu rồi." Bên ngoài truyền tới giọng của Trần Trung.

Hoàng đế ho nhẹ một tiếng: "Trẫm biết rồi, chuẩn bị bãi giá."

"Vâng." Trần Trung đáp.

Hoàng đế xoa người, mở miệng: "Hầu hạ trẫm thay y phục."

Cung nhân tiến vào giúp Hoàng đế mặc y phục, lúc ra ngoài đã thấy Tề Hiền phi đứng chờ. Thấy Hoàng đế đi tới, bà ta vội hành lễ, tiến lên dìu ông: "Thần thiếp vừa tới mới biết Hoàng hậu nương nương bị thương. Thật đáng tiếc, Hoàng hậu không thể cùng Thánh Thượng đi xem trận mã cầu này rồi."

Hoàng đế ho khan một tiếng, không trả lời.

Cổ kiệu sớm đã đứng chờ bên ngoài, Tề Hiền phi và Hoàng đế ngồi cùng một kiệu, những người còn lại đi cạnh.

Đi được một đoạn, xa xa đã có thể nhìn thấy sân thi đấu.

Trần Trung đột nhiên nhỏ giọng kêu: "A, áo choàng của Thánh Thượng để trong phòng rồi, phải làm sao đây? Vẫn là ta quay về lấy." Nói xong, hắn liền xoa người định rời đi.

Thượng Trang vội cản lại: "Để ta đi." Nàng trẻ tuổi, chạy đi chạy lại đương nhiên nhanh hơn Trần Trung.

Trở về, nàng lấy áo choàng treo trên giá rồi nhanh chóng quay lại.

Thời điểm tới nơi, tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa. Hoàng đế ngồi tại vị trí cao nhất của khán đài, bên dưới tay phải là Tề Hiền phi, còn Mộ Dung Văn Khương lặng lẽ ngồi cạnh bà ấy. Thượng Trang cẩn thận quan sát, thấy trên mặt nàng không có chút khác thường. Đúng rồi, cho dù nàng ấy và Tôn Dịch Chi có thật sự làm ra chuyện gì, nhưng tại lúc này, nàng ấy sao có thể để người khác soi mói chứ?

Bên phía còn lại là ghế dành cho Hoàng hậu, mà người ngồi cạnh là Tần Lương đệ. Không có Hoàng hậu ở đây, mặt mũi của nàng ta rõ ràng nhỏ đi rất nhiều.

Bên dưới lần lượt là Nguyên Chính Hoàn và Mộ Dung Văn Sở. Tôn Dịch Chi vẫn để tóc che nửa khuôn mặt, biểu cảm bình tĩnh như nước. Mộ Dung Văn Sở đang bị thương, có lẽ sức khỏe còn chưa bình phục, cho nên không thể ra sân thi đấu. Những người còn lại là đại thần trong triều.

Trận đấu bắt đầu.

Hôm nay Thái bộc (1) làm trọng tài, hắn ta cưỡi một con người đỏ thẫm chạy ra giữa sân, phát cờ. Sau đó, Thượng Trang nghe tiếng vó ngựa truyền tới, đưa mắt nhìn lại, hai đội cưỡi ngựa từ bên ngoài đi vào.

(1) Thái bộc: phụ trách trông coi, nuôi cấp ngựa, giữ gìn xe ngựa cho hoàng tộc

Vương công quý tộc trên lưng ngựa đã thay hoa phục thường ngày, hôm nay bọn họ lần lượt mặc xiêm y màu trắng và màu đen.

Thượng Trang cẩn thận quan sát, thấy ai nấy đều thân thể cường tráng, trên đầu còn đeo mũ giáp, từ nơi này nàng không thể nhìn rõ họ là ai.

Nhưng chắc chắn các vị Hoàng tử đều đã ra sân.

"Thánh Thượng, ngài uống ly trà trước đi." Tề Hiền phi đưa chén trà cho Hoàng đế, cười nói.

Hoàng đế gật đầu, một tay bưng ly uống một ngụm, ánh mắt vẫn theo dõi sân thi đấu, xem ra ông ấy rất thích môn mã cầu này.

Hai đội nhân mã trắng đen xếp thành hai hàng, Thái bộc ra lệnh một tiếng, tiếng trống dồn dập vang lên, tất cả lập tức xông lên.

Trận đấu tuy vừa bắt đầu nhưng vô cùng gay cấn, thủ pháp của mỗi người đều nhanh lẹ, Thượng Trang căn bản không nhìn kịp bóng đang nằm trong tầm kiểm soát của ai.

Nàng chỉ có thể cảm thán: Công phu thật lợi hại!

Một cầu thủ áo đen tung gậy đánh trái banh ra ngoài, đột nhiên một cầu thủ áo trắng phóng ngựa tới, ngăn cản cú vào lưới thành công.

"Hay!" Hoàng đế hào hứng khen ngợi.

Tề Hiền phi lộ ra nụ cười thân nhiên, ánh mắt lại nhìn về cầu thủ khi nãy, ly trà trong tay buộc chặt, lúc này, nhi tử của bà phải biểu hiện thật tốt trước mặt Hoàng đế mới tốt.

Người thi đấu không vì một câu của Hoàng đế mà khinh thường, tất cả đều như trước đồng loạt xông lên.

Đây là lần đầu tiên Thượng Trang thấy một trận mã cầu lớn như vậy, huống hồ, công phu lợi hại thế này cũng là lần đầu được thấy. Nàng đưa mắt nhìn, khóe miệng bất giác cong lên ý cười.

Trận thứ nhất, hai bên thực lực ngang nhau, không ai ghi điểm.

Nhưng dù vậy, không khí vẫn vô cùng náo nhiệt. Hoàng đế thậm chí kích động vỗ tay khen ngợi mấy lần. Trần Trung ở cạnh thấy thế, cũng cao hứng cười.

Thượng Trang đi tới rót trà cho bọn họ, thời điểm tới trước mặt Tề Hiền phi, nàng đột nhiên thấy sắc mặt bà thay đổi, sau đó là tiếng hét lớn của Tàn Lương đệ.

Cánh tay run lên, Thượng Trang theo bản năng quay đầu.

Một con ngựa đột nhiên ngã ầm xuống đất, người bên trên cũng lập tức quay cuồng. Trên sân thi đấu, một con ngựa khác đột nhiên phóng tới, không ai giữ được, chỉ thấy một nam tử mặc y phục màu đen kéo ngựa chậm lại cũng bị con ngựa điên kia đâm tới!

Tề Hiền phi đứng dậy, sắc mặt Mộ Dung Vân Khương cũng trắng bệch, nàng là thiên kim tiểu thư, trước nay sao có thể gặp trường hợp thế này? Thanh Nhi bên cạnh vội tiến lên che mắt của nàng.

Tất cả xảy ra quá đột ngột, mà bên đó, vó ngựa vẫn chưa được khống chế.

"A!" Ai đó hét lên.

Hai tay Thượng Trang run run, ấm trà trong tay cũng rơi xuống đất. Nước nóng hắt thẳng lên người, nhưng giờ phút này, nàng không còn tâm trạng để chú ý dưới chân mình nữa.

Sân thi đấu nổi loạn, người trên đài cũng cả kinh đứng dậy. Thượng Trang ép bản thân phải dời mắt đi, cảnh tượng đó bản thân chắc chắn không thừa nhận được. Thứ duy nhất nàng là tiếng vó ngựa rầm rầm cũng tiếng la sợ hãi, thậm chí là tiếng chân của cấm vệ quân từ bên ngoài xông tới.

Thanh Nhi dù sao cũng là một tiểu cô nương, rốt cuộc cũng sợ hãi mà cùng tiểu thư nhà mình ngã xuống mặt đất.

"Diệp Nhi!" Sắc mặt Tề Hiền phi trắng bệch, vội vàng xông lên.

Tì Y vội vàng kéo bà, khóc lóc: "Nương nương, không được!"

Tình cảnh lúc này còn ai dám xông tới chứ? Sân thi đấu không lớn, nhưng đám ngựa nổi loạn lại giống thiên quân vạn mã trên sa trường!

"Diệp Nhi!" Tề Hiền phi tê tâm liệt phế gọi.

Thượng Trang lại đưa mắt nhìn, không biết ngựa xảy ra vấn đề khi nào, nhưng giờ phút này bọn chúng vẫn đang nổi loạn, lại một nam tử từ trên ngã xuống...

"Thánh Thượng!" Trần Trung đột nhiên kêu lên.

Thượng Trang quay đầu nhìn, thấy Hoàng đế không biết từ khi nào đã đứng dậy, ánh mắt hoảng sợ nhìn xuống bên dưới. "Bích", cả người ông ngã xuống, một ngụm máu tươi trào ra.

"Thánh Thượng!" Mọi người đều tiến lên, luống cuống tay chân dìu Hoàng đế.

"Thái y! Truyền thái y! Mau truyền thái y!"

Tàn Lương đệ ngơ ngác nhìn tình cảnh hỗn loạn, cả người run run, nước mắt theo hai gò má chảy xuống.

Cấm vệ quân lập tức tiến vào, Thái bộc sợ hãi tới mức ngã khụy dưới đất.

Trận mã cầu hôm nay, người thi đấu đều có thân phận hiển hách, trong đó có cả Thái tử cùng các vị Vương gia. Mặc kệ đây là sơ xuất của ai, nhưng tính mạng của người đó coi như rất khó bảo toàn.

Máu tươi văng tung tóe, người trên khán đài đều kinh hãi, không ai có thể chắc chắn đám ngựa đó có phá rào chắn xông về phía này hay không?

Mạc Tầm bảo vệ trước mặt Nguyên Chính Hoàn, thấp giọng: "Chủ tử, thuộc hạ hộ tống ngài đi trước."

Nguyên Chính Hoàn nghiêng mặt, hỏi: "Mạc Tầm, tình hình hiện tại thế nào?" Xung quanh loạn quá! Ai xảy ra chuyện? Ai bị thương? Y không nghe rõ cho lắm.... Còn Thượng Trang đâu?

Đúng rồi, nàng ấy ở cùng Hoàng đế, lúc này nhất định đã cùng ông rời khỏi.

Mạc Tầm không trả lời, chỉ đưa y rời đi.

Cách đó không xa, Mộ Dung Vân Sở đưa mắt quan sát bọn họ. Tôn Dịch Chi đỡ hấn đứng dậy, ánh mắt bất giác nhìn Mộ Dung Vân Khương trên đài cao, vừa đi vừa nói: "Ta đưa thiếu gia ra ngoài trước, tiểu thư lúc này còn ở trên đài."

Hắn bắt lấy tay Tôn Dịch Chi, cắn răng: "Đưa muội ấy đi trước."

"Thiếu gia..." Không màng sắc mặt của Mộ Dung Vân Sở, Tôn Dịch Chi đã dứt khoát kéo hấn rời khỏi hiện trường.

Thượng Trang theo sau Hoàng đế, đoàn người rời đi mỗi lúc một nhanh.

Sự cố vừa rồi, không biết có ai chết hay không? Nhưng người trọng thương tất nhiên là có.

Còn việc người đó là ai, nàng không biết.

Nhưng Hoàng đế lại biết.

Nếu không, ông ấy sẽ không cấp huyết công tâm như vậy.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi đau xót. Nàng biết các trận cung đấu thường không hỗn loạn như trận mã cầu hôm nay, nhưng thâm tâm lại nhìn không được mà liên tưởng tới.

Hai chân mềm nhũn, nàng cắn răng, thầm trách bản thân vô dụng.

Cánh tay đỡ cây cột bên cạnh, nàng hít một hơi, đưa mắt về phía trước. Mọi người đã đi xa, ai nấy đều lo cho Hoàng đế, đương nhiên sẽ không quản nàng.

Tề Hiền phi, Mộ Dung Vân Khương, còn cả Tần Lương đệ, giờ phút này bọn họ đều rời khỏi.

Cười khổ một tiếng, đúng lúc này, một con ngựa hí vang, liên tiếp vó ngựa truyền tới. Nàng giật mình quay đầu, thấy một con ngựa lao qua rào chắn phóng về bên này. Thượng Trang kinh hãi, nàng còn tưởng nơi này đã an toàn rồi.

Con ngựa vừa kêu vừa chạy tới. Nó bị kinh hãi, hay phát điên, nàng thật sự không biết.

Thượng Trang muốn bỏ chạy, nhưng bước chân bên dưới lại không nghe lời. Nàng kinh hoàng dựa người vào cây trụ phía sau, như một con mồi bị thú săn vây hãm.

Ngay tại lúc này, Mộ Dung Vân Sở nhìn thấy tất cả. Hiện tại Tôn Dịch Chi không có ở đây, hắn đã quay về cứu Mộ Dung Vân Khương.

Thượng Trang sợ hãi nhắm hai mắt lại, bên tai chợt vang lên tiếng hí thống khổ mình tê của con ngựa. Nàng bất giác mở mắt, thấy con ngựa cao lớn ngay trước mặt mình ngã xuống.

Thượng Trang sợ ngây người, nàng còn tưởng bản thân đang nằm mơ. Nhưng, đó là thật!

Kinh hoàng ngẩng đầu, nàng thấy đối diện là Mộ Dung Vân Sở. Nơi này là khu vườn đang được tu sửa, nàng thấy dưới chân hắn có một mớ đá vụn. Thượng Trang thật sự không ngờ Mộ Dung Vân Sở lại có công phu tốt như vậy.

Hắn là Thừa tướng, cho nên hắn cho nàng cảm giác giống thư sinh hào hoa phong nhã, nhưng sự thật lại không phải thế.

"Phụt." Một ngụm máu phun ra, Mộ Dung Vân Sở một tay ôm bụng, nửa quỳ xuống đất.

"Thừa tướng đại nhân!" Thượng Trang hoảng sợ, lập tức tiến lên dìu hắn. Nhìn máu không ngừng chảy ra, nàng bật thốt kêu, "Miệng vết thương sợ là..."

"Rời khỏi nơi này trước." Giọng hần run run.

Thượng Trang hoàn hồn, cuống quýt dùng sức nâng hần đứng dậy. Nàng đỡ hần đi thêm một đoạn, để hần ngồi trên tảng đá ven đường, rồi nói: "Để nô tỳ tìm người tới giúp." Nàng chỉ là nữ tử, không thể đỡ hần đi đoạn đường dài, chỉ sợ hần xảy ra sơ xuất.

Mộ Dung Vân Sở lại nói: "Không cần, lát nữa về phòng bôi thuốc là được."

"Vậy để nô tỳ đi tìm thái y."

Hần lại lắc đầu: "Thái y đều ở chỗ Thánh Thượng rồi, vết thương của ta không đáng ngại, đừng kinh động bọn họ. Thượng nghĩa không trở về sao? Thánh Thượng..." Khi này mặc dù ở xa, nhưng hần biết Hoàng đế sợ là không ổn rồi.

Thượng Trang cắn môi, hiện tại bên cạnh Hoàng đế chắc chắn không thiếu người. Mộ Dung Vân Sở vì cứu nàng mà thương thế tái phát, Tôn Dịch Chi lại không ở đây, nàng làm sao mặc kệ hần được? Nàng nhìn xung quanh, chỉ thấy cấm vệ quân ở xa qua lại, không biết tình hình ở sân thi đấu sao rồi.

Nàng xoay người, nói: "Vậy nô tỳ đi tìm người về phòng."

"Không cần, Dịch Chi sẽ nhanh chóng tới đây." Hần vẫn cự tuyệt.

Thượng Trang khó xử, nhưng không dám đi. Hần mất máu quá nhiều, sắc mặt cũng không tốt, mà nàng lại không thể làm gì.

Đưa tay sờ trước ngực, lúc này nàng mới phát hiện bản thân quên mang khăn tay, hiện tại chỉ đành xé một góc áo, tiến lên giúp hần lau vết máu trên miệng.

"Trong mắt đại nhân, nô tỳ chưa bao giờ là người tốt, nhưng hôm nay nô tỳ thật không ngờ ngài lại chịu ra tay cứu giúp." Nàng khấn trương nói không ra lời, chỉ sợ hai chân mềm nhũn sẽ ngã lên người hần."

Mộ Dung Vân Sở cắn răng: "Ta chỉ muốn trả người phần ân tình ngày đó." Nếu không có nàng, Vân Khương có lẽ đã... Hít vào một hơi, lúc này nghĩ lại hần vẫn cảm thấy may mắn.

Cả người Thượng Trang run lên, trong đầu lại nhớ tới lời Trần Trung từng nói, liền khẽ cười: "Đúng rồi, nô tỳ thiếu chút quên mất. Ngài từng nói sẽ giúp nô tỳ làm một chuyện, mà chuyện đó hôm nay ngài đã làm."

Ngay cả khăn tay hần cũng sai người mang trả, như thế có thể thấy được, Mộ Dung Vân Sở làm người không muốn nợ ân tình của người khác. Hôm nay cứu nàng, đúng lúc đáp trả ân tình ngày đó.

Cho nên, việc này không liên quan tới thành kiến của hần với nàng.

Cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, hần nén đau: "Lời ta nói có nghĩa là, ta có thể giúp người làm một chuyện, không bao gồm sự việc hôm nay."

Thượng Trang cả kinh ngẩng đầu, nghe hần tiếp tục: "Mạng của Vân Khương sao chỉ đáng từng đó?"

Thượng Trang nhìn không được mà cười, đúng vậy, Mộ Dung Vân Khương là thiên kim tiểu thư, là Thành vương phi, còn nàng chẳng qua chỉ là một nô tỳ nhỏ bé.

Máu đã được cầm, nhưng Thượng Trang vẫn không dám buông tay. Nàng nâng mắt nhìn nam tử trước mặt, giờ phút này bốn bề vắng lặng, nàng đột nhiên không chút sợ hãi, nói thẳng: "Nô tỳ thật không ngờ công phu của đại nhân lại lợi hại như vậy."

Hần động dung, nhìn nàng hỏi: "Người muốn nói gì?"

Hai tay bỗng căng thẳng, nếu đã nói ra, đương nhiên sẽ không thu hồi. Nàng thấp giọng: "Với công phu như vậy, ngài sao có thể không tránh được chủ thủ của Lã đức nghị?" Người khác không biết tình hình hôm đó nhưng nàng lại vô cùng rõ ràng, Lã đức nghị chỉ là nữ tử, nếu hần thi triển công phu, không có đạo lý tránh không được.

Cho nên, đó là cố ý.

Nghĩ như vậy, nàng đột nhiên chấn động. Cố ý bị thương, với hần mà nói có chỗ nào tốt chứ?

Một ý niệm bỗng lóe lên, nàng theo bản năng quay đầu nhìn theo hướng của sân thi đấu, mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng sự tình vừa rồi, nàng lại rõ mồn một.

Nếu hần không bị thương, vậy vừa rồi hần cũng sẽ góp mặt ở đó, không phải sao?

"Thiếu gia!" Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng kêu của Tôn Dịch Chi. Thời điểm quay đầu, Thượng Trang chỉ thấy cả người Tôn Dịch Chi đầy máu, tiến lên đỡ hần, "Xảy ra chuyện gì? Nàng ta..."

Mộ Dung Vân Sở còn chưa lên tiếng đã thấy Thượng Trang đứng lên, nói: "Nếu đại nhân đã không sao, vậy nô tỳ xin về trước." Nói xong, nàng liền nhấc váy chạy đi.

Trong lòng nóng như lửa đốt, bước chân bên dưới mỗi lúc một nhanh, nàng không thể dừng lại, không thể.

Tôn Dịch Chi thu hồi ánh mắt nhìn theo Thượng Trang, đang định mở miệng thì nghe Mộ Dung Vân Sở hỏi: "Vân Khương đâu?"

"Tiểu thư không sao, đã cho người đưa nàng ấy về phòng trước." Tôn Dịch Chi diu hần đứng lên, một mặt hỏi, "Ai làm thiếu gia bị thương vậy?"

"Ta động chân khí, miệng vết thương nứt ra."

Tôn Dịch Chi xanh mặt: "Về phòng bôi thuốc trước."

Mộ Dung Vân Sở bắt lấy tay hần, thấp giọng hỏi: "Tình hình bên đó thế nào rồi?"

Tôn Dịch Chi lắc đầu: "Trở về rồi nói."

Thượng Trang trở về, trên đường thỉnh thoảng gặp đám cung nhân, thần sắc ai nấy cũng đều hoảng sợ.

Nghe nói Tề Hiền phi bị dọa tới ngất đi, hiện tại đã được đưa về phòng.

Ngoài phòng của Hoàng đế đã có cấm vệ quân canh gác, Thượng Trang đi vào, thấy đám thái y quỳ trước giường, ánh mắt Trần Trung hồng hồng. Hần thấy nàng liền thở dài một tiếng, cũng không nói gì.

Hoàng đế nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt. Thượng Trang cắn răng, Hoàng đế nhất định đã thấy gì đó.

Trái tim như bị nhát dao đâm trúng, Hoàng hậu đâu?

Hoàng hậu không có ở đây!

Hoàng hậu bị thương không tới xem thi đấu, vậy sự cố đó chắc chắn cũng không thấy được.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, như vậy... Chẳng lẽ Thái tử xảy ra chuyện sao?

Suy nghĩ dừng lại trên người Hoàng đế, chỉ mấy lần trò chuyện, nàng có thể nhìn ra trong lòng ông ấy chứa con này có bao nhiêu quan trọng. Mặc kệ hần phạm bao nhiêu lỗi lầm, ông ấy cũng bỏ qua, chính mình vẫn là người phụ thân yêu thương con cái.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh khi đó, vó ngựa thiếu một bước đã đạp xuống... Nàng nhịn không được lui ra sau, thân mình dựa vào cây trụ ngoài hành lang mới miễn cưỡng đứng lại.

"Trần Trung..." Giọng nói suy yếu của Hoàng đế truyền tới, "Bên đó... Tình hình thế nào rồi?"

Trần Trung quỳ trước giường, nhỏ giọng: "Thánh Thượng, vẫn chưa có người tới báo, nô tài... Nô tài cũng không rõ lắm."

Đang nói chuyện, cung nữ từ bên ngoài tiến vào, báo: "Thánh Thượng, Lý tướng quân tới."

Hoàng đế nhíu mi, Trần Trung lập tức đứng lên chạy ra ngoài. Sau một lúc lâu, hần mới quay lại, nhỏ giọng bên tai Hoàng đế: "Thánh Thượng, Lý tướng quân nói có vài vị Vương gia và đại nhân bị thương."

Hoàng đế phát tay, hỏi: "Thái tử đâu?"

"Thái tử..." Sắc mặt lập tức thay đổi, Trần Trung vội lau mồ hôi, đáp: "Thái tử điện hạ bị thương, Hoàng hậu nương nương đang ở bên cạnh."

"Gọi Thái tử tới, trẫm... Trẫm muốn gặp nó."

Giọng Trần Trung tái nhợt, chỉ đành gật đầu: "Vâng, vâng, nô tài đi ngay."

Dẫn Thượng Trang ra ngoài, Trần Trung lập tức dừng lại, che mặt khóc. Trái tim Thượng Trang trầm xuống, trong lòng cũng đoán được vài phần.

"Công công..."

Trần Trung khóc nói: "Người nào có thể nói ra chuyện này chứ? Thái y nói Thánh Thượng sợ là không ổn, sao ta có thể đem chuyện Thái tử điện hạ đã... đã..."

Thái tử thật sự...

Nước mắt bất giác rơi ra, lúc này nàng cuối cùng đã không cần lo lắng chuyện Hoàng đế ban thưởng cho Thái tử, nhưng kết cục như vậy nàng hoàn toàn không muốn! Đêm đó, cái hôm cùng nam tử ăn bánh bao, nàng vẫn nhớ mãi trong lòng.

Hần còn nói, cuộc sống đó là một hy vọng xa vời...

Trần Trung vẫn khóc: "Đừng nói là Thái tử điện hạ, ngay cả các vị Vương gia... Cảnh Vương và Tần Vương trọng thương, mấy vị đại nhân khác cũng bị thương."

"Vậy Thành Vương điện hạ đâu?" Bên tai đột nhiên văng vẳng một tiếng "Diệp Nhi" của Tề Hiền phi, không biết vì sao, Thượng Trang lại đột nhiên cảm thấy khẩn trương.

Trần Trung ngây ra, một lát sau mới nói: "Đúng rồi, này giờ không nghe ai nhắc tới Thành Vương điện hạ cả!"

Không nhắc tới, rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

Đúng lúc này, bên trong truyền tới tiếng kêu sợ hãi: "Thánh Thượng, Thánh Thượng, không được."

Trần Trung vội lau nước mắt chạy vào, Thượng Trang kinh sợ đứng ngây ra, không biết phải làm thế nào.

"Thánh Thượng!" Trần Trung chạy tới trước giường, thấy ngay mép một bãi máu tươi, trong lòng không khỏi sợ hãi.

"Kêu Thái tử tới." Bốn chữ này, Hoàng đế dùng hết sức gằn từng chữ nói ra.

"Thánh Thượng.." Thanh âm Trần Trung bắt đầu run run, kêu Thái tử tới? Tới thế nào?

Hoàng đế rốt cuộc cũng mở mắt, cố gắng điều chỉnh hơi thở, mới nói: "Còn giấu trẫm?" Nếu là lúc trước, ông nhìn sẽ không rõ, nhưng hiện tại, Hoàng hậu không có ở đây, ông chẳng lẽ còn không biết sao?

"Thánh Thượng!" Trần Trung quỳ xuống, nhịn không được mà khóc.

Thời điểm đi vào, Thượng Trang thấy mọi người đều im lặng, chỉ có một mình Trần Trung quỳ trước giường khóc lớn. Đây là lần đầu tiên nàng thấy hốc mắt của thiên tử cao cao tại thượng ươn ướt.

Đôi môi ông run lên, máu tươi trên khóe miệng mỗi lúc một chói mắt.

Thì ra, ông ấy cũng có thời điểm sợ.

Thượng Trang cứ nghĩ một người cao cao tại thượng như ông sẽ không biết sợ là gì, nhưng nàng sai rồi, Hoàng đế cũng là người bình thường, ông ấy chỉ là một người cha thương con thôi.

"Thánh Thượng!" Trần Trung thấy ông khẽ động liền tiến lên trước, khuyên, "Thánh Thượng nghỉ ngơi đi, thái y nói..."

"Khụ khụ..." Hoàng đế ho khan một trận, tức giận quát, "Trẫm không nghỉ ngơi, trẫm muốn... Muốn gặp thái tử." Dù sống hay chết, ông cũng phải gặp.

Bởi vì, đó là nhi tử của ông.

Trần Trung lau nước mắt, đứng dậy ra ngoài.

Hoàng đế tựa lưng ra sau, đưa mắt nhìn đám người trong phòng, thấp giọng: "Ngoại trừ An Lăng Vu, tất cả lui xuống."

Nhóm thái y như trút được gánh nặng, ai nấy đều nhanh chóng lui ra ngoài. Bọn thái giám cung nữ cũng lần lượt đi theo.

Thượng Trang chần chờ một lát, mới tiến lên quỳ trước giường, khẽ gọi: "Hoàng Thượng có gì phân phó?"

Hoàng đế trầm tư quan sát nàng, ông đưa tay, chỉ ra phía sau. Nàng theo ngón tay ông chỉ nhìn ra sau tấm đệm, đưa tay chạm tới một vật mềm mại. Nàng lấy ra, không khỏi giật mình, đó là thánh chỉ!

Thượng Trang cả kinh nhìn Hoàng đế, nghe ông nói chuyện: "Ngươi phải giữ cho kỹ, đây là... Di chiếu."

Cánh tay Thượng Trang run lên, vật trong tay thiếu chút đã rơi xuống đất.

Di chiếu!

Hai chữ đó như vang vọng bên tai, nàng không tin đưa mắt nhìn người phía trước, ông ấy lại đem di chiếu giao cho nàng sao?

Hoàng đế không nhìn nàng, chỉ nói: "Không cần kinh ngạc, nếu trẫm... Đã dám giao di chiếu ra, đương nhiên sẽ có biện pháp kiềm chế ngươi."

Nghe vậy, Thượng Trang mới nhớ lại một đạo mật chỉ mà ông từng nói. Tuy hiện tại nàng không cần phải làm mật thám bên cạnh Nguyên Duật Diệp, nhưng đạo mật chỉ đó, Hoàng đế trước nay chưa từng thu hồi.

Nàng không biết bên trên viết gì, nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt.

"Cát đi."

Nàng kinh hãi, vội cẩn thận cát vào ống tay áo.

Hoàng đế lại tiếp tục: "Không được mở ra xem, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được lấy ra!"

Nàng cắn răng, cúi đầu: "Vâng, nô tỳ tuân chỉ."

Hoàng đế đột nhiên bật cười, đứng lên, nhin không được mà ho khan. Thượng Trang vội tiến lên vỗ ngực giúp ông lại bị ông gạt đi. Ho xong một trận, Hoàng đế mới thấp giọng: "Đạo thánh chỉ này vốn không định dùng tới, nếu không có chuyện hôm nay... A, khụ khụ..."

Hoàng đế vừa cười lại nhin không được mà ho khan, trong đó xen lẫn đau xót cùng không cam lòng.

Nếu không có chuyện hôm nay, di chiếu này sợ là như đá chìm dưới đáy biển.

Cả người run lên, nơi này lại không phải hoàng cung, vậy di chiếu trong tay nàng được viết từ khi nào? Ông đã nhận ra điều gì nên mới viết di chiếu này sao?

Nhưng có một chuyện nàng lại rất rõ, nếu Hoàng đế đã quyết dùng đạo di chiếu này, vậy di chiếu lúc trước đương nhiên sẽ có người tiêu hủy. Mặc kệ người đó là ai, cũng không có khả năng là nàng.

Có lẽ, người đó là kẻ cầm đạo mật chỉ không chế nàng.

Nếu Thái tử xảy ra chuyện, vậy di chiếu này...

Trong lòng nàng trầm xuống, người Hoàng đế định truyền ngôi rốt cuộc là ai?

Hai tay lại bắt giác run lên, nàng không biết, nàng thật sự không biết.

"Thánh Thượng, Lý tướng quân tới." Bên ngoài truyền tới giọng nói của cung nữ.

Thượng Trang kinh hãi, lúc này Trần Trung không có bên ngoài, nàng quay đầu thấy Hoàng đế phát tay, ý bảo cho ông ta tiến vào.

Lý tướng quân tiến lên, quỳ một gối hành lễ: "Khởi bẩm Thánh Thượng, mật tước đã điều tra, tất cả ngựa đều bị hạ thuốc."

Thượng Trang cả kinh nhìn nam tử vừa vào, kẻ nào lại có gan lớn như vậy?

Hoàng đế nhắm mắt, cúi đầu: "Ban chết cho Thái bộc." Chỉ một câu đơn giản, không còn việc gì khác. Vấn đề này mặc kệ có liên quan tới Thái bộc hay không, hắn ta chắc chắn không thoát khỏi đường chết.

"Vâng." Lý tướng quân lập tức lui xuống.

Hoàng đế đột nhiên ho khan một trận, máu tươi từ khóe miệng chảy ra. Thượng Trang sợ hãi, vội cúi người giúp ông lau đi, cắn răng nói: "Nô tỳ kêu thái y vào."

Hoàng đế bật cười, thanh âm mang theo ý hận: "Trẫm thật không ngờ, hắn là muốn... muốn..." Máu tươi trào ra mỗi lúc một nhiều khiến vạt áo Thượng Trang đỏ thẫm một mảng.

"Thánh Thượng!" Ông ấy chắc chắn đã biết gì đó, cho nên mới vội vàng thay đổi di chiếu.

Cánh cửa bị đẩy ra, Trần Trung nhanh chóng đi vào, trên nét mặt già nua đã chứa đầy nước mắt. Phía sau hắn, một người được thị vệ nâng vào, bên trên phải dùng vải trắng đắp lên.

Thượng Trang cắn răng, trên đời này còn thứ gì tàn nhẫn hơn chuyện người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh chứ?

Không biết vì sao, nước mắt cuối cùng cũng nhin không được mà rơi xuống, mặc dù thời gian tiếp xúc giữa nàng và Nguyên Duật Phong không nhiều.

Từ đầu tới cuối, hắn không biết nàng đã biết bí mật của hắn, cũng không biết Hoàng đế ở sau lưng trăm phương nghìn kế đẩy nàng tới cạnh hắn. Với hắn mà nói, nàng chẳng qua là một cung nữ nhỏ nhoi trong hoàng cung Tây Chu này mà thôi.

Nhưng, đau đớn của hắn, nàng cảm nhận được.

Ngục giam này hắn muốn tìm cách chạy trốn, lại không ngờ cuối cùng hắn vẫn không có cơ hội.

Nhớ lại đêm đó, khi hắn uống say, hắn nói hắn không thể kiên trì được nữa, vậy lúc này, hắn được giải thoát chưa?

Trái tim bắt giác đau nhói, ai mà ngờ cách giải thoát lại là như thế.

Thị vệ lặng lẽ tới trước giường Hoàng đế, đồng loạt quỳ xuống.

Không ai dám phát ra tiếng động.

Trần Trung quỳ xuống, rung rung nước mắt: "Thánh Thượng..."

Hoàng đế đưa mắt nhìn, dưới tấm vải trắng đó, ông dường như đã thấy được gương mặt của Thái tử. Cố gắng đi tới, cho dù Thượng Trang có tiến lên diu cũng bị đẩy ra, khí lực không lớn nhưng đủ khiến Thượng Trang chấn động.

Bàn tay chạm lên tấm vải màu trắng, bất giác run run. Trái tim của Thượng Trang theo đó mà đau nhói, nàng biết mình không nên xem, nhưng ánh mắt lúc này lại không thể di dời. Mọi người đều cúi đầu, Trần Trung vẫn khóc, mấy lần định lên tiếng khuyên nhủ nhưng cuối cùng lại thôi.

Hắn muốn khuyên Hoàng đế đừng nhìn, nhưng với tính tình của Hoàng đế, không nhìn, ông ấy cam tâm sao?

Hoàng đế tự mình mở một góc của tấm vải lên, sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng đôi môi vẫn đỏ hồng kỳ lạ.

"Thái tử...." Cả người Thượng Trang run lên, trực tiếp ngã xuống mép giường của Hoàng đế.

Trận thi đấu đó, người này sao có thể bị ngựa giẫm tới thay đổi hoàn toàn thế này? Trang phục vốn trắng tinh như tuyết nay lại loang lổ vết máu, thậm chí là có xen lẫn với bùn đất.

Chỉ có đôi giày và ngọc bội màu vàng mới chứng tỏ được thân phận của hắn.

"A!" Hoàng đế đột nhiên quát to, cả người liền ngã xuống.

"Thánh Thượng!" Tất cả đều kinh hãi, luống cuống tay chân tiến lên.

Thượng Trang hoảng sợ, chỉ thấy Hoàng đế mở to hai mắt nhìn người trước mặt. Cánh tay Trần Trung đưa qua, run run dò tìm hơi thở của ông, cuối cùng chưa xót kêu lên một tiếng "Thánh Thượng" rồi quỳ xuống cúi đầu.

Hoàng đế băng hà.

Thượng Trang mặc dù hoảng sợ, nhưng lập tức hoàn hồn.

Nơi này không phải hoàng cung, tin tức Hoàng đế băng hà không thể truyền ra ngoài.

Hoàng hậu sợ là không thể làm chủ, Trần Trung chỉ đành phái người mời Nguyên Chính Hoàn tới.

Thời điểm y tới, thi thể của Thái tử đã được nâng ra ngoài, có cung nhân tiến lên đỡ Hoàng đế lên giường, cẩn thận sắp xếp.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn cũng không được tốt, y không hỏi nhiều, chỉ trầm giọng: "Trần công công, đi truyền lệnh xuống, lập tức hồi cung. Tin tức Thánh Thượng băng hà không thể truyền ra bên ngoài nữa chứ!"

Hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra một lúc, đối với hoàng tộc Tây Chu mà nói, đây là đả kích có tính sinh tồn.

Thượng Trang nhìn y, hai tay bất giác siết chặt. Hoàng đế băng hà, Thái tử hoăng thế, các vị Vương gia trọng thương, chuyện lần này thật sự nháo thành rất lớn.

Nhắc tới nàng lại không khỏi cười khổ, đây vốn là trận mả cầu mọi người đều mong chờ, kết quả...

Bất giác tiến lên một bước, trong đầu lại nhớ tới chuyện ngựa thi đấu bị hạ độc, nàng lập tức liên tưởng tới việc Mộ Dung Vân Sở bị thương. Vừa định lên tiếng nói cho Nguyên Chính Hoàn biết, thì ngay thời khắc này, bên ngoài truyền tới tiếng của thị vệ: "Vương gia, ngài không thể vào, Vương gia..."

Tiếp theo truyền tới tiếng quát, sau đó là tiếng người ngã xuống đất. Cánh cửa bị đá văng ra, nam tử vọt vào, kêu: "Phụ hoàng..."

Mọi người đều đưa mắt nhìn lại, Nguyên Duật Diệp chạy tới, đưa mắt nhìn Hoàng đế đang nằm trên giường.

"Vương gia..."

Trần Trung tiến lên ngăn hắn, hắn lại dùng sức đẩy Trần Trung ra, nhanh chóng tiến lên, quỳ xuống: "Phụ hoàng..."

Vừa rồi thấy Nguyên Chính Hoàn vội vàng đi vào, hắn liền biết sự tình không ổn. Quay đầu nhìn nam tử ngồi trên xe lăn, đáy mắt hắn ẩn ẩn lửa giận.

Từ lúc Nguyên Duật Diệp bước vào, Thượng Trang đã thăm quan sát hắn, hắn dường như không hề bị thương. Trên người vẫn là y phục màu trắng, vết máu bên trên tựa hồ không phải của hắn. Không biết vì sao, thấy hắn bình an vô sự, nàng lại cảm thấy an tâm.

Nhưng, ánh mắt hắn nhìn Nguyên Chính Hoàn lúc này lại khiến nàng hoảng sợ. Nàng dường như chưa từng thấy hắn như vậy.

"Phụ hoàng băng hà, các người định che giấu sao?" Hấn nghiêng răng nghiêng lợi.

"Hai vị Vương gia..."

Trần Trung định lên tiếng khuyên bảo, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: "Mạc Tầm, mời Vương gia ra ngoài, có chuyện gì hồi cung rồi nói."

"Vâng." Mạc Tầm nhận lệnh.

Vừa chạm vào y phục của Nguyên Duật Diệp, hấn đã hét to: "Cút! Ai dám động vào bần vương!" Hấn quay đầu nhìn Trần Trung, lạnh giọng, "Trần công công, phụ hoàng băng hà, tại sao hoàng thúc lại ở đây?"

Trần Trung kinh hãi, không biết phải trả lời thế nào.

"Phụ hoàng nói để y tới sao?"

"Việc này..." Trần Trung hoảng sợ.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh một tiếng, hấn đưa mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn, mở miệng: "Nếu phụ hoàng không nói gì, vậy việc này, bần vương tiếp nhận." Hấn là con của Hoàng đế, hấn có tư cách hơn y!

Mạc Tầm kinh hãi, quay đầu nhìn chủ tử nhà mình.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Mời hoàng thúc quay về, nếu ngài xảy ra sơ xuất, mất nhiều hơn được!"

Thượng Trang cả kinh nhìn hấn, lời này rốt cuộc là có ý gì?

Mạc Tầm biến sắc, vừa định mở miệng đã Nguyên Chính Hoàn nói: "Việc này Diệp Nhi nên tránh thì hơn." Thái tử xảy ra chuyện, Hoàng đế cũng băng hà, Hoàng tử hiện tại lại có rất nhiều, hiện tại nếu hấn đứng ra xử lý, khó trách người đời đàm tiếu sau lưng. Y có thể nghĩ tới điểm này, Nguyên Duật Diệp chắc chắn cũng thế.

Quả nhiên, Nguyên Duật Diệp xanh mặt, ánh mắt đùng đùng sát khí, hấn đứng dậy xông lên nắm lấy vạt áo của y: "Ngựa bị người ta động thủ ở chân, hoàng tộc đều ở trên sân thi đấu. Hoàng thúc, thúc cũng mang họ Nguyên đấy!"

"Chủ tử!" Mạc Tầm xông lên, lại thấy Nguyên Chính Hoàn phát tay ý bảo hấn dừng lại.

Trần Trung căng lớn hai mắt, người trước mặt đều là chủ tử, còn hấn chỉ là nô tài, muốn khuyên cũng không thể. Nhưng lời Nguyên Duật Diệp vừa nói, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể hiểu được.

Người họ Nguyên đều ở trên sân thi đấu, Nguyên Chính Hoàn cũng họ Nguyên, nhưng y là người duy nhất không có mặt.

Cả người Thượng Trang run lên, Nguyên Duật Diệp đang nghi ngờ y!

"Diệp Nhi!"

Hôm nay trên sân thi đấu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sợ là không ai có thể nói rõ. Kết cục, bọn họ cũng không thể tránh né. Nhưng với y mà nói, việc này rất khó giải quyết, chỉ vì người trước mặt thu lợi lớn nhất là y, không phải sao? Cũng khó trách Nguyên Duật Diệp lại nghi ngờ.

A, thật bất đắc dĩ.

Thượng Trang nhìn sắc mặt y có chút khó coi, trong lòng cả kinh, lúc này không màng mọi thứ, chỉ biết chạy lên nói: "Vương gia sao vậy?" Nàng đưa tay chạm tới, tay hấn rất lạnh.

Nguyên Duật Diệp nhú mày, cánh tay buông xuống, hấn thật không rõ bản thân bị thương lúc nào.

Nhưng, khi thấy nữ tử phía sau xông lên, tức giận trong lòng lại tích tụ, hấn cắn răng: "Mời hoàng thúc trở về, mong thúc ghi nhớ, thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân."

Nguyên Chính Hoàn nhú mày nhìn hấn, đúng lúc này Mạc Tầm đẩy hấn ra, cúi người khuyên nhủ: "Chủ tử, chúng ta về thôi." Nếu Nguyên Duật Diệp đã muốn quân, vậy cứ để hấn quân đi. Ngay từ đầu Mạc Tầm đã không muốn chủ tử nhà mình nhúng tay vào việc này.

Giờ phút này Thượng Trang cũng không tiện lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn hai người bọn họ ra ngoài.

Ra tới bên ngoài, Nguyên Chính Hoàn đột nhiên lên tiếng: "Mạc Tầm." Lời vừa nói ra, chất lỏng sền sệt rơi ngay trên mu bàn tay.

Trái tim Mạc Tầm như muốn ngừng đập, hấn cuống quýt vòng ra trước, run tay giúp y lau vết máu trên miệng, y bị thương mà hấn lại không biết! Hấn sao có thể không biết?

"Là ai động thủ?" Mạc Tầm cố lấy lại bình tĩnh, hỏi.

Mạc luôn ở cạnh bảo vệ y, vậy mà ngay cả chuyện này xảy ra khi nào hắn cũng không biết! Cần thận nhớ lại tình hình khi này, không, không thể nào là Thành Vương, vừa rồi hẳn hoàn toàn không có cơ hội.

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Đừng lo, đưa ta về phòng trước, chuyện hôm nay không được nói ra ngoài."

Mạc Tầm biết rõ lợi hại trong chuyện này, hắn không nói nhiều, chỉ đẩy xe lăn đi về phía trước.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng thu lại ánh mắt, trong đầu liền suy nghĩ tới những chuyện vừa phát sinh trong điện. Trần Trung cúi đầu, một chữ cũng không dám nói. Hoàng hậu không có tâm tư đi quản chuyện này, hẳn mới nghĩ tới việc đi tìm Hoàn Vương, lại không ngờ bản thân vẫn chưa đủ chu đáo.

"Truyền lệnh xuống, hồi cung." Qua một lúc lâu, Nguyên Duật Diệp mới lên tiếng.

Trần Trung hoàn hồn, vội gật đầu lui xuống.

Nguyên Duật Diệp quay đầu, ánh mắt nhìn Hoàng đế đang nằm trên giường. Hắn đột nhiên ngã xuống, cúi đầu. Không một tiếng động, rất yên tĩnh, nhưng Thượng Trang có thể nhìn thấy hai vai của hắn đang run run.

Nàng ngo ngắc đứng nhìn, hai mắt cũng bất giác hồng hồng, nàng không biết bản thân đang đau lòng vì ai, nhưng nước mắt vẫn nhịn không được mà rơi xuống.

Thời điểm định lấy khăn lụa trước ngực, đầu ngón tay vô tình chạm vào di chiếu giấu trong ống tay áo, Thượng Trang lập tức cả kinh. Vừa rồi xảy ra quá nhiều chuyện, nàng cơ hồ đã quên tới thứ này!

Ánh mắt lại lảng lạng nhìn nam tử bên giường, Hoàng đế từng nói, nếu chưa tới ngày phát tang, di chiếu tuyệt đối không được lấy ra.

Nàng cắn môi, việc này quá lớn, mà hắn lại nghi ngờ Nguyên Chính Hoàn.

Nhớ lại bộ dáng lúc hắn xông vào, Thượng Trang bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Hắn nói sẽ điều tra, nhưng tra thế nào?

Chẳng lẽ Nguyên Duật Diệp vu oan cho y sao?

Càng nghĩ Thượng Trang càng cảm thấy hoảng sợ, trong đầu tại sao lại nảy ra suy nghĩ độc ác này chứ? Nguyên Duật Diệp là người vậy sao?

Giờ phút này, mọi người đều đã ra ngoài, Trần Trung thỉnh thoảng sẽ tiến vào nhìn ngó một chút.

Trần Trung là lão cung nhân, cũng là tâm phúc của Hoàng đế, hôm nay ở Hưng Viên xảy ra chuyện như vậy, tất cả công việc trong cung hắn đã xử lý ổn thỏa. Sống hơn nửa đời người, hầu hạ Hoàng đế cả đời, Trần Trung cũng xem như công đức viên mãn. Hiện tại, hắn chỉ mong việc này mau chóng kết thúc. Có lẽ trong tiềm thức hắn cũng không để ý chuyện này do ai gây ra, bởi vì kẻ đó chắc chắn là người họ Nguyên.

Thở dài một tiếng, hắn chỉ hy vọng Hoàng đế ở trên trời đừng nhìn tình cảnh lúc này.

Nguyên Duật Diệp vẫn cúi đầu trước giường Hoàng đế, ai cũng không dám tiến lên khuyên nhủ. Thượng Trang chỉ lẳng lặng đứng đó, một câu cũng nói không ra lời.

Qua một lúc, một cung nữ bưng bồn nước tiến vào, nhỏ giọng: "Thượng nghĩa, Trần công công nói chuyện bên ngoài đã chuẩn bị xong xuôi, hiện tại kêu người hầu hạ Vương gia thay xiêm y, lát nữa hồi cung."

Nói xong, lại có cung nữ đem y phục vào đưa cho Thượng Trang.

Sau đó, các nàng đều lui ra ngoài.

Thượng Trang nhìn Nguyên Duật Diệp, hắn dường như không nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi, vẫn quỳ không chịu nhúc nhích. Nàng tiến lên, đặt bồn nước cạnh hắn, nửa quỳ tắm khăn ướt, thầm giọng: "Nô tỳ giúp ngài lau mặt." Thời điểm lại gần, hắn đột nhiên nâng tay bắt lấy cổ tay của nàng.

Thượng Trang kinh hãi, nàng biết hắn đang tức giận, cho nên không cãi nhau với hắn, chỉ nói: "Lát nữa hồi cung, chẳng lẽ Vương gia muốn để vậy ra ngoài sao?"

Hắn vẫn không nói chuyện.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng đưa người qua, lần này, hắn không có hành động nào khác thường. Nàng cẩn thận vén tóc giúp hắn, dung nhan bị che phủ lúc này tái nhợt, hốc mắt uơn ướt. Không biết vì sao, giờ khắc này, Thượng Trang vô cùng đau xót, nàng tin, dù ở nơi nào cũng có tình thân.

Cho dù đó là hoàng tộc.

Cẩn thận lau vết bẩn trên mặt hắn, máu tươi bên trên lúc này đã khô lại. Giúp hắn lau sạch hai má, thấy hắn nhướng mày, Thượng Trang cả kinh phát hiện, trên gương mặt nam tử có một vết cắt rất nhỏ, mặc dù chỉ như sợi tơ nhưng nơi đó vẫn còn có máu rỉ ra.

Hắn chỉ nhìn xuống đất, không nói một lời.

Nước trong bồn đã đục ngầu, nàng kéo tay hắn, một lần lại một lần giúp hắn lau đi bụi bẩn. Giúp hắn cõng y phục, hắn rút cuộc cũng nhận không được mà thét lớn. Thượng Trang cả kinh, bật thốt lên: "Tay của ngài..."

Nãy giờ nàng còn cảm thấy kỳ lạ, hắn không bị thương sao? Khi đó hỗn loạn như vậy, hắn sao có thể không bị thương?

Tay bị gãy, hắn lại không rên một tiếng!

Vừa rồi giúp hắn lau người, hắn cũng không nói lời nào!

Nàng cuống quýt quay đầu, nói với bên ngoài: "Vương gia bị thương, mau truyền thái y."

Người bên ngoài lập tức chạy đi.

Thượng Trang quay đầu, thấy hắn tức giận, cắn răng lên tiếng: "Ta còn tưởng ngươi chỉ nghĩ tới y, không phân biệt tốt xấu mà để ý y!"

Không phân biệt tốt xấu?

A, xem ra hắn thật sự nghi ngờ Nguyên Chính Hoàn.

Lúc này, không thể âm ỉ với hắn, nàng chỉ thấp giọng: "Quần áo không thể cởi ra, để nô tỳ tìm kéo cắt giúp ngài." Nói xong, nàng đứng lên đi tìm kéo."

Thời điểm bước vào, Trần Trung nhìn tình cảnh bên trong, không khỏi kinh hãi: "Vương gia sao vậy?"

Hắn không đáp, chỉ hỏi: "Làm tới đâu rồi?"

"Dạ, nô tỳ đã để nhóm đại nhân trở về, mấy vị Vương gia cũng về trước, Hoàng hậu nương nương và Hiền phi nương nương cũng vậy, Thái tử... Thái tử đã được đưa về cung. Nếu Vương gia chuẩn bị xong có thể tùy lúc khởi hành."

Hắn gật đầu, nén đau đứng dậy ra ngoài.

Thái y tới xem vết thương cho hắn, thần sắc có chút ngưng trọng. Ông ta vừa định mở miệng đã bị hắn cắt ngang: "Hiện tại bốn vương cần hồi cung gấp, vết thương đó để trở về rồi nói."

"Vương gia..." Thái y nhíu mày.

Hắn lại trầm giọng: "Trần công công!"

Trần Trung hoảng sợ, cuối cùng chỉ đành nhận lệnh đưa thái y ra ngoài.

Thượng Trang miễn cưỡng giúp hắn thay xiêm y, hắn quay đầu, nhìn ra sau tấm bình phong, đột nhiên hỏi: "Lúc quy thiên, phụ hoàng không nói gì sao?"

Thượng Trang kinh hãi, nàng không biết hắn đang ám chỉ điều gì?

Nàng lắc đầu: "Ngài ấy không cần dặn gì cả."

Ánh mắt sắc bén đảo qua mặt nàng, có lẽ, hắn không tin. Nguyên Duật Diệp chỉ cười lạnh một tiếng, xoay người đi vào.

Trong ngự giá, Hoàng đế được đặt nằm trên tấm đệm.

Nguyên Duật Diệp âm trầm ngồi cạnh long sàng, Thượng Trang cúi đầu. Xung quanh vô cùng im lặng, nàng phát hiện, ngay cả hơi thở của hắn cũng chứa đầy phẫn nộ. Hai tay bắt giác siết chặt, không biết Hoàn Vương lúc này đã về phủ hay chưa? Y không sao chứ? Cũng may cạnh y còn có Mạc Tầm.

Bên trong, Nguyên Duật Diệp đột nhiên lên tiếng: "Chuyện tới nước này, ngươi vẫn cho rằng y đơn giản như những gì ngươi nhìn thấy sao?"

Thượng Trang theo bản năng đưa mắt nhìn hắn, nàng đương nhiên biết hắn đang ám chỉ ai.

Không, nàng không biết.

Trong lòng rất loạn, chuyện này nàng không muốn nghĩ nữa, cho dù nàng biết hắn có lý do nghi ngờ y.

Cho nên, nàng mới không tiếp tục suy nghĩ.

Hắn lại nói: "Nếu ta tra ra y, chắc chắn sẽ không bỏ qua."

"Vương gia..."

Hắn nhìn nàng, đau đớn từ cánh tay truyền tới khiến hắn càng thanh tỉnh: "Có một số việc ta có thể mất nhắm mắt mở, nhưng việc này thì không! An Lăng Vu, nếu ngươi muốn bao che, ngay cả ngươi ta nhất định cũng không tha!"

Thượng Trang cả kinh nhìn hắn, hắn nói gì vậy? Cảnh cáo nàng sao?

Bao che?

Vì sao những lời hắn nói lại khiến nàng cảm thấy, tất cả không đơn giản là nghi ngờ, trong tay hắn hình như đã có chứng cứ?

Nghĩ tới đây, trái tim nàng lại đập loạn nhịp.

Thời điểm Trần Trung nói không có tin tức của hắn thì hắn ở đâu? Hắn đã làm gì?

Giờ khắc này, nàng cũng tức giận, bạo dạn nói: "Sao vương gia lại khẳng khái người gây chuyện là y vậy? Theo nô tỳ thấy, người có lợi nhất trong việc này cũng không phải y, không phải sao?" Nàng trừng mắt nhìn hắn, Nguyên Chính Hoàn quả thật lấy được chỗ lợi không nhỏ, nhưng Nguyên Duật Diệp hắn thì sao? Hắn là người may mắn sống sót sau vó ngựa vạn phần nguy hiểm đó.

Kỳ thật nàng biết, đó có lẽ là do vận khí hắn tốt, hoặc là...

"Ngươi!" Động tới vết thương trên người, hắn hít một ngụm khí lạnh. Hay lắm, hắn vô lý chạy trốn, vậy mà trong mắt nàng hắn lại là hung thủ! Nguyên Duật Diệp cắn răng: "Ngươi chỉ tin tưởng y, đúng không? An Lăng Vu, thì ra trong lòng ngươi, ta thật sự chẳng là gì cả! Được, được lắm!"

Hắn thề, ai dám động tới cơ nghiệp trăm năm của Nguyên thị, hắn sẽ bắt kẻ đó trả cái giá thật lớn!

Một ngày nào đó, hắn sẽ để nàng nhìn thấy bộ mặt thật của người mà nàng hết mực tin tưởng!

Hồi cung, nhóm cung nhân cẩn thận thay long bào cho Hoàng đế. Tất cả mọi người đều tới Càn Thừa cung, quỳ khóc.

Bên trong, thái y giúp Nguyên Duật Diệp xử lý vết thương, sau đó lại thấp giọng: "Vết thương của Vương gia đã không còn gì đáng ngại, có điều sau này mỗi lần thời tiết trở lạnh, sợ là sẽ tái phát."

Nam tử trước mặt chỉ cúi đầu, không nói một câu.

Thái y lặng lẽ nhìn hắn, lúc này mới biết thì ra những gì ông vừa nói hắn căn bản không để vào tai. Thái y lắc đầu, thở dài một tiếng, trong cung xảy ra đại sự, mà vị Hoàng tử trước mặt rất có khả năng là tân quân, cho nên ông ta đương nhiên không dám chậm trễ.

Trong Càn Thừa cung, nhóm phi tần đều khóc lóc.

Thời điểm hồi cung, Tề Hiền phi còn trong trạng thái hôn mê, buổi sáng, thời khắc nhìn nhĩ tử của mình ngã ngựa, mọi thứ xung quanh bà dường như sụp đổ.

Hiện tại, bà vừa biết tin Nguyên Duật Diệp không sao, lại nghe nói Hoàng đế băng hà.

Chuyện xấu liên tục ập tới, bà quỳ cạnh long sàng khóc thất thanh, cơ hồ khí lực để đứng dậy cũng không còn.

Hoàng hậu khóc mấy lần rồi chết lặng, nhĩ tử mất, trượng phu cũng qua đời, kiếp này của bà coi như xong rồi. Cho dù có tính kế thế nào thì đến cuối cùng bà chỉ lẻ loi một mình...

Người phía sau đều an an khóc lớn. Thượng Trang quỳ cuối hàng cùng hai nữ tử, là Trang Phân nghiã và Úc Thượng nghiã. Hai người đó, sau lần tuyển tú đó nàng chưa từng gặp lại.

Bất giác nghĩ tới Lã Đức nghi đã mất, ba người bọn họ cùng nhau vào cung. Lã Đức nghi đi trước, nay Hoàng đế lại băng hà, hai người lại không có con, kết cục sợ là cũng không tốt đẹp.

Thượng Trang kỳ thật cũng giống bọn họ.

Có điều, càng nghĩ nàng lại càng cảm thấy buồn cười. Nàng chẳng qua là một cung nữ, một nô tỳ, sao có tư cách đánh đồng với nhóm chủ tử chứ?

"Thánh Thượng, ngài cứ đi như vậy, mẫu tử thần thiếp ở lại phải sống sao đây?" Một nữ tử bi thương khóc.

Thượng Trang vừa nhìn liền nhận ra, bà ấy là Hứa phi, mẫu phi của Tân Vương. Thượng Trang thở dài một tiếng, nghe Trần Trung nói, Tân Vương trọng thương, sinh từ lúc này nằm trong gang tấc, cho nên vị Hứa phi này sợ là không còn hi vọng nữa rồi.

Cho dù không thể đăng cơ, nhĩ tử cũng có thể tới đất phong, mà bà tốt xấu gì cũng là Thái hậu một vùng. Nếu không có nhĩ tử, nữ tử trong cung này thật chẳng còn gì cả.

Giống như Hoàng hậu.

Trong trận cung đấu này, bà là người thua thảm nhất, không phải sao?

Cung nữ tiến lên đỡ Hoàng hậu, bà cơ hồ quỹ không được, chỉ tê liệt khuỷu xuống.

Trần Trung tới cạnh Thượng Trang, giao cho nàng một quyển sách nhỏ, nhẹ giọng: "Đưa cái này cho quân sự Đông cung, kêu hắn an bài hậu sự cho điện hạ. Việc này giao cho người khác ta không an tâm, chỉ bằng Thượng nghĩa tự mình đi một chuyến đi."

Thượng Trang nhận lấy, gật đầu ra ngoài.

Giờ phút này, bên ngoài Càn Thừa cung đã phủ đầy vải trắng, cả hoàng cung đều phủ một sắc thái bi thương.

Sắc trời dần tối, Thượng Trang hít vào một hơi, đi tới Đông cung.

Nàng không ngờ lần tiếp theo bước chân vào Đông cung lại là tình thế như vậy. Kỳ thật nàng không hề muốn tới đây, chỉ vì nàng luôn nghĩ, một khi tới đây sẽ mang thân phận thiếp thân của Thái tử.

A, thế sự vô thường, không phải sao?

Chủ nhân đông cung sẽ sớm đổi người, đột nhiên nàng lại nhớ tới Lâm Thụ và Lâm Phụng nghi. Bọn họ có phải cũng là vật hi sinh cho trận chiến này không?

"Thượng nghĩa." Cung nữ đi ra nghênh đón.

Thượng Trang gật đầu, theo nàng ta đi tìm quân sự.

Giao việc Trần Trung phân phó nói lại một lần, quân sự kia coi như là người làm việc ổn trọng, nhất nhất gật đầu, sau đó lui xuống.

Hai mắt cung nữ cũng hồng hồng, có lẽ đã từng khóc.

"Ta đưa Thượng nghĩa ra ngoài."

Thượng Trang gật đầu, đi theo nàng ta. Đi được một đoạn, nàng cảm thấy kỳ quái nên liền dừng lại, nhíu mày hỏi: "Người muốn dẫn ta đi đâu?" Đường này có vẻ không đúng.

"An Lăng Vu." Thanh âm của nữ tử ở một bên truyền tới, Thượng Trang quay đầu liền thấy người tới là Tần Lương đệ.

Nàng ta liếc mắt nhìn nàng, nghiêng rằng: "Nếu đã tới Đông cung, người chẳng lẽ không thể qua thăm điện hạ sao?"

Thượng Trang còn chưa kịp phản ứng, cổ tay đã bị nữ tử bên cạnh bắt lấy, cả người bị kéo vào nội thất. Sau đó, một bàn tay đặt lên cổ nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 42-1: Di chiếu (1)

Tần Lương đệ căng lớn hai mắt, lạnh giọng: "Các người rốt cuộc đã làm gì điện hạ? Rốt cuộc đã làm gì?"

"Cái gì?" Thượng Trang kinh hãi, mà cánh cửa phía sau đã bị cung nữ đóng lại. Nàng ta sợ sệt đứng qua một bên, hai mắt vẫn hồng hồng, đôi môi cắn chặt không cho bản thân phát ra tiếng động.

Thượng Trang bắt đầu giãy giụa. Tần Lương đệ muốn giết nàng, nhưng dù sao nàng ta cũng một nữ tử nhu nhược, suýt chút không giữ được nàng, chỉ đành gọi cung nữ: "Còn không qua đây giữ chặt con tiện nhân này!"

Cung nữ run run, qua một lát mới nhào tới giữ Thượng Trang lại.

"Lương... Đệ..." Nàng khó khăn nói ra từng chữ.

Hai mắt Tần Lương đệ đỏ ngầu, lạnh giọng quát: "Người cho rằng ta không biết gì sao? Người và ai đứng sau hòn non bộ kia, ta đều nhìn thấy! Uống công điện hạ muốn tha cho các người một mạng, các người... Các người... Ừm..." Nàng ta nhìn không được mà bật khóc.

Cung nữ bên cạnh cũng run rẩy khóc theo.

Thượng Trang hoảng sợ, nàng biết Tần Lương đệ nhìn thấy gì đó mới mời Hoàng hậu tới, nhưng nàng không ngờ hai chuyện vốn không liên quan lại bị

nàng ta gộp chung một chỗ.

"Lương đệ, Thành... Thành Vương điện hạ... Ngài ấy..."

Thượng Trang muốn giải thích, nàng và Nguyên Duật Diệp không liên thủ hại chết Thái tử, bởi vì khi đó hắn cũng có mặt trên sân thi đấu. Tàn Lương đệ không phải kẻ ngốc, nàng ta chắc chắn suy nghĩ được tới điểm này, chỉ là vì sự ra đi đột ngột của Thái tử mà trở nên hoảng loạn.

Nhưng những lời này lại không thể nói ra, khí lực của nàng ta quá lớn, Thượng Trang không có cách nào hít thở, muốn giãy dụa cũng không có cách, bởi vì thân thể đã bị cung nữ giữ chặt.

Không được rồi..

Ánh mắt chầm chậm nhắm lại.

.....

"Ta muốn nguoi chết, muốn nguoi phải chết..."

Tiếng gào thét của nữ tử vẫn quanh quẩn bên tai, Thượng Trang sợ hãi kêu lên một tiếng, bỗng nhiên ngồi bật dậy.

Nàng không chết?

Thượng Trang ngẩng đầu, không khỏi chấn động, đây là phòng nàng. Nàng trở về từ khi nào vậy?

Đưa tay sờ lên cổ, nơi đó ần ần đau. Thượng Trang xuống giường tới bàn trang điểm, trước gương đồng, nàng mơ hồ nhìn thấy gương mặt tái nhợt cùng một vòng màu tím trên cổ. Như vậy, chuyện vừa rồi không phải giấc mộng.

Nhưng... Sao có thể?

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Thượng Trang kinh hãi, vội hỏi: "Ai?"

Bên ngoài truyền vào giọng nói của cung nữ: "Vu thượng nghĩa tỉnh rồi sao? Trần công công kêu nô tỳ tới xem người, người không sao chứ?"

Nàng lập tức đứng dậy, ra ngoài mở cửa: "Ta làm sao vậy?"

Cung nữ nhũn mày, bối rối đáp: "Người mệt mỏi nên ngất xỉu."

Ngất xỉu? A, nàng thật sự không có ấn tượng, trong đầu lúc này, tất cả đều là bộ dáng Tàn Lương đệ muốn giết mình.

Ổn định thần trí, nàng lại hỏi: "Ai đưa ta về đây?" Nếu bị ngất, vậy cũng cần có người đưa nàng trở về.

Cung nữ trả lời: "Là Thành Vương điện hạ phái người đưa Thượng nghĩa về."

Nguyên Duật Diệp?

Lần này đến lượt Thượng Trang kinh ngạc, nàng rõ ràng tới Đông Cung, còn hắn tới đó làm gì?

Cung nữ thấy nàng im lặng, đành nói: "Thượng nghĩa ổn không? Trước mắt còn nhiều việc phải làm lắm đấy!"

Nghe vậy, Thượng Trang mới hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn trời đã sáng, liền vội hỏi: "Hiện tại là giờ nào rồi?"

"À, đã giờ Thìn."

Nàng đã ngủ suốt một đêm sao?

Bình ổn cảm xúc, nàng theo cung nữ qua Càn Thừa cung.

Trần Trung thấy nàng đã khỏe nên cũng không nói nhiều. Thời điểm đi vào, nàng thấy mọi người đều khóc.

Tiếng khóc của Hứa phi mỗi lúc một lớn, về sau Thượng Trang mới biết sáng nay Tân Vương phủ truyền tin, nói Tân Vương bị phế một chân, nửa đời còn lại phải sống dựa vào xe lăn. Nàng đột nhiên nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, hai mắt nhắm chặt, trong lòng chua xót không thôi.

Trần Trung nói hoàng cung đã phát tang, Thượng Trang lại bất giác nghĩ tới di chiếu đang nằm trên người của nàng. Chắc không ai nghĩ Hoàng đế lại đưa thứ quan trọng cho mình, vì thế tới giờ phút này, nó đương nhiên vẫn còn an toàn.

Đưa mắt nhìn cảnh phía trước, chưa vị Hoàng tử nào có mặt.

Đúng lúc này, cung nhân bên ngoài thông báo có Vương gia tới.

Sau đó, từng người lần lượt đi vào, ngay cả Thành Vương và Thành Vương phi cũng tới. Thượng Trang nhìn qua một vòng, quả nhiên không thấy Cảnh Vương và Tần Vương, bọn họ xem ra bị thương rất nặng.

Nàng lại nhìn Nguyên Duật Diệp, hôm nay hắn mặc đồ tang màu trắng, người ngoài nhìn vào cũng không phát hiện hắn cũng bị thương.

Cánh tay vừa được cố định, sợ là không thể hồi phục nhanh như vậy.

Bên cạnh, Mộ Dung Vân Khương sợ hãi cúi đầu, chưa từng ngược mắt nhìn long sàng phía sau bình phong.

Nguyên Chính Hoàn là người cuối cùng tới, thần sắc so với hôm trong phòng Hoàng đế ở Hưng Viên đã khá hơn nhiều, nhưng thật ra vẫn lộ vẻ tiêu tụy như trước. Thượng Trang nhíu mày nhìn y, nơi này quá nhiều người, y không phát hiện ra nàng, chỉ ngây ngốc ngồi một chỗ, trên mặt không lộ một chút biểu cảm.

Trong điện, người người đều khóc lóc, trầm mặc. Thượng Trang cũng không rõ, ai thật lòng, ai ngụy tạo.

"Thánh Thượng!" Hoàng hậu đột nhiên khóc lóc, đám phi tần ở sau cũng theo đó khóc lên, có lẽ ngoại trừ thương tâm bên ngoài, các nàng là khóc cho chính bản thân của mình.

Trương lai của bọn họ, mất rồi.

"Thánh Thượng! Thánh Thượng! Ngài phải làm chủ cho điện hạ!"

Mọi người quay đầu nhìn Tần Lương đệ hét lớn từ bên ngoài xông vào. Ai nấy đều kinh hãi, Thái tử đã ra đi, thân là Lương đệ như nàng ta không có tư cách tới nơi này.

Sắc mặt Hoàng hậu thay đổi, quát: "Người đâu, đưa Lương đệ trở về Đông cung!"

Đông cung? Thật buồn cười!

Thị vệ tiến lên kéo nàng ta ra ngoài.

Tần Lương đệ không tin vào mắt mình mà nhìn Hoàng hậu, kêu gào: "Nương nương! Hoàng hậu nương nương, Thánh Thượng băng hà, hiện tại chỉ có mình ngài mới làm chủ được cho điện hạ." Bà ấy là mẫu thân thân sinh của Thái tử, bà ấy chẳng lẽ không muốn biết ai hại con mình sao?

Đáy mắt xuất hiện một tia lạnh lẽo, Tề Hiền phi khẽ cười, giọng nói: "Các người buông Lương đệ ra, nếu đã là chuyện liên quan tới Thái tử, Hoàng hậu nương nương không muốn nghe sao?"

Hai tay Thượng Trang siết chặt, sợ là Tề Hiền phi còn chưa biết người Tần Lương đệ muốn đối phó chính là Nguyên Duật Diệp!

Nếu bà ta biết, sao có thể dám dương dương tự đắc để nàng ta ngông cuồng như vậy?

Thị vệ buông tay, Tần Lương đệ lập tức đứng thẳng người, đi về phía trước vài bước, chỉ tay vào Nguyên Duật Diệp: "Thành Vương và cung nữ tư thông bị điện hạ nhìn thấy nên tính kế hại chết điện hạ!"

Lời vừa dứt, mọi người đều cả kinh.

Tề Hiền phi cũng hoảng loạn, run rẩy quát: "To gan, người nói bậy gì thế hả?"

Tần Lương đệ cười lớn: "Tới giờ phút này Hiền phi nương nương còn tưởng ta oan uổng hắn sao? Nhìn vết thương trên mu bàn tay hắn đi, đó là dấu do móng tay nữ tử để lại!" Nàng ta vừa nói vừa giật mạnh tay của hắn.

Nguyên Duật Diệp không ngờ Tần Lương đệ lại có gan làm thế, cơn đau lập tức ập tới, cánh tay bị gãy cho dù muốn rút ra cũng không còn sức lực.

Mộ Dung Vân Khương hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy thân thể của hắn: "Vương gia."

"Mọi người thấy rõ chưa?" Tần Lương đệ hét lớn.

Thượng Trang cắn môi, lại nghe Mộ Dung Vân Khương lên tiếng: "Việc này nhi thần thỉnh mẫu phi thứ tội, là nhi thần không cẩn thận làm tay Vương gia bị thương."

"Người nói bậy!" Tần Lương đệ trừng mắt nhìn nàng, "Nữ tử đó rõ ràng là nặc tiên Thượng nghĩa, An Lăng Vu!" Đêm qua, nàng ta muốn giết Thượng Trang, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bây giờ cũng không thể nói rõ. Lúc tỉnh dậy, nàng ta đã không thấy người đâu, nhưng mặc kệ kẻ nào đã đưa người đi, nàng ta cũng quyết không buông tha nàng!

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Thượng Trang. Mộ Dung Vân Khương cũng nhìn nàng, thông dong đáp: "Chỉ bằng

vết thương trên tay, sao Lương đệ có thể kết luận ta đang nói bậy. Nơi này là Càn Thừa cung, Lương đệ vốn không nên ở đây làm loạn."

Nguyên Duật Diệp kinh ngạc nhìn Vương phi của mình bên cạnh, từ lúc thành hôn, hắn và nàng một mực tương kính như tân, cho tới hiện tại hắn chỉ nghĩ nàng chẳng qua là một thiên kim tiểu thư ở trong khuê phòng, nhưng thật không ngờ, thì ra nữ tử nhu nhược bên cạnh hắn cũng có lúc cương nghị như vậy.

Thượng Trang cũng giật mình không nhỏ.

Nàng biết chuyện Tần Lương đệ định nói không có cách nào nói ra. Cho dù có người tin nhưng nàng ta cũng không có chứng cứ đầy đủ. Hiện tại, nàng ta chỉ là cuồng quá mất khôn mà thôi.

Thái tử mất, tất cả hi vọng của nàng ta đều tan biến, nàng ta không cam lòng, cho nên mới tới đây náo loạn.

"Không!" Tần Lương đệ lắc đầu, chuyển hướng khẩn cầu Hoàng hậu, "Không, nương nương, bọn họ là người đứng sau núi giả ở Hưng Viên hôm đó..."

"Câm miệng!" Hoàng hậu lạnh lùng quát. "Còn không mau lui điên phụ này xuống." Bà tức giận tới cả người phát run.

Lúc này Tề Hiền phi nào dám lên tiếng, bà sợ ngay thời điểm mấu chốt này lại gây ra sự cố.

Nhưng An Lăng Vu...

Lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng, nếu chuyện này bị nàng làm hỏng, bà nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua!

Tần Lương đệ cả kinh nhìn Hoàng hậu, nàng thật không tin người gọi kẻ dưới lời nàng xuống lại là bà ấy. Hoàng hậu là mẫu hậu thân sinh của Thái tử, chẳng lẽ bà ấy không muốn nhìn những người đó rơi đài sao?

"Nương nương! Hoàng hậu nương nương! Nương nương..." Không ai thèm để ý, thị vệ nhanh chóng kéo Tần Lương đệ ra ngoài.

"Vương gia không sao chứ?" Mộ Dung Vân Khương nhỏ giọng hỏi.

Nguyên Duật Diệp lắc đầu, ánh mắt lại nhìn Thượng Trang đang cúi thấp đầu. Nàng và hắn không có gian tình, nhưng vết thương kia xác thực có liên quan tới nàng.

Trận náo loạn nhanh chóng chìm xuống.

Trần trung tiến lên, từ dưới long sàng lấy ra một cái hộp, bên trong là một đạo thánh chỉ màu vàng rực rỡ. Thượng Trang kinh hãi, trong đầu lập tức nhận ra chiếu thư này hẳn là di chiếu ban đầu Hoàng đế để lại.

Quả nhiên, Trần Trung lên tiếng giải thích: "Nương nương, điện hạ đã mất, đạo di chiếu này đã trở thành phế phẩm..."

Nước mắt trên gương mặt của Hoàng hậu cuối cùng cũng không thể kìm nén.

Những lời Trần Trung nói rất nhỏ, người bên ngoài bình phòng hắn không nghe được. Hoàng hậu phát tay, ý bảo Trần Trung thu lại thánh chỉ.

Di chiếu vô dụng, giữ lại làm gì.

"Chuyện không có di chiếu, trước mắt đừng công bố ra ngoài." Tề Hiền phi lên tiếng dãn dò, nhưng trên mặt lại nổi lên thần sắc đắc ý. Bà ta lại đưa mắt nhìn Thượng Trang, cái cảm giác nhìn thấy thăng lợi ngay ranh giới khiến Thượng Trang có chút hoảng sợ.

Đến tối, mọi người ở gian ngoài đều lui xuống dù bữa, bên trong chỉ còn lại Hoàng hậu và Tề Hiền phi.

Thượng Trang ra ngoài, trùng hợp gặp Nguyên Duật Diệp đứng chờ trên hành lang. Nàng hành lễ với hắn, ánh mắt vô tình chạm phải vết thương trên mu bàn tay, trong lòng không khỏi run rẩy.

Nam tử ho một tiếng, nàng mới hoàn hồn, đáp: "Nô tỳ xin cáo lui trước."

Nói xong, nàng định xoay người đi nhưng cánh tay lại bị hắn giữ chặt. Thượng Trang cả kinh, cả người bị hắn ôm chặt vào lòng. Hôm nay là quốc tang, hắn muốn làm gì?

"Vương gia..." Nàng nhỏ giọng, không dám lớn tiếng.

Hắn lại khẽ cười: "Không có cui thì làm sao có lửa. Chuyện Tần Lương đệ nói không phải tất cả đều giả dối, thông minh như hoàng thúc hắn sẽ biết được."

Thượng Trang cả kinh, thời điểm ngược mắt liền thấy Nguyên Chính Hoàn cách đó không xa.

Nàng vùng vẫy, cả giận nói: "Vương gia định làm gì? Ngài ấy..."

Y không nhìn thấy, nhưng tại sao nội tâm nàng trong giờ khắc này lại hoảng sợ như vậy? Nàng thậm chí còn cảm thấy may mắn, bởi vì y không nhìn thấy.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Người yên tâm, hoàng thúc không nhìn thấy nhưng vẫn có thể nghe được. Mà bản vương cũng tin nội tâm của hoàng thúc rõ tựa gương sáng."

Giữa bọn họ là khoảng cách ba trượng.

Không ai rõ hơn hai người, chuyện trên trường đua ở Hưng Viên, nếu không phải mình làm, vậy hung thủ chính là đối phương.

Hiện tại hẳn điều tra y, y cũng vậy.

Y không biết ai đã cứu hắn, hắn cũng không biết ai làm y bị thương.

"Vương gia..." Phía sau truyền tới thanh âm của Mộ Dung Vân Khương.

Cánh tay ôm Thượng Trang cuối cùng cũng buông lỏng. Nam tử xoay người nhìn Mộ Dung Vân Khương chân thành đi về hướng này. Thượng Trang cả kinh, hoảng hốt chạy đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng đó, Mộ Dung Vân Khương biết nàng ấy là ai, nhưng nàng không hỏi, chỉ nói: "Đi dùng bữa thôi."

Nguyên Duật Diệp gật đầu, cùng nàng rời đi.

Nàng lại hỏi: "Tay Vương gia không sao chứ?"

"Không sao." Hắn nhàn nhạt trả lời.

Mộ Dung Vân Khương cười khẽ, cũng không tiếp tục. Nếu hôm nay không phải Tần Lương đệ lỗ mãng, người làm Vương phi như nàng lại không biết Thành Vương bị thương, nhắc tới thật khiến người ta châm chọc.

Khỏe miệng Nguyên Chính Hoàn khẽ động, con đầu ập tới, y không khỏi nhíu mi.

Phục Linh từ phía sau chạy tới: "Vương gia, nô tỳ hình như vừa thấy tiểu thư!" Nhưng nếu là tiểu thư, sao nàng ấy lại không tới đây?

Lúc này, Mạc Tầm cúi người thì thầm với y vài câu, y liền gật đầu, sau đó Mạc Tầm liền đẩy xe lăn rời đi.

Phục Linh nhìn lại, lắc đầu, cuối cùng cũng không dám nhiều lời.

.....

Thượng Trang trở về Càn Thừa cung, phát hiện trong đại điện đã không còn một ai. Nhóm cung nhân toàn bộ đều canh giữ bên ngoài, không ai dám vào trong.

Đứng một lát, nàng liền tìm một cái ghế, ngồi ngủ.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, bên ngoài liền truyền tới tiếng bước chân. Thượng Trang mở mắt, nghe Tề Hiền phi nói: "Không biết Hoàng hậu có nghe nói gì không? Ngoại trừ di chiếu Trần công công lấy ra khi này, Thánh Thượng còn chuẩn bị một đạo di chiếu khác."

Thượng Trang cả kinh, mọi một môi trong người đều lập tức biến mất.

Một đạo thánh chỉ khác!

Sao Tề Hiền phi lại biết chuyện này?

Nàng ngừng thở, ngay cả dừng khí ra ngoài của không có, nếu để bà ấy phát hiện nàng ở bên trong, tính mạng nhỏ này coi như không còn nữa.

Thanh âm của Hoàng hậu lại truyền tới: "Vậy sao? Chuyện này bản cung không biết." Hoàng hậu ghen ngào, nguyên nhân có lẽ vì khi sáng khóc quá nhiều.

Mà lời mới nói ra... Thượng Trang nghe được sự mệt mỏi. Hôm nay bà vẫn là Hoàng hậu, cho nên bà không thể yếu thế trước mặt Tề Hiền phi.

Đáng tiếc, đó chỉ là giả vờ mạnh mẽ mà thôi.

Tề Hiền phi lên tiếng: "Hoàng hậu nương nương mời vào trong."

Thượng Trang cắn răng, nàng đưa mắt nhìn bốn phía, thấy bản thân chỉ có thể nấp sau tấm màn. Nàng không nghĩ nhiều, lập tức trốn ra sau.

Quả nhiên không bao lâu sau, nàng nghe tiếng bước chân tới gần.

Tề Hiền phi nhẹ giọng: "Thánh Thượng có... Một đạo di chiếu khác..."

"Nương nương! Hoàng hậu nương nương..." Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng của cung nữ."

"Không có, nương nương không có ở đây." Một cung nữ khác nghẹn ngào tới muốn khóc.

"Làm sao đây? Không tìm thấy Hoàng hậu nương nương, bên phía Đông cung..."

Nghe tới chuyện của Đông cung, sắc mặt Hoàng hậu lập tức thay đổi, giờ phút này nào còn tâm trạng quản đạo di chiếu thứ hai? Mặc kệ ai đáng cơ, nhưng người đó đều không thể là con của nàng!

Nghĩ như vậy, Hoàng hậu bước nhanh ra ngoài, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Cung nữ thấy Hoàng hậu sắc mặt tái nhợt thì càng thêm hoảng sợ. Một cung nữ to gan, nhỏ giọng báo: "Lương... Lương đệ ôm điện hạ không chịu buông tay, chúng nô tỳ không thể thay y phục cho điện hạ..."

Cung nữ còn chưa dứt lời, Hoàng hậu đã nhanh chóng ra ngoài.

Nhìn bọn họ rời đi, Tề Hiền phi tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi, tùy ý ngồi xuống, chỉ trong chớp mắt, sắc mặt lập tức thay đổi!

Ghế vẫn còn ấm!

Tề Hiền phi đứng lên, lạnh lùng quát: "Ai? Là ai ở đây?"

Người chần chừ chưa chạy thoát, bởi vì lúc bà và Hoàng hậu vào đây chưa từng thấy ai, cho nên kẻ đó hẳn đã trốn đâu đó trong này.

Tề Hiền phi đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại ở tấm màn góc tường.

Thượng Trang cắn môi, nàng thật không ngờ chiếc giường đã bán đứng chính mình, hiện tại không ra, sợ là không được. Nàng giờ tay định vén rèm đi ra, lúc này lại nhớ tới di chiếu trong người, nhanh chóng bỏ lại, sau đó nàng liền một mình đi ra.

"Nô tỳ tham kiến Hiền phi nương nương." Thượng Trang quỳ xuống, cúi đầu.

Tề Hiền phi căng lớn hai mắt, bà còn tưởng là ai, thì ra là nàng!

Hay lắm, bà vốn có ý định diệt trừ Thượng Trang nhưng trước nay không có lý do chính đáng!

Tề Hiền phi tiến lên vài bước, lạnh giọng: "To gan, dám trốn ở đây nghe lên chủ tử nói chuyện! An Lăng Vu, bốn cung sẽ trị người từ tội!"

Từ tội sao? Từ lúc đi ra, nàng đã lường trước chuyện này.

Thượng Trang vẫn cúi đầu, cố gắng ép bản thân phải duy trì bình tĩnh: "Nô tỳ chỉ là vô tình nghe hai vị nương nương nói chuyện, nương nương không thể trị tội nô tỳ."

"To gan, còn dám mạnh miệng!"

"Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ muốn bản thân dù có phải chết cũng phải thật ý nghĩa." Dù sao Tề Hiền phi cũng không bỏ qua cho nàng, chỉ bằng nàng đánh cược một ván, nếu thắng, nàng sẽ được sống, nếu thua, vậy thì tùy số mệnh.

"Nô tỳ có nhìn thấy nội dung trong đạo thánh chỉ thứ hai, trước khi chết, nô tỳ hi vọng bản thân có thể giúp đỡ Hiền phi nương nương." Nàng đáp đầu.

Tề Hiền phi trừng mắt nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Bốn cung tin người cũng không dám dờ chiêu gì!"

"Nô tỳ không dám."

Tề Hiền phi lại tiến lên mấy bước, đôi giày màu trắng dừng ngay trước mặt của nàng: "Kỳ thật, bốn cung rất thích những kẻ thông minh như người." Bàn tay lướt qua vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Trang.

Nàng không chỉ thông minh, còn thật sự rất đẹp.

Tuy nhiên, Mộ Dung Vân Khương cũng có ưu điểm của nàng, đây mới là chuyện khiến bà cao hứng. Mà nữ tử trước mặt này, giữ nàng lại, tương lai chắc chắn là một tai họa.

Lời Tần Lương đệ nói bà không phải không hiểu.

Buông lỏng cánh tay, Tề Hiền phi từ trong tay áo lấy ra một tấm tơ lụa màu vàng, Thượng Trang cả kinh, hiện tại chỉ có mình nàng rõ, đây căn bản không phải di chiếu Hoàng đế để lại. Tề Hiền phi rõ ràng đã chuẩn bị di chiếu giả!

Đưa di chiếu già tới trước mặt Thượng Trang, Tề Hiền phi lạnh giọng: "Bổn cung tin người biết phải làm thế nào."

Thượng Trang run tay nhận lấy, bên trên viết rõ: Ngũ Hoàng tử Nguyên Duật Diệp, văn võ song toàn, nhất định có thể thừa kế cơ nghiệp thiên thu Tây Chu, nay chiêu cáo thiên hạ, truyền ngôi Hoàng đế.

Di chiếu như vậy xuất phát từ Tề Hiền phi cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Ánh mắt lại dừng ngay góc phải, nơi đó vốn là chỗ ngọc tỷ đóng lên, nhưng hiện tại lại bỏ trống. Thượng Trang vừa nhìn liền hiểu, xem ra đạo thánh chỉ này còn chưa hoàn thành, nàng không khỏi bật thốt lên hỏi: "Nương nương nói việc này cho Hoàng hậu biết, người cho rằng ngài ấy sẽ đồng ý sao?"

Tề Hiền phi phảng phất như vừa nghe chuyện cười, đáp: "Bà ta không thể không đồng ý bởi vì bà ta không còn đường nào tốt hơn. Hiện tại Thái tử đã mất, bổn cung đã hứa, chỉ cần Diệp Nhi lên ngôi, bà ta có thể cùng bổn cung trở thành Thái hậu Tây Chu." Chỉ cần Hoàng hậu hỗ trợ, việc trộm ngọc tỷ cũng không khó khăn gì.

Cánh tay bắt giác siết chặt, Thượng Trang ngẩng đầu nhìn Tề Hiền phi, nàng không thể không thừa nhận, bà ta ra tay đủ ngoan độc. Dùng vị trí Thái hậu kiềm chế Hoàng hậu, với một người không còn nhi tử để dựa vào, Hoàng hậu chắc chắn sẽ đồng ý.

"Còn người..." Tề Hiền phi lạnh lùng nhìn nàng, nói, "Ngày chôn cất, người sẽ cùng Thánh Thượng nhập hoàng lăng."

"Di chiếu này là giả." Nàng ngẩng đầu, kiên định nói.

Tề Hiền phi cười lạnh: "Chỉ mình người nói, ai tin di chiếu này là giả? Người cho rằng lời người nói, mọi người sẽ tin sao?" Chỉ cần Hoàng hậu đứng cùng phe với bà, người đời chắc chắn sẽ không vì lời của một cung nữ mà tới chất vấn, nghi ngờ di chiếu này là thật hay giả.

Thượng Trang hít vào một hơi thật sâu, nói: "Lời nô tỳ nói đương nhiên không có người tin, nhưng nếu là lời của Thánh Thượng, vậy thì không giống."

Sắc mặt Tề Hiền phi lập tức thay đổi, bà cơ hồ theo bản năng quay đầu nhìn ra ngoài. Chẳng biết tại sao, tâm trạng lúc này lại tối sầm, bà liền quát: "Người nói bậy!" Hoàng đế đã chết, không thể ngồi đây nói chuyện.

Xem ra, Tề Hiền phi vẫn đang kiêng kị

Thượng Trang tiếp tục: "Đúng như nương nương nói, Thánh Thượng quả thật có để lại đạo di chiếu thứ hai." Ban đầu nghe Tề Hiền phi nói, nàng còn tưởng bà ta biết việc này, nhưng thật không ngờ, sự thật căn bản không phải.

Cả kinh nhìn nữ tử trước mặt, biểu cảm của Tề Hiền phi mỗi lúc một khó coi, qua nửa ngày mới cười rộ lên: "An Lăng Vu, người cho rằng chỉ bằng chút thủ đoạn này thì qua mặt bổn cung được sao? Người cho rằng nói vậy, bổn cung sẽ tha tội chết cho người ư?"

"Nô tỳ biết người không tin." Thượng Trang cúi đầu, bình tĩnh đáp: "Có điều, nếu nương nương cầm đạo di chiếu trong tay công bố ra ngoài, tới thời điểm di chiếu thật được lấy ra, giả truyền thánh chỉ đã không còn là chuyện riêng của ngài, ngay cả Thành Vương, toàn bộ Thành vương phủ đều chịu từ tội."

Giả truyền thánh chỉ, đây không phải chuyện đùa, một khi bị phát giác, Tề Hiền phi và Nguyên Duật Diệp coi như xong đời. Đến lúc đó nói Nguyên Duật Diệp không liên quan, có ai tin chứ?

Nghe tới hai chữ "từ tội", Tề Hiền phi không khỏi lui lại nửa bước, cắn răng: "Người nói bậy! Thánh Thượng căn bản không hề để lại đạo di chiếu thứ hai!"

"Nương nương nên biết, nô tỳ chưa bao giờ nói bừa." Thân thể bắt giác cứng lại, Tề Hiền phi đang sợ, vậy nàng có thể không cần phải chết.

Nhìn nàng một lúc, Tề Hiền phi mới lên tiếng: "Di chiếu đâu? Chẳng lẽ Thánh Thượng giao di chiếu cho người?" Đây là điểm bà không tin được, cho nên ngay từ đầu, bà luôn hoài nghi nàng.

Thượng Trang vẫn cung kính cúi đầu: "Vâng, Thánh Thượng đã giao di chiếu cho nô tỳ, nhưng nô tỳ mong nương nương tin tưởng, Thánh Thượng là người thông minh, một khi người bịt miệng nô tỳ, một đạo di chiếu giống hệt sẽ xuất hiện trên tiền triều ngày mai."

Cả người run rẩy, nếu thật sự có đạo di chiếu thứ hai, Tề Hiền phi tin với thủ đoạn của Hoàng đế, nó sẽ lập tức xuất hiện trước mặt văn võ bá quan. Chỉ là, ông ấy thật sự giao di chiếu cho nữ tử này sao?

Nếu thật là vậy, việc nguy tạo di chiếu không thể giúp Diệp Nhi lên ngôi, ngược lại còn hại nói!

Nhưng, bà không cam lòng!

Hiện tại Thái tử đã chết, bà sao có thể cam lòng chấp tay giao ngôi vị Hoàng đế cho kẻ khác chứ?

Nghĩ tới đây, Tề Hiền phi lập tức xông lên lục tìm trên người Thượng Trang. Thượng Trang không khỏi nghiêng đầu nhìn qua tấm màn, khóe miệng khẽ động, thấp giọng: "Nô tỳ sao có thể để vật quan trọng như vậy trên người cơ chứ?"

Tề Hiền phi giật mình, đúng vậy, bà thật sự sắp tức điên rồi!

"Người muốn thế nào?"

"Nô tỳ muốn sống." Nàng ngẩng đầu nhìn bộ dáng dữ tợn của Tề Hiền phi, khẳng định, "Nô tỳ muốn sống để xuất cung."

Đây là lần đầu tiên nàng gần người trước mặt như vậy. Trong ánh mắt của Tề Hiền phi, nàng có thể nhìn ra vẻ phẫn nộ cùng không cam lòng. Thượng Trang hiểu, bà ta muốn con trai mình làm hoàng đế, nghiêm khắc mà nói, bà ta làm như vậy không hề sai. Nhưng những việc này nàng không muốn quản, cũng không muốn xen vào. Chỉ bằng nàng thừa cơ bắt lấy cơ hội này để xuất cung, với nàng đó mới là ân điển lớn nhất.

"Bồn cung muốn xem di chiếu!" Bà muốn biết Hoàng đế rốt cuộc truyền ngôi vị Hoàng đế cho ai!

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, vừa định lên tiếng đã nghe bên ngoài truyền tới tiếng động. Nhóm phi tần túc trực bên cạnh linh cửu cuối cùng cũng tới.

Tề Hiền phi quay đầu, đứng thẳng người, thấp giọng nói: "Việc này không được nói cho kẻ khác biết, điều kiện của người, bồn cung sẽ xem xét! Nếu không, bồn cung chết, người cũng đừng hòng sống sót." Nói xong, bà phát ống tay áo ra ngoài.

Thượng Trang thở phào một tiếng, ngã khuỵu xuống đất.

Chẳng bao lâu, bên ngoài truyền tới tiếng khóc nghẹn ngào đứt quãng. Nàng ngồi dậy, bò tới tấm màn lấy di chiếu ra, vừa định cất vào người thì động tác dừng lại.

Ánh mắt dừng trên tấm vải màu vàng, di chiếu này sẽ đọc tại ngày Hoàng đế nhập lăng nhưng tình huống hôm nay là có biến.

Thượng Trang cắn môi, run rẩy mở nó.

Đây là lần duy nhất nàng kháng lại mệnh lệnh của Hoàng đế.

Nhiều năm sau này, nàng vẫn luôn cảm thấy may mắn khi hôm nay đọc được nội dung bên trong, nếu không nàng sợ bản thân sẽ hối hận cả đời.

"Truyền ngôi cho Ngũ hoàng tử Nguyên Duật Diệp."

Thượng Trang không khỏi muốn bật cười, thì ra, tất cả chỉ là Tề Hiền phi vẽ vời thêm chuyện. Bà ta làm sao biết được, người Hoàng đế muốn truyền ngôi vốn chính là con trai bà ta, Nguyên Duật Diệp!

Ánh mắt di chuyển xuống dưới: "Phong Đức Nguyên Hoàng hậu làm Hoàng thái hậu."

Thượng Trang cả kinh, nàng thật sự chưa từng nghĩ tới vị trí Hoàng thái hậu vẫn luôn thuộc về Hoàng hậu, cho dù người kế vị là con bà, hay kẻ khác.

Vậy Tề Hiền phi thì sao?

Thượng Trang đọc tiếp: "Hiền phi Tề thị, phong Thục Kính Hoàng hậu, cùng an nghỉ."

An nghỉ...

Đó rõ ràng là ban chết!

Hai tay run lên, thì ra Hoàng đế chưa từng hồ đồ! Nếu lúc này người kế vị là Thái tử, ông ấy chắc chắn sẽ giữ lại Hoàng hậu để trợ giúp, bởi vì ông biết quá rõ tính cách của Thái tử. Nhưng, một khi truyền ngôi cho Nguyên Duật Diệp, với cách hành xử thường ngày của Tề Hiền phi, ông chỉ có thể ban chết!

Thượng Trang bất giác đưa mắt nhìn ra bên ngoài, cách một tấm rèm, những gì ngoài kia nàng không nhìn thấy, hướng chỉ là Tề Hiền phi. Nàng thật không biết, nếu Tề Hiền phi đọc được bản di chiếu này, bà ta rốt cuộc nên vui hay buồn.

Hoàng đế đa mưu túc trí, cho dù bằng hà cũng ngầm sắp xếp mọi chuyện. Ông ấy muốn dùng mạng của Tề Hiền phi đổi lấy cơ hội kế vị của nhi tử, cơ hội thừa kế giang sơn thống nhất này.

Từ từ thu hồi suy nghĩ, ánh mắt Thượng Trang tiếp tục di chuyển xuống.

Đột nhiên, trái tim như bị thứ gì đó đâm vào, rất đau, đau tới mức hô hấp cũng mất đi.

Hoàn Vương Nguyên Chính Hoàn, ban thưởng một ly rượu độc.

Hoàn Vương Nguyên Chính Hoàn, ban thưởng một ly rượu độc!

Thượng Trang cả kinh, e sợ bản thân đọc nhầm, nàng căng lớn hai mắt, tỉ mỉ nhìn lại mấy lần, nhưng xác thực không sai.

Không, không có khả năng!

Chuyện này căn bản không có khả năng!

Hơi thở đột nhiên trở nên dồn dập, nàng buộc bản thân phải tỉnh táo lại, nhưng thân thể đều không kìm chế được mà phát run.

Chỉ vì một câu, ban chết!

Di chiếu, đây là lần đầu tiên nàng đọc, nhưng Thánh Thượng chưa tìm được nguyên nhân đã ban chết, không hề giải thích nhiều.

Nàng cắn môi, đầu lưỡi nếm được vị tanh tanh ngọt ngọt.

Những điều phía trên, dù thưởng hay phạt đều vô cùng hợp lý, nhưng chuyện này... Căn bản không hợp lẽ thường!

Nàng loạng choạng lui về sau mấy bước, đưa tay đỡ vách tường mới miễn cưỡng đứng vững.

Hồi tưởng lại thời điểm quy thiên, Hoàng đế có nói: "Trẫm thật không ngờ tới! Hắn là muốn..."

Là muốn...

Không lẽ "hắn" chính là Nguyên Chính Hoàn? Là Nguyên Chính Hoàn sao?

Nói như vậy, ông ấy sớm đã nghi ngờ y? Ông ấy cho rằng chuyện phát sinh ở Hưng Viên liên quan tới Nguyên Chính Hoàn. Cho nên, ông ấy mới nhanh chóng viết đạo di chiếu này, bất luận xảy ra chuyện gì, trực tiếp ban chết là xong!

Bất kể sự tình có không hợp lý thế nào, ông ấy vẫn quyết định ban chết!

Cho dù Hoàng đế có phải gánh tiếng xấu này trên lưng cũng phải giết Nguyên Chính Hoàn!

Mặc kệ Thái tử và Thành Vương tranh giành thế nào, nhưng bọn họ đều là cốt nhục của Hoàng đế, nhưng Nguyên Chính Hoàn chẳng lẽ không phải thân thích của ông hay sao?

Hai mắt bỗng nhiên khép chặt, nàng vốn vì mạng sống của mình mà đem di chiếu này ra, thật không ngờ sự tình lại tới nước này! Sớm biết như thế, nàng sao có thể nói chuyện bản thân đang cầm di chiếu cơ chứ?

"Vu..." Trần Trung đột nhiên vén rèm đi vào, vừa liếc mắt đã thấy vật màu vàng trong tay Thượng Trang. Hắn cả kinh, vội buồn mào xuống nhanh chóng xông vào.

Thượng Trang hoàn hồn, cuống quýt cất di chiếu vào ống tay áo, sắc mặt trắng bệch, nói: "Công công tìm ta?"

Trần Trung quay đầu nhìn ra bên ngoài, đề thấp thanh âm: "Hồ đồ, sao Thượng nghĩa có thể hồ đồ như vậy? Vật này là đồ ngươi có thể tùy tiện lấy ra sao?" Hắn rõ ràng thấy nàng đã đọc nội dung bên trong di chiếu kia.

Thượng Trang cả kinh, bật thốt lên hỏi: "Công công biết Thánh Thượng có để lại đạo di chiếu thứ hai sao?" Trái tim cuống loạn mà nhảy dựng lên, vừa rồi, nàng còn muốn tìm cách che giấu, nhưng hiện tại phải làm sao đây? Chỉ mong Trần Trung chưa đọc được nội dung bên trong.

Trần Trung cau mày, gật đầu: "Ngươi phải biết nếu Thánh Thượng đã dám giao cho ngươi, ngài ấy nhất định có cách khiến ngươi phải chết... A!" Hắn thờ dài, lắc đầu.

Thượng Trang nào còn quản chuyện Trần Trung vừa nói? Nàng vội hỏi: "Công công cũng biết nội dung của di chiếu sao?"

Trần Trung run sợ, gật đầu: "Đương nhiên là biết, thời điểm Thánh Thượng đặt bút, là ta ở bên cạnh mài mực."

Một tia may mắn cuối cùng cũng biến mất, nếu đã vậy, di chiếu này cho dù muốn giấu cũng giấu không được.

Nhưng, để y chết, nàng làm sao cam lòng?

Thượng Trang khóc lóc: "Nhưng mà công công, di chiếu này ta không thể lấy ra!"

"Thượng nghĩa!" Trần Trung kinh hãi, Thánh Thượng cân nhắc rất lâu mới giao di chiếu thứ hai cho nàng, đầu tiên, ông ấy tin không ai nghĩ tới trên đời lại có đạo di chiếu thứ hai, thứ hai, cho dù có nghĩ tới cũng không ngờ nó nằm trong tay của nàng. Người đầu tiên bị hoài nghi nên là Trần Trung hắn mới đúng.

Nhưng hiện tại, nàng lại nói không thể lấy ra?

Thượng Trang bỗng nhiên quỳ xuống, cắn răng: "Trần công công, Hoàn Vương điện hạ..." Lời vừa nói ra, nàng vội nuốt về. Trần Trung là tâm phúc của Hoàng đế, hắn sao có thể kháng chỉ có chứ?

Nghe nàng nhắc tới Hoàn Vương, sắc mặt Trần Trung cũng thay đổi, hắn thờ dài: "Việc này, Thánh Thượng phải hạ quyết tâm rất lớn mới đặt bút xuống viết. Thượng nghĩa có điều không biết, trước khi băng hà, Tiên hoàng từng buộc Thánh Thượng phải thế, cho dù Hoàn Vương điện hạ có làm sai chuyện

gì cũng không được làm hại tính mạng ngài ấy."

"Vậy thì vì sao chứ?" Thượng Trang bật thốt lên hỏi, nếu Tiên hoàng đã có chỉ, Hoàng đế với tư cách là nhi tử sao dám không nghe?

"A..." Trần Trung lắc đầu, "Ai mà không có lòng riêng chứ?"

Quả nhiên, Hoàng đế nghi ngờ Nguyên Chính Hoàn nên mới...

Thượng Trang thấp giọng: "Chẳng lẽ công công cũng cho rằng chuyện ở Hưng Viên liên quan tới Vương gia sao?"

"Cái này... Ta không biết." Hắn thật sự không biết, hắn chỉ biết Hoàng đế đã nghi ngờ, cho nên mới hạ quyết tâm giết y như thế. Hắn là nô tài, chỉ biết nghe lệnh chủ tử, nào dám nhiều lời.

Giờ phút này Trần Trung vẫn nhớ rõ thời khắc đó, lúc hạ bút, cánh tay Hoàng đế run rẩy không thôi, ông ấy không nói nhưng hắn biết rõ, trong lòng ông vô cùng khó xử. Đứng trước hiểu nghĩa và giang sơn, Hoàng đế đã lựa chọn giang sơn. Hoặc nói đúng hơn là, ông ấy chỉ muốn giang sơn Nguyên thị đời đời thịnh thế.

Thượng Trang không khỏi bật cười, chỉ là nghi ngờ, vậy mà Hoàng đế đã chờ không được mà ra tay loại bỏ y.

Cũng đúng, nếu bỏ qua lần này, sợ là khó tìm được cơ hội thứ hai.

Hoàng đế cho dù không có chứng cứ rõ ràng, nhưng đây dù sao cũng là di chiếu, không ai dám không nghe theo.

Hoàng đế anh minh cả đời, trước khi chết muốn làm hôn quân một lần, so với giang sơn bên nặng bên nhẹ, ai ai cũng rõ. Nói thật, Thượng Trang vô cùng bội phục lão nhân gia này.

Nhưng, cho dù có vậy, nàng vẫn không thể đứng trước đại diện nhân nhện đọc nội dung của đạo di chiếu này.

Tuyệt đối không!

"Thượng nghĩa mau giấu di chiếu rồi nhanh nhanh ra ngoài đi." Trần Trung nhắc nhở.

Thượng Trang cúi đầu nhìn, không có bất cứ dấu vết nào. Hôm nay Tề Hiền phi đã kiểm tra người nàng, chắc chắn sẽ không có lần thứ hai, bởi vì nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Dài ơi là dài, đã vậy bản convert còn có lỗi, khó dịch quá! Chương này vẫn còn nha mn.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 42-2: Di chiếu (2)

Thời điểm Thượng Trang ra ngoài, mọi người đã quỳ khắp phòng.

Hôm nay quốc tang được phát ra, Thường đại nhân là người đứng ra lo toan mọi việc, mặc dù mọi thứ có hơi đột ngột nhưng rốt cuộc cũng không thể qua loa. Lăng tẩm đã chuẩn bị xong, ba ngày sau Hoàng đế sẽ nhập thổ.

Thượng Trang đi tới quỳ gối trước long sàng, Tề Hiền phi ở gần đó ngược mắt nhìn nàng, hai tay siết chặt, ánh mắt lộ rõ sát khí. Nàng không nhìn bà ta, trong lòng chỉ thầm nghĩ tới nội dung bên trong di chiếu. Nàng nhất quyết sẽ không lấy ra di chiếu này, nàng sao có thể trở mặt nhìn y chết chứ?

Hoàng hậu quỳ trước giường Hoàng đế, khóc lóc nức nở, phảng phất như quên hết những lời Tề Hiền phi nói lúc này.

"Thánh Thượng, chỉ bằng thần thiếp đi theo ngài vậy."

"Nương nương." Cung nữ bên cạnh cũng nức nở đỡ bà.

Tề Hiền phi khẽ ngẩng đầu, lời này của Hoàng hậu là thật hay giả, trong lòng bà ta tự biết.

Thượng Trang lại đột nhiên kinh hãi, thời điểm nhìn Hoàng hậu, trong đầu nàng đột nhiên nghĩ tới một cách: Chết!

Có lẽ Nguyên Chính Hoàn vẫn còn đường sống!

Chỉ là hiện tại nàng cũng không thể nói gì, chỉ đành cung kính yên lặng quỳ một chỗ.

Giữa đêm, có một cung nữ khác tới thay Thượng Trang. Nàng trở về nghỉ ngơi, chỉ sợ sự tình ngày mai còn vất vả hơn nhiều.

Nằm trên giường, rõ ràng đã vô cùng mệt mỏi nhưng nàng lại không có chút cảm giác buồn ngủ. Trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ chuyện vừa rồi, nhưng thoáng chốc liền hỗn loạn cả lên. Nàng ngồi dậy, phát hiện bao gối đầu in hình bóng người.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một thanh âm đột nhiên truyền tới: "Tiểu thư, tiểu thư..."

Là tiếng của Phục Linh!

Nàng mở cửa, kéo Phục Linh vào phòng, cau mày hỏi: "Sao người còn ở trong cung?"

Phục Linh cười đáp: "Vương gia chưa về phủ, vừa rồi nô tỳ nghe nói người trở về nghỉ ngơi nên muốn tới gặp một lát. Tiểu thư chưa ngủ sao?"

Nghe nàng nhắc tới Nguyên Chính Hoàn, Thượng Trang kinh hãi: "Sao Vương gia còn chưa về phủ?" Y không phải Hoàng tử, không cần gác đêm, sao có thể còn ở trong nội cung giờ này?

Phục Linh ngần ra, sau đó liền đáp: "Hình như Hoàng hậu có chuyện muốn nói với Vương gia, cho nên tới giờ vẫn chưa trở về."

Hoàng hậu?

Lúc này Hoàng hậu tìm y để nói cái gì?

Nhìn bộ dáng của Phục Linh, Thượng Trang biết có hỏi cũng không tìm được câu trả lời.

Phục Linh thấy Thượng Trang yên lặng, liền nói: "Sao tiểu thư còn chưa ngủ? Đứng rồi, trận thi đấu mã cầu hôm đó... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Chuyện hôm đó, Thượng Trang tuy ở trên khán đài nhưng cũng không thể thấy rõ, hoặc nói đúng hơn là, sự tình phát sinh quá nhanh, nàng căn bản không kịp phản ứng. Vì thế, Thượng Trang chỉ có thể lắc đầu.

Phục Linh cũng không truy vấn, chỉ nói: "Lúc Vương gia trở về tay còn bị thương, ngài ấy còn dặn không cho nô tỳ kể với ai hết."

Khi đó quá hỗn loạn, nàng căn bản không nhìn thấy y. Y bị thương như thế nào, nàng cũng không biết, nhưng có một chuyện nàng dám khẳng định, vết thương kia chắc chắn không phải do trận đấu, nếu không tổn thương sao có thể nhẹ như vậy?

Nàng bật thốt lên hỏi: "Bị thương thế nào?"

"Không biết, chỉ là miệng vết thương vừa hẹp lại dài." Phục Linh cẩn thận miêu tả.

Vừa hẹp lại dài?

Thượng Trang lại nhớ tới vết thương trên má Nguyên Duật Diệp, nó cũng rất dài.

Rốt cuộc do vật gì gây ra, nàng thật sự không biết.

Lúc này đã qua giờ Tý, bọn họ trò chuyện thêm một lát thì mặt trời cũng mọc.

Rửa mặt thay y phục xong, Thượng Trang ra ngoài thì thấy thái giám cung nữ vây quanh nội viện, sắc mặt có chút khác thường. Nàng tiến lên, hỏi: "Mấy người không cần làm việc sao?" Mới sáng sớm, bọn họ tụ tập ở đây làm gì?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Một tiểu thái giám đáp: "Thượng nghĩa không biết sao? Trần công công chết rồi!"

"Trần công công nào?" Nàng dường như không tin vào lỗ tai của mình.

"Là Trần công công ở ngự tiền đó." Một cung nữ tiếp lời.

Thái giám kia lại nói: "Hiền phi nương nương thấy hán chết trước giường Thánh Thượng. À, Trần công công hầu hạ Thánh Thượng cả đời, lần này hán quyết định như vậy là muốn xuống dưới làm một nô tài trung thành đây."

Phục Linh "A" một tiếng, lúc ở Hưng Viên, khi nàng đưa thuốc dùm tiểu thư còn nói chuyện với Trần công công mấy tiếng, người này vô cùng hiền hòa. Hôm qua còn gặp, nhưng hôm nay người đã chết, Phục Linh cũng không khỏi kinh ngạc.

Thượng Trang đột nhiên nhớ tới gì đó, nhắc váy cầm đầu chạy.

Hôm qua nàng nói nhiều chuyện với Tề Hiền phi như vậy, đột nhiên Trần Trung vào. Lúc đi ra, Tề Hiền phi còn liếc nhìn bọn họ một cái. Hôm nay Trần Trung lại chết, nói là đi theo hầu hạ Thánh Thượng, lý do này quả thật quá mức gượng ép. Trần Trung hầu hạ Hoàng đế cả đời, nếu không tự sát ngay

ngày Thánh Thượng băng hà thì ít nhất cũng phải đợi kết thúc quốc tang mới một lòng đi theo.

Có người ra tay giết hấn.

Tề Hiền phi.

Bà ta sợ Trần Trung cũng biết nội dung trong di chiếu.

Thượng Trang cắn môi, nhưng hấn còn không biết trong tay bà ta có di chiếu giả mà! Có điều với tính cách của Tề Hiền phi, bà ta thà rằng giết một trăm người cũng không bỏ sót một kẻ.

"Tiểu thư!" Phục Linh vội vàng đuổi theo.

Thượng Trang quay đầu nhìn nàng, trầm giọng: "Đừng đi theo ta!"

Phục Linh vội dừng bước, chưa kịp định thần thì nữ tử kia đã chạy đi xa.

Thượng Trang chạy tới Càn Thừa cung, giờ phút này không thấy Trần Trung như ngày thường, trong lòng có chút mất mát. Nàng vội kéo một thái giám, hỏi: "Hoàng hậu nương nương có ở trong không?"

Thái giám lắc đầu: "Hoàng hậu nương nương qua Đông cung rồi, nhưng tính theo thời gian, hiện tại cũng nên trở về."

Nghe vậy, Thượng Trang lập tức xoay người chạy tới Đông cung.

Hôm qua mặc dù nàng đã che miệng được Tề Hiền phi, nhưng di chiếu kia vẫn có khả năng xuất hiện trong ngày Hoàng đế được an táng. Mà hiện tại, Trần Trung đã chết.

Tề Hiền phi là người thông minh, bà ta chắc chắn biết di chiếu thật Hoàng đế sẽ không cho nhiều người xem qua. Vì thế, trừ khử Trần Trung xong, người kế tiếp sợ rằng là nàng. Cho nên, nàng phải nhanh chân một chút.

Hoàng hậu đứng lúc ra khỏi cửa Đông cung, Thượng Trang từ xa thấy bà, vội lớn tiếng gọi: "Nương nương! Hoàng hậu nương nương!"

Hoàng hậu quay đầu sang nhìn, mấy ngày nay liên tục rơi lệ, hiện tại hai mắt đã sưng lớn. Bà ấy hít mắt mới nhìn rõ người tới, An Lăng Vu, nàng ta chạy tới đây làm gì?

"Nô tỳ thỉnh an nương nương." Thượng Trang hành lễ, liếc mắt nhìn cung nữ bên cạnh, sau đó mới nhìn Hoàng hậu, nhỏ giọng, "Nô tỳ có việc muốn nói riêng với người."

Hoàng hậu cười nhạt một tiếng, hoàn toàn không quan tâm tới nàng, chỉ cùng cung nữ đi về phía trước, một mặt nói: "Có chuyện gì thì nói đi, bôn cung còn phải về Càn Thừa cung."

Thượng Trang xoay người đi theo, vẫn thấp giọng: "Chuyện này nương nương chắc chắn sẽ có hứng thú, là chuyện tối hôm qua Hiền phi nương nương định nói với người."

Chuyện hôm qua...

Hoàng hậu trầm tư một lát, đột nhiên chấn động.

Là di chiếu!

Hoàng hậu dừng bước, liếc mắt nhìn cung nữ bên cạnh, trầm giọng: "Người lui xuống đi!"

Chờ cung nữ rời đi, Hoàng hậu mới quay đầu nhìn, cau mày hỏi: "Làm sao người biết?"

Thượng Trang không trả lời, chỉ nói: "Nương nương nên biết di chiếu trong tay Hiền phi nương nương là giả."

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, di chiếu trong tay Tề Hiền phi là thật hay giả, bà còn không biết sao? À ta chỉ đơn giản là muốn Nguyên Duật Diệp đăng cơ mà thôi. Mà Tề Hiền phi có thể mờ lời với bà, trong cung tương lai chắc chắn sẽ có hai Thái hậu.

Bà không chủ động hỏi vì muốn Tề Hiền phi chủ động tới tìm.

Ánh mắt xẹt qua cung nữ trước mặt, Hoàng hậu nói: "Trong cung, biết quá nhiều sẽ phải chết." Mặc kệ An Lăng Vu biết chuyện này bằng cách nào, nhưng một khi đã biết, bà không thể giữ nàng ta lại.

Thượng Trang tiến lên chắn đường Hoàng hậu, thấp giọng: "Nô tỳ cả gan, thỉnh nương nương dỗi bước."

Gần đây có một thiên diện, ngày thường sẽ không có ai tới.

Thấy Hoàng hậu không di chuyển, Thượng Trang đành phải nói: "Thánh Thượng quả thực có để lại đạo di chiếu thứ hai."

"Người nói cái gì?"

Thượng Trang không nói gì, chỉ xoay người về hướng thiên điện.

Đóng cửa lại, Hoàng hậu mới lên tiếng: "Di chiếu của Thánh Thượng viết cái gì?" Nếu thật sự có di chiếu, bà cũng không cần sợ sự quản chế của mẫu tử Tề Hiền phi nữa!

Thượng Trang quỳ xuống: "Nô tỳ không mang di chiếu trên người, nhưng nội dung nô tỳ có thể nói người biết. Thánh Thượng truyền ngôi cho Thành Vương điện hạ, đồng thời phong người làm Hoàng thái hậu." Chuyện ban chết cho Nguyên Chính Hoàn, nàng không thể nói, chuyện Tề Hiền phi cũng phải tuân táng, nàng cũng không thể lên tiếng.

Hoàng hậu vốn đang thất vọng, nhưng nghe một câu kia, toàn thân run lên! Bà làm Thái hậu, vậy Tề Hiền phi...

Không cần nói rõ, trong lòng bà cũng đoán được ít nhiều.

Hoàng hậu cao hứng, đưa tay ra: "Di chiếu người để ở đâu? Mau giao ra đây! Người có điều kiện gì bốn cung cũng sẽ đồng ý!" Ai đáng cơ với bà mà nói đã không quan trọng, mà giờ khắc này bà có thể quang minh chính đại diệt trừ Tề Hiền phi, bà sao có thể bỏ qua?

Thượng Trang cắn môi, di chiếu nàng không thể đưa, bằng không nàng cũng sẽ không đi tìm Hoàng hậu.

Thấy nàng bất động, Hoàng hậu cau mày: "Sao hả?"

"Nương nương thứ tội, di chiếu đó, nô tỳ không thể lấy ra." Thượng Trang cúi đầu, thấp giọng.

"Bên trên di chiếu còn viết cái gì?"

"Nô tỳ không thể nói." Nàng kiên định.

Hoàng hậu nhìn người quỳ bên dưới, chẳng lẽ trong di chiếu còn ý gì khác sao?

Cũng đúng, tâm tư của Hoàng đế và nữ tử này, trước giờ bà đều không thể nhìn thấu.

Không nói, cũng được.

"Vậy người tìm bốn cung làm gì?"

Không thể nói vì chuyện của Nguyên Chính Hoàn, Thượng Trang chỉ đành nói dối: "Hiền phi nương nương đã biết trong tay nô tỳ có di chiếu, sáng nay Trần công công chết hẳn cũng vì chuyện này. Người tiếp theo nói không chừng sẽ là nô tỳ. Nô tỳ, muốn sống."

"Vậy sao?" Hoàng hậu nhíu mày: "Vậy người muốn bốn cung làm thế nào?"

Nàng cung kính cúi đầu: "Nương nương chỉ sửa di chiếu trong tay Tề Hiền phi là được." Sau đó, bọn họ muốn thay đổi cái gì cũng không liên quan tới Nguyên Chính Hoàn. Bất kể Hoàng hậu hay Tề Hiền phi, không ai có thể có ánh mắt sắc bén như Hoàng đế.

"Vậy di chiếu kia..."

"Di chiếu được giấu ở nơi không ai tìm được, tới ngày tân hoàng đăng cơ, nô tỳ sẽ tự tay hủy nó." Thời điểm nói ra lời này, nàng nhin không được mà toàn thân run lên.

Hiện tại Hoàng đế đã băng hà, Trần công công cũng chết, người biết rõ chuyện này sợ là chỉ có mình nàng. Còn về mặt chỉ áp chết nàng...

Không, giờ phút này nàng không nghĩ nhiều như vậy.

Hoàng hậu đột nhiên cười lớn: "Người thật ro gan, việc này một khi truyền ra ngoài, đừng nói là người, ngay cả bốn cung sống được!" Mặc kệ nội dung bên trong di chiếu giả có giống di chiếu thật thế nào, nhưng giả vẫn là giả, vĩnh viễn không thể thành thật.

Thượng Trang vẫn không ngẩng đầu: "Nô tỳ sẽ tự quý trọng mạng nhỏ của mình." Cho dù có chết, nàng cũng không thể để người ngoài biết được sự tình này.

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, nâng bước ra ngoài.

Thượng Trang chần chờ một lúc, cuối cùng cũng đứng lên đi theo.

.....

Trong Càn Thừa cung, nghe tin Hoàng hậu tới, thời điểm quay đầu, Tề Hiền phi nhìn thấy Thượng Trang đi theo phía sau, không khỏi cả kinh.

Hoàng hậu đi tới, thấp giọng: "Hôm qua Hiền phi có phải còn lời chưa nói hết sao?" Dứt lời, Hoàng hậu liền nâng bước vào trong, không thèm đưa mắt nhìn Tề Hiền phi.

Trong lòng Tề Hiền phi lập tức cao hứng, vội vàng đi theo.

Thấy hai người vào phòng, trái tim Thượng Trang dường như bị ai đó bóp nghẹn. Nàng bất giác quay đầu, sau tấm bình phong, các vị Hoàng tử vẫn còn quỳ dưới đất. Nàng thấy Nguyên Duật Diệp, hần đang cúi đầu, sắc mặt nhìn không rõ lắm. Có lẽ hần vẫn không biết chuyện mẫu phi của mình đang làm.

Hoàng hậu ngồi xuống giường, nhìn nữ tử đi theo, mở miệng hỏi: "Chuyện gì?"

Tề Hiền phi cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó mới thấp giọng đem toàn bộ nói lại một lần. Lúc này, bà hoàn toàn không lo Hoàng hậu không đồng ý.

Hoàng hậu cười lạnh, quả nhiên giống như dự đoán, chỉ cần giúp Nguyên Duật Diệp đăng cơ, hậu cung này sẽ có hai Thái hậu.

"Ha ha..." Hoàng hậu bật cười, trầm giọng: "Diệp Nhi vẫn vô song toàn, để nó đăng cơ, bốn cung đương nhiên không có hai lời."

Tề Hiền phi cũng khẽ cười, lại nghe Hoàng hậu tiếp tục: "Có điều, Tề Hiền phi nói hậu cung sẽ có hai Thái hậu, chuyện này bốn cung không đồng ý!"

Nghe vậy, sắc mặt Tề Hiền phi lập tức thay đổi, không đợi bà ta lên tiếng, Hoàng hậu đã nói: "Theo như bốn cung biết, di chiếu thật sự có ghi sẽ truyền ngôi cho Ngũ hoàng tử, bốn cung là Thái hậu, còn Hiền phi phải tuân theo!"

Hai người bọn họ tranh đấu cả nửa đời người, tới cuối cùng vẫn không chịu buông tha.

Tề Hiền phi cả kinh, cắn răng nói: "Hoàng hậu nương nương được một tác lại đòi một thước." Hiện tại, Nguyên Duật Diệp là Hoàng tử có thể lực lớn nhất, nếu Hoàng hậu đã không muốn uống rượu mời, vậy bà cũng không cần phải tiếp tục nhượng bộ.

Hoàng hậu cười lạnh: "Bốn cung có được một tác lại đòi một thước hay không trong lòng Hiền phi biết rõ. Sao vậy? Ngươi cho rằng giết Trần công công rồi thì không còn ai biết được nội dung của di chiếu sao?"

Trái tim Tề Hiền phi bỗng nhiên trầm xuống, trong đầu đột nhiên nhớ tới An Lăng Vu, răng cắn môi càng chặt.

À ta dám đem chuyện này nói với Hoàng hậu!

Thấy sắc mặt Hiền phi thay đổi, Hoàng hậu liền đứng dậy: "Đừng nghĩ tới chuyện diệt trừ ai đó nữa, nội dung di chiếu bốn cung đã biết, nếu ngươi còn tiếp tục ngoan cố thì đừng trách bốn cung vô tình. Nếu nghe lời, con ngươi tương lai sẽ là Hoàng đế của Tây Chu ta. Nếu không, bốn cung lấy thân phận là chính cung nương nương phản đối hần đăng cơ, cho dù hần có thành công bước lên đế tọa cũng sẽ bị người đời phi nhổ." Bà quay đầu nhìn Tề Hiền phi, gần từng chữ một, "Còn nữa, trong di chiếu của Thánh Thượng, người được truyền ngôi căn bản không phải hần. Ngươi có muốn bốn cung cầm di chiếu ra đọc hay không?"

Nếu An Lăng Vu đã không chịu mang ra, vậy nội dung di chiếu cho dù có bị bà xuyên tạc cũng không ai biết.

Tề Hiền phi hoảng loạn lui về sau mấy bước, khuôn mặt tái nhợt, hỏi: "Thánh Thượng định truyền ngôi cho ai?"

"Truyền cho ai ngươi không cần biết, chỉ cần một câu nói của ngươi, vị trí này chắc chắn sẽ dành cho Ngũ hoàng tử Tây Chu, Nguyên Duật Diệp." Hoàng hậu cười thâm trong lòng, ngữ khí vô cùng bình tĩnh.

Nhiều năm như vậy, chỉ có lần này bà mới hoàn toàn nắm được thế thượng phong.

Tề Hiền phi run sợ nửa ngày, đột nhiên bật cười: "Nếu đã vậy, Hoàng hậu nương nương tại sao không lấy di chiếu thật ra?"

Lấy ra? Di chiếu kia căn bản không ở trong tay bà, lấy ra như thế nào?

Hoàng hậu nhún mày, trầm giọng: "Nếu thật sự lấy ra, con ngươi sẽ không thể trở thành Hoàng đế."

Tề Hiền phi cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ Hoàng hậu đang lo lắng, bởi vì vị trí Hoàng thái hậu vốn cũng không thuộc về bà ta.

Hai tay siết chặt thành nắm, Tề Hiền phi nào ngờ được sự tình bên trong còn có duyên cớ khác. Nhưng hiện tại bà nên làm thế nào đây? Để Diệp Nhi lên làm Hoàng đế, vậy không phải sẽ để Hoàng hậu hưởng lợi hay sao?

Còn bà, phải chết sao? Như vậy thì thế nào?

Thượng Trang nhìn hai người đi ra, sắc mặt Tề Hiền phi trắng bệch, Hoàng hậu tuy vẫn giữ được bình tĩnh nhưng hai mắt cũng lộ ra tia hoảng loạn. Nàng cẩn thận cúi đầu, trong chuyện này nàng chỉ không muốn Nguyên Chính Hoàn chết, còn những sự tình khác, nàng sẽ không làm trái nguyện vọng của Hoàng đế.

Không, còn chuyện của Tề Hiền phi...

Trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt của Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang khẽ lắc đầu, thôi, đó dù sao cũng là mẫu phi của hắn, hắn nhất định sẽ không trơ mắt nhìn bà tuần táng. Cho nên, từ đầu tới cuối nàng đều không nói ra chuyện của Tề Hiền phi.

Nàng cần nhắc tới lui, rốt cuộc cũng vì cái mạng nhỏ của mình. Bất kể là Hoàng hậu hay Tề Hiền phi, tới cuối cùng sợ rằng không ai bỏ qua cho nàng.

.....

Hai ngày này, nghe nói chuyện triều chính đều do Mộ Dung thừa tướng tạm thời xử lý, vết thương trên người có lẽ đã không còn đáng ngại.

Ngày Hoàng đế nhập quan, trên triều, quần thần chờ hồi lâu mới thấy Hoàng hậu xuất hiện. Trong tay thái giám đi cạnh có cầm một chiếc hộp điều khắc tinh tế, bên trong đang đựng thứ gì, nội tâm mỗi người đều có đáp án.

Hoàng hậu đứng trước long ý, lên tiếng: "Lấy đi chiếu ra."

"Vâng." Thái giám đáp một tiếng, sau đó cẩn thận mở chiếc hộp, lấy đi chiếu ra.

Mọi người lập tức quỳ xuống, nghe thái giám đọc: "Ngũ hoàng tử Nguyên Duật Diệp, văn võ song toàn, rất được lòng trẫm, có khả năng kế thừa cơ nghiệp thiên thu của Đại Chu ta, nay chiếu cáo thiên hạ, kế vị Hoàng đế. Phong Đức Nguyên hoàng hậu làm Hoàng thái hậu, Hiền phi Tề thị, tuần táng cùng trẫm."

Nguyên Duật Diệp lập tức ngẩng đầu, một khắc này, không biết tại sao, hắn lại đột nhiên đứng lên.

Hoàng hậu cũng đưa mắt nhìn hắn, nhắc nhở: "Các ngươi còn không hành lễ với tân quân?"

Quần thần lập tức cúi đầu, đồng thanh: "Chúng thần tham kiến Ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Mộ Dung Vân Sở gạt mình, lặng lẽ đưa mắt nhìn thánh chỉ trong tay thái giám, không biết vì sao, trong lòng hắn lại ảm ảm cảm thấy có gì khác thường. Có điều, với sự hiểu biết của hắn về Tiên hoàng, nội dung trong đạo di chiếu này hoàn toàn phù hợp với phong cách của ông.

Giữ Hoàng hậu, tuần táng mẹ ruột.

Hắn thờ dài một tiếng, lại cúi đầu.

Nguyên Duật Diệp ngẩng người, bật thốt lên nói: "Hoàng..."

Hoàng hậu lập tức cắt ngang: "Hoàng Thượng hồ đồ rồi, người đáng lễ phải gọi ai gia một tiếng - Mẫu hậu."

Đúng vậy, mẫu hậu.

Từ nay về sau, bà chính là Thái hậu Tây Chu duy nhất, bà vẫn là nữ nhân có thân phận cao quý nhất trong hậu cung Tây Chu, cho dù tân quân trước mặt không phải con ruột của bà!

Nguyên Duật Diệp trầm tư một lát, bỗng nhiên xoay người chạy nhanh ra ngoài.

"Hoàng Thượng!" Hoàng hậu gọi hắn một tiếng, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Giờ phút này, sợ là không kịp nữa rồi.

Đoạn đường này rốt cuộc dài như thế nào, Nguyên Duật Diệp cũng không biết rõ.

Từ xa, nhìn thị vệ đứng ngoài tầm cung của Tề Hiền phi, trong lòng hắn vô cùng như nước, điên loạn tiến lên.

"Hoàng Thượng xin dừng bước!"

Lúc này, bên trong truyền tới tiếng vang rất lớn, sau đó là tiếng nước nổ của Ti Y: "Nương nương..."

Nguyên Duật Diệp nào quản được nhiều chuyện như vậy, hắn gạt tay thị vệ giữ cửa, xông vào: "Mẫu phi!"

Nghe giọng nói của hắn, Ti Y lập tức quay đầu, khóc lóc: "Vương gia, ngài cuối cùng cũng tới rồi."

"Ti Y..." Khóe miệng Tề Hiền phi trào ra một ngụm máu tươi, bà khó khăn cười, lên tiếng: "Nên đổi cách gọi rồi, nó không còn là Vương gia nữa." Vừa rồi bà đã nghe cách thị vệ giữ cửa gọi hắn.

Tốt quá, Hoàng hậu không nuốt lời, con của bà cuối cùng cũng trở thành Hoàng đế!

"A!" Con đầu lại ập tới, máu tươi trào ra mỗi lúc một nhiều.

"Mẫu phi!" Nguyên Duật Diệp tiến lên, ôm lấy thân thể của bà, gào thét, "Thái y! Mau truyền thái y!"

Ti Y khóc lóc ngã quỳ một bên, mặc kệ hấn có lớn tiếng cỡ nào, mọi người đều coi nhưng không nghe thấy. Hiện tại cho dù hấn đã là Hoàng đế, nhưng mệnh lệnh bọn họ phải tuân theo vẫn là di chiếu, cho nên, không ai dám truyền thái y, mà cho dù có truyền được người tới, thái y cũng chưa chắc sẽ ra tay tương trợ.

"Diệp Nhi..." Tề Hiền phi run rẩy đưa tay xoa gương mặt hấn, thần sắc tuy thống khổ nhưng vẫn lộ ra ý cười.

Nguyên Duật Diệp cả kinh, bật thốt lên hỏi: "Di chiếu... Di chiếu sao lại..."

"Không!" Bà ta vội che miệng hấn, hấn muốn nói di chiếu này là giả, nhưng cho dù là đúng hay sai, bà sao có thể để hấn biết?

Đứa con trai này của bà tâm cao khí ngạo, cho nên, bà không thể.

Tề Hiền phi cực lực lắc đầu, thì thào lên tiếng: "Di chiếu... Là thật. Con chính là người thừa kế đế vị... Còn mẫu phi phải đi theo... Hầu hạ Thánh Thượng... Là chuyện phải làm... Mẫu phi cam tâm tình nguyện."

"Không... Đừng... Mẫu phi..." Nguyên Duật Diệp ôm chặt lấy bà, khóc lóc như một đứa trẻ. Mặc kệ trước kia bà có bao nhiêu dã tâm, nhưng giờ khắc này, bà chỉ là mẫu thân của hấn, là người mẹ một mực yêu thương hấn, cho nên, mỗi lần bà muốn hấn làm cái gì, hấn đều cố gắng hoàn thành tất cả. Nhưng hôm nay, bà cứ như vậy mà ra đi, kêu hấn làm sao không thương tâm được chứ?

"Diệp Nhi, con nghe mẫu phi nói... Người của Hoàng hậu..." Tề Hiền phi cực lực duy trì ý thức của mình, "An Lăng Vu... Nhất định phải diệt trừ nàng ta... Nhớ kỹ..."

Dứt lời, cánh tay Tề Hiền phi rơi xuống, hai mắt nhắm lại. Tuy bà ta chưa kịp nói hết nhưng Nguyên Duật Diệp đương nhiên nghe hiểu.

"Mẫu phi!" Hấn khóc lóc gào thét, nhưng người trong ngực đã không còn cách nào tỉnh lại.

"Nương nương!" Ti Y cũng không thể kìm chế.

Nguyên Duật Diệp nửa quỳ dưới đất, định ôm Tề Hiền phi đặt xuống giường, nhưng hấn thử mấy lần, cơ thể vẫn không cử động được, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Thời điểm tiền triều truyền tin tới, Thượng Trang vẫn còn ở trong Càn Thừa cung. Nghe nói Thành Vương đăng cơ, Hoàng hậu lên làm Hoàng thái hậu, sau đó, nghe tin Tề Hiền phi tuấn táng theo Tiên đế, cả người nàng run lên.

Ngày đó nàng có ý che giấu việc này, nhưng thật không ngờ, Hoàng hậu vẫn nhất quyết không buông tha bà ta!

Không đúng, hiện tại phải gọi là Thái hậu rồi.

"Thượng nghĩa." Một cung nữ thấy nàng ngơ ngác đứng đấy, nhin không được mà gọi một tiếng.

Thượng Trang hoàn hồn, khẽ cười một tiếng rồi xoay người đi qua một bên.

Tề Hiền phi đã mất, tân đế truy phong bà là Nhân Đức hoàng hậu, theo Tiên đế nhập thổ quy an.

Thái hậu nhìn Thái tử nằm trong quan tài, thì thào gọi: "Phong Nhi." Nước mắt ngăn không được, cứ thế mà chảy xuống.

Hiện tại bà cuối cùng cũng ngồi lên được vị trí Thái hậu, nhưng thứ bà mất đi lại nhiều như vậy.

Thời điểm đưa tang, Thượng Trang không đi cùng. Nàng sai người quét dọn trong ngoài Càn Thừa cung, bởi vì ít ngày nữa, tân quân sẽ dọn tới đây.

Trần Trung đi rồi, tổng quản mới tới họ Trương sắp xếp mọi chuyện vô cùng tỉ mỉ.

Thượng Trang gần tới nội vụ phủ thì vô tình gặp Nguyên Chính Hoàn đang chờ trên hành lang. Không khỏi kinh hãi, nàng chưa từng nghĩ y hiện tại còn chưa xuất cung.

"Thượng Trang." Y khẽ gọi, trong giọng nói không giấu được sự mệt mỏi, có lẽ mấy ngày nay y chưa được nghỉ ngơi một cách thật sự.

Nàng tiến lên hành lễ, ánh mắt dừng trên tay y, quả nhiên như Phục Linh nói, miệng vết thương trên người y vừa dài vừa hẹp, bề ngoài khá giống với vết thương trên mặt của Nguyên Duật Diệp.

Y thoạt nhìn đã gầy hơn rồi.

"Sao vương gia lại ở đây?" Nàng thấp giọng hỏi, sau đó lại đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy Mạc Tầm.

Y không đáp, chỉ hỏi: "Thượng Trang, nếu ta mở lời xin ngươì với Thái hậu, ngươì có đồng ý theo ta xuất cung không?"

Thượng Trang không khỏi chấn động, đây là lần thứ hai y nói muốn nàng xuất cung. Nhưng cho dù là lần trước hay hiện tại, nàng đều một mực từ chối.

Nàng vừa dùng điều kiện để Thái hậu dùng di chiếu giả truyền ngôi, thử hỏi bà ta sao có thể dễ dàng thả nàng xuất cung?

Nếu lúc này Nguyên Chính Hoàn đi, Thái hậu chắc chắn sẽ nghỉ ngơi.

"Vương gia..."

Nàng vừa lên tiếng liền bị y cắt ngang: "Mấy ngày trước, Thái hậu muốn ta tra chuyện ở Hưng Viên, và ta đã đồng ý. Bà ấy nói chỉ cần làm xong sẽ đồng ý với ta một điều kiện."

Mấy ngày trước?

Thì ra Thái hậu tìm y là vì chuyện này! Thái hậu không tin Nguyên Duật Diệp, cho nên bà ấy mới đi tìm Nguyên Chính Hoàn. Khi đó Thái tử xảy ra chuyện, bà ta chỉ có một cách là đi tìm y.

Nàng bật thốt lên hỏi: "Ngài biết ai gây ra chuyện này sao?" Nguyên Duật Diệp không phải một mực nghỉ ngơi y làm ra chuyện này sao? Nếu có thể tìm thấy hung thủ, vậy điều đó chứng minh y hoàn toàn trong sạch.

Nguyên Chính Hoàn gật đầu: "Là thái bộc bỏ bê nhiệm vụ, mà hắn đã bị Tiên hoàng ban chết rồi."

Kính ngạc nhìn y, nàng thật không ngờ y lại dùng kết quả này trả lời Thái hậu!

Thượng Trang thấp giọng: "Chuyện ngựa bị người ta hạ độc..."

"Thượng Trang." Y ngừng đầu, cắt ngang, "Việc này đừng nhắc lại nữa." Sự tình ngựa bị kẻ khác động tay chân chỉ có vài người biết rõ, y tra càng sâu, manh mối vụn vặt khiến y cảm thấy khác thường. Ngay từ đầu, y cho rằng hung thủ là Nguyên Duật Diệp, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ không giống. Y không muốn tiếp tục tra xét nữa, bởi vì chuyện liên quan tới hắn, y vẫn là không nhúng tay vào thì tốt hơn.

Nam tử cho xe lăn đi về phía trước, thấp giọng: "Rời khỏi đây, được không?" Y cũng mệt mỏi rồi, mà chuyện này là kết quả mà y mong muốn. Y tạm thời, nên rời khỏi đây.

Đúng vậy, chỉ là tạm thời.

Có thể cùng nàng không ở chỗ này.

Thượng Trang ngo ngác nhìn nam tử trước mặt, nước mắt bất giác chảy ra. Nàng cố gắng không để phát ra thanh âm, kìm nén mở miệng cự tuyệt: "Thượng Trang... Không muốn rời khỏi đây."

Thân thể y run lên, không tin hỏi: "Vì sao chứ?" Trước đây, nàng là vì Tiên đế, nhưng tình hình hiện tại giống sao? Nàng còn có kỳ điều gì nữa chứ?

"Bởi vì nô tỳ đã không cưỡng được sự hấp dẫn của quyền lực." Nói xong, Thượng Trang cắn môi, ép buộc bản thân phải thật bình tĩnh.

Nam tử khẽ cười, lắc đầu: "Đừng làm loạn nữa Thượng Trang, ngươi không phải là người như thế." Cảm giác nàng cho y, từ trước tới giờ đều không phải vậy.

Y đưa tay tới nắm lấy tay nàng, nhưng trong một khắc đó, nữ tử đột nhiên lui lại, đầu ngón tay y run lên, cuối cùng đành buông xuống.

"Thượng Trang!"

"Nô tỳ còn có việc phải qua nội vụ phủ một chuyện, xin cáo lui trước." Hành lễ với y xong, nàng nhanh chóng chạy đi. Trái tim đau quá, nhưng nàng vẫn ép mình cắn răng tiếp tục chạy, càng chạy càng nhanh.

Mạc Tầm đứng ở xa, hai tay siết chặt thành nắm. Công phu hắn rất tốt, cho nên có thể nghe rõ lời hai người nói. Giờ phút này, hắn lập tức xông lên phía trước. Có lẽ, hắn cũng không hi vọng Thượng Trang và chủ tử nhà mình ở cùng một chỗ, nhưng lời nàng nói lại làm tổn thương y như vậy, nội tâm hắn không khỏi không tức giận.

Nghe tiếng bước chân rồi đi, y đột nhiên giơ tay xoa ngực.

"Mạc Tầm, vì sao các nàng..."

Mạc Tầm chưa xốt khuyên: "Chủ tử, ngài còn có Mạc Tầm, Mạc Tầm sẽ vĩnh viễn không rời xa ngài!" Hắn lại quay đầu nhìn theo phương hướng nữ tử kia rồi đi, cắn răng, "Tiên đế tuổi tác đã cao, nàng ta đương nhiên sẽ không vừa lòng, hiện tại tân hoàng đăng cơ, đôi mắt nàng ta... Sợ là không chờ được! Nữ tử như vậy, chủ tử cần gì phải lưu luyến!"

Thấy y im lặng, Mạc Tầm tự biết mình nói sai, lời mắng chửi đành phải nuốt xuống: "Chủ tử, lát nữa hồi phủ, chúng ta dâng tấu chương xin rời kinh đi."

Nguyên Chính Hoàn không nói lời nào, y quả thật nên rời kinh rồi, nhưng giờ phút này, trái tim y không buông bỏ được. Như vậy kêu y sao có thể an tâm rời đi chứ?

Ra khỏi nội vụ phủ, Thượng Trang thấy bọn Linh Khuyết vào cung.

Thái hậu từ Quan Sư cung dọn tới Úc Ninh cung, mà Quan Sư cung hôm nay đã có chủ mới - Mộ Dung Vân Khương.

Những phi tần của Tiên hoàng không có con trai đều dọn tới chùa của hoàng gia, cả đời cầu phúc cho hoàng gia.

Mãi tới tối, Nguyên Duật Diệp mới trở về.

Cung nhân trong Càn Thừa cung đã quỳ dưới đất, cung nghênh tân hoàng.

Vừa vào cửa, nhìn thấy Thượng Trang, Nguyên Duật Diệp không khỏi nhú mày. Lúc này hắn mới nhớ tới những lời cuối cùng Tề Hiền phi nói trước khi lâm chung.

Nữ nhân này là người của Thái hậu, bà muốn hắn không từ thủ đoạn diệt trừ nàng.

Trái tim hắn run lên, diệt trừ nàng...

Nguyên Duật Diệp loạng choạng lui về sau nửa bước, Trương công công vội vàng đỡ lấy thân thể hắn, hoảng sợ gọi: "Hoàng Thượng!"

"Hoàng Thượng!" Linh Khuyết cũng vội vàng tiến lên dìu hắn.

Hắn lắc đầu, ra hiệu cho Linh Khuyết: "Kêu bọn họ lui ra đi."

Chờ tất cả lui xuống hết, Linh Khuyết mới dìu hắn nằm xuống giường, nhỏ giọng: "Có cần nghỉ ngơi không?"

Mấy ngày nay, ở vương phủ, hắn chưa từng chợp mắt. Chuyện của Tề Hiền phi, nàng cũng mới nghe nói, hôm nay gặp trên đường, nàng liền biết hắn chẳng qua là cố gắng chống cự.

Trái tim nàng thật sự rất đau.

Nguyên Duật Diệp lắc đầu, lại gọi: "Linh Khuyết..."

"Vâng." Nàng trả lời một tiếng, lại kéo chăn đắp lên cho hắn, thấp giọng hỏi: "Cánh tay còn đau phải không?"

"Đau lắm." Hắn khàn giọng.

Nữ tử cẩn thận xoa bờ vai của hắn, vành mắt đỏ ửng, từ trước tới giờ hắn luôn kiên cường, từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn như vậy. Càng nhìn, trái tim hắn càng đau nhức.

"Linh Khuyết, người nói xem phụ hoàng sao lại hạ di chiếu như vậy?" Nhớ lại khoảnh khắc mẫu phi chết trong lòng mình, hắn thật muốn tự giết chính mình!

Hắn là thiên tử cao cao tại thượng thì có thể nào? Ngay cả mẫu phi hắn cũng không cứu được!

Linh Khuyết cúi người, khuyên: "Nương nương đi rồi, xin ngài nén bi thương."

Hắn bỗng nhiên mở to hai mắt, nắm chặt tay nàng, nhiều lần thử lên tiếng, cuối cùng cũng mở miệng: "Mẫu phi muốn ta... Muốn ta..." Nguyên Duật Diệp cắn môi, chuyện đó, hắn vẫn không cách nào nói ra bằng lời.

Linh Khuyết chỉ cho rằng hắn thương nhớ Tề Hiền phi mà đau lòng, đành khuyên: "Ngài đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ chút đi, ta vẫn sẽ ở đây cùng, được không?"

Hắn không trả lời, vẫn nằm không nhúc nhích.

Linh Khuyết nhìn hắn nằm một lúc mới nhắm mắt lại ngủ, nàng nắm chặt cánh tay lạnh như băng kia, cẩn thận giúp hắn chỉnh lại chăn mền. Sau đó, nàng mới đứng dậy ra ngoài, gọi cung nữ mang thêm lò sưởi tới.

Lúc đóng cửa, Linh Khuyết vô tình thấy Thượng Trang đứng hầu bên ngoài. Nàng chần chờ một lúc, cuối cùng mới tiến lên: "Mấy ngày nay Thượng nghĩa cũng mệt mỏi rồi, chỉ bằng về phòng nghỉ ngơi chút đi, Hoàng Thượng ở đây đã có ta rồi."

Thượng Trang gật đầu.

Linh Khuyết vào trong, qua một lúc liền nghe cung nhân vào báo Mộ Dung Vân Khương tới. Nàng lập tức tiến lên, hành lễ.

Mộ Dung Vân Khương được Thanh Nhi đỡ tiến lên, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy?"

"Ngài ấy chỉ mệt mỏi thôi." Linh Khuyết cúi đầu đáp.

Mộ Dung Vân Khương gạt đầu, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh hắn. Hai nha đầu thức thòi, lập tức lui ra.

"Mẫu phi, mẫu phi..." Nam tử trên giường khẽ gọi, cung mày nhíu lại, thái dương rờn rờn mồ hôi.

Mộ Dung Vân Khương thở dài một tiếng, vội vàng lấy khăn giúp hắn lau sạch.

Linh Khuyết và Thanh Nhi đứng hầu bên ngoài, qua một lúc thì thấy Mộ Dung Vân Sở tới. Thanh Nhi tự hồ vô cùng cao hứng, nhanh chóng tiến lên nghênh đón.

Linh Khuyết cúi đầu lui xuống.

Nguyên Duật Diệp tỉnh lại mới phát hiện người ngồi bên cạnh là Mộ Dung Vân Khương. Hắn ngượng ngùng đứng dậy, đúng lúc thấy Mộ Dung thừa tướng đi vào, hành lễ: "Hoàng Thượng, đại điển đăng cơ sẽ tiến hành vào ngày mai."

Nguyên Duật Diệp gạt đầu, chuyện này đã có lẽ bộ xử lý, cũng không cần quan tâm quá nhiều. Hắn hỏi qua loa vài câu rồi cho Mộ Dung thừa tướng lui xuống. Mộ Dung Vân Khương cũng nhanh chóng cáo từ ra ngoài.

"Ca." Nàng thấp giọng gọi.

Mộ Dung Vân Sở quay đầu, thấy vành mắt nàng đã ửng đỏ thì không khỏi cau mày: "Sao vậy?"

Hắn coi như không biết gì cả, nhưng nàng nghe xong, nội tâm lại như bị lửa thiêu đốt: "Lần trước huynh bị muội bị thương. Cái hôm ở Hưng Viên, tội gì còn kêu chàng tới bảo vệ muội." Ngày đó Tôn Dịch Chi không ở bên hắn, về sau nghe nói vết thương của hắn tái phát. Thanh Nhi tới báo với nàng, cả người hắn toàn là máu, nàng thật sự bị dọa tới ngất đi.

Mộ Dung Vân Sở khẽ cười, hắn còn tưởng là chuyện gì to lớn: "Nha đầu ngốc, ta đương nhiên phải bảo vệ quốc mẫu của Tây Chu rồi. Muội đừng khóc nữa, bộ dáng hiện tại thật khó coi."

Thanh Nhi chen vào: "Nếu thiếu gia không muốn tiểu thư khóc thì phải chiều cổ bản thân mình. Nếu Tôn Dịch Chi không hầu hạ ngài tốt, lần sau Thanh Nhi sẽ đi xử lý hắn."

Nghe Thanh Nhi nói, Mộ Dung Vân Khương nhin không được mà bật cười.

Ba người hàn huyên thêm vài câu rồi tách ra rời đi.

Nguyên Duật Diệp ngậy người một mình trong tấm cung, đầu óc vẫn vô cùng hỗn loạn. Hắn cắn răng, đứng dậy ra ngoài, không cho ai đi theo.

Thượng Trang ngồi trong phòng, lấy di chiếu ra xem, nàng biết, hiện tại Thái hậu không tới tìm nàng, nhưng tương lai sẽ tìm cách xử trí.

Đang suy nghĩ miên man, cánh cửa đột nhiên bị ai đó đẩy ra, nàng kinh hãi ngược mắt, thấy Nguyên Duật Diệp đột nhiên xông vào.

Cánh tay run lên, di chiếu theo đó mà rơi xuống.

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp lập tức thay đổi, đó là vật gì, hắn rõ hơn ai hết.

Thượng Trang vội cúi người nhặt lấy, bà vai bị hắn đột nhiên giữ chặt, ánh mắt chăm chăm nhìn nữ tử phía trước...

Cuối cùng cũng xong chương này, ngày mai mình gộp chương 42 lại nhé!!

PR truyện mới thêm lần nữa: Hiện tại mình có edit thêm bộ Danh môn nhất phẩm quý nữ (thể loại xuyên không, gia đấu), bạn nào có thời gian rảnh thì vào ủng hộ mình nha!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 43-1: Người kế vị (Phần 1)

Thượng Trang không khỏi giật mình, nàng sao có thể ngờ tới chuyện hắn đột nhiên xông tới đây?

Đúng rồi, hiện tại hắn là Hoàng đế, có ai dám quẫn hắn đi đâu nữa sao?

Nàng vốn định cúi người cầm chiếu thư lên, nhưng Nguyên Duật Diệp lại liếc nhìn nàng.

Trầm tư một lúc, hần mới cầm di chiếu tỉ mỉ đọc mấy lần, sau đó, hần lại đột nhiên bật cười.

Mẫu phi nói không sai, hần chính là người kế vị chính thống!

Nhưng hần rút cuộc cũng biết hiểu câu cuối cùng của bà, An Lăng Vu, nữ nhân này thật sự không tầm thường!

Càng nghĩ, cánh tay cầm di chiếu càng buộc chặt, hần lạnh lùng nhìn nàng, nhanh chóng bước lên, một tay bóp giữ chiếc cổ trắng ngần. Đạo di chiếu kia rơi xuống, hần lập tức đá một cước thật mạnh.

"Đây..." Hít thở không thông, nàng không thể giải thích, nhưng sự thật là nàng đã che giấu di chiếu thật.

"Vì y nên người mới không lấy di chiếu này ra, đúng không?" Nguyên Duật Diệp cắn răng hỏi, nếu không phải, hần thật không thể tìm được lý do thứ hai.

"Vâng." Nàng khó khăn gật đầu.

Đôi mắt hần lập tức lộ ra lửa giận: "Nếu đã ngụy tạo di chiếu, vì sao... Vì sao không thể tha cho mẫu phi của ta?"

Nàng muốn bảo vệ y, hần không có lời nào để nói, nhưng mẫu phi của hần thì sao? Vì sao... Vì sao không thể giữ lại tính mạng của bà?

Bàn tay to lớn tiếp tục dùng sức, Thượng Trang không thể hít thở, cả khuôn mặt trong nháy mắt đã biến sắc.

Lần này không giống cái hôm ở Đông cung đó, nàng có thể dựa vào tay Tần Lương đệ, nhưng không biết tại sao, lúc này nàng thật sự muốn trả mạng của mình cho hần.

Chuyện của Tề Hiền phi, mặc dù nàng không liên quan, nhưng nàng lại biết rõ mọi chuyện.

Nhìn bộ dáng Thượng Trang lúc này, nàng chẳng lẽ không muốn giải thích hay sao?

Mẫu phi trước khi ra đi có nói, phải không từ thủ đoạn diệt trừ nàng, mà hiện tại hần đã là Hoàng đế, nàng chẳng qua là một cung nữ thấp hèn, hần muốn giết nàng thậm chí còn không cần lý do.

Bàn tay lại dùng lực, nhưng trái tim lại đột nhiên đau đớn.

Hần không xuống tay được, nhưng hần lại hận nàng.

Đưa người lại gần, Nguyên Duật Diệp cắn răng, hỏi: "Câu cuối cùng, Thái hậu cũng biết sao?"

Thượng Trang cả kinh, bỗng nhiên mở lớn hai mắt nhìn nam tử trước mặt, hần muốn làm gì?

"Hoàng... Khụ khụ..."

Bàn tay bóp cổ bỗng nhiên buông lỏng, nàng ho khan, lùi nửa bước ra sau, ngã ngồi xuống giường.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Hay lắm, Thái hậu cũng bị người gạt, không tệ!" Nếu đã có thể che giấu việc này, nàng vì sao lại không giúp hần che giấu chuyện của mẫu phi?

Nàng cúi đầu không đáp.

Hần lại nhìn di chiếu dưới chân, cúi người nhặt lên, cắt vào ngực, xoay người rời đi: "Có di chiếu này, ta thật muốn nhìn xem y sẽ sống thế nào!"

"Hoàng Thượng! Khụ khụ..." Nàng vội nhào tới, quỳ trước mặt hần, duỗi tay kéo lấy y phục trên người, van xin, "Không, đừng..."

"Đừng? Ha ha, nếu đây là di chiếu của phụ hoàng, ai dám không nghe chứ?" Hần trừng mắt nhìn Thượng Trang, nàng lại có thể vì y mà quỳ dưới chân hần, tâm cao khí ngạo lúc trước của nàng ở đâu rồi?

Nàng run giọng: "Không... Di chiếu... Di chiếu đã tuyên đọc, không phải sao? Ngài cuối cùng cũng có được mọi thứ, còn y thì không. Huống hồ, y... Y sắp rời khỏi kinh thành, sẽ không còn uy hiếp tới ngài nữa."

Chỉ cần hần coi như không nhìn thấy, chuyện giả di chiếu này sẽ giống như chưa từng xảy ra. Nhưng, hần thật sự sẽ nhắm mắt mở một mắt sao?

"Đi?" Hần lạnh giọng, "Vậy còn người? Cũng đi theo y sao?"

Nàng lập tức lắc đầu: "Không, nô tỳ không đi."

Nghe vậy, hần lại đột nhiên bật cười, cúi đầu nhìn nàng, nói: "Nếu ta không thấy di chiếu này, nếu mọi chuyện đều chưa từng phát sinh, sợ là người sớm đã đi theo y rồi! Hôm nay mọi chuyện bại lộ, người cho rằng ta sẽ tin lời người nói sao?"

Đúng vậy, Thượng Trang vẫn còn nhớ hẳn từng nói chuyện này hẳn sẽ tra rõ, ngay từ đầu hẳn đã không có ý định tha cho y. Vì thế, mặc kệ hiện tại có nói cái gì, hẳn đều không tin.

Nàng hít vào một hơi, cười bất lực: "Ngài cho rằng nô tỳ có thể đi đâu? Nô tỳ biết chuyện Thái hậu và Hiền phi nương nương nguy tạo di chiếu, ngài nghĩ Thái hậu sẽ tha mạng cho nô tỳ sao?"

Thân thể Nguyên Duật Diệp run lên, phải, Thái hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng. Nhưng vì thế, nàng mới nói bản thân không thể rời đi sao?

Thượng Trang buông tay nắm y phục của hẳn, trầm giọng: "Nô tỳ biết, lần đó ở Đông cung là ngài cứu nô tỳ. Nô tỳ nợ ngài một mạng, cuộc đời này không thể báo đáp, nhưng nô tỳ chỉ hi vọng ngài sẽ tha y đi." Biết hẳn chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng nàng vẫn nhìn không được mà cầu xin.

Nguyên Duật Diệp lại khẽ giật mình, Đông cung?

Hắn nhú mày nhìn nàng, không đúng, lần đó gặp nàng, nàng đang té xỉu bên ngoài Đông cung. Khi đó hẳn căn bản không vào trong, chỉ là trùng hợp đi ngang. Hẳn tưởng nàng vì quá mệt mỏi nên mới ngất xỉu, thì ra sự thật không phải như vậy.

Thấy hẳn không nói lời nào, nàng đành tiếp tục: "Hoàng Thượng có còn nhớ ngài từng nói bản thân ngài có chuyện vạn bất đắc dĩ nhưng vẫn phải đi làm không? Y cũng vậy. Ngài vì sao không thể lý giải y chứ?"

Hắn hoàn hồn, lạnh giọng: "Chuyện ở Hưng Viên y không thoát khỏi liên quan! Nếu không phải chuyện này, phụ hoàng sẽ không ra đi sớm như vậy, mẫu phi ta cũng... Không phải chết!"

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, hẳn đều tự nói với mình, tuyệt đối không thể tha cho y!

Xem ra hẳn vẫn chưa buông bỏ chuyện đó, Thượng Trang đành nói: "Ngài nghi ngờ như vậy không phải quá đáng lắm sao? Để nô tỳ nói ngài biết, Thừa tướng đại nhân sớm đã biết chuyện này, sao ngài không nhắc đến?" Ai cũng biết Thừa tướng là người của hẳn, việc này hẳn nên giải thích sao đây?

Hắn cười lạnh: "Mộ Dung thừa tướng có lợi ích gì trong chuyện này hả?"

Thượng Trang nghẹn họng, đúng vậy, Mộ Dung Vân Sở được lợi gì? Hẳn sớm đã là Thừa tướng dưới một người trên vạn người, hẳn cần gì phải làm chuyện dư thừa vậy?

Chẳng lẽ, là nàng suy đoán sai sao?

A, trong đầu vô cùng hỗn loạn, nàng thật sự không biết gì cả.

"An Lăng Vu!" Hẳn nghiêng răng gọi nàng, "Còn lời gì để cầu xin cho y nữa không?"

Thượng Trang hoàn hồn, những gì nên nói nàng đã nói hết rồi, mà bản thân cũng biết rõ, lần này, dù có nói gì hẳn cũng sẽ không bỏ qua cho y.

"Xin Hoàng Thượng ban chết cho nô tỳ."

Hắn bật cười: "Che giấu di chiếu, tru di cửu tộc."

Cả người run lên, thời điểm vào cung nàng đã hứa với An Lăng lão gia, ít nói làm nhiều, ông ấy đương nhiên là sợ nàng mang tai họa tới cho An Lăng phủ. Mà hôm nay hẳn lại nói, tru di cửu tộc...

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nếu lúc này lão gia đã tìm được muối muối của nàng thì sao?

Thượng Trang cắn môi, toàn thân run rẩy.

"Ta thay đổi chủ ý rồi." Nguyên Duật Diệp đột nhiên lên tiếng.

Nàng cả kinh nhìn hẳn, đợi hẳn tiếp tục: "Y không phải muốn đi sao? Được, ta thả y đi trước, chỉ cần y uống ly rượu do người tự tay rót, về sau, ta sẽ không làm khó dễ y nữa."

Nàng đưa mắt nhìn chằm chằm hẳn, đang êm đẹp, kêu nàng đi rót rượu...

Hắn có ý gì, nàng chẳng lẽ còn không rõ sao?

Nàng cắn răng, gật đầu: "Được, một lời đã định."

Việc tới nước này, nàng còn cách gì để cự tuyệt nữa?

Nguyên Duật Diệp đứng thẳng người, lại nói: "Di chiếu đang nằm trong tay ta, người tốt nhất làm cẩn thận một chút." Nói xong, hẳn nâng bước muốn rời đi.

"Hoàng Thượng!" Nàng gọi một tiếng.

Nam tử dừng bước, nghe nàng tiếp tục, "Sau khi chuyện này thành công, để nô tỳ rời đi được không?"

Hắn bỗng nhiên quay người, cắn răng: "Sao vậy? Vợ vả muốn đi rồi sao? Được, được. Người đâu!"

Nguyên Duật Diệp gọi người mang giấy bút tới, Thượng Trang kinh hãi, nhìn hắn viết mấy câu lên trên, rồi đưa tới trước mặt nàng, nói: "Ký nó!"

Nàng cúi đầu nhìn, hô hấp đột nhiên như dừng lại.

Hắn nói, ngày Nguyên Chính Hoàn chết, hắn sẽ thả nàng đi.

Nếu những lời trước đó còn nghe chưa hiểu, vậy trong tờ giấy này hắn đã viết quá rõ ràng.

Lần rời kinh này chẳng qua là một bữa Hồng Môn Yến.

Kỳ thật, nàng căn bản không cần cầu xin hắn, bởi vì hắn đã cảm thấy bất mãn với y từ sớm.

Nàng duỗi tay, in dấu màu hồng lên tờ giấy, sau đó lại ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, thấp giọng: "Hi vọng Hoàng Thượng sẽ giữ lời."

Lời vừa dứt, bên ngoài lập tức truyền tới tiếng của cung nữ: "Thượng nghĩa, Thái hậu cho gọi người qua Úc Ninh cung."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 43-2: Người kế vị (Phần 2)

Thân mình run lên, nhanh vậy sao?

Nguyên Duật Diệp quay đầu, đi tới mở cửa. Cung nữ bên ngoài thấy hắn, sợ tới mức lập tức quỳ xuống. Hắn lạnh giọng hỏi: "Thái hậu tìm nàng làm gì?"

Cung nữ cúi đầu, nhỏ giọng: "Nô tỳ không biết, Thái hậu chỉ kêu nô tỳ tới truyền lời."

Thượng Trang đứng dậy, đi ra bên ngoài, lại nghe hắn nói: "Thật đúng lúc, trẫm cũng đang định qua Úc Ninh cung." Nói xong, hắn không nhìn nàng, chỉ nâng bước rời đi.

Cung nữ ngẩng người mà nhìn, giờ phút này cũng không biết nói gì thêm, chỉ đành đứng dậy đi theo.

Thái hậu một thân áo trắng nằm trên giường, đột nhiên nghe thái giám bên ngoài gọi lớn: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Bà ta kinh hãi, vội vàng ngồi dậy, lúc này thấy Nguyên Duật Diệp đã đi vào trong. Sau hắn có cung nữ truyền lời, còn cả Thượng Trang.

Đám cung nhân lập tức quỳ xuống nghênh giá, Nguyên Duật Diệp vội tiến lên, nói: "Thỉnh an mẫu hậu."

"Nô tỳ tham kiến Thái hậu." Thượng Trang cung kính quỳ xuống.

Thái hậu liếc nhìn nàng, sau đó lại nhìn Nguyên Duật Diệp, cười hỏi: "Sao Hoàng Thượng lại tới đây?"

Hắn trầm giọng: "Trẫm tới là vì tạ ơn mẫu hậu đã làm mọi thứ."

Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn lộ ra một tia kỳ lạ khiến ngón tay Thái hậu khẽ run lên. Bà ta nhìn nữ tử dưới đất, mở miệng: "Ai gia còn tưởng là chuyện gì. Đúng rồi, có chuyện này ai gia muốn nói với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tới đây thật đúng lúc. Ai gia muốn hỏi ngài cung nữ này."

Thượng Trang cả kinh, lại thấy Nguyên Duật Diệp ngồi xuống một bên. Cung nữ thấy vậy liền tiến lên rót trà. Hắn không uống, chỉ nhẹ giọng: "Vậy sao? Trẫm thật muốn biết cung nữ này có điểm gì tốt mà khiến mẫu hậu tự mình lên tiếng xin nàng vậy?"

Thái hậu không tức giận, chỉ nói: "Lúc phụ hoàng ngài còn sống thường hay nói rằng ta hầu hạ có chỗ hơn người. Hiện tại tiên đế đi rồi, thân thể ai gia lại không tốt, cho nên muốn giữ nàng ta bên người."

Hắn cười lạnh: "Nàng tốt vậy sao? Trẫm ngược lại sợ nàng vụng về tay chân không hầu hạ mẫu hậu được."

Sắc mặt Thái hậu cuối cùng cũng thay đổi, ngữ khí có chút không vui: "Chẳng lẽ ai gia muốn một cung nữ, Hoàng Thượng cũng không đồng ý sao?"

Nguyên Duật Diệp nhìn chằm chằm bà ta, nói: "Mẫu hậu không phải đang tìm một cung nữ thận trọng tới hầu hạ sao? Nàng ấy..." Đưa mắt nhìn Thượng

Trang, hấn khẽ cười nhạo, "Một cung nữ phẩm đức bại hoại có gì tốt chứ?"

Thượng Trang không khỏi ngước mắt, Thái hậu cũng cả kinh, bà ta đột nhiên nhớ tới những lời Tần Lương đệ nói ở Càn Thừa cung, xem ra Nguyên Duật Diệp vẫn nhớ kỹ. Bà ta nghiêng rặng: "Chuyện ngày đó ai gia không tin."

Lời này là muốn nói hấn biết, chuyện ngày đó nếu không phải bà áp chế xuống, hấn không thể tránh khỏi phiền phức nhanh như vậy.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh, ngày đó Thái hậu vội cho người kéo Tần Lương đệ đi cũng không phải vì giải quyết phiền toái cho hấn. Thái tử không còn, bà đã mất đi chỗ dựa, tội gì phải đắc tội thêm với hấn chứ?

"Vậy sao?" Nguyên Duật Diệp cau mày, "Nói như vậy, mẫu hậu cũng cảm thấy Tần Lương đệ vu oan hay sao?"

Thượng Trang cả kinh nhìn nam tử trước mắt, thật lợi hại, việc này mặc kệ Thái hậu nói tin hay không, hấn đều có lời. Nếu bà ta nói tin, vậy đồng nghĩa với việc phẩm đức của nàng bại hoại, không có tư cách ở đây hầu hạ, mà hấn có thể mang nàng trở về. Nếu Thái hậu nói không tin, vậy đương nhiên là Tần Lương đệ hãm hại hấn, hấn muốn...

Sắc mặt Thái hậu có chút khó coi, khẽ ho một tiếng: "Tần Lương đệ ngày đó làm bậy ở Càn Thừa cung, còn dám vu oan Hoàng Thượng, ai gia sẽ trừng trị nàng ta theo quy củ."

Nguyên Duật Diệp cười thỏa mãn: "Mẫu hậu quả là người hiểu chuyện. Còn về An Lăng Vu, trẫm vẫn mang nàng về Càn Thừa cung. Nàng thân là ngự tiền, lẽ ra phải hầu hạ trẫm, cung nữ bên cạnh mẫu hậu không thiếu, nếu người cần thêm, trẫm có thể tuyển thêm cung nhân cho người." Hấn dừng một lát, mới quay đầu gọi, "Người đâu, kêu Ti Y tới."

Thân thể Thái hậu run lên, Ti Y là tâm phúc của Tề Hiền phi lúc trước, hiện tại hấn điều nàng ta tới Úc Ninh cung, rõ ràng là muốn giám sát bà. Hay lắm, hấn so với mẫu phi của mình không hề thua kém.

Thái hậu nghiêng rặng, thâm độc nhìn nữ tử quỳ dưới đất. Nếu không phải e ngại đế vị Tiên hoàng thật sự truyền cho hấn, ngày đó bà sao không đi lập tân quân khác chứ?

Hiện tại, đã đâm lao rồi đành phải theo lao mà thôi!

Ti Y nhanh chóng tới, cung kính quỳ xuống hành lễ.

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Sau này người ở Úc Ninh cung hầu hạ Thái hậu, nếu xảy ra một chút sơ sót, trẫm sẽ trị tội người."

"Vâng, nô tỳ đã ghi nhớ." Ti Y cúi người, đáp.

Lúc này Nguyên Duật Diệp mới gật đầu, nói: "Vậy trẫm không quấy rầy mẫu hậu nghỉ ngơi nữa, ngày mai là đại điển đăng cơ, trẫm còn rất nhiều việc phải làm." Nói xong, hấn liếc mắt nhìn Thượng Trang, đứng dậy đi ra ngoài.

Thượng Trang vội nói: "Nô tỳ xin cáo lui."

Thời điểm đứng dậy, nàng thấy rõ Thái hậu đang tức giận nhìn mình, hộ giáp rút khỏi móng tay vút thẳng xuống đất. Nàng biết lời Tần Lương đệ ngày đó nói không sai, chỉ là nàng không rõ tại sao Nguyên Duật Diệp lại một mực giữ nàng bên cạnh như vậy!

Thái hậu cắn răng, bà biết chuyện di chiếu giả Thượng Trang sẽ không nói ra, nhưng bà cũng biết, trên thế gian này, chỉ có người chết mới vĩnh viễn giữ được bí mật.

An Lăng Vu, bà tuyệt đối sẽ không tha cho nàng ta!

Linh Khuyết nghe nói Nguyên Duật Diệp về Càn Thừa cung nên nhanh chóng ra ngoài nghênh đón, thấy Thượng Trang theo sau, nàng không khỏi kinh ngạc.

Nguyên Duật Diệp không để ý tới nàng, chỉ nhanh chóng vào phòng, lạnh giọng: "Quỳ xuống."

Linh Khuyết cả kinh, thấy Thượng Trang bên cạnh đã quỳ xuống đất. Nam tử lại lần nữa lên tiếng: "Không có lệnh của trẫm, người không được rời khỏi chỗ này, cứ an tĩnh ở trong Càn Thừa cung đi!"

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Linh Khuyết thấp giọng hỏi.

Nguyên Duật Diệp ngẩng đầu, thời điểm thấy nàng, sắc mặt cũng hòa hoãn đi nhiều. Hấn kéo nàng lại gần, nói nhỏ mấy câu.

Linh Khuyết căng lớn hai mắt, bật thốt lên hỏi: "Ngài muốn làm gì?"

"Không cần hỏi."

Linh Khuyết chỉ đành im lặng, khẽ nhìn Thượng Trang một cái rồi mới xoay người lui xuống.

Nguyên Duật Diệp nằm xuống giường, không nói gì thêm. Thượng Trang cũng không dám lên tiếng, chỉ yên tĩnh quỳ ở đó. Vừa rồi ở Úc Ninh cung, nếu không phải có hần mang năng về đây, không biết hiện tại Thái hậu đã làm gì năng. Nhưng cho dù còn sống, năng cũng không thể trở mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn chết.

Từ lúc Nguyên Duật Diệp bắt năng ký tờ giấy đó, nội tâm đã hạ quyết tâm, không ai có thể thay đổi được.

Chỉ là...

Tay bắt giác xoa ngực, cách lớp y phục, năng vẫn cảm nhận được khối ngọc bội đang cất bên trong. Đồi này, năng và muội muội đã không thể trùng phùng nữa rồi.

Thượng Trang thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại, năng chỉ hi vọng những ngày sắp tới sẽ thật bình yên.

Thời điểm trở lại, thấy bên trong yên tĩnh, Linh Khuyết còn tưởng không còn ai trong phòng. Năng bước đi vào, năng thấy Thượng Trang vẫn quỳ như trước, mà Nguyên Duật Diệp đã nhắm mắt nằm trên long sàng, không biết đã ngủ hay chưa.

Linh Khuyết không gọi hần, năng lại cau mày nhìn Thượng Trang, trong lòng không khỏi lo lắng. Dù không biết năng ấy đã đắc tội hần như thế nào, năng vẫn xoay người ra ngoài lấy một miếng lót vào trong, khẽ nói: "Thượng nghĩa quỳ lên đây đi."

Thượng Trang cả kinh, thấy năng quay đầu nam tử đang nằm trên giường, nói: "Không sao đâu, dù sao cũng là quỳ, ngài ấy cũng không nói không được quỳ lên đây." Nói xong, Linh Khuyết đẩy miếng lót tới trước mặt năng.

Thượng Trang lắc đầu: "Không cần, ta quỳ vậy được rồi."

Thấy năng kiên trì như vậy, Linh Khuyết chỉ biết thở dài một tiếng, thấp giọng: "Tuy ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta biết chỉ cần ngơai nhận sai, chuyện lớn thế nào cũng có thể hóa nhỏ. Ngài ấy là vậy, lửa giận đến rất nhanh, nhưng biến mất cũng nhanh như vậy."

Thượng Trang cười tự giễu, lần này không phải chuyện đùa, nào có thể dễ dàng như Linh Khuyết nói.

Hiện tại hần không phải tức giận, mà là hận năng.

Mà hần cũng không còn là Vương gia trong Thành vương phủ ngày đó.

Bọn họ đã không thể trở về quá khứ.

Hỏi hận sao?

Không, năng chỉ có thể nói, đi con đường này năng cũng rất bất đắc dĩ, nhưng cho dù thế nào năng cũng sẽ không quay đầu.

"Linh Khuyết." Thượng Trang khẽ gọi.

"Chuyện gì?"

Chần chờ một lát, năng mới lấy miếng ngọc bội đưa cho Linh Khuyết, nói: "Miếng ngọc bội này lần trước ta đã cho ngơai xem vốn là một đôi, miếng còn lại nằm trên người muội muội thất lạc nhiều năm. Ta sợ đời này không thể gặp lại muội ấy. Ta muốn nhờ ngơai một chuyện, nếu sau này có vô tình gặp người cầm miếng ngọc bội còn lại, hãy giúp ta giao vật này cho muội ấy."

Năng nghĩ kỹ rồi, ở nơi này, năng không thể nhờ vả ai, mà người duy nhất có thể giúp năng chính là nữ tử trước mặt này.

Linh Khuyết cả kinh, vội nói: "Thượng nghĩa nói gì vậy? Sao ngơai có thể không còn cơ hội gặp muội muội mình?"

"Chuyện này ta không thể nói rõ, nhưng hi vọng ngơai hãy đồng ý giúp ta." Thượng Trang dứt khoát đặt miếng ngọc bội vào tay năng, "Nếu muội ấy có hỏi tung tích của ta, cứ nói rằng ta sống rất tốt."

"Thượng nghĩa." Linh Khuyết kinh ngạc, vì sao năng lại cảm thấy năng ấy như trấn trời vậy? Năng đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi, "An Lăng phủ còn Nhị tiểu thư sao?"

Chuyện này trước giờ chưa từng nghe nhắc.

Thượng Trang giật mình, lúc này năng mới nhớ thân phận hiện tại của mình là An Lăng Vu, sao có thể xuất hiện một muội muội thất lạc.

Năng đành qua loa trả lời: "Việc này ngơai đừng hỏi, ta cảm tạ ngơai trước."

Dù sao, nếu năng chết rồi, hần cũng không rảnh đi truy cứu chuyện năng khi quân. Năng tin Nguyên Duật Diệp không phải bạo quân, hần chắc chắn sẽ không gây khó dễ người nhà An Lăng.

Linh Khuyết không biết nói gì, năng luôn cho rằng Nguyên Duật Diệp thích nữ tử này, nhưng hiện tại nhìn năng ấy như thế, nội tâm năng vốn dĩ nên vô cùng cao hứng, nhưng sự thật lại không phải như vậy.

Linh Khuyết quay đầu nhìn nam tử đang nằm trên giường, bất giác nói: "Nếu thượng nghĩa cứ tiếp tục như vậy, sẽ có người thương tâm lắm đây."

Thượng Trang khẽ cười, nàng ấy cho rằng nàng đang hành hạ bản thân sao? A, kỳ thật nàng không hề muốn chết. Từ ngày vào cung, mỗi một bước đi đều vô cùng cẩn thận không phải vì được sống an bình hay sao?

Chỉ là lần này, sợ là không thể nữa rồi.

Thượng Trang lắc đầu: "Ta cũng không muốn chết." Nếu được, nàng muốn chết một cách thật ý nghĩa.

Nghe vậy, Linh Khuyết mới yên lòng, nàng cúi đầu nhìn miếng ngọc bội trong tay, nói: "Vật này... Ta tạm thời giữ vật này giúp ngươi, khi nào muốn lấy cứ nói với ta, ta sẽ trả lại."

"Đa tạ." Nàng cũng hi vọng có ngày như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 43-3: Người kế vị (Phần 3)

Mãi tới tối, Nguyên Duật Diệp mới thức dậy. Linh Khuyết tiến lên dìu hắn nhưng ánh mắt hắn chỉ lảng lảng nhìn Thượng Trang, thấy tay nàng xoa xoa đầu gối. Biết nàng quý đã lâu, nhưng hắn không nói chuyện, chỉ đứng dậy ra ngoài.

Đồ ăn đã chuẩn bị sẵn, cung nhân đứng cạnh cung kính hầu hạ.

Trương công công tiến lên, thấp giọng: "Hoàng Thượng, Thái hậu sai người tới, nói Tần lương đệ của Đông cung muốn tuần tấu, được lập mộ bên cạnh Thái tử."

Nghe xong, Thượng Trang không khỏi giật mình, Thái hậu ra tay thật nhanh!

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Như vậy cũng tốt, để Thái tử cũng có người chăm sóc. Ngươi đi nói với Thái hậu, chuyện này để bà ấy làm chủ, không cần hỏi lại."

"Vâng." Trương công công nhận lệnh, lui xuống.

Linh Khuyết ở cạnh thấp giọng: "Thật nhìn không ra Tần Lương đệ lại muốn đi theo Thái tử." Mấy lần gặp mặt, Tần Lương đệ trong mắt nàng là một nữ tử nhu nhược, nàng thậm chí cảm nhận được, nàng ta vô cùng sợ chết.

Nguyên Duật Diệp cười nhẹ một tiếng, đưa tay gõ nhẹ chóp mũi của nàng, mở miệng: "Đã sớm nói ngươi ngốc nghếch rồi."

"Hoàng Thượng." Nàng cắn răng, ở đây nhiều người như vậy hắn lại không biết giữ ý. Có điều thấy hắn có thể tươi cười thư thái, đáy lòng nàng cũng thật sự vui vẻ.

Người khác không biết nhưng nàng lại hiểu rõ, chuyện của Tề Hiền phi là đã kích rất lớn với hắn.

Ở trước mặt hắn, nàng không dám nhắc tới Tề Hiền phi.

Cung nhân đều cúi đầu, nhưng cảnh vừa rồi bọn họ đều thấy, cung nữ này thật sự không bình thường, ngày sau tốt nhất là nên nín bọ.

Thượng Trang quý gối bên trong, chân phát đau, nàng cắn răng, thân thể nhịn không được mà run rẩy, ngã nhào xuống đất. Nàng khó khăn đứng dậy, lần nữa quý xuống. Nàng biết, nàng của hiện tại không thể đối đầu với hắn. Ngoại trừ thân phận cao cao tại thượng kia, trong tay hắn còn nắm sinh tử của Nguyên Chính Hoàn.

Dùng bữa tối xong, Nguyên Duật Diệp tới Ngự thư phòng, rất trễ mới trở về.

Linh Khuyết hầu hạ hắn nằm xuống giường, còn hắn vẫn không chịu nói chuyện.

Thượng Trang chỉ có thể quý, đầu gối dường như đã không còn cảm giác. Nàng cắn răng, không dám kêu lên một tiếng. Hắn muốn phát tiết, nàng sẽ chịu đựng, vĩnh viễn không tranh cãi.

Hắn kêu Linh Khuyết đi nghỉ ngơi, nhưng với nàng vẫn không có một câu.

Hắn nhìn nàng, cả người rõ ràng đều run rẩy nhưng nàng không chịu mở miệng cầu xin. Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hắn nói không rõ bản thân rốt cuộc

vì sao phải làm như vậy, chỉ là trái tim hắn vô cùng kiên định, nhưng không ngờ lại có phần nhẹ nhõm.

Nhắm hai mắt lại, lời đã nói ra hắn sẽ không thu hồi. Nếu nàng muốn quỳ, vậy thì quỳ đi.

Nguyên Duật Diệp bực bội xoay người, đưa lưng về phía nàng.

Ngủ tới nửa đêm, nội tâm như ngàn vạn con kiến đang bò, hắn dứt khoát ngồi dậy, mà Thượng Trang thấy vậy, không khỏi kinh hãi.

Hắn cũng nhìn nàng, nghiêng răng: "Khát rồi."

Nàng cúi đầu: "Vâng, nô tỳ đi rót nước cho ngài."

Nàng chống tay xuống đất, cố gắng đứng dậy. Hai chân không ngừng run rẩy, nàng dốc sức để cả người đứng vững, loạng choạng xoay người tới bàn rót nước.

Nguyên Duật Diệp nhìn theo bóng lưng của nàng, trong đầu bỗng nhiên nhớ lại lúc ở Thành Vương phủ, thời điểm đòi nàng rót nước, nàng còn ác độc đùa giỡn với hắn.

Chẳng biết tại sao, càng nghĩ, hắn càng muốn cười, bật cười thật to.

Nữ tử trước mặt xoay người, hắn giật mình, cả người cứng đờ, khuôn mặt lập tức tái nhợt.

Nàng nhỏ giọng: "Trà nguội rồi, nô tỳ kêu người đổi ấm trà khác."

"Không cần." Hắn lạnh giọng.

Thượng Trang gạt đầu, bụng lý trà cẩn thận đi về phía trước, mỗi một bước đi nàng đều cẩn thận, sợ chút không cẩn thận mà ngã nhào xuống đất.

"Hoàng Thượng." Nàng nhỏ giọng gọi, hai tay run run đuổi tới.

Hắn không nhận lấy, chỉ đưa mắt nhìn nàng. Sắc mặt nàng tái nhợt, đôi môi đỏ sẫm. Quỳ lâu như vậy lại không than một tiếng, nàng thật kiên cường.

A, hắn cười khò, nhưng những việc này đều không phải vì hắn.

"Hoàng Thượng..." Thấy hắn bất động, nàng lại gọi một tiếng. Tiếp tục đuổi tay ra trước, cả người mất thăng bằng, nàng kinh hô ngã vào lòng hắn. Nước trà nguội lạnh trong tay thấm ướt y phục của hắn.

"Hoàng Thượng!" Thượng Trang cả kinh nâng ống tay áo giúp hắn lau khô, lại bị hắn bắt lấy cổ tay của nàng.

Hắn cúi người nhìn nàng, thấp giọng: "Nếu thất thố như vậy, ngày mai nên gọi người chặt đôi tay này của ngươi."

Thượng Trang lại khẽ cười: "Mạng của nô tỳ vốn là của ngài, hưởng chi là một cánh tay."

Chuyện hắn cứu nàng là thật, nàng cũng là người tri ân đồ báo, cho nên nàng sẽ không cầu xin quá nhiều.

Tiếc là người hắn hận lại là người nàng muốn bảo vệ.

Thượng Trang thờ dài một tiếng.

Nam tử trước mặt đột nhiên dùng sức, kéo nàng nằm xuống long sàng. Nàng cả kinh, vội nói: "Hoàng Thượng, nô tỳ không có tư cách nằm đây."

Long sàng vốn không phải nơi cung nữ có thể nằm ngủ.

Biểu cảm trên mặt chưa từng thay đổi, hắn chỉ cười nhạt một tiếng, nói: "Trẫm sẽ để ngươi có tư cách." Nói xong, hắn duỗi tay cởi bỏ y phục trên người.

Tầm mắt Thượng Trang trở nên mơ hồ, nàng cười bất lực thật vô dụng, quỳ lâu như vậy cuối cùng cũng không nhận được.

Còn hắn? Hắn muốn làm gì?

Vừa chống tay định đứng lên, cả người lại mềm nhũn, té xuống lần nữa.

Mệt quá! Đau quá!

Hôm sau khi tỉnh lại, thấy một mình nằm trên long sàng, Thượng Trang vội vàng đứng dậy, lúc xuống giường, nàng đột nhiên cảm thấy hai đầu gối không còn đau nữa.

Nguyên Duật Diệp không có ở đây, một người cũng không nhìn thấy.

Lúc ra ngoài, trùng hợp gặp Linh Khuyết mang đồ vào, thấy nàng đi ra, nàng ấy liền nói: "Hoàng Thượng nói người tỉnh rồi thì ăn sáng đi."

Sáng nay, thấy nàng nằm trên long sàng, Linh Khuyết cười đắng chát, nàng biết, cho dù là phạt, trong lòng Nguyên Duật Diệp vẫn có một chỗ dành cho nàng ấy.

Thượng Trang muốn lên tiếng hỏi, nhưng Linh Khuyết lại cười cười, xoay người ra ngoài.

Trên bàn, ngoài trừ thức ăn, đồ rửa mặt cũng đã bày sẵn. Thượng Trang sợ run lên, sau đó lại bật cười.

Ra khỏi nội thất, nàng không thấy Linh Khuyết, ngược lại mấy cung nữ vừa thấy nàng liền cung kính gọi: "Thượng nghĩa." Lúc này nàng mới nhận ra, thì ra bản thân vẫn là ngự tiền thượng nghĩa.

Nguyên Duật Diệp nói không có lệnh của hần, nàng không được rời khỏi Càn Thừa cung. Hôm nay là đại điển đăng cơ, qua hết hôm nay, Nguyên Duật Diệp hần đã chính thức trở thành Hoàng đế Tây Chu. Nếu Tề Hiền phi nhìn thấy, bà ấy có lẽ cũng ngậm cười nơi chín suối.

Thượng Trang hít vào một hơi, hiện tại đã là năm Hưng Nguyên.

Một niên đại mới bắt đầu, nàng thật sự không biết bên trong rốt cuộc đã tổn hại bao nhiêu mạng người.

Tân hoàng đăng cơ, các vị Vương gia đều được chia đất phong, ai nấy đều lần lượt rời kinh. Mấy thế tử hay tiểu vương gia trưởng thành, thậm chí là Quận vương cũng có đất phong của mình. Đây chính là sách lược mà tiên hoàng đã chuẩn bị cho quân vương đời sau. Hôm nay quyền lực nằm trong tay Nguyên Duật Diệp, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió.

Tể thiên trở về, Nguyên Duật Diệp không về tẩm cung mà tới Ngự thư phòng thay ra triều phục. Ngồi một lát, Mộ Dung thừa tướng liền tới.

Cho mọi người lui xuống, chỉ giữ lại Trương công công, Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn Mộ Dung Văn Sở, lên tiếng: "Vết thương trên người đã không còn gì đáng ngại rồi chứ?"

"Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, vết thương của thần đã không sao."

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp liền gật đầu, buông tấu chương trong tay xuống, cười nói: "Cũng may hôm đó Thừa tướng không ở trên sân thi đấu, nếu người gặp chuyện không may, đối với Tây Chu sẽ là một tổn thất lớn. Thừa tướng người coi như trong họa có phúc."

Mộ Dung Văn Sở không khỏi giật mình, lời của hoàng đế hần nghe không hiểu. Ôn định là tâm thần, hần mới nói: "Hoàng Thượng cũng có thiên tướng phù hộ." Ngày đó kinh tâm động phách như vậy, Nguyên Duật Diệp vẫn bình an vô sự, so với vết thương trên tay mà nói, đây đã là kỳ tích.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, ngày đó, thời khắc té từ trên lưng ngựa xuống, hần thậm chí còn nghĩ bản thân đã không còn đường sống trở về. Hần chỉ biết, khi đó có người âm thầm giúp hần, nhưng người đó là ai, hần thật sự không biết.

Nếu không, móng ngựa đó tuyệt đối đã đâm lên người hần.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng động, Nguyên Duật Diệp liền cau mày: "Chuyện gì vậy?"

Trương công công chạy ra bên ngoài, lúc trở về liền báo: "Hoàng Thượng, tuyết rơi rồi."

Hần đứng dậy, Trương công công liền đẩy cửa ra. Quả nhiên, tuyết đã rơi. Cung nhân thấy vậy đều vô cùng ngạc nhiên, mấy cung nhân nhỏ tuổi thậm chí còn chạy đi, vui vẻ đưa tay hứng tuyết.

Nguyên Duật Diệp cũng duỗi tay, bông tuyết rơi ngay tay hần. Không biết tại sao, hần lại nhớ tới người hát đồ chén trà tối qua, bản thân nhất thời cảm thấy cả kinh.

"Hoàng Thượng, coi chừng cảm lạnh." Trương công công nhỏ giọng khuyên.

Mộ Dung Văn Sở cũng đưa mắt nhìn, nói: "Năm nay mùa đông tới thật sớm."

Nguyên Duật Diệp nhíu mày, đúng vậy, năm nay mùa đông tới thật nhanh...

Hần thu tay, nhìn bông tuyết đã hóa thành nước.

Cung nữ bên ngoài thấy Hoàng đế đứng ngoài cửa, sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng trở về vị trí, yên lặng đứng canh. Nguyên Duật Diệp không nhìn các nàng, chỉ nghe Mộ Dung Văn Sở tiếp tục: "Các vị Vương gia đều đã được Hoàng Thượng ban thưởng đất phong, chỉ là không biết bên phía Hoàn Vương, ngài định xử trí thế nào?"

Khi tiên đế còn tại thế không cho Hoàn Vương rời kinh, y là trường hợp đặc biệt, dùng thân phận hoàng đệ được ở lại kinh.

Mà hôm nay, tân hoàng đăng cơ, y thân là hoàng thúc, đáng lẽ phải nên rời kinh.

Nguyên Duật Diệp không nói chuyện, hai người yên lặng đứng một lát, xa xa thấy một thái giám chạy tới. Hần quỳ xuống hành lễ, mới nói: "Hoàng

Thượng, Hoàn Vương phái người mang tấu chương tới."

Mộ Dung Vân Sở nhíu mày, thật đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền tới. Nguyên Duật Diệp tựa hồ sớm đã đoán được chuyện này, chỉ cười yếu ớt, ý bảo Trương công công dâng tấu chương lên.

Hắn mở ra, nhìn thoáng qua rồi đưa cho Mộ Dung Vân Sở, nói: "Phụ hoàng không để hoàng thúc rời kinh, trăm cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này, không ngờ y lại dâng tấu trước, thỉnh chỉ rời kinh."

"Vậy sao?" Mộ Dung Vân Sở có chút kinh ngạc.

Khép tấu chương lại, Nguyên Duật Diệp xoay người vào trong, Mộ Dung Vân Sở cũng đi theo vào. Hắn đặt tấu chương lên bàn, trầm giọng: "Nguyên vọng rời kinh có chút gấp gáp."

Hôm qua, từ lời Thượng Trang nói hắn cũng đoán được mấy phần, nhưng không ngờ tấu chương này lại dâng lên nhanh như vậy. Hắn chẳng qua vừa mới đăng cơ, y tựa như đã sốt ruột không thể chờ được.

Vì sao chứ?

Chột dạ sao?

Hai tay siết chặt thành nắm, nhớ lại câu cuối cùng trong di chiếu, trong lòng hắn không khỏi có chút tức giận. Hắn không biết tại sao phụ hoàng lại hạ chỉ như vậy, nhưng ông ấy chắc chắn có lý do riêng.

"Vậy Hoàng Thượng định như thế nào?" Hoàn Vương rời kinh, theo lý thuyết, hắn không cần ngăn cản.

Trầm tư một lát, Nguyên Duật Diệp mới gọi Trương công công vào, nói: "Sai người tới Hoàn Vương phủ một chuyến, nói với hoàng thúc, tấu chương này, trăm duyệt. Ngày mai, trăm sẽ tự mình thiết yến đãi y."

Trương công công lập tức nhận lệnh lui xuống.

Nguyên Duật Diệp đứng thêm một lát, đột nhiên xoay người, đi tới trước bàn. Hắn đột nhiên muốn hạ một đạo thánh chỉ.

.....

Thượng Trang đang ngồi trong Càn Thanh cung, nghe cung nữ bên ngoài kêu một tiếng "Tuyết rơi", nàng liền đứng dậy mở cửa sổ, quả nhiên tuyết đã bay đầy trời.

Thượng Trang đưa mắt nhìn xa xa, có lẽ bọn họ đã té thiên trở về. Hắn không về tầm cung, vậy sẽ tới Ngự thư phòng, hoặc là cùng đại thần nghị sự.

Tân đế đăng cơ, Thượng Trang không hề lo năng lực của hắn, bởi vì nàng biết năng lực của Nguyên Duật Diệp tốt hơn Thái tử. Nàng vẫn còn nhớ Tiên hoàng từ nói, tính tình Thái tử nhu nhược, nhiều lúc xử lý công việc quá mức mềm lòng, mà chuyện này chắc chắn sẽ không xuất hiện trên người Nguyên Duật Diệp.

Có lẽ, trong thâm tâm Tiên hoàng, Nguyên Duật Diệp mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng tại thời điểm đó, ông ấy đã bị tình cảm làm cho lu mờ.

Nếu không phải Thái tử gặp chuyện, đạo di chiếu kia, ông ấy chắc chắn sẽ không lấy ra. Điểm này, Thượng Trang vô cùng rõ ràng.

Thờ dài một tiếng, lúc xoay người, Thượng Trang vô tình thấy một bóng người chạy tới hướng này. Nàng cũng không để ý, chỉ duỗi tay đóng cửa sổ lại.

Qua một lát, bên ngoài liền truyền tới tiếng kêu của thái giám: "Thánh chỉ đến!"

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nơi này là Càn Thừa cung, thánh chỉ sao lại đột nhiên tới?

Đang nghĩ nghĩ, thái giám đã giơ cao thánh chỉ sáng rực đi vào, mọi người bên trong lập tức quỳ xuống. Thái giám cao giọng: "Ngự tiền thượng nghị An Lăng Vu tiếp chỉ."

Linh Khuyết vừa vào, cũng kinh ngạc đưa mắt nhìn, Thượng Trang cũng vậy. Thái giám vội nói: "Thượng nghị không tiếp chỉ sao?"

Nàng ngơ ngác quỳ xuống, nghe thái giám tuyên chỉ: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, An Lăng thị túc thành mẫn tuệ, khác nhân nội tắc, kính thận tổ trư, phẩm hạnh đoan trang, nay tấn phong làm Tu dung, ban thưởng Cảnh Nhân cung, khám thử!"

Các cung nữ đều kinh ngạc đưa mắt nhìn Thượng Trang, nghe nói tới qua có người thấy nàng nằm trên long sàng.

Quả nhiên, không có lừa thì sao có khó! Khi đó Tần Lương đệ của Đông cung nói nàng và Hoàng Thượng có tư tình, thì ra đều là sự thật.

Khay đồ trong tay Linh Khuyết cũng rơi xuống.

"Nương nương còn không tiếp chỉ?" Thái giám lần nữa đưa thánh chỉ lại gần.

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, ngược mắt nhìn hấn, run giọng: "Công công, người có phải đọc sai rồi không?"

Thái giám giật mình, lập tức bật cười: "Nương nương nói đùa sao? Chuyện này sao nô tài có thể đọc sai cơ chứ?"

Không sai...

Hai tay bắt đầu run rẩy, hấn rõ ràng đã đồng ý với nàng, tờ giấy kia cũng ghi vô cùng chi tiết, nhưng vì sao lại đột nhiên phong nàng làm phi?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 44-1: Nương nương (Phần 1)

Thái giám tuyên chỉ rồi đi lúc nào Thượng Trang cũng không biết, nàng vẫn cứ ngơ ngác mà quỳ dưới đất.

Linh Khuyết đứng ngay cửa, kinh ngạc nhìn nàng, một câu cũng không nói.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, một cung nữ tiến tới, trầm giọng: "Nương nương đứng lên đi."

Bọn họ đều cung kính gọi nàng là "Nương nương".

A, nàng là nương nương gì chứ? Chẳng qua là Tu dung trong cửu tần, thật không biết Nguyên Duật Diệp đang muốn làm gì.

Lại có người vào, nói Cảnh Nhân cung đã chuẩn bị thỏa đáng, tất cả đều đang đợi Thượng Trang dọn qua.

Mọi thứ tới quá nhanh, Thượng Trang không kịp phản ứng. Cung nữ dìu nàng ra ngoài, đúng lúc này, có người cao giọng gọi: "Hoàng hậu giá lâm."

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, Thanh Nhi đỡ Mộ Dung Vân Khương tới đây.

Ánh mắt dừng trên người Thượng Trang, Mộ Dung Vân Khương có hơi nhíu mi. Nàng cũng là nghe được tin Nguyên Duật Diệp phong nàng ấy thành Tu dung khi đi trên đường. Nhớ lại đêm tân hôn, hấn uống tới say mềm, khi đó ánh mắt của hấn thì ra là vì nữ tử này.

Thời điểm Tiên hoàng băng hà, nàng mới biết người trong lòng Nguyên Duật Diệp là nàng ấy.

Thanh Nhi xem thường liếc nhìn Thượng Trang, nữ tử này thế mà có gan cướp nam tử của tiểu thư nhà mình, lần đầu là hộp son phấn, hiện tại là Hoàng đế, tóm lại, nơi có tiểu thư luôn không thiếu nàng. Cho nên, nàng đặc biệt chán ghét Thượng Trang.

Mộ Dung Vân Khương tiến lên, khẽ gọi: "Linh Khuyết."

Linh Khuyết lúc này hoàn hồn, định lên tiếng đáp lời thì nghe nàng hỏi: "Hoàng Thượng không ở trong Càn Thừa cung sao?"

"Vâng."

Mộ Dung Vân Khương vịn tay Thanh Nhi: "Vậy bốn cung về trước." Đi vài bước, nàng mới quay đầu lại, "Vu Tu dung không phải muốn qua Cảnh Nhân cung sao? Chi bằng đi cùng bốn cung một đoạn."

Thượng Trang động môi, cuối cùng lại không nói gì.

Bên ngoài, phượng giá của Hoàng hậu đã chờ sẵn ngoài cửa Càn Thừa cung. Mộ Dung Vân Khương lên kiệu, quay đầu nhìn nàng, nói khẽ: "Nếu Vu Tu dung không đề ý thì lên ngồi chung kiệu với bốn cung đi."

Cỗ kiệu được nâng lên, đi được một đoạn, Mộ Dung Vân Khương đột nhiên bật cười: "Hình như Vu Tu dung không có chút cao hứng?"

Thượng Trang nhíu mày, nàng vì sao phải cao hứng? Vì chuyện Nguyên Duật Diệp phong nàng là Tu dung sao?

Có trời mới biết, chuyện này đối với nàng căn bản không phải ân trạch, mà là kiếp nạn.

Thấy nàng không nói lời nào, Mộ Dung Vân Khương lại nói: "Hoàng Thượng thật sự thích muội, chuyện ở Hưng Viên..."

"Nương nương, chuyện đó là hiểu lầm." Thượng Trang cất ngang.

Mộ Dung Vân Khương khẽ cười: "Phải hay không phải thì sao? Chuyện ngài ấy thích muội là sự thật, bốn cung có thể nhìn ra."

Nàng chỉ khẽ cười, trong mắt không hề có tia ghen ghét. Thượng Trang không khỏi nhớ lại cái ngày nàng bắt gặp nàng ấy và Tôn Dịch Chi, ánh mắt lại thăm quan sát nữ tử trước mặt, nàng ấy chẳng lẽ không quan tâm người bên cạnh Nguyên Duật Diệp là ai sao?

Hai tay nắm chặt thành nắm, mặc kệ Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi có bí mật gì, nàng cũng không thể nói thẳng ở đây, chỉ trầm giọng hỏi: "Nương nương... Vì sao lại nói những lời này?"

Mộ Dung Vân Khương không trả lời, đột nhiên chuyển sang đề tài khác: "Không có gì. Đúng rồi, chuyện lần trước, bổn cung phải tạ muội."

Thượng Trang lắc đầu: "Thừa tướng đại nhân đã tạ nô tỳ nhiều lần rồi."

Nghe Thượng Trang nhắc tới Mộ Dung tướng, Mộ Dung Vân Khương liền nao nao, bật cười: "Sao còn tự xưng là nô tỳ hả?"

Đúng vậy, không nên xưng nô tỳ rồi, nhưng nàng thật sự không sửa cách nói chuyện được. Không phải vì nàng đề tiện, mà vì cách xưng hô đó với nàng mà nói, phảng phất là một tội ác.

Thấy Thượng Trang không nói lời nào, Mộ Dung Vân Khương lại nói: "Muội và ta coi như cũng có duyên."

Thượng Trang không biết lời này của nàng là có ý gì, nhất thời không biết phải trả lời ra sao.

Đã tới Cảnh Nhân cung, Mộ Dung Vân Khương không hạ kiệu, Thượng Trang liền hành lễ, sau đó đưa mắt nhìn phượng giá rồi đi. Vào trong, cung nhân đồng loạt quỳ xuống, cung kính gọi: "Nô tài, nô tỳ thỉnh an nương nương."

Nàng không nói gì, trực tiếp vào trong. Một cung nữ vội đuổi theo, nhỏ giọng: "Nếu nương nương mệt mỏi thì về phòng nghỉ ngơi trước đi. Hoàng Thượng nói để chúng nô tỳ tới đây hầu hạ nương nương, nương nương chỉ cần ở lại Cảnh Nhân cung, không cần ra ngoài."

Không cần ra ngoài? Đúng là giam lỏng rồi.

A, nàng bật cười vô vị, những chuyện này đối với nàng đều không sao cả. Nàng chỉ cần hẩn tới, bởi vì nàng tin hẩn nhất định sẽ tới. Nhưng lúc này, nàng lại sai rồi.

Nguyên Duật Diệp không tới, không ai tới cả.

Chẳng biết tại sao, nàng đột nhiên cảm thấy khẩn trương, không biết tại sao, nàng lại cảm thấy bản thân không thể lý giải được suy nghĩ của Nguyên Duật Diệp. Nhớ lại lần đầu gặp gỡ, hẩn là nam tử trầm tĩnh lạnh như băng, khi đó, với hẩn, nàng sợ hãi, bởi vì ẩn sâu trong đôi mắt kia, nàng không đọc được cảm xúc của hẩn.

Nàng thật không ngờ, có một lúc, nàng với hẩn giống như trở lại lúc ban đầu.

Tin tức trong Cảnh Nhân cung bị phong tỏa, nàng phải từ cung nữ Hà Thái dò xét vài chuyện bên ngoài. Buổi tối một mình nằm trong phòng, nàng không ngủ được. Bất an ngồi dậy, nàng đứng lên, tới mở cửa sổ, nhìn tuyết đã rơi bên ngoài.

Gió lạnh thổi tới, thật lạnh.

Đêm nay nàng không ngủ.

Vì đã có khẩu dụ của Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang không cần tới Úc Ninh cung thỉnh an Thái hậu. Hẩn làm như vậy, có lẽ không phải vì bảo hộ nàng, bởi vì nàng vẫn nhớ, hẩn từng nói tại bữa tiệc tiền Nguyên Chính Hoàn, hẩn cần nàng tự tay mời y một ly rượu.

A, nàng bất giác cười ra tiếng.

Nàng làm sao không biết, hẩn muốn dùng cách này để trừng phạt nàng.

Di chiếu của Tiên hoàng hẩn đã biết, hẩn có thể mở miệng kêu nàng tự tay đi làm việc đó. Nàng không thể trách hẩn, thì ra, câu nói thẳng làm vua thua làm giặc lúc trước ở Thành Vương phủ là như thế này.

Hôm nay, từ sáng tới chiều, trời vẫn đổ tuyết.

Thượng Trang lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, đột nhiên nghe thái giám bên ngoài lớn tiếng kêu: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Nàng kinh hãi, theo bản năng ngẩng đầu, từ góc độ này, nàng không thể thấy được tình hình bên ngoài.

Một cung nữ vội vàng chạy tới, nói: "Nương nương, nhanh ra ngoài nghênh giá đi."

Nghênh giá? Đúng vậy, hẩn bây giờ đã là Hoàng đế.

Thượng Trang thở dài một tiếng, liền theo cung nữ ra ngoài, quỳ xuống hành đại lễ. Thái giám cung nữ cả phòng cũng quỳ xuống, đồng loạt: "Hoàng Thượng vạn tuế."

Đôi giày màu vàng đi vào, Nguyên Duật Diệp nhìn nữ tử trước mặt, khoe miệng khẽ động, liền tiến lên đỡ nàng đứng dậy.

"Tạ Hoàng Thượng." Thượng Trang trầm giọng.

"Đi thôi." Hấn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Thượng Trang kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Đi đâu?"

Hấn cười: "Sao lại quên nhanh vậy? Trẫm đã từng nói, thời điểm hoàng thúc rời kinh, nàng sẽ tự mình tới tiền."

Nhìn nam tử trước mặt, cả người nàng run lên, là hôm nay sao?

Cũng tốt, chuyện này dù sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười một tiếng, dùng áo khoác trên người bao lấy thân thể của nàng. Hôm nay hấn vẫn chỉ động một tay, trái tim Thượng Trang run lên, thấp giọng: "Hoàng Thượng bảo trọng long thể, nô tỳ không sao."

Hấn nhíu mi nhìn nàng, cánh tay lại dùng lực ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé, nói: "Nàng đã không còn là nô tỳ nữa rồi."

"Vậy hiện tại là gì?"

Hấn gần từng chữ: "Là Vu tu dung."

Nàng không trốn tránh, thẳng thắn hỏi lại: "Hoàng Thượng quên lời hứa chúng ta đã lập hay sao?"

"Không quên. Trước khi rời đi, nàng là Tu dung của trẫm."

"Hoàng Thượng..." Chuyện này có gì khác nhau sao?

Hấn nhíu mi, một tay ôm nàng ra ngoài, lại nói: "Đi thôi, đừng để hoàng thúc của trẫm chờ lâu."

Nói xong, hai người ra cửa.

Trương công công vội vàng bung dù che cho bọn họ, lại nghe Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Không cần che, cách xa một chút."

Trương công công sợ run lên, không dám nhiều lời, chỉ đành phân phó cung nhân theo sau từ xa.

Thượng Trang bị hấn ôm tới cả người co lại, nghe hấn khẽ gọi bên tai: "Vu Nhi."

Nàng kinh hãi, ngẩng đầu nhìn hấn. Lúc này, hấn không nhìn nàng, chỉ hỏi: "Nàng thích y bao nhiêu?"

Y? Nguyên Chính Hoàn?

Thượng Trang cả kinh nhìn hấn, nàng thật sự không biết tại sao nam tử đó lại hỏi như vậy.

Hấn nghiêng đầu, nheo mắt: "Một ngày nào đó nàng sẽ yêu trẫm."

Thượng Trang thê lương cười, sẽ sao?

Nàng đã không còn ngày mai, chuyện này nàng đương nhiên không thể để hấn biết.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 44-2: Nương nương (Phần 2)

Sắc trời dần tối, cảnh tượng xung quanh đã không thể nhìn được rõ ràng. Nhưng Thượng Trang lại đột nhiên chấn động.

Ở xa xa, là một ngôi đình.

Chính là ngôi đình kia!

Hắn khẽ cười: "Trẫm quyết định chọn chỗ này, bởi vì nghĩ hai người đều sẽ thích."

"Hoàng Thượng..." Hắn rõ ràng cố ý mà!

Hắn đưa mắt nhìn về phía trước, cung mày khẽ nhíu lại: "Xem ra hoàng thúc đã tới rồi."

Thượng Trang cả kinh, không khỏi nheo mắt nhìn lại, thân ảnh trong đình như ẩn như hiện đập vào mắt nàng. Hai tay siết chặt thành nắm, cho dù không thấy rõ, nàng cũng biết họ là Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm.

Bị hắn kéo đi, cả người mặc dù chôn trong áo choàng âm áp, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng vẫn cảm thấy rét run.

Cách mái đình mỗi lúc một gần, trái tim Thượng Trang đập càng loạn nhịp. Nam tử cúi đầu nhìn nàng, thỏa mãn cười.

"Chủ tử." Trong đình, Mạc Tầm thấy có người tới, liền thấp giọng gọi Nguyên Chính Hoàn.

Chỉ một tiếng gọi, y liền biết hắn đã tới.

Mạc Tầm tiến tới gần y, lại gọi: "Chủ tử..." Hắn thấy Nguyên Duật Diệp đang ôm một nữ tử, giờ phút này định mở miệng lại nhìn không được mà im lặng. Hai tay siết chặt thành nắm, hôm nay cách ăn vận của nàng rõ ràng là cung trang của tần phi. Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Hôm qua, thời điểm người trong cung tới báo Hoàng đế định mở tiệc thiết yến chủ tử, hắn đã cực lực ngăn cản. Đây rõ ràng là Hồng Môn Yến, thông minh như Nguyên Chính Hoàn thì sao có thể không biết? Chỉ là, y vẫn cố tình tới.

"Hoàng thúc đợi lâu rồi đúng không? Trẫm phải qua Cảnh Nhân cung đón Vu Nhi, cho nên mới chậm trễ một chút." Nguyên Duật Diệp ôm Thượng Trang tiến vào, nhìn nam tử trước mặt, nói.

Hai người vừa vào, y đã nghe tiếng thở hổn hển của một nữ tử, nàng không lên tiếng, y cũng đoán được là nàng. Mà vừa rồi Mạc Tầm có lời định nói nhưng cuối cùng lại thôi, chắc hẳn là muốn nói cho y biết.

Nhưng Nguyên Duật Diệp vừa nói gì? Cảnh Nhân cung?

Theo y biết, lúc tiên hoàng tại thế, Cảnh Nhân cung bị bỏ trống, mà Thượng Trang với tư cách là ngự tiền thượng nghị sao có thể ở Cảnh Nhân cung?

Trừ phi...

Hai tay bỗng nhiên siết chặt, y cố gắng duy trì bình tĩnh, trầm giọng: "Ta còn tưởng Hoàng Thượng sẽ dẫn Hoàng hậu tới."

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp cười rộ lên: "Hôm nay nếu đi cùng Hoàng hậu, ngược lại có chút không hợp. Ngày mai hoàng thúc rời kinh rồi, trẫm để Vu Nhi tới đưa tiễn, như vậy thích hợp hơn Hoàng hậu, hoàng thúc nói đúng không?"

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn có chút khó coi. Thượng Trang cắn môi, giờ phút này một câu nàng cũng không nói được. Y có lẽ đã tin lời nàng nói ngày đó... Nàng đã không còn cách nào cự tuyệt được sự hấp dẫn mà quyền lực mang lại.

Thấy y không nói lời nào, Nguyên Duật Diệp cũng không để ý. Hắn cởi áo choàng, kéo Thượng Trang ngồi xuống, thấp giọng: "Trẫm thấy sắc mặt hoàng thúc không tốt cho lắm, chỉ bằng truyền thái y tới xem đi."

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, truyền thái y thì không cần."

Hắn cũng không miễn cưỡng, chỉ cười nói: "Thời tiết hôm nay không tốt, đã vậy trời còn đổ tuyết, mới đây mà đã chập tới. Trẫm vốn định giữ hoàng thúc ở lại thêm đoạn thời gian, nhưng hôm nay xem ra không cần nữa rồi. Trẫm có thương tích trên người, chỉ bằng để Vu Nhi kính hoàng thúc một chén, coi như ly rượu tiễn biệt. Nàng hôm nay đã là Tu dung của trẫm, không còn là nô tỳ, thân phận cũng đủ, hoàng thúc chắc sẽ không để ý đúng không?"

Hắn còn cố ý nói ra thân phận của mình, vì sao chứ? Đương nhiên là vì giận y.

Nguyên Duật Diệp quay đầu, liếc nhìn Trương công công. Trương công công hiểu ý, lập tức sai thái giám đứng sau dâng rượu.

Mà lời hắn nói khiến sắc mặt Nguyên Chính Hoàn tái nhợt, không còn một tia huyết sắc.

Thượng Trang ép bản thân thu hồi ánh mắt, thời điểm quay đầu thấy thái giám đem một hộp đồ ăn đặt lên bàn. Mở nắp ra, bên trong có hai ly rượu.

Nguyên Duật Diệp phát tay, đuổi mọi người lui xuống.

Thượng Trang cả kinh nhìn hắn, hắn cũng đưa mắt nhìn nàng, mỉm cười, nói: "Còn chưa đi?"

Hai chén rượu đều được đặt trước mặt Nguyên Chính Hoàn.

Y khẽ nhíu mày, hai ly rượu trước đó đã được rót đầy. Rượu tiễn biệt sao? Y không phải kẻ ngốc, sao có thể không biết hàm nghĩa bên trong? Chỉ là y

không ngờ, Nguyên Duật Diệp lại làm chuyện này quang minh chính đại như thế.

Mạc Tầm cũng cả kinh, vội vàng quỹ xuồng: "Hoàng Thượng thứ tội, trên người chủ tử còn có thương tích, sợ là uống rượu không được. Chi bằng để thuộc hạ uống thay." Nói xong, hần liền nâng tay định cầm lấy ly rượu.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Người chẳng qua là một thị vệ, có thể nhận ly rượu Tu dung của trẫm mời sao?"

Nguyên Chính Hoàn nghiêng mặt, khẽ quát: "Mạc Tầm, lui ra." Nếu Nguyên Duật Diệp đã có chuẩn bị, vậy mặc kệ ai ra mặt, hần cũng sẽ không đồng ý.

Y hoàn hồn, vừa định lên tiếng tiếp tục thì thanh âm của nữ tử truyền tới: "Nếu Hoàng Thượng và Vương gia đều có thương tích trên người, không bằng hai ly rượu này đều để nô tỳ uống."

Thượng Trang nhìn thẳng Nguyên Duật Diệp, thấy sắc mặt hần bỗng nhiên thay đổi.

Hay lắm, vì y, nàng lại tự xưng là "nô tỳ"!

Nàng thật biết nói chuyện, dám nói trên người hần và Nguyên Chính Hoàn đều có vết thương, nên hai ly rượu đều nên do nàng uống thay.

Chẳng biết tại sao, hần lại đột nhiên tức giận, cắn răng nói: "Không cần, ly của trẫm, trẫm tự mình uống." Nói xong, hần duỗi tay qua.

"Hoàng Thượng." Thượng Trang kinh hãi, cuống quýt bắt lấy tay hần. Hần điên rồi sao?

Nàng biết, hai ly rượu này, ít nhất có một ly là rượu độc.

Giờ phút này nhìn qua, ly nào có độc cũng không thể phân biệt, hần dám uống sao?

Khí lực của nữ tử không lớn, nhưng lại đủ khiến Nguyên Duật Diệp nao nao. Hần lập tức cười nói: "Thì ra Vu Nhi đau lòng cho trẫm." Hần trò tay cầm lấy tay nàng, dùng lực kéo nàng dựa vào lòng mình, tiếp tục, "Có điều, nếu Vu Nhi mời hoàng thúc uống rượu, nàng không sợ trẫm ghen sao?"

Hần nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt lộ ra tia sắc bén. Hần là đang nhắc nhở thân phận hôm nay của nàng, trước khi rời cung, nàng là Tu dung, là người của hần.

Trái tim Thượng Trang đập loạn nhịp, nàng biết mặc dù hần không nói gì, nhưng chỉ bằng ánh mắt đó, rõ ràng là đang cảnh cáo. Nàng nghiêng người, nhỏ giọng bên tai: "Ly rượu đó có độc sao?" Lúc hỏi, thân thể nhịn không được mà run lên.

Hần nhìn nàng, bật cười trào phúng, trầm giọng: "Trẫm không biết."

Hần biết rõ, nhưng lại không nói. Hôm nay, hần muốn nàng tự tay dâng rượu cho y, ngôi vị Hoàng đế trước mắt, trước nay đều vô tình, mà Nguyên Duật Diệp hần cũng không phải ngoại lệ.

"Vu Nhi, còn chờ gì nữa?" Hần lại hỏi, "Uống xong ly rượu này, trẫm sẽ phái người đưa hoàng thúc về phủ. Hoàng thúc chắc cũng mệt rồi, hần là nên nghỉ ngơi thật tốt."

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, hần duỗi tay, lướt qua hai ly rượu còn để yên trên bàn. Rượu đang chuyển động trong ly, y có thể cảm nhận được.

Thượng Trang cắn môi, tất cả nàng đều tìm cách xử lý, nhưng hiện tại, nàng chỉ biết trơ mắt nhìn y chọn một trong hai ly rượu.

Nàng định một mình uống hết, nhưng thời điểm vừa duỗi tay, ngón tay của nam tử đã chạm vào ly rượu. Chỉ trong nháy mắt, cả hai ly rượu đều rút hết vào miệng.

"Chủ tử!" Mạc Tầm kinh hô một tiếng, giờ phút này mặc kệ bản thân đang quỹ, hần cũng nhanh chóng tiến lên.

Trước mắt Thượng Trang đột nhiên trở nên mờ mịt, y vậy mà...

"Chủ tử!" Mạc Tầm vội đỡ lấy thân thể của y, thấy sắc mặt y vẫn bình thường. Hần cả kinh, quay đầu nhìn Nguyên Duật Diệp. Chẳng lẽ bọn họ đều nghĩ sai rồi sao? Trong rượu... Không có độc?

Thượng Trang cũng chấn kinh, nghe người phía sau cười khê: "Trẫm không hạ độc."

Nói xong, hần duỗi tay kéo nữ tử vào lòng mình. Hành động bất ngờ này khiến Thượng Trang hoảng sợ, xém chút kinh hô ra tiếng.

Nam tử đột nhiên cúi người, hôn lên môi nàng.

"A..." Hần cứ vậy mà hôn nàng ở đây sao?

Theo bản năng đưa tay định đẩy hần ra, bên tai lại truyền tới tiếng gọi hoảng hốt của Mạc Tầm: "Chủ tử!"

Thời điểm rượu vừa vào bụng, trong người không hề có gì khác thường, nhưng chẳng biết tại sao, chỉ nghe một tiếng hét kinh hãi của Thượng Trang,

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau nhức. Y há miệng, một ngụm máu tươi liền trào ra

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 44-3: Nương nương (Phần 3)

Mạc Tầm cuồng quýt bắt mạch cho y, thật kỳ lạ, không có dấu hiệu trúng độc. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Hắn nào còn thời gian quản chuyện khác, vội xoay người, quỳ trước mặt Nguyên Duật Diệp, cầu xin: "Cầu Hoàng Thượng tha cho chủ tử, Mạc Tầm cam tâm tình nguyện để ngài phanh thây xé xác tuyệt không oán hận!"

Trái tim Thượng Trang trầm xuống, vô thức giãy dụa. Nguyên Duật Diệp hét lên một tiếng, nàng chỉ biết yếu ớt gọi: "Vương gia." Nếu hắn không hạ độc, y tại sao lại thành như vậy?

Hắn vẫn cầm chặt tay nàng không buông, đột nhiên bật cười: "Xem ra trong lòng hoàng thúc quả thật có nàng." Hắn nhìn nam tử trước mặt, nhú mày.

"Hoàng Thượng thả ta ra." Nàng phải qua đó, xem y thế nào.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười: "Nàng qua đó, y sẽ càng chết nhanh hơn."

Thượng Trang giật mình, lời hắn nói rốt cuộc là có ý gì?

Mạc Tầm cũng sợ ngây người, chỉ thấy Nguyên Chính Hoàn chậm rãi ngẩng đầu, cười yếu ớt: "Là tình hoa."

Y đưa tay xoa lồng ngực, toàn thân đau đớn tới run rẩy, nhưng y vẫn cười được, có lẽ nếu trong rượu không có tình hoa, y thật sự không biết thì ra nàng đối với y lại quan trọng như vậy.

Nguyên Duật Diệp buông tay Thượng Trang ra, nàng chân chò, cuối cùng cũng đi lên phía trước một bước.

Mạc Tầm hoảng sợ chần chừ trước người Nguyên Chính Hoàn, cắn răng: "Đừng tới đây!"

Thấy chủ tử đau đớn như vậy, hắn chẳng lẽ còn không biết nữ tử này đối với y quan trọng đến thế nào sao?

Nàng dừng bước, cánh tay giấu dưới ống tay áo nhìn không được mà run rẩy. Nàng đứng ngơ ngác một lúc mới quay đầu, nhìn người yên lặng ngồi trên ghế, run giọng hỏi: "Đó là thứ gì?"

Hắn khẽ cười: "Muốn nghe sao? Trẫm sẵn sàng nói, có điều chỉ sợ trong lúc chúng ta nói chuyện, hoàng thúc sẽ chịu không nổi."

Thượng Trang cả kinh, không biết tình hoa rốt cuộc là thứ gì, nhìn bộ dáng của Nguyên Chính Hoàn, nàng cũng hiểu được sự lợi hại của nó. Mà hiện tại Nguyên Duật Diệp lại nói như thế, nàng nào dám nhiều lời?

Nguyên Duật Diệp đứng lên, cười nói: "Trẫm phải người tiền hoàng thúc hỏi phủ." Nói xong, hắn liền nâng bước rời đi.

Thượng Trang định lên tiếng, nhưng nghĩ tới người phía sau, nàng chỉ đành nuốt lời nói trở về.

"Thượng Trang." Cái tên quen thuộc được nam tử gọi ra, dưới ánh đèn, cánh tay của y đặt trước ngực đã trắng bệch.

Thượng Trang bắt giác lui ra sau, nước mắt cứ thế rơi xuống. Nàng cắn răng, xoay người chạy đi.

Nàng muốn tiến lại gần y, nhưng làm sao dám?

"Chủ tử, Mạc Tầm cầu xin ngài đừng nghĩ tới nàng ta nữa." Mạc Tầm đỏ mắt, lời nói ảm ảm ý hận. Hắn sớm đã nói, tới nay không thể vào cung, chỉ là chủ tử nhà hắn hết lần này tới lần khác đều kiên trì. Giờ phút này hắn hận bản thân không quyết tâm thêm một chút, cho dù y có kiên trì, hắn cũng ép buộc đưa y rời đi, nói không chừng hiện tại đã rời khỏi kinh thành. Cho dù Nguyên Duật Diệp có đổi ý, nhưng Hoàng đế lại ngồi trên núi cao, sao có thể bắt được họ?

"Vương gia." Có thị vệ phụng mệnh tiến tới.

Mạc Tầm đưa tay chạm vào trường kiếm trên thắt lưng, lại nghe y nói: "Mạc Tầm, đừng sinh sự."

"Chủ tử."

Y lắc đầu, mặt mày nhăm nhăm: "Ta không còn khí lực nữa rồi." Kỳ độc trong thiên hạ tuy y không biết hết, nhưng lợi hại trong tình hoa bản thân đương nhiên hiểu rõ, chỉ cần không nghĩ tới năng, chất độc sẽ không phát tác.

Quá rõ ràng, Nguyên Duật Diệp chọn dùng tình hoa thì chắc chắn không muốn y chết.

Y biết, Nguyên Chính Hoàn hẳn không phải người như vậy. Tình hoa, không giết được y.

Trừ phi, hẳn đồng ý để y mang Thượng Trang đi.

Nhưng điều đó không có khả năng. Cho nên, y sẽ không chết.

"Chủ tử." Mạc Tầm cắn răng đứng dậy, lạnh lùng nhìn thị vệ bên cạnh, quát, "Đi thôi."

Từ nay, ai dám cản đường chủ tử, hẳn nhất định sẽ không khách khí.

Nguyên Duật Diệp nhanh chóng rời đi, nhưng lúc này hắn lại đi chậm lại, sợ nàng không theo kịp. Quả nhiên, qua một lát, hắn nghe tiếng nữ tử chạy theo. Khóe miệng bất giác cong lên, nhưng bước chân bên dưới chưa từng dừng lại.

Trương công công chỉ dám theo sau từ xa, bọn họ không biết trong đình đã xảy ra chuyện gì, chỉ là nhìn sắc mặt Thượng Trang, sự tình đương nhiên không có gì tốt đẹp, cho nên giờ phút này không ai dám lên tiếng hỏi chuyện.

Thượng Trang cuối cùng cũng đuổi kịp hắn. Hắn không quay đầu, chỉ nói: "Trẫm qua Cảnh Nhân cung uống chén trà."

Thượng Trang cắn môi, hắn biết nàng có chuyện muốn hỏi, vì thế hai người vội vàng về Cảnh Nhân cung, cho tất cả lui ra hết.

Thượng Trang nhin không được, rốt cuộc cũng hỏi: "Tình hoa là thứ gì?"

Hắn uốn một ngụm trà, thấp giọng: "Tên như ý nghĩa. Tình hoa không phải độc, nó được dùng để dò xét đối phương có người trong lòng hay không mà thôi. Nếu có, một khi nhớ tới người trong lòng, lồng ngực sẽ đau nhức dữ dội."

"Vậy sau đó?" Nàng run giọng hỏi, kỳ thật nàng có thể đoán được một chút, nhưng lại nhin không được mà hỏi.

Hắn ngừng đầu nhìn nàng, khẽ cười: "Sau đó? Không phải nàng đã thấy rồi sao?"

"Thuốc giải đâu?" Nàng vốn cho rằng hắn dùng rượu độc giống thứ Tề Hiền phi từng uống, nhưng không ngờ, sự tình căn bản không phải như vậy.

Hắn cười: "Không có thuốc giải." Nghiêm khắc mà nói, tình hoa không có thuốc giải, chỉ là nếu vừa rồi nàng cũng uống chén rượu kia, hẳn ngược lại sẽ có một biện pháp.

"Không thể nào!" Thượng Trang lắc đầu, nàng không tin, là hắn không muốn lấy ra, vì sao lại lừa gạt nàng nói không có thuốc giải chứ? Nhất định là vậy!

Nàng định quỳ xuống nhưng lại bị bàn tay to lớn của hắn ngăn cản, nghe hắn lạnh giọng: "Cắt duy nhất chính là cắt đứt tơ tình." Đó là cách nhanh và triệt để nhất, hẳn không gạt nàng.

Thượng Trang bắt lực lui nửa bước, cắt đứt tơ tình, chuyện này sao có thể dễ như nói được?

Sắc mặt nàng trắng bệch, thấp giọng: "Người giấu di chiếu là ta, cùng y không có quan hệ gì. Hoàng Thượng không nên hận y, người ngài nên hận là ta mới đúng." Nàng vốn định uống cạn hai chén rượu kia, nhưng không ngờ Nguyên Duật Diệp lại tính toán tất cả, bởi vì hắn biết Nguyên Chính Hoàn sẽ uống, cho nên mới không chút kiêng nể như vậy.

Đầu ngón tay run lên, hắn đột nhiên bật cười: "Nàng nghĩ trẫm không hận nàng sao? Trẫm đương nhiên hận nàng, cho nên nàng nghe thật rõ cho trẫm, từ nay về sau, trẫm sẽ không hạn chế tự do của nàng, ngày mai lúc y rời kinh, nàng có thể đi tiễn. Đúng rồi, trẫm tin nàng vẫn còn nhớ, chỉ cần y chết, trẫm sẽ thả nàng xuất cung. Kim khâu đã mở, trẫm sẽ tuân thủ lời hẹn. Nếu nàng không nỡ để y chết, vậy tốt nhất ngoan ngoãn ở bên cạnh trẫm, nếu có ý định bỏ trốn, đừng trách trẫm sẽ không bỏ qua."

Từng câu từng chữ, hắn nói tới đỏ mặt hơi lạnh, nhưng chỉ có mình hắn biết, thời điểm nói ra lời đó, trái tim hắn cũng rất đau. Rõ ràng là hận, nhưng vì sao lúc tra tấn nàng, bản thân hắn lại khó chịu như vậy?

Bang - Ly trà bị ném thẳng xuống đất.

Thượng Trang chấn động, thấy nàng đột nhiên đứng lên, đưa lưng về phía nàng. Nàng cắn môi, nói: "Thì ra Hoàng Thượng độc ác như vậy."

Hắn hừ một tiếng, lạnh giọng: "Nói như vậy, nàng muốn trẫm trực tiếp giết y?"

Thượng Trang nhất thời nghẹn lại, nghe hắn tiếp tục: "Trẫm làm vậy đã là không tệ với y, ít nhất đã không lấy đi tính mạng." Hắn quay người nhìn nữ tử trước mặt, cười nhạt, "Chỉ cần ngươi không ở cạnh y, trẫm bảo đảm y nhất định sẽ không chết."

Móng tay khảm chặt vào da thịt, chỉ cần y không chết, những chuyện trước đây nàng làm không phải đã có kết quả hay sao?

Nam từ đột nhiên tới gần, khẽ nói: "Quên y đi, trăm sẽ coi mọi chuyện chưa từng xảy ra."

Thượng Trang cả kinh nhìn hấn, thấy một mình hấn tới giường ngồi xuống, nói: "Tu dung của trăm còn chưa thay xiêm y sao?"

Nàng hít sâu một hơi, cuối cùng cũng nâng bước. Nửa quỳ xuống đất, nàng đưa tay giúp hấn cởi nút thắt, cánh tay không ngừng run rẩy, lúc này không hiểu sao hình thù trên long bào của hấn khiến tay nàng cảm thấy đau rất. Hấn cúi đầu nhìn nàng, giữ nàng ở lại, tra tấn Nguyên Chính Hoàn, đó chính là thủ đoạn để hấn tiết hận.

Chẳng biết tại sao, hấn bất giác nhớ lại thời điểm nàng vừa vào cung, ma ma ở Hoán Y Cục tìm đủ cách gây khó dễ nàng, nàng lại thông minh phá tan kế hoạch của bà ta. Nếu như khi đó mẫu phi hấn không lợi dụng nàng hãm hại Thái tử, có lẽ mọi chuyện đã không như lúc này.

Hai mắt đột nhiên nhắm lại, vô luận thế nào, hấn đã không thể quay đầu được nữa rồi.

Thời gian không thể trở về, hấn đã không còn là Thành Vương, nàng cũng đã không còn là tiểu cung nữ.

Cánh tay đột nhiên bị hấn bắt lấy, Thượng Trang cả kinh, cả người bị hấn kéo qua, thuận thế ngã xuống giường. Nàng theo bản năng giãy dụa muốn ngồi dậy, lại thấy hấn rên một tiếng, sau đó là nhủ mày. Lúc này nàng mới nhớ cánh tay hấn đang bị thương, cho nên không dám động đậy, tùy ý hấn ôm.

Hấn nhích lại gần nàng, ôn nhu nói: "Qua đêm nay, trăm sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì."

Nàng cuối cùng cũng hoảng sợ, vừa rồi hấn còn nói muốn nàng quên y, hấn sẽ coi chuyện này chưa từng xảy ra, nhưng hiện tại, hấn lại nói qua đêm nay...

Nguyên Duật Diệp, trong lòng ngai rớt cuộc đang suy nghĩ gì vậy?

.....

Linh Khuyết đứng từ xa miễn cưỡng cười, khi đó lúc Nguyên Duật Diệp kêu nàng chuẩn bị hoa tình, nàng còn thắc mắc hấn rốt cuộc muốn dùng trên người ai. Cho đến hôm nay lẳng lặng đi theo, nàng mới biết đối phương thì ra là Nguyên Chính Hoàn.

Giờ phút này, người trong đình đã giải tán, Mạc Tầm quát mắng kêu bọn thị vệ lui xuống.

Bông tuyết cứ thế rơi xuống, không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo, Nguyên Chính Hoàn dường như cảm thấy thanh tỉnh đôi chút.

Không có dù, Mạc Tầm định cởi áo ngoài giúp y che tuyết, nhưng đúng lúc này, một cây dù dừng trên người bọn họ. Quay đầu, thấy người tới là Linh Khuyết.

Linh Tuyết cười xấu hổ, nàng chần chờ một lúc lâu, không hiểu bản thân tại sao vẫn tiến lên.

"Mạc Tầm, ai vậy?" Nguyên Chính Hoàn nhẹ giọng hỏi.

Mạc Tầm hoàn hồn, khó xử cúi đầu, nhẹ giọng: "Chủ tử, là Linh Khuyết cô nương."

"Linh Khuyết..." Y khẽ cười, lại nói, "Tôi rồi, sao ngươi lại ở đây?"

"Ta..." Linh Khuyết nghẹn lời, nàng không thể nói y biết người lấy tình hoa là nàng, mà nàng tới đây chỉ vì muốn xem Nguyên Duật Diệp muốn dùng nó trên người của ai. Thăm nhìn Mạc Tầm bên cạnh, nếu hấn biết nàng là kẻ gián tiếp hại chủ tử của mình, hấn không phải sẽ tức giận tới giết nàng sao? Nhớ lại lần đó ở vương phủ, nàng không cẩn thận đụng phải y, hấn đã khấn trương tới trắng mặt, huống chi là chuyện hôm nay?

Mạc Tầm lên tiếng: "Ngày mai chúng ta rời kinh, hôm nay thân thể chủ tử lại không khỏe, không thể ở ngoài quá lâu. Nếu Linh Khuyết cô nương không còn chuyện gì khác, Mạc Tầm đưa chủ tử về trước."

Linh Khuyết giật mình nhìn hấn, từ ngày Hoàn Vương nói hấn cầu hôn, hấn đối với nàng có chút khách khí, ngược lại khiến nàng không được tự nhiên. Hôm nay thấy hấn không có ý định nhắc lại, có lẽ là vì thân thể Hoàn Vương không khỏe.

Hôm nay gặp Nguyên Chính Hoàn, nàng có chuyện muốn nói, nhưng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nuốt lời định nói xuống, một chữ cũng không. Nàng không rõ vì sao Nguyên Duật Diệp lại làm như vậy, nhưng nàng vẫn nhớ bản thân là người của hấn, không thể làm chuyện bất lợi cho hấn. Nguyên Duật Diệp vừa mới đăng cơ, nàng sợ sự tình sẽ có biến hóa.

Mạc Tầm nói xong liền muốn đưa y rời đi.

"Linh Khuyết." Y lại đột nhiên gọi.

Ngày đó nàng không đồng ý chuyện thành thân, y cũng biết nàng thích Nguyên Duật Diệp, nhưng Nguyên Duật Diệp sẽ thích nàng sao? Hiện tại hấn còn ép Thượng Trang ở lại... Lòng ngực đột nhiên trở nên đau đớn khiến y không khỏi cắn chặt răng.

Mạc Tầm thấy vậy, biết y nhất định lại nhớ tới nàng, vội khuyên: "Chủ tử, đừng nghĩ..."

Đừng nghĩ...

A, y chỉ vô thức nhớ tới mà thôi.

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Không sao." Chỉ là đau, không chết được.

Kỳ thật những đau đớn này đối với y chẳng là gì cả, chỉ cần những người y quan tâm đừng chết...

Mạc Tâm đau xót nhìn Nguyên Chính Hoàn, thời điểm tới hầu hạ, y vẫn còn nhỏ. Hắn coi y như đệ đệ mà chăm sóc, cũng là chủ tử mà hắn kính trọng. Những năm gần đây, đau đớn của y, hận thù của y, bất đắc dĩ của y, hắn hiểu tất cả.

Linh Khuyết ngơ ngác nhìn thân ảnh hai người đi xa, mãi tới khi không còn nhìn thấy, nàng mới xoay người, lúc này mới nhớ, hôm nay sợ là hắn đang ở Cảnh Nhân cung. Nàng cần môi, nàng biết hắn coi nàng như muối muối, nhưng tâm tư của nàng nào dừng ở đây?

.....

Trận tuyết này kéo dài tới tận sáng sớm hôm sau, mặt đất bị một màu trắng bao phủ. Trong sân, cung nữ vội vàng dọn tuyết đọng trên đường.

Thượng Trang hầu hạ hắn xuống giường, tới qua, bọn họ thức trắng một đêm.

Giúp hắn mặc long bào xong, cung nữ mang lược tới, hắn lại phát tay cho cung nhân lui xuống. Thượng Trang cả kinh, lại thấy hắn đưa lược tới cho nàng, cười nói: "Chải đầu cho trẫm."

Nàng sợ run người, thấy hắn nhét cây lược vào tay rồi xoay người đưa lưng về phía nàng. Nàng tiến lên nhẹ nhàng chải đầu giúp hắn, lại nghe hắn nói: "Dân gian có câu phu thê kết tóc, nàng chải tóc cho trẫm, chúng ta sẽ bạc đầu giai lão."

Ngón tay run lên, nàng không khỏi bật cười, thê tử của hắn là Hoàng hậu, là Mộ Dung Vân Khương, không phải nàng. Nàng chẳng qua là một Tu dung mà thôi.

Đột nhiên nhớ lại lời hắn từng nói, trước khi rời cung..

A, nàng còn cơ hội xuất cung sao? Để Nguyên Chính Hoàn được sống, đời này, nàng phải luôn ở cạnh hắn.

Thượng Trang cười vô vị, đây chính là phong cách làm việc của hắn, không phải sao?

Từ nay, nàng nên cam tâm tình nguyện ở đây, không nên có ý niệm xuất cung nữa.

Thượng Trang giúp hắn buộc tóc, cài kim quan.

Hắn khẽ cười, đưa tay cầm lấy tay nàng, thấp giọng: "Ở đây chờ trẫm, hạ triều xong trẫm sẽ tới đây." Hắn quay người, hôn lên má nàng rồi rời đi.

"Hoàng Thượng." Trương công công chạy ra tiếp đón, thấy hắn cười như vừa tắm gió xuân, tâm tình hắn không tồi.

Có lẽ Nguyên Duật Diệp cũng không nói rõ vì sao, chỉ đơn giản là cảm thấy cao hứng.

Thượng Trang nhìn bóng lưng nam tử, hắn thật sự không còn nhắc tới chuyện hôm qua, tựa hồ tất cả đều chưa từng phát sinh.

Bàn tay nắm chặt cây lược, hôm nay, y cũng nên hồi kinh rồi. Có Mạc Tâm và Phục Linh bên cạnh, nàng không cần phải lo cho y. Chỉ cần còn sống, tương lai Nguyên Duật Diệp có lẽ sẽ không khó để y nữa.

Mà nàng phải cố gắng sống sót, nếu nàng xảy ra chuyện, Nguyên Chính Hoàn phải làm sao?

Hít một hơi thật sâu, nàng mỉm cười tự an ủi, tình hình hiện tại cũng không tệ, không phải sao? Ít nhất là không chật vật như thời điểm nàng vừa tiến cung. Giờ khắc này, nàng là Tu dung, là chủ tử rồi.

Ngồi trong phòng thêm một lát, cung nữ đột nhiên đi vào, cười nói: "Nương nương, Trương công công tới."

Nàng không khỏi kinh ngạc, đang êm đẹp, Trương công công tới đây làm gì?

Trương công công vào trong, hướng nàng hành lễ, rồi nói: "Nương nương, Hoàng Thượng có chính sự cần phải xử lý, tạm thời không thể tới đây, ngài ấy kêu nô tài mang người tới cho nương nương nương trước." Nói xong, hắn quay đầu.

Thượng Trang cũng đưa mắt nhìn, thấy một nữ tử cẩn thận bước vào điện.

Đội thấy rõ người tới, nàng không khỏi đứng lên, bật thốt gọi: "Phục Linh?" Nàng ấy không phải đang ở cạnh Nguyên Chính Hoàn sao? Đang êm đẹp sao lại xuất hiện ở đây? Y xảy ra chuyện sao?

Phục Linh ngẩng đầu nhìn nàng, cười gọi: "Tiểu thư!"

Trương công công lên tiếng: "Người cũng tới rồi, nô tài xin trở về phục mệnh, nô tài cáo lui."

Tất cả đều lui xuống, Thượng Trang vội kéo tay Phục Linh, hỏi: "Sao người lại tới đây? Vương gia..."

"Vương gia không sao." Phục Linh tiếp lời, "Vương gia kêu nô tỳ ở lại hầu hạ tiểu thư."

Nghe vậy, trái tim treo lơ lửng của Thượng Trang cuối cùng cũng buông lỏng. Phục Linh dường như đoán được nàng đang nghĩ gì, liền cười nói: "Vương gia nói tiểu thư hôm nay được phong làm nương nương, bên cạnh không thể không có thân tín, ngài ấy đã thỉnh cầu Hoàng Thượng để nô tỳ ở lại hầu hạ người."

Trong lòng không khỏi khó chịu, trước khi đi, y còn cân nhắc chu toàn cho nàng sao?

"Tiểu thư sao vậy? Sắc mặt không tốt, có phải bị bệnh hay không?" Phục Linh lo lắng hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, vội lắc đầu: "Không có, ta rất tốt, vương gia... Y không sao chứ?"

Phục Linh không đáp, chỉ nói: "Tiểu thư, bây giờ người là chủ tử rồi, cũng nên có phong thái của chủ tử mới đúng."

"Phục Linh..."

Phục Linh lắc đầu, thấp giọng: "Trước khi đi Vương gia có dặn, nói sau này ở trong cung không được nhắc tới ngài ấy. Tiểu thư hãy nhớ, vương gia nói y sẽ sống tốt, cho nên xin tiểu thư đừng nhắc tới ngài ấy."

Hốc mắt lập tức đỏ ửng, đúng vậy, nàng biết, ở đây không thể nhắc tới y, không thể vì y mà rơi lệ.

"Cạnh vương gia đã có Mạc thị vệ, nô tỳ chỉ cần hầu hạ tiểu thư thật tốt là được." Phục Linh nghiêm túc nói.

Thượng Trang gật đầu, nghe Phục Linh tiếp tục nói: "Tiểu thư, Mạc thị vệ hình như rất thích Linh Khuyết cô nương."

Nàng nhú mày, hỏi: "Sao người lại nói thế?"

Phục Linh tựa hồ có chút bất mãn: "Mỗi lần nhắc tới nàng ấy, Mạc thị vệ lại bật cười, trước đó, hẳn cứ như cục đá âm trầm vậy."

Thượng Trang không khỏi bật cười, nếu Mạc Tâm thật sự thích Linh Khuyết, đó cũng là chuyện bình thường, có điều Linh Khuyết sẽ không cùng hắn rời đi.

Phục Linh không nói nữa, chỉ kéo ghế trước bàn trang điểm nói: "Để nô tỳ hầu hạ người, người xem, bản thân còn chưa chải đầu kìa."

Trong đầu đột nhiên nhớ lại Nguyên Duật Diệp nói, chỉ là Trương công công tới báo hấn đang có việc, tạm thời không tới.

Nàng nhắm mắt lại, bỏ đi, nghĩ chuyện này làm gì?

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên nhớ lại ngọc bội nhờ Linh Khuyết giữ, khi đó nàng ấy còn nói tới lúc nàng muốn thì cứ tới lấy lại. Nàng đâu ngờ rằng bản thân còn sống?

Thế sự quả nhiên vô thường.

Thấy Thượng Trang đột nhiên đứng lên, Phục Linh vội hỏi: "Tiểu thư đi đâu vậy?"

"Cần Thừa cung, ta có việc muốn tìm Linh Khuyết."

Phục Linh vội đuổi theo, cười nói: "Tiểu thư quên rồi sao, hiện tại không được xưng 'Ta' nữa."

Thượng Trang nào so đo chuyện này, nàng hiện tại chỉ muốn lấy ngọc bội về. Thời điểm đẩy cửa ra, nàng mới phát hiện trời bên ngoài lại đổ tuyết.

Phục Linh hỏi tìm đủ với cung nữ bên cạnh, lại nhỏ giọng: "Có kiệu không?"

Thượng Trang định lên tiếng nói không cần, lại thấy một thái giám chạy tới, quỳ dưới đất: "Nô tài thỉnh an nương nương. Thái hậu muốn mời nương nương qua Tây Viên thưởng tuyết."

Thượng Trang không khỏi cả kinh, Thái hậu sao lại đột nhiên mời nàng thưởng tuyết?

Phục Linh biết sắc, vội kéo Thượng Trang lại: "Tiểu thư..." Nàng mặc dù không biết sự tình bên trong, nhưng quan hệ giữa Thượng Trang với Thái hậu cùng Tề Hiền phi nàng có biết đôi chút.

Thượng Trang quay đầu nhìn nàng, lại nhìn thái giám: "Chuẩn bị kiệu."

Tuy Nguyên Duật Diệp nói nàng không cần qua Úc Ninh cung thỉnh an, nhưng Thái hậu đã lên tiếng mời nàng cùng thưởng tuyết, nàng nào có đạo lý không đi?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phé Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 45: Phục mệnh

Phục Linh sốt ruột nhìn nàng, thấy nàng lắc đầu, ý bảo bản thân không sao.

Đã tới Tây Viên, Phục Linh cẩn thận giúp Thượng Trang xuống kiệu, lại không thấy bọn người Thái hậu. Thái giám lên tiếng: "Nương nương, mời đi bên này, Thái hậu đang ở trong đình phía trước nói chuyện phiếm với các chủ tử." Nói xong, hắn liền đi trước dẫn đường.

Tây Viên có một chỗ đang được sửa chữa, cây cối rậm rạp trồng hai bên, hiện tại trời đã sang đông, lá cây đều ứa tàn, không khí lạnh lẽo. Đường đi quanh co, tuyết vẫn còn đọng lại.

Phục Linh nói "Cẩn thận" rồi giữ chặt lấy nàng.

Đi theo thái giám xuyên qua rừng cây, thấy xa xa có một tòa đình, xung quanh được che bởi màn trước đỏ thẫm, giữa khung cảnh trắng xóa đặc biệt bắt mắt. Từ đây, nàng mơ hồ nghe bên trong truyền ra tiếng cười, xem ra có rất nhiều người đến.

Thượng Trang có chút chần chờ, lại thấy thái giám vội vàng đi qua phục mệnh.

"Thái hậu, Tu dung nương nương đã tới." Thái giám quỳ xuống bẩm báo.

Ánh mắt mọi người đều chuyển hướng ra ngoài, chỉ có Mộ Dung Vân Khương nhìn nàng cười tủm tỉm, còn những phi tần còn lại đều lộ vẻ không vui. Các nàng đều từ vương phủ của Nguyên Duật Diệp tới, luận tư lịch đều sâu hơn nàng, huống hồ, tuy nàng là tiểu thư của An Lăng gia nhưng lại xuất thân nô tỳ, điều này càng khiến các nàng cảm thấy bất mãn.

Còn nữa, Thượng Trang chẳng qua là Tu dung vừa được sắc phong, Hoàng Thượng lại vì nàng mà ngủ lại Cảnh Nhân cung, đã vậy còn có khẩu dụ mỗi ngày không cần tới thỉnh an Thái hậu, đây là đãi ngộ mà ngay cả Hoàng hậu cũng không có.

Thượng Trang không nhìn các nàng, chỉ tiến lên hành lễ: "Thần thiếp thỉnh an Thái hậu."

Thái hậu buông ly trà trong tay, cười nói: "Vu Tu dung hôm qua cực khổ hầu hạ Hoàng Thượng, ai gia vốn không nên gọi ngươi tới đây, chỉ là cảnh tuyết mỹ lệ, tỳ muội các ngươi lại muốn tụ họp, cho nên ai gia đành phải đứng đầu chủ trì."

Thái hậu vừa dứt lời, nữ tử bên cạnh liền lên tiếng: "Thái hậu nói rất đúng, Vu Tu dung hầu hạ Hoàng Thượng thật sự rất vất vả." Nàng ta lại nhìn Phục Linh, trách nặng, "Đừng đó làm gì hả? Còn không mau đỡ chủ tử người qua đây? Bên ngoài trời lạnh, nếu Tu dung bị cảm, Hoàng Thượng trách tội xuống thì ai gánh vác đây?"

Thái hậu cười nói: "Từ Chiêu nghi nói chuyện quả nhiên đúng tâm tư của ai gia. Tu dung còn không qua đây làm ấm thân mình?"

Thượng Trang tạ ơn, sau đó tiến lên ngồi xuống.

Từ Chiêu nghi xem thường liếc nàng, cha nàng chẳng qua là Kinh Triệu Doãn tiền nhiệm, ở trong nội cung này, chỉ dựa vào sủng ái của Hoàng đế, nàng liệu có thể duy trì được phượng quang bao lâu?

Thượng Trang khẽ cười, nàng biết Thái hậu mời mình tới đây chẳng qua là muốn đẩy nàng ra đầu sóng ngọn gió. Xuất thân là một cung nữ, ai có thể ngờ hiện tại nàng là người được Hoàng đế sủng ái? Hơn nữa, bản thân còn là phi tử đầu tiên được "thị tâm", chắc chắn sẽ trở thành cái gai trong mắt mọi người.

Lần đó Thái hậu lên tiếng hỏi nàng với Nguyên Duật Diệp, nhưng hắn không đồng ý, xem ra, bà ta định mượn tay người khác để diệt trừ nàng.

Dưới bàn và xung quanh đình đều đặt lò sưởi, chỉ ngồi một lát, cơ thể vốn lạnh như băng đã dần cảm nhận được ấm áp, mà tâm Thượng Trang càng rõ ràng. Nàng nắm chặt khăn tay, bất đắc dĩ cười, người nàng phải phòng bị thì ra lại nhiều như vậy.

Cung nữ tiến lên dâng trà, Mộ Dung Vân Khương liền cười nói: "Đây là tuyết sớm Thái hậu sai người góp nhặt đầu cành nấu với trà, bổn cung ném thử rồi, quả thật là tinh khiết." Dứt lời, nàng liền cầm ly lên uống một ngụm.

Thượng Trang sao có thể không hiểu dụng ý của nàng ấy, nàng ấy chẳng qua là muốn nói nàng cứ yên tâm uống, Thái hậu sẽ không quang minh chính đại làm gì nàng. Nàng cảm kích cười cười, cũng cúi đầu uống một ngụm, hương vị quả nhiên không tồi.

Nữ tử áo trắng bên cạnh Mộ Dung Vân Khương cười nói: "Hương vị quả nhiên có khác biệt, lúc ở nhà, nương của thần thiếp cũng có ủ nước từ tuyết ba năm."

Thái hậu dùng khăn lụa lau khô miệng, nói: "Đúng vậy, ai gia có kêu chôn mấy hũ tuyết dưới đất, chờ thêm mấy năm sẽ lấy ra dùng, không ngờ người lại nói trước." Nói xong, bà ta liếc nhìn mấy thái giám bên cạnh.

Hai thái giám hiểu ý, lập tức xoay người lui xuống.

Nữ tử áo trắng kia che miệng cười: "Là lỗi của thần thiếp, thần thiếp không nên lăm mồm như vậy."

Từ Chiêu nghi cười nói: "Vân phi tỷ tỷ quá lời, chuyện này có là gì chứ, ý của Thái hậu là..."

Vân phi chẳng qua là lăm mồm lăm miệng, nhưng thứ Từ Chiêu nghi ám chỉ chẳng lẽ Thượng Trang không rõ sao?

Thái hậu khẽ cười, đột nhiên thay đổi chủ đề: "Vốn muốn cùng các người đi dạo một lát, ai ngờ tuyết mỗi lúc một lớn, hiện tại chỉ có thể ngồi đây nói chuyện phiếm. Hoàng hậu..." Thái hậu nhìn Mộ Dung Vân Khương, hỏi thăm, "Mộ Dung tướng đang bị thương, con trở về sai người nói hẳn biết, dùng tuyết nấu trà rất tốt cho thân thể."

Mộ Dung Vân Khương gật đầu: "Để Thái hậu lo lắng, thương tích của ca ca đã không còn gì đáng ngại."

Cánh tay Thượng Trang bung ly trà khẽ run lên, lập tức nở một nụ cười yếu ớt, Thái hậu đi quan tâm Mộ Dung thừa tướng sao? Nguyên Duật Diệp cũng bị thương, bà ta lại không nhắc một câu, kỳ thật nàng hiểu, hai người bọn họ sớm đã không vừa mắt. Hôm nay, bà ta chỉ còn lại một mình, bà ta có gì để sợ nữa chứ? Bà ta là Thái hậu, vinh hoa phú quý hưởng cả đời cũng không hết, mà Nguyên Duật Diệp cũng không cần tìm lý do để diệt trừ bà ta.

Mọi người trò chuyện một lát thì một thái giám đi vào, cúi đầu nói: "Thái hậu, Linh thượng nghị tới."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, vừa quay đầu đã thấy Linh Khuyết đi tới, quỳ xuống hành lễ.

Nàng vốn là ngự tiền thượng nghị, nhưng hôm nay lại bị Nguyên Duật Diệp làm Tu dung, hiện tại Linh Khuyết là thượng nghị cũng chẳng có gì kỳ quái. Chỉ là, Thái hậu đột nhiên truyền nàng ấy tới đây làm gì?

Mộ Dung Vân Khương cũng nhíu mày, quay đầu nhìn Thái hậu, thấy sắc mặt bà ta vẫn bình thường, không có gì thay đổi.

Thái hậu phát tay cho Linh Khuyết đứng dậy, hỏi: "Ai gia gọi người tới đây là muốn hỏi vài chuyện, Hoàng Thượng vẫn tốt chứ?"

Linh Khuyết cúi đầu, đáp: "Hồi Thái hậu, Hoàng Thượng rất tốt."

"Ừ." Thái hậu gật đầu, lại hỏi, "Hoàng Thượng đang ở Ngự thư phòng sao?"

"Vâng." Nữ tử nhẹ giọng trả lời.

Thái hậu đột nhiên bật cười: "Nhìn người khăn trang chưa kìa! Ai gia chẳng qua là thuận miệng hỏi thăm mà thôi. Hoàng Thượng vừa đăng cơ, xử lý chính sự có rất chỗ cần phải học, người ở cạnh ngài ấy phải cố gắng hầu hạ thật tốt."

Thượng Trang ngược mắt nhìn bà ta, chẳng lẽ bà ta đang nhắc tới Thái tử đã mất sao? Không ai rõ ràng hơn nàng, khi đó Tiên hoàng ốm đau, chính sự đều giao cho Thái tử xử lý.

Linh Khuyết vẫn cẩn thận đáp lời.

"Ai gia nghe nói người pha trà rất thơm, đúng lúc trà ở đây sắp hết, không bằng người pha cho mọi người một bình đi, cũng để cho các chủ tử ở đây nếm thử hương vị của trà mà Hoàng Thượng dùng hằng ngày."

Vừa nghe tới trà Hoàng Thượng hay dùng, mọi người đều hào hứng.

Linh Khuyết không biết Thái hậu có ý gì nhưng nàng không cự tuyệt, chỉ nhận lệnh theo thái giám lui xuống.

Lúc này, tuyết bên ngoài đã nhỏ đi.

Phía đông cách đó không xa là một rừng mai, hiện tại hoa mai đã nở, giữa không khí lạnh lẽo phảng phất có mùi hương nhè nhẹ, trông giống như tiên cảnh.

Mọi người lại tiếp tục nói chuyện, đột nhiên có người đề nghị chấp bút vẽ lại cảnh đẹp lúc này, nhưng vì nơi này ít người, không thể nhanh chóng chuẩn bị giấy mực nên đành thôi.

Qua một lát, Linh Khuyết tới dâng trà.

Nàng đi tới bên cạnh Thái hậu, châm trà cho bà ta, lại nghe bà ta nói: "Người cũng rót trà cho bọn họ đi."

"Vâng."

Lần lượt rót trà cho từng người, thời điểm tới cạnh Thượng Trang, Linh Khuyết đột nhiên thấy có người vuron chân ra, nàng muốn tránh nhưng lại không kịp, cả bình trà đều hướng tới Thượng Trang.

"Thượng nghĩa." Tì Y vốn muốn kéo nàng lại nhưng cũng không kịp.

Thái hậu lạnh lùng nhìn nàng, một câu cũng không nói.

Thượng Trang cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì nước trà đã hắt hết lên người nàng. Lúc này, bình trà trong tay Linh Khuyết rơi xuống đất, "Bang" một tiếng.

"Tiểu thư." Phục Linh sợ hãi, vội tiến lên xem nàng có sao hay không.

Thượng Trang lập tức đứng dậy, may là xiêm y mùa đông rất dày, cho nên bản thân không bị phỏng.

Phục Linh cuống quýt giúp nàng cởi áo khoác, một tay giúp nàng lau khô.

"Nô tỳ đáng chết, thỉnh nương nương thứ tội." Linh Khuyết tự biết việc này không ổn, liền quỳ gối dưới chân Thượng Trang.

Thượng Trang theo bản năng liếc nhìn Thái hậu, Linh Khuyết hầu hạ bên cạnh Nguyên Duật Diệp bao năm, làm việc chưa từng lỗ mǎng, chỉ có vài bước đơn giản, nàng ấy sao có thể đi không vững chứ?

Giờ phút này thấy Thái hậu buông chén trà xuống, định lên tiếng lại bị Thượng Trang cướp lời: "To gan! Chẳng qua là rót một ly trà, tay chân nguoi có phải quá yếu đuối không? Người đâu, lỗi nàng ta xuống, và miệng!"

Phục Linh khiếp sợ nhìn tiểu thư nhà mình, người ngoài đình không ai dám động.

"Lời bốn cung nói các nguoi không nghe sao!" Thượng Trang sốt ruột quát, nếu Thái hậu tự mình mở lại, bà ta nào dễ dàng tha cho Linh Khuyết?

Rốt cuộc cũng có hai thái giám tiến lên, kéo Linh Khuyết đi xuống.

"Nương nương!" Linh Khuyết kinh ngạc nhìn Thượng Trang.

Lúc này, Vân phi đột nhiên lên tiếng: "Vu muội muội có phải quá nương tay với nô tỳ này không? Và miệng đã là gì chứ? Theo bốn cung thấy tay nàng ta mềm mại như vậy phải trách phạt nặng hơn, có đúng không Thái hậu?"

Thái hậu lại mỉm cười, đứng dậy, nói: "Ai gia mệt rồi, cũng nên hồi cung nghỉ ngơi thôi. Chuyện này ai gia không muốn xen vào." Lúc đi ngang Thượng Trang, khoe miệng bà ta lộ ra một nụ cười lạnh. Đúng là nữ tử thông minh, biết bà ta cố ý muốn trách phạt Linh Khuyết, nên lấy hình phạt nhẹ nhất phạt nàng ta.

Tì Y lo lắng nhìn Linh Khuyết, giờ phút này cũng không tiện nói gì thêm, chỉ đành cùng Thái hậu rời đi.

Từ Chiêu nghi cũng cười đứng dậy, tiếp lời: "Đúng đó, nào có thể đơn giản và miệng như vậy, nếu sau này hận Vu muội muội mà ra ngoài nói bậy thì sao?"

Mộ Dung Vân Khương thấy Thượng Trang như thế, biết nàng cố ý vì Linh Khuyết mà mở miệng. Thanh Nhi bên cạnh lại nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, chuyện này chúng ta không nên quản, đi thôi."

Nàng nhìn Thanh Nhi, Thanh Nhi nói đúng, Thái hậu đã đi rồi, nàng cũng không cần dấn thân vào mớ bùn này.

Vân phi lại nói: "Còn đứng đó làm gì? Tu dung nương nương phạt nàng ta chịu hình kệp tay, còn không lôi xuống?" Ai ai cũng biết Linh Khuyết là người Nguyên Duật Diệp coi trọng nhất từ lúc ở vương phủ, khi đó không có cơ hội, hiện tại trước mắt có thể giáo huấn nàng ta, ai mà buông tha chứ?

Đám nữ tử còn lại không ai lên tiếng, nhưng trên mặt đều lộ rõ cao hứng.

"Vâng." Hai thái giám nhận lệnh, tiến lên kéo Linh Khuyết xuống.

Thượng Trang nâng bước muốn đi lên, lại bị Phục Linh kéo ống tay áo lại. Nàng quay đầu, thấy nàng ấy khẽ lắc đầu.

Thượng Trang cắn môi, nàng nào ngờ lần thưởng tuyết này, người Thái hậu muốn đối phó lại không phải nàng, mà là Linh Khuyết!

Và miệng, cùng lắm chỉ sưng mặt mấy ngày, nhưng kệp tay...

Nghe khẩu khí của bọn họ, tay của Linh Khuyết còn giữ được sao?

Mộ Dung Vân Khương không lên tiếng, giờ phút này nàng cũng không thể nói gì, chỉ nói: "Xiêm y của tần thiếp ướt rồi, xin về cung trước." Nàng hành lễ,

sau đó mang Phục Linh ra ngoài.

Đi được một đoạn, Thượng Trang vội nói: "Mau tới Ngự thư phòng tìm Hoàng Thượng, kêu ngài ấy tới cứu Linh Khuyết!"

Phục Linh sợ run lên, nhưng thấy thần sắc tiểu thư nhà mình trầm trọng như vậy, nàng chỉ đành gật đầu, nhấc chân chạy về phía trước.

Thái hậu đứng cách đó không xa lạnh lùng quan sát, bà ta đương nhiên biết nha đầu kia đang định làm gì.

Bà thật muốn xem xem, Linh Khuyết kia trong lòng Nguyên Duật Diệp có phải rất quan trọng không? Hôm nay xem ra có thể lợi dụng việc này.

Tì Y lo lắng nhìn phía trước, Thái hậu đột nhiên quay đầu, khẽ hừ một tiếng: "Người ta đi mời Hoàng Thượng rồi, người còn gấp gì nữa hả?"

"Nô tỳ không dám."

Trong lòng Thái hậu vô cùng rõ ràng, cung nữ này là người của Nguyên Duật Diệp, bà ta sớm muộn cũng sẽ động thủ diệt trừ mối họa này.

Phục Linh vừa thở hổn hển vừa chạy tới Ngự thư phòng, thấy Trương công công đứng hầu bên ngoài liền xông lên, lớn tiếng: "Công công! Trương công công..."

Thấy người tới là Phục Linh, Trương công công lập tức nâng bước đi về phía trước, nhỏ giọng: "Trời, bà cô nhỏ của ta, còn không nhỏ tiếng lại! Đây là chỗ để người la to lớn tiếng sao?"

Phục Linh nào quản nhiều chuyện như vậy, nàng chỉ biết nếu Nguyên Duật Diệp không xuất hiện, trong cung nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn. Nàng lại tiếp tục xông lên, lớn tiếng: "Hoàng Thượng có ở bên trong không? Ta có việc gấp!"

"A!" Trương công công cả kinh, vội kéo ống tay áo của nàng, trách mắng, "Người không còn muốn cái mạng nhỏ này nữa ư?"

Phục Linh gấp tới độ dậm chân, lớn tiếng gọi: "Nếu ta không vào, có người sẽ thật sự mất mạng đó!"

Nguyên Duật Diệp ở trong đang đọc mật hàm trong tay, mơ hồ nghe tiếng người la lối bên ngoài, tựa hồ là Phục Linh, lúc này lại nghe nàng nói "Có người sẽ thật sự mất mạng" thì không khỏi hoảng sợ, vội vàng vứt đồ trong tay xuống, nhanh chóng ra ngoài, hỏi: "Chủ tử nhà người xảy ra chuyện gì?"

Thấy Phục Linh, hắc tướng Thượng Trang đã xảy ra chuyện.

Trương công công vội lui sang một bên, Phục Linh lúc này mới chịu hành lễ, cánh tay lại bị Nguyên Duật Diệp bắt lấy, quát: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Phục Linh hoảng sợ, lắp bắp đáp: "Là... Linh thượng nghiã..."

Linh Khuyết?

Sắc mặt hắc tướng lập tức thay đổi: "Linh Khuyết làm sao?"

"Nàng ấy... Bị người ta kéo xuống dụng hình kệp tay."

Nguyên Duật Diệp cả kinh, vội vàng đi về phía trước, nói: "Còn không dẫn đường!" Là ai to gan như vậy, dám động vào người của hắc tướng?

Trương công công thấy hắc tướng tức giận, lại thấy Phục Linh còn thất thần, vội nói: "Đi mau."

Phục Linh lúc này mới hoàn hồn, cắn môi, chạy nhanh về phía trước. Chạy tới chạy lui, nàng thật sự rất mệt, nhưng nghĩ tới tiểu thư và sắc mặt của Hoàng Thượng, nàng nào dám nghỉ ngơi, lập tức liều mạng mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 45-2: Phục mệnh (Phần 2)

Thượng Trang đợi mãi không thấy Phục Linh trở về, nội tâm vô cùng sốt ruột nhưng không biết phải làm sao cả. Giờ phút này tuyết đã ngừng rơi, nhưng gió mỗi lúc một lớn. Xiên y bị ướt, lúc này gió lớn thổi qua càng khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo.

"Vu Tu dung còn chưa trở về thay xiêm y sao? Nếu người bị bệnh, Hoàng Thượng đau lòng thì làm sao đây?"

Thượng Trang cả kinh, vừa quay đầu đã thấy Tì Y dìu Thái hậu tới. Nàng không ngờ Thái hậu chưa về Úc Ninh cung, sừng sốt một khắc rồi vội vàng hành lễ.

Thái hậu buông tay Tì Y, một mình tiến lên, nhẹ giọng: "Ngươi là người thông minh, chắc hẳn biết vì gì nên làm, việc gì không nên."

"Thần thiếp ngu dốt." Thái hậu tuy nói mơ hồ nhưng bản thân nàng vô cùng rõ ràng.

Thái hậu cũng không quanh co, trực tiếp hỏi: "Vật kia... Ngươi xử lý chưa?"

"Đã xử lý rồi." Không nói rõ, nàng vẫn biết thứ Thái hậu chỉ chính là di chiếu Tiên hoàng để lại.

Bà ta vẫn không tin, răn đe một câu: "Ngươi đừng hòng qua mặt ai gia."

Thượng Trang siết chặt khăn lụa trong tay, hiện tại di chiếu đang nằm trên người Nguyên Duật Diệp, chuyện này nàng đương nhiên không thể nói, chỉ thấp giọng: "Nếu Thái hậu không tin, thần thiếp cũng không còn cách nào khác. Chỉ là Thái hậu nên biết, nếu thần thiếp giữ lại nó, vạn nhất bị người ta phát hiện, đặc biệt là Hoàng Thượng, thần thiếp sẽ mắc tội khi quân, cái chết khó tránh khỏi, chắc chắn còn liên lụy tới An Lăng gia. Cho nên thần thiếp dù có gan lớn bằng trời cũng không dám."

Nghe vậy, sắc mặt Thái hậu hòa hoãn hơn nhiều, khẽ cười một tiếng: "Ngươi làm vậy rất đúng, ai gia quả thật rất thích người như ngươi. Lần trước ai gia xin ngươi với Hoàng Thượng, ngài ấy không chịu, thì ra là vì không nỡ để ngươi làm cung nữ. Bỏ đi, việc này ai gia không quản nữa. Hôm nay ngươi là Tu dung, vị phân tụy không cao nhưng lại khiến ai gia cao hứng, ai gia có thể ở phía sau giúp ngươi đứng vững trong hậu cung." Nếu Nguyên Duật Diệp đã yêu thích, vậy bà ngược lại muốn lôi kéo nàng về phía của mình.

Bà ta cũng là nữ tử, đương nhiên cũng biết sủng ái chưa chắc là thứ giúp con người ta sống trong hậu cung này.

Thượng Trang khiêm tốn cười đáp: "Được Thái hậu để mắt là phúc của thần thiếp, thần thiếp là phi tử của Hoàng Thượng, người lại là Thái hậu, thần thiếp đương nhiên phải tận tâm hầu hạ người."

Thái hậu lập tức thu lại ý cười, nàng ta thế mà dám cự tuyệt ý tốt của mình!

Đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Bà vốn định không buông tha cho nàng, nhưng hôm nay lần nữa chứng kiến sự thông minh của nữ tử trước mắt, bà lại cảm thấy muốn dùng nàng, nhưng kết quả khiến bà thất vọng. Hôm nay bà là Thái hậu, nàng là Tu dung, vốn không cần động thủ diệt trừ nàng.

Thái hậu lạnh giọng: "Có một số chuyện ngươi nên suy nghĩ thông suốt đi! Hậu cung này quá nhiều người, từ phía của ngươi đều là kẻ địch."

"Đa tạ Thái hậu nhắc nhở, thần thiếp sẽ ghi nhớ lời này." Thái hậu không biết nếu nàng đối nghịch khắp nơi, Nguyên Duật Diệp sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho nàng, bản thân nàng chỉ sợ sẽ chết nhanh hơn.

Mà nàng không thể chết được, nàng phải cố gắng sống thật tốt.

Sắc mặt Thái hậu tái nhợt, liếc nhìn nàng một cái, cắn răng: "Nếu đã không vội hồi cung, chỉ bằng ngươi cùng ai gia đi xem cung nữ phạm sai kia đi." Nói xong, bà ta nâng bước rời đi.

Thượng Trang vội đuổi theo, nếu Thái hậu đã muốn đi, chỉ sợ sẽ mang thêm phiền toái cho Linh Khuyết. Nàng lẳng lặng theo sau, nhìn không được mà nói: "Hôm nay người đã là Thái hậu, quyền khuynh thiên hạ."

Nàng thật không rõ, Thái tử đã qua đời, bà ta không phải nên an phận làm Thái hậu của mình sao? Vì sao còn khó dễ các nàng như vậy?

Thái hậu hừ một tiếng, nàng quả thật rất biết ăn nói, câu nào câu nấy đều nói đúng trọng tâm, mà chính bà nhất thời lại ghen không đáp. Mặc dù Tiên hoàng sắc phong bà làm Hoàng thái hậu, nhưng bà vẫn luôn cảm thấy vị trí này khiến bản thân uất ức.

Nhi tử của Tề Hiền phi, bà không muốn nhìn hắn sống vui vẻ.

Linh Khuyết bị mang tới bãi đất trống, lập tức có người mang hình cụ tới.

Thấy Linh Khuyết giãy dụa, hai thái giám kia nhanh chóng giữ nàng lại, nói: "Linh Thượng nghĩa chó trách bọn ta, chủ tử đã lên tiếng, bọn ta chỉ có thể tuân lệnh."

Một kẻ khác cười nói: "Tu dung nương nương là tân sủng của Hoàng Thượng, đương nhiên sẽ tâm cao khí ngạo, còn Thượng nghĩa hiện tại đang làm việc bên cạnh Hoàng Thượng, chắc chắn cũng khiến người ta ngứa mắt. A, chuyện này thật không còn cách nào khác."

Bọn họ vừa nói chuyện vừa kẹp đồ vào mười ngón tay của Linh Khuyết. Nàng hoảng sợ muốn rút tay về, nhưng khí lực rốt cuộc vẫn không mạnh bằng họ.

Tu dung nương nương...

Chuyện vừa rồi nàng không rõ lắm, là ai gạt chân nàng...

Linh Khuyết đi tới cạnh Thượng Trang, phía sau nàng ấy là nha đầu tên Phục Linh.

Trái tim Linh Khuyết run lên, trong lòng đột nhiên nhớ lại những lời từng nói với Thượng Trang khi còn ở vương phủ, khi đó nàng nói muốn nàng ấy cách xa Nguyên Duật Diệp, còn muốn tác hợp nàng ấy với Nguyên Chính Hoàn. Hôm qua Hoàn Vương vừa rời kinh, chẳng lẽ Thượng Trang thừa dịp tính kế nàng sao?

"A!"

Suy nghĩ tới thất thần, mười ngón tay đột nhiên truyền tới cơn đau tan lòng nát dạ, Linh Khuyết nhịn không được mà hét lên một tiếng.

Hai thái giám nhìn nhau, không nói chuyện, chỉ tiếp tục dùng sức kéo kẹp tay.

"A!" Linh Khuyết kêu tới khàn giọng, trốn không được, trốn không được... Nàng theo bản năng rút hai tay, mười ngón tay lại bị kẹp siết chặt.

Hai thái giám ngày càng dùng sức, hành hình, bọn họ càng mạnh tay, tương lai chắc chắn càng được khen thưởng. Hơn nữa hôm nay ở đây toàn là chủ tử, bọn họ dám không dùng sức sao?

Có lẽ đúng là Vu Tu dung muốn dạy dỗ Linh Khuyết, hiện tại có ai mà không biết nàng ấy là phi tử Hoàng Thượng sủng ái nhất chứ?

Càng nghĩ, hai thái giám càng dùng sức dụng hình.

"A... Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Cứu ta..." Trong đầu tất cả đều là hấn, nhưng hấn có biết mà tới cứu nàng không?

Thời điểm tới gần, Thượng Trang và Thái hậu chỉ nghe từng đợt tiếng kêu thê lương của nữ tử. Thượng Trang kinh hãi, dụng hình rồi sao?

Nàng quay đầu, vẫn không thấy người kia, trái tim thậm căng chặt.

Thái hậu đột nhiên cười nói: "Tu dung, ngươi nghe đi, còn kêu Hoàng Thượng? Người ngoài không biết còn tưởng người Hoàng Thượng sủng ái là nàng ta."

Linh Khuyết ngẩng đầu, thấy rõ hai người trước mặt, nàng mới tin Thượng Trang cố ý hãm hại mình.

Hai thái giám thấy Vu Tu dung đích thân tới, càng mạnh tay.

Thượng Trang vội quỳ xuống, cầu xin: "Phật cũng phạt rồi, Thái hậu tha cho nàng đi."

Như vừa nghe được chuyện cười, Thái hậu lên tiếng: "Thật kỳ lạ, người muốn phạt là ngươi, ai gia từ đầu tới cuối có mở miệng câu nào đâu? Hiện tại, ngươi ngược lại cầu xin ai gia tha cho nàng ta, lời này rốt cuộc có ý tứ gì?"

Thượng Trang nghẹn lời, chỉ đành quay đầu nói: "Các ngươi còn không dừng tay!"

Hai thái giám sợ run lên, chủ tử đã lên tiếng, bọn họ chỉ đành dừng tay.

Linh Khuyết mềm nhũn ngã xuống đất, đau đớn khiến cả người cuộn tròn, khuôn mặt nhỏ bé bị nước mắt bao phủ, đôi môi anh đào đã bị cắn nát, máu tươi chậm rãi trào ra.

Thượng Trang vội tới dìu Linh Khuyết, nàng ấy lại cắn môi, dùng hết khí lực đẩy nàng ra, nói: "Không cần... Ta không cần ngươi giả mèu khóc chuột!" Nàng ta cho rằng những chuyện mình vừa làm, hiện tại dùng bộ dáng cầu xin thể hiện trước mặt, nàng sẽ tin sao?

Thượng Trang không ngờ Linh Khuyết sẽ như thế, cả người bị đẩy ngã xuống mặt đất.

Hai thái giám kia kinh hãi, một kẻ lớn gan lièn muốn nhân cơ hội lập công, tiến lên một bước nắm lấy vạt áo của Linh Khuyết, vung tay đánh một chưởng quát: "Đúng là không muốn sống nữa mà! Ngay cả nương nương cũng dám đẩy!"

Thân thể Linh Khuyết vốn đã không còn khí lực, một cái tát vừa đưa qua đã khiến cả người té xuống. Đúng lúc này, miếng ngọc bội vô tình rơi ra ngoài.

Thượng Trang vừa nhìn liền biết, đó là miếng ngọc bội nàng đang định lấy về.

Mà Thái hậu đứng sau, hai mắt đột nhiên căng lớn khóa chặt miếng ngọc bội kia.

Miếng ngọc bội đó bà từng nhìn thấy, đó cũng là chuyện của mấy chục năm trước. Trước mắt phảng phất hiện lên nụ cười của một nữ tử, còn cả ngọc bội đeo trên thắt lưng của nàng...

Thái giám kia còn muốn động thủ, vừa giương tay đã nghe tiếng hét lớn truyền tới: "Dừng tay!"

Mọi người lập tức quay đầu, thấy Nguyên Duật Diệp hùng hổ xông tới. Thái giám còn chưa hoàn hồn đã bị hấn đá sang một bên.

"Linh Khuyết." Sắc mặt hấn đã thay đổi, một tay đỡ nàng dậy, chỉ thấy đôi tay nàng chỉ toàn máu tươi, có vài giọt còn đọng trên tuyết, tâm trạng càng

căng chặt.

"Hoàng... Hoàng Thượng..." Tốt quá, hần tới rồi, hần tới cứu nàng rồi.

Cả người không còn sức lực, đầu nghiêng một cái, toàn thân Linh Khuyết ngã vào lòng hần.

"Linh Khuyết!" Hần quay đầu gọi, "Truyền thái y!"

Trương công công thấy vậy liền không dám chần chờ, lập tức sai người đi gọi thái y.

Nguyên Duật Diệp định ôm Linh Khuyết đứng dậy, nhưng một tay lại không đủ lực. Thượng Trang vội tiến lên giúp hần.

Chỉ một lát sau đã có người nâng cỗ kiệu tới.

Hai thái giám kia sợ tới mức xám như tro, bọn họ chỉ muốn nịnh nọt nhóm chủ tử, không ngờ cuối cùng lại đắc tội Hoàng đế.

Cái này... Đừng nói là linh thiêng, bảo toàn được tính mạng đã là tốt lắm rồi.

Hai người đều quỳ xuống, toàn thân run rẩy, lúc này ngay cả hít thở cũng không dám phát ra tiếng động.

May là Nguyên Duật Diệp vội vã muốn đưa Linh Khuyết về trị liệu, hiện tại không có thời gian quản bọn họ.

Đỡ Linh Khuyết lên kiệu, hần vừa định hạ lệnh đã nghe Thái hậu lạnh giọng lên tiếng: "Không được đi!"

Nguyên Duật Diệp quay đầu nhìn bà ta, trên đường tới đây, Phục Linh đã kể lại sự tình mấy lần, tuy nàng không nói rõ, nhưng trong lòng hần biết có người muốn làm khó Thượng Trang và Linh Khuyết.

Thái hậu tuy không ra tay nhưng chắc chắn có phần, trong chuyện này còn ai tham gia, hiện tại hần không có thời gian truy cứu.

"Còn chưa đi?" Hần lạnh giọng.

Thái hậu quyết không bỏ qua, tiến lên vài bước, lớn tiếng nói: "Ai gia nói không thể đi, Hoàng Thượng, ngài không thể đưa đào phạm Lê Quốc này đi!"

Nguyên Duật Diệp cả kinh, bật thốt lên hỏi: "Mẫu hậu nói cái gì?" Đào phạm Lê Quốc? Đào phạm gì?

Trương công công cũng sợ ngây người, Lê Quốc, đó không phải là Lê Quốc bị Tiên hoàng tiêu diệt mười mấy năm trước sao? Hần vẫn còn nhớ, khi đó bản thân chỉ là tiểu thái giám trong Nội vụ phủ. Chuyện khi đó hần có nghe mọi người bàn tán, mà thời điểm ấy, Nguyên Duật Diệp cũng chỉ là một đứa bé.

Mười lăm năm đã trôi qua, hiện tại nghe Thái hậu nhắc tới "Đào phạm Lê Quốc", Nguyên Duật Diệp không khỏi khiếp sợ.

Thượng Trang thăm quan sát Thái hậu, đào phạm... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không quan tâm tới thái độ của mọi người, Thái hậu đã nâng bước đi về phía trước, một tay đưa vào trong kiệu, giật lấy miếng ngọc bội Linh Khuyết đang cầm trong tay. Khi này nhìn từ xa, hiện tại đồ ở gần trong gang tấc, bà chắc chắn bản thân không nhìn lầm.

Nguyên Duật Diệp cũng đưa mắt nhìn miếng ngọc bội trong tay bà ta, nhú mày.

Thái hậu ngược mắt nhìn hần, lạnh giọng: "Tin rằng Hoàng Thượng đã từng nghe chuyện của mười lăm năm trước, thời điểm Lê Quốc diệt vong." Bà ta khề nói, nơi này quá nhiều người, cho dù bản thân là Thái hậu cũng không thể ăn nói lung tung.

"Mẫu hậu..." Thần sắc Nguyên Duật Diệp lập tức trở nên ngưng trọng, ngọc bội kia hần không nhìn ra có gì khác thường, nhưng thấy Thái hậu như thế, hần biết ngọc bội kia chắc chắn có vấn đề!

Có điều, hiện tại đây không phải chuyện quan trọng, hần phải cứu Linh Khuyết trước. Nghĩ tới đây, hần chỉ nói: "Đưa Linh Khuyết về trước."

Trương công công cảm thấy có chỗ không thích hợp nhưng cũng không dám chần chờ, lập tức giục kiệu phu nhanh chóng đưa người rời đi.

Nguyên Duật Diệp không đi theo, hần chỉ quay đầu nhìn Thái hậu, bà ta đã nói như vậy, hần càng phải hỏi cho ra lẽ.

Thái hậu cầm chặt miếng ngọc bội trong tay, xoay người trở về Úc Ninh cung.

Nguyên Duật Diệp lại quay đầu nhìn Thượng Trang, thấy nàng còn ngơ ngác đứng đấy, chỉ nói một câu "Hồi cung trước đi" rồi nâng bước, cùng Tì Y đi theo Thái hậu.

Thượng Trang chỉ cảm thấy cả người như cứng lại, không ai rõ hơn nàng cả, miếng ngọc bội đó rõ ràng của nàng, chỉ vì một lần trời đưa đất đẩy mà nằm trên người Linh Khuyết.

Nhưng lời Thái hậu vừa nói nàng nghe vô cùng rõ ràng.

Lê Quốc...

Ngọc bội của nàng sao có thể liên quan tới Lê Quốc?

Nó chẳng qua là tín vật nhận nhau của nàng và muội muội, không phải sao? Đó rõ ràng là đồ mà cha mẹ để lại cho nàng và muội muội.

"Tiểu thư?" Phục Linh thấy nàng thất thần, không nói câu nào, chỉ nghĩ nàng bị tình cảnh làm cho hoảng sợ, liền tiến lên gọi một tiếng. Lúc này mới nhớ tới y phục ướt đầm trên người, Phục Linh vội kéo nàng, nói: "A, xiêm y còn chưa thay ra nữa! Tiểu thư mau về thôi, nếu còn tiếp tục như vậy, bị bệnh thì phải làm sao?"

Lời Thái hậu vừa nói, Phục Linh ngược lại không để trong lòng. Tuy sắc mặt Hoàng Thượng và thái hậu đều không tốt, nhưng việc này không liên quan tới tiểu thư nhà mình, cho nên nàng cũng không định quản. Trước khi Vương gia rời đi chỉ dặn dò nàng chăm sóc tiểu thư, cho nên nàng chỉ cần hầu hạ tiểu thư thật tốt là đủ.

"Phục Linh, ta..." Ánh mắt dõi theo bóng lưng của Thái hậu, Thượng Trang nhất thời không nói nên lời, lòng nàng rất loạn. Nàng không biết chỉ trong nháy mắt vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Miếng ngọc bội kia, nàng nên tìm ai để hỏi đây?

Phục Linh cau mày: "Tiểu thư, người không quản chuyện của người khác không được sao? Có lời gì, đợi nô tỳ giúp người thay y phục bị ướt rồi nói." Nói xong, không đợi Thượng Trang đồng ý hay không, nàng đã kéo người đi.

Thượng Trang không nói gì, chỉ mặc Phục Linh kéo mình trở về.

Đợi mọi người đi hết, hai thái giám quỳ dưới đất mới hoàn hồn.

Kẻ bị Nguyên Duật Diệp đá một cước, giờ phút này y phục đã ướt một mảng. Có điều hiện tại hần cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cũng may mạng nhỏ của mình không sao.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 45-3: Phục mệnh (Phần 3)

Thái hậu trực tiếp về tẩm cung, Nguyên Duật Diệp đi theo, cho mọi người lui xuống.

"Lời mẫu hậu vừa nói có ý tứ gì?" Hần vội mở miệng hỏi.

Thái hậu xoay người, đặt miếng ngọc bội lên bàn, cười lạnh một tiếng: "Ngọc bội này xuất phát từ hoàng thất Lê Quốc, ai gia chắc chắn không nhìn lầm. Hoàng Thượng cũng biết, thời điểm Lê Quốc diệt vong, Thái tử và tiểu công chúa Lê Quốc đã mất tích!"

Thái hậu vừa dứt lời, sắc mặt Nguyên Duật Diệp lập tức thay đổi.

Ánh mắt lần nữa dừng trên miếng ngọc bội kia, hoàng thất Lê Quốc, tiểu công chúa...

Linh Khuyết...

Hần trầm mặc một lúc, mới nói: "Trẫm thấy nó chẳng qua là khối ngọc bội bình thường, mẫu hậu dựa vào đâu mà nói như vậy?"

Sự tình mười lăm năm trước hần đương nhiên có nghe qua, chuyện Thái tử và công chúa Lê Quốc mất tích hần cũng biết, chỉ là trong chiến loạn, bọn họ có khả năng đã chết rồi. Nhiều năm như vậy, phụ hoàng phái người truy tìm hoàng thất Lê Quốc nhưng không có kết quả, thời gian trôi qua dần dần cũng thu bình về. Không ngờ hôm nay Thái hậu lại nhắc tới chuyện đó.

"Năm đó, trong đại thọ của Tiên hoàng, phu phụ quốc quân Lê Quốc có tới, ai gia thấy miếng ngọc bội này được Hoàng hậu Lê Quốc đeo trên người."

Nguyên Duật Diệp chấn động, ngọc bội của Hoàng hậu Lê Quốc... Tiểu công chúa là nữ nhi của bà ấy, nếu Linh Khuyết thật sự là công chúa, ngọc bội này xuất hiện trên người nàng không hề kỳ quái!

Hần cắn răng, có lẽ Thái hậu nói đúng, Linh Khuyết quả thật là công chúa Lê Quốc mất tích năm đó!

Nàng theo hần tám năm nhưng hần lại chưa từng nhìn thấy miếng ngọc bội kia, nếu không phải luôn đeo trên người, hần đã sớm bắt gặp. Chỉ có đồ vật quan trọng, nàng ấy mới có thể như thế, không phải sao?

Nếu nàng là công chúa, vậy nàng có biết thân phận của mình không? Tám năm trước, là nàng cố tình tiếp cận hần sao?

Trong lòng Nguyên Duật Diệp rối loạn cả lên.

Thái hậu thấy sắc mặt hần ngày càng khó coi, liền mỉm cười, tiến lên phía trước: "Chẳng qua là muốn trách phạt nàng ta làm việc không cẩn thận, thật không ngờ còn có thu hoạch lớn như vậy. Hoàng Thượng cũng biết, phụ hoàng ngài chưa từng buông lỏng cảnh giác với những dư nghiệt của Lê Quốc kia. Hôm nay phát hiện ra nàng, đối với chúng ta mà nói là một chuyện tốt."

"Mẫu hậu có ý gì?"

Thái hậu khẽ cười: "Ai gia đương nhiên là vì giang sơn của Nguyên gia, giữ lại dư nghiệt này là một mối họa, hiện tại diệt trừ mới là biện pháp thỏa đáng nhất."

"Chỉ bằng một miếng ngọc bội, làm sao người khẳng định nàng là công chúa Lê Quốc?" Hần vẫn không tin đây là sự thật.

"Phải hay không cũng không mấy khác biệt, nếu ngọc bội đã nằm trên người nàng ta, Hoàng Thượng nên hiểu tha giết lầm trăm người còn hơn bỏ sót một kẻ. Hoàng Thượng không thể xử sự theo cảm tính, hủy hoại cơ nghiệp Tây Chu trăm năm!" Hần không nỡ, bà ngược lại càng muốn xem hần sẽ bảo vệ nàng thế nào?

Thái hậu không khỏi đắc ý, bà thật không ngờ trên người Linh Khuyết lại rơi ra món đồ đủ để bản thân có lý do xử lý tận gốc.

Là dư nghiệt của Lê Quốc, đây chính là tử tội.

Nguyên Duật Diệp biết Thái hậu cố tình khó xử, chỉ là thân phận của Linh Khuyết cũng khiến hần không kịp trở tay.

Thái hậu có lẽ không phải thật sự muốn giết nàng, chẳng qua là muốn bàn điều kiện với hần, nếu không bà ta sẽ không nói với hần những chuyện này. Chỉ là, hần nên cho nàng cơ hội sao?

Nếu không cho, vậy hần phải...

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Ngoại trừ ban chết, mẫu hậu còn có cách nào tốt hơn sao?" Hần tạm thời nghe suy nghĩ của bà ta, sau đó quyết định cũng không muộn.

Thái hậu cười thỏa mãn: "Xem ra Hoàng Thượng rất yêu thích nha đầu kia."

Hần không đáp, quả thật Linh Khuyết trong lòng hần chiếm một vị trí quan trọng. Ngoại trừ Tiên hoàng và Tề Hiền Phi, nàng ấy chính là người thân của hần.

Tám năm, trước nay chưa từng thay đổi.

"Ai gia cũng cảm thấy nha đầu kia không tệ, nhưng hôm nay ai gia lại nhanh miệng để nhiều người biết nàng ta là đào phạm của Lê Quốc rồi." Nói tới đây, Thái hậu liếc hần một cái, tiếp tục, "Việc này chỉ đành tìm người đứng ra chịu tội thay, không bằng dùng An Lăng Vu đổi lấy nàng."

An Lăng Vu và Linh Khuyết, hần phải chọn một.

Nguyên Duật Diệp ngược mắt bắt gặp con ngươi nhuộm sự cao hứng của Thái hậu, hai tay siết chặt thành nắm, vai trái liên truyền tới cơn đau, ngược lại khiến hần càng thêm thanh tỉnh. Thái hậu sớm đã tính toán, muốn hần phải tiến thoái lưỡng nan.

Hần gằn từng chữ: "Nếu cả hai trăm đều không giết thì sao?"

"Không lẽ Hoàng Thượng muốn giết nhóm cung nhân kia chứ? Trong nội cung này, tin tức truyền đi như gió, hiện tại sợ là không thể ngăn cản. Hôm nay An Lăng Vu cũng trùng hợp có mặt, dùng nàng ấy đổi, ngược lại vô cùng thích hợp. Tới lúc đó người ngoài chỉ cho rằng lời đồn ban đầu không hoàn toàn đúng mà thôi."

"Mẫu hậu quả nhiên suy tính chu toàn." Hần khen bà ta một câu, rồi nói tiếp, "Chỉ là trăm chưa từng muốn giết nhiều người như vậy. Nếu Linh Khuyết đúng như lời mẫu hậu nói là công chúa Lê Quốc, trăm sẽ không giết nàng, phòng ngừa đám dư nghiệt kiếm cơ sinh sự."

Cả người Thái hậu run lên, im lặng nửa ngày mới nói: "Đúng vậy, nàng ta là người trong hoàng thất Lê Quốc, thân phận này một khi truyền ra ngoài, chắc chắn có kẻ mượn cơ này gây sự."

Nguyên Duật Diệp nhìn chằm chằm bà ta, nói: "Lê Quốc đã bị diệt vong mười lăm năm, trăm hiện tại cho rằng nên diệt trừ suy nghĩ của những kẻ kia, ngược lại là một chủ ý hay." Hần dừng một lát, lại nói, "Để nàng ấy trở thành phi tử của trăm."

Chỉ có như vậy, hần mới có thể bảo vệ được nàng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 46: Ngọc bội (Phần 1)

Thượng Trang được Phục Linh dìu về Cảnh Nhân Cung, các cung nữ thấy y phục nàng đã ướt đầm liền vội giúp đỡ thay bộ mới, sau đó nhanh chóng ra ngoài mang thêm lò sưởi vào trong.

Phục Linh đặt một chiếc lò sưởi nhỏ vào tay nàng, nói: "Tiểu thư mau cầm đi, lát nữa thân thể sẽ ấm lên nhanh thôi."

Thượng Trang đột nhiên nắm chặt tay nàng ấy, lên tiếng: "Phục Linh, những lời vừa rồi Thái hậu nói không thể truyền ra ngoài, biết chưa?"

Cả người Phục Linh sợ run lên, nếu không phải Thượng Trang nhắc lại, khi nãy Thái hậu nói cái gì nàng căn bản đã gạt khỏi đầu. Giờ phút này, nhìn sắc mặt tiểu thư nhà mình không tốt, nàng vội gật đầu: "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ không nói lung tung."

Nghe vậy, Thượng Trang mới thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên nàng nhớ lại Linh Khuyết, cũng không biết nàng ấy bây giờ sao rồi?

Đặt lò sưởi trong tay xuống, nàng lại đứng lên. Phục Linh thấy vậy liền hỏi: "Tiểu thư muốn đi đâu?"

Thượng Trang vừa đi ra ngoài vừa nói: "Đi xem Linh Khuyết." Chuyện ngọc bội, nàng có mấy lời muốn nói với Linh Khuyết. Hiện tại hoàng tộc Lê Quốc cũng dính vào, việc này sợ là sẽ càng lúc càng làm lớn.

Cung nhân thấy nàng đi ra liền cúi đầu hành lễ.

Thượng Trang nhanh chóng tới chỗ của Linh Khuyết. Nàng đi vào, không thấy nhóm thái y, trái tim treo ngược lên trên cuối cùng cũng có thể buông xuống, xem ra tình hình đã không còn gì trở ngại.

Linh Khuyết nằm trên giường, hai tay quần đầy băng gạc, xung quanh mơ hồ còn chút mùi máu tanh.

Cung nữ canh giữ bên giường thấy nàng tiến vào liền cuống quýt hành lễ: "Nô tỳ tham kiến nương nương."

Linh Khuyết nghe tiếng thì mở mắt, tới lúc nhìn rõ người trước mặt, đáy mắt ảm ảm hiện lên một tia tức giận. Nàng không đứng dậy hành lễ, dứt khoát nhắm hai mắt lại.

"Tiểu thư, nàng ấy..."

Phục Linh vừa lên tiếng thì bị Thượng Trang ngăn cản. Nàng vốn không định so đo với Linh Khuyết, chỉ nói: "Các người lui xuống hết đi, bản cung có mấy lời muốn nói với Linh Khuyết."

Phục Linh nghi hoặc không muốn đi, Thượng Trang thấy vậy đành phải đẩy vai nàng ấy một cái, lúc này nàng ấy mới chịu xoay người ra ngoài.

Cung nữ kia cũng đi theo, hiện tại trong phòng chỉ còn lại hai người các nàng.

Nghe tiếng Thượng Trang đi tới cạnh giường, Linh Khuyết cũng không mở mắt, chỉ hừ lạnh một tiếng: "Nương nương tới đây là muốn xem đôi tay này của nô tỳ đã bị phế bỏ chưa sao? Thật đáng tiếc, để người thất vọng rồi."

Cả người Thượng Trang run lên, biết nàng đang hiểu lầm nên vội nói: "Linh Khuyết, chuyện hôm nay..."

"Nương nương yên tâm, chuyện hôm nay, nô tỳ sẽ không nói cho Hoàng Thượng biết." Linh Khuyết cắt ngang lời nàng, rồi tiếp tục, "Nô tỳ muốn trao đổi với nương nương một chuyện."

Thượng Trang vốn muốn giải thích hành động của mình hôm nay là vì giúp nàng, nhưng nghe nàng nói vậy thì không khỏi giật mình, bật thốt lên hỏi: "Chuyện gì?"

Nữ tử trên giường chậm rãi mở mắt, cố gắng ngồi dậy, nhìn Thượng Trang, gần từng chữ: "Chuyện về miếng ngọc bội."

Đầu ngón tay run lên, Thượng Trang tới đây đương nhiên cũng vì chuyện này, chỉ là câu vừa rồi của Linh Khuyết có ý tứ gì? Nàng dường như cảm thấy có gì không ổn.

Lại đi về trước một bước, Thượng Trang lắc đầu: "Ngọc bội kia không liên quan tới Lê Quốc, nó là..."

Nói tới đây, nàng không biết phải tiếp tục thế nào. Lần trước, nàng thiếu chút đã nói ra thân phận của mình, vậy hôm nay, đứng trước tình cảnh này, nàng

có thể nói sao?

Đừng nói hiện tại Linh Khuyết đang có hiểu lầm với mình, cho dù không có, nàng cũng không dám tùy tiện nói ra.

Linh Khuyết thấy Thượng Trang không nói được, nàng cũng để ý, chỉ tiếp lời: "Mặc kệ miếng ngọc bội kia có quan hệ với Lê Quốc hay không, nhưng... Những việc này đều không liên quan tới người." Thời điểm nói ra lời này, tay nàng run lên, đầu ngón tay truyền tới cơn đau nhức khiến nàng không khỏi nhíu mày.

Thượng Trang khiếp sợ, nàng ấy rốt cuộc đang có ý gì?

"Ta không hiểu ý của ngươi."

Cái gì gọi là bất kể việc này có quan hệ với Lê Quốc hay không cũng không liên quan tới nàng?

Miếng ngọc bội kia là nhờ nàng ấy cất giữ, không phải sao?

Linh Khuyết dứt khoát ngồi dậy, nhìn thẳng nữ tử trước mặt, nói: "Ngọc bội là của ta, không liên quan tới người."

Thượng Trang cuối cùng cũng chấn kinh, ngạc nhiên hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

"Còn chưa rõ sao?" Nàng cho rằng lời mình nói đã quá rõ ràng.

Thượng Trang miễn cưỡng cười cười, lắc đầu nói: "Không ai rõ ràng hơn ngươi chuyện này, đó là tín vật giữa ta và muội muội..."

"Người là tiểu thư của An Lăng phủ, ngươi căn bản không có muội muội! Ngọc bội kia là thứ chỉ có hoàng tộc Lê Quốc mới có, mà ta chính là công chúa Lê Quốc!"

Linh Khuyết mặc kệ Thượng Trang lấy đâu ra một người muội muội, nàng không rảnh đi truy cứu chuyện đó, nàng chỉ muốn nói cho nàng ấy biết, chuyện của ngọc bội từ nay không liên quan tới nàng ấy.

Thượng Trang chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Công chúa Lê Quốc?

Ai... Ai là công chúa Lê Quốc?

Thượng Trang bất giác lui về sau một bước, ngọc bội có quan hệ với hoàng thất Lê Quốc, sao nàng lại nghĩ không ra đó là đồ của công chúa Lê Quốc chứ?

Nhưng... Món đồ này sao lại nằm trong tay phụ mẫu của nàng?

Nàng chỉ biết phụ thân mở tiệm cầm đồ, không lẽ miếng ngọc bội này do người khác tới cầm hay sao?

Hôm nay xem ra, cái gọi là bảo bối gia truyền là giả, nếu đã xác định là đồ của hoàng thất Lê Quốc, bọn họ sao có thể mang đồ tới nhà nàng cầm cố?

Ai lại làm như vậy với món đồ quan trọng?

Sau khi Tây Chu diệt Lê Quốc, mặc dù hoàng thất Lê Quốc vẫn có người sống, nhưng thử hỏi có ai dám lấy món đồ này ra? Nếu bị phát hiện, không phải sẽ gặp họa sát thân sao?

Trái tim Thượng Trang run lên, nếu không phải cầm đồ, vậy thì...

Không, công chúa Lê Quốc chỉ có một, nhưng ngọc bội có những hai miếng, mà nhà nàng lại có hai tỷ muội...

Hồ đồ rồi, nàng có nghĩ thế nào cũng không thể thông suốt.

Ánh mắt lại lần nữa dừng trên gương mặt của nữ tử trên giường, sắc mặt nàng ấy vẫn tái nhợt, nhưng đôi mắt lộ rõ vẻ kiên định.

A, chẳng lẽ Linh Khuyết cho rằng, Thượng Trang nàng là công chúa Lê Quốc sao?

Có thể sao?

Nàng cười chán nản, nói: "Chẳng lẽ ngươi không lợi hại trong đó sao? Thái hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người của Lê Quốc." Vừa rồi nhìn thái độ của Thái hậu, nàng đã biết. Đúng vậy, khi đó Linh Khuyết đã ngắt đi, cũng khó trách nàng ấy không biết.

Ai ngờ Linh Khuyết lại nói: "Thái hậu thế nào ta mặc kệ, ta chỉ biết, một khi ta là công chúa Lê quốc, Hoàng Thượng sẽ lấy ta." Chỉ có một cơ hội này, Nguyên Duật Diệp mới bỏ qua tình cảm huynh muội đối với nàng bấy lâu, ngay tại thời khắc nguy hiểm sẽ dùng cách nàng để bảo vệ nàng.

Thượng Trang không khỏi giật mình, trong đầu đột nhiên nhớ lại mấy cung nhân lúc mình vừa tới.

Thì ra, đó là người Nguyên Duật Diệp phái tới.

Linh Khuyết sớm đã biết rõ, cho nên thứ nàng ấy muốn trao đổi chính là miếng ngọc bội kia.

"Linh Khuyết..."

"Người không cần phải nói nữa, ta biết người chán ghét ta, sợ ta sẽ cướp đi Hoàng Thượng. A, nếu người đã nói như vậy thì ta đây cũng thành thật, tới lúc đó, nếu vẫn không chịu buông tha, Thái hậu cung làm ban cho ta cái chết mà thôi! Nhưng ngược lại là người, một khi thân phận công chúa bại lộ, người có thể có lợi ích gì sao?" Hiện tại nàng bắt chấp mọi giá, cho dù con đường phía trước có khó đi, nàng cũng không có ý định lùi bước.

Chỉ một lần này, nếu không, sẽ không còn cơ hội thứ hai nữa!

Thấy Thượng Trang im lặng, Linh Khuyết lại tiếp tục: "Nếu người đã nói miếng ngọc bội kia vô cùng hung hiểm, vậy ta sẵn sàng giúp người gánh chịu những chuyện này. Tương lai, người đừng nhắc tới nó nữa."

Thượng Trang cả kinh, Linh Khuyết quả nhiên vẫn cho rằng chuyện hôm nay là nàng cố ý gây khó dễ, sau đó mang bộ dáng tự trách tới đây, giả bộ khóc lóc cầu xin. Tất cả những điều này, trong mắt của Linh Khuyết chẳng qua là thủ đoạn đối phó nàng ấy.

Thượng Trang cảm thán một tiếng, vừa định lên tiếng thì nghe thanh âm của cung nữ từ bên ngoài truyền tới: "Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!"

Hai người đều đưa mắt hướng ra cửa.

Nguyên Duật Diệp đã đi vào. Vừa rồi thấy Phục Linh ở bên ngoài, hắn liền biết Thượng Trang đang ở đây. Linh Khuyết bị thương mà sắc mặt khó coi, nhưng ngược lại là Thượng Trang, sắc mặt nàng cũng trắng bệch, bộ dáng tựa như sắp ngã xuống.

Hắn hơi kinh hãi, thấy Thượng Trang đang định hành lễ thì tiến lên dìu nàng, thấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

Thượng Trang hoàn hồn, vội lắc đầu: "Không sao, chẳng qua là tới thăm Linh Khuyết mà thôi."

Nghe vậy, hắn mới yên lòng, ngồi xuống mép giường nhìn Linh Khuyết, cau mày: "Thái y nói không có tổn thương tới gân cốt, tĩnh dưỡng vài hôm sẽ hồi phục lại. Mấy ngày này người an phận một chút, muốn làm cái gì chỉ cần phân phó cung nhân là được. Trẫm đã hạ lệnh cho bọn họ sửa sang lại Khánh Hợp Cung, người cứ dọn qua đó đi."

Linh Khuyết khẽ cười, đang định lên tiếng thì bị hắn ngăn lại: "Đừng nói nữa, cứ yên tâm, có trẫm ở đây, người sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Trái tim Linh Khuyết trở nên ấm áp, nàng biết hắn quan tâm nàng, nếu không thời điểm thấy nàng bị dụng hình, hắn sẽ không có sắc mặt như vậy.

"Người đâu." Thấy cung nữ đi vào, Nguyên Duật Diệp liền phân phó, "Hầu hạ đang hoảng cho trẫm, nếu nàng ấy mất đi một sợi tóc, trẫm sẽ hỏi tội các người."

"Vâng, nô tỳ tuân lệnh."

Ngồi trong phòng một lát, hắn mới đứng dậy ra ngoài, Thượng Trang cũng lẳng lặng theo sau hắn. Vừa rồi trước mặt Linh Khuyết, chuyện về ngọc bội, còn cả hoàng thất Lê Quốc, một chữ hắn cũng không nhắc tới.

Thượng Trang cứ thế mà đi theo hắn, lúc này, hắn đột nhiên quay đầu, lên tiếng: "Trẫm nói sẽ qua Cảnh Nhân Cung, không ngờ thời gian kéo tới hện tại. Đi thôi." Vừa nói, hắn vừa đưa tay ra, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đi về phía trước.

Thượng Trang không khỏi bật thốt lên: "Hoàng Thượng, Linh Khuyết..."

"Trẫm phong nàng ấy làm Thục Viện." Hắn nhíu mày, sau nửa ngày mới nói, "Việc này từ từ trẫm sẽ kể với nàng."

Hắn đã nói thế, Thượng Trang không còn tiện hỏi tiếp, chỉ mặc hắn kéo mình về Cảnh Nhân Cung.

Bữa trưa, cả hai đều chưa dùng cái gì, cho nên hiện tại nhanh chóng truyền thiện, ăn uống qua loa.

Dùng thiện xong, Trương công công nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng muốn về Càn Thừa Cung nghỉ ngơi, hay là ở lại Cảnh Nhân Cung?"

Hắn phát tay: "Trẫm ở lại đây, các người lui ra đi."

Thượng Trang rót trà cho hắn, hắn không uống, chỉ kéo nàng lại gần, nói: "Khi sáng trẫm có nói, sau khi hạ triều sẽ chải tóc cho nàng."

Nàng không khỏi kinh hãi, chuyện này hắn còn nhớ sao? Nàng vội lắc đầu: "Phục Linh đã giúp thần thiếp búi tóc rồi."

Hắn cũng không màng, chỉ nói: "Vậy ngủ với trẫm một lát, ngủ dậy tóc chắc chắn sẽ loạn, khi đó trẫm lại giúp nàng chải." Nói xong, hắn kéo nàng vào nội

thất.

Bên trong đã đặt rất nhiều lò sưởi, không khí vô cùng ấm áp.

Nguyên Duật Diệp lên giường liền nằm xuống, Thượng Trang không lên theo, chỉ nói: "Hoàng Thượng vẫn là cởi áo ngoài ra đi, một lạnh một nóng như vậy sẽ rất dễ bị bệnh."

Hắn cười rộ lên, nhìn nàng nói: "Học được cách quan tâm trầm rồi sao?"

Nói xong, hắn thật sự nghe lời nàng, tự mình bắt đầu mở nút thất trên áo.

Hiện tại chỉ còn một tay, hành động có chút không tiện, nhưng hắn cũng không gọi nàng tiến lên giúp đỡ.

Tháo mở nút thất xong, Thượng Trang liền tiến lên, cẩn thận giúp hắn cởi áo qua cánh tay.

Hắn đột nhiên hỏi: "Nàng vì sao không hỏi trầm đột nhiên phong Linh Khuyết làm Thục Viện?" Hắn cho rằng nàng sẽ chủ động hỏi, nhưng lại không ngờ tới Cảnh Nhân Cung lâu như vậy, một chữ nàng cũng không nhắc tới.

Lấy chân đạp lên người hắn xong, nàng mới trả lời: "Ngọc bội kia là đồ vật của công chúa Lê Quốc, Hoàng Thượng làm vậy vì bảo vệ nàng."

Cuộc đối thoại với Linh Khuyết, nàng đã cố gắng nói ngắn gọn. Ngọc bội vốn là của nàng, nhưng lời này dù thử mấy lần vẫn không thể nói ra.

Hắn làm thế vì bảo vệ Linh Khuyết, nhưng nếu nàng đi nói ngọc bội là của nàng, sợ rằng Linh Khuyết sẽ thật sự mất mạng.

Nguyên Duật Diệp bỗng nhiên ngồi bật dậy, cau mày hỏi: "Nàng ấy nói với nàng chuyện về miếng ngọc bội sao?"

Thượng Trang không khỏi giật mình, lúc này mới nhớ ra không nên nói quá nhiều về Linh Khuyết. Cũng may hắn không gặng hỏi, chỉ nói: "Thái hậu vốn muốn gây khó dễ cho nàng và Linh Khuyết, thật không ngờ lại xuất hiện tình huống như vậy."

"Chuyện Linh Khuyết bị phạt..."

"Trăm biết." Hắn nắm chặt tay nàng, nói, "Hôm đó ở vương phủ, nàng có thể ở trước mặt phụ hoàng nói giúp, hôm nay sao có thể hãm hại nàng ấy? Mọi chuyện đều rõ ràng, nàng không cần phải giải thích."

Không biết tại sao, Thượng Trang lại cảm thấy cảm động.

Hắn kéo nàng qua, để nàng tựa lên vai mình, thở dài nói: "Chuyện về công chúa Lê Quốc, sau này đừng nhắc lại nữa. Sáng nay trăm nhận được mật hàm, bên quận Bộc Dương phát hiện dư đảng của Lê Quốc."

Cả người run lên, Thượng Trang không khỏi bật thốt lên hỏi: "Bọn họ định làm gì?"

"Định làm gì sao?" A, công chúa Lê quốc xuất hiện, hắn thật không biết vị Thái tử kia căn bản có chết hay chưa?

Có người bắt đầu hành động, sợ là sắp sẽ nổi loạn.

Nàng nhìn hắn, thấp giọng nói: "Lúc này Hoàng Thượng phong Linh Khuyết làm Thục Viện là muốn..." Nếu thật sự có người Lê Quốc tạo phản, mà hôm nay hắn nạp công chúa của họ làm phi, liệu có khả năng áp chế phản động hay không?

Nàng rút cuộc cũng khiếp sợ, hắn làm như thế rút cuộc là vì bảo vệ Linh Khuyết, hay vì nguyên nhân nào khác?

Nhưng, hắn căn bản không biết chủ nhân thật sự của miếng ngọc bội kia lại là nàng.

Mà những lời nàng, nàng đương nhiên không thể nói ra.

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng, cười khê: "Nàng thật thông minh. Trầm đương nhiên không hi vọng nàng ấy gặp chuyện không may. Nàng cũng biết, Thái hậu muốn diệt trừ Linh Khuyết, hiện tại trăm muốn lấy thân phận để ngăn cản Thái hậu, đồng thời có thể áp chế bọn họ."

Nếu Thái tử Lê Quốc không còn sống, công chúa lại ở trong hậu cung của hắn, bọn họ sẽ không có lý do khởi binh tạo phản.

Giờ phút này, có lẽ hắn đã hiểu được nguyên nhân khi trước lúc công phá Lê Quốc, ngay cả thái tử phụ hoàng cũng không bỏ qua. Nhỏ cò nếu không tận gốc, qua gió xuân chắc chắn sẽ mọc lại.

Hôm nay, Tiên hoàng không còn, chuyện này phải do hắn xử lý.

Cho nên, thời điểm nhận mật hàm, hắn đã hạ chỉ, nếu phát hiện ra Thái tử Lê Quốc, giết không tha.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 46-2: Ngọc bội (Phần 2)

Thượng Trang trầm mặc, chuyện về khối ngọc bội thủy chung vẫn là nút thắt trong trái tim của nàng.

Đó cũng là chuyện khiến nàng nghĩ mãi cũng không rõ.

Nội tâm rất loạn, nàng cắn môi, không nói gì thêm.

Người phía sau chỉ lẳng lặng ôm nàng, cũng không nói gì.

Qua một lúc lâu, Thượng Trang thấy có gì đó không đúng, liền thấp giọng gọi hắn, cũng không nghe hắn trả lời.

Quay đầu, nàng thấy hắn đã ngủ.

Thượng Trang không khỏi giật mình. Chiếc chăn choàng trên người rơi xuống, nàng nhú mày, định duỗi tay kéo chiếc chăn trở lại thì thân hình nam tử ngã xuống.

Nàng không khỏi kinh hãi một tiếng, theo hắn ngã xuống giường.

Đây là lần đầu tiên nàng gần hắn như vậy.

Hôm qua, hắn qua đêm ở Cảnh Nhân Cung, nhưng bọn họ chẳng làm gì cả, hắn chỉ ngủ, chưa từng chạm qua nàng.

Mà bây giờ...

Hắn nói sẽ quên, thật sự liền quên tất cả.

Nhưng thời điểm Nguyên Chính Hoàn rời đi, y thậm chí còn để Phục Linh ở lại, bất cứ thứ gì cũng không mang theo.

Nàng cũng sẽ không quên trên người y còn có tình hoa, nàng quả thật nên cách y thật xa.

"Ừm." Nam tử sau lưng rên một tiếng.

Thượng Trang kinh hãi, tưởng bản thân đụng phải vết thương trên người hắn. Nàng nghiêng đầu, thấy hắn nhú mi, cánh tay ôm nàng càng buộc chặt.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang lại cảm thấy khó chịu, loại cảm giác này không phải vì tổn thương trên người.

Cánh tay hắn lần nữa ôm chặt lấy nàng, đem cả gương mặt chôn vào bả vai nàng, hô hấp trở nên dồn dập.

Nàng chợt nhớ tới lần đó ở Hung Viên, thời điểm Nguyên Chính Hoàn gặp ác mộng, đầu y đỏ đầy mồ hôi, còn nhịn không được mà gọi ra tiếng.

Vậy còn hắn? Hiện tại hắn nhìn thấy gì trong mộng?

Có thể hắn sẽ không nói lời nào, bởi vì hắn là người biết ẩn nhẫn.

Nàng không nhúc nhích cứ mặc hắn ôm.

Đêm qua cả đêm không ngủ, hiện tại nằm một lúc, Thượng Trang bắt giấc đi vào giấc. Mơ mơ màng màng, không biết bao lâu, lúc xoay người, nàng phát hiện nam tử phía sau đã không còn.

Nàng cá kinh, vội mở hai mắt, thấy hắn đang ngồi ngay mép giường nhìn mình, khóe miệng khẽ cong lên.

Thượng Trang vội bật người dậy, hỏi: "Giờ nào rồi?"

"Sắp tới giờ Mùi." Hắn trả lời.

Nàng nhú mày nhìn hắn, nhịn không được mà hỏi: "Hoàng Thượng sao còn ở đây?" Hắn nói chỉ ngủ một lát rồi đi giải quyết chính sự, lại không ngờ tới thời điểm này hắn vẫn còn ở Cảnh Nhân Cung.

A, hắn đang ngại quang sáng của nàng trong hậu cung này chưa đủ lớn hay sao?

Hắn khẽ cười: "Trẫm có ra ngoài một lát rồi quay về, không ngờ nàng ngủ ngon như vậy, vì thế không nỡ gọi nàng tỉnh dậy. Trẫm đi xem tấu chương, sau

đó qua thăm Linh Khuyết, không ngờ nha đầu lại báo nàng ấy cũng đang ngủ giống nàng."

Thượng Trang không khỏi cười cười.

Lúc này, Nguyên Duật Diệp đột nhiên nắm lấy tay nàng: "Đi thôi, trẫm chải đầu cho nàng."

"Hoàng Thượng, hay là... Hay là gọi Phục Linh vào đi."

Mặc kệ nàng từ chối thế nào, hần vẫn kéo nàng tới trước bàn trang điểm, kêu nàng ngồi xuống. Cả người Thượng Trang co lại, chỉ biết dựa vào chiếc gương trước mặt nhìn nam tử phía sau. Nàng còn lo một tay hần làm không tiện, ai ngờ hần một chút cũng không để ý, chỉ chậm rãi giúp nàng chải đầu.

"Mẫu phi thường nói tiếc nuối duy nhất của bà ấy đời này chính là không thể được an táng cùng người bà ấy yêu." Nhớ tới Tề Hiền Phi, cánh tay cầm lược của hần khẽ run lên. Hần biết người phụ hoàng yêu nhất không phải mẫu phi của mình, nếu không, ông ấy sao có thể hạ một di chiếu như vậy?

Nhìn sắc mặt nam tử trong gương thay đổi, Thượng Trang cũng biết hần đang nhớ tới Tề Hiền Phi. Nàng cũng biết trong lòng hần vẫn trách nàng che giấu chuyện ban chết cho Nguyên Chính Hoàn nhưng lại không giúp mẫu phi của hần. Khi đó hần nổi nóng, nàng đã biết cho dù bản thân giải thích thế nào hần cũng không tin. Mà hôm nay, nếu nàng nói ra, hần sẽ tin nàng hay sao?

Việc này Thái hậu tự mình chủ trương. Thái hậu và Tề Hiền Phi đấu đá lâu như vậy, bà ta mất đi nhi tử, còn Tề Hiền Phi thì mất mạng, kỳ thật bọn họ không ai thắng được ai.

Nếu Nguyên Duật Diệp biết, hần nhất định sẽ không bỏ qua cho Thái hậu.

Mà hôm nay, hần vừa mới đăng cơ, Thái hậu lại thật sự là người được Tiên hoàng sắc phong, một khi xảy ra chuyện gì, tội danh bất hiếu sẽ rơi vào đầu Nguyên Duật Diệp.

Việc này bắt đầu từ thời điểm nàng quyết định che giấu đạo di chiếu kia, cho dù bản thân có tiếp tục làm gì cũng là sai.

Thì ra trên thế gian này, có một số việc một khi đã làm thì không còn đường hối hận.

Hần vẫn cho nàng một kiểu tóc đơn giản, có lẽ vì một tay bất tiện, hoặc có lẽ vì động tác không thành thạo.

Hần buông lược, mỉm cười nhìn nàng: "Thật đẹp mắt."

Một khắc này, nàng cũng cười, hỏi lại: "Hoàng Thượng khen cái gì đấy?"

Hần giật mình, cuối cùng cười to ra tiếng, đồng dạng nói: "Trẫm khen nàng, cũng khen thủ nghệ của trẫm."

Thượng Trang mỉm cười, cuộc sống an tĩnh như vậy là điều nàng chưa dám nghĩ. Trong thâm cảnh ngày đó, cho dù là hần hay những người chuyện trò vui đùa trong hậu cung kia, sợ là không có dám nghĩ tới.

Đưa tay nhẹ nhàng vén tóc, nàng đột nhiên cảm thấy đáy lòng buồn vô cớ.

Từ lúc thay tiểu thư và cung, nàng đã biết cuộc đời này muốn rời khỏi bức tường cao lớn kia chỉ là hi vọng xa vời. Vốn vì đạo di chiếu của Tiên hoàng, nàng vốn định trao đổi để bản thân được xuất cung, không ngờ cuối cùng lại trở thành con dao sắc bén vậy khôn mình.

Rất nhiều lần, nàng nhớ tới Tiên Thái tử, hần nói hần thích cuộc sống phổ phường bình thường. Không biết đó có phải là cuộc sống mà Lãnh Hương công chúa từng khát vọng hay không?

Thượng Trang bật cười vô vị, tất cả những điều này đều là thứ nàng không còn khả năng chạm tới nữa rồi.

Hiện tại, nàng chỉ có thể an tĩnh sống trong thâm cung này, thì ngoài kia mới có một người bình yên mà sống.

Có lẽ, đây là kết quả tốt nhất dành cho bọn họ.

Kỳ thật, nàng rất sợ chết, bởi vì sống mới có cơ hội. Nhớ lại muội muội thất lạc nhiều năm, nghĩ tới bí mật của miếng ngọc bội, có lẽ khi nàng tìm được muội ấy thì cũng chính là ngày bí mật được sáng tỏ.

Nguyên Duật Diệp thấy nàng an tĩnh không nói gì, liền lên tiếng: "Hôm nay nàng đã là Tu Dung, ca ca của nàng cũng nên vào triều làm quan rồi."

Thượng Trang không khỏi giật mình, trong đầu đột nhiên nhớ tới câu nói của Tiên hoàng, chờ nàng vào Đông Cung, ông ấy sẽ cho người nhà An Lăng vào triều làm quan.

Nàng xấu hổ nhẹ giọng: "Ca ca ở ngoài kinh buôn bán nhiều năm, sợ là không hiểu chuyện trên triều đình,

Nguyên Duật Diệp tại trước mặt nàng đã ngồi, thiên âm thanh nói: "Hôm nay ngươi đã là tu dung, thoát cũng đã sớm ý định cho ngươi

Ca ca vào triều làm quan "

Thượng Trang khẽ giật mình, nàng đột nhiên nhớ tới khi đó tiên hoàng cũng đã từng nói qua, đợi nàng đi Đông cung, liền lại để cho An Lăng giới

Vào triều làm quan chỉ là tiên hoàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra sẽ trở thành hôm nay cục diện.

Có chút xấu hổ mà mở miệng: "Ca ca hẳn quanh năm ở ngoài kinh thương, sợ là không hiểu triều đình phía trên chuyện." Những điều lão gia dặn dò trước khi tiến cung, nàng vẫn nhớ kỹ.

Cách triều đình càng xa càng tốt.

Hắn lại bật cười: "Buôn bán có thể thông hiểu đạo lý bên thương mại, An Lăng Tể có thể một mình trên thương trường làm ra chuyện, trăm tin hẳn là người có năng lực. Hiện tại chiếc ghế tùy tùng cho Ngự Sử còn trống, để hắn làm đi, đi theo giúp đỡ đồng thời học hỏi Mộ Dung tướng."

Thì ra hắn sớm đã có chủ ý, ngay cả chức quan cũng chuẩn bị xong.

"Hoàng Thượng..."

Thượng Trang vừa lên tiếng, lại thấy hắn cắt ngang: "Nàng cũng biết, sống trong hậu cung này phải có gia tộc phía sau chống lưng mới có thể an ổn." Thời điểm nói lời này, thần sắc hắn có chút ngưng trọng.

Nhất thời Thượng Trang ngây ra. Đạo lý này, nàng đương nhiên hiểu.

An Lăng phủ không có người làm quan, nàng lại xuất thân từ nô tỳ, mặc dù có Hoàng đế sủng ái thì địa vị cũng không cao. Hiện tại chỉ cần nhìn Thực viện Linh Khuyết là biết, trên người nàng ấy còn có thân phận công chúa Lê Quốc.

Hắn để An Lăng Tể vào triều làm quan, còn để hắn phụ giúp Mộ Dung tướng, đây là muốn gộp nàng chung với gia tộc Mộ Dung.

Mộ Dung thừa tướng quyền cao chức trọng, trong triều đương nhiên được người người nể mặt, huống hồ hôm nay Mộ Dung Văn Khương còn là Hoàng hậu.

Thì ra chỉ một câu đơn giản, hắn lại cân nhắc nhiều như vậy...

Sự tha thứ của hắn, nàng nên cảm kích mới đúng.

A, Thượng Trang cúi đầu cười, có lẽ, nàng quá thờ ơ.

Cuối cùng, nàng vẫn quyết định mở đầu, nói: "Hoàng Thượng vì thần thiếp mà cân nhắc đủ điều, trong lòng thần thiếp đề rõ. Nếu Hoàng Thượng muốn tốt cho thần thiếp, kỳ thật không cần phiền phức như vậy. Đêm nay, ngài nên qua Loan Sư Cung, ở đó, Hoàng hậu nương nương đang đợi ngài."

Không được Hoàng đế sủng ái, cho dù phía sau không có người chống lưng, nàng cũng sẽ không bị người khác ghen ghét.

Nghe vậy, sắc mặt Nguyên Duật Diệp liền thay đổi. Hắn làm nhiều việc như vậy, một chút động lòng nàng cũng không có hay sao?

Hoàng hậu đang đợi hắn?

Nguyên Duật Diệp làm sao không hiểu ý của nàng?

Nàng muốn hắn cách xa nàng một chút, nàng không muốn hắn thường xuyên tới đây!

"An Lăng Vu!" Hắn cuối cùng cũng nhin không được, đứng lên, "Tâm tâm niệm niệm, những thứ đó nàng vẫn chưa buông xuống được sao?"

Hắn thật khờ, hắn cho rằng bản thân coi như chưa từng có gì phát sinh, nàng cũng sẽ giống vậy hay sao?

Chỉ đáng tiếc, nàng không phải hắn, không phải Nguyên Duật Diệp.

Thượng Trang biết hắn sẽ tức giận, bởi vì nếu hắn không như vậy, hắn đã không còn là hắn.

Nàng cúi đầu, nói: "Thần thiếp không có ý gì khác, nếu Hoàng Thượng có thể đối xử đồng đều giữa các cung, chuyện hôm nay đã không xảy ra rồi."

"Ba", một quyền đánh xuống bàn trang điểm, son phấn bên trên đều lăn xuống đất.

Mặc dù biết hắn tức giận, Thượng Trang vẫn nhin không được mà cả kinh.

Lúc này, thanh âm của Trương công công từ bên ngoài truyền tới: "Hoàng Thượng, có cấp báo."

Trên mặt đều là thịnh nộ, Nguyên Duật Diệp vẫn cho Trương công công tiến vào, Trương công công liền nhanh chóng đi lên, nói nhỏ bên tai của hắn.

Nghe xong, sắc mặt hắn lập tức thay đổi, phất tay áo xoay người ra ngoài.

Quyển 3 - Chương 46-3: Ngọc bội (Phần 3)

Trong chốc lát, Phục Linh liền chạy vào, vội vã hỏi: "Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt không khỏi lo lắng nhìn đồ rơi dưới đất.

Thượng Trang miễn cưỡng cười nói: "Không sao, gọi người vào thu dọn đi."

Cung nữ vào thu dọn, Phục Linh liền theo nàng vào nội thất, nhìn không được lại hỏi: "Vừa rồi lúc ra ngoài sắc mặt Hoàng Thượng thật sự là dọa người, rốt cuộc tiểu thư đã nói gì với Hoàng Thượng?"

A, nàng chẳng qua nói mấy câu thật lòng, không ngờ trùng hợp khiến hấn nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, cho nên mới tức giận. Có điều lúc Trương công công vào bẩm báo, sắc mặt hấn rõ ràng khác đi, nhất định là không có chuyện gì tốt.

Nhưng chuyện tiền triều, nàng sẽ không hỏi tới.

Nếu đã tự tay đẩy hấn đi, sau này, nàng sẽ không quản gì nữa. Nàng chỉ mong có thể bình bình an an sống hết kiếp này.

Phục Linh cũng không hỏi nhiều, nàng chỉ cầu tiểu thư nhà mình không sao.

Quả nhiên, một ngày này Nguyên Duật Diệp không tới nữa.

Qua hôm sau, nghe cung nhân bên ngoài nói, hấn có lật thẻ, nhưng không phải là Mộ Dung Vân Khương, ngược lại là Vân Phi gặp hôm thường tuyết ngày đó.

Linh Khuyết ở Khánh Hợp Cung, nàng cuối cùng cũng được như ý nguyện trở thành phi tử của Nguyên Duật Diệp.

Chuyện về miếng ngọc bội cũng dần lắng xuống. Thượng Trang cho dù có muốn lấy về cũng không làm được.

Thầm than một tiếng, mà thôi, chẳng qua là món đồ ngoài thân. Hiện tại thân ở trong thâm cung, chẳng lẽ nàng còn nghĩ tới chuyện xuất cung tương phùng với muội muội sao?

Ngày đó Nguyên Duật Diệp tức giận rời khỏi Cảnh Nhân Cung, hơn một tháng nay, nửa bước hấn cũng không đặt chân tới.

Thượng Trang được hấn cho phép nên không cần qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái hậu, chỉ một mình an tĩnh ở trong cung điện của mình, không gặp mặt ai.

Lời đồn bên ngoài nổi lên bốn phía, đám cung nhân tuy bề ngoài không dám đắc tội chủ tử, nhưng sau lưng nói nàng là Tu Dung được "ân sủng một đêm".

Ở hậu cung này mà nói, chuyện vui vẻ nhất chính là Hoàng Thượng công bằng với tất cả mọi người, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có người độc chiếm thánh sủng. Lần này với cung nhân trong Cảnh Nhân Cung mà nói, bọn họ bắt đầu không coi chủ tử thất sủng này vào mắt.

Phục Linh tức giận nói đạo lý mấy câu, cung nữ còn to gan trực tiếp cãi lại.

Thượng Trang kéo tay Phục Linh, ý bảo nàng đừng tranh cãi.

"Tiểu thư, nô tỳ không quen nhìn đám hạ nhân không biết điều này." Nàng nghe nói có cung nữ lên lút hối lộ thái giám Nội Vụ Phủ để xin rời khỏi Cảnh Nhân Cung.

Ai được sủng ái, người đó sẽ có tất cả.

Hạ nhân nào có chủ tử được sủng ái sẽ có thể vênh vào tự đắc với người khác, nhưng những kẻ có chủ tử thất sủng lại chỉ biết cúi mặt sống qua ngày.

Thượng Trang chỉ cười nói: "Ai muốn đi thì đi, ta không ngăn cản."

"Tiểu thư..."

Thượng Trang lắc đầu: "Phục Linh, trong nội cung này, người ta có thể tín nhiệm chỉ có người. Những người đó thừa dịp ta thất sủng mà rời đi, ta cũng có thể nhân cơ hội này nhìn rõ bộ mặt của họ."

Phục Linh không khỏi kinh ngạc: "Thì ra tiểu thư sớm đã có chủ ý!" Hại nàng uống phí tức giận một phen.

Thượng Trang bắt đầu mỉm cười, dù người hại nàng không có, nhưng bản thân cũng nên có sự phòng bị.

Không có sự sủng ái của Nguyên Duật Diệp, có thể nói là mất đi rất nhiều kẻ địch lớn, nhưng đứng trong bóng tối càng thêm nguy hiểm.

Hiện tại có người đang nhìn chăm chăm nàng, trong lòng nàng hiểu rõ.

Tỷ như, Thái hậu.

Từ lúc nàng cự tuyệt làm người của bà ta, quan hệ giữa hai người đã chú định sẵn. Thái hậu sẽ không bỏ qua cho nàng, vì thế mọi chuyện nàng phải hết mực cẩn thận.

Hôm nay đúng lúc nhân cơ hội này, nàng có thể nhìn kỹ từng người trong Cảnh Nhân Cung.

Những kẻ muốn đi, nàng không giữ. Có lần một ắt sẽ có lần hai, những người này giữ lại, sau này sẽ là mối họa.

An phận ở lại, đương nhiên cũng không an toàn.

Bởi vì không ai rõ hơn nàng, bọn họ có thể là mật thám.

Thượng Trang uể oải cười, làm nô tỳ không dễ, nhưng làm chủ tử cũng không thoải mái thêm được chút nào.

Có một câu của Thượng Trang, Phục Linh đã không còn than trời oán đất nữa.

Có kẻ bị điều đi, đương nhiên sẽ có người tới, mà những người này, nàng không cần lo lắng. Mật thám còn chưa rời khỏi, bên ngoài đương nhiên sẽ không phải thêm người tới đây.

Ngày tháng cứ như vậy trôi qua, đảo mắt đã tới cuối năm.

Thời tiết mỗi lúc một lạnh, nhưng trời lại không đổ tuyết.

Hôm nay, Thượng Trang dẫn theo Phục Linh tản bộ trong sân viện của mình, đúng lúc thấy Từ Chiêu Nghi cùng cung nữ đi tới.

Nàng không khỏi kinh hãi, từ lúc Nguyên Duật Diệp rời đi, Cảnh Nhân Cung này của nàng chẳng khác nào lãnh cung, mà hôm nay Từ Chiêu Nghi đột nhiên tới đây, thật sự là ngoài ý muốn của nàng.

Bọn họ đều nằm trong cữu tẩm, nhưng một người đến trước, một người đến sau.

Thượng Trang nhìn Từ Chiêu Nghi, theo quy củ mà hành lễ.

Từ Chiêu Nghi cười nói: "Bốn cung mới từ Khánh Hợp Cung trở về, trùng hợp đi ngang qua đây, mới nhớ lâu rồi không gặp muội muội nên định vào đây thăm. Muội muội chắc sẽ không đuổi khách chứ?"

Thượng Trang vội đáp: "Không đâu, nếu Chiêu nghi tỷ tỷ không chê thì hãy vào trong ngồi một lát."

Từ Chiêu Nghi liền theo nàng vào trong.

Phục Linh rót trà, sau đó an tĩnh đứng một bên hầu hạ.

Từ Chiêu Nghi uống một ngụm, sau đó thấp giọng: "Lần trước cùng muội muội uống trà là lúc chúng tỷ muội ở cùng nhau, hiện tại nghĩ tới, thật sự là hoài niệm. Linh thượng nghĩ... A, muội xem ta nhớ cái gì vậy này? Người ta bây giờ đã là Thực Viện, không còn là cung nữ pha trà nữa rồi." Nàng lại uống một ngụm trà, nói tiếp, "Có điều trà nàng ấy pha hương vị thật không tệ, khó trách Thái hậu thường nói Hoàng Thượng hay khen nàng ta. A, bốn cung lại quên mất, trà ngày đó muội muội còn chưa được thưởng thức."

Lúc đó, Linh Khuyết làm đồ hết trà lên y phục nàng, nàng đương nhiên không có cơ hội uống.

Thượng Trang chỉ mỉm cười: "Chuyện này ta quên hết rồi, không ngờ Chiêu Nghi tỷ tỷ vẫn còn nhớ."

Chỉ một câu phong đàm vân khinh lại khiến Từ Chiêu Nghi biến sắc.

Thượng Trang cúi đầu cười cười, nàng vẫn còn nhớ khi đó, nàng ta còn nói mình tới Khánh Hợp Cung, là nơi Linh Khuyết đang ở. Hôm nay nàng ta tới đây nhắc lại chuyện này, nàng ta cho rằng nàng sẽ ghen ghét hay sao?

Từ Chiêu Nghi không khỏi xấu hổ, cười trừ: "Có điều muội muội hôm ấy phạt nàng ta vả miệng, sau đó lại đổi ý cầu xin cho nàng ta, thật khiến chúng tỷ muội vừa sợ hãi vừa thán phục. Trong hậu cung này sợ là không ai có đủ tinh táo như muội."

Thượng Trang giật mình, nàng ta cho rằng nàng thất sủng là vì chuyện của Linh Khuyết ư?

Cho nên hôm nay tới đây, nói câu nào cũng nhắc tới Linh Khuyết sao?

Thì ra nàng ta đúng là ôm ý niệm thù nàng mà tới đây.

Vì sao chứ? Nàng ta muốn nhìn xem nàng thật sự vô tâm, hay đang tình dường lấy sức sao?

Thượng Trang nhìn chằm chằm Từ Chiêu Nghi, cười nhạt: "Lời này của tỷ tỷ thật thâm sâu, thứ ta ngu muội không hiểu."

Nàng ta hừ một tiếng: "Muội không ngu dốt như vậy."

Hai người lại hàn huyên thêm một lát, Từ Chiêu Nghi liền lấy cớ rời đi.

Thượng Trang không khỏi thở dài, chẳng qua là ít tranh phong đối nghịch mà thôi, nhưng có lẽ nàng ta vẫn không biết Linh Khuyết cũng đã bị cuốn vào trận chiến này.

Từ những lời Từ Chiêu Nghi nói, nàng có thể nhìn ra, những ngày này Nguyên Duật Diệp lật tất cả thẻ bài của phi tử trong hậu cung, người duy nhất hẳn không đề ý, ngoại trừ nàng còn có Linh Khuyết.

Nhưng nói tới cùng nàng và Linh Khuyết vẫn có chỗ bất đồng, dù sao nàng cũng từng có một lần "thị tâm", nhưng Linh Khuyết thì không. Nàng không biết Nguyên Duật Diệp vì sao lại đối xử với Linh Khuyết như vậy, nhưng với tình hình hiện tại, nàng đã không còn cơ hội đi hỏi.

Từ Chiêu Nghi trở về, Phục Linh liền tiến lên thu dọn.

Thượng Trang vừa đứng dậy, đúng lúc có cung nữ vội vàng chạy tới, đưa lò sưởi cho nàng, nhẹ giọng: "Nương nương cẩn thận coi chừng bị cảm lạnh, bên ngoài tuy không có gió nhưng thời tiết vẫn lạnh lắm đây."

Nàng nhận lò sưởi, tiện thể nhìn cung nữ kia.

Nàng ta cúi thấp đầu, bộ dáng kính cẩn nghe lời.

Thượng Trang chỉ mỉm cười, thuận miệng hỏi: "Ngươi tên gì?"

"Nô tỳ Huyền Chu." Nàng ta vẫn cúi thấp đầu.

Thượng Trang gật đầu, lại nói: "Được rồi, ngươi lui xuống đi."

"Vâng." Huyền Chu đáp một tiếng rồi lui ra ngoài.

Phục Linh đứng lúc trở về, đứng mặt ngay lúc nàng ta lui xuống. Lúc tiến lên, nàng không khỏi hỏi Thượng Trang: "Tiểu thư, nàng ta có việc gì thế?"

Thượng Trang đưa mắt nhìn lò sưởi trong tay, cười nói: "Không có gì, chỉ là tới đưa lò sưởi cho ta."

"A." Phục Linh kinh ngạc kêu lên một tiếng, có chút không tin quay đầu nhìn cung nữ kia.

Hôm nay vừa đổi người, hiện tại lại có cung nữ ân cần như vậy, thật là kỳ quái.

Thượng Trang không nói chuyện, chỉ lẳng lặng ôm lò sưởi.

Đúng là kỳ quái.

Huyền Chu?

Trong lòng thầm ghi nhớ, quả nhiên là cái tên hay.

Thượng Trang đột nhiên bật cười: "Chỉ không biết rốt cuộc là ai lại ban cho nàng ta cái tên hay như vậy."

Phục Linh nghi hoặc nhìn nàng, cau mày nói: "Tiểu thư nói gì vậy? Nô tỳ nghe không hiểu."

Nàng không trả lời, chỉ phân phó: "Không có gì, chỉ là sau này chú ý tới cung nữ đó là được, nàng ta tên Huyền Chu."

Đột nhiên ân cần, không phải gian thì cũng là cướp. Hiện tại nàng đã mất hết tất cả, bên cạnh còn lại thứ gì đáng giá để một cung nữ nhiệt tình như vậy?

Chẳng qua là muốn thừa dịp nàng yếu thế mà tiếp cận thôi.

Thượng Trang không khỏi giật mình, nếu là người của Thái hậu, hiện tại nàng chỉ có thể nhìn ra một thái giám đang yên lặng giám thị từ xa, mà Huyền Chu này lại tiếp cận nàng như vậy, chứng tỏ nàng ta không phải người của Thái hậu.

Đi được một đoạn, Phục Linh đột nhiên nói: "Tiểu thư đã ra đây tản bộ rồi, chỉ bằng ra ngoài luôn thế nào? Người cũng lâu rồi không ra ngoài, ở trong cung nhiều sợ rằng không tốt."

Nha đầu vừa cười nói vừa kéo nàng.

Bất đắc dĩ, Thượng Trang đành phải đi theo.

Đúng là lâu rồi không ra ngoài! Mặc dù hần chưa từng hạ lệnh cấm túc, nhưng nàng nếu không có chuyện gì thì cũng không định ra ngoài.

Giờ phút này, sắc trời cũng hơi tối, bên ngoài không nhiều người, thỉnh thoảng gặp vài hạ nhân, bọn họ chỉ nhàn nhạt thi lễ.

Hai người cứ thế mà đi, lúc tới hành lang bên ngự hoa viên thì đột nhiên nhìn thấy mấy người mặc triều phục. Nàng nghĩ bọn họ chắc vừa nghị sự với Nguyên Duật Diệp trở về, cho nên bước chân chưa từng ngừng lại.

Nàng tốt nhất là đừng nên tiến lên.

Nghĩ như vậy, nàng quyết liệt đưa mắt đi chỗ khác.

Nhưng Phục Linh lại nhìn không được hiếu kỳ, đưa mắt nhìn nhìn.

Một người trong số đó dường như cảm nhận được gì, đột nhiên quay đầu nhìn qua bên này.

Thấy hần đang nhìn, Phục Linh không khỏi kinh hãi, khẽ kéo góc áo Thượng Trang, nhỏ giọng: "Tiểu thư, vị đại nhân kia đang nhìn người kia." Quan viên đương nhiên không rảnh nhìn một nô tỳ là nàng, cho nên người hần nhìn đương nhiên là tiểu thư.

Thượng Trang nghe vậy liền quay đầu nhìn, vừa thấy liền trở nên ngây dại.

Nam tử bên kia che giấu nỗi khiếp sợ, lảng lảng xoay người đi về phía bên này, hướng nàng hành lễ: "Thần tham kiến nương nương."

Thượng Trang kinh ngạc mà bật thốt lên: "Thiếu..."

[Hết quyển 3]

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Quyển 4: Kinh đào - Cảnh Nhân Cung

"Thiếu..."

Một chữ vừa bật ra, nam tử kia liền lên tiếng cắt ngang: "Nương nương xin cẩn trọng lời nói." Hần thoáng ngược mắt nhưng chưa từng đối diện nhìn nàng, chỉ cúi đầu nhìn vạt áo trước mắt.

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, biết mình lỡ lời.

Hần thấp giọng cười nói: "Thần và nương nương lâu rồi không gặp, chẳng lẽ nương nương không nhận ra sao?"

Nghe vậy, Thượng Trang mới xấu hổ cười: "Không, sao có thể? Chỉ là đột nhiên gặp mặt, có chút kinh ngạc mà thôi." Nàng lại đưa mắt nhìn đoàn người đang rời đi, không khỏi nhíu mày, "Không đi theo, không sao sao?"

Nơi này là hậu cung, thần tử không thể đi loạn.

Hần lại khẽ cười: "Không sao, vừa rồi thần có xin Hoàng Thượng cho phép qua Cảnh Nhân Cung thăm nương nương, không ngờ lại trùng hợp gặp nhau ở đây. Nương nương không mời thần về nội cung ngồi một chút sao?"

Nàng chỉ cười cười, nhấp môi, hiện tại không thể gọi hần là "Thiếu gia", nàng có chút không quen.

An Lăng Tễ như nhận ra tâm tư của nàng, thấp giọng: "Nhiều năm không gặp, chẳng lẽ nương nương quên cách xưng hô với thần rồi sao?"

Siết chặt khăn lụa trong tay, nàng cười cười: "Sao có thể? Ca..." Một chữ ngắn gọn nhưng nói ra lại vô cùng gian nan, cho dù trước kia nàng đã nghe tiểu thư gọi như vậy rất nhiều lần.

Phục Linh vào phủ sau khi Thượng Trang giả mạo An Lăng tiểu thư, đương nhiên không biết An Lăng Tễ. Lúc này nghe nàng gọi một tiếng "Ca", Phục

Linh mới bừng tỉnh, chỉ vào hắn nói: "Tiểu thư, ngài ấy là... Là thiếu gia sao?"

Thượng Trang gật đầu.

Phục Linh lại hiếu kỳ nhìn chăm chăm An Lăng Tễ, qua một lúc lâu mới cười nói: "Vậy thì tốt quá, sau này tiểu thư cũng có một người để dựa vào, không còn cô đơn nữa."

"Phục Linh." Thượng Trang thấp giọng khiển trách, nha đầu này đúng là nói chuyện không biết giữ miệng.

An Lăng Tễ lại không để trong lòng, chỉ cười trừ.

Trở về Cảnh Nhân Cung, hai người ngồi trong sảnh, cung nữ lên dâng trà, sau đó cung kính hầu một bên.

Thượng Trang thấy cung nữ tên Huyền Chu kia cũng ở đây, sắc mặt khề thay đổi, nâng ly trà uốn một nụ cười, liền cau mày nói: "Huyền Chu, lá trà cho vào nhiều quá rồi, An Lăng đại nhân không thích uống trà đắng."

An Lăng Tễ không khỏi nghi hoặc, nhưng không nói gì.

Huyền Chu vội đáp: "Vâng, nô tỳ lập tức đi đổi."

Đội nàng ta ra ngoài, An Lăng Tễ mới lên tiếng hỏi: "Nàng ta là người của ai?"

Thượng Trang lắc đầu, đổi sang đề tài khác: "Trong phủ... Mọi chuyện đều tốt chứ?"

Hắn đặt ly trà trong tay xuống, gật đầu: "Mọi người đều an khang, nương nương không cần lo lắng. Hiện tại thần đã trở về, cuối cùng cũng có thể tận hưởng với phụ mẫu, những điều này, nương nương không cần bận tâm." Hắn theo bản năng quay đầu nhìn ra bên ngoài, chuyện nàng cần quan tâm nên là tình hình hiện tại của mình.

Cung nữ vừa rồi, nàng còn không biết là người của ai, cho nên mọi điều càng phải dè chừng.

Thượng Trang đáp một tiếng, lại muốn hỏi chuyện của muội muội, nhưng lời vừa tới bên môi lại cảm thấy không ổn.

Phục Linh nhanh trí, vội nói: "Có lẽ thiếu gia có nhiều chuyện muốn ôn lại với tiểu thư, chỉ bằng nô tỳ lui xuống chuẩn bị điểm tâm, hai người cứ trò chuyện đi." Nói xong, nàng hành lễ với hai người, lúc tới cửa còn quay đầu nói với Thượng Trang, "Một mình nô tỳ làm sợ là không biết, chỉ bằng gọi Huyền Chu qua hỗ trợ."

Nói xong, nàng liền chạy ra ngoài.

An Lăng Tễ nhìn theo bóng lưng của Phục Linh, cười nói: "Nha đầu này thật thông minh."

Thượng Trang mỉm cười, đúng vậy, hầu hạ Nguyên Chính Hoàn một đoạn thời gian, nàng ấy đã nhanh nhẹn hơn nhiều, cho nên y mới yên tâm để nàng ấy trở về cạnh nàng.

Hoàn hồn, Thượng Trang rốt cuộc cũng mở lời hỏi chuyện cần hỏi: "Có tin tức của muội muội ta chưa?"

An Lăng Tễ ho một tiếng: "Nương nương, nơi này tuy không người nhưng người không được buông lỏng cảnh giác. Bất cứ lúc nào người cũng phải nhớ thân là ca ca của người, người là An Lăng tiểu thư, là Tu dung của đương kim Hoàng Thượng."

Thượng Trang không khỏi giật mình, đúng vậy, nàng gấp tới hồ đồ rồi, ở nơi như vậy sao có thể tùy tiện hỏi chuyện này cơ chứ?

An Lăng Tễ thấy nàng gật đầu, lúc này mới nói: "Việc này phụ thân luôn để trong lòng, nhưng tới hiện tại vẫn chưa có bất kỳ tin tức của Diệc Trang."

Không có tin tức...

Thượng Trang cảm thấy có chút thất vọng, sau đó, nàng lại nghĩ tới ngọc bội nhận lại nhau của mình và muội muội. Cho dù thế nào nàng cũng không ngờ nó có liên quan tới hoàng thất Lê Quốc, liền vội nói: "Nếu... Nếu có tin tức của muội ấy, không cần thông báo với bốn cung, chỉ mong phụ thân có thể giúp muội ấy tìm một gia đình trong sạch... Gã nàng ấy đi."

Nếu muội muội biết nàng sống trong cung, sợ rằng muội ấy sẽ muốn gặp mình. Nàng đương nhiên sẽ không quên chuyện trên người muội muội còn một miếng ngọc bội. Tuy nàng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu để người khác nhìn thấy ngọc bội, sợ là sẽ có chuyện xấu xảy ra.

Nàng tin, một khi An Lăng lão gia đã hứa, ông ấy chắc chắn sẽ không bạc đãi muội muội.

An Lăng Tễ không khỏi kinh ngạc, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu.

Nghĩ tới ngọc bội, Thượng Trang lại nhớ tới ngọc bội lần trước Nguyên Duật Diệc đưa cho mình, nói rằng đây là đồ Tiên hoàng từng ban thưởng cho An Lăng gia. Nàng đứng dậy vào trong lấy nó ra, đưa cho An Lăng Tễ: "Ngọc bội này là vật Tiên hoàng ban thưởng cho phụ thân, huynh có nhận ra không?"

Khối ngọc bội được khắc tinh xảo an ổn nằm trong tay nữ tử, mà ánh mắt An Lăng Tễ lại ngưng tụ một chút kinh ngạc.

Thượng Trang nhận ra sự lo lắng của hắn, liền hỏi: "Sao vậy?"

Bộ dáng của hắn rõ ràng chứng tỏ đã xảy ra chuyện. Không biết tại sao, trong lòng nàng lại vô cùng khẩn trương.

An Lăng Tễ cầm lấy ngọc bội trong tay của nàng, cẩn thận quan sát, sau đó lại đưa lên cao nhìn, qua một lúc lâu mới nói: "Ngọc bội này là vào năm Tuyên Khánh mười ba, thời điểm Hoàn Vương điện hạ hồi kinh, phụ thân đã đưa cho Hoàn Vương điện hạ, sao nó lại nằm trong tay của người?"

Lời hắn nói khiến Thượng Trang run lên, đồ của Nguyên Chính Hoàn?

Nàng không tin ngẩng đầu nhìn hắn, run run hỏi: "Chắc chắn sao?"

Không ai rõ hơn nàng chuyện này, lần đó Nguyên Duật Diệp nói có người ám sát hắn, mà trên hiện trường chỉ để lại khối ngọc bội này, hắn lo sự tình liên quan tới An Lăng phủ, cho nên mới áp chế xuống.

Nhưng An Lăng Tễ lại nói miếng ngọc bội này vào năm Tuyên Khánh mười ba, An Lăng lão gia đã đưa cho Nguyên Chính Hoàn.

An Lăng Tễ cười nói: "Đương nhiên là chắc chắn, chuyện này sao có thể nhớ nhầm? Tuyên Khánh mười ba, phụ thân vẫn là Kinh Triệu Doãn, lần đó có rất nhiều đại nhân cùng qua Hoàn Vương phủ." Hắn dừng lại, hỏi, "Đúng rồi, sao ngọc bội lại ở trong tay của người?"

Sao lại nằm trong tay của nàng?

A, vấn đề này, kêu nàng trả lời thế nào đây?

Thượng Trang cắn môi, miễn cưỡng đáp: "Là... Là thế này, Hoàng Thượng thấy nó, nói rằng đây là đồ Tiên hoàng ban cho An Lăng phủ. Bôn cung đương nhiên không nói gì, chỉ là thắc mắc tại sao đồ của An Lăng phủ lại xuất hiện trong nội cung. Hôm nay huyênh tới, ta mới hỏi chút xem sao." Nàng tùy tiện tìm một cái cớ để che giấu sự bối rối đang dâng trào.

Nghe vậy, An Lăng Tễ bật cười: "Có lẽ là Hoàn Vương điện hạ làm mất, chỉ là hôm nay y đã rời kinh, cũng không trả được."

Thượng Trang chỉ đành gật đầu, sau đó lại nhanh chóng giật lấy ngọc bội, nói: "Nếu phụ thân đã tặng nó ra ngoài, chỉ bằng cứ để ở chỗ bôn cung, sau này nếu Vương gia trở về, bôn cung sẽ trả lại. Nếu không, ngọc bội trở về An Lăng phủ, tương lai không biết nên giải thích thế nào cho phải."

"Cũng đúng." An Lăng Tễ cũng không phát hiện ra gì bất thường.

Thượng Trang cất miếng ngọc bội, trong lòng không khỏi chột dạ, nàng vốn định giao trả đồ cho An Lăng Tễ, lại không ngờ sự tình phía sau lại lớn như vậy. Liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, sợ là không phải việc nhỏ.

Hai tay siết chặt thành nắm, nàng ép bản thân không được nghĩ nữa, không thể để An Lăng Tễ nhìn ra chuyện gì.

Không phải nàng không tin hắn, nhưng chuyện này thật sự không phải trò đùa.

Thượng Trang miễn cưỡng cười, vòng vo một lúc, nàng lại đề thấp thanh âm, hỏi: "Tiểu thư, vẫn ổn chứ?"

Nghe nàng nhắc tới An Lăng Vu, sắc mặt An Lăng Tễ thoáng thay đổi, nhưng sau đó lại nhanh chóng cười nói: "Chuyện của muội ấy, người cũng không cần quan tâm."

Hiện tại chắc có lẽ An Lăng Vu đã gả cho thiếu gia nhà họ Thẩm, chuyện của nàng ấy nào tới phiên nàng nhắc tới?

Thượng Trang không khỏi bật cười.

Thấy nàng không nói gì thêm, An Lăng Tễ lại hỏi thăm sự tình của Nguyên Duật Diệp. Thượng Trang chỉ đáp qua loa, cái gì là được sủng ái, bị thất sủng, nàng căn bản không để trong lòng, cũng không định nói nhiều trước mặt hắn.

Nàng chỉ nói: "Chỉ mong phụ thân biết cục diện hôm nay không phải điều ta nguyện ý." Nàng từng hứa với lão gia sẽ không quá nổi bật, nhưng hiện tại bản thân lại trở thành phi tử của Hoàng đế, so với lời hứa năm đó quả thật khác xa một trời một vực.

An Lăng Tễ nghe vậy, chỉ đành an ủi: "Việc này nương nương yên tâm, trong lòng thần hiểu rõ."

Thượng Trang mỉm cười. Nàng và An Lăng Tễ quả thật nhiều năm không gặp, hôm nay trùng phùng, hắn so với người trong trí nhớ đã thành thực hơn, khi nói chuyện cũng vô cùng bình tĩnh. Nàng vẫn còn nhớ, khi đó trước khi rời kia, trong thư phòng, An Lăng Tễ hình như còn ầm ĩ với lão gia một trận. Lần đó sự tình quá lớn, không ai dám tới khuyên. Cho nên tới tận bây giờ, nàng vẫn không biết nguyên nhân xảy ra tranh chấp khi đó là gì.

Vừa rồi, nhiều lần nhắc tới An Lăng lão gia, nghe ngữ khí đó, hắn dường như không hề tức giận. Xem ra là nàng buồn vô cớ rồi.

Đúng vậy, giữa phụ tử làm gì có thâm cừu đại hận chứ?

Phục Linh và Huyền Chu đã quay lại, còn mang theo trà và điểm tâm.

Huyền Chu rót trà cho hai người, thấp giọng: "Thỉnh nương nương và An Lăng đại nhân dùng thử, nếu không tốt, nô tỳ sẽ đi pha lại."

An Lăng Tễ cúi đầu uống một ngụm, cười nói: "Quả nhiên là trà ngon, tay nghề của nha đầu bên cạnh nương nương thật không tệ, nếu thần có phúc, chắc chắn sẽ tới đây thường xuyên." Nói xong, hắn liền đứng lên, "Tiếc là hôm nay thần còn có việc, xin cáo lui trước."

Thượng Trang cũng đứng lên, cau mày nói: "Ca, thật sự không ngồi thêm một lát sao? Điểm tâm còn chưa kịp dùng thử."

Hắn lắc đầu: "Không được, đề dịp khác vậy." Nói xong, hắn liền hành lễ, xoay người ra ngoài.

Phân phó Phục Linh và Huyền Chu ở lại thu dọn, nàng tự mình tiễn hắn ra ngoài: "Bổn cung tiễn huynh." Ra tới cửa, nàng khẽ thấp thanh âm, "Mộ Dung thừa tướng sợ là không phải người bình thường."

An Lăng Tễ giật mình quay đầu, hỏi: "Mộ Dung đại nhân làm gì người sao?"

Nàng lắc đầu: "Không có, chỉ là, trong lòng huynh nhớ lời ta nói là được."

Hắn không khỏi nghi hoặc, nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

Thân ảnh kia đã đi xa, Thượng Trang mới xoay người vào trong, đúng lúc gặp Phục Linh ra ngoài. Nàng dò đầu nhìn, hỏi: "Thiếu gia đi rồi sao?"

Thượng Trang gật đầu, một mình đi vào trong.

Trong đầu hiện tại chỉ toàn là lời An Lăng Tễ vừa nói.

Cánh tay dò vào trong, ngọc bội lúc này đã trở nên ấm áp, nhưng trái tim Thượng Trang lại lạnh như băng.

Hôm đó Nguyên Duật Diệp gặp chuyện, Tiên hoàng ban chết cho Lâm Thụ của Đông Cung, ngay cả Lâm Phụng Nghi cũng chịu liên lụy. Tất cả đều cho rằng việc này do huynh muội Lâm thị làm, lý do đưa ra cũng vô cùng phù hợp, không phải sao?

Cho dù có đi sâu vào, mọi người cũng chỉ cho rằng Thái hậu là vì Thái tử mà để Lâm gia gánh tội danh này. Như vậy, Đông cung sẽ thoát khỏi can hệ.

Mà Thượng Trang cũng nghĩ như vậy.

Khi đó Nguyên Duật Diệp còn cho rằng ngọc bội là do An Lăng lão gia đưa cho Lâm Thụ, hơn nữa hắn còn nói, hắn không thể xác định người nọ có phải Lâm Thụ hay không.

Thượng Trang cắn môi, có lẽ thích khách thật sự không phải Lâm Thụ.

Như vậy, là người của Nguyên Chính Hoàn sao?

Không..

Nhắm chặt hai mắt lại, cánh tay run lên, nàng không tin.

Nhưng cho dù nàng không tin thì chuyện ngọc bội rơi ở hiện trường, nàng phải giải thích thế nào đây?

Lâm Thụ một lòng trung thành với Thái tử, cho nên hắn tình nguyện gánh vác tội danh này, lại không ngờ, sự tình một chút cũng không liên quan tới Đông cung.

"Tiểu thư?" Thấy nàng ngơ ngác ngồi cạnh cửa sổ, Phục Linh nhìn không được mà gọi.

"Hả?"

Thấy nàng hoàn hồn, Phục Linh liền nhíu mày hỏi: "Người sao vậy? Từ lúc thiếu gia đi người không nói câu nào, nô tỳ gọi mấy tiếng, người hình như cũng không nghe thấy..."

"Vậy sao?" Nàng thật sự không biết.

"Đúng vậy!" Phục Linh liên tục gật đầu, sau đó lo lắng nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng không tốt thì la lên, "Bị bệnh sao?"

Nói xong, Phục Linh tiến tới duỗi tay kiểm tra trán của Thượng Trang, không sốt, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trong phủ có chuyện gì sao?"

Thượng Trang lắc đầu, thấp giọng nói: "Không phải, đừng nói lung tung. Đúng rồi, khi nãy người cùng Huyền Chu ra ngoài, nàng ta có nói gì không?"

Nhắc tới Huyền Chu, Phục Linh nghĩ nghĩ, mới trả lời: "Cũng không nói gì, chỉ hỏi những chuyện trước kia của tiểu thư thôi, nô tỳ cũng không nói gì cả."

Thượng Trang gật đầu, dặn dò: "Trước mặt nàng ta, lúc nói chuyện phải cẩn thận một chút."

Hôm nay tuy Phục Linh đã lạnh lợi hơn trước, nhưng Thượng Trang vẫn nhìn không được mà dặn dò vài câu.

Phục Linh lại than: "Hoàng Thượng lâu rồi không tới Cảnh Nhân Cung, sao vẫn còn có người nhìn chằm chằm tiểu thư không chịu buông tha chứ?"

Thượng Trang không nói gì, trên thế giới này luôn sẽ có những người như vậy, mặc kệ bản thân có là vật trở ngại hay không, bọn họ vẫn sẽ bám lấy không bao giờ buông.

Nhắm hai mắt lại, qua một lúc lâu, nàng mới mở mắt, đứng dậy về giường, cất ngọc bội vào hộp.

Phục Linh đưa mắt nhìn, tuy có chút kinh ngạc nhưng cũng không nhiều lời.

.....

Sắc trời dần tối, không khí cũng trở nên lạnh lẽo.

Thượng Trang dùng bữa xong, đang nằm trên giường đọc sách thì nghe Huyền Chu ở bên ngoài bẩm báo: "Nương nương, Niên Tàn tiểu chủ tới."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 1-2: Cảnh Nhân Cung (Phần 2)

Niên Tàn?

Thượng Trang nhủ mi, nghĩ nghĩ, qua một lúc lâu cũng không nhớ ra gương mặt của nàng ta. Phục Linh ở bên cạnh cũng kinh ngạc, Hoàng Thượng không tới, những người khác càng không rảnh rỗi tới thăm tiểu thư nhà mình, ngoại trừ Từ Chiêu Nghi tới đây ra oai mà thôi.

Nhưng Niên Tàn này...

So về phân vị, Thượng Trang cao hơn.

Trầm tư một lát, nàng buông quyển sách trong tay xuống, để Phục Linh dìu mình đứng dậy, thấp giọng phân phó: "Đề nàng ấy vào."

"Vâng." Huyền Chu nhận lệnh lui xuống.

Thượng Trang để Phục Linh khoác thêm xiêm y, qua một lúc liền thấy một nữ tử được cung nữ dìu vào. Gương mặt nhỏ nhắn, dáng người thon thả, quả là một mỹ nhân.

Chỉ có hai người hành lễ với Thượng Trang.

Nàng cho bọn họ đứng dậy, mời ngồi.

Niên Tàn tạ ân, mỉm cười ngồi xuống: "Thần thiếp tới đây muộn thế này, quý rầy nương nương rồi."

"Không có, bổn cung chẳng qua đang đọc sách mà thôi." Thượng Trang nhẹ giọng.

Cung nữ bên cạnh Niên Tàn lộ ra sự rụt rè, một mực cúi đầu.

Nghe vậy, Niên Tàn theo bản năng nhìn quyển sách trên giường, đáy mắt lộ ra yêu thích và ngưỡng mộ: "Nương nương là thiên kim tiểu thư tri thư đạt lễ, những lúc rảnh rỗi có thể đọc sách giải sầu, người như thiếp bình thường chẳng có gì làm."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc.

Nàng ấy lại trực tiếp nói thẳng: "Không giấu gì nương nương, một chữ thần thiếp cũng đọc không hiểu."

Nhìn bề ngoài của Niên Tàn, nàng ấy điềm đạm nho nhã, Thượng Trang thật không ngờ nàng ấy lại không biết chữ. Phi tần của Nguyên Duật Diệp cho dù không phải thiên kim tiểu thư thì cũng là cô nương giỏi cầm kỳ thi họa.

Nàng ấy lại...

Niên Tàn xấu hổ, miễn cưỡng nói: "Ngày trước thần thiếp là cung nữ bên cạnh Hiền Phi nương nương, nương nương không chê thần thiếp thấp kém mà vớt bỏ chứ?"

Cung nữ của Tề Hiền Phi? Có lẽ khi đó nàng được Tề Hiền Phi yêu thích, cho nên được ban cho Nguyên Duật Diệp.

Có lẽ nàng đã biết mục đích hôm nay Niên Tàn tới đây, bởi vì nàng và nàng ấy đều xuất thân từ nô tỳ. Niên Tàn cho rằng hai người có thể thấu hiểu đối phương.

Thượng Trang thấp giọng: "Nói gì vậy? Người tới thăm bốn cung, bốn cung sao có thể ghét bỏ?"

Nghe vậy, Niên Tàn mới nở nụ cười.

Thượng Trang lại nói: "Chỉ là hôm nay, nơi này của bốn cung chỉ còn lại một cung điện hiu quạnh, Niên Tàn tới đây, bốn cung thật không thể cho người cái gì." Nàng ấy muốn tìm chỗ dựa, nhưng đáng tiếc không phải thời điểm này.

"Nương nương hiểu lầm rồi." Niên Tàn vội giải thích, "Thần thiếp chẳng qua là hi vọng ngày sau có thể thường xuyên tới đây cùng nương nương nói chuyện nhiều một chút."

Thượng Trang lặng lẽ quan sát, gương mặt nàng ấy lộ vẻ thành khẩn, trong mắt vô cùng bình tĩnh.

Lúc này, Huyền Chu cẩn thận mang đèn lên, đổi những ngọn nến sắp hết lui xuống.

Thượng Trang lại nhìn nàng ta, nhẹ giọng: "Bốn cung xưa nay thích an tĩnh, nếu Niên Tàn muốn tìm người nói chuyện thì tìm người khác đi, hậu cung này không thiếu người." Kỳ thật nàng hiểu mục đích Niên Tàn tới Cảnh Nhân Cung, chỉ là hiện tại thân nàng còn khó bảo toàn, muốn làm chỗ dựa cho người khác, sợ là...

Niên Tàn lúc này trông vô hại, nhưng ai biết được tới cuối cùng có thật sự vô hại hay không?

Sắc mặt Niên Tàn có chút thay đổi, Thượng Trang nói như vậy rõ ràng là cự tuyệt. Nàng chưa từng nghĩ bản thân đã đưa ra quyết định như vậy, đối phương ngược lại lại từ chối như thế. Nàng ngượng ngùng đứng lên, hành lễ: "Thần thiếp quấy rầy nương nương rồi, xin cáo lui trước."

"Phục Linh, thay bốn cung tiễn Niên Tàn." Nàng nhàn nhạt ra lệnh.

Phục Linh tiễn Niên Tàn ra ngoài, lúc tới cửa, xa xa liền trông thấy ngự giá của Nguyên Duật Diệp.

Phục Linh kinh hãi, cứ nghĩ ngự giá sẽ ghé qua Cảnh Nhân Cung nên hẳn hoan muốn xoay người vào trong bẩm báo. Chỉ là ngự giá tựa như chỉ dừng lại một lúc. Nàng tưởng bản thân nhìn lầm, dụi dụi mắt, ngự giá lại lần nữa được nâng lên, không hề đi về hướng này.

Phục Linh không khỏi thất vọng, nàng không biết ngày đó tiểu thư nhà mình và Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Hoàng Thượng lâu rồi không ghé qua Cảnh Nhân Cung, nàng liền biết Hoàng Thượng thật sự rất tức giận.

Nàng cảm thấy, đương kim Hoàng Thượng và Hoàn Vương rốt cuộc ai tốt hơn, nàng thân là nô tỳ, không thể nhận xét. Vương gia hiện tại không ở trong kinh, nàng thật sự hi vọng Hoàng Thượng có thể sủng ái tiểu thư, mà nàng cũng nhìn ra được Hoàng Thượng có tình cảm với tiểu thư.

Chỉ là...

Phục Linh lắc đầu, lúc nhìn lại, nàng đã không còn thấy ngự giá. Thờ dài một tiếng, nàng xoay người đi vào.

Thượng Trang thấy nàng trở về, liền hỏi: "Sao lại ra ngoài lâu như vậy?"

Phục Linh tiến lên rót trà cho nàng, trả lời: "Khi nãy ở bên ngoài nô tỳ có nhìn thấy ngự giá của Hoàng Thượng."

Đầu ngón tay khẽ run lên, Thượng Trang ngẩng đầu, chỉ "A" một tiếng.

Nàng đột nhiên nhớ lại những lời mình nói với hán vào một tháng trước, nàng nói nàng hi vọng hán có thể sủng ái đồng đều người trong hậu cung, mà từ hôm đó, hằng đêm hán đều lật thẻ bài, chỉ duy nhất không tới Cảnh Nhân Cung.

Hậu cung Tây Chu chính thức không có chuyện sủng.

Toàn bộ hậu cung yên tĩnh đến lạ thường.

Khoảng thời gian an tĩnh này kéo dài tới giao thừa.

Trừ tịch là đêm náo nhiệt nhất trong năm. Tại dân gian, mặc kệ là ai, trong ngày này, người người đều trở về, quây quần bên gia đình, mừng năm mới.

Mà hôm nay, nơi này là hoàng cung, rất nhiều đèn lồng được treo lên, về tính chất có thể nói là giống nhau.

Sáng nay, thái giám tới truyền lời, nói buổi tối Hoàng Thượng sẽ thiết yến. Nàng là Tu dung, đương nhiên phải tham gia.

Cả ngày, Phục Linh lộ rõ vẻ hưng phấn, bận rộn giúp nàng chọn y phục, trang sức, lựa tới lựa lui, hỏi: "Nên mặc bộ nào đây?"

Thượng Trang bắt đầu cười, tùy tiện cầm lấy một bộ xiêm y, nói: "Cái này là được rồi."

Phục Linh cúi tay giặt lại, lắc đầu: "Không được, tối nay là giao thừa, tiểu thư không được mặc đồ giản dị như vậy. Hơn nữa Thái hậu tuy tuổi nhưng cũng không thích y phục thanh lịch."

Thượng Trang lắc đầu, Thái hậu vốn không thích nàng, bà ấy không thể vì một bộ xiêm y mà thay đổi cách nhìn. Nếu đây không phải yến hội đón giao thừa, nàng thật sự không muốn ra ngoài.

Phục Linh nhìn bộ váy tiếp theo, nhũn mày nói: "Màu sắc nhạt quá, tiểu thư mà mặc vào Hoàng Thượng sẽ không nhìn thấy."

Bên ngoài đã có thái giám tới giục, lúc này Phục Linh đành hạ quyết tâm chọn bộ cung trang màu tím, hoa văn bên trên thêu chỉ bạc, dưới ánh đèn đặc biệt chói mắt. Nàng lại giúp Thượng Trang búi một kiểu tóc vân kế, sau đó hai người mới đi ra ngoài.

Thái giám không dám nặng lời, chỉ không nóng không lạnh mà nói: "Thỉnh nương nương đi nhanh một chút, không thể để Hoàng Thượng và Thái hậu đợi."

Phục Linh trừng mắt nhìn hắn, hiện tại tuy tiểu thư nhà mình thất sủng, một nô tài chết tiệt như hắn cũng dám vênh váo tự đắc sao?

Thượng Trang khẽ kéo ống tay áo của nàng, lắc đầu. Hôm nay là trừ tịch, tốt nhất đừng gây thêm phiền phức.

Phục Linh tuy không vui nhưng bản thân cũng hiểu chuyện, đương nhiên không so đo với thái giám kia.

Nhưng hiện tại mới qua giờ Dậu, Hoàng Thượng và Thái hậu đã tới rồi sao?

Cỗ kiệu vừa được nâng lên, Thượng Trang nhắc màn nhìn ra ngoài, toàn bộ hoàng cung đều đã giăng đèn kết hoa, sáng rực một phương. Đạo này nàng không ra ngoài, lúc này nhìn thấy không khỏi cảm thán mấy câu.

Yến tiệc tổ chức ở Khánh Nguyên Điện, tới bên ngoài, cỗ kiệu liền dừng lại.

Phục Linh vén màn kiệu lên, cúi tay đỡ Thượng Trang.

Dọc theo cầu thang đi vào Khánh Nguyên Điện, bọn họ đưa mắt nhìn đèn lồng hai bên, vô cùng lòng lẫy.

Đi được vài bước, phía sau liền có người gọi: "Nương nương."

Thượng Trang quay đầu, bắt gặp Mộ Dung Vân Sở từ xa đi tới, hôm nay hắn đi một mình, bên cạnh không thấy Tôn Dịch Chi. Hắn mặc triều phục, dưới ánh đèn càng thêm tuấn lãng.

Thượng Trang mỉm cười, nhẹ giọng: "Thì ra là Thừa tướng đại nhân."

Hôm nay là yến tiệc đêm trừ tịch, ngoài tân phi thì chỉ có quan Tam phẩm trở lên mới có thể tham gia, hiện tại Mộ Dung Vân Sở xuất hiện ở đây cũng không có gì kỳ quái.

Mộ Dung Vân Sở vốn đã thấy Thượng Trang từ lúc nàng hạ kiệu, hắn lập tức đuổi theo. Lúc này thấy nàng hiền hòa yên lặng, hắn không khỏi bật cười: "Chỉ mới mấy ngày không gặp, không ngờ nương nương lại khiến thần giật mình như vậy."

Hắn từng cho rằng nàng là nữ tử ái mộ hư vinh, nàng lại chứng tỏ cho hắn thấy cho dù làm một cung nữ nàng vẫn có thể sống tốt. Sau khi nàng cứu Mộ Dung Vân Khương, thái độ của hắn cũng dần thay đổi, nhưng hiện tại nàng lại từ ngự tiền thượng nghĩa biến thành Tu dung nương nương cao cao tại thượng.

A, nữ tử này thật đúng là khiến hắn nhìn không thấu.

Sau một đêm thị tâm, nàng lại bị thất sủng suốt thời gian qua, nhưng hiện tại hắn lại không nhìn ra một chút buồn bã trên gương mặt nữ tử đối diện.

Nếu như những điều này đều do nàng nguyện ý, vậy nữ tử như vậy thật sự quá đáng sợ!

Thượng Trang không giải thích, chỉ cúi đầu nói: "Đa tạ Thừa tướng khích lệ."

Nói xong, nàng liền cùng Phục Linh đi về phía trước.

Mộ Dung Vân Sở nhũn mày, cũng nâng bước theo sau các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuý Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 1-3: Cảnh nhân cung (phần 3)

Trong Khánh Nguyên Điện, ba vị trí trên cao là của Hoàng đế, Hoàng hậu và Thái hậu, bên dưới là các phi tần, xuống chút nữa là quan lại trong triều.

Thời điểm đi vào, Thượng Trang thấy Vân Phi và Từ Chiêu Nghi đã an vị, hai người đang nói gì đó, bộ dáng vô cùng hân hoan. Hai người thấy nàng, chỉ liếc nhìn một cái, sau đó lại tiếp tục nói chuyện.

Thượng Trang ngồi đối diện các nàng, lúc này mới phát hiện Linh Khuyết đang ngồi bên cạnh.

Sau chuyện lần đó, nàng và nàng ấy chưa từng gặp lại.

Linh Khuyết dường như không biết nàng đi qua, chỉ an tĩnh ngồi một chỗ. Linh Khuyết cũng không nói gì, ánh mắt chỉ thoáng nhìn qua hai bàn tay của nàng ấy, trên đó đã không còn phải quần băng gạc, chỉ là mười ngón tay có chút dị thường.

Nàng bất giác cúi đầu nhìn hai tay của mình, những ngón tay thon dài và trắng nõn. Nàng vẫn còn nhớ khi đó sống trong An Lăng phủ, mỗi khi nhạc công tới dạy tiểu thư đánh đàn, tiểu thư sẽ nhủu mày nói hi vọng bản thân sẽ có bàn tay giống nàng, nếu như dùng ngón tay này đàn chắc hẳn sẽ nghe rất hay.

Chỉ là Thượng Trang không thích đàn, lúc đi theo tiểu thư chỉ học được mỗi đàn tỳ bà. Sau này vào cung làm cung nữ, nàng càng không có cơ hội chạm vào nhạc cụ.

Trong điện, tần phi và quần thần đã tới đông đủ. Mọi người ngồi một lát thì nghe thanh âm chói tai của thái giám từ bên ngoài truyền tới.

Mọi người lập tức đứng dậy hành lễ.

Thượng Trang cúi người thật thấp.

Tiếng bước chân dần truyền tới, ánh mắt nàng ngưng tụ lại, đôi giày màu vàng đập vào tầm nhìn, bên cạnh là hai đôi giày thêu phượng hoàng, không cần hỏi cũng biết đó là Hoàng hậu và Thái hậu.

Thời điểm đôi giày màu vàng kia đi ngang, không biết có phải ảo giác hay không, nàng lại cảm thấy hần dừng lại một lát. Có điều chỉ một cái chớp mắt, thân ảnh mình hoàng lại nâng bước đi về phía trước.

"Mọi người bình thân." Từ trên cao, thanh âm của nam tử truyền tới.

Mọi người tạ ân, đứng dậy về chỗ ngồi.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Tiên hoàng băng hà chưa lâu, giao thừa năm nay đơn giản tất cả, trẫm chỉ cùng các vị uống vài chén, mong các vị đừng để trong lòng."

Chúng thần vội cúi đầu, nói: "Hoàng Thượng anh minh, chúng thần nên vì Hoàng Thượng mà cống hiến sức lực, nào dám có nửa câu oán hận."

Hần cười rộ lên: "Tốt, người đâu, mau rót rượu cho các vị đại nhân."

Cung nữ đứng cạnh lập tức tiến lên châm rượu.

Nguyên Duật Diệp nâng cao chén rượu, hướng chúng thần nói: "Chén này, trẫm kính các khanh."

Mọi người cùng nói một tiếng "Chúng thần không dám" rồi uống cạn ly rượu.

Cung nữ lập tức tiến lên định rót rượu cho Nguyên Duật Diệp, hần vừa duỗi tay thì nghe Thái hậu nói: "Hoàng Thượng bận rộn trăm công ngàn việc, vết thương trên người vừa tốt lên một chút, hiện tại không thể uống rượu."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hần.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, đáp một tiếng: "Mẫu hậu nói rất đúng, đây quả thật là sơ sót của trẫm."

Thái hậu lại nói: "Long thể Hoàng Thượng an khang mới là phúc của xã tắc."

Nghe vậy, lập tức có người hòa theo: "Thịnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể."

Nguyên Duật Diệp chỉ cười. Thấy vậy, Mộ Dung Vân Khương liền ân cần rót cho hần ly trà, nói: "Hoàng Thượng nếu muốn kính các vị đại nhân thì cũng có thể lấy trà thay rượu."

Thượng Trang chậm rãi thu hồi ánh mắt, ở ngoài, mặc kệ quần thần có biết Nguyên Duật Diệp và Thái hậu có bất hòa hay không, bọn họ đều phải tỏ ra mẫu tử từ hiếu.

Hắn cầm lấy ly trà, lúc cúi đầu, trước mắt tựa hồ hiện lên một thân ảnh nhỏ bé.

Có người từng hai lần rót trà cho hắn, nhưng hai lần đều là trà lạnh.

Nghĩ tới đây, hắn bất giác bật cười, ngửa đầu uống cạn, lúc này trà ấm vào bụng cũng phảng phất lạnh buốt, nhưng điều đó lại khiến tâm tình của hắn tốt lên lạ thường.

Bất giác ngẩng đầu, hắn đưa mắt tìm thân ảnh kia.

Chẳng biết tại sao, ánh mắt của nàng lúc này lại chạm ngay sự tìm kiếm của hắn. Cánh tay run lên, nàng bối rối cúi đầu, cầm lấy ly rượu ngửa đầu uống.

"Khụ khụ..." Thượng Trang vốn không biết uống rượu, một ly vừa vào bụng nàng mới có phản ứng, đúng là rượu mạnh.

Phục Linh kinh hãi, vội tiến lên rót cho nàng ly trà, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư không sao chứ?"

Thượng Trang lắc đầu, có điều bản thân cảm thấy bụng giống như có lửa đang thiêu đốt, càng lúc càng khó chịu. Nàng vội nhận lấy ly trà trong tay Linh Khuyết, uống cạn.

Thật kỳ lạ, vừa rồi nàng vì sao phải khấn trương như vậy chứ?

Nguyên Duật Diệp cũng giật mình, nhưng qua một lúc, khóe miệng lại khẽ nhếch lên. Về kinh hoàng vừa rồi của nàng hắn đã nhìn thấy, nhưng tâm trạng lại vô cùng cao hứng, bởi vì hắn ghét nhất là bộ dáng bình tĩnh như nước từ trước tới nay của nàng.

Nàng sợ hãi, chứng minh nàng vẫn có trái tim.

Chỉ là, nàng động tâm là vì hắn sao?

Ngón tay cầm ly trà khẽ buộc chặt, nhớ tới người kia, nhớ lại những lời nàng nói ở Cảnh Nhân Cung, hắn không khỏi nhíu mày lần nữa.

Yến hội qua được một nửa, Trương công công từ bên ngoài tiến vào, phía sau có các thái giám tay cầm lễ vật, nói là cống phẩm của các Vương gia ở đất phong mang tới.

Thái hậu vui vẻ, ra lệnh mở rượu tại chỗ để phi tần và quần thần cùng xem.

Người do nhóm Vương gia phái tới lần lượt bẩm báo sự tình ở đất phong, sau đó cùng lui xuống.

Nhạc bắt đầu nổi lên, vũ cơ lên sân khấu biểu diễn.

Thượng Trang an tĩnh ngồi đó, chỉ cảm thấy thân thể có chút bay bổng, ánh mắt dần mơ hồ, có lẽ là vì men rượu khi nãy. Nàng khẽ cười, xem ra, bản thân thật sự không thể uống rượu.

Ánh mắt của Linh Khuyết luôn dừng trên gương mặt nam tử ngồi ở vị trí cao nhất, chỉ là thỉnh thoảng hắn mới nhìn nàng, ôn nhu mà cười. Có điều, khi nhìn nữ tử bên cạnh, nàng lại cảm thấy có chút bất an.

Bên cạnh, nhìn gương mặt đỏ bừng của Thượng Trang, nàng không khỏi cắn răng.

Giờ khắc này nàng rốt cuộc mới hiểu, có một số chuyện, một số người, cho dù là dùng cách gì cũng không thể cưỡng cầu. Ngay tại thời điểm nàng dùng thân phận công chúa Lê Quốc để hi vọng thay đổi mối quan hệ giữa nàng và hắn, tất cả dần dần trở nên tồi tệ hơn.

Có điều, từ lúc bắt đầu đi trên con đường này, nàng đã không còn đường lui.

Ngay cả khi thứ hắn có thể cho nàng vĩnh viễn chỉ là ánh mắt dịu dàng của một huynh trưởng dành cho muội muội, nàng đã không còn đường để rút lui.

Hắn dùng cách phong phi để bảo vệ tính mạng của nàng, nhưng thứ nàng muốn lại nhiều hơn như thế...

Thượng Trang lại ho thêm mấy tiếng, mỗi lúc một khó chịu. Nghe Phục Linh thấp giọng hỏi han, nàng chỉ có thể lắc đầu. Giờ khắc này cho dù muốn đi trước nàng cũng không thể.

Nhóm vũ cơ đã múa xong một bài, mọi người đều vỗ tay khen hay.

Nữ tử ngồi đối diện Thượng Trang đứng lên, đi tới giữa điện, quỳ xuống nói: "Bình thường khó có dịp vui vẻ như hôm nay, nô tỳ có chuẩn bị một điệu nhảy muốn dâng lên Hoàng Thượng."

Nguyên Duật Diệp nhìn Vân Phi bên dưới, cười nói: "Vậy sao? Từ trước tới giờ trẫm chưa từng xem Vân Phi nhảy, xem ra hôm nay trẫm có điểm phúc

rồi." Nói xong, hắn lại uống một ngụm trà.

Vân Phi mỉm cười, ngày trước ở Vương phủ, hắn chưa bao giờ tầm hoan thưởng nhạc thì sao có thể ngồi xuống xem nàng ca múa? Hôm nay hắn là Hoàng đế, nàng mới có cơ hội hiển vũ một lần.

Nghe hắn đồng ý, nụ cười trên gương mặt Vân Phi càng sâu. Cung nữ tiến lên, giúp nàng cài xiêm y bên ngoài, phía sau bộ cung trang kia là một chiếc váy màu xanh giúp nàng tôn lên chiếc eo mảnh khảnh.

Thượng Trang đưa mắt nhìn, khóe miệng khẽ nhếch, thì ra nàng ta sớm đã có chuẩn bị, chỉ còn chờ Nguyên Duật Diệp gật đầu mà thôi.

Bên ngoài, mấy thái giám mang trống lên, xếp thành nửa vòng tròn.

Vân Phi kiễng chân, xoay mấy vòng, phất ống tay áo lên, "Thùng thùng" mấy tiếng, tiếng trống phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong điện. Tiếng sáo trúc cũng bắt đầu vang lên, âm thanh trong trẻo kết hợp với tiếng trống mạnh mẽ tạo ra âm thanh động lòng người.

Mọi người ngơ ngẩn nhìn nữ tử uyển chuyển múa trên đài.

"A." Phục Linh nhỏ giọng kêu một tiếng. Tài múa của Vân Phi tuyệt diệu, nhóm phi tần mỗi người một vẻ, nàng không khỏi nhìn tiểu thư nhà mình, không biết nàng ấy... Sau đó nàng lại cắn môi, thầm nghĩ bản thân một tiếng, chính mình rốt cuộc bị làm sao vậy? Tiểu thư nhà mình đương nhiên là tốt nhất.

Thượng Trang cũng đưa mắt nhìn, gương mặt lộ ra nụ cười yếu ớt. Cảm kỳ thi họa An Lăng tiểu thư đều tinh thông, cho dù trước đây nàng cũng theo học, nhưng với tài ca múa, bản thân thật sự không dám đứng lên nói chuyện. Nàng chỉ biết một khúc "Lục Yêu", nào dám so với Vân Phi lúc này.

Chỉ sợ là bản thân cũng không bằng những người đang ngồi kia.

Dùng tay áo đánh trống không nhất định phải dùng lực, cho nên để múa được khúc này, Vân Phi chắc chắn đã dành rất nhiều thời gian để tập. Lúc này, nàng ta khom lưng, hai tay nhắc lên vùng tới mặt trống trước mặt.

"Thùng" một tiếng, tiếng nhạc cũng theo đó dừng lại.

Mọi người vẫn chưa kịp hoàn hồn, nhưng ngay sau đó liền truyền tới tiếng vỗ tay và khen ngợi.

Nguyên Duật Diệp tựa hồ rất vui vẻ, lên tiếng nói: "Trẫm thật không ngờ Vân Phi lại múa đẹp như vậy."

Mộ Dung Vân Khương cười nói: "Đó cũng là vì Hoàng Thượng công vụ bận rộn, không có thời gian rảnh thưởng thức."

Hắn thuận miệng nói: "Xem ra là trẫm không phải rồi."

Vân Phi e lệ cười, khom người đáp: "Thần thiếp không dám."

Trên gương mặt nhóm phi tần ai cũng treo lên nụ cười, nhưng trong lòng đều có tâm sự. Chỉ sợ so về nhảy múa, bọn họ không ai sánh bằng Vân Phi.

Thái hậu chỉ lặng lẽ uống trà, hậu cung tranh đấu cuối cùng cũng đã bắt đầu, mà bà chỉ cần ngồi yên mà nhìn những lúc cần thiết, bản thân thêm vào mấy câu là được.

Lúc này, bên dưới có người đứng lên, lớn tiếng cười nói: "Điều múa này của nương nương quả thật khiến người ta cảm thấy kinh diễm. Thần đột nhiên có một câu đối, không biết nương nương có đáp được không?"

Mọi người theo giọng nói mà quay đầu nhìn, thấy Xạ kỵ tướng quân Dương Thành Phong đang đứng nâng chén rượu.

Nguyên Duật Diệp cười nói: "Hôm nay đúng là ngày ngọ hỏ tàng long, trẫm thật muốn nghe xem câu đối người muốn ra cho Vân Phi là gì"

Dương Thành Phong gật đầu, lại nói: "Mạt tướng tuy không phải văn nhân nhưng cũng có đọc sách, cảm thấy có một câu rất hợp với nương nương, đó chính là thuận buồm xuôi gió." Hắn ngừng một lát rồi mới tiếp tục, "Song thuyền tịnh hành, lỗ tốc bất như phạm khoái (1)."

(1) Song thuyền tịnh hành, lỗ tốc bất như phạm khoái: Hai con thuyền cùng xuất phát, chèo thuyền nhanh vẫn không bằng thuyền gặp gió (ở đây dùng những từ có âm tương tự nhau)

Nghe về đầu của vị tướng quân kia, Vân Phi vốn không để trong lòng, cũng không cảm có gì khó hiểu, nhưng nghe tới về sau, nàng không khỏi giật mình.

Thượng Trang nhún mày, về trên nghe xong rất bình thường, nhưng về dưới lại chưa đựng huyền cơ.

Chèo thuyền nhanh cũng không bằng thuyền buồm gặp gió.

Chèo thuyền nhanh ám chỉ Lỗ Túc (2), thuyền gặp gió ám chỉ Phàn Khoái (3), câu này có nghĩa là quan văn không bằng võ tướng.

(2) Lỗ Túc (172 - 217) là một chính trị gia, tướng lĩnh quân sự và nhà ngoại giao phục vụ dưới trướng Tôn Quyền vào cuối thời Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông đóng vai trò quan trọng trong thiết lập và duy trì liên minh Lưu Bị - Tôn Quyền.

(3) Phàn Khoái là công thần khai quốc nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc.

Xa kỵ tướng quân này bình thường bất hòa với Ngự thừa, mà Ngự thừa là phụ thân của Vân Phi, xem ra hẳn muốn mượn cơ hội này để hạ bệ nàng ta. Người có kinh nghiệm sa trường thường không bận tâm chuyện đắc tội với văn thần trong triều, hơn nữa lại có binh quyền trong tay, hẳn càng không sợ Hoàng đế sẽ vì một câu nói mà chém đầu của hắn.

Sắc mặt Ngự thừa thay đổi, ánh mắt khấn trương nhìn Vân Phi. Hiện tại nếu không biết ứng phó, mặt mũi của Vân gia ông ta sẽ mất hết.

Vân Phi cũng không khỏi khấn trương, nàng ta nào ngờ vị tướng quân kia lại nói mình như vậy.

Chúng phi tần vừa rồi còn vì tài nhảy múa của Vân Phi mà không vui, hiện tại ai nấy đều cao hứng trở lại. Bọn họ ai có thể ngờ rằng Vân Phi tri thư đạt lễ lại bị một võ tướng gây khó dễ chứ?

Nguyên Duật Diệp uống một ngụm trà, ánh mắt dò xét nữ tử mặt vũ ý bên dưới. Thấy nàng ta nhíu mày cúi đầu, hẳn biết chuyện này không liên quan tới mình, cho nên chỉ cười nói: "Xem ra về đối của Dương tướng quân cũng không đơn giản, ở đây nếu đối được trăm sẽ có thưởng."

Hoàng đế đã lên tiếng, mọi người lập tức chấn chỉnh tinh thần.

Phần thưởng là gì cũng không quan trọng, quan trọng là được Hoàng đế dễ mắt.

Phục Linh nhìn tiểu thư nhà mình, thấy gò má nàng ấy hồng hồng, nàng thầm trách bản thân không nên rót chén rượu kia.

A, nàng còn tưởng có thể để tiểu thư nhà mình đoạt phần thưởng Hoàng đế vừa nói, nhưng nhìn tình hình hiện tại, sợ là không được rồi.

Linh Khuyết cúi đầu, từ nhỏ nàng đã đi theo Nguyên Duật Diệp, sách đương nhiên có xem qua. Chỉ là Tề Hiền Phi muốn bồi dưỡng hắn trở thành trứ quân, cho nên sách đọc toàn là cách trị nước, binh pháp các loại, há có cuốn nào tương tự như vậy?

Trong điện thoáng trở nên an tĩnh.

Nguyên Duật Diệp nhìn Mộ Dung Vân Khương bên cạnh, nhỏ giọng: "Hoàng hậu cũng không có câu trả lời sao?"

Mộ Dung Vân Khương cười nhẹ: "Trong lòng thần thiếp đã có một câu, chỉ là phần thưởng này nên để lại cho Vân Phi muội muội đi." Nàng là Hoàng hậu, đương nhiên sẽ không tranh giành với bọn họ.

Cảnh tượng trước mắt đã trở nên mơ hồ, Thượng Trang duỗi tay giữ cạnh bàn, không ngờ lại bất cẩn làm rơi cái ly.

"Bang" một tiếng vang vọng toàn bộ đại điện.

Nguyên Duật Diệp lập tức đưa mắt nhìn nàng.

Vân Phi nhanh chóng lên tiếng: "Xem ra Vu muội muội đã có câu trả lời." Nếu bản thân đã không đối được, chỉ bằng thuận tay giao cho nàng.

"Tiểu thư." Phục Linh vội đỡ lấy Thượng Trang.

Lúc này, Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Nếu đã có câu trả lời, vậy nàng nói một lần cho mọi người nghe đi, trăm đây cũng cung kính rửa tai để nghe."

Không biết tại sao, Thượng Trang lại cảm thấy bản thân chìm vào câu nói của Hoàng đế, chỉ đành bất đắc dĩ đứng dậy. Nàng vốn không muốn nói chuyện, nhưng không hiểu bản thân vì cái gì lại làm ra những chuyện như vậy.

Nàng nhìn vị tướng quân kia, thấp giọng: "Bốn cung cũng là nhờ vũ khúc của Vân Phi mà nghĩ ra, cũng chẳng có gì đặc biệt. Về sau của bốn cung là: Bát âm tề tấu, địch thanh nan bị tiêu hòa (4)."

(4) Bát âm tề tấu, địch thanh nan bị tiêu hòa: Tám âm điệu cùng hòa lại, tiếng sáo khó có thể sánh ngang với tiếng tiêu.

Lời vừa dứt, sắc mặt Vân Phi lập tức thay đổi? Đúng vậy, nàng sao lại không nghĩ tới chứ?

Tiếng sáo đối với Địch Thanh (5), tiếng tiêu đối với Tiêu Hà, đây có nghĩa là tướng quân chinh chiến sa trường không bằng quan văn có tài phò tá Hoàng đế.

(5) Địch Thanh (1008 - 1057) là tướng quân nhà Tống, xuất thân bản hàn nhưng giỏi cưỡi ngựa bắn cung.

(6) Tiêu Hà là thừa tướng nổi nhà Hán, có công giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang xây dựng sự nghiệp trong thời kỳ Hán Sở tranh hùng. Ông cũng là người có công giúp Hán Tín đến với Lưu Bang nhưng đồng thời cũng có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hán Tín, việc này đã trở thành một ngạn ngữ của Trung Quốc: "Thành đã Tiêu Hà, bại đã Tiêu Hà."

Chi âm trong nghĩ ra được, cũng không biết, phải chăng tình thế. Bốn cung về dưới: bát âm hợp tấu, mằm thanh khó so Tiêu hòa.

Dương Thành Phong giật mình, lại không hề tức giận, chỉ cười nói: "Nương nương lợi hại, mặt tướng cam bái hạ phong."

Lời hần nói Thượng Trang nghe không rõ, bản thân chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, thân thể mềm nhũn mà ngã xuống.

"Vu Nhi!" Nam tử trên điện biến sắc, bỗng nhiên đứng lên...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 2: Tầm cung

Thân thể bị bàn tay lớn bao trùm lên, nam tử thấp giọng gọi: "Vu Nhi, Vu Nhi..."

Thượng Trang mở mắt, dần dần nhìn rõ người trước mặt.

Nàng kinh hãi, vội chống tay muốn ngồi dậy. Hần đề nàng lại, cau mày nói: "Đừng nhúc nhích."

"Hoàng Thượng..." Nàng bị sao vậy? Sao hần lại ở đây?

Thượng Trang nhìn xung quanh, không sai, nơi này là tầm cung của nàng.

Không...

Nhắm hai mắt lại, nàng không phải nên ở Khánh Nguyên Điện sao?

Đúng rồi, hôm nay là trừ tịch, đêm ba mươi.

Nàng vẫn còn nhớ Vân Phi nhảy múa giữa điện, sau đó Xa kỵ tướng quân ra một vé đối, nàng tiếp vé còn lại, tiếp theo...

Thượng Trang nhìn nam tử đối diện, nghe hần nói: "Thái y bảo nàng quá mệt mỏi, cho nên mới ngắt xiu, hiện tại đã thấy thoải mái hơn chưa?"

Quá mệt mỏi?

A, nàng còn tưởng bản thân say rượu.

Vừa rồi quả thật có đau đầu, hiện tại đã tốt hơn rồi. Nàng lại nghĩ tới chuyện yến hội trên Khánh Nguyên Điện, vội đẩy hần ra: "Hoàng Thượng mau quay lại Khánh Nguyên Điện đi, hôm nay là thịnh yến giao thừa, ngài ở đây mọi người sẽ nghĩ gì?"

Hôm nay thiết yến chiêu đãi văn võ bá quan, hần là Hoàng đế, không để rồi tiếc.

Nguyên Duật Diệp yên lặng nhìn nàng, qua nửa ngày mới cười nói: "Một câu đối kia của nàng sớm đã chiếm hết danh tiếng của tối nay rồi."

Thượng Trang giật mình, nếu không phải bản thân khó chịu trong người, chỉ muốn nhanh chóng xong việc để rời đi, nàng sao có thể nói ra câu đối đó?

Thấy nàng không nói gì, Nguyên Duật Diệp đổi chủ đề: "Hiện tại đã qua giờ Tý rồi, tiệc tối ở Khánh Nguyên Điện sớm đã tan, trẫm cũng vừa mới tới Cảnh Nhân Cung."

Vậy sao?

Cả kinh nhìn hần, Thượng Trang lúc này mới thật sự yên tâm.

Thấy thần sắc khẩn trương của nàng chậm rãi giãn ra, Nguyên Duật Diệp nhún mày, đứng dậy, nói: "Xem ra nàng thật sự muốn tránh cách xa nàng một chút." Hần nói hần mới tới, nàng lại không tức giận.

Khoảng thời gian này, hần không tới Cảnh Nhân Cung, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ kêu Trương công công đi nghe ngóng, mỗi lần đều báo nàng sống rất tốt.

Hai tay bắt giắc nắm chặt thành nắm, thì ra không có hần, cuộc sống của nàng vẫn tốt đẹp như vậy.

"Hoàng Thượng..." Nàng vội đứng lên, không ngờ toàn thân vẫn chưa có lực, thiếu chút ngã xuống đất.

Nguyên Duật Diệp kinh hãi, vội đỡ tay đỡ lấy nàng, lại không ngờ nàng cho dù rất nhẹ nhưng rốt cuộc vẫn là một người. Tay trái của hần từng bị thương, hiện tại không còn quá nhiều sức. Chỉ một chút bất cẩn, cả hai cùng té xuống.

Nàng sợ tới sắc mặt trắng bệch: "Hoàng Thượng không sao chứ?" Nàng sao lại quên cánh tay của hân từng bị thương chứ?

Đau đớn từ cánh tay truyền tới, hân chỉ chịu đựng, hít vào một hơi thật sâu, nói: "Không sao, còn không mau đứng dậy?"

Nằm trên người nam tử, Thượng Trang mới phát hiện hân gầy đi không ít. Nàng hoàn hồn, gạt đầu bò dậy, hân cũng ngồi lên, đột nhiên cười rộ.

"Cười cái gì?" Nàng nhin không được mà hỏi.

Hân nhìn chăm chăm nàng, trên gương mặt tuy đang cười nhưng lại cắn răng nói: "Không phải ăn ngon, ngủ yên lắm sao? Sao lại mệt mỏi tới ngắt xiêu? Là trăm bạc đãi nàng, hay là nô tài trong cung hầu hạ không chu đáo?"

Thượng Trang ngây người, sau nửa ngày mới hoàn hồn, lắc đầu: "Không phải, thần thiếp cũng không biết." Cả ngày vẫn rất tốt, sao có thể đột nhiên hôn mê chứ?

Hân thu lại ý cười, lạnh giọng: "Ở đâu không thoải mái cứ nói với trẫm, lát nữa trẫm phải để thái y bắt mạch cho nàng lại một lần."

Thượng Trang vội lắc đầu: "Không có." Chỉ là không có khí lực, nghỉ ngơi một chút là ổn rồi.

Nghe nàng nói vậy, Nguyên Duật Diệp hừ một tiếng, nói: "Nếu lần sau còn xảy ra chuyện như vậy, trẫm sẽ xử lý nha đầu tên Phục Linh kia."

Nàng cá kinh: "Hoàng Thượng..."

"Nô tỳ hầu hạ chủ tử không tốt, giữ lại cũng vô dụng." Hân đứng lên, một tay cầm cánh tay Thượng Trang kéo nàng đứng lên, đề nằm xuống giường, mà hân mang sắc mặt âm trầm ngồi bên giường.

Biết rõ hân đang nói nhảm, nhưng Thượng Trang biết hân cũng là vì quan tâm nàng.

Thượng Trang thở dài, khoảng thời gian này, bọn họ cũng đã thanh tỉnh lại.

Lúc Nguyên Chính Hoàn rời đi, nàng không trách Nguyên Duật Diệp, cho nên hôm nay nàng càng không trách. Chỉ bằng di chiếu đang nằm trong tay hân, hân có thể giữ lại mạng cho y đã là đại ân.

Thượng Trang đột nhiên nhớ lại lời An Lăng Tể nói chuyện lão gia đã tặng ngọc bội cho Nguyên Chính Hoàn. Không khỏi hít một hơi thật sâu, Nguyên Chính Hoàn đang làm cái gì, nàng thật sự không biết.

Có lẽ đúng sai không đáng nhắc tới, bởi vì y cùng hân đều có chuyện bất đắc dĩ của riêng mình.

Nếu đổi lại là Nguyên Chính Hoàn giành được long ý, cái tên xuất hiện trong di chiếu kia có lẽ sẽ là Nguyên Duật Diệp.

Cho nên, mặc kệ ai là Hoàng đế, người còn lại đều là kẻ thất bại. Mà sự thất bại này vĩnh viễn không có cơ hội lật ngược tình thế. Nguyên Duật Diệp không giết y, đồng nghĩa với việc cho y cơ hội, điểm này từ lúc biết chuyện ngọc bội là của Nguyên Chính Hoàn, nàng đã hiểu.

Nàng cũng hiểu ra một câu "Muru quyền" ngày đó của Nguyên Chính Hoàn có ý nghĩa gì.

Thấy nàng không nói lời nào, Nguyên Duật Diệp có chút thất vọng. Hân ngồi thêm một lát rồi đứng dậy. Chần chờ mấy giây, cuối cùng hân không nói gì cả, chỉ xoay người rời đi.

"Hoàng Thượng." Nàng gọi hân lại.

Thân thể giật mình nhưng hân không quay đầu, chỉ nói: "Còn chuyện gì sao? Trẫm đã hứa với Vân Phi, qua Hàm Hiếu Cung của nàng ấy."

Qua Hàm Hiếu Cung?

Hiện tại đã là giờ nào chứ? Hân muốn chọc giận nàng, nàng còn không biết sao?

Không dám bật cười, Thượng Trang chỉ nói: "Nếu thần thiếp không nhớ lầm, trên yến tiệc Hoàng Thượng đã mở kim khâu, nói ai có thể đối được về trên của Dương tướng quân sẽ được ban thưởng." Nàng chỉ vô tình làm vậy, nhưng nếu đã có phần thưởng, đương nhiên phải đòi.

Nguyên Duật Diệp vội quay đầu, không khỏi giật mình. Thấy gương mặt nữ tử lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng hân lại không vui nổi, cắn răng: "Nếu nàng muốn thừa dịp này để xin xuất cung thì không cần phải thương lượng."

Nguyên Chính Hoàn chết, hân sẽ để nàng đi. Hướng hồ lần này hân chỉ nói có thưởng, chứ chưa từng nói sẽ thưởng cái gì. Nàng muốn nhân cơ hội này để được xuất cung, hân sao có thể cho phép?

Thượng Trang kinh ngạc, nàng nào ngờ được hân lại nghĩ tới chuyện đó.

Không khỏi bật cười.

Thấy nàng nở nụ cười, hắn càng tức giận, xoay người muốn đi, trầm giọng: "Chuyện này nói sau."

"Hoàng Thượng cho rằng thần thiếp là người không biết giữ lời hứa sao?" Sau lưng truyền tới thanh âm của nữ tử.

Hắn cả kinh, nhưng không xoay người lại.

Thượng Trang xuống giường, chậm rãi đi về phía hắn, thấp giọng: "Thần thiếp chỉ là muốn Hoàng Thượng thu lại khẩu dụ không cần qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái hậu."

Hắn thật sự cả kinh.

Thân ảnh nữ tử trước mặt hiện lên trước mắt, hắn cúi đầu nhìn nàng, phần thưởng như vậy, cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới.

Hắn chỉ lẳng lặng nhìn nàng, qua một lúc lâu mới lên tiếng hỏi: "Vì sao?"

Nàng thoải mái trả lời: "Thần thiếp đã là phi tử của Hoàng Thượng, theo lý phải đi thỉnh an Thái hậu."

Không có đạo lý phi tử không đi thỉnh an Thái hậu.

Mấy ngày nay, một mình nàng sống trong Cảnh Nhân Cung, Từ Chiêu Nghi tới, Niên Tần tới, những lời bóng gió của các nàng không phải nàng nghe không hiểu. Hôm nay, nàng chẳng qua là vì bất cẩn mà làm rơi ly trà, Vân Phi đã lập tức đẩy việc khó cho nàng.

Sống trong cung này, có những việc không phải muốn tránh là được.

Nàng cho dù không muốn tranh giành cũng không có nghĩa sẽ thoát khỏi vòng luẩn quẩn đó.

Chỉ hiểu đi đâu, Thái hậu tuy không phải thân mẫu của Nguyên Duật Diệp, nhưng bà ta lại là Thái hậu, trên danh nghĩa chính là mẫu hậu của hắn.

Thượng Trang lại nói: "Thần thiếp đã nói xong, Hoàng Thượng có thể qua Hàm Hiếu Cung rồi."

Hắn trừng mắt nhìn nàng, cười yếu ớt: "Muộn rồi, trẫm không đi." Nói xong, hắn xoay người đi vào trong, lại nói, "Còn không qua đây? Không phải nói ngày mai muốn qua Úc Ninh Cung thỉnh an sao? Nếu không đi ngủ, ngày mai dậy không ngủ, Thái hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua."

Thượng Trang mỉm cười: "Hoàng Thượng yên tâm, thần thiếp sẽ không để Thái hậu có cơ hội này." Cẩn thận, đây là đạo lý nàng đã hiểu ra từ lúc làm cung nữ.

Hắn duỗi tay kéo nàng, thở dài: "Đừng đắc tội bà ta."

Bà ta dù sao cũng là nữ nhân địa vị cao nhất trong hậu cung Tây Chu. Luận về quyền, hắn là Hoàng đế, đương nhiên sẽ lớn hơn, nhưng từ trước tới nay, con người lấy chữ hiếu đi đầu, cho dù hắn là Hoàng đế cũng không thể phá bỏ quy củ này. Hắn thấy bà ta cũng chỉ có thể cung kính gọi một tiếng mẫu hậu.

Thượng Trang gật đầu, chuyện này nàng hiểu.

"Tôi nay Hoàng Thượng nghỉ lại đây sao?" Nàng biết nhưng vẫn cố ý hỏi, nhìn dáng vẻ này, hắn còn có thể đi sao?

Hắn chỉ "Ừ" một tiếng.

Thượng Trang đứng dậy giúp hắn cởi y phục, đầu ngón tay bắt gặp run lên.

Hắn nhẹ giọng: "Khẩn trương cái gì? Trẫm muốn nàng cam tâm tình nguyện đi theo trẫm."

Vậy có nghĩa là hôm nay hắn sẽ không đụng vào nàng?

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, hắn lại không nhìn nàng. Người kiêu ngạo như hắn, bá đạo như hắn, hắn có thể ép buộc nàng ở cạnh hắn, nhưng có nhiều thứ, ép buộc thế nào cũng không được. Cho nên, hắn không bức.

Về Nguyên Chính Hoàn, hắn thừa nhận, nếu không có Thượng Trang, lần đó hắn sẽ không dùng tình hoa.

Khí lực trên tay Thượng Trang không lớn, phải giải nút thắt thật lâu mới có thể cởi bỏ. Nàng chợt nhớ tới đại hôn của hắn, hắn nói muốn nàng giúp hắn thay y phục, còn nói đó là lần cuối cùng hầu hạ hắn.

Nhưng kết quả, đó không phải lần cuối.

Nàng nghiêm túc làm việc, suy nghĩ một lúc lâu mới hỏi: "Linh Thục Viện..." Lặng lẽ quan sát hắn, thấy hắn không nhú mày, nàng mới tiếp tục, "Nếu đã sắc phong Thục Viện, ngài hãy qua bên đó đi."

Tay đặt trên đầu gối buộc chặt, hấn cắn răng: "Không thể đi." Hấn coi Linh Khuyết như muối muối của mình, nếu không phải vì thân phận công chúa Lê Quốc kia, hấn sao có thể phong nàng làm Thục Viện? Sắc phong là điều bất đắc dĩ, hấn sao có thể tiếp tục mắc sai lầm?

"Hoàng Thượng cho rằng không đi thì bảo vệ được nàng ấy sao?" Tình hình bên Linh Khuyết nàng mặc dù không rõ, nhưng hôm nay nhìn tình hình, nàng có thể đoán được mấy phần. Huống hồ Linh Khuyết...

A, nàng không thể không nói Linh Khuyết quá hồ đồ, có điều, nàng có thích Nguyên Duật Diệp, khó tránh khỏi sẽ làm ra những việc không lý trí.

Hấn hừ một tiếng, lại không nói chuyện.

Treo long bào lên kệ, Nguyên Duật Diệp duỗi tay tự cời giày, xoay người nằm xuống.

Thấy tay trái của hấn có chút bất thường, nàng duỗi tay kéo ống tay áo hấn lên. Hấn lại không màng, chỉ nói: "Sau này rèn luyện sẽ hồi phục thôi."

Thượng Trang bất giác bật thốt lên: "Ngày nào ngài cũng bị chính sự quán thân, nào có thời gian rèn luyện?"

Nhất thời hấn nghẹn lời, nhưng lại nhẹ nhàng cười rộ lên.

Thượng Trang thở dài, kéo cánh tay hấn qua, giúp hấn xoa bóp.

"Đau." Nguyên Duật Diệp nhíu mày.

Nàng không nhìn hấn, chỉ cười nói: "Sự kiên nhẫn của Hoàng Thượng hơn hấn người thường, chút đau đớn này, ngài chịu đựng được." Lần đó bị thương, hấn có thể rằng chịu không đi tìm thái y, hiện tại so với vết thương này có đáng là gì?

Nghĩ tới chuyện này, hấn lại nhớ tới miếng ngọc bội của Nguyên Chính Hoàn, nếu như...

Đầu ngón tay run lên, trong lòng thầm cười khỏ, kỳ thật có biết hay không thì như thế nào?

Tiên hoàng sớm đã nghi ngờ, bằng không làm sao có thể hạ di chiếu như vậy?

Nguyên Duật Diệp biết nàng đang ám chỉ điều gì, nhin đau mà nói: "Chuyện quá khứ nàng đều rõ ràng, vậy nàng có nhớ khi đó bản thân hầu hạ hạ thế nào không?"

Thượng Trang không khỏi ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, qua nửa ngày mới hỏi lại: "Sao lại đột nhiên hỏi vậy?"

Hấn lại không màng, chỉ nói: "Ngày mai rồi nói."

Thượng Trang kinh hãi, bất cẩn nặng tay.

"A." Hấn thét lớn, cau mày nói, "Không thể nhẹ tay sao?" Nàng đúng là cảm thấy hấn có thể chịu đựng được, khi trước thì nhẹ nhàng, hiện tại thì dùng lực nhiều như thế.

Chỉ là không biết tại sao, trong lòng hấn lại có chút cao hứng.

Thượng Trang biết đây là lỗi của mình, vội buông lỏng tay, hỏi: "Sao rồi?" Tay hấn vừa khỏi, nếu nàng bất cẩn làm gãy lại, sợ là...

Nghĩ tới đây, nàng lại muốn bật cười, Nguyên Duật Diệp hấn yếu ớt vậy sao?

"Đau chết đi được." Hấn nhìn nàng, nói.

Thượng Trang vội vàng đứng dậy, hướng ra ngoài gọi: "Phục Linh, truyền thái y!"

"Này." Hấn giữ nàng lại, nhíu mày nói, "Hoảng sợ gì chứ? Cũng không phải đại sự gì."

Nàng quay đầu nhìn hấn, nói: "Sao lại không phải đại sự? Long thể Hoàng Thượng quan trọng, nếu có gì sơ xuất, thần thiếp không phải đắc tội Tây Chu sao?"

Mặc kệ bộ dáng khản trương của nàng, hấn dùng sức kéo nàng ngồi xuống giường, nghiêm túc hỏi: "Không thể coi ta không phải Hoàng Thượng sao?"

Thượng Trang rùng mình, không tin mà nhìn hấn, hấn tự xưng là "Ta", không phải "Trẫm".

Hấn cười khỏ: "Nàng cũng đừng xưng "Thần thiếp" nữa, nói như vậy không cảm thấy mất tự nhiên sao? Nhớ lại khi đó, nàng là nô tỳ đã tâm cao khí ngạo, chưa từng để ta vào mắt."

Khi đó, hấn vừa mở miệng đã xưng là "bổn vương", chặn đứng khí thế của nàng, nhưng nàng vẫn khí thế mắng hấn, giận dữ với hấn.

Kỳ thật, hấn hi vọng nàng lại trở thành khi đó, trên miệng tuy tự xưng "nô tỳ" nhưng ánh mắt lại rất cao.

Mà hiện tại, nàng đã là phi tử của hần, tự xưng "Thần thiếp" là chuyện đương nhiên.

"Hoàng Thượng..."

"Gọi một tiếng Diệp ta nghe đi." Hần nhẹ giọng bên tai của nàng.

Mở miệng gọi hần một tiếng Diệp sao?

"Vu Nhi." Hần nắm tay nàng, cười nói, "Nàng là An Lăng Vu, không phải Vu Tu dung. Cho nên, ta cũng không phải trẫm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 2-2: Tẩm cung (Phần 2)

Trong mắt hần, nàng chỉ là An Lăng Vu, là An Lăng Vu của hần.

Mà Thượng Trang cuối cùng cũng giật mình. Giờ phút này nếu nàng vẫn không rõ tâm tư của hần, nàng thật sự quá ngu ngốc. Chỉ là hần không biết cho dù hần là Nguyên Duật Diệp thì nàng cũng không phải An Lăng Vu.

Mỗi lần nghe hần gọi một tiếng "Vu Nhi", nàng đều không phản ứng kịp.

Nhưng một khắc này, không biết tại sao, trong lòng lại có thứ gì đó thôi thúc nàng nói ra sự thật chính mình là Thượng Trang, không phải tiểu thư An Lăng gia.

"Vu Nhi." Nam tử thấp giọng gọi nàng một tiếng.

Thượng Trang hoàn hồn. Nàng miễn cưỡng cười, lắc đầu: "Hoàng Thượng cho dù không phải 'trẫm' thì cũng là Hoàng Thượng Tây Chu, là Tây Chu thiên tử." Nàng là muốn nói hần biết, thân phận không phải sẽ vì một câu của hần mà thay đổi.

"Tiểu thư, thái y tới rồi." Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm của Phục Linh.

Thượng Trang ngẩng đầu, vội cho thái y vào.

Thái y hành lễ rồi mới tiến lên, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng cảm thấy không thoải mái ở đâu?"

Nguyên Duật Diệp có chút không vui, nhưng tất cả cũng vì nàng, hiện tại hần cảm thấy đau sao? Trong đầu vẫn còn luẩn quẩn lời nàng vừa nói, nàng là để ý thân phận của hần, hay vẫn còn trách những hành động của hần trước kia?

Thấy Nguyên Duật Diệp không nói lời nào, Thượng Trang đành phải lên tiếng: "Thái y mau xem vết thương cho Hoàng Thượng, ngài ấy vừa rồi... Nói đau tay." Lúc này nàng đương nhiên không thể nói bản thân làm vết thương hần tái phát.

Nghe vậy, thái y vội gật đầu, cẩn thận nâng cánh tay hần lên, kiểm tra một lần, sau đó lại bắt mạch. Trầm ngâm một lát, thái y mới nói: "Hồi nương nương, Hoàng Thượng không sao, chỉ cần chú ý đừng dùng lực ở tay là được."

Nghe vậy, Thượng Trang cũng yên tâm.

Thái y lui xuống, Phục Linh nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thượng Trang xoay người, nói: "Không còn sớm nữa, Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi, thần thiếp hầu hạ ngài nằm xuống." Nói xong, nàng cúi người đỡ hần.

Ai ngờ thân thể hần cứng đờ, nàng dùng thêm sức, hần vẫn không cử động.

"Hoàng Thượng..." Nàng không khỏi cả kinh. Đang êm đẹp, hần lại bị làm sao nữa thế?

"Vu Nhi." Cặp mắt thâm thúy có chút chua xót nhìn nàng, hần hỏi, "Nàng còn trách ta, đúng không? Nếu như y có được giang sơn Tây Chu này, nàng sẽ ở bên cạnh y sao?"

Nàng để ý thân phận Hoàng đế của hần, như vậy, nếu đổi lại là Nguyên Chính Hoàn thì sao?

Hay là, người nàng để bụng căn bản là Nguyên Duật Diệp hần?

Thượng Trang không khỏi giật mình, nàng thật sự không ngờ hần lại chủ động nhắc tới Nguyên Chính Hoàn ở đây. Nàng cho rằng cả đời này, việc đó hần sẽ không bao giờ nhắc lại.

Cả đời...

Thân thể thật sự chấn động.

Nàng sao lại đột nhiên nghĩ như vậy?

Lời hần nói, nàng thừa nhận bản thân chưa từng nghĩ tới. Khi đó, trước mặt Tiên hoàng, nàng nói bản thân hi vọng được giúp chồng dạy con. Mà hôm nay, điều đó Nguyên Duật Diệp không thể cho nàng, nhưng nếu đổi lại, Nguyên Chính Hoàn có thể sao?

Không, nàng không biết.

Kết cục hôm nay, hần là Hoàng đế, mà Nguyên Chính Hoàn đã rời kinh.

Che giấu nỗi đau trong ánh mắt, nàng bình tĩnh trả lời: "Hôm nay nói những việc này... Vương gia đi rồi, sẽ không bao giờ về nữa, Hoàng Thượng ngủ đi." Cho dù có trở về, y cũng không có khả năng đi tìm nàng. Cho dù y muốn, Mạc Tầm tuyệt đối sẽ không cho phép.

Y và nàng, bắt đầu từ lúc Nguyên Duật Diệp dùng tình hoa đã hoàn toàn cắt đứt, không phải sao?

Hần nắm lấy tay nàng, nàng rút ra, hần lại cầm thật chặt.

Bị ánh mắt nam tử đối diện khóa chặt, Thượng Trang có chút đau đớn.

Hần đột nhiên nói: "Ta chỉ muốn nói nàng biết, ta không sợ nhắc tới y ngay trước mặt nàng."

Không sợ nhắc tới Nguyên Chính Hoàn?

Lời này của hần, nàng nghe không hiểu.

"Tạ Hoàng Thượng đã buông tha cho ngài ấy." Nàng cười nói.

Hần nhú mày, cũng cười: "Đừng coi thường y, một ngày nào đó, nàng sẽ phải thay đổi cách nhìn của mình hoàn toàn."

Thượng Trang nhìn hần, nhìn không được mà hỏi: "Tối nay Hoàng Thượng vì sao lại nhắc tới chuyện này?" Đây không phải tác phong của Nguyên Duật Diệp hần.

Hần không trả lời, chỉ nghiêng người nằm xuống, lại nói: "Chẳng qua là muốn nói nàng biết, lần sau gặp mặt, đừng quá giật mình."

Nàng cuối cùng cũng thật sự khiếp sợ, lần sau gặp? Lời hần nói rốt cuộc là có ý gì?

Thượng Trang định lên tiếng hỏi tiếp, lại thấy hần nhắm mắt, xoay người ngủ.

Cảm thán trong lòng, Nguyên Chính Hoàn có thể làm gì khiến nàng kinh ngạc chứ? Sắc phong Vương phi, hay là chuyện khác?

Càng nghĩ, nàng càng thấy bản thân buồn cười, cho dù có thật sự phong phi thì hiện tại, nàng đã không còn tư cách nghị luận.

Duỗi tay đắp chăn cho Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang ngồi bên giường một lát.

Hần tựa như đã ngủ say, hơi thở đã trở nên bình ổn, nhưng cung mày vẫn đang nhíu chặt.

Nàng cúi người, cẩn thận chỉnh lại cánh tay của hần đang bị thương, sau đó đứng dậy tắt đèn, cuối cùng cũng lên giường nằm xuống.

.....

Đến lúc tỉnh lại đã là buổi sáng của năm mới.

Buổi triều hôm nay không có quá nhiều chuyện, chẳng qua là nghe bẩm báo mùa màng cùng dân sinh các nơi mà thôi.

Thượng Trang kỳ thật sớm đã tỉnh giấc, nghe Trương công công gọi người vào hầu hạ, bản thân cũng không mở mắt.

Qua một lát, nàng nghe tiếng Nguyên Duật Diệp gọi Phục Linh vào, nói: "Nếu hầu hạ chủ tử không tốt, trẫm sẽ trừng trị ngươi."

"Nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực." Phục Linh thấp giọng, nhưng bên trong không hề lộ ra kinh hoàng.

Thượng Trang khẽ nắm chặt hai tay, từ lúc quen biết, nàng chưa từng nói với Phục Linh những lời tương tự.

Nghé tiếng bước chân ra ngoài, Phục Linh vẫn quỳ dưới đất, nhưng ngược mắt nói: "Hoàng Thượng... Nô tỳ cả gan, lát nữa Hoàng Thượng còn tới Cảnh Nhân Cung nữa không? Chủ tử sẽ pha trà ngon chờ ngài."

Thân thể Nguyên Duật Diệp run lên, hần không quay đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt, cứ thế mà nhanh chóng rời đi.

Phục Linh nhin không được mà cười rộ lên.

Lúc quay đầu, nàng mới phát hiện Thượng Trang đã thức, đang lạnh lùng nhìn mình.

"Tiểu thư." Phục Linh đứng lên, không khỏi kinh ngạc. Thì ra tiểu thư nhà mình sớm đã tỉnh. Vì thế, nàng cười tiến lên, đỡ Thượng Trang đứng dậy, nói, "Đề nô tỳ hầu hạ người."

Thượng Trang rút cánh tay ra, lạnh giọng: "Còn không quỳ xuống."

Phục Linh kinh hãi nhưng vội cười nói: "Tiểu thư sao vậy? Nô tỳ làm gì sai sao?"

"Người còn không biết? Muốn ta đem từng việc nói thẳng ra hả?" Nếu đêm qua nàng chỉ nghĩ ngờ nguyên nhân Nguyên Duật Diệp nói những lời như vậy thì hiện tại là khẳng định.

"Tiểu thư..." Phục Linh thở dài một tiếng, quả nhiên tiểu thư nhà mình vô cùng thông minh.

Nàng nghe lời quỳ xuống, nhưng sắc mặt không có bao nhiêu hoảng sợ.

Thượng Trang định mở miệng, lại nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Huyền Chu đi vào, nói: "Nương nương, Hoàng Thượng đã rút lại khẩu dụ người không cần qua Úc Ninh Cung thỉnh an rồi, hiện tại phải nhanh chuẩn bị thôi."

Đúng rồi, nàng thiếu chút quên mất việc này.

Liếc nhìn Phục Linh đang quỳ dưới đất, hiện tại nàng không có thời gian so đo với nàng ấy.

Phục Linh nghe lời Huyền Chu vừa nói xong, không khỏi kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng lên tiếng nói: "Nô tỳ hầu hạ tiểu thư rửa mặt trước."

Thời điểm ra ngoài, Thượng Trang mới phát hiện đường đi đã kết một tầng băng mỏng.

Phục Linh khoác thêm cho nàng chiếc áo lông chồn, sau đó đưa thêm lò sưởi rồi đỡ nàng ra khỏi Cảnh Nhân Cung.

Trước mặt Thượng Trang, Phục Linh vĩnh viễn không bao giờ giữ mồm giữ miệng, giờ phút này, nàng lại nhin không được mà hỏi: "Tiểu thư, sao Hoàng Thượng lại rút khẩu dụ vậy?"

Hôm qua, lúc tiểu thư ngắt xỉu, nàng rõ ràng nhìn thấy nam tử cao cao tại thượng thất kinh lao xuống. Bọn họ không phải đã hòa hảo rồi sao?

Nhưng, sao đang êm đẹp Hoàng Thượng lại rút khẩu dụ về?

Nếu không tốt, tại sao sáng nay nàng không thấy Hoàng Thượng tức giận đùng đùng giống hôm trước?

Phục Linh thật sự nghĩ không thông.

Thượng Trang không nhìn nàng, cũng không thêm nói chuyện.

Phục Linh thè lưỡi, xem ra tiểu thư giận thật rồi. Lát nữa trở về, nàng phải cầu tình nhiều mới được.

Ven đường, cây cối đều bị bao phủ một tầng sương trắng.

Phục Linh cảm thấy thú vị, liền duỗi tay bẻ một miếng, băng trong tay lập tức tan thành nước. Thật lạnh.

Nàng ngẩng đầu, thấy Thượng Trang vẫn không thèm để ý tới mình, không khỏi buồn chán.

Phục Linh bĩu môi, nếu nàng nói sớm, chuyện kia sẽ làm không được, hết lần này tới lần khác sẽ... A, không nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dụ Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 2-3: Tẩm cung (Phần 3)

Hôm nay, Úc Ninh Cung có thể tính là vô cùng náo nhiệt.

Năm mới bắt đầu, nhóm phi tần đều đến đông đủ.

Thời điểm Thượng Trang tới, Thái hậu vẫn chưa xuất hiện, nhưng các phi tử đều căng lớn hai mắt, ai nấy cũng sợ bản thân nhìn lầm.

Vừa ngồi xuống, Vân Phi liền nhin không được mà nói: "A, hôm nay không biết có chuyện gì mà Vu muội muội tới Úc Ninh Cung nhỉ?" Trông thấy Thượng Trang, nàng không khỏi tức giận, tối qua vốn là cơ hội để bản thân thể hiện tài năng, không ngờ đột nhiên xuất hiện về đối, lại còn bị nàng ấy đáp được.

Từ Chiêu Nghi cũng cười: "Đúng vậy, thân thể tốt rồi sao? Trời lạnh thế này, Hoàng Thượng sao có thể nhẫn tâm để muội ra ngoài chứ? Nếu lỡ bị bệnh, ngài ấy không phải sẽ đau lòng ư?"

Lời Từ Chiêu Nghi vừa dứt, mọi người liền xôn xao bàn tán. Chuyện hôm qua, mặc dù không ai nói ra, nhưng bọn họ đều nhìn thấy Hoàng Thượng vì nàng mà bỏ đi.

Linh Khuyết chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ, không nói gì, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

Mộ Dung Vân Khương khẽ cười một tiếng, thuận miệng hỏi: "Hôm qua về đối của Dương tướng quân Vu Tu Dung đã đáp đúng, bản cung thật hiếu kỳ, Hoàng Thượng trọng thưởng cho Tu Dung cho cái gì vậy?"

Nghe tới đây, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về Thượng Trang.

Hoàng hậu không nhắc, bọn họ cũng quên mất chuyện này! Đáp được câu đối không nói, còn có thể lĩnh thưởng. Một đám người càng nghĩ càng cảm thấy không vui.

Thượng Trang chỉ mỉm môi, thấp giọng: "Thứ Hoàng Thượng ban thưởng nương nương không nhìn thấy sao?"

Mộ Dung Vân Khương không khỏi giật mình, ánh mắt lộ ra kinh ngạc.

Có người lên tiếng hỏi: "Ban thưởng của Hoàng Thượng là rút lại khẩu dụ không thỉnh an ư?"

Mộ Dung Vân Khương vốn chỉ muốn giảm bớt khí căng thẳng của mọi người, không ngờ vừa hỏi, nàng thật sự chấn kinh.

Cái này là ban thưởng gì chứ?

Tất cả đều căng lớn hai mắt nhìn nàng, Phục Linh phía sau cũng há miệng, cả buổi không khép lại được.

Ngay lúc mọi người đều đang kinh ngạc, Ti Y dìu Thái Hậu đi tới.

Chúng phi tần lập tức đứng dậy hành lễ.

Thái Hậu ngồi xuống, ánh mắt dừng trên người Thượng Trang. Bà ta không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ cười lạnh một tiếng, cũng không nói chuyện.

Năm mới tới, tâm trạng mọi người đều hưng phấn. Nói chuyện khoảng một canh giờ, Thái hậu nói mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, tất cả mới đồng loạt trở về.

Thời điểm ra ngoài, trời đúng lúc có mưa.

Nhóm cung nhân thấy vậy, vội vàng cầm dù che cho chủ tử.

Thượng Trang đứng ở hành lang, lúc quay đầu liền thấy Linh Khuyết. Nàng ấy cũng vừa xoay người, cả hai cứ thế mà nhìn nhau.

Thượng Trang thoáng nở nụ cười, Linh Khuyết ngược lại không có thái độ gì. Chần chờ, nàng ấy cuối cùng cũng nâng bước đi tới, nói: "Phần thưởng của người thật thật sự không tệ. Vội vàng tới thỉnh an Thái hậu, người là muốn Thái hậu coi trọng mình sao? Chỉ tiếc, có một vài người, cho dù có làm thế nào, cách nhìn vẫn không thể thay đổi."

"Linh Khuyết..." Thượng Trang không ngờ Linh Khuyết lại nói như vậy. Có điều vừa mở miệng, nàng lại im lặng, không muốn tiếp giải thích. Hiện tại, nàng và nàng ấy đã không còn đứng cùng một lập trường.

Linh Khuyết nhìn nàng, đột nhiên cười nhẹ: "Ta vốn cho rằng người thật lòng với Hoàn Vương điện hạ."

Vốn cho rằng...

Vậy lúc này thì sao?

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói: "Hiện tại ta là phi tử của Hoàng Thượng, có những lời người nên cẩn thận một chút, nếu không thể diện của Hoàng Thượng sẽ không còn chỗ để đặt vào."

Lời này tuy là sự thật nhưng lại khiến sắc mặt Linh Khuyết bỗng nhiên thay đổi.

"Tiểu thư, có du rồi." Phục Linh ôm dù chạy tới, lúc đến gần mới nhìn rõ Linh Khuyết cũng đang ở đây, nàng không khỏi "A" lên một tiếng.

Thượng Trang thấp giọng trách mắng: "Thấy Thục Viện nương nương, người còn không hành lễ!"

Phục Linh càng thêm hoảng sợ, vội vàng cúi người.

Linh Khuyết không nói lời nào, chỉ nhanh chóng xoay người rời đi.

Thượng Trang không khỏi thở dài. Linh Khuyết không hiểu chuyện của nàng và Nguyên Duật Diệp, mà hiện tại nàng kêu Phục Linh hành lễ, chẳng qua là không muốn nàng ấy có lý do nhằm vào nha đầu của mình thôi.

Về Cảnh Nhân Cung, Huyền Chu ra ngoài nghênh đón, lại nói: "Nương nương, An Lăng đại nhân tới."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, An Lăng Tễ?

Nàng liền nâng bước đi vào, Huyền Chu đi bên cạnh, nói: "Ngài ấy đang chờ người trong sảnh."

An Lăng Tễ đột nhiên tới đây, có phải đã có tin tức của muội muội rồi không? Nghĩ như vậy, bước chân của nàng càng nhanh.

"Tiểu thư." Phục Linh kinh ngạc gọi một tiếng, sau đó chỉ đành đuổi theo.

Vừa bước vào, ánh mắt An Lăng Tễ cũng đang nhìn ra hướng này, thấy Thượng Trang đã trở về, hần lập tức đứng dậy, hướng nàng hành lễ, đồng thời cười nói: "Sắc mặt nương nương không tệ, xem ra bệnh tình đã khỏi hẳn rồi."

Nghe hần nói, Thượng Trang không khỏi giật mình.

Nàng chẳng qua là bị ngắt xiu, chuyện nhỏ như vậy, An Lăng Tễ sao lại biết?

Trong lòng chấn động, nàng vội vàng quay đầu phân phó: "Các người lui xuống hết đi, bản cung muốn trò chuyện với An Lăng đại nhân."

"Vâng." Hai cung nữ lập tức lui xuống.

An Lăng Tễ cười nói: "Nương nương không cần như thế, thần đã đi xin chỉ ý của Hoàng Thượng. Thần là huynh trưởng, tới thăm bệnh là chuyện bình thường."

Nói là thăm bệnh, nhưng thần sắc của hần một chút lo lắng cũng không lộ ra, bởi vì hần căn bản đã biết nàng vốn dĩ không có chuyện gì.

Thượng Trang tiến lên một bước, thấp giọng: "Huynh kêu Phục Linh bỏ thuốc vào rượu của ta?"

An Lăng Tễ vẫn thong dong hỏi: "Nha đầu Phục Linh khai ra rồi sao?" Hôm nay hần tới vốn là muốn nàng nghe chuyện này, lại không ngờ nàng lại nhanh hơn một bước.

Hần biết Phục Linh sẽ không chủ động nói, như vậy chỉ có thể là nàng đã phát hiện.

Nghĩ tới đây, hần bất giác cười cười, nếu đã thế, hần không cần phải lo lắng nữa.

Bởi vì, nàng rất thông minh.

"Ca, vì sao lại làm như vậy?"

Sắc mặt An Lăng Tễ vẫn bình tĩnh như nước, nói: "Nương nương đã gọi thần một tiếng 'Ca', thần đương nhiên phải giúp đỡ người. Đêm qua không phải rất tốt hay sao? Trong lòng Hoàng Thượng có nương nương, thần chẳng qua là cho ngài ấy một cái thang để leo xuống mà thôi."

Thượng Trang ngây ra, nàng thật không ngờ kết quả mà hần muốn chỉ đơn giản như vậy.

Nàng gọi hần một tiếng "Ca ca"...

A, người khác không biết, chẳng lẽ hần cũng hồ đồ sao? Nàng nào phải muội muội của hần?

"Hoàng Thượng..." Một đoạn thời gian dài Nguyên Duật Diệp không tới Cảnh Nhân Cung là vì thiếu cái thang để leo xuống sao?

Thì ra ngày đó, cho dù nàng không ở trước mặt An Lăng Tễ nhắc tới chuyện thất sủng, hần vẫn biết.

An Lăng Tễ lại nói: "Từ nay về sau, hi vọng nương nương biết nắm bắt cơ hội, trong cung có Hoàng Thượng che chở vẫn tốt hơn một mình người chống chọi. Thái hậu không phải người dễ đối phó."

Phi tần Hoàng đế sủng ái sẽ dẫn tới ghen ghét, nhưng Thái Hậu lại bắt mắt với nàng, chắc chắn không vì chuyện nàng thất sủng mà dùng tay. Cân nhắc lợi hại, bên lợi hơn đương nhiên là được Hoàng Thượng sủng ái.

Điều này, Thượng Trang hiểu.

Nàng chỉ không ngờ có người giúp nàng một bước này, mà dĩ nhiên người đó chính là hấn, An Lăng Tễ.

"Nhưng khi trước phụ thân từng nói muốn bốn cung hứa không được lộ mặt." Lời này, nàng luôn ghi nhớ.

Hấn nghiêm túc nói: "Đó là chuyện trước kia, hiện tại tình thế thay đổi, nương nương chỉ cần làm chuyện người muốn làm là được."

Không biết tại sao, thấy An Lăng Tễ như vậy, Thượng Trang lại nhớ lại gương mặt âm trầm của lão gia khi đó. Trong lòng khẽ run lên, đang êm đẹp, nàng nghĩ tới cái này làm gì?

Hấn tựa như nhận ra bản thân thất thố, có chút xấu hổ, lại nói: "Hôm nay tới đây thân chỉ muốn nói với nương nương việc này. Còn nữa, Hoàng hậu nương nương bên kia..."

Lúc này Thượng Trang mới nhớ tới, An Lăng Tễ là phụ tá của Thừa tướng, người ngoài nhìn vào đều cảm thấy nàng An Lăng Vu nên giao hảo với Hoàng hậu. Nàng nói: "Yên tâm, bốn cung sẽ không phát sinh xung đột với Hoàng hậu nương nương."

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, mỗi lần gặp Mộ Dung Vân Khương, Thượng Trang đều thấy sắc mặt nàng ấy lạnh nhạt, bộ dáng dường như không mang tới tranh đấu trong hậu cung.

Có lẽ nàng ấy vốn không cần tranh đấu, có một ca ca quyền cao chức trọng, cho dù không được sủng ái, trong hậu cung này cũng không có ai đủ để khiến vị trí của nàng ấy dao động.

Thời gian An Lăng Tễ không dài, sau khi hấn rời đi, Phục Linh mới cười tiến vào. Nàng tự giác quỳ trước mặt Thượng Trang, cúi đầu nói: "Tiểu thư có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi."

Thượng Trang trừng mắt, hiện tại nàng ấy đã biết nàng biết rõ tất cả, còn cố ý tỏ vẻ như vậy, đúng là không biết sợ. Nàng lên tiếng: "Nếu người còn như vậy, người ra ngoài làm việc đi, đổi Huyền Chu vào hầu hạ bốn cung là được."

Phục Linh nghe xong liền vội kéo ống tay áo của nàng, cầu xin: "Tiểu thư tốt, nô tỳ biết lỗi rồi, sau này không dám nữa."

Thượng Trang lại lạnh giọng: "Chỉ được lần này, lần sau sẽ không có ngoại lệ. Còn nữa, người phải nhớ kỹ, hiện tại bốn cung mới là tiểu thư của người, ngày sau thiếu gia có dận dờ... Người không cần nghe." Sự tình như vậy có thể tính là khi quân. Lá gan của bọn họ quả thật là quá lớn.

Phục Linh vội vàng gật đầu, vui vẻ đứng lên.

Hôm đó, buổi tối, Nguyên Duật Diệp quả nhiên có tới.

Hấn cao hứng kể chuyện dân tình khắp nơi, còn nói biên cương chưa bao giờ thái bình như vậy.

Thượng Trang chỉ lẳng lặng nghe, nhưng nội tâm cũng vô cùng vui sướng.

Quốc thái dân an, đó không chỉ là mong muốn của một vị quân vương mà còn là hi vọng của người dân Tây Chu.

Thượng Trang không khỏi nhớ tới muội muội của mình, có lẽ muội ấy đang ở đâu đó, hạnh phúc sống cuộc sống của chính mình.

Đêm giao thừa trôi qua, đảo mắt là tới tết Nguyên Tiêu. Sau tết Nguyên Tiêu, rất nhanh liền tới tiệc mừng thọ của Thái hậu.

Phục Linh tươi cười cầm hai ngọn đèn lồng chạy vào, hỏi: "Tiểu thư, người xem, có đẹp hay không?" Nàng dừng một lát, lại nói, "Hôm trước, nô tỳ có tự làm đèn lồng, chỉ bằng lát nữa chúng ta treo lên cây trong cung được không?"

Thượng Trang mỉm cười: "Đương nhiên là được."

Tết Nguyên Tiêu ở nhân gian vô cùng náo nhiệt, có hội đèn lồng, có hội chùa.

Chỉ là, khi trước, nàng là nô tỳ hầu hạ tiểu thư, lão gia lo lắng nên không cho tiểu thư ra ngoài, mà nàng đương nhiên cũng phải ở nhà.

Hiện tại tiến cung, nàng vĩnh viễn đã mất đi cơ hội nhìn ngắm lễ Nguyên Tiêu bên ngoài.

Phục Linh đặt đèn lồng lên bàn, nói: "Không bằng tiểu thư viết mấy câu lên trên, coi như cầu nguyện đi."

Nha đầu này, quý kẻ thật nhiều!

Nàng lại nói: "Tiểu thư ghi giúp nô tỳ một cái, nô tỳ không biết nhiều chữ cho lắm, chỉ nhận ra chữ trên bình thuốc kia thôi." Nói tới đây, Phục Linh lại nhin không được mà cười rộ lên.

Thượng Trang chỉ đành gật đầu, cầm bút.

Phục Linh kéo đèn lồng tới, nói: "Vậy viết hai chữ "Bình an" đi, hi vọng tất cả mọi người đều bình an."

Tất cả mọi người đều bình an...

"Tiểu thư viết đi." Phục Linh lại đẩy chiếc đèn lồng còn lại tới.

Thượng Trang vừa nâng bút, suy nghĩ, bên ngoài lại có thanh âm truyền tới: "Hoàng Thượng giá lâm"

Nguyên Duật Diệp nhanh chóng đi tới, kéo nàng rời đi.

Thượng Trang kinh hãi, không đợi nàng lên tiếng hỏi, hần đã thấp giọng nói: "Trẫm mang nàng xuất cung."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 3: Hoàng thượng

"Trẫm mang nàng xuất cung."

Lời của hần nhẹ nhàng, nhàn nhạt, phẳng phất như đây chỉ là một chuyện cực kỳ bình thường.

Thượng Trang lại trở nên ngây dại, hần là Hoàng Thượng, sao có thể tùy ý xuất cung?

"Hoàng Thượng, đừng nháo."

Hần nhìn nàng, híp mắt cười: "Tại sao ta phải nháo?"

Trương công công chỉ dám đứng từ xa quan sát, sắc mặt hần có chút trầm trọng, nhiều lần muốn mở miệng nhưng cuối cùng vẫn nuốt lời định nói vào. Hần biết chuyện Hoàng Thượng đã quyết định thì sẽ không vì ai mà thay đổi, nhưng ngài ấy ra ngoài, thật sự là quá nguy hiểm.

Nguyên Duật Diệp kéo Thượng Trang qua Càn Thừa Cung, ép nàng thay y phục.

Hần cũng thay long bào ra, chỉ mặc trường bào bình thường. Trương công công đứng canh ngoài cửa, không cho nhóm cung nhân đi vào.

Thấy Thượng Trang từ sau bình phong đi ra, hần nhìn nàng cười cười, nói: "Đến đây chải đầu cho ta."

Thượng Trang bắt đầu đi, chỉ đành tiến lên giúp hần vấn tóc đơn giản, chỉ dùng một câu châm ngọc cố định mái tóc của hần. Nàng tháo trang sức trên đầu xuống, hần đứng lên muốn giúp lại bị nàng từ chối: "Không phải muốn xuất cung sao, còn nháo nữa thì trời sẽ sáng mất."

Hần nghe xong, tâm trạng đặc biệt cao hứng, cho nên lập tức nghe lời ngồi xuống, ngoan ngoãn nhìn nàng.

Thời điểm ra ngoài, Trương công công khấn trương theo sau, nói nhỏ: "Hoàng Thượng, ngài thật sự muốn... Muốn ra ngoài sao?"

Hần cười: "Ngươi thấy trẫm giống đang nói đùa?"

Trương công công nhất thời nghẹn họng.

Nguyên Duật Diệp duỗi tay nắm lấy tay Thượng Trang, một mặt nói: "Không cần đi theo, cứ ở đây chờ là được."

"Hoàng..." Trương công công vừa mở miệng đã thấy Hoàng Thượng kéo Thượng Trang rời đi. Hần cảm thán một câu, sau đó không thể dừng bước, đồng thời xoay người phân phó cung nhân, "Tất cả phải trông coi Càn Thừa Cung cho kỹ, Hoàng Thượng mệt mỏi cả ngày, muốn được nghỉ ngơi, có nhớ chưa?"

"Vâng." Mọi người gật đầu đáp.

Trương công công lại quay đầu, lúc này hai thân ảnh kia sớm đã biến mất trong màn đêm. Hần lắc đầu, hiện tại còn lâu trời mới sáng, tối nay sợ là không ngủ được rồi.

Thượng Trang lẳng lặng đi cạnh Nguyên Duật Diệp, qua hồi lâu vẫn không thấy cảm vệ quân tuần tra ban đêm, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Thờn điểm ngược mắt nhìn hần, hần dường như biết nàng đang muốn hỏi điều gì, liền thấp giọng: "Chuyện chúng ta xuất cung không thể để quá nhiều người biết, cho nên đào chút lỗ hồng để chúng ta tiện ra ngoài là điều đương nhiên."

Thì ra là thế.

"Nhưng bên ngoài rất nguy hiểm." Trên đường đi, nàng chỉ nói được đúng một câu như vậy.

Tối nay, trăng rất sáng, kéo dài bóng hình của hai người trên mặt đất. Hần nghiêng đầu, lộ ra nụ cười cao hứng: "Sợ cái gì chứ? Còn có ta ở đây."

Thượng Trang nhin không được mà bật cười: "Có ngài mới không an toàn."

Nàng chẳng qua là một tiểu nữ tử, không ai rảnh rỗi đi nhăm vào nàng, nhưng hần lại không giống. Hần là Hoàng đế, là Cửu Ngũ Chí Tôn, là cái gai trong mắt rất nhiều người. Trong thiên hạ Tây Chu này, sợ rằng không ít kẻ đang hi vọng hần chết.

Có người nàng biết, nhưng có người thì không.

Hần lên dẫn nàng xuất cung, vạn nhất xảy ra sự cố, kết cục khó mà tưởng tượng được.

Nghĩ như vậy, bước chân bên dưới bất giác ngừng lại, Thượng Trang cau mày nói: "Hoàng Thượng, chi bằng trở về đi?"

"Không về." Hần chỉ nhàn nhạt một tiếng, sau đó dùng sức để nữ tử đi sát với mình, "Nếu nàng sợ chết, là nữa đi gần Dương Thành Phong là được?"

Dương Thành Phong? Là xa kỵ tướng quân kia sao?

Nàng nói mà, hần ra ngoài sao có thể không mang theo người bảo vệ? Nếu đã như thế, nàng cũng yên tâm, nhưng rồi lại nhin không được mà hỏi: "Để thần thiếp đi theo tướng quân, ngài không sợ thần thiếp bỏ chạy, không hỏi cung sao?" Đây chẳng qua là một câu nói đùa, ai cũng biết nàng chạy không được.

Nàng không có khả năng chạy.

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng, không tức giận, chỉ cười nói: "Được, có bản lĩnh thì nàng chạy đi. Tối nay nàng chỉ cần no bụng là được, ta sẽ không ép buộc nàng phải trở về." Hần dám mang nàng ra ngoài, còn sợ nàng bỏ chạy sao? Bằng không, Nguyên Duật Diệp hần thật quá mất mặt.

Thượng Trang ngây ra.

"Hoàng Thượng, nương nương." Phía trước trước truyền tới thanh âm của một người, tuy không lớn nhưng từng chữ đều vô cùng rõ ràng.

Đưa mắt nhìn lại, bọn họ thấy Dương Thành Phong bước nhanh về hướng này.

Nguyên Duật Diệp gật đầu, cũng không dừng bước, chỉ kéo Thượng Trang tiến lên, một mặt hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

Dương Thành Phong theo sau, hôm nay hần đã cởi áo giáp, chỉ một thân trường bào, ngay cả binh khí cũng không mang theo. Có điều Thượng Trang lại không lo lắng, có thể để Dương Thành Phong đi theo bảo hộ, người này đương nhiên không hề đơn giản.

"Hồi Hoàng Thượng, đã chuẩn bị xong xuôi, xe ngựa đang chờ bên ngoài. Mạt tướng chọn ra mười hai binh sĩ tinh nhuệ, ần mệnh bảo vệ." Dương Thành Phong thấp giọng.

Nguyên Duật Diệp quay đầu nhìn hần: "Dương tướng quân, người nên đổi cách xưng hô rồi."

Dương Thành Phong ngây ra, lập tức mỉm cười: "Vâng, công tử nói đúng."

Cứ thế ba người đã ra ngoài, Thượng Trang chỉ thấy một chiếc xe ngựa dừng dưới gốc cây cách đó không xa. Đúng như Dương Thành Phong nói, bóng dáng của một thị vệ cũng không thấy.

Thượng Trang bất giác đưa mắt tìm bốn phía, quả thật không có ai.

Nguyên Duật Diệp kéo nàng lên xe ngựa, cười nói: "Nếu có thể bị nàng trông thấy, bọn họ cũng không cần đi theo, dọn đồ về quê làm ruộng hết rồi."

"Cái này..." Thượng Trang nhin không được mà cười ra tiếng, nàng trước nay không biết hần còn có thể nói ra những câu như vậy.

Màn xe rơi xuống, Dương Thành Phong leo lên, lập tức đánh xe ngựa rời đi.

Thượng Trang nhất thời ngồi không vững, thân thể thoáng cái ngã vào lồng ngực của Nguyên Duật Diệp. Nàng kinh hãi, muốn ngồi thẳng dậy nhưng cả người bị hần giữ chặt.

"Hoàng Thượng..."

"Gọi Diệp."

Hắn duỗi tay nhấc màn xe lên để ánh trắng màu bạc chiếu vào. Thượng Trang ngược mắt, gương mặt của hắn lộ ra rõ ràng. Hắn cũng nhìn nàng, khóe miệng như ẩn như hiện mỉm cười.

Nàng cắn răng, vẫn không chịu gọi.

Hắn ghé sát tai nàng, thì thầm: "Còn giãy giụa, cánh tay sẽ đứt đấy."

Nàng cá kinh, lúc này mới phát hiện cả hai cánh tay của hắn đang ôm lấy mình. Nàng tức giận trừng mắt, hắn rõ ràng là cố ý.

Hắn bật cười: "Gương mặt này chỉ nhìn một cái thôi sao? Đừng nhỏ mọn như vậy."

Nàng thật sự nổi giận, chuyện đó và nhỏ mọn có quan hệ gì chứ?

Nam tử sau lưng lại coi như không để ý: "Có lẽ lát nữa nàng sẽ thật sự bỏ chạy, tới lúc đó ta có muốn ôm, sợ rằng sẽ ôm không được, chỉ bằng thừa dịp này ôm thêm mấy cái."

Trên người hắn toát ra mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt.

Thượng Trang thở dài, kêu nàng trốn, chuyện đó còn khó hơn lên trời.

Xe ngựa cứ thế đi vào khu sầm uất, ngồi bên trong có thể nghe được sự huyền ảo bên ngoài.

Có tiếng trò chuyện, tiếng pháo, tiếng rao hàng...

Thượng Trang không khỏi nhấc màn xe, phía trước một mảnh đèn sáng rực, rất nhiều người.

Nguyên Duật Diệp đột nhiên lên tiếng: "Dừng xe."

Thanh âm của Dương Thành Phong từ bên ngoài truyền tới: "Công tử muốn xuống xe sao?"

Hắn "Ừ" một tiếng, sau đó buông lỏng cánh tay đang ôm nữ tử. Thượng Trang lập tức ngồi thẳng người, lại nghe hắn nói: "Xuống thôi, xe ngựa vào trong cũng khó đi được."

Thượng Trang gật đầu, theo hắn xuống xe. Hắn tiếp tục ra lệnh cho Dương Thành Phong: "Tìm một chỗ đỗ xe ngựa đi."

"Vâng." Dương Thành Phong nhận lệnh, sau đó kéo xe ngựa qua một góc cây bên cạnh.

Nguyên Duật Diệp không quản hắn, chỉ kéo tay Thượng Trang đi về phía trước.

Nàng không khỏi muốn hỏi: "A, Dương tướng quân..."

"Không sao, hắn rất nhanh sẽ đuổi kịp." Huống hồ, Nguyên Duật Diệp còn không muốn Dương Thành Phong tới gần.

Đi thêm một đoạn, hai người liền vào một khu ồn ào náo nhiệt. Hai bên đường, các sạp hàng đều được trang trí lộng lẫy. Thấy bọn họ đi qua, nhóm người bán rong dừng sức gọi.

"Có muốn qua xem không?" Hắn quay đầu, cười hỏi.

Không đợi nàng đáp, hắn đã kéo nàng qua. Người bán hàng thấy họ tới liền hí mắt cười, vội nói: "A, vị tiểu thư này thật xinh đẹp, người xem, trang sức chỗ ta nổi danh lắm đấy. Công tử mua cho tiểu thư một cây trâm đi, cái này rất đẹp..."

Bình thường người bán hàng gặp rất nhiều người, hiện tại nhìn y phục của hai người trước mắt chắc chắn là có tiền, vì thế liền ra sức giới thiệu.

Thượng Trang xấu hổ, duỗi ngón tay thon dài qua xem. Hắn nhìn nhìn, cuối cùng chọn một cây trâm hoa trân châu chỉ dùng sợi tơ cố định. Hắn cảm lên, cảm lên tóc mai của nàng, khóe miệng khẽ cong lên: "Chọn cái này đi."

Người bán hàng thấy hắn chọn cả buổi, trâm vàng trâm bạc không thêm liếc mắt, cuối cùng lại chọn ngay cây trâm rẻ tiền nhất, trong lòng không vui.

Thượng Trang theo bản năng đưa tay lên, lại bị hắn cầm xuống: "Đeo đi, rất đẹp."

Trả tiền xong, Nguyên Duật Diệp kéo nàng rời đi.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang lại nhớ tới thời điểm ở vương phủ, một câu "So với trân châu thì đúng là...". A, nàng lắc đầu, chẳng qua là một cây trâm hoa thôi mà, đang êm đẹp, sao nàng lại nhớ lại những chuyện đó?

"Công tử." Dương Thành Phong bắt động thanh sắc tiến lên.

Thượng Trang nhìn qua, nhỏ giọng: "Dương tướng quân, đi bên kia." Người ở đây quá nhiều, một mình nàng lách qua thì không sao, chỉ là tay trái của Nguyên Duật Diệp đang bị thương, đoạn đường này nếu bị va chạm thì quá khủng khiếp.

Dương Thành Phong gật đầu, lại nói: "Phu nhân vẫn là gọi tên của thuộc hạ đi, nơi này là đường lớn của kinh thành đấy." Nói xong, hắn thật sự đi qua bên kia.

Thượng Trang kinh hãi, hắn gọi nàng... Phu nhân.

"Công tử cẩn thận." Thanh âm của Dương Thành Phong lần nữa truyền tới.

Nguyên Duật Diệp chưa từng để ý tới cánh tay của mình, thời điểm chạm mắt với nữ tử, khóe môi của hắn lộ ra ý cười. Cánh tay đang nắm tay nàng thoáng buộc chặt, cảm giác tối nay, thật tốt.

Rời xa nơi đông đúc, nhưng người ngày càng đông, bọn họ vẫn phải chen chúc. Có người vô tình đi ngang qua đụng phải, khiến cái bụng bất giác sinh đau.

Một bàn tay rộng lớn duỗi tới, kéo nàng vào lòng.

"Phía trước có câu đố đèn, đoán trúng sẽ được tặng thưởng, nàng thông minh như vậy, có muốn đi xem không?"

Nghe tới đố đèn, Thượng Trang cũng hào hứng.

Vất vả tiến lên, bọn họ cuối cùng cũng thấy tới khu có nhiều hoa đăng. Mọi người tụ tập lại một chỗ, nhìn câu đố trên đèn, suy nghĩ tìm đáp án.

"Đi thôi." Nguyên Duật Diệp cười nói.

Lúc này, nàng thật sự cả kinh, hắn buông tay nàng ra, còn nói: "Đi đi."

Chần chờ một lúc, nàng cuối cùng cũng xoay người đi qua, lúc ngoái đầu vẫn thấy hắn đứng sau đang nhìn theo mình. Chẳng biết tại sao, trong lòng lại nổi lên một dự cảm vô cùng xấu, nhưng đứng từ đây nhìn lại, hắn vẫn đang mỉm cười với nàng.

Thượng Trang lắc đầu, thâm than bản thân suy nghĩ quá nhiều.

"Công tử." Thấy Thượng Trang đã rời đi, Dương Thành Phong mới thấp giọng gọi hắn.

Nụ cười trên mặt Nguyên Duật Diệp cũng chậm rãi biến mất, trầm giọng hỏi: "Bên kia sao rồi?"

Dương Thành Phong trả lời: "Người đã đưa tới, ngài có muốn gặp không?"

Thượng Trang cả kinh, hắn lại thật sự thả tay của nàng, vừa cười lấy: "Đi thôi."

Nguyên Duật Diệp cười lạnh, đương nhiên là gặp, nếu không hôm nay hắn cần gì nhân dịp năm mới mà xuất cung. Hắn triệu Dương Thành Phong hồi kinh, không ai nghĩ nhiều, nhưng có ai ngờ rằng lần này Dương Thành Phong trở về, trên người mang theo một nhiệm vụ quan trọng.

Đó là bí mật hộ tống một người.

Dương Thành Phong đưa mắt nhìn theo bóng lưng của nữ tử, thấp giọng: "Công tử muốn bây giờ đi gặp hay sao?" Hiện tại bọn họ có rời đi cũng không sao, nơi này hắn đã sắp xếp âm vệ, có thể bảo vệ Tu dung nương nương.

Ai ngờ Nguyên Duật Diệp lại lắc đầu: "Không, chờ thêm một chút, đừng để Vu Nhi một mình ở đây."

"Công tử..." Dương Thành Phong ngạc nhiên, Hoàng Thượng không phải muốn dẫn nàng đi cùng đấy chứ? Hắn vốn cho rằng Nguyên Duật Diệp dẫn nàng xuất cung là để che giấu tai mắt, dù sao Hoàng đế cũng vừa đăng cơ, mang theo phi tần ra ngoài dạo chơi cũng coi như hợp lý. Nhưng chẳng lẽ, không phải sao?

"Người ở đâu?" Nguyên Duật Diệp lên tiếng hỏi, ánh mắt vẫn không rời thân ảnh nhỏ bé của nữ tử kia.

Thình thoảng Thượng Trang sẽ quay đầu nhìn lại, hắn đều mỉm cười nhẹ nhàng với nàng.

Dương Thành Phong theo bản năng quay đầu nhìn, sau đó mới trả lời: "Khách điểm Phúc Lai."

Nguyên Duật Diệp khẽ cười một tiếng. Khách điểm Phúc Lai là một trong hai đại khách điểm của kinh thành, Dương Thành Phong làm vậy cũng thật là to gan. Nhưng cái gọi là ẩn mình giữa một nơi huyên náo như vậy, sợ rằng những kẻ kia cho dù thế nào người lại đang ở trong khách điểm.

Thượng Trang thu lại ánh mắt, người phía sau vẫn đứng đấy, nhưng nàng rõ ràng thấy Nguyên Duật Diệp và Dương Thành Phong đang nói chuyện. Chuyện này chắc chắn không thể nói trước mặt nàng, như vậy, rốt cuộc là đại sự quan trọng gì?

Nếu là chính sự, vì sao lại ở đây thương lượng bàn bạc...

Nàng thật sự không nghĩ ra gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 3-2: Hoàng thượng (phần 2)

"Vu Nhi." Thanh âm của nam tử phía sau đột nhiên truyền tới.

Thượng Trang hoảng sợ, cánh tay cầm đèn lồng cũng không chắc, thiếu chút đã rơi xuống.

Nguyên Duật Diệp nhanh tay bắt lấy, khẽ cười hỏi: "Sao vậy? Ta đáng sợ như vậy sao?" Chẳng qua là gọi nàng một tiếng, nàng có cần tỏ thái độ thế không?"

Thượng Trang quay đầu, thấy hắn đã gần mình trong gang tấc, trong tay đã cầm cái đèn lồng kia. Hắn nhìn nàng, cười hỏi: "Sao rồi? Một câu đồ đèn cũng không giải ra sao? Thật không giống nàng!"

Thượng Trang lúc này mới nhớ ra chuyện bản thân đứng đây để giải câu đố, nhưng trong đầu chỉ toàn suy nghĩ chuyện hắn và Dương Thành Phong đang nói cái gì, làm sao còn tâm trạng giải đồ đèn chứ? Nàng thậm chí còn chưa nhìn bên trên đèn lồng viết cái gì.

Giờ phút này, nàng định cúi đầu nhìn, nhưng cả người bị hắn kéo qua, nói: "Không cần xem nữa, là chữ 'Cũ'." Nói xong, hắn buông tay để chiếc đèn lồng, lại nói, "Có câu cái cũ không đi cái mới không tới. Ha ha, chúng ta đi thôi."

Đèn lồng bị ngọn lửa từ từ thiêu đốt. Lúc này, Thượng Trang mới nhìn rõ câu đố bên trên.

Nguyên tiêu, điền một chữ.

Khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt, mỗi năm một lần, hôm nay lại là Nguyên Tiêu, cho nên đáp án đương nhiên là chữ cũ.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu."

Hắn không quay đầu nhìn nàng, chỉ nói: "Có một chỗ quen biết trong thành, thuận tiện đi xem." Hắn liếc nàng một cái, khẽ cười, "Lát nữa ta dẫn nàng ra sông thả đèn."

Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ quái, nàng nhìn không được nhìn thoáng qua Dương Thành Phong, sắc mặt hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, không có gì khác thường.

Bọn họ xuyên qua dòng người, tới một khách điểm mới dừng lại. Thượng Trang ngẩng đầu, thấy bản hiệu ghi rõ bốn chữ "Khách điểm Phúc Lai", đèn lồng hai bên chiếu rọi bốn phía. Nàng còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị Nguyên Duật Diệp kéo vào trong.

Tiểu nhị vội vàng đi tới tiếp đón, ném khăn bông màu trắng lên vai, cười hỏi: "A, ba vị khách quan tới đây dùng bữa hay muốn ở trọ?"

Dương Thành Phong tiến lên phía trước, nói: "Công tử nhà ta đã đặt phòng trước, chữ "Thiên" số một."

Tiểu nhị nghe xong liền gật đầu: "À, có có, khách quan mời lên lầu." Nói xong, hắn đi trước dẫn đường cho bọn họ.

Thượng Trang càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, hắn đặt phòng ở đây từ khi nào? Không phải nói muốn đi thăm cố nhân sao?"

Tới trước phòng, tiểu nhị đẩy cửa ra, cười nói: "Mời khách quan, nếu có chuyện cứ gọi tiểu nhân một tiếng." Đợi ba người vào trong, hắn liền cung kính đóng cửa lại.

Căn phòng này rất lớn, còn phân ra gian trong gian ngoài. Thượng Trang đang định mở miệng hỏi thì Dương Thành Phong đã tiến lên, nói: "Hoàng Thượng, người ở bên trong."

Nguyên Duật Diệp chỉ "Ừ" một tiếng rồi đi cùng hắn.

Xuyên qua cửa ngăn cách gian phòng, bên trong được tấm bình phong che chắn, từ đây có thể nhìn được đằng sau đang có người.

Vài nam tử từ sau bình phong đi ra, thấy Dương Thành Phong liền ôm quyền hành lễ: "Thuộc hạ bái kiến tướng quân."

Dương Thành Phong gật đầu, sau đó lui sang một bên, nói: "Còn không tham kiến Hoàng Thượng!"

Nghe vậy, sắc mặt những người kia thay đổi, lập tức quỳ xuống: "Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!"

Nguyên Duật Diệp duỗi tay ý bảo bọn họ miễn lễ, rồi hỏi: "Người đâu?"

Một người trong số đó lên tiếng đáp: "Đang ở bên trong."

Hắn gật đầu, lại hỏi: "Không ai trông thấy chứ?"

"Hồi Hoàng Thượng, không có. Sau khi thuê phòng, bọn thuộc hạ mới đưa người vào bằng cửa sổ." Người nọ trả lời.

"Rất tốt, lui ra ngoài đi."

"Vâng." Lời vừa dứt, Thượng Trang cảm thấy có một cơn gió lướt qua, lúc nhìn lại thì không còn thấy những thân ảnh đó, trước mắt chỉ còn tấm bình phong vẽ cảnh bình minh.

Dương Thành Phong tiến lên dẫn đường, Nguyên Duật Diệp đi theo.

Thượng Trang thấy một người bị trói đang nằm trên giường, mắt ông ta bị vải đen bịt kín, nhìn không rõ bộ dạng. Hắn dường như không biết có người tiến vào, toàn thân chỉ nằm không chút cử động.

Thượng Trang càng thêm kinh hãi, vừa rồi Nguyên Duật Diệp nói là chỗ quen biết cũ, cho nên nàng ngàn vạn lần không tưởng tượng được tình cảnh lúc này.

Nguyên Duật Diệp liếc mắt ra hiệu với Dương Thành Phong. Dương Thành Phong hiểu ý, lập tức tiến lên kéo người trên giường ra, duỗi tay giải huyệt cho người nọ, đồng thời tháo vải đen xuống.

Đã lâu không nhìn thấy ánh sáng, nhất thời người nọ không kịp thích ứng, hai mắt theo bản năng nhắm lại.

Sau nửa ngày, ông ta mới chậm rãi mở mắt, tới lúc nhìn rõ Nguyên Duật Diệp, ông ta lại nhú mày, mở miệng hỏi: "Người là ai?" Nhìn cách ăn mặc của nam tử trước mắt giống một thiếu gia nhà giàu, bên cạnh còn mang theo nữ tử, ông ta không khỏi nghi hoặc.

Thượng Trang ngược mắt nhìn Nguyên Duật Diệp, ông ta như vậy căn bản không biết hắn là ai. Nàng không khỏi nhỏ giọng gọi: "Hoàng Thượng..."

Hoàng Thượng? Nàng gọi hắn là Hoàng Thượng?

Người trên giường căng lớn hai mắt, sau đó lại cười rộ lên: "Ta còn tưởng là ai, thì ra là Hoàng đế Tây Chu. Ha ha, không ngờ Hoàng đế Tây Chu chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa!"

"To gan!" Dương Thành Phong vung tay định đánh người nọ một quyền.

Lúc này, Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Không được vô lễ với Bối tướng quân." Lời của hắn nhàn nhạt, chỉ có khóe miệng cong lên, cười như không cười.

Thượng Trang cả kinh không thôi.

Nàng không biết Bối tướng quân này là người thế nào, nhưng từ cách nói chuyện của ông ta, nàng có thể nhận ra người này không phải người Tây Chu.

Hiện tại không có chiến loạn, cho nên ông ta chắc chắn không phải tù binh.

Người bị Nguyên Duật Diệp bắt tới đây lại không phải tướng quân Tây Chu, không lẽ...

Thượng Trang ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, Nguyên Duật Diệp đi rồi sao? Bắt cóc tướng quân nước khác, hắn muốn chiến tranh nổ ra ư? Hôm nay, năm mới vừa bắt đầu, hắn với tư cách là Hoàng đế Tây Chu sao có thể làm ra chuyện như thế?

Bối tướng quân kia ho một tiếng, phun ra một ngụm máu đỏ tươi, lạnh giọng: "Không cần giả vờ mè nheo khé chuột, Bối Thiên Sùng ta hôm nay rơi vào tay các ngươi không còn gì để nói, muốn chém muốn giết cứ ra tay đi!"

Nguyên Duật Diệp kéo Thượng Trang ra sau lưng, gương mặt không hề lộ ra một tia tức giận, ngược lại còn cười: "Bối tướng quân sao phải sốt ruột như vậy? Nếu tướng quân nguyện ý, tương lai trăm có thể trọng dụng người!"

"Phi!" Bối Thiên Sùng phỉ nhổ, tức giận nhìn nam tử trẻ tuổi trước mặt.

Dương Thành Phong dùng sức giữ chặt ông ta, không cho ông ta xông tới làm càn.

Nguyên Duật Diệp lẳng lặng nhìn, qua nửa ngày sau mới mở miệng nói: "Hiện tại công chúa Lê Quốc đã là phi tử của trẫm, trẫm tin Bối tướng quân hiểu rõ chuyện này."

Hắn vừa dứt lời, Bùi Thiên Sùng dường như vô cùng chấn động, ánh mắt bắt gặp dò xét nữ tử đứng sau Nguyên Duật Diệp.

Thời điểm nghe tới hai chữ "Lê Quốc", Thượng Trang cũng sợ hãi kêu lên, không khỏi cúi đầu.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Dương tướng quân, đưa Vu chủ tử ra ngoài."

"Hoàng Thượng!"

Dương Thành Phong nhìn hắn, nhưng hắn lại kiên định nói: "Mệnh lệnh của trẫm ngươi dám không nghe? Trẫm muốn đơn độc nói chuyện với Bùi tướng quân, các ngươi ra ngoài trước đi." Nói xong, hắn buông lỏng đang nắm tay Thượng Trang.

Thượng Trang còn không kịp phản ứng, Dương Thành Phong đã tới gần, nhỏ giọng: "Nương nương, mời."

Thu hồi ánh mắt nhìn theo bóng lưng nữ tử ra ngoài, Nguyên Duật Diệp mới tiến lên, mở nút thắt cho người kia: "Ủy khuất cho Bùi tướng quân rồi."

Bùi Thiên Sùng hừ một tiếng, cười lạnh: "Ngươi cho rằng ta sẽ tin lời của ngươi."

Nguyên Duật Diệp không nói lời nào, chỉ lui một bước, ngồi xuống, đưa tay lấy miếng ngọc bội trên người Linh Khuyết trong ngực ra, lắc lư, cười nói: "Bùi tướng quân có nhận ra vật này không?"

Đây là...

Hình ảnh ngày đó lần nữa xuất hiện, Hoàng hậu lấy ra hai miếng ngọc bội, tự tay nhét vào khăn quần của công chúa.

Bùi Thiên Sùng cả kinh đứng lên, theo bản năng muốn tiến tới đoạt ngọc bội trong tay Nguyên Duật Diệp.

Hắn nhanh chóng thu tay, cười nhẹ: "Bùi tướng quân gấp gì chứ? Chi bằng ngồi xuống, từ từ nói chuyện."

Bùi Thiên Sùng phẫn nộ nhìn hắn, cắn răng: "Ngươi đã làm gì công chúa?"

Cất ngọc bội vào lồng ngực, Nguyên Duật Diệp mới lên tiếng: "Trẫm không phải đã nói rồi sao? Hiện tại nàng là phi tử của trẫm, trẫm có thể làm gì nàng? Hôm nay trẫm tìm Bùi tướng quân chỉ là muốn biết Thái tử Lê Quốc đang ở đâu."

Tâm trạng Bùi Thiên Sùng trầm xuống, nhìn nụ cười của nam tử trước mặt, ông biết hắn đang dùng công chúa để uy hiếp mình. Ông ta cắn răng, lúc này vừa làm được chút chuyện, hành tung của bọn họ sao có thể bị người Tây Chu phát hiện?

Ông thật sự không ngờ công chúa đã bị Hoàng đế Tây Chu làm được!

Hắn phong nàng làm phi, chẳng qua là muốn kiềm chế người của Lê Quốc.

Thấy sắc mặt Bùi Thiên Sùng càng lúc càng khó coi, Nguyên Duật Diệp chỉ nhàn nhạt nói: "Trẫm cho ngươi nửa canh giờ, Bùi tướng quân có thể từ từ suy nghĩ, không vội."

Thượng Trang theo Dương Thành Phong ra ngoài, hai người không rời đi, chỉ đứng chân ở lầu dưới khách điểm.

Thượng Trang không khỏi quay đầu, từ nơi này chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn từ căn phòng kia, nàng không khỏi mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng ở cạnh người đó... Sẽ không sao chứ?"

Dương Thành Phong cũng theo bản năng đưa mắt nhìn, trả lời: "Nương nương yên tâm, không sao, mặt tướng đã sai người trông coi, hướng hồ trong tay Hoàng Thượng có công chúa Lê Quốc, Bùi Thiên Sùng chắc chắn không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Nghe hắn nhắc tới công chúa Lê Quốc, Thượng Trang siết chặt hai tay.

Dương Thành Phong tưởng nàng đang lạnh, vội hỏi: "Nếu nương nương cảm thấy lạnh, mặt tướng sẽ đi thuê một phòng, người vào đó nghỉ ngơi chút đi." Nói xong, hắn xoay người muốn đi.

"Tướng quân." Thượng Trang gọi hắn lại, "Không sao, bổn cung... Có mấy lời muốn hỏi."

Dương Thành Phong sợ run lên, qua một lúc lâu mới gật đầu: "Nương nương, mời hỏi."

Đề ép cảm xúc khẩn trương xuống, nàng nghĩ nghĩ, mới hỏi: "Người vừa rời trong phòng rốt cuộc là ai?" Tuy đã đoán được chút ít, nhưng nàng vẫn muốn nghe được câu trả lời.

Thấy Dương Thành Phong đưa mắt nhìn lên trên, nàng vội nói: "Nếu tướng quân cảm thấy không tiện, vậy thì không cần trả lời."

Đây là quốc gia đại sự, nàng chỉ là phi tử, đương nhiên không thể nhúng tay.

Hơn nữa còn một nguyên nhân khác, trong tiềm thức, nàng sợ hãi những thứ có liên quan tới Lê Quốc. Bởi vì khối ngọc bội kia căn bản không phải của

Linh Khuyết, mà là của nàng.

Những chuyện này, nàng không thể nói. Nàng muốn tìm ra sự thật, nhưng lại sợ hãi khi đối diện.

Không ngờ, Dương Thành Phong lại nói: "Không sao, Hoàng Thượng đã dẫn nương nương tới đây, điều đó chứng tỏ Hoàng Thượng tin người."

Lời hấn nói khiến Thượng Trang không khỏi run lên. Giờ phút này nàng mới biết, thì ra lý do hôm nay xuất cung, ngoại trừ chuyện chơi Nguyên Tiêu bên ngoài, Nguyên Duật Diệp còn có một việc cần hoàn thành, đó là gặp Bùi tướng quân kia. Chỉ là, hấn mang nàng theo, đây là vì tín nhiệm sao?

Nam tử tiếp tục: "Người nọ là Bùi Thiên Sùng, là tướng quân của Lê Quốc. Thời điểm Tây Chu ta công phá Lê Quốc, Bùi tướng quân đã mất tích cùng Thái tử và công chúa Lê Quốc. Cách đây không lâu, chúng ta mới phát hiện được tung tích của ông ta."

Cách đây không lâu? Là thời điểm Nguyên Duật Diệp phong Linh Khuyết là Thục Viện sao?

Nàng vẫn còn nhớ, khi đó hấn từng nói phát hiện dư đảng của Lê Quốc ở Tương Dương.

Thượng Trang ngược mắt nhìn hấn, bật thốt lên hỏi: "Lần này Hoàng Thượng triệu tướng quân hồi kinh, ngoại trừ thiết yến, còn một đại sự chính là bí mật đưa Bùi tướng quân vào kinh?"

Dương Thành Phong thoáng kinh ngạc, sau đó liền cười nói: "Nương nương thật thông minh, trách không được trong đêm trừ tịch chỉ có nương nương mới đối được về trên của mặt tướng."

Đột nhiên đổi chủ đề, Thượng Trang nhất thời không kịp phản ứng. Có điều, nếu không phải Dương Thành Phong nhắc lại, nàng sợ là quên mất chuyện ngày đó, chỉ là giờ phút này, bản thân không muốn tiếp tục vấn đề câu đối kia.

"Vậy Hoàng Thượng định làm gì?" Nguyên Duật Diệp có ý xuất cung đi gặp người này, nhất định là vì có chuyện quan trọng.

Nàng chỉ là cảm thấy kỳ quái, nếu ông ta là dư đảng của Lê Quốc, vì sao không trực tiếp nhốt vào đại lao, còn che che giấu giấu ra ngoài?

Dương Thành Phong thấp giọng: "Công chúa Lê Quốc xuất hiện, Thái tử kia còn có thể ở xa sao?"

Thượng Trang chấn động, thái tử Lê Quốc...

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, qua nửa ngày mới mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng cho rằng Thái tử Lê Quốc ở cùng Bùi tướng quân sao?"

Dương Thành Phong lắc đầu: "Có ở cùng hay không hiện tại còn chưa biết, nhưng Bùi Thiên Sùng có lẽ biết Thái tử đang ở đâu." Năm đó Bùi Thiên Sùng cùng Thái tử và công chúa mất tích, mà hôm nay công chúa lại xuất hiện trong nội cung, điều đó chứng minh Bùi Thiên Sùng chỉ dẫn một mình Thái tử trốn đi.

"Vậy... Suy nghĩ của tướng quân là gì?"

"Mặt tướng không biết." Hấn khẽ cười.

Thượng Trang im lặng, nàng không thể tiếp tục hỏi, hỏi nhiều hơn, hấn sẽ nghi ngờ.

Nàng cúi đầu, ngọc bội nàng mang bên người từ nhỏ, điểm này chắc chắn không sai, nhưng nó đột nhiên trở thành vật chứng minh thân phận của công chúa Lê Quốc, đây là vấn đề nàng nghĩ mãi không thông.

Nếu như nàng hoặc muội muội của mình là công chúa Lê Quốc...

Không!

Nàng bối rối lắc đầu, không có khả năng, căn bản không có khả năng!

Nàng và muội muội đều có phụ mẫu, không ai có khả năng liên quan tới hoàng thất Lê Quốc.

Ngọc bội là có người tới cảm, sự thật có lẽ là vậy.

Giả thuyết này mấy ngày nay bị nàng phủ nhận, nhưng hiện tại nghĩ lại có lẽ Bùi tướng quân kia sợ gặp bất trắc, cố ý mang đi cảm cũng nói không chừng.

Cho nên, nàng không phải công chúa Lê Quốc, muội muội cũng không phải, mà Linh Khuyết càng không phải.

Nàng đoán Nguyên Duật Diệp muốn dùng công chúa Lê Quốc bàn điều kiện với Bùi Thiên Sùng, nhưng nếu Bùi Thiên Sùng cố ý làm mất ngọc bội, như vậy... Ông ta là người biết rõ chuyện công chúa không thể nào nằm trong tay Nguyên Duật Diệp.

Nghĩ tới đây, nàng cả kinh, cuống quýt xoay người chạy lên lầu.

"Nương nương." Dương Thành Phong thấy nàng đột nhiên chạy đi thì không khỏi kinh hãi, vội vàng đuổi theo.

Thấy nàng muốn lên lầu, hấn càng khiếp sợ, lập tức thi triển khinh công chắn ngang trước mặt nàng, thấp giọng: "Nương nương, Hoàng Thượng đã nói không ai được vào."

Thượng Trang nào còn quản chuyện này, chỉ vội nói: "Tránh ra, Hoàng Thượng đang gặp nguy hiểm!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 3-3: Hoàng Thượng (Phần 3)

Dương Thành Phong chân động, còn chưa kịp hoàn hồn đã bị Thượng Trang đẩy sang một bên.

Người giữ cửa thấy nàng chạy tới liền tránh đường.

Nàng duỗi tay, đúng lúc cánh cửa mở ra. Nguyên Duật Diệp nhìn đáng vẻ lo lắng của nàng, không khỏi giật mình.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hấn nhìn Dương Thành Phong từ phía sau chạy tới, hỏi.

Thượng Trang nắm lấy tay hấn, vội hỏi: "Không sao chứ?" Nàng không khỏi đưa mắt nhìn vào bên trong, nhưng không thể nhìn thấy Bùi Nguyên Sùng.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười: "Có thể xảy ra chuyện gì?" Hấn nâng bước ra ngoài, lại nói, "Trông chừng ông ta cho lắm."

"Vâng."

"Hoàng Thượng." Dương Thành Phong tiến lên, gọi.

Dương Thành Phong chỉ liếc hấn một cái, không nói một câu, chỉ kéo Thượng Trang xuống lầu.

Thượng Trang vẫn đưa mắt nhìn vào căn phòng, mở miệng: "Bùi tướng quân kia..."

Hấn cười nói: "Sao thế? Nàng sợ ông ta làm gì ta sao?"

Đúng vậy, nàng đúng là lo lắng, có điều thấy hấn êm đẹp bước ra, nàng lại thầm cười chính mình nhiều chuyện.

Ba người cứ thế rời khỏi khách điểm, bên ngoài vẫn nóng bức, ẩm ỉ như vậy.

Thượng Trang thừa dịp xung quanh ồn ào, nhìn không được mà hỏi hấn: "Vừa rồi Bùi tướng quân có nói gì không?"

Nguyên Duật Diệp theo bản năng quay đầu nhìn Dương Thành Phong, Thượng Trang thấy thế vội nói: "Dương tướng quân không nói gì cả, là... Là ta muốn biết nên tự mình hỏi."

Hấn không truy cứu, chỉ lắc đầu: "Ông ta không nói gì cả."

"Cho dù ngài nói trong tay có công chúa Lê Quốc?"

Nguyên Duật Diệp gật đầu.

Có lẽ Bùi Nguyên Sùng không muốn nói chuyện, giữ kín như bưng.

Hoặc có lẽ, ông ta thật sự không biết.

Nguyên Duật Diệp cũng không biết tại sao bản thân lại có cảm giác như vậy, chỉ là, đơn thuần là một loại cảm giác.

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong vội tiến lên chắn trước người hấn.

Nguyên Duật Diệp hoàn hồn, lúc này hấn mới thấy một đám hải tử tay cầm đèn chạy qua, trên gương mặt ai nấy đều có vẻ hưng phấn.

Hấn cười nói: "Đi thôi, chúng ta cũng đi thả đèn."

Thượng Trang chỉ cười, để mặc hấn kéo mình về phía trước.

Trước quầy hàng, rất nhiều người đứng lựa đèn lồng. Công việc kinh doanh của lão bản xem ra khá thuận lợi, các mặt hàng đều được ưa thích. Nguyên

Duyệt Diệp kéo Thượng Trang tới, vừa chọn được cái đèn thì nghe đại nương bên cạnh hô hào: "A, ăn nguyên tiêu (1), ăn nguyên tiêu đi..."

(1) Nguyên tiêu: còn gọi là chè thang viên/ sủi dìn, là món bánh trôi có nguồn gốc Trung Quốc. Sủi dìn làm bằng bột nếp, nhân đậu xanh hoặc vừng đen, bên ngoài lăn vừng đen và nấu trong gừng nóng, rắc thêm vài sợi dừa nạo

Hắn liền nghiêng đầu nhìn nàng, cười nói: "Chi bằng ăn chút đồ đi, lát nữa rồi thả đèn."

"Hoàng Thượng..." Nàng không khỏi cả kinh, sao xuất cung, hắn lại giống một hài tử như vậy?

Còn đang nghĩ nghĩ, cả người đã bị hắn kéo đi.

Nàng thật sự bất đắc dĩ, vừa rời ở khách điểm Phúc Lai, hắn còn nghiêm túc xử lý sự tình của Lê Quốc, nhưng giờ phút này vừa quay người, hắn dường như biến thành con người hoàn toàn khác.

Thấy hắn qua quán ăn bên cạnh ngồi xuống, đặt hai cái đèn lồng lên bàn, Dương Thành Phong nhẹ giọng: "Công tử, đồ bên ngoài không thể tùy tiện ăn."

Ai ngờ, hắn lại nói: "Ngươi cũng ngồi xuống đi." Nói xong, hắn lên tiếng gọi ba chén nguyên tiêu.

Ba chén nguyên tiêu được mang lên, rất nóng, bên trên còn có tầng khí, thật thơm. Thượng Trang nhìn không được mà nuốt nước bọt xuống.

Dương Thành Phong lấy ngân châm ra kiểm tra, rồi nói: "Công tử, mời dùng."

Thượng Trang không khỏi giật mình, lần đầu tiên nàng gặp Dương Thành Phong là trong tiệc tối giao thừa, khi đó hắn một thân giáp sắt, rõ ràng là bộ dáng quân nhân. Nhưng hôm nay nhìn lại, bỏ qua ấn tượng đêm đó, nàng lại thấy hắn không giống một tướng quân trong trí tưởng tượng.

Nàng cho rằng người chinh chiến ngoài sa trường sẽ không câu nệ tiểu tiết, nhưng xem ra, là nàng đã nhìn lầm.

Nguyên Duật Diệp cười nói: "Làm tướng quân nhiều năm, Thành Phong à, ngươi vẫn không chút thay đổi."

Dương Thành Phong lúc này mới ngồi xuống, mở miệng: "Mặc kệ bao năm trôi qua, Thành Phong vẫn là Thành Phong. Công tử mau dùng đi, lát nữa về muộn thì không tốt cho lắm."

Nguyên Duật Diệp gạt đầu, lại thúc giục Thượng Trang: "Mau ăn đi."

Nàng liếc mắt nhìn hai người bọn họ, thì ra ngay từ đầu Dương Thành Phong đã là thuộc hạ của Nguyên Duật Diệp. Nghĩ tới thời điểm Tiên hoàng còn sống và hiện tại, triệu hắn hồi kinh, không lẽ là để trọng dụng?

Nguyên Duật Diệp quả nhiên thông minh, tâm phúc có thể giấu xa như vậy. Hôm nay hắn cảm quyền, lại triệu hắn hồi kinh, đương nhiên không ai dám hai lời.

"Ừ, hương vị thật không tồi." Nguyên Duật Diệp dùng thử, nhìn không được mà khen.

Đại nương kia nghe xong liền cao hứng nói: "Vị công tử này đúng là người biết ăn, trong trăm dặm này không có chỗ nào bán nguyên tiêu ngon như chỗ này đâu."

Thượng Trang khẽ cười, cúi đầu ăn, hương vị của vừng bên trong truyền tới, ngọt mà không béo ngậy, quả thật rất ngon.

Đúng lúc này, tiếng pháo đình tại nhưc óc truyền tới. Mọi người trên đường đều dừng lại, Thượng Trang nghe họ thì thầm: "Ngày rằm lửa bốc, đồ rục đêm rằm"

Dương Thành Phong lên tiếng giải thích: "Lúc ở bên ngoài, thần có nghe qua truyền thuyết của Nguyên Tiêu. Nghe đồn trước đây người dân vô tình đánh chết một con thần điều, Thiên Đế tức giận, hạ lệnh thiên binh đốt cháy nhân gian. Chuyện này ai ai cũng biết, có người thông minh bày kế, nói mỗi gia đình đều phải đốt pháo, nhóm lửa, Thiên Đế thấy sẽ cho rằng nhân gian đã bị lửa thiêu sạch. Từ đó về sau, Nguyên Tiêu hàng năm, mọi người đều sẽ đốt pháo nhóm lửa."

Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn Dương Thành Phong, bật cười, đứng dậy vỗ vai hắn: "Nếu ta còn để ngươi ở bên ngoài, sợ là người phải đổi sang làm tiên sinh kể chuyện đây."

Dương Thành Phong giật mình, Thượng Trang cũng nhìn không được mà che miệng cười.

Ăn hết nguyên tiêu, bọn họ ra bờ sông. Bờ sông lúc này tuy vẫn đông người, nhưng so với khi nãy đã đỡ hơn một chút.

Đưa đèn vào tay Thượng Trang, hắn cười nói: "Lúc ở trong cung, nàng định viết gì trên đèn lồng vậy?" Hắn vẫn còn nhớ lúc tới Cảnh Nhân Cung, nàng còn đang cầm bút viết gì đó.

Không chờ nàng trả lời, hắn tiếp tục: "Hiện tại cũng không có bút và mực, nàng chỉ cần cầu nguyện rồi thả xuống sông là được rồi." Hắn lại ghé bên tai nàng, "Cầu nguyện đi."

Nói xong, hắn nhắm hai mắt lại.

Thượng Trang không khỏi muốn cười, cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

Lúc mở mắt ra, hắn đã cúi người, thả đèn trong tay xuống sông. Thượng Trang cẩn thận quỳ xuống, làm theo.

"Ước gì vậy?" Hắn tới gần nàng, thấp giọng hỏi.

Thượng Trang không nhìn hắn, chỉ nói: "Nguyện vọng mà bị nói ra sẽ không còn linh nghiệm."

"Nếu mất linh thì thả thêm một lần, ước thêm một lần."

Thượng Trang trừng mắt nhìn hắn.

Hắn ngược lại không để bụng, còn nói: "Ta với nàng trao đổi, ta nói nàng biết ước nguyện của mình, nàng cũng nói ta biết được không?"

"Hoàng..."

"Gọi Diệp." Hắn sửa lời của nàng.

Nàng không gọi, trực tiếp xoay người, ánh mắt vô tình dừng trên cây cầu trước mặt. Cả người ngẩn ra, nơi đó vẫn giống cảnh tượng khi trước nàng nhìn thấy. Hôm nay khắp nơi đều được treo đèn lồng, nhưng từng nhánh cây rất nhỏ vẫn có thể trông thấy rõ ràng.

Dưới ánh đèn, trên cầu, nàng trông thấy hắn.

Một thân trường bào màu xanh.

Thượng Trang chấn động, theo bản năng đi về phía trước vài bước. Người đó thoáng quay mặt, mà nàng cơ hồ muốn bật thốt lên.

Thái tử!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Thái tử

Thái tử!

Thượng Trang cả kinh, căng lớn hai mắt, nâng bước đi về phía trước.

"Vu Nhi!" Nguyên Duật Diệp gọi nàng, bước lên phía trước, nhưng đúng lúc này, mấy đứa bé tay cầm đèn lồng chạy ra, hắn không giữ nàng được.

"Vu Nhi!" Hắn lại gọi lớn, nhưng xung quanh náo nhiệt, Thượng Trang căn bản không nghe thấy, mà suy nghĩ của nàng sớm đã hướng về thân ảnh đang đứng trên cầu. Nguyên Duật Diệp quay đầu, phản phất Dương Thành Phong, "Mang nàng ấy về đây!"

Dương Thành Phong chần chờ, nhìn không được mà nói: "Thuộc hạ phải ở lại bảo vệ công tử, bên phía phu nhân đã có ám vệ..."

"Dương Thành Phong, mang nàng về đây!" Hắn lặp lại.

Dương Thành Phong bất đắc dĩ, lúc đưa mắt ngược nhìn, thân ảnh của nữ tử đã bị ngăn trở.

Thượng Trang đi tới cây cỏ thụ, thời điểm bước chân lên cầu, nam tử vốn đứng trên đó nay đã không còn thấy đâu. Nàng kinh hãi, lại đưa mắt nhìn kỹ, người người đi tới đi lui, có người lại dựa vào lan can, nhưng chưa từng có ai chú ý tới nữ tử đứng trên cầu.

Thượng Trang đứng ngây ra, qua một lúc lâu mới bật cười.

Nàng biết rõ người đó không phải Thái tử, bởi vì Thái tử vốn đã chết.

Có lẽ, đó chỉ là một người có tướng mạo giống hắn. Có lẽ, đó căn bản là ảo giác của chính nàng.

Nơi này, từ đầu tới cuối chưa từng xuất hiện một nam tử mặc trường bào.

Nàng muốn trở về, nhưng không biết sau lưng đang có người đi theo, bản thân chỉ lảng lảng đi về phía trước. Lại có rất nhiều người đi ngang, Thượng

Trang chen chúc ở giữa, tới lui không được, chỉ đành thuận theo dòng người mà đi.

"Hoàng..." Quay đầu, vừa định mở miệng, Thượng Trang mới nhớ bọn họ hiện đang ở bên ngoài, nàng sao có thể gọi "Hoàng Thượng"? Nàng cắn môi, hiện tại đưa mắt nhìn, nam tử sau lưng đâu?

Thượng Trang càng nghĩ càng hoảng sợ, vội vàng kiểng cao mũi chân nhưng chỉ thấy những gương mặt xa lạ. Nàng bắt buộc phải đi về phía trước.

"Vu Nhi!"

Mơ hồ nghe thanh âm nam tử truyền tới, nhưng nàng thật sự không rõ hắn đang ở đâu.

Dương Thành Phong không ngờ ở đây lại nhiều người như vậy, hần cho dù một thân võ nghệ cũng không thể sử dụng. Người không tìm được, thời điểm hần quay đầu cũng không thấy Nguyên Duật Diệp.

Sắc mặt hần lập tức thay đổi, không ổn rồi!

Lúc này nào còn tâm trạng quan nữ tử phía trước, hần chỉ có thể quay lại tìm Hoàng đế, nhưng người thật sự quá nhiều, hần căn bản không thể đi nhanh được.

Thượng Trang băng qua cầu, thời điểm quay đầu nhìn, trước mắt bỗng nhiên hiện lên thân ảnh của Nguyên Chính Hoàn.

Nàng cá kinh, vội cắn môi, hiện tại bản thân nên làm sao mới tốt đây?

Tại sao hôm nay nàng lại bất gặp nhiều ảo giác như vậy? Nàng hít một hơi thật sâu, duỗi tay xin đường, lùi mạng chen ra. Không biết tại sao, nàng có loại dự cảm không tốt, nàng cảm thấy có người đang nhìn mình, hoặc nói đúng hơn là chăm chăm vào nàng.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không phát hiện bất cứ ai khả nghi.

Nguyên Duật Diệp gọi vài tiếng "Vu Nhi" nhưng không nhận được hồi đáp, chỉ có thể cắn răng đi về phía trước. Những người này qua cầu, có lẽ nàng đã qua cầu rồi. Không lẽ... Nàng thật sự muốn rời đi sao?

Nghĩ như vậy, hần đột nhiên khẩn trương, chỉ trách hần vừa nói, tối nay nàng có thể trốn khỏi lòng bàn tay của hần, hần sẽ không bắt nàng về.

Chết tiệt!

Cắn răng mắng chửi, hần không nên buông tay!

Nguyên Duật Diệp nhíu mày, An Lăng Vu, chờ hần tìm được nàng, hần nhất định sẽ trừng trị nàng một phen!

"Um." Thân thể bị ai đó đụng trúng, hần ôm tay trái ngược mắt tìm kiếm. Lúc này, không biết từ nơi nào, một tia phản quang chiếu tới khiến hần bất giác đưa mắt nhìn.

Tối nay đèn lồng vô số, trên cây cỏ thụ cũng treo rất nhiều đèn lồng, trên sông cũng có đèn cầu nguyện, còn cả đèn mọi người cầm trong tay, xà treo các nhà...

Chỉ là, tia phản quang kia rốt cuộc xuất phát từ đâu?

Bình khí.

Thời điểm trong đầu hiện lên hai chữ này, lòng Nguyên Duật Diệp rét run.

Nơi này toàn dân chúng, trên người không thể mang theo mang theo bình khí. Dương Thành Phong không mang theo kiếm, mà ám vệ không có khả năng xuất hiện...

Hai tay siết chặt thành nắm, hần tự biết không ổn liền đâm đầu vào trong đám người.

Thượng Trang không tìm được Nguyên Duật Diệp và Dương Thành Phong, chỉ biết theo dòng người đi qua bên kia. Qua cầu, dòng người chen chúc cũng tiêu tan đi, Thượng Trang thở dài một tiếng. Nàng định quay đầu tìm người, kết quả dưới chân tựa hồ đạp phải thứ gì đó, cả người té xuống.

Đúng lúc này, một người nào đó duỗi tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, dùng lực giữ chặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 4-2: Thái tử 2

"A." Nàng sợ tới mức kêu lên, thứ đồ ngay bên eo đâm tới khiến nàng đau nhức.

Quay đầu nhìn lại, Thượng Trang bắt gặp khuôn mặt đầy giận dữ của nam tử, mà trái tim nàng cũng mềm xuống.

Thì ra là Nguyên Duật Diệp.

Nàng duỗi tay ra phía sau, lúc này mới phát hiện thứ khiến bản thân khó chịu chẳng qua là ngọc bội của hắn. Nàng bất giác mỉm cười, đang định mở miệng thì nghe tiếng bước chân dồn dập truyền tới. Sau đó, nàng thấy sắc mặt Nguyên Duật Diệp thay đổi, một trận trời đất quay cuồng, hắn bỗng nhiên ôm lấy nàng. Thượng Trang còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị nam tử đẩy ra.

Nàng lui về sau mấy bước, dưới chân là bậc thang, nhất thời không đứng vững, cả thân thể liền ngã nhào xuống đất.

Nàng ngước mắt, ánh mắt dừng trên gương mặt của nam tử.

Hắn nghiêng người, một ngụm máu tươi phun ra. Dưới ánh đèn, vết máu trên khóe miệng hắn càng trở nên rõ ràng.

"A! Giết người! Giết người..." Một nữ tử gần đó sợ hãi hét lên.

Sau đó, càng nhiều người thất kinh kêu la, tình hình nhất thời trở nên hỗn loạn.

"Hoàng Thượng!" Nào còn thời gian quản cấp bậc lễ nghi, Thượng Trang vội vã đứng dậy, đỡ lấy thân thể của hắn, ánh mắt lướt qua bả vai nhìn ra phía sau, sau hắn là một tên mặc áo đen, ánh mắt sắc bén. Kiểm trong tay đã ra khỏi vỏ, ánh sáng từ mũi kiếm chiếu tới khiến nàng đau cả mắt.

Thượng Trang run lên, vội vàng ôm chặt lấy Nguyên Duật Diệp, sau lưng hắn không hề có mảnh vụn sắt.

Không... Kiểm...

Thượng Trang cả kinh, ngước mắt cũng thấy trong mắt người đó cũng hiện lên tia kinh ngạc. Hắn thu tay, lui về sau vài bước.

Nguyên Duật Diệp lao đảo mấy cái, ngã khụy quỵ dưới đất, dùng tay ôm ngực: "Đi!"

Đi? Nàng sao có thể rời đi?

Ôm lấy thân thể nam tử, nàng lớn tiếng gọi: "Dương Thành Phong!" Dương Thành Phong chắc chắn đang ở gần đây, nhất định là thế!

Nguyên Duật Diệp kinh ngạc nhìn nàng, khóe miệng bất giác cong lên, nhưng chỉ một cái chớp mắt, sắc mặt hắn đã thay đổi, một ngụm máu lại phun ra theo vạt áo chảy xuống. Hắn đưa tay dùng sức đẩy nàng, cắn răng: "Nàng không phải muốn đi lắm sao? Còn không đi!"

Hắn biết, người Lê Quốc chắc chắn sẽ theo Dương Thành Phong vào kinh, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.

Nhưng hành tung của hắn, ai đã tiết lộ? Hắn cho rằng tất cả hành động của mình thần không biết quỷ không hay.

Hắn dùng sức đẩy nàng, vạt áo của nàng cũng vì vậy mà bị vết máu hình bàn tay in lên. Nàng sợ hãi, nhưng giờ phút này, nàng còn thời gian để sợ hãi sao?

Kẻ mặc áo đen phía sau tựa hồ cũng ngậy ra, sau đó liền đi về phía trước.

Thượng Trang vội vàng đứng dậy che chắn cho hắn, nhưng tên sát thủ lại đưa mắt nhìn người sau nàng, trường kiếm trong tay siết chặt, rất nhanh liền rời đi.

Còn đang cả kinh, nàng vội quay đầu nhưng phía sau không hề xuất hiện bất cứ kẻ nào. Nàng nghĩ, đó là ám vệ, không khí lúc này chỉ còn cơn gió ẩn ẩn mang theo mùi thơm.

Dương Thành Phong nghe tiếng hét "Giết người!" liền vội vàng đi tìm bọn họ. Vốn muốn lên cầu, nhưng ai nấy đều nhào nhào bỏ chạy, lòng hắn nóng như lửa đốt, cắn răng, dùng sức gạt dân chúng, ít nhiều gây nên vết thương cho họ.

Chỉ là, hiện tại hắn còn quan tâm vậy sao?

Trong không khí phảng phất mùi máu tươi truyền tới.

Dương Thành Phong xông lên cầu, nhìn thấy một đoàn người bên dưới.

Hắn vừa nhìn liền nhận ra, đó là thị vệ do một tay hắn dạy dỗ!

Thâm kêu không tốt, hắn bật thốt lên: "Công tử xảy ra chuyện gì?" Ám vệ xuất hiện, chắc chắn đã xảy ra đại sự. Hắn thật đáng chết, một chút cũng

không phát giác ra!

Nguyên Duật Diệp đứng không vững, phải nhờ thị vệ bên cạnh dìu. Thời điểm Dương Thành Phong tới, sắc mặt mọi người đều trắng bệch.

"Công tử!"

Dương Thành Phong cả kinh nhìn máu tươi trước ngực hắn, vừa định tiếp tục thì nghe hắn ra lệnh: "Phái người tới khách điểm Phúc Lai!" Ngực hắn có chút run run.

Trước mắt trở nên mơ hồ, hắn vô lực ngã xuống.

Dương Thành Phong vội vàng chạy tới đỡ lấy thân thể của hắn, lạnh giọng: "Bốn người các ngươi tới khách điểm trước!"

"Rời khỏi đây, có... Có người báo quan." Dứt lời, Nguyên Duật Diệp lại nhìn Thượng Trang. Dân chúng báo quan, thân phận của bọn họ sẽ bị bại lộ, mà đây là chuyện hắn không muốn.

Sắc mặt Thượng Trang trắng bệch, chỉ biết giương mắt nhìn Dương Thành Phong dìu hắn đi. Hai chân nàng mềm nhũn, không thể đi được, đúng lúc này, một thị vệ tới gần, thấp giọng: "Nương nương, đắc tội." Nói xong, hắn liền dùng lực kéo nàng đi.

Nàng cứ thế ngơ ngác đi theo bọn họ.

Thượng Trang cắn môi, ai cũng không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như thế. Vừa rồi ở trên cầu, nàng đứng ngay giữa, gần như không thể di chuyển, mà tên thích khách đó...

Thời điểm hắn ta tới gần, không ai phát giác ra cả.

Bọn thị không quan sát cẩn thận, mà cho dù có nhìn thấy, sợ rằng phản ứng cũng không kịp.

Chỉ là, hành động của Nguyên Duật Diệp khi đó...

"Công tử!"

Suy nghĩ bị thanh âm của Dương Thành Phong cắt ngang, Thượng Trang cảm thấy trái tim mình trầm xuống, một khắc đó, không biết lấy khí lực ở đâu, nàng tránh khỏi tay thị vệ, nâng bước chạy về phía trước.

Vạt áo nhiễm một màu đỏ thẫm, khóe miệng hắn còn treo tơ máu.

Nam tử khép chặt hai mắt, đôi môi tái nhợt.

Xe ngựa còn dừng ở bên đường, Dương Thành Phong đưa hắn vào trong, tự mình đánh xe. Thượng Trang nhìn không được mà gọi: "Tướng quân..."

Màn xe vừa buông xuống, bên ngoài truyền tới giọng nói của Dương Thành Phong: "Nương nương ngồi cho vững. Giá!"

Xe ngựa cứ thế mà phóng đi, nàng cắn môi, nâng thân thể nam tử tựa vào người mình.

"Ừm." Nguyên Duật Diệp đau tới nhúm mày, hắn không mở mắt, chỉ nhẹ giọng gọi, "Vu Nhi."

"Đừng nói chuyện." Nhìn dáng vẻ của hắn, nàng chắc chắn vết thương trên người không nhẹ, nàng sợ sẽ tổn thương đến kinh mạch.

Hắn thậm chí cười trong lòng, nàng là đang quan tâm hắn sao? Đúng vậy, nhất định là thế.

Nguyên Duật Diệp đưa tay nắm lấy tay nàng: "Ta còn nghĩ nàng muốn bỏ chạy."

Thượng Trang giật mình, trong đầu hồi tưởng lại thời điểm hắn nắm eo nàng, ánh mắt giống như đao kia...

Thì ra hắn cho rằng nàng muốn chạy trốn.

Nàng đã từng nói nàng không phải người thất hứa, nàng sẽ không làm điều đó. Nhưng còn hắn, đã đến lúc nào rồi còn suy nghĩ mấy thứ bậy bạ như vậy?

Thượng Trang thờ dài, dùng khăn giúp hắn lau sạch mồ hôi trên thái dương, thấp giọng: "Hoàng Thượng vì sao lại bí mật đi gặp Bùi tướng quân? Ngài không nên..."

Nàng đang muốn nói hắn không nên tự đưa mình vào chỗ hiểm thì hắn đã tiếp lời: "Bởi vì ta không tin tưởng bọn họ."

"Ai?" Thượng Trang bật thốt lên hỏi.

Hắn lắc đầu: "Không biết, chỉ là hành động của Bùi tướng quân rõ ràng như vậy, người phụ hoàng phái ra ngoài để coi như không thấy, bọn họ đều mù

hết sao?" Hấn vừa nói vừa thở hổn hển, trong mắt lóe ra tia sáng sắc bén, "Người được phái đi đều là tinh binh."

Ý hấn là, nhiều năm như vậy không thể không có một chút tin tức của Lê Quốc.

Thượng Trang không tin nhìn hấn, lại hỏi: "Hoàng Thượng cho rằng trong kinh có nội ứng?" Vì thế hấn mới sai Dương Thành Phong bí mật áp giải Bùi Thiên Sùng vào cung.

Hấn gật đầu, nói: "Thật thông minh, một chút cũng... Khụ khụ..." Lòng ngực truyền tới đau nhức, hấn nhin không được mà ho khan.

"Hoàng Thượng!" Nàng sợ hãi, vội hỏi, "Ngài sao rồi?"

Gương mặt nữ tử lộ rõ vẻ khẩn trương, nàng càng khẩn trương, hấn càng cao hứng. Chạm rãi nhích lại gần nàng, hấn nhắm mắt, hỏi: "Quan tâm ta sao? Lần trước trong trận mã cầu, ta khó khăn lắm mới tìm được đường sống trong chỗ chết, còn nàng... Nàng lại nói ta có... Mục đích khác!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 4-3: Thái tử 3

Thượng Trang kinh hãi. Đang êm đẹp, hấn nhắc lại chuyện này để làm gì?

Ánh mắt bất giác dừng trên gương mặt của hấn, vết thương do đao kia gây nên đã được chữa trị tốt, hiện tại chỉ để lại vết sẹo rất nhỏ. Không biết tại sao, nàng lại nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, đơn giản là vì trên tay của y cũng có vết thương giống Nguyên Duật Diệp.

"Tại sao không nói chuyện? Nàng đuối lý rồi ư?" Thấy nàng im lặng, Nguyên Duật Diệp lên tiếng hỏi.

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, nàng không trả lời, chỉ hỏi: "Ngày hôm đó sau khi gặp chuyện không may, ngài đã đi đâu?" Trần Trung từng nói thời điểm Lý tướng quân tới chưa từng nhắc tới hấn.

"Đến chuồng ngựa." Hấn trả lời.

Thượng Trang không khỏi giật mình, bật thốt lên hỏi: "Ngài tra được cái gì?" Trực giác mách bảo, hấn quả thật đã phát hiện thứ gì đó, bằng không hấn sẽ không vô lý đối xử với Nguyên Chính Hoàn như vậy.

Hấn không mở mắt, nhưng bàn tay nắm tay nàng lại dùng sức mạnh hơn. Thượng Trang đau tới nhúu mày, nghe hấn hỏi: "Sao vậy? Lo cho y?"

Nàng không nói lời nào, lẳng lặng nghe hấn tiếp tục: "Có người nói trước trận thi đấu từng thấy thị vệ của y tới chuồng ngựa."

Mạc Tầm?

Đưa mắt nhìn gương mặt tái nhợt của nam tử, Thượng Trang hít một hơi thật sâu, mới hỏi: "Ngài chỉ biết thị vệ của ngài ấy tới chuồng ngựa, ngoài ra không còn chứng cứ khác."

Nếu không, hấn đã không có thái độ đó.

Hấn chỉ là nghi ngờ, nghi ngờ y mà thôi.

Lời nói của Thượng Trang phảng phất chạm tới nỗi đau của Nguyên Duật Diệp, hấn nhúu mày, hừ lạnh một tiếng. Hấn không tiếp tục chủ đề này, đột nhiên hỏi: "Vừa rồi muốn chạy sao?"

"Ta không có." Nàng lập tức phản bác, sau đó lại ngập ra.

Đúng vậy, nàng trông thấy Thái tử, cho nên mới theo bản năng đi theo xem. Nàng đúng là điên rồi, nàng tựa hồ còn nhìn thấy... Nguyên Chính Hoàn.

A, bất kể là Thái tử hay Hoàn Vương, bọn họ đều không có khả năng xuất hiện ở đó, không phải sao?

Nghe nàng nói thế, thần sắc Nguyên Duật Diệp hòa hoãn một chút, nhưng hấn vẫn trầm giọng: "Sau này không được chạy loạn nữa, nàng cũng biết bên ngoài nhiều nguy hiểm..." Lời nói được một nửa, hấn bỗng dưng giật mình, mở to hai mắt.

Mà Thượng Trang cũng ngập ra.

Hai người bọn họ đều nghĩ tới một chuyện.

Khi này nếu không phải Nguyên Duật Diệp ôm nàng, giúp nàng chặn một kiếm đó, vậy người bị thương vốn sẽ là nàng.

Người thích khách muốn giết là Thượng Trang?

Khi này một mảnh hỗn loạn, cho nên hiện tại bọn họ mới nhớ tới điểm này, nhưng sao có thể?

Nguyên Duật Diệp cố gắng ngồi thẳng người, nhẹ giọng: "Đừng nghĩ lung tung, cái mạng nhỏ của nàng nào đáng giá bằng ta?"

Thượng Trang mỉm cười nhìn hắn: "Nếu đã biết, lần sau Hoàng Thượng không thể làm chuyện như thế nữa, nếu ngài xảy ra mệnh hệ gì, ta không phải sẽ trở thành tội nhân của thiên hạ sao?"

Hắn cũng cười, dựa vào nàng mà nói: "Thật muốn nàng trở thành tội nhân."

Vừa rồi hắn muốn nàng đi, nàng lại không đi. A, hiện tại bắt hắn chịu thêm thương tổn, hắn cũng nguyện ý.

Thượng Trang không nói gì, mặc kệ tên thích khách đó muốn giết ai, hắn quả thật đã cứu nàng.

Về cung, Dương Thành Phong dìu hắn, Trương công công thấy máu trước vạt áo, bị dọa tới không nhẹ, vội vàng lôi kéo hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Thượng Trang không dám nói nhiều, chỉ nghe Dương Thành Phong đáp: "Công công đi mời một thái y, cứ nói Hoàng Thượng bị nhiễm phong hàn, hiện tại đang sốt cao."

Trương công công sùng sốt, còn chưa hoàn hồn đã nghe Dương Thành Phong thúc giục: "Nhanh đi." Hắn có phản ứng lại, vội vàng vàng chạy đi.

Thượng Trang vào trong giúp hắn thay y phục sạch sẽ. Thời điểm cởi áo ra, nàng thấy sau lưng hắn hiện rõ một ấn chương máu đỏ.

"Vu Nhi." Hắn thấp giọng gọi.

Thượng Trang nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng cố chịu một lát, thái y sắp tới rồi."

Hắn hừ một tiếng, rồi tiếp tục: "Nàng ra phía sau thay y phục đi, tạm thời không cần về Cảnh Nhân Cung, lát nữa trẫm sẽ phái người đưa nàng về."

Thượng Trang run lên, nàng biết hắn không muốn để người khác thấy nàng ở đây, một khi sự tình truyền ra ngoài, lời đồn không biết sẽ thêu dệt ra sao. Nàng cảm kích nhìn hắn một cái, vừa xoay người rời đi thì thái y cũng tới, nửa quỳ bên giường bắt mạch cho hắn, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Ông ta vừa định mở miệng, Dương Thành Phong bên cạnh đã lên tiếng: "Hoàng Thượng bị nhiễm phong hàn, thái y xem ngài ấy cần nghỉ ngơi mấy ngày?"

Thái y cả kinh, lại nghe Nguyên Duật Diệp nói: "Không cần, kê một đơn thuốc là được."

Thái y không phải kẻ ngốc, làm sao nghe không ra ý tứ của hai người, vì thế vội lau khô mồ hôi, rồi nói: "Vâng, thần xin đi kê đơn thuốc, thần xin cáo lui."

Thời điểm xoay người ra ngoài, Dương Thành Phong khen một câu: "Thái y quả là người thông minh."

Bước chân bên dưới chậm lại, thái y liên tục gật đầu.

Thượng Trang đã thay xong y phục, vừa định bước ra thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân truyền tới. Người nọ nói mấy câu bên tai Dương Thành Phong rồi rời đi.

"Sao rồi?" Nguyên Duật Diệp mở mắt hỏi.

Dương Thành Phong tiến lên phía trước, thấp giọng: "Hoàng Thượng yên tâm, bên Bùi Thiên Sùng không có chuyện gì."

Không có chuyện...

Nguyên Duật Diệp nhú mày, nói như vậy thích khách tới không phải người Lê Quốc? Hắn nói mà, tin tức làm sao để lộ ra ngoài nhanh như vậy? Ánh mắt hắn bất giác nhìn vào bên trong, rốt cuộc là ai muốn xuống tay với nàng?

Không, có lẽ không phải hãm hại nàng, mà là... Muốn mang nàng đi!

Nghĩ tới đây, hắn cả kinh ngồi dậy, lồng ngực liên tục truyền tới cơn đau kịch liệt khiến hắn không khỏi khom lưng.

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong kinh hãi, vội tiến lên đỡ hắn.

Thượng Trang không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, thấy vậy, nàng liền chạy nhanh tới, mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy?"

Nguyên Duật Diệp ngược mắt, đưa tay bắt lấy tay nàng, cắn răng hỏi: "Hôm nay nàng rốt cuộc đã thấy ai?" Thời điểm nàng rời đi, hắn cảm thấy nàng đã nhìn thấy ai đó, nhưng hắn quan sát xung quanh lại không phát hiện kẻ nào khả nghi, khi đó còn tưởng bản thân nghĩ nhiều.

Nghe hán đột nhiên hỏi vấn đề này, Thượng Trang giật mình.

Trên đường trở về, hán chỉ cho rằng nàng muốn bỏ trốn, nhưng hiện tại hán lại trực tiếp như vậy, hán rốt cuộc đã biết cái gì?

Trong lòng không khỏi cảm thấy khó xử, nàng sao có thể nói nàng nhìn thấy Thái tử?

Cánh tay vẫn không hề buông lỏng, hán chăm chú nhìn nàng, hỏi: "Có phải nhìn thấy người đó không?"

Thượng Trang không tin căng lớn hai mắt nhìn nam tử trước mặt, người đó? Người đó nào?

"Nàng nhìn thấy hoàng thúc! Ừm..." Có lẽ vì nói quá nhanh, con đầu lại lần nữa ập tới.

"Hoàng Thượng." Dương Thành Phong vội khuyên, "Hoàng Thượng vẫn là nghỉ ngơi trước đi."

Thượng Trang cả kinh không biết giải thích thế nào, đến tột cùng hán đang có ý gì?

Chẳng lẽ nói nàng ngày ngày mong nhớ Nguyên Chính Hoàn, khi đó nảy sinh ảo giác gặp lại y sao?

Sao có khả năng chứ? Nguyên Chính Hoàn vào kinh, Nguyên Duật Diệp hán khẳng định sẽ biết. Nếu như lén lút trở về, y không thể quang minh chính đại xuất hiện trong Tết Nguyên Tiêu như vậy.

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong thấy sắc mặt hán càng lúc càng khó coi, không khỏi lo lắng.

Hán hít thở mấy cái, ra lệnh: "Thành Phong, người lui xuống đi."

"Hoàng Thượng..."

"Trẫm kêu người ra ngoài." Ngự khí đã có chút gia tăng.

Bất đắc dĩ, Dương Thành Phong chỉ đành cáo lui ra ngoài.

Thượng Trang đứng bên giường, cánh tay đã không còn bị hán nắm chặt. Hán nhìn nàng, ánh mắt lộ vẻ thất vọng, đột nhiên nói: "Hôm nay người tới là Mạc Tâm, sợ là hán phụng mệnh hoàng thúc tới đưa nàng đi."

Hán thật ngạc nhiên, cho dù bản thân không xông tới, Mạc Tâm chẳng lẽ thật sự làm nàng bị thương hay sao? Khi đó, hán sợ nàng gặp chuyện không may nên mới bất chấp mọi thứ xông qua. Đứng trước hán, Mạc Tâm có thể hạ thủ, nhưng tên đó chỉ làm hán bị thương, không giết chết, đây không phải lời giải thích tốt nhất sao?

Thượng Trang vội lắc đầu: "Vương gia không có ở trong kinh thành."

Hán khinh thường một câu: "Mấy ngày trước là thọ thần của Thái hậu, tất cả các Vương gia đều hồi kinh, ta nghĩ nàng không phải thật sự không biết." Hán sợ nàng đa nghi, cho nên mới cố ý lừa gạt, không ngờ nàng sớm đã biết rõ, mà Nguyên Tiêu tối nay, bọn họ lại diễn vở kịch hay trước mặt hán như vậy.

Thượng Trang khiếp sợ nhìn hán, hồi kinh chúc thọ...

Nói như vậy, y thật sự đã trở về?

Người nàng thấy hôm nay thật sự là y!

Thân thể Thượng Trang khẽ run lên, Nguyên Duật Diệp lập tức nhận ra, hán cắn răng: "Nếu người của y dám làm ta bị thương, điều đó chứng tỏ y không sợ ta tới gây phiền phức, vậy..."

"Hoàng Thượng." Nàng duỗi tay che miệng hán lại, vội nói, "Chắc chắn không phải người của Vương gia, ngài quên rồi sao, y... Y đã uống rượu tình hoa." Mặc dù y có thể không để ý tới chính mình, nhưng với tính cách của Mạc Tâm, hán chắc chắn sẽ không tuân lệnh y mà đi tìm nàng, điểm này, nàng rất rõ.

"Y là Nguyên Chính Hoàn, không phải kẻ khác." Nguyên Duật Diệp hét lên. Hán tin một ly rượu tình hoa không đủ để khiến y khó chịu, y dám để Mạc Tâm xuất hiện, điều đó chứng minh y đã có cách hóa giải tình hoa.

Thật lợi hại, thời gian mới trôi qua bao lâu chứ!

"Hoàng Thượng..." Ý của hán, nàng không hiểu.

Hán hừ một tiếng, tự mình bước xuống giường, thân thể liền lão đảo mấy cái. Thượng Trang vội ôm lấy hán, cắn răng: "Hoàng Thượng tội gì phải chà đạp mình như vậy?"

"Yên tâm, không chết được."

"Hoàng Thượng." Nàng tức giận dùng sức kéo hắn về giường, cau mày nói, "Hoàng Thượng đã từng tuổi này sao lại hành động như hài tử vậy hả?"

Ánh mắt hắn lộ ra phần nộ: "Là tên gốc mới đúng."

"Mặc kệ hôm nay có phải y hay không, ta cũng sẽ không đi cùng y." Nàng chưa bao giờ là người nói lời mà không giữ lấy lời.

Nguyên Duật Diệp chấn động, ánh mắt khóa chặt nữ tử trước mặt, tự giễu nói: "Nàng bị ta kéo lại, đương nhiên sẽ nói như vậy."

Thượng Trang thờ dài một tiếng, hắn để ý chuyện nàng rời đi mà không nói một lời, hắn cho rằng nàng cố tình bỏ trốn, sau đó Nguyên Chính Hoàn phái Mạc Tâm tới hỗ trợ. Chỉ là nàng sao có thể nói khi đó nàng trông thấy một người giống Thái tử, vì thế mới tiến lên?

A, cho dù có nói, hắn cũng sẽ nghĩ nàng đang nói xạo.

Huống hồ tới nay, nàng thật sự trông thấy Nguyên Chính Hoàn, chuyện này chỉ có thể nói là sự trùng hợp.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 4-4: Thái tử 4

Trương công công bùng thuốc vào, vừa định gọi người tới giúp đỡ thì bị Nguyên Duật Diệp đuổi xuống.

Thượng Trang tiến lên giúp hắn thổi ngạt, đưa thuốc tới miệng. Hắn ngược mắt nhìn nàng, thái độ vẫn có chút không vui.

"Hoàng Thượng cố ý cho rằng người hôm nay là Mạc Tâm, ta không thể nói gì hơn. Chỉ là, ngài ban cho Vương gia rượu tình hoa, hôm nay y chẳng qua trả lại ngài một chưởng, cuối cùng ngài cũng là người chiếm tiện nghi." Nàng chưa bao giờ nghĩ thích khách vừa này là Mạc Tâm, chỉ có hắn không tin mà thôi.

"Không giết hắn, ta vẫn chiếm thế thượng phong."

"Vâng, cảm tạ Hoàng Thượng khai ân."

Hắn giận giữ, hừ một tiếng

Thượng Trang vẫn nở nụ cười: "Dù thế nào cũng phải cảm tạ Hoàng Thượng." Thấy hắn nhú mày, nàng tiếp tục, "Hoàng Thượng không giết y, ta thay Vương gia cảm tạ ngài. Nếu ngài giết y, vậy ta thay chính mình tạ ơn."

Hắn từng nói Nguyên Chính Hoàn chết rồi, nàng sẽ được xuất cung, nàng biết hắn sẽ không thả nàng đi, cho nên thời điểm nói những lời này mới nhẹ nhõm như vậy.

Hắn cầm lấy chén thuốc, ngửa đầu uống cạn, nham hiểm hỏi: "Nàng nghĩ ta không thể giết y?"

Thượng Trang cầm chén không gác một bên, dịu dàng nằm xuống: "Không còn sớm nữa, Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi." Hắn từng nói sáng mai phải tào triều.

Thời điểm đứng dậy, Nguyên Duật Diệp bắt lấy tay nàng, hỏi: "Nàng thật sự sẽ không đi sao?"

"Thật."

"Vẫn là vì y?"

Thượng Trang xoay người, nghiêm túc hỏi: "Hoàng Thượng để ý?"

Hắn gạt mình, rồi lại cười khỏ. Đúng vậy, hắn để ý chuyện này sao? Lúc trước, hắn không phải dựa vào điểm này mà ép nàng ở lại sao? Rốt cuộc hắn giữ nàng lại cũng vì lý do này.

"Vu Nhi." Hắn thấp giọng nói, nhú mày: "Ở lại với ta, trong lòng ta bất an, không ngủ được."

Thời điểm nói chuyện, ngữ khí vô cùng nặng nề, chỉ cần nghĩ tới Nguyên Chính Hoàn đang ở trong kinh cùng sự tình phát sinh tới nay, hắn thật đau đầu.

Thượng Trang quay trở lại giường, ngồi xuống: "Hoàng Thượng không cần bất an, ta không đi, bên phía Bùi tướng quân cũng không xảy ra chuyện gì." Tuy nói là vậy nhưng có một số việc nàng muốn tự mình điều tra.

Hắn không nói lời nào, chỉ kéo tay nàng đặt trên lồng ngực, hai mắt mở lớn, nhìn chăm chăm nàng.

Nàng thấp giọng: "Hoàng Thượng nghỉ ngơi trước đi, ta đi một chuyến sẽ quay lại."

"Đi đâu?"

"Đi nói với Phục Linh một tiếng, tối nay ở lại Càn Thừa cung."

"Kêu cung nhân làm là được, chuyện này nàng không cần tự mình đi."

Thượng Trang nhất thời nghẹn lời, về Cảnh Nhân Cung một chuyến chẳng qua là cái có, nguyên nhân thật sự, nàng không thể nói ra. Thấy hắn kiên quyết không cho mình đi, nàng thở dài, đành phải nói: "VẬY... Ta ra bên ngoài nói với Dương tướng quân một tiếng, kêu hắn về trước."

Nghe nàng nói như vậy, Nguyên Duật Diệp mới buông tay.

Thượng Trang đứng dậy ra ngoài. Dương Thành Phong thấy nàng liền nhanh chóng tiến lên: "Nương nương, Hoàng Thượng sao rồi?"

Đóng cửa lại, nàng mới trả lời: "Hoàng Thượng không sao, hiện đã ngủ rồi, Dương tướng quân về trước đi, có chuyện gì ngày mai hãy nói."

Nghe vậy, Dương Thành Phong mới yên tâm, hành lễ với Thượng Trang xong liền xoay người rời đi.

Nhìn thân ảnh của hắn, Thượng Trang nắm chặt hai tay. Vừa rồi, Nguyên Duật Diệp khẳng khái nói hắc y nhân kia là Mạc Tâm, hắn tin chắc đây là ý của Nguyên Chính Hoàn. Nhưng, cho dù thế nào Thượng Trang cũng không thuyết phục được bản thân.

Nguyên Duật Diệp đưa lưng về phía người nói, nhưng nàng là người trực tiếp đối diện với hắn, đó tuyệt đối không thể là Mạc Tâm. Trường kiếm đã ra khỏi vỏ, nàng tin chắc nếu không phải Nguyên Duật Diệp tới ngăn cản, người đó nhất định sẽ xông lên.

Là vì Nguyên Duật Diệp xuất hiện, dưới tình thế cấp bách người đó mới lui kiếm, chỉ tung ra một chiêu! Hắc y nhân không muốn làm hắn bị thương, nếu không một khắc đó, trong mắt người nọ không nên có thần sắc như vậy.

Thượng Trang cắn môi, nếu Mạc Tâm ra tay làm hắn bị thương, ánh mắt chắc chắn sẽ không như vậy, bởi vì Mạc Tâm đối với Nguyên Duật Diệp có hận.

Huống chi, bên phía Bùi Thiên Sùng không sao, điều này càng chứng tỏ người đối phương muốn nhắm vào không phải hắn.

Nàng chỉ là nghĩ mãi không rõ, sao có thể lại có người muốn mạng của nàng?

Thời điểm người nọ quay đi, trong không khí, nàng lại ngửi được một loại hương thơm.

Mùi thơm của nữ tử.

"Nương nương, sao người lại đứng đây?" Lúc trở về, nhìn thấy Thượng Trang đứng ngoài cửa, Trương công công không khỏi nhíu mày hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, liền nói: "Không sao, chỉ là muốn làm phiền Trương công công tới Cảnh Nhân Cung gọi Phục Linh tới, bốn cung có vài việc cần dặn dò."

Trương công công vội nói: "Nương nương quá lời, chuyện này có gì là khó, nô tài đi ngay."

Đứng bên ngoài chờ một lát, Phục Linh cuối cùng cũng tới. Ngẩng đầu thấy chủ tử nhà mình, nàng chạy tới, không đợi Thượng Trang mở miệng đã hỏi: "Tiểu thư, Hoàng Thượng thế nào rồi?"

Thượng Trang cả kinh, hỏi lại: "Đang êm đẹp sao lại hỏi tới Hoàng Thượng?"

Phục Linh thở hắt ra mấy hơi, mới đáp: "Không phải Hoàng Thượng nhiễm phong hàn sao? Còn truyền thái y tới!"

Việc này Trương công công cũng không rõ tình hình, hiện tại thấy Phục Linh hỏi cũng lộ vẻ ngạc nhiên: "Đúng rồi, không biết có gì nghiêm trọng hay không, rất nhiều chủ tử sai người tới hỏi thăm Hoàng Thượng, nô tài chỉ nghe nói Hoàng Thượng mệt mỏi, hiện tại đã ngủ rồi."

A, xem ra nàng thật sự đoán không sai, chỉ tiếc là đối phương ra tay quá nhanh, hắn cũng lo lắng cho Nguyên Duật Diệp. Nếu đã nói nhiễm phong hàn, đối phương liền tương kế tựu kế truyền tin ra, sau đó xen lẫn trong đó tới nghe ngóng tình hình, như vậy sự việc sẽ thần không biết quỷ không hay.

Thượng Trang hoàn hồn, nói với Trương công công: "Công công vào xem Hoàng Thượng đi, nếu Hoàng Thượng tỉnh dậy thì nói Phục Linh đã tới, bốn cung nói vài lời với nàng rồi vào ngay."

Trương công công gật đầu, nâng bước vào trong.

"Tiểu thư có gì muốn nói với nô tỳ sao?" Phục Linh thông minh, đương nhiên nghe ra ý Thượng Trang muốn Trương công công trách mặt.

Thượng Trang khẽ cười, ghé bên tai nàng nói: "Người đi truyền tin long thể Hoàng Thượng không tốt ra ngoài, sau đó để ý cung nào tối nay tắt đèn muộn nhất."

Phục Linh cả kinh: "Tiểu thư muốn làm gì?"

"Đừng hỏi nhiều, chỉ cần đi làm là được." Nàng ngừng một lát, lại hỏi, "Đúng rồi, Huyền Chu đâu?"

"Đã ngủ từ sớm."

Thượng Trang gật đầu, rồi thúc giục nàng: "Đi nhanh đi."

Phục Linh lập tức xoay người rời đi.

Thượng Trang đứng đó thêm một lát, hôm nay trăng tròn, bóng người dưới đất vô cùng rõ ràng, nội tâm nàng như càn phát sáng, nếu không hành động, mạng nhỏ của nàng thật sự sẽ không còn.

Thì ra những người kia đều lợi hại như vậy, nhất cử nhất động của nàng, toàn bộ đều thu vào mắt.

A, nàng bắt lực mỉm cười, xoay người vào trong.

Thấy Thượng Trang đi vào, Trương công công nhỏ giọng gọi: "Nương nương."

Nàng đưa mắt nhìn về phía giường, thấy hắc hắc nhắm chặt hai mắt, hình như đang ngủ.

Trương công công lại thấp giọng hỏi: "Tối nay nương nương nghỉ ngơi ở Càn Thừa Cung sao?"

"A" một tiếng, Thượng Trang vội cắn răng, phát tay ý bảo hắc hắc lui xuống. Trương công công cũng không nói gì thêm, liền lui ra ngoài.

Nàng tiến lên, ngồi bên mép giường. Hắc hắc không lên tiếng, có điều nàng vẫn không thể ngủ ở đây, bởi vì lát nữa sẽ có người tới. Cẩn thận kéo tay trái hắc hắc qua, nhẹ nhàng xoa bóp.

"Ừm..." Nghe hắc hắc một tiếng, Thượng Trang bắt giác nhẹ tay một chút, nhưng hắc hắc lại nói, "Mạnh lên, để ta biết nàng thật sự vẫn còn ở đây."

Thượng Trang buồn cười nhìn hắc hắc, nhỏ giọng: "Lúc này không sợ đau nữa sao?"

Hắc hắc tựa hồ cao hứng, phảng phất như chưa từng trải nghiệm niềm vui như vậy. Khóe miệng giật giật, hắc hắc không nói lời nào, chỉ bày ra bộ dáng hưởng thụ.

An tĩnh xoa bóp, nàng đột nhiên nhớ tới Nguyên Chính Hoàn. Nàng thật sự không biết y đã trở về, cho nên lần đó Nguyên Duật Diệp tới Cảnh Nhân Cung, hắc hắc mới nói khi thấy y nàng không cần kinh ngạc. Hắc hắc đã sớm biết y đã trở về, chỉ là cắn răng không muốn nói mà thôi.

Ba ngày sau, thọ thần của Thái Hậu, bọn họ hắc hắc có thể gặp mặt.

Thâm thở dài trong lòng, y vẫn tốt sao?

Hôm nay thấy y trong đám người, y thoát nhìn không tệ.

Nếu như thế, nàng cũng yên tâm.

Tay kia của Nguyên Duật Diệp đột nhiên bao trùm lên tay nàng: "Ngủ đi."

"Chưa buồn ngủ, nếu Hoàng Thượng mệt mỏi thì ngủ trước đi." Miễn cho vừa ngủ, người kia lại tới.

Quả nhiên, vừa nghĩ tới liền thấy Trương công công đẩy cửa đi vào, bẩm báo: "Nương nương, Thái Hậu và Hoàng Hậu nương nương tới, hiện đang ở bên ngoài, nói là nghe tin Hoàng Thượng bị bệnh nên tới thăm."

Nguyên Duật Diệp mở to hai mắt, đã trễ như vậy, tại sao bọn họ lại tới đây?

Thượng Trang ngược lại chỉ mỉm cười, hỏi: "Hoàng Thượng có muốn gặp hay không?"

"Không gặp." Hắc hắc nhún mày.

"Việc này..." Trương công công lộ vẻ khó xử, "Nô tài cũng nói Hoàng Thượng đã nghỉ ngơi rồi, nhưng Thái Hậu nói... Long thể Hoàng Thượng quan trọng, Thái Hậu phải tận mắt vào thăm mới yên tâm."

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp càng thêm khó coi, Thượng Trang ngồi cạnh lên tiếng: "Vậy mời Thái Hậu và Hoàng Hậu nương nương vào đi."

Thương công công gặt đầu, xoay người ra ngoài.

"Để bà ta vào làm gì?" Nguyên Duật Diệp mở miệng hỏi.

Thượng Trang biết người hán không muốn gặp chỉ có Thái Hậu, chỉ là nàng đã kêu Phục Linh truyền tin ra ngoài, nói bệnh tình của hán không được lạc quan. Nếu không muốn Thái Hậu tới, nàng đã không làm như vậy. Hiện tại ngoại trừ Thái Hậu và Hoàng Hậu, chắc chắn không còn ai dám tới quấy rầy.

Thượng Trang nhỏ giọng bên tai của hán: "Bọn họ quan tâm long thể của Hoàng Thượng, ngài há có lý do không gặp?"

Hán dứt khoát nhắm mắt: "Muốn gặp thì nàng gặp đi, ta không gặp."

Hai người còn đang nói chuyện, Hoàng Hậu đã dìu Thái Hậu đi vào. Thượng Trang vội vàng đứng lên hành lễ.

Thái Hậu thấy Thượng Trang có mặt ở đây, trong mắt lộ vẻ không vui, ngược lại Mộ Dung Vân Khương bên cạnh nhàn nhạt một tiếng, ý bảo nàng đứng lên.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng." Nàng cúi người gọi hán, hán đứng thật là làm vẻ mặt điếc tai ngơ.

Mộ Dung Vân Khương thấy vậy liền nhỏ giọng: "Mẫu hậu, Hoàng Thượng chắc đang mệt mỏi, chúng ta để ngài ấy nghỉ ngơi đi."

Thái hậu nhìn hán một cái, cau mày: "Nhìn sắc mặt Hoàng Thượng thế này ai gia sao có thể yên tâm? Người đâu, mau truyền thái y."

Mộ Dung Vân Khương vội ngăn cản: "Mẫu hậu, vẫn là đừng quấy rầy Hoàng Thượng."

Bà ta vẫn không chịu đi, đột nhiên cúi người dò xét: "Hoàng Thượng còn phát sốt?" Dứt lời, bà ta duỗi tay tới, chuẩn bị chạm vào trán thì thấy Nguyên Duật Diệp mở mắt, khẽ động thân mình tránh đi.

Trong tiềm thức hán đã chán ghét nữ nhân này, chỉ là hiện tại trên người có thương tích, một tay hán ôm lấy ngực, vô lực cúi người.

Thượng Trang kinh hãi vội vàng chạy tới, khẽ gọi: "Hoàng Thượng."

"Khụ khụ..." Hán cúi đầu, giả bộ ho khan.

Thái Hậu lạnh giọng một câu: "Thì ra Hoàng Thượng vẫn chưa ngủ, vậy thái y cũng không cần tới đây nữa rồi."

Hán dựa vào người Thượng Trang, nói: "Trẫm sợ truyền bệnh cho mẫu hậu, mẫu hậu vẫn là về trước đi, Hoàng Hậu..."

Hán muốn kêu Mộ Dung Vân Khương đưa Thái hậu trở về, chỉ là chưa kịp mở miệng đã bị bà ta cắt ngang: "Như vậy đi, ai gia về trước, Hoàng Hậu ở lại hầu hạ Hoàng Thượng." Dứt lời, bà ta mới xoay người ra ngoài.

Mộ Dung Vân Khương không khỏi xấu hổ, có điều Thái Hậu đã lên tiếng, nàng đương nhiên không thể trực tiếp đi theo.

Thấy Nguyên Duật Diệp cầm tay mình, Thượng Trang liền nói: "Nương nương cũng trở về nghỉ ngơi đi, ở nơi này đã có thần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng." Nàng sao có thể không rõ tâm tư của hán? Hán căn bản không phải bị bệnh mà là có thương tích trên người, nàng sao có thể không biết tốt xấu giao hán cho Mộ Dung Vân Khương?

Mộ Dung Vân Khương định lên tiếng lại thấy Nguyên Duật Diệp nhích lại gần, thấp giọng: "Sao vậy? Hoàng Hậu không muốn về sao?"

Mộ Dung Vân Khương cảm thấy cả gương mặt đỏ bừng, đưa tay định đẩy hán ra thì thấy tay hán nắm tay mình chặt hơn.

Khí huyết cuộn cuộn trong lồng ngực, cổ họng có chút hương vị khó chịu, Nguyên Duật Diệp một câu cũng không thể nói. Đúng lúc này, nữ tử bên cạnh đột nhiên cúi người, hôn lên môi hán...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Công công

Nguyên Duật Diệp dùng chút khí lực, thuận thế đẩy Thượng Trang lên giường, chính mình cũng nằm xuống.

Nghiêng người nhìn người bên cạnh, thấy khoe miệng dính chút máu tươi, Thượng Trang kinh hãi, vừa định đứng lên lại bị hán đè xuống, một câu cũng không nói.

Mộ Dung Vân Khương không rõ tình hình của hai người, nhưng thấy bọn họ như vậy gương mặt liên nhin không được mà đỏ lên. Không chỉ khuôn mặt, ngay cả tay cũng nắm chặt khăn lụa, khễ cắn răng, liều mạng hít một hơi thật sâu mới miễn cưỡng nói: "Vây... Thần thiếp không quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi nữa, thần thiếp xin hồi cung trước." Nói xong, Mộ Dung Vân Khương cúi người hành lễ, mặc kệ hấn có nghe thấy hay không, nàng vẫn lặng lẽ xoay người rời đi.

Bên ngoài, Trương công công thấy Mộ Dung Vân Khương đi ra thì không khỏi kinh hãi, vội vàng tiếp đón: "Sao nương nương lại ra đây?" Lời đuổi người vừa rồi của Hoàng Thượng hấn có nghe thấy, lòng còn đang lo lắng không biết phải làm thế nào thì Hoàng Hậu đã ra đây.

Mộ Dung Vân Khương nhẹ giọng: "Chỗ này của Hoàng Thượng đã có Vu Tu Dung, bốn cung không còn gì để bận tâm nữa, cho nên hồi cung trước."

Trương công công vội nói: "Vây để nô tài chuẩn bị kiệu cho người." Nói xong hấn xoay người muốn rời đi.

Mộ Dung Vân Khương gọi người lại: " Không cần, công công vẫn là ở đây trông coi, tự bốn cung trở về là được."

Trương công công cả kinh, giờ phút này không biết nên nói cái gì, chỉ "Vâng" một tiếng.

Thượng Trang vẫn tai nghe tiếng động bên ngoài, trong điện lúc này im lặng tựa hồ không có người. Thời điểm quay đầu, nàng thấy hấn đang nhìn chăm chăm mình.

Trong lòng khễ động, nàng lại nghĩ tới sự tình khi này.

Nàng... Chủ động hôn hấn..

Giờ phút này, trái tim như muốn nhảy dựng lên, Thượng Trang duỗi tay đẩy hấn, thấy hấn nhủu mày. Tâm trạng trở nên khẩn trương, nàng vội đỡ lấy hấn, cầm khăn tay giúp hấn lau sạch tơ máu trên khóe miệng, hấn cuối cùng cũng nhin không được, ho khan ra máu.

Thở hổn hển mấy hơi, Nguyên Duật Diệp nghiêng người tựa vào vai nàng. Thượng Trang không cử động, lẳng lẳng giấu khăn tay dính máu vào ống tay áo, rồi lên tiếng hỏi: "Hoàng Thượng đã đỡ hơn chưa?"

Hấn "Hà?" một tiếng, sau đó cảm thán: "Chẳng lẽ nàng chủ động tiếp cận ta..."

Thượng Trang biết hấn định nói gì, sự tình này cho tới hiện tại nàng vẫn thấy xấu hổ, vì thế vội vàng thay đổi chủ đề, hướng ra ngoài gọi Trương công công. Trương công công nhanh chóng đi vào, nghe nàng phân phó: "Chăn đệm bản rồi, gọi người vào thay đi."

Trương công công đưa mắt nhìn, thấy trên giường một mảng đỏ thẫm, nội tâm liền rõ ràng. Hấn không nói gì, lập tức lui xuống phân phó cung nhân.

Thượng Trang nghiêng đầu nhìn Nguyên Duật Diệp, thấp giọng: "Ta đỡ ngài qua bên kia ngồi một lát." Nói xong, nàng duỗi tay muốn đỡ hấn.

Ai ngờ Nguyên Duật Diệp lại hất tay ra: "Không đi được, không còn khí lực nữa."

Biết rõ hấn chỉ đang gạt người nhưng Thượng Trang lại không vạch trần, chỉ nói: "Vây Hoàng Thượng ngồi đây, lát nữa cung nhân vào cứ để bọn họ thay Hoàng Thượng và chăn đệm luôn đi."

Hấn cắn răng nhìn nàng, đúng là nữ nhân đáng hận, hấn vì nàng mà bị thương, nàng lại không chút đau xót, ngược lại còn chọc giận hấn.

"Hoàng Thượng muốn ngồi đây sao?" Nàng tiếp tục hỏi.

Hấn cắn răng: "Ngồi, xem ai dám to gan cuốn ta ra ngoài!"

Thượng Trang mỉm cười nhìn Nguyên Duật Diệp, bất lực đứng dậy lấy áo ngoài khác thêm cho hấn, nói: "Vây Hoàng Thượng ngồi đây đi."

Hấn đột nhiên nắm lấy tay nàng, thỏa mãn nói: "Thật tốt, cuối cùng cũng không còn nghe nàng tự xưng là "thần thiếp" nữa."

Lời hấn nói khiến Thượng Trang giật mình. Hấn không đề cập tới, nàng thật sự không ý thức được việc đó.

Đúng lúc này, Trương công công dẫn theo hai cung nữ tiến vào. Thượng Trang còn chưa hoàn hồn đã thấy hấn đứng lên, nhỏ giọng: "Còn không đỡ?"

Thượng Trang sững ra, nhin không được mỉm cười, vội vàng tiến lên dìu hấn ra giường bên ngoài.

Vừa ngồi xuống, hấn liền nói: "Khát nước rồi, rót cho ta ly nước."

Thượng Trang gạt đầu, xoay người đi rót trà, lại nghe thanh âm của hấn từ sau truyền tới: "Vừa rồi nàng nói gì với Phục Linh?"

Cánh tay cầm ấm trà cứng đờ, nàng vội đáp: "Cũng không có gì đặc biệt, đang êm đẹp sao ngài lại hỏi chuyện này?"

Thượng Trang cầm ly trà tới đưa cho hấn, hấn không nhận lấy, chỉ ngược mắt chăm chú nhìn nàng.

Thượng Trang bị hấn nhìn tới trái tim đập hỗn loạn, liền cau mày hỏi: "Sao vậy? Cần gì nữa sao?"

Hắn mỉm cười nhận lấy ly trà, nhấp một ngụm mới nói: "Nha đầu Phục Linh kia tới chưa được bao lâu thì Thái Hậu và Hoàng Hậu tới, việc này thật trùng hợp."

Thấy hắn không có ý định uống tiếp, Thượng Trang duỗi tay nhận lấy ly trà, thuận miệng nói: "Thái Hậu và Hoàng Hậu tới, điều này không phải chứng tỏ bọn họ quan tâm Hoàng Thượng hay sao?"

Nguyên Duật Diệp chỉ hừ một tiếng nhưng không so đo, chỉ nói: "Chuyện ta bị thương không được truyền ra ngoài, nếu để người khác biết ta dẫn nàng xuất cung, bọn họ chắc chắn sẽ không tha cho nàng."

Thượng Trang khẽ gật đầu, hắn nói rất đúng, khi này có Mộ Dung Vân Khương, sự việc thiếu chút đã bại lộ, cho nên dưới tình thế cấp bách nàng mới hôn hắn.

Chăn đệm đã thay mới, nàng lại diu hắn về giường, đúng lúc này bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào.

Đưa mắt nhìn Trương công công, hắn lập tức ra ngoài xem xét, lúc trở vào liền mở miệng bẩm báo: "Hoàng Thượng, là Thục Viện nương nương tới."

Thượng Trang không khỏi cả kinh, Linh Khuyết tới? Quay đầu nhìn hắn một cái, nàng nhìn không được mà nói: "Hoàng Thượng để nàng ấy vào đi, nếu không thấy ngại, sợ là tới nay nàng ấy sẽ không chịu nghỉ ngơi." Nàng lại nhìn Trương công công, "Ta tránh mặt một lát, công công mời Thục Viện vào đi."

Dứt lời, nàng xoay người tránh đi.

Linh Khuyết bước vào thấy hắn ngồi bên mép giường thì không khỏi kinh hãi, nàng nghe nói Vu Tu Dung đang ở Càn Thừa Cung chiều cô hắn, sao hiện tại chỉ còn lại một người? Có điều Vu Tu Dung không ở đây, nội tâm nàng ngược lại có chút cao hứng.

"Đứng đó làm gì? Còn không qua đây?" Nguyên Duật Diệp bị nàng nhìn tới không tự nhiên, liền nhíu mày nói.

Linh Khuyết hoàn hồn, vội vàng tiến lên, nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, trong lòng vô cùng đau đớn. Nàng ngồi xuống bên cạnh, duỗi tay sờ trán hắn.

Hắn ngưng ngừng nói: "Sốt đã lui, hiện tại tốt hơn nhiều rồi."

Nghe vậy, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Sao ngài có thể khiến người khác không bớt lo vậy? Đang êm đẹp lại sinh bệnh. Ta vốn định làm bánh nguyên tiêu mang tới cho ngài ăn, kết quả lại qua giờ Tỵ rồi."

Qua giờ Tỵ, tết Nguyên Tiêu cũng đã qua.

Khi này nàng có tới, Trương công công chỉ nói hắn mệt mỏi nên đã đi ngủ, nhưng đang êm đẹp lại truyền tới tin hắn sinh bệnh, nàng vừa biết liền vội vàng tới đây.

Linh Khuyết cúi đầu, hốc mắt đỏ ửng. Với nàng, hắn vô cùng quan trọng, nàng không thể mất đi hắn, cũng không thể để hắn chịu chút thương tổn. Nàng biết hắn vì sao lại phong nàng là Thục Viện, cũng rất rõ vì sao hắn không quan tâm nàng, không đụng tới nàng.

Những việc này, nàng không so đo.

Nguyên Duật Diệp đưa tay khẽ điểm lên chóp mũi của nữ tử trước mặt, mỉm cười: "Nha đầu ngọc, lại sao nữa vậy?"

"Không có gì." Nàng cũng cười, hỏi, "Đã uống thuốc chưa?"

"Uống rồi."

"Ừ." Nàng đứng lên, diu hắn nằm xuống, "Vậy thì ngủ đi, ta ở đây trông chừng cho ngài được không? Nhớ khi đó có lần ngài phát sốt, trong đêm đổ rất nhiều mồ hôi, đệm chăn cũng bị ẩm ướt, không ngừng rên khó chịu khiến ta vô cùng lo lắng."

Nguyên Duật Diệp sững sốt, sự tình trôi qua lâu như vậy mà nàng vẫn còn nhớ ra.

Hắn khẽ cười, thì thầm: "Đêm đó rất lạnh, bảo người về người lại không chịu, kết quả sang ngày hôm sau người cũng sinh bệnh."

"Phụt." Linh Khuyết không thể không bật cười, lắc đầu nói, "Ngài yên tâm, lần này sẽ không như thế."

Nguyên Duật Diệp không khỏi xấu hổ, lần này đương nhiên sẽ không giống lần trước, bởi vì hắn căn bản không phải bị bệnh. Thò tay lấy ngọc bội đưa cho nàng, hắn nói: "Cái này, người giữ đi."

Linh Khuyết cả kinh: "Trả lại cho ta?" Sáng nay hắn nói muốn xem, cho nên cố ý gọi người tới mượn đồ, nhưng chỉ mới một ngày đã trả lại.

"Ừ." Hắn gật đầu, giúp nàng mang lên.

Hắn muốn dùng miếng ngọc bội này để hù Bối Thiên Sùng, hiện tại sự việc đã xong, hắn đương nhiên sẽ trả về chủ cũ.

Đưa tay vuốt ve mặt ngoài của ngọc bội, nàng đột nhiên nghĩ tới tương lai. Thoáng chần chờ, nàng cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Vu Tu Dung... Không ở đây?"

Hắn đưa mắt nhìn vào bên trong, nói: "Đang ở đây."

Thượng Trang nghe vậy không khỏi cả kinh, nàng không muốn Linh Khuyết hiểu lầm nên mới trốn đi, hắn thì ngược lại nói thẳng nàng đang có mặt. Thượng Trang cắn môi, thật tức chết nàng mà.

Linh Khuyết theo ánh mắt của hắn mà nhìn, nội tâm rõ ràng vài phần. Nụ cười trên gương mặt biến mất, nàng im lặng một lúc mới đứng lên: "Vậy ta về trước." Nói xong, nàng xoay người rời đi, đi được mấy bước thì đột nhiên dừng lại, quay đầu, thấp giọng, "Có thời gian rảnh thì tới Khánh Hợp Cung của ta, ta... Ta pha trà ngon đợi ngài."

Dứt lời, nàng cúi đầu bỏ chạy.

Bên ngoài, không khí đã trở nên lạnh lẽo. Linh Khuyết cảm thấy chớp mũi có chút ê ẩm, ẩm áp dần dần mất đi, chua xót đi xuống bậc thang. Nàng giành được vị trí Thực Viện, trở thành phi tử của hắn nhưng lại vĩnh viễn không thể tới gần. Phải, trái tim hắn vẫn cách xa nàng như vậy.

Hôm nay không giống lúc trước, nàng không thể mỗi ngày đều gặp người nàng yêu. Chỉ là, nàng hỏi hận sao?

Không, nàng không hận. Con đường này là chính nàng chọn, hiện tại chỉ còn cách tiếp tục.

Lại có cơn gió thổi tới, Linh Khuyết kéo chặt y phục, chậm rãi hồi cung.

Thời điểm Thượng Trang từ nội thất đi ra, Linh Khuyết đã rời đi, một mình Nguyên Duật Diệp nằm trên giường. Thấy nàng, hắn không nói chuyện, chỉ lặng lẽ nhìn.

Nàng có chút tức giận, nhưng nguyên nhân xuất phát từ đâu nàng lại không nói rõ.

"Đến đây ngủ đi." Hắn chỉ vào vị trí bên cạnh.

Thượng Trang nào cảm thấy buồn ngủ, vì thế đành phải nói: "Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi, ta khát nước rồi, đi uống ly trà trước." Nói xong, nàng không thèm nhìn hắn, xoay người ra ngoài.

Ngồi một lúc lâu, ngay cả trà trong ấm cũng nguội lạnh, nàng mới đứng dậy đi vào.

Hắn quả thật rất mệt, hơn nữa trên người lại có vết thương, cho nên vừa nhắm mắt liền chìm vào giấc.

Thượng Trang tiến lên giúp hắn chỉnh lại chăn, thân thể hắn bỗng nhiên khẽ động, bàn tay rộng lớn nắm chặt tay nàng không buông.

Hôm sau là mười sáu tháng giêng, mấy ngày nghỉ buồn chán dài dòng cuối cùng cũng qua, tất cả đều trở lại quỹ đạo bình thường.

Thời điểm tỉnh dậy, thấy Trương công công đứng đầu giường, Thượng Trang hoảng sợ, vội ngồi dậy hỏi: "Công công có chuyện gì sao?"

Trương công công hoàn hồn, vội hỏi: "Nương nương, Hoàng Thượng vẫn chưa tỉnh, nô tài không biết có nên đánh thức ngài ấy hay không?"

"Giờ nào rồi?" Nàng nhíu mày hỏi.

"Hồi nương nương, đã là giờ Mẹo." Trương công công nhìn qua giường của Nguyên Duật Diệp, chần chờ một lúc mới nói, "Không bằng nô tài kêu các vị đại nhân trở về, nói long thể Hoàng Thượng không khỏe, phải nghỉ ngơi một ngày được không?"

Thượng Trang nhíu mày, đêm qua thời điểm Dương Thành Phong nói không thượng triều, Nguyên Duật Diệp đã không đồng ý, hôm nay khẳng định sẽ không thay đổi ý kiến. Nàng thở dài, nói: "Hoàng Thượng tới giờ tào triều rồi."

Trương công công không khỏi kinh ngạc, lại thấy hắn bên kia đột nhiên mở mắt, lên tiếng: "Hầu hạ bẩm thay y phục."

Bất đắc dĩ, Trương công công đành phải gật đầu, lui xuống kêu cung nhân vào hỗ trợ.

Thượng Trang qua دیو hắn đứng dậy, một mặt hỏi: "Hoàng Thượng ổn chứ?"

Hắn quay đầu, cười hỏi: "Sao có thể ổn được? Cảm nhiễm phong hàn đáng lẽ phải nghỉ ngơi, đúng không?" Nói xong, hắn ngồi dậy.

Thượng Trang ra ngoài lấy y phục phủ thêm cho hắn, lại nghe hắn nói: "Cứ để Trương công công làm, nàng đừng để mệt mỏi."

Lúc này, cung nữ tiến vào hầu hạ hắn thay long bào, thời điểm được دیو đứng dậy, hắn lại nói: "Mấy ngày tới nếu nàng có thời gian thì qua đây thăm thăm."

Thượng Trang "A" một tiếng, còn chưa kịp hoàn hồn thì hắn đã ra ngoài.

Qua một lúc, nghe âm thanh bên ngoài nhỏ giọng, nàng mới gọi cung nhân vào, rửa mặt chải đầu đơn giản rồi về Cảnh Nhân Cung.

Phục Linh thấy nàng trở về liền ra tiếp đón, một mặt hỏi: "Hôm nay tiểu thư có qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu không?"

Thượng Trang nhìn nàng ấy, cau mày: "Đương nhiên là đi, nào có đạo lý không đi chứ?"

Phục Linh gật đầu, sau đó lại nhỏ giọng bên tai một phen.

Thượng Trang nắm chặt hai tay, cảm thấy sự tình rất cuộc cũng sáng tỏ.

Linh Khuyết tắt đèn muộn là vì lo cho bệnh tình của Nguyên Duật Diệp, nhưng còn người kia...

Khóe miệng cong lên, Thượng Trang nhìn Phục Linh, nói: "Người đi lấy khăn tay tới cho bản cung, sau đó chúng ta qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu."

Lúc này Phục Linh mới phát hiện hai tay nàng trống không, có điều đêm qua tiểu thư nhà mình ở lại Càn Thừa Cung, khăn tay đã chạy đi đâu nàng đương nhiên không định hỏi nhiều. Gật đầu, Phục Linh vội vàng chạy vào phòng.

Huyền Chu quét dọn đại sảnh đúng lúc đi ra, nhìn thấy Thượng Trang đứng trong nội viện thì vội vàng hành lễ, sau đó mới lui xuống.

Đêm qua Phục Linh nói Huyền Chu đã ngủ sớm, sự tình hẳn không liên quan, cho nên Thượng Trang chỉ nhìn nàng ta, cũng không gọi nàng ta quay lại.

Phục Linh cầm khăn tay đi ra, thuận miệng hỏi: "Tiểu thư không vào thay xiêm y sao?"

Thượng Trang lắc đầu, xoay người ra ngoài.

Phục Linh vội đuổi theo, lại nói: "Sắp tới tiệc mừng thọ của Thái Hậu, nghe nói các vị Vương gia đều sẽ hồi kinh." Nàng lặng lẽ quan sát tiểu thư nhà mình, về chuyện của Nguyên Chính Hoàn, nàng không thể trực tiếp nói thẳng, bản thân chỉ có thể mơ hồ nói vậy.

Thượng Trang làm sao nghe không hiểu ý của Phục Linh? Nàng nâng bước lên kiệu, nói: "Đúng vậy, Vương gia cũng đã hồi kinh." Chỉ một câu nói, không hề nhiều lời, nàng đã buông màn kiệu xuống.

Cỗ kiệu được nâng lên, Phục Linh không khỏi run sợ. Vương gia thật sự đã quay về, vậy... Tiểu thư nàng ấy...

Nhưng vừa rồi một chút khác thường cũng không có, Phục Linh lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều, nhanh chóng nâng bước đuổi theo.

Đến Úc Ninh Cung, mọi người đều chủ động tới bắt chuyện, Thượng Trang chỉ kể lại đơn giản bệnh tình của Nguyên Duật Diệp. Thời điểm Thái Hậu tới, nghe các nàng bàn việc này cũng thuận miệng hỏi vài câu.

Thượng Trang chỉ nói không có gì trở ngại, Thái Hậu nghe xong cũng không hỏi nhiều.

Nàng không khỏi đưa mắt nhìn Mộ Dung Vân Khương, nàng ấy chỉ lặng lẽ cúi đầu uống trà, không hề nhìn nàng. Xem ra, tối qua sau khi về Quán Sư Cung nàng ấy không nói ra chuyện đó, có lẽ nàng nên cảm kích nàng ấy.

Linh Khuyết đưa mắt nhìn nàng, trong lòng toàn là ghen ghét.

Thượng Trang đón nhận ánh mắt đó, cảm xúc hiện tại khó mà nói rõ, nàng còn tưởng hai người sẽ trở thành bằng hữu, nhưng hiện tại bọn họ cùng theo một chỗ, khẳng định không thể thân thiết.

Cho dù nàng không tranh giành, nàng ấy cũng chưa chắc sẽ buông tha nàng.

Mọi người ngồi được một lát, bên ngoài có thái giám tiến vào, bẩm báo: "Hồi Thái Hậu, Hoàn Vương điện hạ đã tới."

Thượng Trang giật mình, ánh mắt bất giác nhìn ra phía cửa, nơi đó hiện tại không có nhân ảnh nào.

Nàng thật sự muốn cười, ở đây nhiều phi tử như vậy, y sao có thể xuất hiện?

Nghe thế, Thái Hậu ngược lại có chút cao hứng, đứng lên nói: "Ai gia và Hoàn Vương đã lâu không gặp, các người trở về đi." Nói xong, bà ta được Ti Y dìu ra ngoài.

Thái giám cũng đi theo, trong phòng chỉ còn lại chúng phi tần. Mọi người đều đứng dậy, vừa đi vừa sôi nổi bàn tới thọ thần của Thái Hậu.

Thượng Trang không khỏi nghi hoặc, quan hệ giữa Nguyên Chính Hoàn và Thái Hậu xem như không tệ, nhưng với tình hình hôm nay, y tới gặp bà ta để làm gì?

Nàng lắc đầu, có lẽ bản thân đã nghĩ quá nhiều. Hiện tại nàng là người của Nguyên Duật Diệp, mà Thái Hậu cũng là người thông minh, hẳn biết chính mình đang làm cái gì. Bọn họ gặp nhau có lẽ chỉ để nói việc nhà.

Thượng Trang đứng dậy đi ra ngoài, Phục Linh tiến lên dịu dàng, hỏi: "Tiểu thư muốn hỏi cung sao?" Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, lại nhỏ giọng, "Nô tỳ vừa nhìn thấy Vương gia."

Nàng biết ở nơi này tốt nhất không nhắc tới y, nhưng hôm nay gặp mặt lại nhìn không được mà mở miệng. Dù sao bản thân cũng từng ở cạnh Nguyên Chính Hoàn một đoạn thời gian, lúc ở Vương phủ, mọi người đối với nàng đều rất khách khí.

Wang gia thật sự là người tốt.

Thượng Trang không hề dừng bước, chỉ thấp giọng hỏi: "Y khỏe chứ?"

"Vâng." Phục Linh gật đầu, "Trông bề ngoài cũng rất tốt, nô tỳ chỉ nhìn từ xa, Mạc thị vệ cũng rất tốt."

Vậy sao?

A, tốt là được rồi.

Nàng khẽ cười, nâng bước đi về phía trước.

Phục Linh theo sau, lại hỏi: "Tiểu thư, người nói xem Vương gia tới tìm Thái Hậu để làm gì?"

Thượng Trang có chút kinh ngạc, trừng mắt nhìn nàng ta, trách mắng: "Lời này ngày sau không được nói."

Phục Linh le lưỡi, bộ dáng không hề sợ hãi.

Hai người đi rất chậm, Thượng Trang bắt gặp quay đầu nhìn nữ tử cùng cung nữ đi phía sau. Nàng hít một hơi thật sâu, đầu ngón tay khẽ chạm vào khăn lụa giấu trong tay áo. Hôm qua Nguyên Duật Diệp ho ra máu, nàng liền cẩn thận giấu khăn tay đi, thậm chí sau này sẽ có tác dụng.

"Phục Linh, lát nữa bốn cung muốn qua Càn Thừa Cung." Thượng Trang cố ý lớn tiếng.

Phục Linh ngược mắt nhìn nàng, cười nói: "Tiểu thư đi ngay đi." Tiểu thư và Hoàng Thượng tốt là hi vọng của nàng, cũng là hi vọng của thiếu gia.

Nhưng còn Vương gia thì sao?

Phục Linh trầm lắng đầu, nàng không biết.

Thượng Trang lại nói: "Người về Cảnh Nhân Cung một chuyến, cầm mấy chiếc khăn tay qua Càn Thừa Cung." Thời điểm nói lời này bọn họ đã tới cửa lớn của Úc Ninh Cung.

Phục Linh không khỏi kinh ngạc, khăn tay không phải sáng nay nàng đã đưa nàng ấy rồi sao? Vừa định mở miệng thì lại nghe Thượng Trang nói: "Khăn của bốn cung tới qua đã bị bẩn."

Đây là sự thật, người ngoài tuy nghe không hiểu, nhưng đối phương nghe xong hẳn vô cùng rõ ràng.

Nói tới đây, ngón tay nàng buông lỏng, cái khăn dính máu từ trên người rơi xuống. Nàng chỉ liếc nhìn một cái, cũng không có ý định dừng bước, chỉ nhanh chóng rời đi.

Ra tới bên ngoài, Thượng Trang mới dừng lại. Phục Linh tuy kinh ngạc nhưng không nhiều lời.

Thượng Trang quay đầu, thấy Từ Chiêu Nghi cúi người kiểm tra cái khăn, vừa nhìn một cái, sắc mặt liền thay đổi.

Quả nhiên là nàng ta!

Phục Linh còn chưa rõ ràng chuyện gì đã thấy Thượng Trang dứt khoát xoay người nhìn Từ Chiêu Nghi, lộ vẻ kinh hoàng: "A, khăn tay của ta." Nói xong, nàng liền tiến tới giật lấy, cười giải thích, "Hôm qua không cẩn thận cắt trúng tay, lại quên vứt nó, để tỳ tỳ chê cười rồi."

Sắc mặt Từ Chiêu Nghi vẫn vô cùng khó coi, chỉ miễn cưỡng cười nói: "Muội muội sao lại không cẩn thận như vậy? Không sao chứ?"

"Không sao, không có chuyện gì." Dứt lời, nàng liền cùng Phục Linh vội vàng rời đi.

Từ Chiêu Nghi cả kinh đứng đấy, sắc mặt ngày càng tái nhợt.

Đi được một đoạn, Phục Linh cuối cùng cũng nhìn không được, hỏi: "Tiểu thư bị thương ở đâu? Mau để nô tỳ xem xem." Nói xong, nàng liền kéo tay Thượng Trang, nhưng cẩn thận quan sát lại không tìm thấy bất cứ vết thương nào, cho dù chỉ là một ít.

Thượng Trang khẽ cười: "Yên tâm, bốn cung không bị thương."

"A." Phục Linh cả kinh kêu lên, tiểu thư không có vết thương mới là vấn đề, không lẽ nàng ấy nói sao? Nhưng trên khăn quả thật có dính máu, điểm này

nàng tuyệt đối không nhìn lầm.

Thượng Trang xoay người lên kiệu, Phục Linh còn định mở miệng hỏi thì màn che đã buông xuống, nàng chỉ đành nuốt lời định nói trở về.

Thượng Trang nhìn khăn lụa trong tay, trầm tư suy nghĩ.

Đêm qua, người phái sát thủ tới giết nàng khẳng định là Từ Chiêu Nghi. Nếu không phải lo cho thương thế của Nguyên Duật Diệp, nàng ta không thể thức trắng đêm không ngủ. Nàng ta không dám tới Càn Thừa Cung thăm hỏi, chỉ có thể nghe ngóng. Mà vừa rồi nàng nói mình bị thương nên mới để khăn tay dính máu, nàng ta chỉ hỏi thăm vài câu nhưng ánh mắt lại không nhìn hai tay của nàng.

Chỉ có một cách lý giải, đó là nàng ta biết tay nàng căn bản không hề bị thương, nàng ta biết rõ máu này là của Nguyên Duật Diệp.

Thượng Trang siết chặt khăn tay, thật đáng tiếc, nàng không có bất kỳ bằng chứng nào. Nàng không biết Từ Chiêu Nghi vì sao lại muốn giết nàng, từ lúc quen biết, nàng và nàng ta tuy đối chọi gay gắt, nhưng lý do này đủ để nàng ta phái sát thủ giết nàng hay sao?

Nàng thật sự không hiểu nổi.

Cho nên, nàng phải chậm rãi suy nghĩ.

Cổ kiệu đã tới Cảnh Nhân Cung, Phục Linh đỡ Thượng Trang hạ kiệu, đúng lúc thấy Huyền Chu chạy tới, nói: "An Lăng địa nhân phái người mang tổ yến vào cung, nói là cho người bồi bổ thân thể."

Thượng Trang giật mình, vội hỏi: "Huynh ấy còn nói gì không?"

"Không có, nương nương, nô tỳ thấy tất cả đều là tổ yến thượng hạng." Huyền Chu nói cười vui vẻ.

Thượng Trang cũng cười, An Lăng Tề quả thật rất quan tâm nàng, nàng vẫn nhớ thời điểm còn sống trong phủ, thiếu gia luôn hòa ái gần gũi, chỉ là lão gia và phu nhân lại không thích hấn thân thiết với nàng. Về sau thiếu gia rời nhà nhiều năm, nàng và hấn không còn gặp lại nhau nữa.

Hôm nay, nàng gọi hấn một tiếng "Ca ca", hấn thật sự dùng thân phận của một vị huynh trưởng đối đãi với nàng hay sao?

"Nương nương có muốn nô tỳ đi làm một ít cho người dùng thử không?" Huyền Chu cười hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, gật đầu đáp: "Được."

Phục Linh cũng cười: "Tiểu thư, thiếu gia thật tốt, hiện tại cuộc sống của tiểu thư hạnh phúc, tất cả mọi người đều yên tâm." Nàng nói mọi người nhưng không chỉ rõ.

Hai người vào trong, Thượng Trang lấy khăn tay trên người đưa cho Phục Linh, lệnh nàng vút vào huân lò.

Phục Linh lúc này mới nhớ tới chuyện cái khăn, tuy trên đường thấy nàng không chịu thương tổn nhưng lòng vẫn vô cùng lo lắng. Nàng xoay người đóng cửa lại, liền to gan hỏi: "Tiểu thư có phải bị thương ở đâu nhưng giấu nô tỳ không?"

Ngước mắt nhìn cung nữ trước mặt, Thượng Trang lắc đầu, thở dài: "Là Hoàng Thượng bị thương."

Lời vừa nói ra, Phục Linh sợ tới mức sắc mặt thay đổi, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng không phải nhiễm phong hàn sao?" Nàng biết bản thân lớn tiếng, vì vậy vội che miệng lại, chống lớn hai mắt nhìn tiểu thư nhà mình.

Thượng Trang gật đầu, việc này nàng không định giấu Phục Linh, nếu ngay cả người bên cạnh nàng cũng không thể nói thật, vậy nàng sẽ cảm thấy rất bi ai.

Quả nửa ngày, Phục Linh mới hoàn hồn, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng... Không sao chứ?"

"Hoàng Thượng vì cứu ta mà dính một thương." Thời điểm nói lời này, Thượng Trang lại lo lắng, sáng nay hấn phải thượng triệu sớm, cũng không biết rốt cuộc có chịu đựng được không.

Phục Linh càng nghe càng cảm thấy khiếp sợ, vội vàng kéo nàng, cắn răng hỏi: "Là ai muốn làm hại tiểu thư? Lần này nô tỳ sẽ đi nói với thiếu gia." An Lăng Tề đối với tiểu thư thế nào nàng thấy rất rõ, nếu thiếu gia biết chuyện, khẳng định sẽ đi tìm người nọ tính sổ.

Thượng Trang bị bộ dáng của Phục Linh chọc cười, dù cho An Lăng Tề muốn giúp nàng thì hấn cũng chỉ là ngoại thần, sao có thể quản chuyện của hậu cung?

Thấy nàng im lặng, Phục Linh lại nói: "Không, vẫn là trực tiếp nói với Hoàng Thượng."

Thượng Trang kinh hãi, vội mắng: "Không được nói lung tung biết chưa?"

Đừng nói hiện tại nàng không có chứng cứ trong tay, cho dù có nàng cũng sẽ không để Nguyên Duật Diệp tham dự, hấn có thể bảo vệ nàng, nhưng hấn không thể vì nàng mà duỗi tay động tới bất cứ một phi tần nào.

Trừ phi đối phương tự mình lòi đuôi, nếu không hấn thân là hoàng đế, hấn sẽ không nhúng tay vào tranh đấu hậu cung. Ai cũng biết phía sau một phi tần đều có gia tộc vững mạnh, không thể tùy tiện động tới.

"Tiểu thư..."

Thượng Trang im lặng, nàng bất động nhưng sát thủ vẫn tìm tới, còn liên lụy Nguyên Duật Diệp bị thương, càng nghĩ nội tâm nàng càng không thoải mái. Đem qua, nhìn thấy trường kiếm kia, hấn ôm nàng xoay người, còn đẩy nàng ra.

Trong lòng không khỏi chấn động, hấn đẩy nàng ra...

Cho dù nàng tránh được hay sau lưng hấn có mũi kiếm tương tự, hấn vẫn sẽ làm như vậy, hấn thậm chí đã chuẩn bị tinh thần bị trường kiếm đâm tới, nếu không sao hấn lại có hành động như vậy?

Thượng Trang cắn răng.

Có rất nhiều chi tiết hiện tại ngấm lại, nàng dường như không hề rõ ràng.

Hấn thật xứng bậy, chẳng lẽ không biết chính mình hiện tại là hoàng đế rồi sao?

Nàng thật muốn cười, đúng thế, Nguyên Duật Diệp sao có thể xứng bậy như vậy?

Phục Linh thấy nàng im lặng thì không nói thêm, chỉ đứng bên cạnh hầu hạ.

Qua một lúc lâu, Huyền Chu cẩn thận mang tổ yến vào đặt xuống bàn, cười nói: "Nương nương dùng thử đi."

Thượng Trang "Ừ" một tiếng, thời điểm đưa tổ yến đến bên miệng, nàng như nhớ tới chuyện gì đó, ngẩng đầu hỏi: "Đúng rồi, An Lăng đại nhân đưa tới bao nhiêu tổ yến, có đủ tặng tất cả chủ tử trong cung không?"

Huyền Chu không khỏi kinh ngạc: "Đủ thì đủ, chỉ là nương nương, tổ yến này đều là thượng hạng..."

Thượng Trang cắt ngang lời nàng ta: "Không sao, cứ theo lời của bọn cung, tặng hết đi."

Thấy nàng đã mở miệng, Huyền Chu cũng không nói gì thêm, gạt đầu lui xuống.

Phục Linh thắc mắc hỏi: "Tiểu thư tại sao phải làm vậy?"

Buông thìa trong tay, nàng thấp giọng: "Hậu cung hiện tại có ai mà không biết ta được Hoàng Thượng sủng ái nhất? Tặng bọn họ ít đồ, sau đó có thể nhận về một vài thứ."

"Tiểu thư muốn đồ của các nàng làm gì?" Phục Linh thật sự không hiểu.

Thượng Trang lắc đầu: "Chuyện này ngươi không cần biết, chỉ cần đưa đồ đi là được."

Nàng tặng tổ yến, trong lòng không hề sợ sẽ gặp chuyện không may, hôm nay nàng là phi tần được sủng ái nhất, một sủng phi như nàng sẽ không xuống tay với những người khác. Bên phía Hoàng Hậu, nếu nói nàng hãm hại trung cung để leo lên vị trí đó thì còn nghe được, nhưng nàng tin Mộ Dung Vân Khương không phải người như vậy, bởi vì đồ nàng đưa tới nàng ấy khẳng định sẽ không động tay chân.

Hai người ở trong phòng đợi một lát, bên ngoài lại có tiếng người lớn tiếng: "Hoàng Hậu nương nương giá lâm!"

Đưa mắt nhìn Phục Linh, Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ quái, đang êm đẹp Mộ Dung Vân Khương tới đây làm gì? Nghĩ nghĩ, nàng chỉ có thể đứng dậy ra ngoài nghênh giá.

Mộ Dung Vân Khương được Thanh Nhi dìu vào, thấy chén tổ yến trên bàn liền cười nói: "Xem ra bọn cung tới không đúng lúc, Vu Tu Dung đang ăn gì vậy?"

Thượng Trang vội nói: "Nương nương nói gì vậy, thỉnh người." Thấy nàng ấy ngồi xuống, nàng mới tiếp tục, "Đây là tổ yến ca ca đưa tới, thần thiếp định lát nữa mang qua cho nương nương, không ngờ người đã tới đây rồi."

Thanh Nhi lộ vẻ không vui, nghe Mộ Dung Vân Khương nhẹ giọng: "Vậy bọn cung cảm ơn người trước, chỉ là bọn cung xưa nay không ăn tổ yến."

Thượng Trang cười cười, xoay người nói: "Phục Linh, đi nói với Huyền Chu trong cung của nương nương đã có, không cần đưa qua." Hoàng Hậu đã không cần, vậy cũng tốt.

Nhìn Phục Linh ra ngoài, Thượng Trang mới xoay người, nghe Mộ Dung Vân Khương nói: "Ngồi đi." Thấy Thượng Trang đã ngồi xuống, nàng mới tiếp tục: "Hôm nay bọn cung tới là có chút lời muốn nói với Tu Dung."

"Mời nương nương." Kỳ thật nàng cũng muốn biết Hoàng Hậu tới đây để làm gì.

Mộ Dung Vân Khương nhìn nữ tử trước mặt, thấy nàng vẫn bình tĩnh thong dong, thong dong tới mức khiến nàng kinh ngạc. An Lăng Vu, nàng ấy là người nàng không thể lý giải. Ca ca từng nói nàng ấy là nữ tử tâm kế, nhưng bây giờ quan sát, nàng ấy quả thật vậy sao?

Mộ Dung Vân Khương nhìn thẳng Thượng Trang, mở miệng: "Chuyện tối qua bốn cung không nói cho ai nghe hết, Vu Tu Dung là người thông minh, chuyện người hậu cung chuyên sùng không sống được lâu dài hẳn biết rõ."

Thanh Nhi không khỏi kinh ngạc, nàng thật không ngờ tiểu thư nhà mình tới đây để nói việc này. Nàng ấy hiện tại là trung cung, trong mắt mọi người, nàng ấy là một Hoàng Hậu hiền lương thực đức, nàng ấy chỉ cần đứng yên đưa mắt nhìn, không cần nói, cũng không cần làm gì cả.

Thượng Trang sao có thể không biết hành động của mình tối qua khiến Hoàng Hậu mất hết mặt mũi. Nói tối cùng, nàng chẳng qua chỉ là phi tử, mà nàng ấy mới là chủ tử của nơi này.

Đối với nàng, Mộ Dung Vân Khương vừa là địch cũng vừa là bạn, hôm nay nàng ấy không đứng ra không đại biểu cho chuyện nàng ấy không để bụng.

Thượng Trang mỉm cười yếu ớt, cúi đầu: "Vâng, đa tạ nương nương nhắc nhở, thần thiếp khắc ghi trong lòng."

Không biết vì sao, Thượng Trang lại cảm thấy hành động của Mộ Dung Vân Khương lúc này không phải vì Nguyên Duật Diệp, nàng ấy dường như cảnh cáo nàng là vì muốn nói nàng biết nàng ấy mới là Hoàng Hậu.

Mộ Dung Vân Khương đứng lên, mở miệng: "Người chiếu cố Hoàng Thượng một đêm cũng mệt mỏi rồi, hôm nay nghỉ ngơi đi." Ngụ ý là nàng không cần phải qua Càn Thừa Cung.

"Vâng." Thượng Trang đáp.

Bên chỗ Nguyên Duật Diệp đã có Trương công công, hướng hồ cho dù nàng không đi, hẳn cũng không kêu bất cứ phi tần nào tới, điểm này nàng không cần lo lắng.

Lúc này Mộ Dung Vân Khương mới cảm thấy thỏa mãn: "Vậy bốn cung về trước."

"Cung tiễn Hoàng Hậu nương nương."

Đội nữ tử rời đi, Phục Linh mới tiến vào, oán trách: "Tiểu thư, Hoàng Hậu sao có thể làm vậy? Ngai ấy sao có thể nói người không được qua chỗ Hoàng Thượng?"

Thì ra lời Mộ Dung Vân Khương vừa nói nàng ấy nghe thấy hết.

Thượng Trang mỉm cười: "Hoàng Hậu không tới, hôm nay ta cũng không định qua Càn Thừa Cung."

"Tiểu thư..." Phục Linh cả kinh, tiểu thư không đi là vì hôm nay Vương gia tiến cung hay sao? Có điều câu hỏi này nàng đương nhiên sẽ không hỏi.

Hai người ngồi một lát, Huyền Chu đi vào nói đã đưa tới các cung.

Tối tối, Thượng Trang nghe nói Từ Chiêu Nghi đã qua Càn Thừa Cung hai lần, đúng lúc Nguyên Duật Diệp đang nghỉ ngơi, cho nên Trương công công không cho vào.

Tuy không nhìn rõ sắc mặt của nàng ta nhưng Thượng Trang tin nàng ta bị dọa tới mức không nhẹ. Hoàng đế tránh mặt không muốn gặp ai, người khác sẽ không nghĩ nhiều, nhưng nàng ta thì khác.

Dùng xong bữa tối, Từ Chiêu Nghi tới.

Thượng Trang nhếch miệng cười, kêu Phục Linh cho nàng ta vào.

Cung nữ theo sau nàng ta cầm theo một cái hộp hoa lệ. Vừa vào cửa, Từ Chiêu Nghi liền cười nói: "Vu muội muội thật khách khí, đúng lúc chỗ bốn cung có hộp bánh phù dung, là Hoàng Thượng ban thưởng, chỉ là bốn cung không ăn đồ ngọt, hôm nay mượn hoa hiến Phật, hi vọng muội muội đừng ghét bỏ." Nói xong, nàng ta ra hiệu cho cung nữ tiến lên.

Thượng Trang biết nàng ta có chuyện tới tìm mình nên mới tìm lý do, mà nàng cũng không có ý định vạch trần. Mặc kệ thế nào, nàng chỉ cần đồ của Từ Chiêu Nghi.

Nhận thêm xiêm y từ tay Phục Linh, Thượng Trang vừa cười vừa nói: "Chiêu Nghi tỷ tỷ thật khách khí, chẳng qua là chút tỏ yến lại đổi được vật trân quý như vậy, là muội hưởng lợi mới đúng." Ngay cả đồ hoàng đế ban nàng ta cũng lấy ra, nàng ta đúng là bỏ hết cả tiền vốn.

Từ Chiêu Nghi vội đáp: "Sao lại nói lời xa lạ như vậy?"

Thượng Trang chỉ mỉm cười.

Từ Chiêu Nghi ngồi xuống, chần chờ một lúc lâu mới mở miệng hỏi: "Nghe nói Hoàng Thượng đang... Nhiệm phong hàn, không biết hôm nay ngài ấy thế

nào rồi?"

Thượng Trang lộ vẻ kinh ngạc: "Tỷ tỷ chưa qua thăm Hoàng Thượng sao?"

"Đi rồi nhưng Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi, ta không vào được."

Thượng Trang nắm chặt hai tay thành nắm, bây giờ biết sợ rồi sao? Nàng ta là phi tần của Nguyên Duật Diệp, nếu hấn có mệnh hệ gì, nàng ta đừng hòng yên ổn.

Nàng thành thật đáp: "Tôi qua không tốt lắm, chỉ là hôm nay muộn cũng chưa qua Càn Thừa Cung, thật không biết tình hình bên đó thế nào."

Sắc mặt Từ Chiêu Nghi càng khó coi, nhưng lúc này không tiếp tục hỏi nhiều. Ngồi thêm một lát, nàng ta mới cùng cung nữ rời đi.

Phục Linh đi tới, cười nói: "Tiểu thư, Từ Chiêu Nghi này thật kỳ lạ, những người khác chỉ sai cung nhân qua đáp lễ, chỉ mình nàng ta tự mình tới đây, lần trước không phải vênh váo lắm sao?" Hôm nay tiểu thư được sủng ái, thái độ của mọi người quả nhiên không giống lúc trước.

Thượng Trang đưa mắt nhìn ra cửa, nói: "Hộp bánh phù dung này là đồ tốt"

Đột nhiên nghe một câu không liên quan, Phục Linh run sợ, chỉ biết gật đầu.

Thượng Trang đứng dậy, hiện tại Từ Chiêu Nghi đang ở trong cung, nàng không cần phải sợ nàng ta. Hắc y nhân hôm qua là nam tử, nếu không Nguyên Duật Diệp cũng không tưởng đó là Mạc Tầm, vì vậy nàng chỉ có thể từ trên người Từ Chiêu Nghi tìm cái mùi thơm thuộc về nữ tử kia, là hủ bao, hay là túi thơm? Những thứ đó không phải chuyện chính, nàng biết lúc này Từ Chiêu Nghi không thể hại nàng giống đêm Nguyên Tiêu đó.

Ánh mắt dừng trên hộp bánh phù dung.

Bí mật cất giấu phía sau, nàng không thể phớt lờ. Nàng sẽ không để nàng ta có thêm cơ hội.

Nàng không muốn chủ động đối phó một người, nhưng vì sinh tồn, nàng không thể không phản kích.

Cả ngày hôm nay Thượng Trang không qua Càn Thừa Cung.

Sang hôm sau, Trương công công vội vàng tới, hành lễ với nàng rồi nói: "Nương nương, Hoàng Thượng phái nô tài tới hỏi người có thời gian không."

Phục Linh nghe xong liền giật mình, nhưng Thượng Trang chỉ cười nhẹ.

Khi đó trước khi rời đi hấn có nói khi nào rảnh thì qua Càn Thừa Cung, kết quả nàng lại không đi. Giờ phút này kêu Trương công công, hấn có ý gì, nàng thật sự không hiểu?

Thượng Trang trả lời: "Công công về hỏi báo với Hoàng Thượng, cứ nói bốn cung không khỏe."

"Tiểu thư..." Phục Linh kinh ngạc.

Thượng Trang ra hiệu ý bảo nàng không cần phải nói, mấy ngày nay nàng đã quá bị chú ý, hiện tại nên trầm thấp xuống rồi. Lời Mộ Dung Văn Khương nói không phải không có đạo lý.

Trương công công rời đi, không còn quay lại nữa.

Phục Linh không khỏi lo lắng nhưng Thượng Trang lại coi như không có chuyện gì.

Hôm sau là thọ thần của Thái Hậu.

Sáng sớm Thượng Trang đã thức, bởi vì hôm nay có tiệc tối nên buổi sáng không cần qua Úc Ninh Cung thỉnh an.

Rửa mặt xong, Thượng Trang liền kêu Phục Linh mang hộp bánh phù dung kia tới.

Phục Linh cau mày: "Tiểu thư, buổi sáng ăn mấy thứ này không tốt cho lắm."

Thượng Trang chỉ cười: "Ai nói ta muốn ăn? Người chỉ cần mang tới đây là được."

Bất đắc dĩ, Phục Linh đành phải đem đồ tới. Thượng Trang kêu nàng đóng cửa lại, sau đó lấy ngân châm tới.

Hộp bánh phù dung này là cống phẩm, cho nên được niêm phong, Thượng Trang cẩn thận đứt ngân châm qua khe nhỏ.

"Tiểu thư làm gì vậy?" Phục Linh kinh ngạc hỏi.

"Thử độc." Thượng Trang nhàn nhạt trả lời.

"A." Phục Linh không khỏi cả kinh hết lên, sau đó lập tức che miệng, nhìn chăm chăm ngân châm.

Thượng Trang tươi cười bình thản, tối nay hẳn sẽ là một đêm náo nhiệt. Sự tình nàng muốn làm cũng không tính là quá xấu, chỉ cần Từ Chiêu Nghi kia không có tâm hại nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Phục Linh

Cẩn thận rút ngân châm ra, Phục Linh vội đứng dậy, mở to hai mắt để nhìn. Một khắc đó, nàng không biết có phải bản thân hi vọng trong hộp điểm tâm không có độc hay không.

Cuối cùng Phục Linh "A" một tiếng.

Đầu ngân châm chậm rãi biến thành màu đen.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, thu hồi ngân châm, sau đó đưa cái hộp cho Phục Linh, thấp giọng: "Người xem, đây là độc gì?"

Phục Linh cẩn thận ngửi, lắc đầu: "Tiểu thư, đồ để trong hộp, không ngửi được mùi gì cả."

Thượng Trang nhú mày, ngửi không được, xem ra độc này có muốn lấy mạng của nàng không hiện tại vẫn chưa biết. Nghĩ nghĩ, nàng nói: "Cất đi, lát nữa trong tiệc tối hãy mang lên."

Phục Linh không khỏi sợ hãi, bật thốt lên: "Tiểu thư muốn làm gì?"

Thượng Trang đứng dậy, không đáp. Chẳng muốn làm gì cả, nàng cũng không muốn giả họa cho Từ Chiêu Nghi, nhưng món đồ này là nàng ta đưa tới, đây là sự thật.

Nếu nàng ta đã mượn hoa hiến Phật đem đồ Hoàng Thượng ban tặng đưa tới, vậy nàng cũng có thể đem nó tặng cho người khác.

Thượng Trang khẽ cười: "Nha đầu này ngày càng nhiều lời, nào có nhiều chuyện để hỏi như vậy, cất lại là được rồi."

Phục Linh vẫn nhìn nàng, thấp giọng: "Nô tỳ là lo cho người."

Thượng Trang đương nhiên không cần lo lắng, nàng xoay người, khẽ sát tai nàng ấy thấp giọng vài câu. Phục Linh căng lớn hai mắt, qua nửa ngày mới chậm rãi gật đầu.

Hai người đang nói chuyện, cửa lớn đột nhiên bị đẩy ra.

Thượng Trang kinh hãi, cung nhân nào lại to gan như vậy, nàng còn chưa mở miệng, là ai dám ngang nhiên xông vào như thế?

Phục Linh cũng cả kinh, đang muốn lên tiếng trách mắng nhưng vừa nhìn một cái, sắc mặt liền thay đổi.

Thượng Trang đưa mắt nhìn qua, thấy nam tử hiền ngang đi vào, thấy hai người đều mang thần sắc kinh ngạc, hẳn không khỏi nhú mi: "Hai người ở trong phòng lên lén lút làm gì thế hả?"

Thượng Trang vội hành lễ với hắn, Phục Linh cũng vậy.

Hắn tiến lên, trên mặt lộ vẻ không vui: "Trẫm không tới thì quả thật không biết Tu Dung của mình lại bận rộn như vậy. Sao thế, cùng nha đầu kia đóng cửa ở trong phòng to nhỏ gì hả? Có gì hay thì nói trẫm nghe một chút xem."

Lúc này không thấy Trương công công theo sau hắn, Thượng Trang không khỏi bật cười, đưa mắt ra hiệu cho Phục Linh ra ngoài trước, sau đó tiến lên đìu hần: "Tối nay là sinh thần của Thái Hậu, vốn cứ tưởng Hoàng Thượng sẽ không qua Cảnh Nhân Cung."

Hắn hừ một tiếng, qua ghế ngồi xuống.

Thượng Trang rót ly trà đưa tới, hắn không duỗi tay nhận, chỉ nói: "Đúng vậy, tối nay là thọ thần của Thái Hậu, nàng cao hứng sao?"

"Hoàng Thượng muốn nói chuyện gì?" Nàng ngược mắt nhìn hắn.

Hắn khẽ cười: "Trẫm là tranh thủ lúc rảnh rồi qua Cảnh Nhân Cung, không biết tối nay Tu Dung của trẫm ăn mặc gì để ra ngoài gặp người ta hả?" Hắn nói gặp người ta, nàng sao không hiểu người hắn ám chỉ đương nhiên là Nguyên Chính Hoàn.

Thượng Trang không để bụng, chỉ nói: "Hôm trước Từ Chiêu Nghi tới Cảnh Nhân Cung hỏi thăm long thể của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thật tàn nhẫn, cứ thế mà tránh không chịu gặp mặt."

Hắn đột nhiên bắt lấy cổ tay của nàng, cắn răng: "Người trăm muốn gặp không tới, trăm tức giận." Hắn nói nàng khi nào có thời gian thì tới, lại không ngờ nàng đúng thật không chịu đi. Hắn kêu Trương công công tới hỏi, lại nói nàng không có việc gì.

Hắn tức giận tới toàn thân đều đau nhức, nếu nàng đã không đi, vậy hắn cũng sẽ không tới. Nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn nhịn không được mà qua Cảnh Nhân Cung.

Nguyên Duật Diệp cắn răng, hắn không phục. Cánh tay khẽ dùng sức, thấy nữ tử đau tới nhủu mày, hắn cũng không buông tay.

Cảm giác có được nàng trong tay mới là sự chân thật nhất.

Huống hồ tới nay nàng có thể trông thấy người kia.

Nguyên Chính Hoàn không còn sống trong cung, có đôi lúc hắn cho rằng nam tử kia chỉ là một khách qua đường, là mặt trăng trong nước mà thôi. Nhưng tới hôm nay, sau khi hạ triều, hắn mới biết bản thân thật ngây thơ, y vẫn tồn tại, cho dù xảy ra chuyện gì, y vẫn luôn ở đây.

Chính mình dùng một tờ khế ước để giữ nàng bên cạnh, là thẻ bài hữu hiệu nhất, nhưng thật ra nó lại không có ý nghĩa gì, không phải sao?"

Thượng Trang cố gắng rút tay về nhưng không được, nàng bắt đắc dĩ, thấp giọng nói: "Xem ra thương thế của Hoàng Thượng đã khỏi hẳn, khí lực đã có thể lớn như vậy, ta nghĩ không cần qua Càn Thừa Cung thăm ngai nữa rồi."

"Nàng dám không tới?" Hắn khẽ quát.

Nào có chuyện dám hay không dám, nàng chỉ là để ý tới lời Mộ Dung Vân Khương nói mà thôi.

Nguyên Duật Diệp buông lỏng tay, lại kéo nàng vào lòng, nói nhỏ: "Lát nữa gặp y..."

"Không nhìn y, không cùng y nói chuyện, Hoàng Thượng còn lo lắng gì nữa?" Những điều này cho dù hắn không dặn dò, nàng cũng sẽ không quên trên người Nguyên Chính Hoàn còn có tình hoa.

Hắn cười nhạo một tiếng, lại nói: "Hôm qua y tới Khánh Hợp Cung."

Khánh Hợp Cung? Đi tìm Linh Khuyết sao?

Hắn tiếp tục: "Ta còn tưởng y sẽ tới Cảnh Nhân Cung trước. Là không dám, hay như thế nào nhỉ?"

Nàng khẽ than: "Lời này của Hoàng Thượng là có ý gì?"

Hắn lắc đầu: "Nếu sớm biết như thế, khi trước ta nên đồng ý lời cầu hôn của Mạc Tầm." Trong lời nói của hắn xen lẫn sự hối hận và tiếc nuối.

Thượng Trang hiểu, nếu không, sự tình Linh Khuyết trở thành công chúa Lê Quốc rồi gả cho hắn làm phi tử đã không xảy ra. Nàng uể oải cười, đúng vậy, những chuyện này có ai ngờ tới?

Hắn thương Linh Khuyết, cũng hi vọng Linh Khuyết không vì thân phận như vậy mà bị nhốt trong thâm cung cả đời.

Nếu có thể, hắn thà rằng không biết thân phận của nàng ấy.

"Xem ra Mạc thị vệ thật sự rất thích Linh Khuyết." Nghĩ tới Mạc Tầm, Thượng Trang không khỏi muốn cười, một người lạnh như băng kia chỉ có thể trong một khắc gặp người trong lòng mà nở nụ cười, cho dù chỉ là một chút.

Chỉ tiếc, khi đó Nguyên Duật Diệp không buông tay, bởi vì hắn để ý chuyện Mạc Tầm là người của Nguyên Chính Hoàn.

Mà Linh Khuyết cũng không đồng ý lấy người mình không yêu, đó mới là lý do lớn nhất.

Thượng Trang không khỏi tự hỏi, nếu đổi lại là nàng, cùng người mình không thích xuất cung, nàng sẽ đồng ý sao?

Có lẽ cho dù thế nào, nàng cũng sẽ không như thế mà xuất cung, nàng sẽ giống Linh Khuyết, nếu đã yêu thì sẽ yêu hết mình.

Cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa.

Thời điểm Linh Khuyết nói sẽ giúp nàng che giấu chuyện về ngọc bội, nàng liền biết Linh Khuyết là loại người phải có được nam tử mình thích.

Kỳ thật bọn họ rất giống nhau.

Nàng to gan theo ý Thái Hậu xuyên tạc đi chiếu chỉ vì bảo vệ y.

Đây là nguyện vọng sâu tận xương tủy, là điều nàng muốn, thứ cảm xúc này có lẽ là yêu.

"Vu Nhi." Hần thấp giọng gọi.

Thu hồi suy nghĩ, Thượng Trang cúi đầu, thấy Nguyên Duật Diệp nhíu mi, gương mặt dán chặt trên người của nàng, hần nhỏ giọng hỏi: "Nàng sẽ quan tâm ta sao?"

"Sẽ." Không chút chần chừ, nàng mở miệng đáp.

Hần cười yên lòng, cánh tay ôm lấy nàng khẽ dùng sức: "Thật tốt."

Đây là nam tử không tiếc mạng sống vì nàng, nhớ lại thời điểm hần bị thương, hần vẫn lo lắng hỏi nàng có phải muốn rời đi hay không, nàng nào có lý do không quan tâm hần chứ?

Quan tâm...

Thượng Trang cắn môi, bắt đầu từ khi nào, nàng lại đi học cách quan tâm hần vậy?

Có lẽ ngay chính nàng cũng không biết.

Cảm xúc, là một thứ vô cùng kỳ lạ.

"Vu Nhi." Hần lại gọi.

"Hửm?"

Hần dứt khoát nhắm mắt, nhỏ giọng: "Không thoải mái."

"Không thoải mái ở đâu?"

Hần nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, đặt lên ngực mình, nhưng không nói một câu. Lòng bàn tay Thượng Trang đặt trên người hần, cách lóp y phục cảm nhận được nhịp tim của nam tử vô cùng rõ ràng.

Thượng Trang khẽ động thân thể, mở miệng: "Nếu đã không thoải mái, vậy nằm trên giường nghỉ ngơi chút đi." Lúc này cách tiệc tối còn lâu, vẫn còn thời gian để hần nghỉ.

Nhưng Nguyên Duật Diệp lại bướng bỉnh không chịu buông tay: "Cứ ôm nàng như vậy."

Nàng không qua Càn Thừa Cung, hần thật sự tức giận, thờ hờn hờn mà đến, nhưng nhìn thấy nàng, hần đột nhiên không còn cảm thấy khó chịu. A, xem ra hần thật sự thua trước nàng. Hần không thể giữ được trái tim người hần yêu, cho nên chỉ có thể giữ người nàng bên cạnh.

Ở trong phòng một lúc, bên ngoài truyền tới thanh âm của Trương công công: "Hoàng Thượng, nên hồi cung dùng thuốc rồi."

Hần làm như không nghe thấy, vẫn nhắm chặt hai mắt.

"Hoàng Thượng..." Trương công công tiếp tục gọi, "Nương nương, Hoàng Thượng nên hồi cung dùng thuốc rồi."

Thượng Trang cúi đầu nhìn hần, mở miệng: "Công công đang gọi, ngài không nghe thấy sao?"

"Có nghe, thật phiền." Hần cắn răng.

Thượng Trang đẩy hần ra, hần ngược lại không còn dùng lực ôm nàng, mặc nàng diu mình ngồi dậy: "Nghe thấy sao không trở về?"

Hần tỏ vẻ bất đắc dĩ, đi được vài bước lại quay đầu nói: "Buổi tối đừng ăn mặc quá lộ liễu, miễn cho người kia nhìn thấy."

Thượng Trang ngậm miệng, vừa bực mình vừa cảm thấy buồn cười.

Hần lại nói: "An tĩnh một chút, tốt nhất là đừng nói chuyện."

Nguyên Chính Hoàn không nhìn thấy, chỉ cần nàng không nói lời nào, y sẽ không biết nàng cũng có mặt.

Thượng Trang còn chưa kịp đáp, hần đã xoa người ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Túy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 6-2: Phục Linh 2

Phục Linh tiến vào, vuốt ngực thờ phào nhẹ nhõm: "Đúng là hù chết nô tỳ."

Thượng Trang trừng mắt: "Có gì phải sợ? Đứng tỏ ra bản thân như vừa làm chuyện chột dạ vậy."

Phục Linh lè lưỡi, sao có thể không sợ chứ? Thời điểm Hoàng Thượng xuất hiện, trong tay nàng còn cầm hộp bánh có độc kia!

Thượng Trang xoay người vào trong, Phục Linh cũng đi theo, nhỏ giọng: "Tiểu thư, vừa rồi ở bên ngoài Trương công công nói mỗi ngày Hoàng Thượng ở bên Càn Thử Cung đều chờ người, nhưng người không đi, ngài ấy nhịn không được nên mới tới. Tiểu thư, sao nô tỳ thấy Hoàng Thượng giống hải tử vậy, lúc tới thì xụ mặt, lúc về tươi cười vui vẻ."

Ngồi xuống bàn trang điểm, Thượng Trang duỗi tay tháo dây trâm trên đầu, một mặt nói: "Hoàng Thượng người cũng dám nghị luận, để người khác nghe được cẩn thận coi chừng bị vả miệng."

Phục Linh cười cười giúp nàng tháo trang sức: "Nô tỳ chỉ nói trước mặt tiểu thư thôi, nếu tiểu thư muốn trách phạt thì cứ đánh mấy cái đi."

Trong gương, nhìn tiểu nha đầu không sợ hãi còn hướng mình cười dí dỏm, Thượng Trang có chút bất đắc dĩ. Phục Linh giúp nàng thả mái tóc dài xuống, thấp giọng hỏi: "Tiểu thư muốn nghỉ ngơi sao?"

Nàng gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nói: "Đúng rồi, lát nữa trông thấy Vương gia và Mạc thị vệ, không được lại gần nói chuyện."

"Sao vậy?" Phục Linh nhú mày nhìn tiểu thư nhà mình tỏ vẻ khó hiểu.

Tại sao? Đương nhiên là sợ tiểu cung nữ này ở trước mặt Nguyên Chính Hoàn nhắc tới nàng.

Thượng Trang cắn môi, kỳ thật cho dù thọ thần của Thái Hậu triệu các vị Vương gia hồi kinh, y hoàn toàn có thể lấy cớ không tới, không phải sao? Tỳ như bị bệnh, hoặc cái cớ khác.

Chỉ là, y vì sao lại phải trở về?

Mạc Tầm đâu? Hắn cũng không quản sao?

Nhắm hai mắt lại, Phục Linh nói y rất tốt, mà cuộc sống của nàng hiện tại cũng không tệ. Có lẽ đây là kết cục tốt nhất.

Tuy nằm trên giường, nhưng nửa điểm buồn ngủ cũng không có.

Trần trọc lẫn qua lẫn lại, tóc tai trở nên hỗn loạn.

Thượng Trang lại nhớ tới khi nãy lúc Nguyên Duật Diệp tới, hắn nói y qua Khánh Hợp Cung gặp Linh Khuyết. Mặc kệ là vì Mạc Tầm hay bất kỳ lý do nào khác, trong lòng nàng cũng sinh ra một chút ghen ghét.

Nàng biết y không thể qua Cảnh Nhân Cung, nhưng sâu trong trái tim vẫn đang trông mong.

Có lẽ đây chính là cảm xúc của Linh Khuyết sau mỗi lần Nguyên Duật Diệp tới cung của nàng.

Thượng Trang mở miệng định gọi Phục Linh vào nói chuyện, nhưng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nuốt lời định nói trở về.

Dứt khoát ngồi dậy, thời gian cứ trôi qua chậm chậm thế này, nàng thật đứng ngồi không yên.

Không bao lâu, Phục Linh tiến vào, hướng nàng nói: "Tiểu thư nên chuẩn bị rồi, lát nữa phải ra ngoài."

Tùy ý để cung nữ đỡ mình đứng dậy, Thượng Trang đi tới trước bàn trang điểm. Nhìn gương mặt nữ tử trong gương, nàng có chút hoảng hốt.

Thay y phục trang điểm xong, thời điểm rời khỏi Cảnh Nhân Cung, trời đầy mây mù. Không gọi người đi lấy dù, nàng và Phục Linh hai người chậm rãi tản bộ.

Tiền hoàng băng hà chưa được bao lâu, thọ thần của Thái Hậu đương nhiên sẽ không tổ chức quá long trọng, vì thế chỉ triệu các vị Vương gia hồi kinh, tổ chức gia yến.

Các Vương gia tuy mỗi người đều mang họ Nguyên nhưng lại không phải nhi tử của bà. Yến tiệc này cũng tính là gia yến sao?

Đi được một đoạn, mưa bắt đầu nổi lên.

Phục Linh vội cúi tay che đỉnh đầu cho Thượng Trang, các nàng vội vàng chạy vào hành lang trú tạm.

Cung nữ cau mày nói: "Vừa rồi nô tỳ đã nói là phải cầm dù nhưng tiểu thư không cho, bây giờ thì hay rồi, phải làm sao đây?"

Thượng Trang cười cười: "Đi hết hành lang này sẽ gần tới Úc Ninh Cung, mang dù hay không có gì quan trọng? Lát nữa nếu trời đổ mưa lớn hơn, chẳng lẽ Úc Ninh Cung không có lấy một cây dù cho chúng ta mượn sao?"

Phục Linh nghe xong cảm thấy cũng có đạo lý, vì thế im lặng theo sau Thượng Trang.

Thượng Trang quay đầu, nói: "Nhớ cầm chắc đồ trong tay."

Cúi đầu nhìn hộp bánh phù dung, Phục Linh nghiêm túc gật đầu.

Mưa nổi lên, trời cũng tối sầm, đèn trên hành lang liền được thấp lên. Có gió thổi tới, đèn lồng đu đưa khiến bóng người dưới mặt đất cũng nhấp nhô.

Đi được một lúc đã thấy cửa lớn của Úc Ninh Cung.

Thượng Trang không phát hiện bước chân của mình mỗi lúc một nhanh hơn, thời điểm rẽ vào khúc cua, nàng thấy nam tử đang ở trong hành lang xoay người ra ngoài sân, ánh đèn dừng trên gương mặt của y phát ra ánh sáng chói lọi.

"A, Vương..."

Phục Linh kim lòng không được mà kêu nhưng rất nhanh bị Thượng Trang bịt miệng lại. Phục Linh căng lớn hai mắt, lúc này mới nhớ tiểu thư đã căn dặn, thấy Hoàn Vương, không được tiến lên nói chuyện.

Chỉ là, kêu một tiếng cũng không được sao?

Thượng Trang bắt giác lui một bước, cánh tay che miệng Phục Linh không tự chủ mà run rẩy.

Chưa bao giờ nàng nghĩ tới chuyện nàng và y sẽ đột nhiên gặp nhau dưới tình huống này.

Nam tử tựa hồ nhận ra gì đó, chậm rãi quay đầu.

Thượng Trang cảm thấy trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cái gì cũng không muốn, nàng kéo Phục Linh xoay người, liều mạng mà chạy. Giờ phút này, Phục Linh cũng không dám nhiều lời, chỉ biết đuổi theo bước chân của nàng, còn ánh mắt lại chăm chú nhìn hộp bánh phù dung.

Nguyên Chính Hoàn nhíu mày, lại nghe tiếng bước chân từ hướng khác truyền tới, y lên tiếng thử gọi: "Mạc Tầm?"

Mạc Tầm vội đi tới, cúi người hỏi: "Chủ tử, sao vậy?"

Nguyên Chính Hoàn đưa mắt về hướng Thượng Trang vừa rồi đi, thật lâu sau mới lên tiếng: "Bốn vương hình như..."

Mạc Tầm khẩn trương quay đầu nhìn theo ánh mắt của y, nơi đó ngoại trừ đèn lồng thấp sáng thì không còn gì. Hắn đột nhiên nhớ tới gì đó, sắc mặt liền thay đổi, vội nói: "Chủ tử, có dù rồi, chúng ta qua Úc Ninh Cung trước đi."

Dứt lời, hắn cúi tay đẩy xe lăn tiến lên.

"Mạc Tầm." Y bắt lấy tay hắn, mỉm cười yếu ớt, "Bản vương hình như nghe thấy tiếng của nha đầu Phục Linh."

Đúng vậy, vừa rồi điều y định nói chính là chuyện này, nhưng chẳng biết tại sao, lời tới bên môi lại đột nhiên không phát thành lời.

Mạc Tầm nhíu mày, ánh mắt bắt giác nhìn về chỗ đó, mở miệng: "Chắc chủ tử nghe nhầm rồi, nơi này không có người, nếu đó là Phục Linh, nha đầu kia sao có thể không tới nói chuyện với ngài?"

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, không nói gì thêm.

Mạc Tầm đẩy xe lăn đi về phía trước, một tay bung dù. Mưa bên ngoài không lớn, nhưng cũng không nhỏ, Mạc Tầm dời cây dù về phía trước. Rất nhiều lúc nước mưa bắt lên mặt của mình, cảm giác mát lạnh ập tới, nhưng khi nhìn thoáng qua Nguyên Chính Hoàn, hắn có chút yên lòng mà cười cười.

Thượng Trang kéo Phục Linh chạy một lúc lâu mới ngừng lại.

Phục Linh thở gấp hỏi: "Tiểu thư, sao phải chạy?"

Ngày đó sau khi từ Vương gia từ hoàng cung trở về, Mạc Tầm đóng cửa, không cho hạ nhân vào gặp. Qua ngày thứ hai, thời điểm gặp Nguyên Chính Hoàn, nàng thấy sắc mặt y rất xấu.

Y chỉ chừa lại mình nàng, nói bên cạnh tiểu thư không có tri kỷ, y lo lắng.

Một ngày một đêm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì Phục Linh không biết, hôm sau Vương gia cũng không đề cập, mà hôm nay tiểu thư lại nói khi thấy Vương gia không thể tiến lên nói chuyện, mãi tới lúc gặp mặt, tiểu thư lại thất kinh bỏ chạy, mọi chuyện Phục Linh thật không thể lý giải.

Thượng Trang vuốt ve lồng ngực để bình ổn cảm xúc, toàn thân nhịn không được mà run rẩy. Thì ra trông thấy y, nàng lại sợ hãi như vậy.

Không dám quay về, nàng chỉ sợ một khi quay người sẽ thấy y đang ở phía sau.

Cho dù đó căn bản không thể nào là hiện thực.

"Tiểu thư." Thấy Thượng Trang không nói lời nào, Phục Linh nhỏ giọng gọi một tiếng.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, cố gắng ép bản thân bình phục tâm tình.

Phục Linh lại nhịn không được mà hỏi sao nàng lại run rẩy như thế.

"Không sao." Thượng Trang miễn cưỡng đáp hai chữ.

"Nhưng người đang run rẩy kia." Phục Linh nắm lấy tay nàng, không ngờ lòng bàn tay lại lạnh buốt, "Lạnh lắm sao?"

Thượng Trang rút tay, dao động hỏi: "Vương gia... Sao lại ở chỗ này?"

Rất nhiều lần nàng tưởng tượng tới cảnh gặp lại y, trên tiệc tối, giữa rừng, bọn họ, tiếng hít thở của đôi phương khó mà nghe thấy.

Phục Linh cười cười: "Trời đổ mưa, bên cạnh lại không thấy Mạc thị vệ, chắc hẳn đi lấy dù rồi."

Thượng Trang hoàn hồn, đúng vậy, trời đổ mưa rồi, nàng sao có thể vì quá luống cuống mà quên đi điều này?

Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, giờ khắc này mưa vẫn tí ta tí tách, y đã đi rồi sao?

Cười khổ một tiếng, hôm nay nàng gặp y, bộ dáng lại như chim sợ cành cong

Nếu bị Nguyên Duật Diệp nhìn thấy, hẳn sẽ rất đắc ý.

"Tiểu thư, không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi." Phục Linh cúi đầu nhìn đồ trong tay, xác định mọi thứ đều ổn thỏa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thượng Trang gật đầu, cùng cung nữ trở về.

Quả nhiên, Nguyên Chính Hoàn đã không còn ở nơi khi nãy.

Tuy vậy, Thượng Trang vẫn có chút khản trương, nàng sợ y biết vừa rồi nàng ở đây, sợ tình hoa trên người y phát tác.

Tình hình tối đêm đó vẫn còn trước mắt, nàng không thể chịu được nếu nhìn lại bộ dáng thống khổ của y.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 6-3: Phục Linh 3

Tới cửa Úc Ninh Cung, trùng hợp trông thấy Nguyên Duật Diệp cùng Mộ Dung Vân Khương đến, Thượng Trang liền khom người hành lễ.

Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt, định tiến lên hỏi thì Ti Y lại chạy tới: "Hoàng Thượng tới rồi, các vị Vương gia đều đang chờ ngài."

Hắn giật mình, lập tức cười nói: "Xem ra là trăm tới trễ."

Mộ Dung Vân Khương tiến lên, thấp giọng hỏi: "Vu Tu Dung sao không dùng dùi? Bồn cung kêu người lấy khăn cho muội."

Thượng Trang vội lắc đầu: "Đa tạ nương nương, chẳng qua là bị ướt chút thôi, không gì đáng ngại."

Nguyên Duật Diệp chỉ lẳng lặng nhìn nàng, không nói một câu.

Mọi người vào chỗ ngồi, Thái Hậu mới cùng cung nữ đi ra. Hôm nay bà ta trông có vẻ cao hứng, bước chân bên dưới đã nhẹ nhàng không ít. Đợi bà tới ghế trên, mọi người mới quỳ xuống hành lễ.

"Được, được." Thái Hậu cười nói, "Đều đứng dậy cả đi, hôm nay náo nhiệt, ai gia vừa nhìn liền thấy vui vẻ."

Mọi người cảm tạ ân điển rồi đứng lên.

Thời điểm ngồi xuống, ánh mắt Thượng Trang trong lúc lơ đãng đảo qua dung nhan tuấn mỹ của nam tử, nội tâm lại bắt đầu sợ hãi.

Nàng đã đồng ý với Nguyên Duật Diệp là không gặp y, không cùng y nói chuyện, cho nên khi này nàng quyết định không tiến lên. Chỉ là không nhìn y, nàng không nhận được.

Thoáng nhìn, có lẽ là xuất phát từ bản năng.

Y thoát nhìn không tệ, Phục Linh không hề lừa nàng.

Bên cạnh y, Cảnh Vương đang cười nói gì đó, y nghe rồi gật đầu, còn mở miệng nói mấy câu.

Thoáng nhìn, cũng chỉ là xuất phát từ bản năng.

Hắn thoát nhìn không tệ, Phục Linh không có lừa gạt nàng.

Bên cạnh hắn Cảnh Vương chính cười cùng hắn đang nói gì đó, hắn cười gật đầu, còn có thể mở miệng nói lên vài câu.

Bất giác nở nụ cười, như thế này, nàng còn lo lắng nữa sao? Hiện tại, nàng cao hứng, thật sự rất cao hứng.

Nam tử ngồi trên cao vẫn luôn chăm chú nhìn nàng, tay không tự chủ mà bung chén rượu tới trước mặt, ngửa đầu uống cạn.

"Khụ khụ..." Hắn ho mấy tiếng.

Trương công công hoảng sợ, vội vàng nhận lấy chén rượu trong tay hắn, thấp giọng: "Hoàng Thượng, ngài sao có thể uống rượu?" Trên người Hoàng Thượng còn thương tích, sao có thể uống rượu? Là hắn đáng chết, là hắn không chiếu Hoàng Thượng.

Mộ Dung Vân Khương ở cạnh thấy vậy lập tức gọi cung nữ dâng trà, một mặt nói: "Hoàng Thượng uống ngụm trà làm ấm bụng đi."

"Tạ nương nương." Trương công công vội nhận lấy, đưa tới trước mặt hắn.

Nguyên Duật Diệp chỉ liếc nhìn, không có ý định uống, còn nói: "Còn không rót đầy cho trẫm!"

Cung nữ đứng cạnh nghe xong liền tiến lên rót đầy chén rượu.

Trương công công vội khuyên: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng, ngài không thể uống."

Trương công công lo cho hắn, nhưng hắn lại từng giận. Dùng sức đẩy thái giám ra, Nguyên Duật Diệp mắng: "To gan, trẫm uống rượu còn cần người quản sao?"

Mọi người cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì nghe hắn cười nói: "Hôm nay là thọ thần của mẫu hậu, là dịp cao hứng, chén rượu này, nhi thần xin kính người." Dứt lời, hắn liền uống cạn.

Thái Hậu cười cười: "Được được, Hoàng Thượng kính rượu ai gia đương nhiên phải nhận."

Thượng Trang còn chưa ngước mắt nhìn thì lại nghe Nguyên Duật Diệp ra lệnh cho cung nữ rót rượu, hướng chúng Vương gia nâng chén: "Thái Hậu không thể uống nhiều rượu, vậy để trẫm thay người mời các người một ly."

Các Vương gia nhao nhao nâng chén, đồng loạt chúc thọ Thái Hậu.

Thượng Trang không khỏi nhủ mảy, người khác không biết nhưng chẳng lẽ hắn không rõ trên người mình đang có thương tích hay sao? Sao còn uống nhiều rượu như vậy? Nàng rõ ràng thấy Trương công công là lo cho hắn, chỉ là hắn không nghe.

Yến hội trôi qua một nửa, Thái Hậu liền hỏi các vị Vương gia về chuyện đất phong, trong cuộc nói chuyện, bà ta có nhắc tới Tân Vương. Hôm nay, Tân Vương không tới, Thượng Trang không khỏi nhớ lại chuyện lần đó ở Hưng Viên, Tân Vương đã bị mất một chân. So với hắn, vẫn là Cảnh Vương may mắn hơn, ít nhất là hiện tại, hắn nhìn không khác người thường.

Cung nhân tiến lên thu dọn, mọi người dời vào trong sảnh, ngồi quay quần bên chiếc bàn tròn lớn.

Rót trà cho các vị chủ tử xong, cung nữ mới lên dâng trà.

Thượng Trang ra hiệu cho Phục Linh, Phục Linh hiểu ý, lập tức bước lên trước, nhỏ giọng: "Thái Hậu, nương nương chúng ta hôm trước có được hộp bánh phở dung, là đồ tiến cống, hôm nay nhân dịp này mà lấy ra, mong Thái Hậu nếm thử."

Quyển 4 - Chương 6-4: Phục Linh 4

Nguyên Duật Diệp bỗng đưa mắt nhìn Thượng Trang, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc. Trong thâm tâm của hắn, nàng chưa bao giờ là người biết cúi đầu để lấy lòng Hoàng Hậu.

Ngay cả Mộ Dung Vân Khương cũng cả kinh.

Thái Hậu nhìn Thượng Trang, mặc dù không thích nàng, nhưng tình hình hôm nay đặc biệt, bà không thể bác bỏ nàng tại chỗ, vì thế nói với Ti Y bên cạnh: "Còn không nhận đồ của Tu Dung?"

Ti Y nhận lệnh, tiến lên nhận hộp bánh phù dung trong tay Phục Linh.

Thời điểm ngừng đầu, Từ Chiêu Nghi lập tức nhận ra đó là hộp bánh chính mình đem qua Cảnh Nhân Cung, sắc mặt liền thay đổi.

Thượng Trang chỉ khẽ cười, nàng vốn muốn nói thêm vào câu, chỉ là ngại Nguyên Chính Hoàn ở đây, nàng không tiện nhiều lời. Nhưng cho dù không nói, như vậy cũng đủ rồi. Nàng không biết bên trong bỏ độc gì, nhưng Từ Chiêu Nghi khẳng định biết rõ.

Tuồng vui hôm nay, để xem nàng ta hát thế nào.

Ti Y đưa hộp bánh tới trước mặt Thái Hậu, Thái Hậu nhìn nhìn, cười nói: "Cái hộp này trông rất tinh xảo, Vu Tu Dung có được từ đâu?"

Thượng Trang kinh hãi, không ngờ Thái Hậu lại mở miệng hỏi mình. Với tình hình hiện tại, nàng có thể lên tiếng trả lời sao?

Ánh mắt lạnh lẽo dò xét nam tử bên kia.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Thái Hậu đã hỏi, sao có chưa trả lời?"

Trái tim như bị bóp nghẹt, giờ phút này nàng không thể không mở miệng, chỉ biết tận lực đè thấp thanh âm: "Là Từ Chiêu Nghi tặng thần thiếp, thần thiếp chẳng qua là mượn hoa hiến Phật mà thôi." Dứt lời, nàng liền khấn trương nhìn Nguyên Chính Hoàn.

Sắc mặt y vẫn trầm lặng như trước, phảng phất như từng nghe tiếng của nàng.

Cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy sao?" Thái Hậu mỉm cười, "Lục cung hòa thuận là phúc khí của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói xem có đúng không?"

"Mẫu hậu nói rất đúng." Nguyên Duật Diệp nhàn nhạt đáp lời. Hắn cũng đưa mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn, khóe miệng cong lên ý cười thâm sâu.

Sắc mặt Từ Chiêu Nghi đã vô cùng khó coi, thử nhiều lần cũng không biết phải mở miệng thế nào.

Ánh mắt Thái Hậu lần nữa dừng trên hộp bánh, cười nói: "Ai gia đột nhiên nhớ tới công phẩm lần trước tiến cống, khi đó Hoàng Thượng còn sai người đưa hai hộp tới Úc Ninh Cung."

Nguyên Duật Diệp hoàn hồn, gật đầu đáp: "Nghe mẫu hậu nhắc, trẫm mới nhớ lại. Nếu mẫu hậu đã thưởng thức, hương vị khẳng định không tệ."

Thái Hậu vẫn duy trì nụ cười: "Hương vị đúng là không tệ." Dứt lời, bà ta đưa mắt nhìn Ti Y, "Mở ra, chia cho nhóm chủ tử nếm thử, ai gia dù sao cũng đã thưởng thức hai hộp, ha ha ha..."

Từ Chiêu Nghi nắm chặt hai tay, sắc mặt trắng bệch.

Thượng Trang cũng hoảng sợ, hiện tại chia cho nhóm chủ tử nếm thử...

Ti Y lên trước, cẩn thận tháo tờ giấy niêm phong bên trên, mở ra, bánh phù dung liền hiện trước mắt, trông rất ngon. Chỉ là, Từ Chiêu Nghi biết, đây không phải thứ có thể ăn được.

Thượng Trang đưa mắt nhìn nàng ta, lúc này, nàng ta còn kiềm chế được sao?

Thái Hậu lại cười nói: "Đề Hoàng Thượng nếm trước đi, lần trước ai gia đã dùng qua, quả thật không tệ."

"Vâng." Ti Y đáp, cẩn thận lấy đũa gắp một cái, nhẹ nhàng đặt vào bên trong cái đĩa trước mặt Nguyên Duật Diệp.

Phục Linh bắt giác tiến lên nửa bước, lại thấy Thượng Trang khẽ lắc đầu, ý bảo nàng lui xuống.

Từ Chiêu Nghi sớm đã vò nát khăn lụa trong tay, sự tình nàng mong muốn sao lại biến thành như vậy?

Hiện tại để Hoàng Thượng ném trước, nếu ngài ấy xảy ra chuyện, hậu quả sẽ như thế nào?

Nhưng nếu hiện tại nàng đứng ra, con đường sống cũng khẳng định không còn, không phải sao?

Thái dương rờn rờn mồ hôi, Từ Chiêu Nghi ngậm miệng thật chặt.

Nguyên Duật Diệp không động đũa, chỉ cười một tiếng: "Hôm nay ăn nhiều rồi, hiện tại không muốn dùng thêm. Tì Y, cứ để mọi người ném thử đi."

Tì Y nhận lệnh, lập tức chia đều bánh ngọt cho nhóm chủ tử.

Thượng Trang nhỏ giọng nói: "Vốn là thưởng cho Chiêu Nghi tỷ tỷ, hiện tại Hoàng Thượng nhường cho nàng, không phải rất tốt sao?"

Thái Hậu đưa mắt nhìn nàng, bên trong hiện lên tia khác thường.

Nguyên Duật Diệp nghe vậy liền cười nói: "Như thế cũng tốt." Dứt lời, hần bảo Trương công công tiến lên, đem đĩa bánh ngọt của mình đưa qua cho Từ Chiêu Nghi.

Từ Chiêu Nghi nhìn đĩa bánh trong tay Trương công công, cả người cứng nhắc.

Còn chưa biết làm thế nào, thiên tử đã thấp giọng nói: "Khó có được hôm Từ Chiêu Nghi chịu nhường đồ được ban thưởng, miếng đầu tiên nhất định phải do nàng ném thử."

Thái Hậu cúi đầu uống ngụm trà, thuận miệng nói: "Nếu Hoàng Thượng đã lên tiếng, người ăn đi."

Vân Phi ngồi bên cạnh Thái Hậu vốn đã động đũa, giờ phút này nghe Hoàng Thượng và Thái Hậu mở miệng, chỉ đành không vui mà buông đũa xuống.

Niên Tản ngược lại chỉ an tĩnh ngồi một chỗ, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn.

Tì Y dạo một vòng rồi trở về, ở đĩa trước mặt Thượng Trang cũng đặt một miếng bánh phù dung. Thượng Trang cúi đầu nhìn, khóe miệng khẽ nhếch, cũng không động đũa.

Ánh mắt mọi người đều dồn về phía Từ Chiêu Nghi, nàng ta run rẩy cầm đũa, thời điểm chạm vào miếng bánh ngọt, hai tay không ngừng run lên. Hít một hơi thật sâu, nàng ta thấp giọng: "Thần thiếp... Thật ra thần thiếp không thích đồ ngọt."

Vân Phi hừ một tiếng: "Chẳng lẽ chút thể diện này Chiêu Nghi muội muội cũng không cho Hoàng Thượng và Thái Hậu sao?"

Miếng bánh đã ở bên môi, mùi hương quanh quẩn bên chóp mũi, Từ Chiêu Nghi cuối cùng cũng nhin không được, buông đũa xuống.

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp thay đổi, Thái Hậu cũng nhíu mày nhìn nàng ta, mở miệng: "Sao vậy, Từ Chiêu Nghi lại dở tính tình sao?"

"Thái Hậu?" Từ Chiêu Nghi đột nhiên quỳ xuống, toàn thân run rẩy, "Cái này... Không thể ăn."

Lúc này ngược lại là Mộ Dung Vân Khương lên tiếng hỏi: "Từ Chiêu Nghi có ý gì vậy? Cái gì gọi là không thể ăn?"

Hoàng Hậu vừa dứt lời, mọi người đều lấp bắp kinh hãi. Có kẻ theo bản năng đưa mắt nhìn miếng bánh phù dung trước mặt, lộ vẻ cả kinh.

Từ Chiêu Nghi vẫn run rẩy, khóc rống: "Có... Có độc..."

"A!" Vân Phi bên cạnh nàng ta kinh hô một tiếng, hồi tưởng lại vừa rồi bản thân sắp ăn nó, chính mình vẫn còn sợ hãi.

Phục Linh cả kinh, vội nói: "Chiêu Nghi nương nương, đây là đồ người tặng nương nương chúng ta đó!"

"Ta... Ta..." Từ Chiêu Nghi bất lực té ngã trên mặt đất.

Nguyên Duật Diệp giận tím mặt, lạnh lùng nói: "Từ Chiêu Nghi to gan, dám làm ra chuyện này! Người đâu!"

"Hoàng Thượng." Thái Hậu vội mở miệng cắt ngang, ánh mắt mang vẻ dò xét nhìn về hướng của Thượng Trang. "Bánh ngọt từng qua tay Vu Tu Dung, ai gia chỉ nói sự thật, không hề có gì khác."

"Thái Hậu." Phục Linh vội mở miệng phản bác, lại bị Thượng Trang duỗi tay kéo lại. Nha đầu này, không muốn sống nữa sao? Lời Thái Hậu nói, nàng cũng dám ở đây phản bác?

"Mẫu hậu, việc này..."

"Hôm nay là thọ thần của ai gia, không ngờ lại xảy ra sự tình này, theo ai gia thấy, vẫn là điều tra cho rõ. Dẫn hai người kia cùng đi!"

Nguyên Duật Diệp cả kinh, Thượng Trang đang định mở miệng thì một thanh âm khác đột nhiên truyền tới: "Thái Hậu trước đừng gấp, bánh ngọt xuất phát từ tay Từ Chiêu Nghi, nếu không phải nàng ta động tay chân, nàng ta làm sao biết bên trong có độc?"

Thanh âm của y nhàn nhạt, nhưng nghe lại rất có lý.

Thượng Trang cơ hồ khiếp sợ tới hít thở không thông, là y, là Nguyên Chính Hoàn.

Phục Linh cao hứng quay đầu nhìn nam tử bên kia, nếu không phải có nhiều người ở đây, nàng sợ sẽ vui vẻ gọi lớn tiếng.

Cánh tay kéo Phục Linh bỗng dừng sức, Thượng Trang không dám đưa mắt nhìn y.

Y... Vẫn khỏe chứ?

Nàng không ngờ y còn có thể giúp nàng nói chuyện.

Mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn, sắc mặt Thái Hậu có chút khó coi, giờ phút này chỉ đành nói: "Đúng vậy, là ai gia hồ đồ, còn không lỗi nữ nhân ác độc này xuống!"

Thị vệ bên ngoài tiến vào, áp giải Từ Chiêu Nghi rời đi.

Từ Chiêu Nghi khóc lóc cầu tình: "Hoàng Thượng, Thái Hậu, tha cho thần thiếp đi! Thần thiếp không hề muốn hãm hại Hoàng Thượng! Thần thiếp cũng không hề muốn hãm hại Thái Hậu! Hoàng Thượng, Thái Hậu..."

Đương nhiên ai ai cũng rõ người nàng ta muốn hãm hại không phải Hoàng Thượng và Thái Hậu.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang không tự chủ liếc nhìn Thái Hậu, Thái Hậu không phải hồ đồ, bà ta là muốn tương kế tựu kế bắt lấy cơ hội trừng trị nàng. May là chuyện hôm nay, nàng sớm đã có chuẩn bị.

Cho dù không có Nguyên Chính Hoàn, Thái Hậu cũng không thể làm gì nàng.

Nguyên Duật Diệp lẳng lặng nhìn nàng, bàn tay chậm rãi siết chặt. Khó trách hôm nay nàng khác thường như vậy, đột nhiên lấy ra bánh ngọt muốn đưa cho Thái Hậu thưởng thức, tính cách của nàng, hẳn còn không rõ sao? Nếu không phải sớm biết bánh phù dung kia có độc, nàng sao có thể quả quyết như thế?

Nhưng cho dù nàng biết rõ, khi này thời điểm Thái Hậu muốn hãm hại, nàng một câu cũng chưa từng nói.

Nàng thật sự không sợ hấn sẽ ăn sao?

Lòng ngực dâng lên một loại cảm xúc, không phải phẫn nộ, mà là đau.

Quanh đi quẩn lại, thì ra hấn trong lòng nàng, trước sau chưa từng là gì cả.

A, Nguyên Duật Diệp cười khò, cả người đều là khó chịu ở đâu.

Nhất thời mọi người đều khiếp sợ tới không kịp phản ứng, bất động thanh sắc mà dùng khăn che miếng bánh phù dung trước mặt.

"Hoàng Thượng." Một Dung Vân Khương thấy người bên cạnh có chút khác thường, vội thấp giọng gọi.

Hắn lại lắc đầu, nhỏ giọng: "Trẫm không sao."

Thái Hậu lại lên tiếng: "Sắc mặt Hoàng Thượng không tốt, có phải mấy ngày nay mệt nhọc quá độ không? Hoàng Hậu vẫn là cùng Hoàng Thượng trở về nghỉ ngơi trước đi."

Linh Khuyết không khỏi lo lắng mà nhìn hấn, có điều trong giờ khắc này, nàng không có tư cách tiến lên.

Mộ Dung Vân Khương gật đầu, duỗi tay dìu hấn: "Thần thiếp đưa ngài về trước."

Đây là lần đầu tiên Nguyên Duật Diệp không cự tuyệt, hấn đứng dậy, nói với Thái Hậu: "Vậy nhi thần trở về trước."

Mọi người lập tức đứng dậy, tiễn hấn ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của hấn biến mất ở cửa, chẳng biết tại sao, trong lòng Thượng Trang có chút mất mát. Nàng lắc đầu, miễn cưỡng nở nụ cười, vội vàng cất miếng bánh phù dung vào ống tay áo.

Thời điểm rời khỏi Úc Ninh Cung, sắc trời đã tối.

Thượng Trang và Phục Linh đi được vài bước, phía sau liền truyền tới tiếng bước chân. Nàng không khỏi dừng lại, vừa quay đầu, trước mắt thoáng qua một cánh tay mảnh khảnh.

"Ba" một cái, bàn tay tát thẳng vào má của Thượng Trang.

Theo bản năng đưa tay che mặt, nàng giật mình nhìn nữ tử trước mắt.

Phục Linh kinh hãi kêu lên: "Thục Viện nương nương, người làm gì vậy?"

Linh Khuyết phẫn nộ nhìn Thượng Trang, lạnh giọng: "Ngươi có biết bản thân vừa làm gì không? Chủ động để Từ Chiêu Nghi dừng trước, ngươi đứng hồng nói chính mình không biết trong bánh có độc!" Nàng rõ ràng biết, lại không đứng ra nói, mặc kệ Thái Hậu kêu hấn ném thừ?

Linh Khuyết tức giận tới cả người phát run, nếu khi đó hấn thật sự ăn hết, nàng phải làm sao? Nàng nên làm sao bây giờ?

Ở chỗ này, Thượng Trang không muốn cãi nhau với nàng, vì thế nhàn nhạt đáp một câu: "Ngươi hiểu lắm rồi."

"Hiểu lắm?" Sắc mặt Linh Khuyết tái nhợt. Chuyện đã tới nước này, nàng ấy có thể đơn giản nói một câu nàng đã hiểu lắm? A, nàng chẳng qua là muốn hỏi, nếu quả thật ở ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, nàng ấy sẽ ngăn cản hấn ăn miếng bánh kia sao?

Hôm nay cho dù nàng có nói thế nào, Linh Khuyết cũng không tin!

"Phục Linh, chúng ta đi." Thượng Trang dứt khoát xoay người.

Phục Linh cho dù không cam lòng cũng chỉ đành đi theo.

"An Lãng Vu!" Linh Khuyết đuổi tới, hung hăng giữ chặt ống tay áo của nàng, cắn răng nói, "Ta không yêu cầu xa vời ngươi có tình yêu, chỉ hi vọng ngươi đừng làm hại ngài ấy, nhưng như vậy thì đã sao? Ngài ấy yêu ngươi, trong lòng ngươi hẳn rõ ràng hơn bất kỳ ai khác! Sao ngươi có thể nhẫn tâm... Nhẫn tâm như vậy..."

Từ trước tới nay, nàng luôn hi vọng có được tình yêu của hấn, nhưng nữ nhân này, nàng ấy lại vô tình bỏ qua thứ nàng cần.

Thậm chí, nàng ấy có thể ngang nhiên làm tổn thương tình cảm của hấn!

Đây là điểm vô luận thế nào nàng cũng không thể tha thứ.

Nếu như, hấn vui vẻ, nàng có thể lui một bước đứng từ xa mà nhìn. Thứ nàng muốn chỉ là làm bạn bên cạnh hấn, có thể được ở cùng hấn, với nàng mà nói đó chính là hạnh phúc.

Thế nhưng kết quả hôm nay không phải điều hấn muốn, cũng không phải là điều nàng hi vọng nhìn thấy.

Một khắc hấn đứng dậy bỏ đi, rõ ràng đã rời xa như vậy, nàng lại cảm thấy lòng mình cũng tan nát giống lòng hấn.

Hấn khó chịu, tất cả cảm xúc ấy nàng đều cảm nhận được, nhưng nữ tử trước mặt lại phảng phất không hề hay biết...

"Linh Thục Viện, thỉnh ngươi buông tay." Thượng Trang phát tay muốn tránh tay nàng ta.

Linh Khuyết cắn răng, dùng sức kéo nữ tử lại gần. Có lẽ do dùng lực quá lớn, Thượng Trang thoáng cái đã đứng không vững, cổ chân đứng lúc lại không theo kịp, cứ như thế mà ngã đầm vào lồng ngực của một nam tử.

Mùi hương quen thuộc bao quanh chóp mũi, chính là tại cái ngày ở Hưng Viên, y ôm nàng, ní non gọi một tiếng: Thượng Trang.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Túy Phế Phi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 7-1: Càn Thừa Cung 1

"Tiểu thư!" Phục Linh kinh hãi gọi một tiếng.

Mà Thượng Trang như ý thức được gì đó, trong tích tắc, nàng lại bắt gặp cặp mắt sáng ngời như sao kia, mà dung nhan của nàng cứ như vậy mà hoàn toàn ở trọn bên trong.

Kinh ngạc, cho dù nàng không nhìn rõ chính mình nhưng vẫn cảm nhận được.

Hoảng loạn đứng dậy tránh đi, trong đầu tất cả đều là bộ dáng lúc y bị hoa tình hành hạ, nhưng hiện tại y vẫn tiến lên phía trước đỡ nàng.

"A." Trắc chân, lúc này nàng mới phát hiện, cảm giác đau đớn ập tới, nàng nhin không được mà rên ra tiếng.

Linh Khuyết cũng hoảng sợ, nàng chỉ là không muốn để Thượng Trang rời đi, không ngờ vừa kéo một cái, ngược lại làm ra sự tình này. Tình hoa trên người Nguyên Chính Hoàn do nàng chuẩn bị, trong lòng lúc này không khỏi lo lắng. Nàng không thể phủ nhận, đối với nàng, y một mực khách khí.

Cho dù nàng cự tuyệt chuyện Mạc Tầm cầu hôn.

Linh Khuyết định tiến lên, lại thấy y nhú mày, thanh âm nhàn nhạt truyền tới: "Đã xảy ra chuyện gì."

Mạc Tầm cúi người, khẽ đáp: "Là Tu Dung nương nương không cẩn thận té ngã, chủ tử có bị thương không?"

Thượng Trang chống mắt nhìn Mạc Tầm, hần... Hần sao có thể thân nhiên nhắc tới nàng như thế?

Nghe vậy, sắc mặt Nguyên Chính Hoàn vẫn không thay đổi, lắc đầu, thanh âm mang chút men rượu, hỏi: "Nương nương không sao chứ?"

"Tiểu thư vội bị trật chân." Phục Linh vội trả lời.

Thân thể Thượng Trang trở nên cứng ngắc, không tin mà đưa mắt nhìn nam tử trước mặt, Phục Linh không nhận ra sự khác thường, nhưng nàng nghe lời y nói chẳng lẽ không phát hiện ra sao?

Y có thể bình thân gọi nàng một tiếng "Nương nương", nhưng còn tình hoa của y?

Y sao có thể khác chế?

Lúc này, Mạc Tầm lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của nàng: "Nếu chủ tử đã bị trật chân, còn không hỏi cung truyền thái y xem?"

Phục Linh hoàn hồn, vội vàng dìu Thượng Trang, nói: "Tiểu thư, chúng ta hỏi cung thôi."

Phục Linh kéo nàng, nàng vẫn không đi, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm nam tử đang ngồi trên xe lăn.

Ánh mắt của y phẳng lặng, nhìn ra không chút khác thường.

Linh Khuyết cũng sợ tới ngây người, việc này... Căn bản không có khả năng!

"Tiểu thư." Phục Linh thấp giọng gọi, nàng càng lúc càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thời điểm tới, tiểu thư dặn nàng không được tiến lên nói chuyện với Vương gia và Mạc thị vệ, thậm chí lúc ở hành lang vô tình gặp Vương gia, nàng ấy lựa chọn kéo nàng quay đầu bỏ chạy, mà hiện tại, muốn tiểu thư rời đi, nàng lại không đi. Phục Linh có chút xấu hổ, không biết nên làm thế nào.

Thân thể khẽ run lên, thử nhiều lần, Thượng Trang cuối cùng cũng mở miệng: "Tối nay đa tạ Vương gia đã lên tiếng giúp ta."

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, nói: "Chẳng qua là tiện tay mà thôi, nương nương không cần để ý. Sự thật nằm ở lòng người, chuyện nương nương không làm, cho dù có điều tra Thái Hậu cũng sẽ tra rõ, người cũng không cần lo lắng."

Chẳng qua là tiện tay, hiện tại y muốn nói cho nàng biết hôm nay nếu đổi là người khác, y cũng sẽ lên tiếng nói lời công đạo, không hơn.

Mạc Tầm nhìn Thượng Trang, định mở miệng nói chuyện thì thấy một thái giám chạy tới. Thấy Nguyên Chính Hoàn, hần chạy càng nhanh hơn, vừa tới gần liền hướng mọi người hành lễ, rồi nói: "Vương gia chưa xuất cung thì may quá, Hoàng Thượng kêu nô tài tới mời Vương gia qua Càn Thừa Cung."

Nguyên Chính Hoàn khẽ gật đầu.

Mạc Tầm nghe vậy liền thuận tiện nói: "Hai vị nương hỏi cung đi, chủ tử nhà ta phải qua Càn Thừa Cung gặp Hoàng Thượng." Dứt lời, lại thoáng nhìn qua Linh Khuyết, hần đẩy Nguyên Chính Hoàn tiến lên.

Linh Khuyết xoay người, ngo ngác nhìn theo hai bóng lưng, khăn lụa trong tay sớm đã bị vò nát.

Lần này Nguyên Chính Hoàn trở về, nàng cảm thấy có chỗ nào đó rất lạ, nhưng suy nghĩ lại không nhìn ra.

Lại quay đầu nhìn nữ tử sau lưng, trên mặt Thượng Trang tất cả đều là khiếp sợ.

Mạc Tầm cũng bắt gặp quay đầu nhìn, khóe miệng khẽ nhúc nhích.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên mở miệng: "Nghe giọng của Phục Linh, xem ra nàng ấy sống cũng không tệ. Chỉ là vì sao... Bỏ vương đối với chuyện của chủ tử nàng một chút ấn tượng cũng không có?"

Mạc Tầm cười đáp: "Đó là Vu Tu Dung Hoàng Thượng mới sắc phong, chủ tử chưa từng gặp. Trước đây Phục Linh từng ở vương phủ đoạn thời gian,

sau chủ tử rời kinh, ngài để nàng ấy hồi cung, hiện tại nàng đi theo Tu Dung nương nương của Cảnh Nhân Cung."

Nguyên Chính Hoàn chỉ im lặng nghe, không nhiều lời.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phương Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 7-2: Càn Thừa Cung 2

Rất nhanh đã tới Càn Thừa Cung, thái giám vào trong thông báo một tiếng mới đi ra mời y vào.

Thấy Nguyên Chính Hoàn, Mộ Dung Vân Khương có chút xấu hổ, lập tức đứng dậy, nói: "Nếu Hoàng Thượng đã có mấy lời muốn nói với Vương gia, vậy thần thiếp xin trở về trước."

Nguyên Duật Diệp gật đầu, Mộ Dung Vân Khương liền rời khỏi tẩm cung.

Ánh mắt dừng trên gương mặt của nam tử, hắn đột nhiên bật cười, đứng dậy nói: "Đã lâu không gặp, từ lúc chia tay tới giờ hoàng thúc không có vấn đề gì chứ?"

Nguyên Chính Hoàn cũng cười nói: "Thần đang định xuất cung, không biết Hoàng Thượng truyền thần tới là có chuyện?"

"Cũng không có gì." Hắn tiến lên trước, mở miệng, "Chỉ là hôm nay hoàng thúc vừa nói một câu đã giải vây cho Vu Nhi, trăm thay nàng ấy nói tiếng đa tạ."

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt Mạc Tầm thay đổi, Mạc Tầm đương nhiên là sợ hắn sẽ nói thêm.

Cái loại lo lắng này Nguyên Duật Diệp không thấy, hắn không tiếng không động mà cười cười, có lẽ Mạc Tầm thật sự đã nghĩ quá nhiều, chỉ một câu này thôi, hắn sẽ không nói quá nhiều.

Trên tiệc tối, kỳ thật hắn đã được, cho nên mới truyền y tới, chẳng qua là để nghiệm chứng lần cuối cùng.

Nguyên Chính Hoàn khẽ nhủ mảy, "Vu Nhi" trong miệng hắn hẳn là "Vu Tu Dung", có lẽ đó là người cực kỳ quan trọng của hắn, nếu không hắn cũng sẽ không truyền y tới chỉ để nói một câu đa tạ.

Y không khỏi cười cười, nói: "Hoàng Thượng có lòng với nàng, cho dù hôm nay thần không lên tiếng, nàng ấy cũng sẽ không sao. Xem ra, là thần nhiều chuyện."

"Không, lời vừa rồi của hoàng thúc... Rất đúng." Hắn đưa mắt nhìn ra ngoài, lớn tiếng, "Người đâu, chuẩn bị rượu."

"Hôm nay trăm chưa kính hoàng thúc một ly rượu nào, hiện tại phải uống bù."

Cung nữ bưng rượu vào trong, rót đầy cho hai người rồi lui sang một bên.

Nguyên Duật Diệp bưng chén rượu, cười nhìn y, nói: "Chén rượu này, trăm kính hoàng thúc."

Nguyên Chính Hoàn cười yếu ớt cầm lấy, ngửa đầu uống cạn.

Hai người nói chuyện thêm một lúc, Nguyên Chính Hoàn mới trở về.

Nguyên Duật Diệp đi ra ngoài, Trương công công vội lấy áo khoác lông chồn phủ thêm cho hắn, hắn chỉ đứng dựa vào lan can, đưa mắt nhìn về thân ảnh càng đi càng xa, khóe miệng lộ một nụ cười lạnh.

"Vong Tình Thủy." Nhân nhật nói ra ba chữ, cánh tay vịn lan can thoáng buột chặt.

Hôm nay hắn đã có câu trả lời.

Hắn không lừa nàng, tình hoa thật sự không có thuốc giải.

Hắn cũng đã nói, nghiêm khắc mà nói tình hoa không có thuốc giải.

Vong Tình Thủy kỳ thật không phải thuốc giải của tình hoa, đây chẳng qua là thứ ép chính mình xóa hết ký ức về một người. Xem ra Nguyên Chính Hoàn đã lựa chọn phương pháp này.

Mà chuyện này muốn nói cho hấn biết, suy nghĩ của hấn là đúng, không thể xem thường y, bất kể là trước kia hay hiện tại.

Hấn sớm đã nói Nguyên Chính Hoàn không phải kẻ xử sự theo cảm tình, mà lần này chẳng qua chỉ là một ly rượu tình hoa mà thôi.

Trong lòng y có chuyện đang che giấu, điều đó khiến mọi người không thể đoán ra ý đồ của y.

Nguyên Duật Diệp hấn cũng suy nghĩ không thông.

Người như vậy, năng tin tưởng sao? Nàng nên biết kỹ thật Nguyên Chính Hoàn không tốt đẹp hơn hấn là bao.

A, chán nản cười, tin hay không tin thì có thể nào, cuối cùng người bạn tâm chi có mình hấn.

Cả người dựa vào lan can, Nguyên Duật Diệp đưa tay xoa lồng ngực.

Trương công công nhìn tới hoảng sợ, vội bước tới đỡ lấy hấn, lo lắng hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy? Long thể không thoải mái sao? Nô tài đi gọi..."

"Không cần." Hấn cắt ngang, "Truyền chỉ, kêu Dương Thành Phong vào cung."

Trương công công cả kinh: "Hoàng Thượng, lúc này..." Hấn dừng lại, cuối cùng đành phải gật đầu, "Vâng, nô tài đi ngay."

Hấn vốn muốn nói hôm nay đã trễ, muốn truyền Dương tướng quân vào cung thì nên đợi sang ngày mai. Chỉ là nhìn sắc mặt của Hoàng Thượng, hấn không dám nhiều lời, chỉ biết nhận lệnh lui xuống.

Ánh mắt Nguyên Duật Diệp đột nhiên trở nên lạnh lẽo, xem ra quyết định kêu Dương Thành Phong hồi kinh báo cáo là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 7-3: Càn Thừa Cung 3

Giờ phút này trời đã không còn sớm, xung quanh chỉ còn gió mỗi lúc một mạnh. Mạc Tầm giúp Nguyên Chính Hoàn chỉnh lại áo khoác, thấp giọng hỏi: "Chủ tử có thấy lạnh không?"

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu, bất giác bật cười.

Mạc Tầm nhún mày: "Chủ tử không cần để ý tới lời nói của Hoàng Thượng, tính tình của ngài ấy trước nay đều như vậy."

Y lại lắc đầu: "Không, bốn vương không phải việc này, chỉ là Mạc Tầm à..." Y dừng một lát, tiếp tục, "Chỉ là bốn vương cảm thấy có chút không thoải mái."

"Ngài không thoải mái ở đâu?" Hấn vội cúi người xem xét.

Y thoáng nhún mi, tiếp theo lại cười nhạt một tiếng: "Nói không nên lời, có lẽ là do uống hơi nhiều rượu." Cái loại cảm giác này tựa như mất đi thứ gì đó, thoáng cái xuất hiện trong lòng.

Thậm chí hôm nay lúc vào cung, y sớm đã cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Hai người cứ thế mà xuất cung, giữa đường vô tình nhìn thấy một người.

Nghe tiếng gấp sát va nhau, Nguyên Chính Hoàn nhìn không được mà hỏi: "Ai vậy?" Đã trễ thế này, rốt cuộc là ai muốn tiến cung?

Mạc Tầm đưa mắt nhìn, đáp: "Chủ tử, hình như là Dương Thành Phong tướng quân." Khoảng cách xa thế này, hấn không nhìn rõ lắm, có điều xem dáng người thì thật sự rất giống.

Nguyên Chính Hoàn lại im lặng, một hồi lâu sau cũng không nói lời nào.

.....

Thời điểm trở về Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang và Phục Linh đứng lúc gặp Huyền Chu chạy ra, vội vàng nói: "Nương nương ra ngoài quên mang dù, nô tỳ sốt ruột đi lấy, sợ nương nương bị bệnh, nhưng sau đó đi tìm lại không thấy người đâu."

Thượng Trang vốn không bận tâm, ngược lại là Phục Linh ở cạnh lên tiếng: "Chỉ ướt một chút, mau mang xiêm y sạch tới đây. À đúng rồi, truyền thái y tới, tiểu thư bị trật chân."

Huyền Chu nhận lệnh, vội vàng lui xuống.

Điêu Thượng Trang vào thăm cung, Phục Linh cau mày nói: "Vẫn còn ẩm ướt, tiểu thư nhanh cởi ra đi, đừng để bị bệnh."

Dứt lời, cung nữ duỗi tay giúp nàng cởi cúc áo, không ngờ cánh tay đột nhiên bị Thượng Trang bắt lấy, hỏi: "Phục Linh, hôm nay, người kia là... Là Vương gia sao?"

Phục Linh giật mình, cái gì gọi là "Người hôm nay là Vương gia sao?", đó không phải Vương gia thì là ai?

Nghĩ tới đây, Phục Linh kinh hãi, vội đưa tay kiểm tra trán của nàng, xác định nàng không sinh bệnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Cung nữ cười nói: "Tiểu thư hồ đồ rồi, ngài ấy đương nhiên là Vương gia."

Thượng Trang im lặng, qua một lúc lâu mới chậm rãi nói từng chữ: "Y sống vẫn tốt."

Sống vẫn tốt, vậy tình hoa đã giải rồi sao?

A, nàng bật cười ra tiếng, Nguyên Duật Diệp gạt nàng, nói cái gì là tình hoa không có thuốc giải chứ, tất cả đều là gạt nàng.

Hắn là vì muốn nàng ở lại mới nói như vậy, có điều nàng lại cảm thấy may mắn, nàng nguyện để hắn gạt mình chứ không muốn nhìn bộ dáng thống khổ của y.

Thấy nàng nở nụ cười, Phục Linh cũng nhin không được mà cười theo: "Đúng vậy, nô tỳ đã sớm nói với tiểu thư Vương gia sống rất tốt."

Bên cạnh y còn có Mạc thị vệ, Mạc thị vệ một lòng trung thành với y, muốn y sống không tốt cũng khó.

Lúc này, Huyền Chu tiến vào, Phục Linh nhận xiêm y trong tay nàng ta, thời điểm xoay người giúp Thượng Trang thay y phục thì thấy khăn lụa giấu trong tay áo, có chút phình lớn, tựa như đang bao lấy gì đó.

Nàng có chút tò mò, mở ra xem, thì ra lại là một miếng bánh phù dung.

Phục Linh kinh hãi, không tin mà đưa mắt nhìn Thượng Trang, bật thốt lên hỏi: "Tiểu thư, cái này..."

Thượng Trang lúc này mới có phản ứng, duỗi tay giật lấy, há miệng cắn một phần rồi đem miếng còn lại gói vào khăn, cười nói: "Người tới Càn Thừa Cung giao cái này cho Trương công công đi." Nguyên Duật Diệp nhìn thấy sẽ hiểu rõ tất cả.

Bên trong bánh ngọt không hề có độc.

Nàng vốn không định đổi, chỉ là vạn nhất thật sự có người ăn nhầm, vậy thì phải giải quyết sao đây? Thứ nhất, nàng không biết trong bánh có độc gì, thứ hai, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện để dụ Từ Chiêu Nghi ra ngoài ánh sáng mà hi sinh tính mạng ai đó.

Hôm nay may là sớm đã đổi bánh, nếu không để Nguyên Duật Diệp ăn thật, chuyện gì sẽ xảy ra? Sau lần ở Hưng Viên đó, cánh tay hắn bị thương không thể hồi phục hoàn toàn, hiện tại lại có thêm thương tích mới.

Thượng Trang khép nhẹ hai mắt, tối nay trên thọ yến của Thái Hậu, hắn liền mạng uống rượu, hình như là vì tức giận.

Nhưng hắn giận cái gì chứ?

Giận nàng mấy lần trộm nhìn Nguyên Chính Hoàn sao?

A, mỗi tối khi hắn giận dữ bỏ đi, nàng mới biết hắn là đang trách nàng dám cầm đồ có độc cho hắn ăn.

Phục Linh kinh ngạc, cái này... Kêu nàng mang thứ này tới Càn Thừa Cung sao?"

"Còn không đi?" Thượng Trang vẫn không mở mắt, chỉ trầm giọng một câu.

Hiện tại đành phải đi một chuyến rồi quay về hỏi, Phục Linh nhận lệnh, cẩn thận cất đồ vào tay, xoay người ra ngoài.

Huyền Chu tiến lại gần, nhỏ giọng: "Hôm nay công công ở Nội Vụ Phủ có mang ít huân hương mới, nương nương có cần lựa chọn không?"

Thượng Trang lắc đầu.

Huyền Chu thấy vậy liền lui xuống.

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang chậm rãi nằm xuống giường, tâm trạng lại bắt đầu vui vẻ. Hôm nay như vậy chẳng phải rất tốt hay sao?

Nguyên Chính Hoàn không có chuyện gì, Nguyên Duật Diệp vẫn làm Hoàng đế của hắn, thật sự rất tốt

Cách một lát, nghe tiếng mở cửa, nàng cũng không mở mắt nhìn, nghĩ người tới có lẽ là Huyền Chu. Huyền Chu đứng một lát, thấy nàng không lên tiếng liền nhanh chóng thay huân hương, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi.

Thời điểm thái y tới, Huyền Chu mới vào lại. Sau khi kiểm tra, cổ chân chỉ trệt một chút, không có gì đáng ngại. Thái y để lại một hộp thuốc cao rồi lui xuống.

Tuy không quá nghiêm trọng nhưng lúc thoa thuốc vẫn đau, Huyền Chu vừa giúp nàng thoa xong thì Phục Linh cũng về.

Nàng nhìn nhìn, không dám nói lời nào, chỉ cẩn thận giúp Thượng Trang đắp chăn.

Thượng Trang mở miệng hỏi: "Về rồi sao?"

Phục Linh có chút hoảng sợ, vội đáp: "Vâng, chuyện tiểu thư dặn nô tỳ đã làm xong, có điều Trương công công nói Dương tướng quân đang nghị sự với Hoàng Thượng, đồ vật lát nữa công công sẽ đem vào."

Dương Thành Phong tới?

Thượng Trang mở mắt, nhú mày. Đã trễ thế này, đang êm đẹp vì sao Dương Thành Phong lại tiến cung?

Nàng nghĩ nghĩ, lại lắc đầu, đó đều là chính sự tiền triều, đâu tới phiên nàng đi quản

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 7-4: Càn Thừa Cung 4

Phục Linh im lặng một lúc lâu, qua nửa ngày, ánh mắt có chút khác thường. Thượng Trang giật mình, thấy nàng ấy đưa tay xoa mặt, cắn răng nói: "Linh Thục Viện kia đúng là không phải người tốt, ra tay nặng như vậy! Tiểu thư hiền lành quá rồi, nếu đổi lại là nô tỳ, nô tỳ sẽ đánh trả nàng ta."

Thượng Trang bất giác đưa tay chạm vào gương mặt, đứng dậy hỏi: "Sao thế? Rõ ràng lắm hả?"

"Vâng." Phục Linh tức giận, "Tiểu thư đối với nàng ta đúng là quá khách khí."

Thượng Trang không khỏi bật cười. Không phải nàng khách khí với Linh Khuyết, chỉ là nha đầu Phục Linh này không biết, kỳ thật Linh Khuyết cũng rất đáng thương. Nàng ấy dùng trăm phương ngàn kế để được ở cạnh Nguyên Duật Diệp, toàn tâm toàn ý quan tâm hắn, nhưng tới cuối cùng nàng ấy có được cái gì?

Còn không bằng Thượng Trang nàng có tình yêu của hắn.

Tình yêu của hắn...

Trái tim run lên, đúng vậy, nàng sao có thể không nhận ra?

Thượng Trang cúi thấp đầu, tình yêu của đế vương...

"Tiểu thư đừng buồn, rất nhanh sẽ khỏi, nếu người đau, nô tỳ sẽ đi tìm thuốc bôi cho người." Phục Linh thấy nàng im lặng, cho rằng nàng buồn chuyện cái bạt tai của Linh Khuyết.

Phục Linh xoay người muốn đi lại bị Thượng Trang kéo lại.

Nàng lắc đầu: "Không cần khẩn trương như vậy, chỉ hơi đau mà thôi, Linh Khuyết cũng không phải cố ý." Nàng ấy hiểu lắm nàng dám ở trước mặt mọi người thiếu chút cho Nguyên Duật Diệp ăn đồ có độc nên mới tức giận, kỳ thật cũng không thể trách Linh Khuyết, nàng ấy yêu hắn nên mới hành xử như vậy.

Nguyên Duật Diệp khi đó cũng tức giận bỏ đi không phải vì nguyên nhân này sao?

Sự tình giải thích rõ rồi thì sẽ không sao"

"Nhưng nô tỳ đau lòng." Hai mắt Phục Linh ửng đỏ.

Thượng Trang cảm thấy ấm lòng, kéo tay nàng, cười nói: "Nha đầu ngốc, ta biết người quan tâm ta, không còn sớm nữa, còn chưa đi ngủ sao?"

Phục Linh lắc đầu: "Nô tỳ đợi người nghỉ ngơi rồi sẽ đi."

Nhìn vẻ mặt kiên định của tiểu nha đầu, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy khó chịu, ban đầu nàng không muốn tiến cung, vào được rồi liền muốn tìm cách ra ngoài. Nhưng đối lại Phục Linh, từ đầu tới cuối nàng đều chưa từng hỏi cảm xúc của nàng ấy.

Nếu như không vì thay tiểu thư vào cung, nàng cũng sẽ giống Phục Linh, chẳng qua là nô tỳ mà thôi.

Thượng Trang duỗi tay kéo người trước mặt lại gần: "Vậy người ngồi đi, chúng ta trò chuyện." Tới nay sợ rằng nàng sẽ không ngủ được.

Lần này Phục Linh không câu nệ, nàng gật đầu, mỉm cười ngồi xuống.

"Tại sao lại đồng ý cha ta vào cung giúp ta?" Lời này nàng chưa bao giờ hỏi Phục Linh, thậm chí Phục Linh có biết nàng không phải An Lăng tiểu thư hay không, nàng cũng chưa từng hỏi.

Vì tín nhiệm, cho nên không hỏi chẳng?

Hôm nay hỏi không phải vì không còn tín nhiệm, chỉ là muốn hiểu thêm mà thôi.

Phục Linh không trốn tránh, thành thật trả lời: "Lão gia là ân nhân cứu mạng cả nhà nô tỳ. Năm đó, nô tỳ còn nhỏ, phía Nam xảy ra nạn đói, rất nhiều nạn dân trôi dạt khắp nơi, là lão gia cứu giúp nương, tỳ tỳ, còn cả nô tỳ. Nương nói tích thủy chi ân đương dùng tuyên trương báo, huống hồ ơn của lão gia lại lớn như vậy."

Thượng Trang có chút khiếp sợ: "Người không phải cô nhi sao?" Nàng vẫn nhớ trước khi vào cung, Phục Linh từng nói như vậy.

Phục Linh gật đầu: "Chuyện này nô tỳ không lừa người, nương và tỳ tỳ đều nhiễm bệnh mất rồi."

Thượng Trang bắt gặp nắm chặt tay nàng, lại thấy nàng lắc đầu, nói: "Đó là quá khứ rồi, thời điểm lão gia hỏi nô tỳ có tâm nguyện gì, nô tỳ đã nói muốn học y thuật. Nếu y thuật của nô tỳ cao minh, có lẽ nương nương và tỳ tỳ đã không chết."

Thượng Trang dùng ánh mắt khác thường nhìn nha đầu trước mặt, thấp giọng hỏi: "Phục Linh, người không phải nha đầu của hiệu thuốc, đúng không?"

Nàng cười: "Tiểu thư thật thông minh." Phục Linh đứng dậy, quỳ gối trước giường, nói, "Đây là chuyện duy nhất nô tỳ lừa người."

"Tại sao?" Thượng Trang cảm thấy không chân thật, nha đầu bên cạnh thì ra lại là chân nhân bất lộ tướng.

Ánh mắt Phục Linh vẫn thuần khiết như lúc ban đầu, thành thật đáp: "Bởi vì lão gia nói, theo tiểu thư vào cung, nô tỳ chỉ là một nha đầu bình thường, không có bất cứ liên quan nào khác."

"Phục Linh." Thượng Trang đưa tay đỡ nàng.

Nàng cười nói: "Tiểu thư đừng như vậy, kỳ thật lão gia rất tốt với tiểu thư. Khi đó sau khi lão gia hỏi tâm nguyện của nô tỳ, nô tỳ được học y thuật, đương nhiên mọi chuyện phải bắt đầu từ hiệu thuốc."

Vì vậy nàng cũng có thể tính là người của hiệu thuốc.

"Lão gia nói tới lúc tiểu thư lấy chồng, nô tỳ sẽ là nha đầu hồi môn của tiểu thư, chức trách của nô tỳ là chiếu cố người. Nô tỳ đã hứa với lão gia sẽ đi theo tiểu thư, coi tiểu thư như tỷ muội của mình."

Thượng Trang không khỏi mở miệng hỏi: "Người cũng biết ta không phải An Lăng tiểu thư."

Phục Linh lại lắc đầu: "Chỉ cần lão gia nói người phải thì người chính là An Lăng tiểu thư, mà nô tỳ cả đời sẽ hầu hạ người, không xa không rời."

"Phục Linh, ta..."

Cung nữ nhún mày: "Tiểu thư đừng khóc, sẽ hư hết phấn trên mặt, trông rất khó coi."

Thượng Trang nhìn không được mà khẽ cười, nàng thật nên cảm tạ lão gia đã cho nàng một nha đầu tốt như vậy. Chỉ là nhớ tới lão gia, nụ cười trên mặt lại biến mất, sau nửa ngày, nàng mới thấp giọng hỏi: "Cha còn kêu người giám thị ta?"

Phục Linh căng lớn hai mắt, lắc đầu: "Không có, lão gia chỉ nói hi vọng tiểu thư sống tốt."

Sống tốt...

Đưa mắt nhìn nụ cười của nha đầu trước mặt, Thượng Trang không khỏi cả kinh.

Trước kia nàng luôn cho rằng Phục Linh là người Phục Linh phái tới giám thị mình, lại không ngờ, thì ra không phải.

A, ngược lại là nàng dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Thấy Thượng Trang đã cười, Phục Linh mới lần nữa ngồi xuống, cười nói: "Chỉ là tiểu thư cũng thật thông minh, sao người biết Thái Hậu sẽ đưa bánh ngọt cho Hoàng Thượng ăn vậy? Bánh phù dung kia nếu không đổi thì thảm rồi." Ban đầu nàng không biết đó là độc gì, sau khi đổi bánh, nàng mới phát hiện, đó là đoạn trường thảo.

Từ Chiêu Nghi này thật ngoan độc.

Thấy nàng đổi chủ đề, Thượng Trang cũng chỉ cười cười: "Ta không biết, chỉ là phòng vạn nhất thôi." Có điều dạo một vòng, bánh phù dung cũng đầy tới trước mặt Từ Chiêu Nghi, như vậy còn hữu dụng hơn bất kỳ ai ăn thử.

Phục Linh nhủ mảy, tỏ vẻ không hiểu: "Nhưng nô tỳ vẫn không hiểu, tiểu thư đưa bánh cho Trương công công để làm gì?" Vấn đề này, cả đường đi nàng đều suy nghĩ nhưng vẫn không hiểu dụng ý bên trong.

Thượng Trang mỉm môi cười: "Người không hiểu cũng không sao, quan trọng là... Hoàng Thượng sẽ hiểu."

Còn về Thái Hậu.

Nghe Phục Linh hỏi, Thượng Trang mới nghĩ tới một chuyện. Khi đó Thái Hậu nói khi trước Nguyên Duật Diệp đã đưa hai hộp bánh tới Úc Ninh Cung, như vậy lúc Phục Linh mang ra, bà ta phải phát hiện, bởi vì đó là cống phẩm, trong cung không thể nào xuất hiện cái bánh phù dung giống hệt.

Xem ra Thái Hậu vừa thấy liền biết đã có người động tay chân bên trong.

Với tâm tư của Thái Hậu, bà ta không khó đoán ra chuyện bánh ngọt có người động qua, nhưng tại sao bà ta lại để Hoàng Thượng ăn trước?

Sắc mặt Thượng Trang thay đổi, ý của Thái Hậu, nàng còn không rõ sao?

Hôm nay, nếu Nguyên Duật Diệp thật sự ăn hết cái bánh có độc mà xảy ra chuyện, Thái Hậu sẽ như thế nào?

Nàng biết rất rõ Thái Hậu xưa nay không ưa thích nhi tử của Tề Hiền Phi này, chỉ là không ngờ bà ta có thể điềm nhiên coi như không thấy gì.

"Tiểu thư sao vậy?" Phục Linh lên tiếng hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, đáp: "À, không có gì, chỉ là bị nha đầu người lừa thảm rồi."

Phục Linh cười hi hi: "Tiểu thư tốt, sau này Phục Linh không dám nữa."

Thượng Trang than thở một tiếng, lại nói: "Trước khi vào cung, ta thật không ngờ có ngày hôm nay, sau này có chuyện gì cứ nói với ta, nếu người muốn, ta sẽ nghĩ cách để người xuất cung, tuyệt không nuốt lời."

"Khi nào tiểu thư xuất cung, nô tỳ sẽ cùng người rời đi." Lời nói của cung nữ vô cùng kiên định, không chút chần chừ.

"Chẳng lẽ người không cần tự do sao?"

Phục Linh nhủ mảy, đáp: "Tiểu thư nghĩ tự do là gì? Trong cung chắc chắn không có tự do, nhưng ra ngoài thì có tự do sao? Tiểu thư đã quên rằng mình là bắt cóc dĩ phải vào cung rồi ư?"

Thượng Trang khiếp sợ nhìn nữ tử trước mặt, đã quên...

Thì ra xuất cung chỉ là chấp niệm thôi sao?

"Tiểu thư suy nghĩ nhiều rồi, ngủ một giấc, ngày mai mọi chuyện đều sẽ tốt trở lại." Phục Linh mỉm cười đưa tay giúp nàng cởi áo ngoài, lại đẩy nàng nằm xuống.

Thời điểm cung nữ tới trước đèn, lại nghe Thượng Trang lên tiếng: "Đừng tắt đèn."

Phục Linh quay đầu nhìn nàng, gật đầu nói: "Vậy không tắt nữa, tiểu thư ngủ đi."

"Người cũng về nghỉ ngơi đi."

"Nô tỳ sẽ ở đây hầu hạ." Dứt lời, nàng tiến tới ngồi cạnh bên giường.

Thượng Trang lại lắc đầu: "Ở đây không cần hầu hạ, lui xuống đi."

Phục Linh còn muốn nói chuyện nhưng thấy nàng kiên trì, cuối cùng đành phải thôi. Cung nữ đứng dậy, ra tới cửa lại quay đầu nhìn, sau đó mới rời đi.

Bên ngoài, nam tử vẫn im lặng đứng, phía sau hắn là Trương công công.

Phục Linh cả kinh, vừa định quỳ xuống thì bị hắn liếc nhìn, ý bảo lui ra. Phục Linh không dám nói gì, chỉ đành vội vàng lui xuống.

Đề Trương công công cởi áo choàng bên ngoài, Nguyên Duật Diệp mới nhẹ bước đi vào.

Cánh cửa đóng lại.

Nhìn nữ tử nằm nghiêng trên giường, ánh đèn dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng như ẩn như hiện.

Hắn cố gắng nhẹ chân đi tới.

Thượng Trang cảm thấy có người lại gần, tưởng Phục Linh quay lại, định lên tiếng, nhưng vừa nhìn liền giật mình ngồi dậy.

Hắn đã thay long bào, trên người chỉ còn kiện y phục gọn nhẹ, giờ phút này nhìn có vẻ gầy ốm. Thượng Trang cau mày hỏi: "Sao chỉ mặc chút xiêm y như vậy mà tới?" Nàng định lấy chăn bao lấy thân thể hắn nhưng bị hắn đè xuống.

Bàn tay to bao trùm bàn tay nhỏ bé của nàng, hắn cười yếu ớt: "Xem đi, một chút cũng không lạnh. Lúc tới có mặc áo choàng, chỉ là trước khi tiến vào đã cởi mà thôi."

Đang nằm lại bị hắn nhìn chăm chăm, Thượng Trang có chút không tự nhiên, đành phải nói: "Đã trễ rồi, sao Hoàng Thượng lại tới?"

Hắn "A" một tiếng, mới nói: "Nàng đặc biệt phái nha đầu mang bữa khuya tới cho ta, mùi vị không tệ."

Thượng Trang giật mình, đương nhiên biết hắn chỉ cái bánh phù dung kia, không khỏi kinh ngạc: "Hoàng Thượng đã ăn nó?"

Hắn cười hỏi lại: "Vì sao không?" Dương Thành Phong ra ngoài, Trương công công liền vào bẩm báo, nói Vu Tu Dung ở Cảnh Nhân Cung đưa đồ tới. Hắn còn tưởng là gì, không ngờ là miếng bánh phù dung bị ăn một nửa.

Hắn chỉ nhìn một cái, nhưng cả người lập tức tỉnh táo.

"Chẳng qua là một chuyện nhỏ, nàng còn cố ý kêu nha đầu mang đồ qua, nếu ta không hiểu, nàng sẽ làm thế nào?" Hắn nhìn nàng, hỏi.

Thượng Trang chỉ cười: "Hoàng Thượng thông minh như vậy, muốn không biết cũng khó."

"Trẫm không biết."

Thượng Trang không định so đo với hắn, chỉ cười không đáp."

Nụ cười trên mặt nam tử lại chậm rãi biến mất, qua nửa ngày, hắn mới mở miệng: "Ta không biết thì ra nàng tiến cung không tình nguyện như vậy."

Thượng Trang kinh hãi, lại nghe hắn nói: "Vừa rồi ở bên ngoài không cần thận nghe được."

Nàng chợt dạ nhìn hắn, hắn ở bên ngoài, đứng bao lâu, rốt cuộc đã nghe những gì?

"Hoàng Thượng, ngài... Đã nghe được gì?" Nàng nhin không được mà hỏi.

Hắn thở dài: "Nghe được sự bất đắc dĩ của nàng." Hắn nắm tay nàng càng chặt, nhẹ giọng, "Nếu lần này trở về y vẫn còn nhớ tới nàng, nếu hôm nay nàng không đổi cái bánh phù dung kia, ta có lẽ sẽ thả nàng đi."

Nếu Nguyên Chính Hoàn một lòng không quên được nàng.

Nếu trong lòng nàng thật sự không quan tâm hắn.

Như vậy, hắn sẽ lựa chọn buông tay.

Mà bây giờ, tất cả đều không giống lúc trước.

Không giống lúc trước.

Thượng Trang lộ rõ sự khiếp sợ.

Nguyên Chính Hoàn, y không nhớ nàng sao?

Khó trách hôm nay y lại kỳ quái như vậy.

"Vương gia ngài ấy..." Vừa mở miệng, nàng lại phát hiện bản thân không biết nên hỏi cái gì.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Không được nhắc tới y."

Không được nhắc tới y, đây là lần đầu tiên y nói thông dong như vậy.

Thượng Trang nhấp môi, cuối cùng không tiếp tục.

Bàn tay to lớn mon trón hai má của nữ tử, dưới ánh đèn, vết hồng trên mặt càng rõ lên.

Hắn bỗng nhíu mày, hỏi: "Mặt bị làm sao vậy?"

Thượng Trang cả kinh, vừa rồi Phục Linh có nói, chẳng lẽ dấu bạt tai rõ ràng vậy sao?

"Ai đánh?" Hắn lại hỏi.

Nàng cười lắc đầu: "Không đau."

Nguyên Duật Diệp nhíu mày, lòng hấn đau.

Cẩn thận nâng mặt nàng, cẩn thận quan sát, hấn lạnh giọng: "Lần sau có ai đánh nàng thì cứ tiện tay đánh trả."

Thượng Trang không đáp, nếu biết người đánh là Linh Khuyết, hấn còn nói lời này sao?

A, nàng sao vậy, sao lại nói lời này?

Đột nhiên nhớ tới sự tình tối nay, nàng hỏi: "Từ Chiêu Nghi kia..."

Hấn trầm giọng: "Trẫm đã phế nàng ta."

Thượng Trang cúi đầu, nàng hấn biết thích khách ngày đó do Từ Chiêu Nghi phái đi, nàng ta khẳng định không sống được. Có điều, nàng không định nói thẳng, dù sao đó cũng là một mạng người. Là người thì đều muốn sống.

"Hoàng Thượng định đi sau?" Thấy hấn không có ý định lên giường, nàng nhịn không được mà hỏi.

Sắc mặt hấn có chút khác thường, gật đầu nói: "Chuẩn bị qua Quan Sur Cung, thuận đường qua đây xem nàng, hiện tại phải đi rồi." Dứt lời, hấn thật sự đứng dậy.

Thượng Trang đứng lên, lại bị hấn ngăn cản: "Ngủ đi, không cần hành lễ."

Thời điểm xoay người rời đi, bước chân của hấn có chút trì trệ, nhưng rất nhanh, hấn đã nâng bước ra ngoài.

Trong lòng hấn rất rõ vì sao Từ Chiêu Nghi lại làm vậy với nàng, rất đơn giản, là vì hấn cho nàng tình yêu.

A, tự giễu mà cười, có lẽ nàng đúng, nếu thật sự yêu nàng, hấn không thể mỗi thời mỗi khắc đều ở cạnh nàng như vậy.

Qua hôm nay, hấn mới hiểu được đầu đá trong hậu cung vô cùng khốc liệt.

Trương công công thấy hấn đi ra, không khỏi kinh hãi, vội vàng tiến lên phủ thêm áo choàng cho hấn, nhỏ giọng hỏi: "Hôm nay Hoàng Thượng không nghỉ ngơi ở Cảnh Nhân Cung sao?"

Hấn chỉ nói: "Tới Quan Sur Cung."

Vì nửa miếng bánh phù dung kia, tối nay cho dù hấn ngủ ở đâu, nội tâm đều vui vẻ.

Thượng Trang ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt tới xuất thần.

Nguyên Chính Hoàn lựa chọn quên nàng không phải lỗi của hấn.

Từ nay về sau, y là Vương gia của y, nàng là nương nương của nàng.

Thượng Trang nghiêng người, bỗng nhiên có thứ gì đó từ khóe mắt rơi ra. Nàng đưa tay lau, bỗng nhiên bật cười, nếu nàng còn chấp niệm thì đó chính là ích kỷ. Quên nàng rồi, cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 7-5: Càn Thừa Cung 5

Hôm sau, từ Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu trở về, xa xa có nhìn thấy động tĩnh bên lãnh cung, Thượng Trang bắt giác đi chậm lại.

Phục Linh theo ánh mắt của nàng mà nhìn qua, trong lòng biết nàng đang suy nghĩ cái gì, vì vậy thấp giọng nói: "Tiểu thư đi thôi, ở đây gió lớn."

Thượng Trang gật đầu, thời điểm nâng bước lại nghe thanh âm của Mộ Dung Vân Khương từ sau truyền tới: "Sự tình hôm qua Vu Tu Dung làm quá liều lĩnh rồi."

Quay đầu thấy Mộ Dung Vân Khương được Thanh Nhi dìu tới, Thượng Trang và Phục Linh cùng hướng nàng hành lễ, nghe nàng tiếp tục: "Bốn cung coi như là trông thấy thủ đoạn của người, thật khiến bốn cung phải rửa mắt mà nhìn."

Thượng Trang nhẹ giọng: "Nếu nương nương ở trong vị trí của thần thiếp, người cũng sẽ làm như vậy."

"Bốn cung không phủ nhận." Nàng buông tay Thanh Nhi ra, một mình đi tới.

Thượng Trang cũng bảo Phục Linh lui xuống, thấy Mộ Dung Vân Khương chậm rãi tiến lên, nàng liền đi theo, nghe nàng ấy nói: "Hoàng Thượng sủng ái người, đương nhiên sẽ có người nhìn chằm chằm vào người. Có câu này người hẳn cũng biết, nhận sủng ái vào thân đồng thời cũng phải gánh sự ghen ghét."

Thượng Trang thông dong cười đáp: "Nương nương quá lời, Hoàng Thượng đối với lục cung luôn đồng đều." Tay nắm khăn khẽ run lên, nhưng nàng vẫn mỉm cười. Nàng không muốn sự sủng ái đó, nhưng việc này cho dù nói ra, có ai sẽ tin?

Mộ Dung Vân Khương cũng cười, ánh mắt hướng về lãnh cung ở đối diện, bất giác cảm thán: "Người hạ thủ vẫn còn lưu tình." Từ Chiêu Nghi không chết là lời giải thích tốt nhất.

"Không phải thần thiếp hạ thủ lưu tình, mà tội Từ thị phạm phải không đáng chết."

Nữ tử phía trước quay đầu nhìn, cười yếu ớt: "Bốn cung thật không hiểu nổi người, đối với nàng, người có thể hạ thủ lưu tình, nhưng người lại không nói để Hoàng Thượng biết trước trong bánh phù dung kia có độc."

Thượng Trang không nói, Mộ Dung Vân Khương sẽ không biết. Nàng không nói bởi vì trong bánh ngọt kia vốn không có độc.

"Nếu là bốn cung, bốn cung sẽ không hạ thủ lưu tình." Nàng nhàn nhạt một câu.

Hộ giáp thoáng đâm vào lòng bàn tay, Mộ Dung Vân Khương vẫn nhớ thời điểm vừa tiến cung ca ca từng nói, nàng không thích hợp với thâm cung, nàng quá đơn thuần, sẽ không bằng những kẻ biết tính toán kia.

Chỉ là huynh ấy lại quên, con người rồi sẽ thay đổi.

Tại thời điểm nàng xác định muốn làm cái gì, cho dù là tâm kế cũng không thể làm khó dễ nàng.

Nữ nhân, trời sinh đã biết tính toán.

Thượng Trang không khỏi giật mình, sau nửa ngày mới mở miệng hỏi: "Nương nương rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Nàng cười nhạt: "Bốn cung không muốn nói gì cả, chỉ là muốn để người biết, hi vọng người đừng để người kia hãm hại mình."

Thượng Trang cả kinh, ánh mắt bất giác lướt qua mặt hồ tĩnh lặng phía trước, nàng quả thật nghĩ không ra Từ thị đã vào lãnh cung thì có thể làm ra chuyện gì?

Khóe miệng không khỏi nhếch lên, nàng nhìn nữ tử phía trước, lần nữa hỏi: "Người kia có thể khiến thần thiếp thế nào?"

Mộ Dung Vân Khương chỉ cười một tiếng: "Bốn cung không biết." Dứt lời, nàng không quay đầu, chỉ kêu Thanh Nhi tới rồi nhanh chóng rời khỏi.

Phục Linh chạy đến, nhíu mày hỏi: "Tiểu thư, Hoàng Hậu nương nương nói gì với người vậy?"

"Không có gì." Mộ Dung Vân Khương dường như đang nhắc nhở nàng, nhưng trước mắt hẳn sẽ không có gì xảy ra.

Trở về Cảnh Nhân Cung, tin các vị Vương gia ba ngày sau sẽ rời kinh về đất phong truyền tới.

Một ngày này, Nguyên Duật Diệp không tới Cảnh Nhân Cung, hình như là qua chỗ của Vân Phi.

Một mình Thượng Trang buồn chán, vì vậy kêu người mang giấy vào để mình vẽ tranh.

Vẽ được mấy bức lại cảm thấy buồn tẻ, nghỉ ngơi cũng ngủ không được. Nàng đành mở cửa sổ, nhìn cảnh trí trong viện, thỉnh thoảng có mấy con chim sà xuống, chơi đùa trên cành.

Tiến vào, thấy nàng ngơ ngác ngồi một chỗ, Phục Linh đặt điểm tâm lên bàn, cười nói: "Hôm nay Hoàng Thượng không tới, nơi này cũng trở nên lạnh lẽo."

Thượng Trang chấn động, thật vậy sao?

Nàng cảm thấy như vậy sao?

Phục Linh đi tới kéo nàng tới trước điểm tâm: "Tiểu thư ăn chút đi, nô tỳ đã lên thử một chút, ăn rất ngon."

Thượng Trang nhìn không được mà cười, nha đầu Phục Linh này đúng thật là to gan. Nàng cười nói: "Không cần vụng trộm như vậy, cùng ngồi xuống ăn đi."

Phục Linh vội tránh đi: "Vậy thì không được, nô tỳ sao có thể cùng ngồi một bàn với chủ tử." Dứt lời, nàng liền lém lỉnh nói, "Có điều đứng đây ăn cũng được, nô tỳ tạ tiểu thư trước."

Nói xong, cung nữ liền tiến tới lấy một cái bánh ngọt đưa vào miệng.

Thượng Trang thật sự rất thích nàng như vậy, cho nên cũng ăn một cái, hương vị quả thật không tệ.

Qua ngày hôm sau, vừa rời giường, Phục Linh liền vội vàng từ bên ngoài chạy tới, cả gương mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, không ngừng thở hổn hển.

Thượng Trang nhìn nàng, nhìn không được mà hỏi: "Có chuyện gì? Sao trông người gấp gấp như vậy?"

Phục Linh liếc mắt hít thở một hồi, mới nói: "Tiểu thư, Vương gia sắp thành hôn."

Bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, Thượng Trang bật thốt lên hỏi: "Vị Vương gia nào?"

"Đương nhiên... Đương nhiên là Hoàn Vương điện hạ." Bằng không sao nàng phải chạy gấp như vậy?

Thượng Trang đứng dậy, không khỏi muốn bật cười, y sắp thành hôn, không phải rất bình thường sao? Các vị vương gia tới tuổi này của y đều sớm đã thành hôn. Khi đó lúc y hồi kinh, Nguyên Duật Diệp từng nói lúc chào đón y đừng quá kinh ngạc. Nàng đã tưởng tượng tới rất nhiều chuyện khiến mình bất ngờ, trong đó đương nhiên cũng có chuyện y thành hôn.

Hôm nay thật sự đã tới, ngược lại khiến nàng không khỏi khiếp sợ.

Cười tự giễu, kỳ thật đây không phải đại sự, không phải sao?

Bên cạnh y cũng nên có người chiếu cố như Mạc Tâm, rốt cuộc cũng là đại nam nhân, bên người nên có một nữ tử chăm sóc.

Nghĩ như vậy, nàng hít một hơi thật sâu, cười hỏi: "Thật sao? Là tiểu thư nhà nào?"

Phục Linh nhún mày: "Nô tỳ cũng không biết là tiểu thư nhà nào, nhưng nô tỳ nghe nói hình như tên của tân vương phi là.. là Diệc Trang."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 8-1: Diệc Trang 1

Diệc Trang...

Cái tên đã từng gọi vô số lần trong lòng, cái người vô số lần xuất hiện trong mơ, không ngờ tới một ngày nàng có thể gọi thẳng trong miệng.

Máu trong người ngay khoảnh khắc này tựa như ngưng lại.

Trước khi vào cung, nàng đã nhờ lão gia tìm kiếm muối muối mất tích, An Lăng Tễ cũng nói không chưa có tin tức gì. Hiện tại sao muối ấy lại xuất hiện bằng cách như vậy?

Mọi thứ trước mắt như mơ hồ, Thượng Trang nhấp môi, run giọng hỏi: "Thật sự là Diệc Trang sao?"

Phục Linh gật đầu khẳng định: "Đương nhiên là thật, lúc quay về nô tỳ có nhìn thấy Vương gia và Mạc thị vệ ở xa, vốn tưởng rằng ngày mai bọn họ sẽ khởi hành rời kinh, hôm nay vào cung từ biệt, nhưng sau thấy Trương công công từ trong đi ra, trên mặt toàn là ý cười, nô tỳ thuận miệng hỏi, Trương công công liền nói Vương gia là vào cung để xin chỉ tứ hôn."

Thượng Trang bất giác lui về sau nửa bước, thỉnh chí tứ hôn...

Nữ tử có thể khiến y tự mình thỉnh chí tứ hôn thật không dễ dàng. Còn nhớ khi đó, tiên hoàng muốn ban Mộ Dung Vân Khương cho y, mặc dù ngoài miệng y chưa từng cự tuyệt nhưng kỳ thật trong lòng không hề muốn.

Diệc Trang, Diệc Trang...

Tay nắm khăn lụa nhện không được mà run rẩy, Thượng Trang bỗng nhắm chặt hai mắt, có lẽ chỉ là cái tên giống nhau mà thôi, có lẽ chỉ là một sự trùng hợp.

Nàng không ngừng tự nói với chính mình như thế.

Phục Linh cuối cùng cũng nhìn ra sự khác thường, vội vàng tiến lên đỡ nàng: "Tiểu thư sao vậy?" Dừng một lúc, nàng tiếp tục, "Kỳ thật Vương gia... Vương gia..." Liệu có phải vì Vương gia sắp phải thành hôn mà tiểu thư như vậy không? Nàng muốn khuyên, nhưng không biết an ủi sao cho phải.

Thượng Trang càng lúc càng run rẩy, so với đêm hôm qua, trên thọ thần Thái Hậu nhìn thấy Nguyên Chính Hoàn, nàng càng run rẩy hơn.

A, miễn cưỡng cười thành tiếng, nàng vì sao phải như vậy?

Y kết hôn, nàng không phải nên cao hứng sao?

Còn về Diệc Trang...

Nếu đó thật sự là muội muội của nàng, nàng còn gì để không vừa ý? Khi đó nàng nhờ lão gia đi tìm Diệc Trang còn không phải hi vọng muội ấy có được một gia đình hạnh phúc sao? Gã cho Nguyên Chính Hoàn, muội ấy chắc chắn hạnh phúc, điểm này, nàng tin.

"Vương gia... Ngài ấy đã trở về rồi sao?" Qua một lúc lâu, Thượng Trang mới mở miệng hỏi.

Phục Linh gật đầu: "Lúc này ngài ấy hẳn đã xuất cung."

Bất lực ngồi xuống, nội tâm vô cùng hoảng loạn, nàng cho có nghĩ thế nào cũng không tìm ra manh mối.

Ngồi thêm một lát, Thượng Trang mới ngẩng đầu, nói: "Kêu người chuẩn bị kiệu, ta muốn qua Càn Thừa Cung." Cuối cùng cũng có một ngày nàng nhện không được mà qua đó.

Phục Linh muốn nói gì thêm, nhưng thấy sắc mặt của nàng, do dự giây lát, cuối cùng cũng gật đầu lui xuống.

Nguyên Duật Diệp lúc này không có ở Càn Thừa Cung, cung nữ nói hẳn đang ở Ngự Thư Phòng xử lý công vụ, hỏi nàng có cần thông báo một tiếng hay không.

Thượng Trang lắc đầu, Ngự Thư Phòng không phải chỗ tùy tiện ra vào, nàng tốt hơn là đừng đi quấy rầy, cho nên liền nói với cung nữ: "Vậy bốn cung ở đây chờ Hoàng Thượng."

Cung nữ tựa hồ có chút khó xử, quanh co cả buổi mới quỳ xuống, nói: "Nương nương thứ tội, Hoàng Thượng ra lệnh... nói thời điểm ngài ấy không có ở đây, không cho bất kỳ ai đợi ở chỗ này."

Phục Linh định mở miệng phản bác nhưng bị Thượng Trang ngăn lại, nàng nhú mày hỏi: "Ngài ấy còn nói gì không?"

"Hoàng Thượng không nói gì khác cả, thỉnh nương nương thứ tội." Cung nữ cúi đầu, cả người nhện không được mà run rẩy.

Thượng Trang thờ dài, nàng cũng không muốn khó xử cung nữ kia, vì thế cùng Phục Linh ra ngoài, một mặt nói: "Vậy bốn cung ra ngoài đợi."

Cung nữ ngẩng đầu, thấy nàng thật sự nâng bước rồi đi liền vội đuổi theo sau: "Nương nương, chỉ bằng nương nương hỏi cung trước đi, đợi Hoàng Thượng trở về, nô tỳ sẽ qua Cảnh Nhân Cung bẩm báo."

"Không cần." Thượng Trang nhàn nhạt nói.

Cung nữ thấy nàng kiên định nên không nói gì thêm, chỉ an tĩnh đứng cạnh hầu hạ.

Phục Linh giúp nàng chỉnh lại y phục, thấp giọng nói: "Nương nương, ngoài trời rất lạnh, chi bằng chúng ta về trước đi."

Thượng Trang lắc đầu, không đáp.

Kỳ thật nàng cũng không rõ bản thân vì sao lại chạy tới đây, chỉ là nếu đã đến rồi, nàng sẽ không đi.

Phục Linh biết một khi tiểu thư nhà mình quyết tâm, cho dù là ai cũng khuyên không được, vì thế chỉ đành bất đắc dĩ ôm chặt thân thể của nàng.

Mặt trời ở trên cao, nhưng chỉ cần một cơn gió thổi tới liền khiến không khí lạnh thấu xương.

Đợi thêm mấy canh giờ, mặt trời dần lặn về Tây.

Nguyên Duật Diệp và Trương công công cuối cùng cũng trở về, từ xa, hắn đã thấy một thân ảnh đứng trước Càn Thừa Cung, cho dù rất nhỏ nhưng hắn vừa nhìn liền thấy.

Nội tâm lập tức vui vẻ, hắn nhanh chân tiến lên.

"Hoàng Thượng." Trương công công kinh ngạc gọi, chỉ đành ở sau đuôi theo.

Nhóm cung nhân trước Càn Thừa Cung quỳ xuống, lúc Thượng Trang hoàn hồn, nam tử đã ở trước mặt, nàng vội quỳ xuống hành lễ.

Hắn đưa tay đỡ lấy cánh tay nàng, một mảnh lạnh buốt, vì thế liền nhíu mày hỏi: "Sao lại đứng ở đây?"

Thượng Trang vừa định trả lời đã nghe Phục Linh lên tiếng đáp: "Bởi vì một cung nữ trong cung của Hoàng Thượng nói Hoàng Thượng không cho bất kỳ kẻ nào vào trong ngôi đền."

Lá gan cung nữ này đúng là càng lúc càng lớn, chủ tử không nói lời nào, nàng đã dám cướp lời trước.

Thượng Trang kinh hãi, trừng mắt một cái, trách mắng: "Phục Linh, không được nhiều lời."

Nguyên Duật Diệp không định so đo, quay đầu nhìn cung nữ quỳ dưới đất. Cung nữ kia bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, lập tức cúi đầu, chút dũng khí nói chuyện cũng không có. Chỉ là, đó xác thật là Hoàng Thượng tự mình ra lệnh, nàng sao dám không tuân?

Hắn kéo nàng tới gần, thuận thế dùng áo choàng bao lấy thân thể nhỏ bé.

Thượng Trang cũng không nói chuyện, để mặc hắn ôm vào trong, nghe hắn thấp giọng nói: "Ta không ngờ nàng sẽ chủ động tới Càn Thừa Cung." Vì thế hắn mới ra lệnh không cho ai chờ trong Càn Thừa Cung.

"Hoàng Thượng..." Xác thật nếu không có nguyên nhân, nàng sẽ không tới Càn Thừa Cung tìm hắn.

Nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của nàng, Nguyên Duật Diệp nao nao, cười yếu ớt: "Không ngờ sự tình hôm nay lại nàng biết nhanh như vậy." Hắn ôm nữ tử trong lòng, sau nửa ngày mới tiếp tục cười nói, "Cũng đúng thôi."

Vì chuyện của Nguyên Chính Hoàn, nàng mới vội vã chạy tới Càn Thừa Cung tìm hắn, thậm chí không màng trời lạnh mà chờ bên ngoài lâu như vậy...

Nói không ghen tị, là giả.

Chỉ là hôm nay hắn sẽ không cư xử như khi trước. Nguyên Chính Hoàn muốn thành hôn, mà y cũng đã không còn nhớ tới nàng, không phải sao?

Quan trọng nhất là, nàng là Tu Dung của hắn, là phi tử của hắn.

Thượng Trang bắt đầu dĩ nễ nụ cười, tin tức trong cung thật sự truyền rất nhanh, huống chi lần này là đại sự chung thân của Nguyên Chính Hoàn.

Nàng vội vã tới đây muốn nghe hắn chính miệng nói chỉ là chuyện phụ, quan trọng hơn là vì Thượng Trang. Nếu như đó là muội muội của nàng, muội muội nàng tìm mười mấy năm hôm nay đã có tin tức, nàng có thể thật sự an tâm.

Thượng Trang ngẩng đầu nhìn hắn, thấp giọng hỏi: "Tân vương phi, là ai?"

Lời này của nàng khiến Nguyên Duật Diệp thật sự giật mình.

Hắn tưởng nàng vừa mở miệng sẽ hỏi tới Nguyên Chính Hoàn, lại không ngờ, người nàng muốn biết là tân vương phi, điều này thật khiến hắn cảm thấy mới lạ. Nữ tử trong lòng từ lúc vào đây đã không còn lạnh như lúc trước, hắn chậm rãi cởi áo choàng, mới hỏi: "Sao lại có hứng thú với tân vương phi?"

Thượng Trang không đáp, chỉ đuôi tay giữ chặt ống tay áo của hắn: "Hoàng Thượng nói ta biết, nàng ấy rốt cuộc là ai?"

Hắn ngần ra, nhíu mày: "Nữ nhân bên cạnh y, nàng không phải rất rõ sao?"

Nàng biết hắn suy nghĩ quá nhiều, có điều cũng xác thật, đang êm đẹp nàng lại có hứng thú với tân vương phi, đây không phải là chuyện bình thường.

Chỉ là, người đó có thể là muội muội của nàng, nhưng lời này nàng có thể nói trước mặt hắn sao?

Nguyên Duật Diệp cắn răng, hơi thở dần trở nên dồn dập. Nói nàng biết Nguyên Chính Hoàn hôm nay đã không còn là y khi đó, nói cho nàng nghe chuyện của tân vương phi thì có thể nào?

Hắn kéo nàng ngồi xuống, cuối cùng cũng trả lời: "Ta cũng không biết là ai, chỉ là hoàng thúc đã tự mình tới thỉnh chỉ tứ hôn, ta cũng không có lý do cự tuyệt."

Cái gì là môn đăng hộ đối, với Nguyên Chính Hoàn nó vốn không cần. Đây chính là điểm nàng nghĩ cả ngày cũng không thông, nếu Nguyên Chính Hoàn thật sự có lòng khác, y sao có thể chọn một người không có bối cảnh làm Vương phi? Không có bối cảnh, điều đó đồng nghĩa với việc Nguyên Chính

Hoàn không thể lợi dụng thế lực phía sau Vương phi để làm ra chuyện gì.

Diệp Trang, cái tên không tệ, nhưng hiểu biết của hắn đối với nàng cơ hồ là không.

Hắn từng phái Dương Thành Phong đi điều tra, chỉ biết đó là nữ tử Nguyên Chính Hoàn mang từ quận Thục tới mà thôi.

Quận Thục, cách xa kinh thành, là đất phong của y, là địa bàn của y.

"Vậy Hoàng Thượng đã từng gặp nàng ấy chưa?" Thượng Trang vội hỏi, ánh mắt nhìn thẳng nam tử đối diện như muốn nương theo đó mà nhìn thấu chút suy nghĩ.

Nguyên Duật Diệp không rõ vì sao nàng lại hỏi như vậy, nhin không được mà mở miệng: "Nàng muốn hỏi cái gì?"

Chuyện nàng muốn biết tựa hồ không phải cái này.

Thượng Trang lắc đầu, đột nhiên đề nghị: "Ta muốn gặp nàng."

Hai tay bất giác siết chặt, hắn hỏi: "Là nàng, hay y?" Có lẽ hắn đã lý giải được cảm giác của nàng đối với Diệp Trang kia, giống như khi trước hắn đối với Nguyên Chính Hoàn.

"Là Diệp Trang." Thấy hắn nhìn mình, nàng khẳng định một câu.

Hắn cuối cùng cũng nở nụ cười, xem ra nàng thật sự muốn gặp người kia, ngay cả cái tên nàng cũng biết.

"Được, ngày mai gọi nàng ta vào cung, ta và nàng cùng đi gặp hoàng thượng tương lai." Kỳ thật hắn cũng hiểu kỳ, rốt cuộc là nữ tử thế nào có thể khiến y trong thời gian ngắn ngủi sau khi quên nàng tự mình tới thỉnh chỉ tử hôn.

Thượng Trang kinh hãi, hắn sao có thể cùng nàng đi gặp Diệp Trang?

Nàng miễn cưỡng cười nói: "Ngày mai không phải Vương gia sẽ rời kinh sao? Không bằng cứ tối nay gặp. Hoàng Thượng công vụ bận rộn, không cần đi cùng ta."

"Gặp cái gì, ta đã hạ chỉ để hoàng thúc ở lại, không cần vội vã rời kinh."

Thượng Trang cuối cùng cũng thật sự không hiểu, bất giác bật thốt lên: "Vương gia không phải rời kinh về đất phong mới thành hôn sao?" Nếu muốn thành hôn, vậy phải ở lại kinh thành rất nhiều ngày. Đại hôn của y, chuyện gì cũng cần phải chuẩn bị, huống hồ Hoàn vương phủ đã lâu không có người ở, giờ phút này mới bắt đầu chuẩn bị, tất nhiên sẽ không thể nhanh chóng hoàn thành.

Nguyên Duật Diệp lắc đầu: "Không, chuyện kết hôn sẽ để về đất phong, chỉ đơn giản là giữ y ở lại lâu chút mà thôi. Huống hồ không phải nàng nói muốn gặp vương phi kia sao? Thừa dịp mấy ngày này ở trong kinh, Thái Hậu tất nhiên sẽ triệu y."

Thượng Trang có chút khần trương, Thái Hậu truyền bọn họ vào cung, vậy nàng sẽ có cơ hội gặp nữ tử tên Diệp Trang kia. Tuy nàng và muội muội nhiều năm không gặp, nhưng rốt cuộc có phải hay không, nàng chỉ cần hỏi sẽ có được đáp án. Nghĩ như vậy, tâm tình có chút hồi hộp lại xen lẫn vui mừng.

Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng của Trương công công: "Hoàng Thượng, Dương tướng quân có tin truyền tới."

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp lập tức trở nên lạnh lẽo, nói: "Cho vào."

Cửa bị đẩy ra, một thị vệ nhanh chóng tiến vào, quỳ xuống hành lễ, thấy Thượng Trang ở đây, không dám nói chuyện.

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Có gì cứ nói."

Nghe vậy, thị vệ mới gật đầu, đáp: "Tướng quân lệnh thuộc hạ vào cung bẩm báo Hoàng Thượng, Bùi Thiên Sùng đã... Bỏ trốn."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tụy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 8-2: Diệp Trang 2

"Người nói cái gì?" Nguyên Duật Diệp đứng bật dậy, nhìn chằm chằm người quỳ bên dưới.

Thượng Trang cũng kinh hãi, Bùi Thiên Sùng, chính là tướng quân của Lê Quốc kia sao?

Thị vệ cúi đầu: "Hoàng Thượng bớt giận, tin tức về thay đổi địa điểm tướng quân che giấu rất kín nhưng không ngờ vẫn bị phát hiện, đối phương đều có thân thủ tốt, bọn họ đánh tới khiến chúng ta không kịp trở tay."

Hai tay nắm chặt thành đấm, Nguyên Duật Diệp lạnh giọng gần từng chữ: "Là kẻ nào?"

"Còn chưa biết." Thanh âm của thị vệ mỗi lúc một nhỏ.

"Dương tướng quân đâu?"

"Tướng quân tự mình dẫn người đuổi theo, hiện tại chưa về."

Nguyên Duật Diệp một chương đạp xuống bàn, hít một hơi thật sâu mới mở miệng nói: "Biết rồi, lui xuống."

"Vâng, thuộc hạ cáo lui." Thị vệ lui xuống, Trương công công cũng không đi vào, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thượng Trang lặng lẽ nhìn hắn, thấy hắn nhắm mắt, mím môi không nói lời nào. Một chương vừa rồi hắn dùng rất nhiều sức lực, bàn tay hắn đã lộ ra gân xanh. Nàng không khỏi nhớ lại câu nói khi đó, người Lê Quốc có nội ứng trong kinh thành, xem ra quả thật là vậy.

Nhưng hôm tết Nguyên Tiêu gặp Dương Thành Phong, nàng nhận ra hắn là người cực kỳ cẩn thận. Bùi Thiên Sùng ở trong tay hắn lại bị đối phương dễ dàng cứu đi, chuyện này khẳng định là có người mật báo.

Hoặc là sớm đã có người theo dõi bọn họ.

Sự tình này nàng quán không được, cũng không biết nên quán thế nào, chỉ là nhìn bộ dáng của Nguyên Duật Diệp, nàng không khỏi cảm thấy lo lắng.

"Hoàng Thượng." Bàn tay nhỏ bé của nàng cầm lấy bàn tay của hắn, thấp giọng gọi.

Bất giác run lên, Nguyên Duật Diệp mở mắt nhìn nữ tử trước mặt, nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Không sao, nàng về trước đi, thời điểm hoàng thúc vào cung, ta sẽ phái người qua Cảnh Nhân Cung nói nàng biết."

Thượng Trang còn định mở miệng, hắn đã hướng ra ngoài, nói: "Phục Linh, đưa chủ tử ngựoi hồi cung."

Thanh âm cuối cùng đành nuốt xuống, Thượng Trang không nói gì, chỉ nâng bước rồi đi.

Phục Linh không khỏi cả kinh, Hoàng Thượng mở miệng đuổi tiểu thư đi, đây đúng là chuyện trước nay chưa từng có. Chỉ là hiện tại thấy tiểu thư cũng không nói lời nào, nàng chỉ đành im lặng.

Thời điểm xuống bậc thang, Thượng Trang nghe tiếng Nguyên Duật Diệp gọi Trương công công và, kêu hắn đi truyền Mộ Dung Vân Sở tiến cung.

Đi thêm một đoạn, Phục Linh mới mở miệng nói chuyện, trong lúc lơ đãng lại thấy Linh Khuyết ở phía trước đi tới không khỏi giật mình. Chuyện ngày đó nàng ấy đánh tiểu thư, nàng vẫn còn ghi nhớ.

Linh Khuyết chỉ liếc nhìn hai người, sau đó thu hồi ánh mắt, không nói gì cả, chỉ cùng cung nữ đi về phía trước.

Thời điểm lướt qua nhau, Thượng Trang nhẹ giọng: "Nếu muốn qua Càn Thừa Cung dò xét Hoàng Thượng thì không cần, Hoàng Thượng triệu kiến Mộ Dung thừa tướng, hiện tại không có thời gian."

Linh Khuyết giật mình, trong lòng có chút không vui, dừng bước nói: "Ngươi chưa bao giờ chủ động đi gặp ngài ấy, hôm nay tới đây không phải vì chuyện Vương gia sắp đại hôn sao?" Nàng ấy là nữ tử đứng núi này trông núi nọ, tuy nàng không muốn tin nhưng những thứ trước mắt không phải vậy sao?

Nguyên Chính Hoàn sắp thành thân, tương lai, nữ tử duy nhất trong lòng y không còn là nàng, hơn nữa, y sớm đã quên mất nàng là ai. Những lý do này còn chưa đủ để khiến nàng tiếp cận Nguyên Duật Diệp sao?

Phục Linh ở cạnh không khỏi tức giận, nhưng thấy Thượng Trang nháy mắt ra hiệu, lời nói tới yết hầu đành phải nuốt xuống.

Thượng Trang không hề quay đầu, chỉ nói: "Ngươi muốn nghĩ thế nào, tùy ngươi. Cục diện hôm nay lúc trước ta đã sớm nói, sự thật kia ngươi không nên giấu diếm, không phải sao?" Mặc dù Nguyên Duật Diệp sủng ái Linh Khuyết, nhưng đó không phải tình yêu nam nữ, điểm này tin chắc nàng ấy còn rõ ràng hơn nàng, chỉ tiếc là hết lần này tới lần khác, nàng ấy lại ép hắn làm chuyện mình không mong muốn.

Sắc mặt Linh Khuyết thay đổi, nữ tử này đang cảnh cáo nàng sao?

Phục Linh nghe tới mờ mịt, lời tiểu thư nói sao một câu nàng cũng không nghe hiểu?

Bỏ tay cung nữ ra, Linh Khuyết xoay người bước nhanh về phía trước. Phục Linh cả kinh, vội chắn trước mặt tiểu thư nhà mình, sợ nữ nhân này lại như lần trước làm tiểu thư nhà mình bị thương

Áp chế tức giận trong lòng, Linh Khuyết cắn răng mở miệng: "Người có thể tiếp cận ngài ấy, nhưng nếu để ta biết người tiếp cận lại làm tổn thương ngài ấy, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!"

Thượng Trang nhíu mày, đưa mắt nhìn nữ tử trước mặt, thấp giọng nói: "Linh Khuyết, người và ta hôm nay sao lại tới bước này?"

Nàng vẫn còn nhớ khi đó Nguyên Duật Diệp từng nói Linh Khuyết có vẻ thích nàng. Cho nên thời điểm ở Thành Vương phủ, trước mặt Tiên Hoàng, nàng mới mở miệng thay nàng ấy cầu tình.

Bọn họ tuy không quá thân thiết nhưng hiện tại sao lại bèo bọt như vậy?

Linh Khuyết tựa hồ không ngờ nàng nói như thế, thoáng giật mình. Nhớ lại tình cảnh hi đó, nội tâm có chút xót xa, đúng vậy, khi đó nàng từng cho rằng..

Linh Khuyết cắn môi, có lẽ đây là sai lầm của ông trời.

Nàng và nàng ấy đều khó có khả năng tránh được sai lầm.

Nàng yêu Nguyên Duật Diệp, nhưng hẳn lại yêu nàng ấy, nghĩ tới đây, hai tay Linh Khuyết bất giác nắm chặt thành nắm, giờ phút này muốn mở miệng nói nhưng lại không biết nói chuyện thể nào.

Thượng Trang nhìn nữ tử trước mặt, khẽ lắc đầu, sau đó liền kéo Phục Linh đi về phía trước.

Phục Linh đuổi theo bước chân của tiểu thư nhà mình, không khỏi nhíu mày hỏi: "Vừa rồi tiểu thư nói gì vậy? Sao một câu nô tỳ cũng nghe không hiểu?" Tiểu thư giúp nàng ấy che giấu chuyện gì? Mặc dù nàng không biết, nhưng trực giác nói rằng đó là chuyện vô cùng quan trọng.

Thượng Trang lắc đầu, chỉ nhẹ giọng: "Không có gì. Phục Linh, sau này gặp nàng, người không thể thiếu quy củ như vậy, dù sao nàng ấy cũng là chủ tử, biết chưa?"

Nghe vậy, Phục Linh đành nuốt lời định nói vào bụng, trả lời: "Chỉ cần nàng ta không khi dễ tiểu thư, nô tỳ sẽ chịu đựng."

Thượng Trang nở nụ cười, nha đầu ngốc, nàng ấy là chủ tử, cho dù xảy ra xung đột, Linh Khuyết cũng chỉ có thể tìm có trách phạt người thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 8-3: Diệc Trang 3

Trở về Cảnh Nhân Cung, trời đã hoàn toàn tối.

Huyền Chu thấp đèn, đốt huân hương, lại thêm mấy cái lò sưởi mới lui ra ngoài. Phục Linh đem thuốc mỡ tới, lại nghe Thượng Trang nói: "Không cần nữa, sớm đã không đau rồi."

Thời điểm tới bên giường, Thượng Trang không cẩn thận đá phải cái hộp đặt bên dưới. Nao nao, nàng buông tay Phục Linh, cúi người lấy. Mở ra, khối ngọc bội vẫn còn hoàn hảo nằm bên trong. Thượng Trang giữ chặt trong lòng bàn tay, sự mát lạnh lập tức truyền vào da.

Bỗng nhiên nhớ lại những lời ngày đó An Lăng Tễ nói, chẳng biết tại sao, giờ phút này nàng lại cảm thấy trái tim run lên.

Nguyên Duật Diệp nói người Lê Quốc có nội ứng trong kinh.

Nội ứng...

Nghĩ tới chuyện Nguyên Duật Diệp bị ám sát Nguyên Chính Hoàn có lẽ cũng có phần, ánh mắt lần nữa dừng trên khối ngọc bội, nàng cảm thấy chính mình đúng là điên rồi, nội ứng sao có thể liên quan tới Nguyên Chính Hoàn? Nhưng y vừa trở về, Bùi Nguyên Sùng lại bị cứu đi.

Sự tình đúng là trùng hợp!

Bỗng nhiên nắm chặt khối ngọc bội, Thượng Trang khẽ cắn răng.

"Tiểu thư sao vậy?" Thấy nàng nhìn ngọc bội tới ngẩn người, qua một lúc lâu vẫn không nói chuyện, Phục Linh nhìn không được mà hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, cất khối ngọc bội vào ngực, trả lại cái hộp xuống đáy giường. Bất kể thế nào, nàng cũng phải trả nó cho Nguyên Chính Hoàn, mặc kệ nó tại sao lại xuất hiện ở hiện trường Nguyên Duật Diệp bị ám sát, giờ phút này nàng cũng phải trả lại.

Ngồi ở mép giường, Thượng Trang mở miệng nói một câu không đầu không đuôi: "Vương gia sẽ ở lại kinh thành thêm mấy ngày."

Phục Linh giật mình, sau đó cười nói: "Vây thì tốt quá, tiểu thư có thể..." Nói được một nửa, cung nữ bỗng nhiên im bất, nàng bắt giác nghĩ tới chuyện Nguyên Chính Hoàn sẽ cưới vương phi.

Thượng Trang không để bụng, chỉ nói: "Hoàng Thượng sẽ truyền vương phi tương lai vào cung, tới lúc đó sẽ gặp mặt ở cung của Thái Hậu."

"Tiểu thư muốn gặp sao?" Nếu không, đang êm đẹp sao nàng lại nhắc tới?

Thượng Trang nở nụ cười nhàn nhạt, đúng vậy, đương nhiên là muốn gặp, nếu để họ rời kinh, không biết tới khi nào mới có cơ hội trùng phùng.

Thấy nàng mỉm cười, Phục Linh không khỏi nhỏ giọng: "Tiểu thư không khó chịu chuyện Vương gia nạp phi sao?" Chẳng biết vì lý do gì, trong lòng nàng lại không thoải mái. Vương gia một lòng thích tiểu thư nhà mình, điểm này nàng sao có thể không nhìn ra?

Chỉ là hiện tại tiểu thư đã là Tu Dung nương nương của Hoàng Thượng, nàng không hỏi nàng ấy vì sao lại nguyện ý chấp nhận làm nương nương, nhưng nàng biết tâm tư của Vương gia sẽ không dễ dàng thay đổi.

Nếu đã không thể thay đổi, y tại sao lại cưới Vương phi?

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng chua xót, nàng không khỏi đau lòng, nhưng lúc này Thượng Trang vẫn cười, nắm chặt tay nàng, hít một hơi thật sâu, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ dò xét.

Bên ngoài một mảnh đen kịt, sớm đã không thể nhìn rõ cảnh trí trong viện.

Nàng cười, là vì y không sao. Nàng cười, là vì bên cạnh y rốt cuộc cũng có một người chiếu cố. Nàng cười, còn có một nguyên nhân khác, đó là nàng rất có thể sẽ gặp lại muội muội của mình.

Diệp Trang...

Trong lòng gọi tên người thân duy nhất của mình, chỉ riêng điều này, nàng nào có thể nhịn không cười?

Hôm sau, thời điểm còn ở Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang đã nghe nói Thái Hậu truyền Nguyên Chính Hoàn và tân vương tới, mọi người đều vội vàng qua kia, muốn xem vương phi trông như thế nào.

Nhóm cung nhân đều ở phía sau thì thầm thảo luận.

Tất cả có lẽ là vì bọn họ hiếu kỳ, không biết nữ tử thế nào có thể khóa được trái tim của Nguyên Chính Hoàn, dù sao nhiều năm như vậy, một chữ y cũng chưa từng nhắc tới chuyện lập vương phi.

Thượng Trang đứng dậy ra ngoài, đúng lúc trời đổ mưa.

Phục Linh vội vàng quay về lấy dù.

Thượng Trang ngẩng đầu, bỗng nhiên nhớ lại cái đêm thọ thần của Thái Hậu, nàng và Phục Linh ở trên hành lang dài này gặp Nguyên Chính Hoàn. A, thì ra nàng căn bản không cần phải chạy, bởi vì y thật sự đã quên nàng.

Thượng Trang lắc đầu, giờ phút này còn nghĩ làm gì chứ?

Phục Linh đem dù tới, cau mày hỏi: "Tiểu thư muốn gặp Vương gia, nô tỳ có thể giúp người mời ngài ấy tới, người cần gì phải tự mình đi như vậy?"

Thượng Trang cười cười, nếu như kia thật sự là muội muội của nàng, nàng không hi vọng nàng ấy tiếp xúc quá nhiều ở người trong cung, huống hồ, Cảnh Nhân Cung cũng không an toàn. Lúc này ra ngoài, bọn họ có thể coi như quang minh chính đại gặp nhau.

Hai người đứng ngoài Úc Ninh Cung, bọn họ vừa đi ra, nàng liền nhìn thấy.

Mưa vẫn đang rơi, rất nhỏ, phiêu phiêu trong gió. Dù trong tay tựa hồ không thể che hết thân thể, chỉ trong chớp lát, ống tay áo đã nhiễm một tầng hơi nước nhẹ, sờ lên, ẩm ướt, thật mát lạnh.

Xung quanh cũng dần trở nên mờ hồ.

Bốn phía đều khoác lên mình hơi nước.

Thượng Trang thấy Nguyên Chính Hoàn, bên cạnh y hôm nay không còn là Mạc Tầm một thân huyền phục, ngược lại là một nữ tử xiêm y màu hồng nhạt, cách màn mưa nhìn không rõ dung nhan lắm.

Yếu điệu thực nữ, thân ảnh tựa hồ phảng phất trông giống nàng.

Thượng Trang bắt giác nở nụ cười, trong ấn tượng của nàng, muội muội sau khi trưởng thành hẳn sẽ như vậy.

Hai mắt Phục Linh sáng lên, vội kéo tay Thượng Trang, nói: "Tiểu thư, Vương gia ra rồi." Dứt lời, nàng muốn tiến lên.

Thượng Trang lập tức giữ ống tay áo cung nữ lại, lắc đầu.

Nàng thấy nữ tử phía trước hơi nghiêng người, cầm khăn lụa trong tay tỉ mỉ lau sùi mặt của y. Sắc mặt của nàng ấy, Thượng Trang nhìn không rõ, có lẽ là đang cười hạnh phúc đúng không?

Sau đó, nàng nhận dù trong tay cung nhân, giúp y ra ngoài.

Nhóm cung nhân chỉ đứng nhìn từ xa, không ai tiến lên.

Trong hơi nước, hai thân ảnh đan vào một nơi thật giống như thần tiên quyến lữ.

Cảm giác này thật đẹp, dù ai cũng không có cách nào tham dự.

Đây là suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Thượng Trang, nhưng nó lại khiến trái tim vô cùng đau nhức. Trước mắt bắt đầu mờ hồ, nàng không biết là mưa lớn hơn, hay là vì nguyên nhân nào khác.

Bọn họ tới gần.

Phục Linh cười gọi: "Vương gia, Vương gia..."

Nguyên Chính Hoàn kinh ngạc, chậm rãi nở nụ cười, nói: "Là nha đầu Phục Linh từng hầu hạ bốn vương." Y là đang giải thích với nữ tử bên cạnh.

Nàng khẽ cười, thời điểm nhìn qua nữ tử bên cạnh đứng bên cạnh Phục Linh, không khỏi nhú mày.

Nguyên Chính Hoàn cũng nghe ra hô hấp của một người khác, liền nói: "Là Tu Dung nương nương."

Thời điểm nghe y nói ra bốn chữ "Tu Dung nương nương", đầu ngón tay Thượng Trang run lên, cuối cùng cũng ngước mắt, nhìn hai người trước mặt, chỉ là một cái liếc mắt, nàng sợ tới ngây người.

Trái tim như ngừng đập, nữ tử trước mặt, nàng sao có thể không biết? Nàng sao có thể không nhận ra? Mỗi một nụ cười, mỗi một hành động, không ai rõ nàng ấy hơn nàng.

Đó là An Lăng tiểu thư nàng hầu hạ suốt năm năm!

An Lăng Vu...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 8-4: Diệc Trang 4

Nàng ấy không phải nên gả cho Thẩm thiếu gia rồi sao? Sao lại... Sao lại đột nhiên biến thành Thượng Trang, còn sắp trở thành vương phi của Nguyên Chính Hoàn?

Phục Linh không biết An Lăng Vu, cho nên lúc này không chú ý tới sự khác thường của nàng.

An Lăng Vu cầm chặt dù trong tay, không khỏi mỉm cười yếu ớt.

Tu Dung nương nương, xem ra cuộc sống của nàng ấy trôi qua không tồi.

Thấy nữ tử trước mặt nở nụ cười, Thượng Trang mới hoàn hồn, lại thấy nàng dịu dàng khom người hành lễ: "Diệc Trang bái kiến Tu Dung nương nương, nương nương vạn phúc."

Qua một hồi lâu không nghe Thượng Trang lên tiếng, Nguyên Chính Hoàn thoáng nhú mày, hỏi: "Nương nương sao vậy?"

"A." Bất giác thờ dài một tiếng, nàng vội lắc đầu: "Dung mạo của Diệc Trang cô nương như thiên tiên, khiến bốn cung có chút thất thần, để vương gia chê cười rồi."

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, lại nói: "Lúc này đã muộn, nương nương muốn qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu sao? Sợ là hiện tại Thái Hậu đã nghỉ ngơi rồi."

Thượng Trang lại lắc đầu đáp: "Không, bôn cung tôi đây là muốn xem Hoàn vương phi tương lai rốt cuộc là nữ tử thế nào, có thể.. Khiến vương gia tự mình thành chỉ tử hôn." Thời điểm nói chuyện, ánh mắt của nàng vẫn khóa chặt nữ tử đứng cạnh y, một khắc cũng không rời, "Hôm nay được gặp, đúng là khiến bôn cung vô cùng kinh ngạc."

Nàng vốn nghĩ đối phương là muội muội của mình, nhưng vô luận thế nào cũng không ngờ sự tình lại là như vậy.

"Nương nương quá lời." An Lăng Vu thấp giọng.

Nguyên Chính Hoàn cũng cười, nói: "Nếu nương nương không có chuyện gì, bôn vương và Trang Nhi xin về phủ trước." Vừa mở miệng liền gọi một tiếng "Trang Nhi", y cũng chẳng biết tại sao lại thế, chỉ là thời điểm nghe tới tên nàng, y đột nhiên nghĩ tới chữ "Trang".

Thượng Trang giật mình, thấy người trước mặt định rời đi, vội nói: "Vương gia xin dừng bước, bôn cung.. Có vài lời muốn nói riêng với Diệc Trang cô nương."

"Vậy sao?" Y nhú mày, y nhớ nàng chưa từng gặp Diệc Trang, đang êm đẹp, nàng sao lại có chuyện muốn nói với nàng ấy?

An Lăng Vu ở cạnh cúi người thấp giọng: "Diệc Trang thấy Tu Dung nương nương trông rất quen mặt, có lẽ là cái duyên. Hoàn, chàng chờ thiếp một chút được không?"

Hoàn..

Trong lòng không khỏi khỏ sở, nhưng ngoài mặt Thượng Trang vẫn cười, nói với Phục Linh: "Còn không qua hầu hạ vương gia?" Nói tới đây, nàng thấp giọng dặn dò, "Không được nhắc tới bôn cung trước mặt vương gia, cho dù là một chút, có hiểu không?"

Dứt lời, cũng mặc Phục Linh tỏ ra kinh ngạc, nàng xoay người rời đi.

Phục Linh cảm đủ che cho Nguyên Chính Hoàn, mà An Lăng Vu cảm đủ theo sau Thượng Trang.

Nguyên Chính Hoàn vẫn cau mày, nghe nói Phục Linh đi qua liền nở nụ cười, nói nhỏ: "Phục Linh, Mạc Tầm thường hay nhắc tới ngươi."

Phục Linh căng lớn hai mắt, cười hỏi: "Thật sao? Mạc thị vệ nhắc tới nô tỳ chuyện gì?"

"Nói ngươi hạ thuốc trong đồ ăn của hần."

"Phụt!" Phục Linh nhin không được mà cười ra tiếng, bĩu môi, "Chuyện đã bao lâu rồi mà Mạc thị vệ vẫn nhớ sao?" Khi đó chẳng qua là không ưa bộ dáng cả ngày lạnh như băng của Mạc Tầm, phảng phất như ngoại trừ lạnh lùng, hần không thể đề lộ biểu tình nào khác. Cho nên, nàng mới thuận tay bỏ thuốc xổ vào đồ ăn, a, đau bụng liền thay đổi sắc mặt, tối thiểu là không còn giữ dáng vẻ lúc trước nữa.

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười gật đầu, ngày đó, sợ là Mạc Tầm từng tuổi này cũng chưa từng xấu hổ như vậy.

Nghe tiếng cười khanh khách phía sau truyền tới, Thượng Trang không khỏi quay đầu nhìn.

Y thật sự đang vui vẻ, đây không phải là điều nàng hi vọng hay sao?

"Vương gia là người đáng để phó thác cả đời." Thượng Trang chậm rãi lên tiếng.

An Lăng Vu giật mình, đưa mắt nhìn nữ tử trước mặt. Lúc này, mưa đã nhỏ, nhưng gió bắt đầu nổi lên, tay đã bắt đầu không thể giữ được dù, nàng dứt khoát thu lại, cười nói: "Y rất tốt."

Chỉ ba chữ nhưng phảng phất tất cả tình cảm ngưng tụ nàng đối với y.

Trước khi gặp y, nàng thậm chí không biết yêu là gì, nhưng hôm nay không giống lúc trước. Y cũng yêu nàng, còn nguyện ý để nàng làm vương phi của mình.

Nghĩ tới đây, trên mặt đều là ý cười.

"Tiểu thư..."

"Ta không phải tiểu thư gì cả, nương nương gọi sai rồi." An Lăng Vu thông dong cắt ngang lời nàng, cười nói, "Hôm nay ta chỉ muốn nói ngươi biết, ngươi là An Lăng Vu, ta vĩnh viễn sẽ không nói ra thân phận của ngươi, bởi vì ta đã là Diệc Trang, thân phận này không có khả năng thay đổi."

Thượng Trang khiếp sợ nhìn nữ tử trước mặt, bật thốt lên hỏi: "Vì cái gì? Thầm thiếu gia đâu?"

Nghe tới ba chữ "Thầm thiếu gia", sắc mặt An Lăng Vu thay đổi, cắn môi nói: "Tất cả mọi người đều cho rằng ta ngưỡng mộ hần, nhưng lại không biết ta căn bản không hề yêu hần, đây chẳng qua là một bên cha tình nguyện mà thôi."

Dùng ánh mắt không tin nhìn An Lăng Vu, Thượng Trang cười chua xót: "Đó là vì lão gia thương ngươi." Nàng cứ nghĩ vì hôn sự của nàng ấy và Thầm thiếu gia, cho nên nàng ấy không thể không tìm người thay thế và cung, nhưng hiện tại nàng ấy lại nói với nàng, nàng ấy căn bản không yêu Thầm thiếu

gia...

A, chân tướng như vậy có chút buồn cười, lại có chút đáng thương.

An Lăng Vu lắc đầu: "Cha căn bản không hề thương ta, ở An Lăng phủ, ta cơ hồ không thể theo ý của mình, cho nên ngày ngời vào cung, ta đã chạy trốn."

Chạy trốn...

Thượng Trang căng lớn nhìn nữ tử trước mặt, đúng vậy, ánh mắt An Lăng phủ này đồ đều dồn trên người nàng, ai cũng không ngờ An Lăng Vu thật sự sẽ tìm cách chạy trốn.

Chợt nhớ tới thời điểm An Lăng Tễ trở về, nàng từng hỏi tình hình của tiểu thư, lại thấy thần sắc của hắn có chút thường, chỉ bỏ lại một câu "Chuyện của muội ấy không cần quan tâm" mà qua loa xong chuyện.

Nàng thật không ngờ An Lăng phủ lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Nàng từng cho rằng tiểu thư rất hạnh phúc, trong mắt của Thượng Trang, lão gia yêu thương nàng ấy, cho nên mới nghiêm khắc không cho nàng ấy ra ngoài, ai có thể nói đây không phải cách thể hiện tình thương của cha dành cho con chứ?

"Sau này ta sẽ cùng Vương gia tới Thục Quận." Thời điểm nhắc tới Nguyên Chính Hoàn, trên mặt An Lăng Vu tràn đầy hạnh phúc, cách màn mưa, nàng quay đầu nhìn nam tử đứng cách đó không xa, nói khẽ: "Gặp được ngài ấy là chuyện may mắn nhất sau khi ta trốn nhà ra ngoài. Nương nương, người không biết ngài ấy thì sẽ tốt hơn."

Y tốt, nàng sao có thể không biết?

Móng tay bắt giác khâm sâu vào da thịt, Thượng Trang nhin đau, hỏi: "Vì sao... Vì sao người lại lấy tên Diệc Trang?"

An Lăng Vu cười nhẹ: "Không vì sao cả, khi đó lúc vương gia hỏi tên của ta, trong đầu ta đột nhiên nghĩ ra cái tên này. Đúng rồi, đó là tên của muội muội mà người hay nhắc tới, đúng không?"

Cùng một cái tên, khi đó nàng chỉ là thuận miệng.

Chẳng qua là tên họ, nàng vốn không để ý quá nhiều.

Thượng Trang muốn phá lên cười, thì ra tất cả chỉ là thuận miệng. A, tạo hóa đúng là trêu người, nàng ấy trở thành Diệc Trang nhưng không phải muội muội của nàng, sắp tới sẽ trở thành vương phi của Nguyên Chính Hoàn.

Chỉ là một tiếng "Trang Nhi kia", tại sao đến lúc này nàng vẫn cảm thấy đau lòng như vậy?

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang nói: "Tiểu... Diệc Trang, chăm sóc Vương gia thật tốt."

Nàng cười gật đầu: "Ta đương nhiên sẽ làm như vậy." Nam tử dịu dàng như nước đó, ai mà không thương y?

Đầu ngón tay vô tình chạm vào ngọc bội cất trong ngực, Thượng Trang bỗng nhớ tới mục đích của mình, vội vàng lấy ra, đưa cho nữ tử: "Cái này, người trả cho vương gia, đó là... Thời điểm Tiên Hoàng băng hà, Vương gia vô ý làm rơi trong cung."

Có rất nhiều chuyện nàng không cần phải nói với An Lăng Vu, thời điểm ngọc bội về tay Nguyên Chính Hoàn, nàng tin y sẽ biết rõ tất cả.

Một khắc muốn trả nó cho y, nàng quyết định không tìm hiểu chuyện y từng làm, tất cả đều chôn sâu xuống đất.

Sau này, sợ là nàng cũng không có cơ hội xen vào nữa rồi.

An Lăng Vu sợ hãi tới run lên, cuối cùng vẫn duỗi tay nhận lấy. Ngọc bội trước mắt tinh xảo, nàng chưa từng thấy qua.

Đang nói chuyện, các nàng thấy một người xuyên qua hành lang dài bước nhanh tới đây.

Đội lại gần, hắn mới lộ thần sắc kinh ngạc.

An Lăng Tễ không hành lễ, chỉ nhanh chóng bước tới. Thượng Trang không khỏi xấu hổ, hiện tại có An Lăng Vu ở đây, nàng còn có thể gọi hắn một tiếng "Ca" sao?

Lúc này, An Lăng Tễ kéo Thượng Trang ra sau lưng, hướng nữ tử trước mặt nói: "Náo như vậy đủ chưa?" Người bên cạnh chỉ cần nói vài câu hắn liền đoán được thân phận của nữ tử tên Diệc Trang này, hiện tại hắn lấy cớ vào cung gặp Vu Tu Dung chính là để rõ ngọn nguồn sự tình.

Nàng nhìn hắn, trong mắt không hề có một tia sợ hãi, chỉ ngẩng khuôn mặt nhỏ của mình lên, hỏi: "Ngài là ai?"

"Ta là ai?" Hắn nổi giận, "Đúng là cha chiều hư muội rồi! Theo ta trở về!"

Dứt lời, hắn duỗi tay bắt lấy cổ tay của nàng.

An Lăng Vu đau tới nhú mày, hét lớn: "Thả ta ra!"

Thượng Trang cũng hoảng sợ, vội nói: "Thân phận hôm nay của nàng ấy không giống lúc trước, kéo như vậy để người khác thấy sợ là sẽ có chuyện." Nàng duỗi tay bắt lấy tay An Lăng Tễ, rõ ràng cảm nhận được thân thể hắn run lên, quay đầu nhìn nàng.

Thấy nàng chậm rãi gật đầu, An Lăng Tễ lúc này mới chậm rãi buông tay.

Cuối cùng, cái cách xưng hô khó khăn bị kẹt ở yết hầu cũng nói ra: "Ca, Diệc Trang sắp trở thành Hoàn Vương Phi rồi, việc này huynh đừng quản nữa."

An Lăng Tễ kinh ngạc nhìn nàng, thấy nàng chỉ mỉm cười.

An Lăng Vu xoa xoa cổ tay, cắn răng nói: "Nếu An Lăng đại nhân muốn, mọi người có thể nói rõ ràng, tới lúc đó, phạm tội khi quân cũng không phải chỉ mỗi mình ta."

"Muội!" An Lăng Tễ trừng mắt nhìn nữ tử trước mặt.

Nàng lại lui nửa bước, xoay người nói: "Nếu nương nương không còn việc gì, Diệc Trang và Vương gia xin về trước."

An Lăng Tễ muốn tiến lên nhưng bị Thượng Trang ngăn cản.

Nữ tử trước mặt nhanh chóng tiến lên, cúi người nói vài câu với Nguyên Chính Hoàn, thấy khuôn mặt của y nhàn nhạt lộ ra nụ cười, sau đó gật đầu. Phục Linh hành lễ, nhìn bọn họ rời đi.

Thượng Trang và An Lăng Tễ ngây ngốc đứng đó, qua nửa ngày mới nghe An Lăng Tễ lên tiếng: "Kỳ thật lần này ta trở về, ngoại trừ tìm Diệc Trang, còn có một việc, đó là tìm muội ấy."

Thượng Trang không nói chuyện, ánh mắt vẫn dõi theo hai thân ảnh xa xa kia. Hôm nay, không cần tìm nữa. Nàng ấy dùng thân phận Diệc Trang để trở về, thật chăm chọc.

"Tiểu thư." Phục Linh chạy tới, thấy An Lăng Tễ đứng bên cạnh nàng, không khỏi cười hỏi: "Thiếu gia cũng đến sao?"

An Lăng Tễ gật đầu, khẽ nói với Thượng Trang: "Cha không muốn muội ấy có bất kỳ liên hệ nào với hoàng thất."

"Như vậy còn huynh thì sao?" Hắn là thiếu gia của An Lăng phủ, hắn sao lại vào triều làm quan?

An Lăng Tễ lắc đầu: "Ta không giống muội ấy, ta có chuyện quan trọng khác cần làm."

Thượng Trang nhú mi, định hỏi tiếp, nhưng lướt qua bả vai An Lăng Tễ, nàng thấy một người đứng cách đó không xa. Nàng lấp bắp kinh hãi, cố gắng nhìn thì chạm tới ánh mắt của Linh Khuyết...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 9: Nhập cung

Linh Khuyết đối diện với ánh mắt của Thượng Trang, không khỏi kinh hãi, nàng chẳng qua là có chút tò mò, cũng muốn tới đây nhìn xem nữ tử được Nguyên Chính Hoàn chính miệng thỉnh chỉ tứ hôn rốt cuộc là người thế nào, lại không ngờ Thượng Trang cũng ở đây, mà... An Lăng Tễ cũng tới.

Đứng từ xa, nàng không nghe được bọn họ nói gì, giờ phút này thấy Nguyên Chính Hoàn và vương phi kia đã rời đi, nàng tự thấy mất mặt, xoay người rời đi.

An Lăng Tễ cũng đưa mắt nhìn qua, chỉ nhìn được bóng lưng của nữ tử, nghe Thượng Trang bên cạnh thấp giọng nói: "Linh Thục Viện là nàng."

An Lăng Tễ nhú mày, hắn có nghe nói qua nàng vốn là thị nữ của Nguyên Duật Diệp, theo ngài ấy đã lâu, quan hệ không tồi. Hôm nay đang êm đẹp nàng ấy lại xuất hiện ở nơi này, có phải là tới giám thị hay không?

Nghĩ như vậy, hắn không khỏi kinh hãi.

"Không cần khẩn trương, xa như vậy, nàng ấy sẽ không nghe được gì cả. Đúng rồi, sao huynh lại đột nhiên vào cung?" Thượng Trang hỏi.

Nghe vậy, An Lăng Tễ mới quay đầu, sắc mặt có chút khó coi, chỉ nói: "Kẻ khác không biết cái tên Diệc Trang, nhưng ta lại không biết sao? Là cha chiều hư muội ấy, nếu có gì không vừa ý, muội ấy chỉ cần nói ra là được, cần gì phải khó như thế?" Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hẳn thật sự tức giận.

Thượng Trang thở dài, tiểu thư là vì không thích cuộc sống lão gia an bài cho mình. Nàng đột nhiên nhớ tới Thái Tử, bọn họ hình như có một chút tương đồng.

Bất đắc dĩ cười, nàng đi về trước mấy bước, nói: "Đây không phải chỗ nói chuyện, về Cảnh Nhân Cung thôi."

Phục Linh vội đuổi theo, nàng vốn không biết nữ tử khi này là ai, nhưng nghe An Lăng Tễ nói vậy, nàng dường như bình tĩnh.

Ánh mắt bất giác nhìn qua bên đó, nhưng cách màn nước, nàng sớm đã không còn nhìn thấy bóng người nào.

Đương nhiên, chắc chắn là khiếp sợ.

Đây mới là An Lăng tiểu thư thật sự!

Phục Linh cắn môi, có điều nàng không hỏi, mà cũng không biết nên nói cái gì. Bí mật này bắt buộc phải chôn vùi trong bụng.

An Lăng Tễ thấp giọng: "Ta vội vàng tiến cung dò xét người, việc này cha còn chưa biết."

"Vậy thì đừng nói." Thượng Trang nhàn nhạt lên tiếng. Lão gia không thích nữ nhi của mình có liên quan tới người hoàng thất, mà Nguyên Chính Hoàn mấy ngày nữa sẽ trở về đất phong, hôn sự hẳn cũng phải về đất phong mới xử lý. Việc này không cần phải nói, chỉ cần tiểu thư và Vương gia hạnh phúc, cho dù lão gia cả đời không biết thì như thế nào?

Nội tâm lại bắt đầu đau nhói, lão gia suy nghĩ như vậy, chắc chắn là vì thương yêu tiểu thư.

Hoàng thất có chân tình, điểm này Thượng Trang không phủ nhận.

Nhưng hoàng thất cũng có rất nhiều chuyện không theo ý muốn, điểm này, mãi tới khi nàng vào cung mới ý thức được.

Có chút cảm tình, nhưng càng phải ẩn nhẫn.

An Lăng Tễ động môi, không nói thêm nữa.

Ba người trở về Cảnh Nhân Cung, An Lăng Tễ hỏi về tổ yến, Thượng Trang liền cười nói: "Đông cung Tây cung đều có, huynh không cần đưa vào cung."

Hắn lại cười: "Đồ ta chọn có lẽ tốt hơn nội cung."

Thượng Trang mỉm môi cười, nếu hắn biết đồ tốt của mình bị nàng trong nháy mắt tặng hết hậu cung, không biết có tức giận không?

Nàng nhàn nhạt uống trà, không đáp.

Ngồi một lát, thái giám bên ngoài lớn tiếng báo Nguyên Duật Diệp tới.

Cả hai đứng dậy hành lễ, thời điểm tiến vào, thấy An Lăng Tễ cũng ở đây, hắn mở miệng: "Xem ra trăm tới không đúng lúc rồi."

"Hoàng Thượng nói như thế khiến vi thần xấu hổ vô cùng." An Lăng Tễ thi lễ với hắn, lại nói, "Thần cáo lui trước." Dứt lời, hắn liền nâng bước rồi đi.

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Trăm đầu phải đến đuổi người, cứ như vậy, sau này người còn dám tới Cảnh Nhân cung sao? Người đầu, đem mấy món điểm tâm lên, tùy từng Ngự Sử nếu đã đến rồi thì ngồi thêm lát nữa."

An Lăng Tễ liền đáp: "Vâng, vi thần kính không bằng tuân mệnh."

Phục Linh mỉm cười lui xuống, Thượng Trang rót trà cho Nguyên Duật Diệp, thấp giọng hỏi: "Sao giờ này Hoàng Thượng lại tới Cảnh Nhân Cung?"

Hắn cười nhìn nàng, thanh âm cũng trầm thấp: "Nghe nói nàng đã qua Úc Ninh Cung, xem ra không cần truyền Hoàn vương phi tương lai tiến cung nữa." Hắn không nhìn sắc mặt Thượng Trang, tiếp tục, "Sao hả, gặp rồi, cảm thấy thế nào? Xứng với hoàng thúc không?"

Thanh âm bị đè ép nhưng An Lăng Tễ cũng có thể nghe thấy, tay nắm chén trà buộc chặt, sắc mặt có chút khó coi.

Thượng Trang miễn cưỡng trả lời: "Đúng vậy, đã gặp, Hoàng Thượng thật lợi hại, không gì có thể gạt được ngài."

Hắn cười: "Nếu là người khác, trăm chẳng rảnh để đi quản." Dứt lời, hắn nhấp ngụm trà, cung mày nhú chặt, nói, "Từ khi nào hương vị của trà lại nhạt như vậy?"

Lúc này, Huyền Chu đứng lúc mang điểm tâm vào, liền cười đáp: "Nương nương nói An Lăng đại nhân không có thói quen uống trà nồng, cho nên kêu nô tỳ đổi." Nàng ta tiến lên, cẩn thận đặt điểm tâm lên bàn, mới nói: "Nương nương, xiêm y của Phục Linh bị ướt nên đã về phòng thay rồi."

Thượng Trang gạt đầu, lại nghe Nguyên Duật Diệp mở miệng nói: "Vậy sao? Vu Nhi đối với sở thích của lệnh huynh đúng là nhớ rõ tình tường."

Nàng nhìn hấn, chẳng lẽ việc này cũng ghen tị sao? Nàng cười nói: "Thần thiếp chỉ có một ca ca này, đương nhiên phải nhớ tình tường một chút."

Lời nàng nói lại khiến tay An Lăng Tễ nắm chén trà run lên bần bần, hấn ngược mắt nhìn nữ tử trước mặt, nhẹ nhàng lộ ra nụ cười. Hấn thấp giọng: "Nương nương hôm nay vào cung đương nhiên sẽ càng hiểu rõ Hoàng Thượng."

Thượng Trang sùng sờ, thử hỏi, nàng hiểu Nguyên Duật Diệp sao?

Nguyên Duật Diệp nghe xong liền cao hứng đưa mắt nhìn hấn: "Lời nói của người trên thương trường quả nhiên có khác biệt." Thật giỏi đưa đẩy!

Ba người hàn huyên một lát, An Lăng Tễ liền đứng dậy cáo lui.

Nguyên Duật Diệp ra lệnh cho Huyền Chu đứng cạnh: "Đổi trà khác."

Huyền Chu nhận lệnh, vội vàng đi xuống.

"Không được nhạt như vậy." Hấn nhíu mày nói, "Trà đặc mới nâng cao tinh thần."

Thượng Trang nhận lấy chén trà trong tay hấn, bất giác hỏi: "Hoàng Thượng không có công vụ sao?"

Hấn cười nhẹ, đứng dậy đi tới bên giường, nằm xuống, than: "Có vài việc không thể yên ổn."

Lời hấn nói khiến Thượng Trang cả kinh, nàng không khỏi nhớ lại sự tình Bối Thiên Sùng bỏ trốn, chuyện tiếp theo hấn sẽ tới, nhưng cho tới bây giờ, một chút tin tức cũng không có sao?

Nàng cắn răng, việc này hấn không nói, nàng không thể hỏi.

Thượng Trang tiến lên lấy chén đáp cho hấn, lại bị hấn gạt tay: "Không cần, chỉ nằm một lúc thôi, không vội." Nói tới đây, hấn lại vòng vo, "Ca ca kia đối với nàng thật sự rất tốt."

Nghe vậy, Thượng Trang không khỏi nao nao, hấn nói vậy là do không biết, An Lăng Tễ căn bản không phải ca ca của nàng.

Huyền Chu tiến vào đổi trà, Thượng Trang ra hiệu nàng ta đặt lên bàn, chính mình duỗi tay cầm đưa cho hấn. Hấn ngồi dậy nhấp một ngụm, nhíu mày: "À, trà nha đầu này pha thật đắng."

"Hoàng Thượng muốn uống đắng, nếu nàng ta không đổi, không phải sẽ bị ngài xử phạt sao?" Không đổi thì nói quá nhạt, đổi rồi thì nói quá đắng.

Uống mấy ngụm, hấn đưa ly trà cho nàng, nằm xuống: "Một chết đi được, để ta ngủ một lát đi."

Thượng Trang thấy vậy cũng không định so đo, đứng dậy rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 9-2: Nhập cung 2

Huyền Chu ở ngoài cửa, thấy Thượng Trang ra ngoài liền nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi sao?"

Thượng Trang gạt đầu, nói: "Người ở đây trông coi, nếu Hoàng Thượng có chuyện gì thì lập tức vào hầu hạ."

"Vâng."

Đi về trước vài bước, nàng mới thấy Phục Linh chạy tới. Thấy nàng, Phục Linh gọi: "Tiểu thư, sao người ra đây?"

Thượng Trang nhíu mày: "Đang êm đẹp y phục sao lại bị ướt?"

"À, không cẩn thận làm đổ một chén canh ở Ngự Thư Phòng." Phục Linh cười thần bí, ghé sát tai nàng, "Tiểu thư đoán xem canh đó là của ai?"

Nhìn bộ dáng của Phục Linh, Thượng Trang liền biết nha đầu này nhiều quỷ kế, sự tình hấn không phải vì cẩn thận.

"Linh Khuyết." Thượng Trang khẳng định.

Phục Linh giật mình, sau đó cười nói: "Tiểu thư thật thông minh."

"Người đó." Thượng Trang điểm nhẹ lên trán cung nữ, trầm giọng, "Sự tình này ngày sau không được làm tiếp!"

Phục Linh le lưỡi: "Biết rồi, chẳng qua là không cần thận trọng cung nữ mà thôi." Nếu không phải ngại canh nóng, nàng đã trực tiếp đâm vào, hôm nay vẫn là tiện nghi cho cung nữ đó, chẳng qua chỉ đồ một ít mà thôi.

Thượng Trang lắc đầu bất đắc dĩ, nàng thật không có biện pháp với nha đầu này.

Phục Linh đầu nhìn, hỏi: "Thiếu gia trở về rồi sao?" Nếu đã trở về, tại sao Huyền Chu còn canh giữ ngoài cửa?

Thượng Trang gật đầu: "Về rồi, Hoàng Thượng đang ở đây."

Phục Linh "A" một tiếng, thật sự không ngờ thời điểm này Nguyên Duật Diệp lại ở đây. Từ sau hôm thọ thần của Thái Hậu, hần rất ít khi tới Cảnh Nhân Cung.

Thượng Trang ra ngoài, mưa đã dứt, chỉ là dưới đất vẫn còn lưu lại một mảnh ẩm ướt. Phục Linh nhìn không được, nói: "Tiểu thư, Hoàng Thượng đang ở Cảnh Nhân Cung, người cứ như vậy mà vứt bỏ Hoàng Thượng, thật sự ổn chứ?"

"Không sao, ngài ấy ngủ rồi." Nhìn dáng vẻ cực kỳ mệt mỏi của hần, nàng nghĩ hần sẽ không nhanh rời đi như vậy. Ngược lại Thượng Trang cảm thấy có chút kỳ quái, hôm nay rõ ràng nhìn không thấy Trương công công cùng hần tới.

Hai người chậm rãi đi, sau cơn mưa, không khí trong hậu cung trở nên tươi mát.

Bát trí bát giác đã tới bên hồ, trên mặt hồ nổi lên một vòng sương trắng.

Cảnh trí bi ngạn này kéo dài không lâu.

Gió bắt đầu thổi tới.

Thượng Trang đỡ tay Phục Linh, chậm rãi đi dọc bên hồ. Thời điểm an tĩnh, nàng lại nhớ tới Nguyên Chính Hoàn. Nàng cười tự giễu, sau này, y và nàng đều sẽ có cuộc sống của riêng mình.

Khoảng cách xa cũng tốt, nàng và y sẽ không còn cùng xuất hiện.

Phục Linh cũng trở nên an tĩnh.

Đi thêm một đoạn, bọn họ thấy một người đâm đầu đi tới, Phục Linh căng lớn hai mắt, Thượng Trang lại khẽ giật mình.

Mạc Tầm thấy nàng, thông dong hành lễ: "Tham kiến nương nương." Từ lúc quen biết tới giờ, đây là lần đầu tiên hần đối với nàng thông dong như thế.

Chỉ vì hôm nay nàng và chủ tử của hần đã không còn... Bất cứ quan hệ nào.

Phục Linh nhíu mày: "Sao Mạc thị vệ lại ở đây? Vương gia còn ở trong cung sao?" Rõ ràng nàng nghe Vương gia nói muốn hỏi phủ mà.

Mạc Tầm đáp: "Không phải, mấy ngày nữa rời kinh rồi, ta tới là để thăm Thục Viện nương nương."

Nghe nhắc tới Linh Khuyết, nụ cười trên mặt Phục Linh tan đi, trầm giọng: "Người ta hiện tại đã là nương nương rồi, ngài có tâm tư gì cũng đừng có nhúc nhích, bằng không ta sẽ bẩm báo với Hoàng Thượng."

"Người!" Mạc Tầm lập tức lạnh mặt, cắn răng nói, "Là chủ tử kêu ta mang chút đặc sản của Thục Quận tới, cho dù Hoàng Thượng biết thì như thế nào?"

Thượng Trang giữ chặt Phục Linh, hần nói đúng, cho dù Nguyên Duật Diệp biết thì có thế nào? Chỉ cần sự tình này không truyền ra ngoài, Nguyên Duật Diệp sẽ không đi quản chuyện của Linh Khuyết.

Đối với Linh Khuyết, trong lòng hần vẫn có sự áy náy. Nàng vẫn còn nhớ hôm ở Càn Thừa Cung, nàng ấy mời hần qua Khánh Hợp Cung thưởng trà, thật sự không biết hần rốt cuộc có đi hay không.

Phục Linh vẫn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ hừ một tiếng.

Mạc Tầm không để bụng, ánh mắt dừng trên người Thượng Trang, cười lạnh: "Đương nhiên là có, chỉ là thuộc hạ cho rằng nương nương không hề kinh ngạc việc thuộc hạ thích tự mình chủ trương. Trong nội cung tất cả mọi người đều có, chỉ là một phần của Cảnh Nhân Cung, ngài ấy không tặng."

Thượng Trang biết hần ám chỉ cái gì, đó là Nguyên Chính Hoàn đã quên nàng. Ngược mắt nhìn nam tử đứng đối diện, nàng mở miệng nói: "Tặng hay không không quan trọng, chỉ là bốn cung muốn khuyên Mạc thị vệ, đồ đã đưa rồi thì nên nhanh chóng trở về, dù sao nội cung này không phải chỗ có thể ở lâu."

Mạc Tầm lộ ra nụ cười khó thấy được, gật đầu nói: "Thuộc hạ tạ nương nương nhắc nhở, việc này thuộc hạ tất nhiên có tính toán. Cáo lui trước." Dứt lời, hần nâng bước bỏ đi.

Thời điểm đi ngang qua người Phục Linh, hần không khỏi nhìn thoáng qua nàng, Phục Linh tức giận, hung hăng trừng mắt một cái, kéo Thượng Trang: "Tiểu thư, chúng ta đi!"

Sớm biết Mạc thị vệ như vậy, trước kia đồ vào thức ăn của hần đã không đơn giản là thuốc xổ. Trong lòng Phục Linh thầm nghĩ.

Kỳ thật nàng không phải chán ghét Mạc Tầm, chỉ là Mạc Tầm thích Linh Khuyết, nội tâm nàng thật không thoải mái. Nữ tử kia không phải người tốt, chỉ biết khi dễ tiểu thư nhà mình! Mạc Tầm cố chấp này... Đúng là chọc nàng tức chết!

Thượng Trang nhìn nha đầu bên cạnh, biết nàng vì chuyện mình mới đối xử với Mạc Tầm như thế, không khỏi bật cười. Mạc Tầm không khách khí với nàng, nhưng đối với Phục Linh trước nay đều không tệ, những việc này nàng đều biết.

Đi dạo ven hồ một lát, loáng thoáng nghe tiếng ca từ bờ bên kia truyền tới.

Thượng Trang không khỏi đưa mắt nhìn, Phục Linh cau mày hỏi: "Có phải Từ thị trong lãnh cung không?"

Lúc này, sắc trời vì cơn mưa vừa rồi mà có chút tối tăm, Phục Linh rụt rụt thân thể, tiếng hát kia phảng phất phát ra ai oán.

Thượng Trang lắc đầu, nhẹ giọng: "Không biết, về thôi."

Thấy nàng nói muốn về, Phục Linh liền nhanh chân hơn.

Lãnh cung là nơi kiêng kỵ nhất, nghe nói nữ tử bị đày tới nơi này đều có kết cục không tốt đẹp. Hiện tại tuy cách một cái hồ nhưng Phục Linh vẫn cảm thấy không thoải mái.

Trở về Cảnh Nhân Cung, Huyền Chu vẫn còn canh giữ ngoài cửa.

Thượng Trang tiến lên, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng vẫn còn nghỉ ngơi sao?"

Cung nữ gật đầu, nói: "Vâng, khi này Trương công công có tới, nhưng chỉ một lát liền rời đi."

"Biết rồi." Phục Linh giúp Thượng Trang mở cửa, Thượng Trang nhẹ bước đi vào.

Vén mở rèm che, vừa tới gần, nàng đã nghe hần mở miệng: "Về rồi sao?"

Thì ra hần sớm đã tỉnh! Thượng Trang mỉm cười: "Hoàng Thượng định ngủ bao lâu?"

"Mệt mỏi, muốn nằm ở đây một lúc, sao vậy? Việc này nàng cũng muốn quản sao?"

Nàng nhẹ giọng: "Không quản." Hần là hoàng đế, muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đấy, những việc này, chỗ nào cần nàng tới quản?

Xoay người, tự mình rót ly trà uống, Thượng Trang lại nghe người sau lưng mở miệng: "Cũng rót cho ta một ly."

Thượng Trang mỉm cười quay đầu nhìn hần: "Có cần gọi nha đầu vào đổi trà đặc không?"

Hần trầm giọng: "Nồng quá rồi, làm ta một chút cũng không có cảm giác buồn ngủ."

A, bắt đắ dĩ nhìn hần, nàng sớm nói rồi, nào có người uống trà đậm đặc như vậy mà muốn ngủ? Đưa trà tới, hần mở mắt, uống trà, mới mở miệng: "Hôm nay mọi người đều qua Hoàn Vương phủ mừng đại hôn của y, ta đương nhiên cũng phải góp mặt."

Thượng Trang giật mình, trách không được không thấy Trương công công, hần hần đã tới Hoàn Vương phủ.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Hai ngày nữa y sẽ rời kinh."

Thượng Trang nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, nàng biết bọn họ sẽ không thể ở đây quá lâu, hưởng hồ hiện tại, nàng có thể như vậy? Nàng không có lập trường để nói chuyện.

Bàn tay rộng lớn bao trùm lấy tay nàng, kéo nàng qua, hần thấp giọng: "Hoàn Vương Phi nói hi vọng nàng tới tiễn bọn họ."

Lời hần nói khiến Thượng Trang thật sự cả kinh.

An Lăng Vu muốn nàng tới tiễn bọn họ!

Nàng đương nhiên kinh ngạc, đang êm đẹp, vì sao lại muốn nàng tới đưa tiễn? Còn Nguyên Duật Diệp, hần cố ý nói chuyện này với nàng, rốt cuộc là có ý gì?

"Xem ra nàng cũng kinh ngạc. Ta cũng có chút giật mình, làm sao có thể để nàng đi đây?" Hấn cười, "Ta ngược lại thật muốn đi tiễn hoàng thúc."

Dứt lời, hấn liền ngồi dậy.

Thượng Trang nhủ mi, hỏi: "Hoàng Thượng có hỏi vì sao nàng ấy muốn ta đi tiễn hay không?" Nguyên Chính Hoàn đã quên nàng, tất nhiên đây không phải ý của y, chỉ là An Lăng Vu... Nàng thật đoán không ra nàng ấy đang nghĩ cái gì.

Hấn cũng nhủ mảy: "Người của ta nói nàng và Hoàn Vương Phi hợp y, nàng ta muốn gặp lại nàng."

Thượng Trang ần ần cảm thấy sắp có chuyện, nàng hầu hạ An Lăng Vu năm năm năm, giữa bọn họ khẳng định sẽ có tình cảm chủ tớ. Nhưng khi đó, phu nhân không thích, không muốn nàng và tiểu thư quá thân cận. Lần này nàng thật sự nghĩ không ra An Lăng Vu định nói cái gì.

Nhìn nam tử trước mặt, nàng thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng trả lời thế nào."

Hấn cười nhạo: "Nghĩ không ra lý do cự tuyệt." Lần này đi Thục Quận, không biết khi nào mới có thể tương phùng, cho dù gặp mặt một lần thì có thể nào?

"Có điều ta cũng cùng đi." Hấn bổ sung một câu.

Thượng Trang không đáp, hấn muốn đi, vậy thì cứ đi.

Chỉ là nàng thật sự không ngờ trước lúc Nguyên Chính Hoàn rời đi, nàng còn có thể xuất cung, gặp y.

A, thế sự luôn khó lường như vậy, không phải sao?

Cánh tay nam tử ôm chặt thân thể Thượng Trang, hấn dựa vào nàng, nhẹ giọng nói: "Mùi hương trong phòng nàng thật thơm."

"Hoàng Thượng nói huân hương sao? Hôm trước Nội Vụ Phủ mới đưa tới."

Hấn khẽ cười: "Là ta cố ý để lại cho nàng, thích không?" Đồ tiến cống đưa tới, hấn lập tức muốn mang qua cho nàng, chỉ là phải qua Nội Vụ Phủ mới đưa tới đây, nghĩ lại, hấn nhìn không được mà bật cười.

Thượng Trang giật mình, không tin đưa mắt nhìn nam tử, nàng sao có thể ngờ huân hương này là hấn ban cho?

Bàn tay được hấn nắm chặt, nàng cảm thấy ấm áp, nhìn không được mà nhỏ giọng hỏi: "Cánh tay... Đã tốt hơn chưa?"

"Ừ." Hấn đáp. Hấn tựa như muốn bao lấy nàng như vậy, chăm chú ôm nàng thể. Nghĩ vậy, cánh tay bắt giác buộc chặt.

Thượng Trang giật giật thân thể, nhỏ giọng: "Thái y nói không thể dùng lực."

Hấn khẽ cười: "Không sao, cẩn thận là được." Gương mặt dán chặt vào thân thể của nàng, thật thơm, so với huân hương trong phòng càng quyến rũ hơn. Khóe miệng cong lên, hấn thật thỏa mãn.

Thượng Trang không nói chuyện, mùi Long Tiên Hương trên người hấn ngày càng nồng đậm, theo mũi nàng chui vào, lan tràn khắp thân thể.

Đưa tay xoa lồng ngực nam tử, nàng lại hỏi hấn: "Còn ở đây? Cũng khá rồi sao?"

"Rất tốt." Chỉ cần một câu hỏi thăm của nàng, không tốt của hấn đều trở nên tốt hơn.

Nàng cúi đầu cười, qua nửa ngày mới đột nhiên mở miệng: "Ngày Vương gia rời kinh, ta sẽ không đi tiễn." Thời điểm nghe Nguyên Duật Diệp nói, nội tâm nàng vẫn luôn giãy giụa, không biết rốt cuộc có muốn đi hay không.

Giờ phút này, không biết dừng khí từ đâu tới, nàng lại nói không đi.

Hấn khẽ giật mình, có chút không tin nhìn nàng, hấn cho rằng đi tiễn y, nàng cầu còn không được, lại không ngờ nàng lại nói, không đi. Nàng không đi, hấn cho rằng bản thân nghe xong sẽ rất cao hứng, nhưng sự thật không hề như vậy, là vì sợ quên không được mà chạy trốn, một chút hấn cũng không vui vẻ.

Như vậy, nên khuyên nàng đi sao?

Giấy giụa trong lòng vẫn không thể tan đi.

"Vì sao lại không?" Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Thượng Trang nhìn hấn, hỏi lại: "Hoàng Thượng hi vọng ta đi sao?"

Nhất thời ghen hờn, Nguyên Duật Diệp cười cười: "Không biết, chỉ hi vọng nàng không hối hận là được. Chờ y trở về Thục Quận, tương lai muốn gặp,

ta sẽ không cho nàng tới đó."

Biết hấn vui đùa, Thượng Trang cũng thuận theo bật cười.

Nói không đi, kỳ thật là nàng nhất thời xúc động. Nhưng nếu nói đi, chỉ sợ đó cũng là xúc động nhất thời của mình.

Nàng có chút thống hận, từ khi nào nàng lại biến thành nữ tử không quả quyết như vậy?

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Nàng đi, đương nhiên là vì tiền y, chỉ là muốn nàng đi lại không phải y, là Vương Phi của y."

Thượng Trang chậm rãi thu hồi suy nghĩ, đúng vậy, là An Lăng Vu muốn nàng đi, không phải Nguyên Chính Hoàn.

Là nàng tự khiến bản thân rối loạn!

Cánh tay ôm nàng thoáng buông lỏng, nam tử đứng dậy, mở miệng: "Thôi, ngày đó nếu nàng muốn đi thì hãy cứ đi."

Thấy hấn phải đi, Thượng Trang nhin không được mà hỏi: "Hôm nay Hoàng Thượng sẽ đi đâu?"

Hấn quay đầu nhìn, cười nói: "Không đi đâu cả, chỉ qua Ngự Thư Phòng."

Thượng Trang giật mình, nàng chẳng qua là thuận miệng mà thôi, không có ý tứ gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 9-3: Nhập cung 3

Vừa tiễn hấn ra ngoài, Phục Linh liền tiến vào, sắc mặt nàng hôm nay không tốt, hấn là vì không tìm được người cãi nhau.

Buổi tối, nghe nói Mộ Dung Vân Khương thân thể không tốt, còn truyền thái y. Nàng là Hoàng Hậu, nữ tử hậu cung cho dù phong cảnh có như thế nào cũng phải qua đó thăm hỏi, thời điểm Thượng Trang tới, trùng hợp gặp Vân Phi và Niên Tần một trước một sau đi ra.

Thấy Thượng Trang, Vân Phi liền cười nói: "A, Vu Tu Dung cũng tới sao?"

"Thình an nương nương." Thượng Trang hành lễ.

Vân Phi vịn tay cung nữ đi tới cạnh nàng, vẫn cười như trước: "Bổn cung còn chưa cảm tạ tổ yến muội đưa tới, xem ra có một ca ca thật sự là không tệ."

Thượng Trang cúi đầu đáp: "Chỗ thần thiếp vẫn còn, nếu nương nương thích, lát nữa nô tỳ sẽ sai cung nhân mang qua cho người."

Vân Phi tươi cười, nhưng thanh âm lại trở nên nghiêm túc: "Sao bổn cung dám nhận? Nếu đồ muội đưa tới qua tay bổn cung lại nhiễm độc, tới cuối cùng phải tính cho ai mới tốt đây?" Vân Phi nghiêng đầu nhìn nàng một cái, hừ một tiếng rồi rời đi.

Nàng ta hoài nghi độc trong bánh phù dung là do Thượng Trang bỏ vào, cho dù không phải thì việc vừa xảy ra không khỏi khiến mọi người phải đề phòng. Nhớ tới chính mình thiếu chút đã ăn miếng bánh đó, Vân Phi nắm chặt hai tay thành đấm, nàng ta mạng lớn nên chưa chết được, tương lai nếu Vu Tu Dung muốn động vào nàng ta, vậy phải xem ai là kẻ lợi hại hơn.

Niên Tần cung kính hành lễ, sau đó cũng cùng cung nữ rời đi.

Từ lần trước qua Cảnh Nhân Cung lại Thượng Trang từ chối, Niên Tần đã không còn qua lại với nàng. Nàng ta cho rằng bọn họ là người tương tự nhau, nhưng kỳ thật ai có thể giống ai chứ?

Thượng Trang không khỏi cười cười, nâng bước đi vào.

Thanh Nhi thấy nàng, trên mặt liền lộ vẻ không vui, có điều người là tới thăm bệnh, nàng ta cũng không thể làm gì, chỉ đành khom người hành lễ theo quy củ.

Mộ Dung Vân Khương nằm trên giường, cách màn trướng chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh mờ mờ.

Thượng Trang tiến lên hành lễ, liền nghe nữ tử nói: "Ngồi đi, bổn cung cũng không gặp đại sự gì, ngược lại phiền mọi người tới thăm."

Thượng Trang được Phục Linh dìu ngồi xuống, mới nói: "Đang êm đẹp, sao nương nương lại sinh bệnh?"

Nghe vậy, sắc mặt Thanh Nhi tự hồ có chút xấu hổ, qua một lúc lâu, Mộ Dung Vân Khương mới lên tiếng: "Cũng không tính là bệnh."

Không phải bệnh?

Thượng Trang không khỏi nghi hoặc, nghĩ nghĩ liền sáng tỏ ngọn ngành, ở đây đều là nữ tử, chuyện này không cần che giấu.

Đúng lúc này, cung nữ bên ngoài mang thuốc vào, Thanh Nhi bước lên nhận lấy, cung nữ giúp đỡ vén màn trướng, cẩn thận đỡ Mộ Dung Vân Khương ngồi dậy. Thượng Trang khẽ nghiêng người, lại bị Mộ Dung Vân Khương nhìn một cái.

Phục Linh nhíu mày, nhìn sắc mặt nữ tử, nàng liền biết thì ra là nguyệt sự tới muộn, thân thể mới mệt mỏi như vậy.

Thanh Nhi thổi nguội thuốc, dứt Mộ Dung Vân Khương uống, sau đó đỡ nàng lần nữa nằm xuống. Cung nữ nhận chén không, mang ra ngoài.

Phục Linh nhỏ giọng: "Tiểu thư, chúng ta hồi cung thôi."

Thượng Trang có chút kỳ quái nhìn nàng, mặc dù Phục Linh lên nói chuyện nàng không thể ngăn cản, nhưng ở trước mặt người khác, nàng ấy vẫn nên có chừng mực.

Đúng lúc này, người trên giường rên rỉ một tiếng, Thanh Nhi kinh hãi, vội tiến lên hỏi thăm: "Tiểu thư làm sao vậy?"

Mộ Dung Vân Khương ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, cắn môi: "Thanh Nhi, bụng ta đau quá..." Rất đau, mỗi lần tới nguyệt sự, nàng đau nhức cả một ngày, nhưng chưa bao giờ khó chịu như thế.

Thanh Nhi lo lắng, vội hét lớn: "Người đâu! Truyền thái y! Mau truyền thái y!"

Thượng Trang đứng dậy, nhanh chóng rời đi, nhưng đi được mấy bước lại dừng. Nàng nên sớm nhận ra nơi này mình không nên tới, bởi vì bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện xấu.

Mộ Dung Vân Khương thều thào: "Thanh Nhi, Thanh Nhi, gọi ca ca... Gọi ca ca tới..." Cũng không biết tại sao nàng lại đột nhiên muốn làm như vậy, chỉ là nội tâm không ngừng nhắc nhở, là Mộ Dung Vân Sở.

Thanh Nhi gấp tới độ bật khóc, run rẩy nắm lấy tay nàng: "Tiểu thư đừng nóng vội, thái y sắp tới rồi, không sao, không sao đâu. Thiếu gia... Nô tỳ lập tức sai người đi thông báo cho thiếu gia."

Chẳng qua là nguyệt sự của tiểu thư tới trễ, gọi thái y tới kê đơn thuốc là được, sao đột nhiên lại biến thành bộ dáng này?

Sắc mặt Thượng Trang thay đổi, Phục Linh vội kéo nàng qua một bên.

Thái y rất nhanh đã tới, thấy Hoàng Hậu như vậy đương nhiên cũng bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, giờ phút này cũng chẳng màng tới lễ nghi, lập tức tiến lên bắt mạch.

"Tiểu thư..." Phục Linh đưa mắt nhìn, không nói gì nhiều, chỉ kéo Thượng Trang nhanh chóng rời đi.

Thượng Trang thật sự không kịp phản ứng, Mộ Dung Vân Khương như vậy thật đúng là dọa người.

"Phục Linh..." Nàng vốn muốn ở lại để nghe xem thái y nói gì, tốt cùng là bệnh gì chứ?

Phục Linh lại trả lời: "Hoàng Hậu nương nương chẳng qua là không có nguyệt sự mà thôi."

Không có?

Thượng Trang cả kinh, bật thốt lên hỏi: "Nàng ấy hoài thai?" Tuy không hiểu chuyện này, nhưng chút kiến thức nàng vẫn có. Nếu như mang thai, vậy bộ dáng vừa rồi của nàng ấy...

Cánh tay nắm lấy Phục Linh nhìn không được mà run lên, chén thuốc kia... Nó có vấn đề sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 9-4: Nhập cung 4

Phục Linh cười hỏi: "Tiểu thư tốt của nô tỳ, sao người chắc chắn Hoàng Hậu mang thai? Không phải chỉ có mang thai mới có triệu chứng như vậy."

Thượng Trang biết Phục Linh từng học y thuật, cho nên không hề khó hiểu khi nàng ấy cười nàng. Thượng Trang chỉ có thể vội vã kéo Phục Linh lại gần, thấp giọng hỏi: "Vậy thì vì sao?"

Phục Linh che giấu nụ cười, hai người lui qua một bên.

Giờ phút này, cung nhân ra ra vào vào đầu còn chú ý tới các nàng, có hai cung nữ nhỏ giọng thì thầm: "Hoàng Hậu nương nương truyền thái y tới điều trị nguyệt tín, chỉ là một loại dược liệu trong thuốc đã bị đổi."

"Thuốc gì?" Cung nữ còn lại bật thốt lên hỏi.

Nha đầu kia thấp giọng: "Có người đổi hồng hoa thành tâng hồng hoa, hơn nữa còn tâng liều thuốc."

Thượng Trang căng lớn hai mắt, nắm tay Phục Linh bỗng nhiên buộc chặt, nàng không tin mà nhìn cung nữ của mình, gần từng chữ: "Ngay từ đầu người đã biết?"

Sắc mặt Phục Linh thay đổi, thấp giọng: "Tiểu thư, nói nhỏ một chút."

"Phục Linh, ta hỏi người có phải ngay từ đầu đã biết rõ không?" Nàng hỏi lại.

Phục Linh cắn môi, gật đầu.

Khứu giác của nàng vô cùng tốt, từ lúc cung nữ mang thuốc ra, nàng đã ngửi được mùi của tâng hồng hoa, hơn nữa còn là số lượng tâng hồng hoa rất lớn, nàng sao có thể ngửi không ra?

Tuy y thuật không phải cao siêu nhưng nàng vẫn hiểu biết về dược lý, cho tới nay, điều duy nhất khiến nàng băn khoăn chính là chén thuốc lần đó ở Hưng Viên, Mạc thị vệ muốn nàng bỏ thêm vào canh tỉnh rượu.

Nàng không hề lừa gạt Thượng Trang, nàng thật sự không biết đó là thuốc gì.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, cả giận mắc: "Nếu đã biết rõ vì sao không nói?"

Thấy nàng tức giận, Phục Linh cảm thấy có hơi ỳ khuất, hai mắt lập tức đỏ lên, nhỏ giọng: "Đó là do Thanh Nhi không phải thứ tốt đẹp gì, Hoàng Hậu nương nương..." Nàng không muốn nói, cũng không nguyện nói.

Ai đối với tiểu thư nhà mình không tốt, nàng cũng sẽ không đối tốt với đối phương. Hơn nữa, chuyện hôm nay không phải nàng làm, cũng không phải tiểu thư ra tay, nàng vì sao phải nói? Nói tới cùng, chuyện này không hề liên quan tới chủ tử bọn họ.

Thượng Trang gạt mình, biết bản thân vừa rồi nặng lời, liền nắm chặt tay nàng ấy, nói: "Phục Linh, kỳ thật ta..."

"Tiểu thư không cần giải thích, nô tỳ biết người thiện tâm." Nàng cười cười, lại nói, "Người yên tâm, chỉ là chịu chút khổ sở mà thôi, không có gì đáng ngại. Hơn nữa, Hoàng Thượng còn không nhét tiểu oa nhi dưới chân nàng ấy mà."

Thượng Trang đỏ mặt.

Nha đầu này nói chuyện đúng là không ai ngăn cản được.

Lúc này, bên ngoài có người hô to "Hoàng Thượng vạn tuế", thời điểm ngẩng đầu, nàng liền thấy Nguyên Duật Diệp sắc mặt âm trầm bước tới.

Ánh mắt dừng trên người Thượng Trang, hần thoáng gạt mình, tiến lên kéo tay nàng vào trong, một bên hỏi: "Sao lại tới đây?"

"Nghe nói Hoàng Hậu nương nương thân thể không khỏe, thần thiếp mới tới thăm nàng, không ngờ..." Câu kể tiếp, không cần phải nói, hần đã có người báo hần biết.

Lông mày nhíu chặt khề buông lỏng, hần còn tưởng nàng ấy vì chuyện xảy ra mà tới đây.

"Hoàng Thượng." Thượng Trang nhẹ nhàng tránh khỏi tay hần, hần chỉ nhìn nàng, khôn nói gì thêm, nâng bước đi tới phượng sàng của Mộ Dung Vân Khương.

Nữ tử trên giường sắc mặt tái nhợt, Thanh Nhi nắm lấy tay nàng nức nở, chỉ nghe nàng thấp giọng: "Thanh Nhi, ca ca... Đã tới rồi sao?"

Thanh Nhi vừa định mở miệng, thoáng nhìn qua một thân mình hoàng bên cạnh, không khỏi chấn động, muốn đứng lên hành lễ lại bị Nguyên Duật Diệp ngăn lại. Hần đi tới, ngồi ở mép giường của nàng, cười lạnh: "Trẫm vội vàng tới đây, không ngờ người Hoàng Hậu đợi không phải là trẫm."

Mộ Dung Vân Khương cũng kinh hãi, nén đau mở mắt nhìn, đợi thấy rõ người trước mắt, sắc mặt càng thêm khó coi, run giọng: "Hoàng Thượng, thần thiếp..."

Nguyên Duật Diệp lúc này đã xoay người nhìn thái y đứng một bên, nghiêm nghị hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Thái y run rẩy cúi người đáp: "Hồi... Hồi Hoàng Thượng, nương nương là vì dùng nhầm lượng lớn tâng hồng hoa..."

"Phé vật!" Nguyên Duật Diệp đá một cước qua, "Thuốc sử dụng Hoàng Hậu của trẫm còn cần tự mình qua Ngự Dược Phòng sao? Dùng nhầm? Trẫm nuôi đám phế vật các ngươi làm gì!"

"Hoàng... Hoàng Thượng, thần đáng chết, thần đáng chết!" Thái y sợ tới mức không ngừng dập đầu.

"Còn không lui xuống kê đơn! Còn xảy ra tình huống tương tự, trẫm sẽ ban chết cho ngươi!"

Thái y cảm tạ ân điển, bò xuống.

Thượng Trang vì lời Phục Linh nói mà trong lòng đã không còn lo lắng. Đôi hồng hoa thành tâng hồng hoa, hơn nữa còn dùng lượng lớn, không cần hỏi cũng biết, đương nhiên là có người trong nội cung cho rằng Hoàng Hậu mang thai.

Ngay cả chính nàng, vừa nghe tới nguyệt tín tới trễ, nàng không phải cũng nghĩ vậy sao?

Nếu không phải có Phục Linh, nàng chắc chắn không biết thì ra chậm nguyệt tín cũng còn rất nhiều nguyên nhân.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy thật may mắn, may là Hoàng Hậu không mang thai, bằng không, một tiểu sinh mệnh sẽ phải ra đi như vậy.

Nguyên Duật Diệp nắm chặt tay Mộ Dung Vân Khương, nơi đó lạnh lẽo một mảnh, hần ngược mắt nhìn Thanh Nhi, nói: "Thêm mấy cái lò sưởi vào."

Thanh Nhi khóc lóc gật đầu, thời điểm ra ngoài, đúng lúc thấy Mộ Dung Vân Sở tới, không biết tại sao, nàng lại oa lên một tiếng.

Nguyên Duật Diệp ngẩng đầu, thấy Mộ Dung Vân Sở nhanh chân tới, hướng hần hành lễ.

Ánh mắt dừng trên nữ tử nằm trên giường, trong mắt vền vẹn nhuộm lên tia đau lòng.

"Nương nương, người..."

Nguyên Duật Diệp quay đầu nhìn Mộ Dung Vân Khương, nói: "Hoàng Hậu một lòng nhớ tới ngươi, thật khéo, ngươi cũng đã tới đây."

"Thần nghe nói nương nương xảy ra chuyện, cho nên lập tức tới đây." Nội tâm thật sự vô cùng sốt ruột, nhưng giờ phút này Nguyên Duật Diệp đang ở đây, hần không tiến lên nữa.

Mộ Dung Vân Khương nhìn hần, trên gương mặt tái nhợt lộ ra nụ cười, có hần, nàng an tâm rồi.

Nguyên Duật Diệp buông tay, nói: "Tình hình của Hoàng Hậu đã khá hơn nhiều, trẫm còn có việc, phải đi xử lý trước, lát nữa sẽ quay lại. Trương Liêu." Hần mở miệng gọi.

Trương công công đáp lời tiến lên, nghe hần phân phó: "Ngươi ở lại hầu hạ Hoàng Hậu, có bất cứ chuyện gì, lập tức hồi báo cho trẫm!"

"Vâng." Trương công công gật đầu.

Hần đi về phía trước vài bước, lại nhìn thoáng qua Thượng Trang, nói: "Vu Tu Dung cũng trở về đi, đừng quấy rầy Hoàng Hậu nghỉ ngơi."

Thấy hần đã đi ra ngoài, Thượng Trang liền cùng Phục Linh đuổi theo.

Hần không muốn ở lại Quan Sứ Cung nhưng lại để Trương công công ở lại, Thượng Trang thật không biết hần đang có ý gì. Mộ Dung tướng tụy là thân ca ca của Hoàng Hậu, Nguyên Duật Diệp hần vẫn đề phòng, hay là hần thật sự có việc gấp, phải vội rời đi?

Thượng Trang suy nghĩ miên man, thấy hướng bọn họ đi là qua Ngự Thư Phòng, nàng nhịn không được mà gọi hần: "Hoàng Thượng."

Hần quay đầu, nhíu mày hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Chần chờ một lúc, nàng cuối cùng cũng mở miệng: "Chuyện của Hoàng Hậu hôm nay..." Không thể là Hoàng Hậu tự đổi thuốc của mình, nàng tin Nguyên Duật Diệp cũng có thể nghĩ tới.

Hần sừng sốt, lên tiếng: "Việc này ta sẽ điều tra, nàng không cần nhúng tay vào." Dứt lời, hần xoay người vội vàng rời đi.

Phục Linh lại gần, nhỏ giọng: "Tiểu thân, người lo gì chứ? Hoàng Thượng không tra thì Thừa Tướng đại nhân cũng sẽ đi thăm dò."

Thượng Trang thở dài, nội cung này từng bước đều hiểm ác, thật sự là khó lòng phòng bị.

Thấy nàng như vậy, Phục Linh liền cười nói: "Tiểu thư yên tâm, mấy thứ không sạch sẽ kia chắc chắn sẽ không vào được Cảnh Nhân Cung." Nàng sẽ ở cạnh tiểu thư không rời một bước, chắc chắn sẽ không để tình huống của Hoàng Hậu xảy ra trên người tiểu thư.

Thượng Trang ngơ ngác đứng một lúc lâu, thời điểm xoay người liền thấy Mộ Dung Vân Sở vội vàng rời khỏi Quan Sứ Cung. Nàng không khỏi kinh hãi,

hắn sao lại ra ngoài nhanh như vậy?

Mộ Dung Vân Sở cũng thấy nàng, hắn không lui, ngược lại còn đi tới. Sắc mặt hắn vô cùng khó coi, tựa hồ nhuộm chút tức giận

Nàng chưa mở miệng, Mộ Dung Vân Sở đã lên tiếng trước: "Thì ra nương nương vẫn chưa hồi cung, đúng lúc thần có việc muốn hỏi."

Sắc mặt Phục Linh thay đổi, Hoàng Hậu ở Quan Sur Cung vừa xảy ra chuyện, Mộ Dung thừa tướng liền tới hỏi chuyện tiểu thư nhà mình, đây không phải là hỏi tội sao?

Ngược lại, Thượng Trang bình tĩnh nói: "Chuyện gì?"

Hắn không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: "Vừa rồi tới Quan Sur Cung, nương nương không phát hiện chỗ nào không ổn sao?"

Không ổn? Nghĩ nghĩ, Thượng Trang lắc đầu. Tất cả đều rất bình thường, ngoại trừ chén thuốc kia.

"Thừa Tướng không nên đi hỏi bốn cung, ngài hẳn phải đi hỏi cung nữ bưng chén thuốc tới." Ngữ khí của hắn thật sự không giống hoài nghi nàng.

Mộ Dung Vân Sở lại nói: "Sớm đã điều tra."

Thì ra là vậy, hắn không tìm được manh mối.

Thượng Trang im lặng, Phục Linh lại duỗi tay bắt lấy vạt áo của nàng. Nàng biết nha đầu này không muốn mình chen tay vào chuyện kia, huống hồ vừa rồi Nguyên Duật Diệp cũng đã nói, chuyện này không liên quan tới nàng, nàng xác thật không nên quản.

Vì vậy, Thượng Trang lên tiếng: "Nếu Thừa Tướng không còn chuyện gì, bốn cung về cung trước. Bốn cung vẫn là phải cảm tạ Thừa Tướng một tiếng vì đã không hoài nghi bốn cung." Dứt lời, cũng không nhìn hắn, nàng xoay người rời đi.

Sau lưng truyền tới thanh âm của Mộ Dung Vân Sở: "Chỉ vì chuyện của Lã Đức Nghi có liên quan tới Hoàng Hậu, thần sẽ không hoài nghi nương nương." Hắn dừng lại, tựa hồ độc thoại mà nói, "Như vậy, chỉ có Linh Thực Viện là chưa từng tới Quan Sur Cung."

Thượng Trang đã đi xa, nghe tới câu này, không khỏi chấn dodongjij.

Linh Khuyết, là nàng ấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 10: Hoàng Hậu

Bước chân bên dưới thoáng dừng lại, Thượng Trang lại nghe Phục Linh thấp giọng nói: "Tiểu thư, chúng ta hồi cung thôi." Việc này có liên quan tới Linh Khuyết hay không, nàng đều không hi vọng tiểu thư nhà mình nhúng tay vào. Nàng chán ghét Linh Khuyết.

Nghĩ nghĩ, Thượng Trang gật đầu, cùng Phục Linh đi về phía trước.

Gần tới Cảnh Nhân Cung, xa xa, hai người thấy Linh Khuyết cùng cung nữ đi về hướng này. Thượng Trang có chút cả kinh, mà Linh Khuyết lúc này cũng nhìn thấy nàng, liền tiến lên, thấp giọng hỏi: "Nghe nói Hoàng Hậu nương nương xảy ra chuyện, người vừa từ Quan Sur Cung về, việc đó có thật hay không?"

Thượng Trang gạt mình, trong đầu nhớ tới lời Mộ Dung Vân Sở nói.

Linh Khuyết đây là đang dò xét tình hình của Hoàng Hậu sao?

Phục Linh hành lễ với nàng ta, nói: "Hồi Thực Viện nương nương, Hoàng Hậu nương nương đã không sao, hiện tại Thừa Tướng đại nhân đang ở Quan Sur Cung." Dứt lời, nàng kéo ống tay áo Thượng Trang.

Thượng Trang sao lại không biết ý của Phục Linh, nàng ấy chỉ là muốn tốt cho mình. Miễn cưỡng với Linh Khuyết một cái, hai người liền nâng bước rời đi.

Phục Linh thở phào nhẹ nhõm, đợi đi xa, nàng mới nói: "Tiểu thư, nô tỳ chỉ sợ người mềm lòng đi giúp nàng ta."

Thượng Trang cười nói: "Ta có thể giúp được gì sao?"

Mộ Dung Vân Sở đã hoài nghi nàng ta, việc này hẳn chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng, nếu nàng ta không làm thì cần gì phải sợ? Nếu Linh Khuyết đã làm gì

đó, cho dù nàng muốn giúp cũng giúp không được.

Lúc này, nàng không khỏi nghĩ tới Nguyên Duật Diệp.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, Nguyên Duật Diệp chắc chắn sẽ bảo vệ nàng ta tới cùng, điểm này, nàng không cần phải lo lắng.

Trở về Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang vẫn không nhận được bất kỳ tin tức nào về Linh Khuyết, hẳn đây chỉ là hoài nghi của Mộ Dung Vân Sở nhưng bằng chứng lại không rõ ràng.

Qua hai ngày, buổi tối Nguyên Duật Diệp đều qua Quan Sư Cung.

Thượng Trang đang tản bộ trong nội viện, Trương công công vội vàng chạy tới, thấy nàng, hắn liền nói: "Nương nương, Hoàng Thượng sai nô tài tới hỏi, Hoàn Vương điện hạ sắp rời kinh, người có tới đưa tiễn không?"

Nắm chặt khăn lụa trong tay, đứng rồi, hôm nay y phải đi.

Hôm đó, nàng nói với Nguyên Duật Diệp mình sẽ không đi, nhưng việc đó khiến nàng đoán tới hiện tại, không ngờ hắn lại kêu Trương công công tới hỏi.

Phục Linh mang trà lên, nghe Trương công công nói chuyện liền vội tiến lên, hỏi: "Hôm nay Vương gia đi sao?"

"Đúng vậy, bằng không sao Hoàng Thượng lại bảo ta tới hỏi nương nương?" Trương công công trả lời, lại quay đầu nhìn Thượng Trang, "Nương nương mau quyết định đi, Hoàng Thượng còn đang chờ."

"Tiểu thư." Phục Linh gọi một tiếng, giữ chặt ống tay áo của nàng, cau mày nói, "Tiểu thư còn do dự gì sao? Lần này Vương gia đi cũng chẳng biết khi nào mới gặp lại."

Phục Linh sốt ruột, nói năm gấp gấp. Tuy biết tiểu thư nhà mình và Vương gia đời này sợ là không có duyên, nàng cũng biết Hoàng Thượng đối với tiểu thư có tình có nghĩa, nhưng nàng vẫn muốn tiểu thư ra ngoài gặp Vương gia.

Nàng chỉ đơn giản nghĩ như vậy.

Thượng Trang do dự, giờ phút này, một câu "Không gặp" sao lại khó nói như thế?

"Nương nương..." Trương công công gọi.

Phục Linh xoay người đặt chén trà xuống, đẩy Thượng Trang: "Công công còn thất thần làm gì? Chuẩn bị kiệu đi, chúng ta lập tức ra ngoài."

"Phục Linh!"

"Tiểu thư nhanh lên, đừng để Hoàng Thượng chờ lâu." Nàng chỉ cúi đầu đẩy Thượng Trang lên phía trước.

Trương công công thấy vậy liền nói: "Cỗ kiệu sớm đã chờ bên ngoài, chỉ đợi một cái gậy đầu của nương nương."

Dứt lời, hắn liền nâng bước đi trước.

Phục Linh đẩy Thượng Trang lên cỗ kiệu, nhỏ giọng: "Tiểu thư, có những lúc có thể hờn dỗi, chỉ là thời điểm này không thể làm vậy. Cho dù tương lai người sẽ toàn tâm toàn ý ở bên Hoàng Thượng, nhưng hôm nay ra ngoài gặp y một lần thì có thể nào?"

Thượng Trang kinh ngạc nhìn Phục Linh, chẳng qua chỉ là một lần gặp mặt thì có thể nào?

Đúng vậy, thì có thể nào?

Kiệu được nâng lên, Trương công công giục mọi người nhanh chóng lên đường. Phục Linh đi theo bên cạnh, tâm tình tự dưng vui sướng.

Ở cửa cung, từ xa Nguyên Duật Diệp nhìn thấy cỗ kiệu, khóe miệng khẽ nhếch. Kỳ thật, hắn không biết bản thân tại sao lại cười, hắn cũng không biết hôm nay chính mình rốt cuộc hi vọng nàng xuất cung, hay là không tới.

Thời điểm kiệu dừng, Thượng Trang thấy hắn đứng trước mặt mình, nói: "Đi thôi, bằng không tới tối hoàng thúc mới ra khỏi thành."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 10-2: Hoàng hậu 2

Phục Linh ở phía sau đẩy bả vai Thượng Trang, thời điểm tiến lên, nàng lại nghe phía sau có thái giám cao giọng gọi: "Hoàng Thượng..."

Thượng Trang không khỏi nhũn mảy, mơ hồ cảm thấy có chuyện không tốt phát sinh.

Thái giám thờ hồn hên chạy tới, nói với Nguyên Duật Diệp: "Hoàng Thượng, Thái Hậu... Thái Hậu qua Khánh Hợp Cung, nói chuyện bên Quan Sư Cung có liên quan tới Thực Viện nương nương. Hoàng Thượng..."

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp lập tức thay đổi, Thượng Trang cũng cả kinh. Ngày đó, Mộ Dung Thừa Tướng nói sẽ điều tra, nhưng hôm nay tại sao người ra mặt lại là Thái Hậu? Nàng quá rõ thái độ của Thái Hậu đối với Linh Khuyết, hiện tại bà ta qua Khánh Hợp Cung, Linh Khuyết còn có thể không có việc gì sao?

"Hoàng Thượng..." Trương công công nhìn hẩn.

Hẩn xoay người trở về, đi được vài bước bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Thượng Trang. Thượng Trang mở miệng: "Hoàng Thượng đi nhanh đi." Nàng biết dù bản thân không nói, hẩn cũng sẽ không ở lại.

Dù sao, một bên giống như muối muối của hẩn, một bên hẩn lại coi như kẻ thù, tình hình nguy kịch, hẩn đương nhiên sẽ chọn Linh Khuyết.

Hẩn chần chờ, thấy thái giám đầu đầy mồ hôi, chỉ đành phân phó Dương Thành Phong: "Thay trăm bảo hộ Vu Tu Dung."

Dương Thành Phong trình trọng nhận lệnh, ngược lại là Thượng Trang ngây người, nàng không ngờ Nguyên Duật Diệp có việc không thể xuất cung tiền y, nhưng hẩn lại không ngăn cản nàng, thậm chí còn khâm điểm Dương Thành Phong đi theo bảo hộ.

Nhấp môi, định nói gì đó, hẩn đã xoay người rồi đi. Trương công công nhìn nhìn Thượng Trang, cuối cùng chỉ đành gấp gấp đuổi theo bước chân của Nguyên Duật Diệp.

Linh Khuyết gặp chuyện không may, lòng hẩn khẩn trương nàng hiểu rõ.

Thượng Trang ngờ ngác đứng đó nhìn thân ảnh nam tử dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Phục Linh ở cạnh nhỏ giọng: "Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi." Mặc kệ Linh Khuyết gặp chuyện gì, nàng chỉ để ý chuyện tiểu thư nhà mình ra ngoài gặp vương gia.

Có lẽ Hoàng Thượng không đi cũng tốt.

Không biết tại sao, nghĩ tới việc này, lòng nàng lại có chút đắc ý.

Điup Thượng Trang lên xe ngựa, Phục Linh cũng leo lên.

Thị vệ cười ngựa trước sau hộ tống xe, Dương Thành Phong đi sát xe ngựa, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn vào bên trong. Hôm Tết Nguyên Tiêu đó hẩn đã nhìn ra Hoàng Thượng rất để ý nữ tử này, hôm nay ngài ấy muốn hẩn bảo vệ nàng, nàng đương nhiên sẽ liều chết bảo vệ.

Kỳ thật trong thâm tâm, hẩn cảm thấy có chút may mắn.

Dù sao lần trước để Nguyên Duật Diệp bị thương, hẩn luôn canh cánh trong lòng, mặc dù Hoàng Thượng không trách tội nhưng hẩn vẫn một mực nhắc nhở chính mình, là hẩn thất trách.

"Giá." Dương Thành Phong khẽ quát, giục ngựa lại gần.

Xe ngựa đã đi rất lâu, Thượng Trang mới cảm thấy có gì không đúng. Phục Linh nhắc màn xe, đưa đầu ra ngoài nhìn, cuối cùng nhịn không được mà hỏi: "Chúng ta không phải tới Hoàn Vương phủ sao?" Đây căn bản không phải đường tới Hoàn Vương phủ.

Dương Thành Phong quay đầu nói: "Hoàng Thượng phân phó trực tiếp xuất thành đưa tiễn."

Phục Linh đưa mắt nhìn Thượng Trang. Thượng Trang lại không nói gì.

Đưa tiễn ở đâu, đối với nàng đều không có gì khác biệt.

Tới cửa thành, thủ vệ tới kiểm tra, Dương Thành Phong đưa ra lệnh bài, sắc mặt hai thị vệ kia lập tức thay đổi, vội vàng xoay người: "Cho đi, nhanh, mau cho đi!"

Thời điểm xe ngựa ra khỏi thành, thị vệ thủ thành tựa hồ gấp gấp hơn bình thường trở về, muốn đưa mắt xuyên qua màn xe nhìn vào bên trong, lại nhìn nam tử cười ngựa bên ngoài.

Thượng Trang chợt nhớ tới một chuyện, tuy hậu cung không được can chính, nhưng hiện tại cũng đã xuất cung, nàng cũng không phải muốn tham dự

chính sự, chỉ là muốn hỏi thăm một chút.

Vì thế, Thượng Trang thấp giọng hỏi: "Tướng quân, sự tình của Bùi Thiên Sùng đã có đầu mối chưa?"

Dương Thành Phong không ngờ nàng lại đột nhiên nhắc tới Bùi Thiên Sùng, sững sốt một lúc mới trả lời: "Vẫn chưa. Nương nương sao lại hỏi tới ông ta?"

"Không có gì, chỉ là..." Chỉ là Nguyên Duật Diệp nói trong kinh có nội ứng, cho nên Bùi Thiên Sùng mới có thể thoát được.

Có điều những lời này, nàng không tiện nói ra.

Dương Thành Phong thấy nàng không tiếp tục liên dỗi ánh mắt đi.

Chỉ thêm thời gian nửa nén hương, xa phu bên ngoài lên tiếng kêu dừng, xe ngựa ngừng lại. Dương Thành Phong nhảy xuống ngựa, nói với người bên trong: "Nương nương, vương gia đang ở phía trước, thỉnh người xuống xe."

Nghe vậy, Phục Linh vui vẻ thò nửa cái đầu ra, cười nói: "Tiểu thư, nô tỳ nhìn thấy bọn họ rồi." Dứt lời, nàng liền duỗi tay đỡ Thượng Trang đi xuống.

Đưa mắt nhìn, cách đó không xa có một chiếc xe ngựa.

Nàng chỉ thấy Mạc Tầm và một thị vệ, thầm nghĩ có lẽ Nguyên Chính Hoàn và An Lăng Vu đang ngồi trong xe.

Tâm tình có chút bất an, nàng không biết đang êm đẹp An Lăng Vu có lời gì muốn nói lại gọi nàng ra ngoài.

Thấy bọn họ, lại không thấy Nguyên Duật Diệp, Mạc Tầm không khỏi kinh hãi. Hắn tới gần xe ngựa, thấp giọng: "Chủ tử, tới rồi."

Màn xe bị nhấc lên, An Lăng Vu đưa mắt nhìn, cau mày hỏi: "Sao chỉ có một mình nàng tới?"

"Vu Tu Dung sao?" Nguyên Chính Hoàn trầm giọng hỏi.

An Lăng Vu gật đầu: "Vâng, nhưng lại không thấy Hoàng Thượng."

Mạc Tầm nhíu mày càng sâu, với tính cách của Nguyên Duật Diệp, hắn không thể nào không tới. Mạc Tầm không khỏi nắm chặt trường kiếm đeo trên thắt lưng, rốt cuộc là có chuyện gì hắn lại không theo nàng tới, chẳng lẽ có an bài phía sau sao?

Nghĩ tới đây, Mạc Tầm bỗng nhiên kinh hãi, nhưng ngay sau đó lại khẽ cười. Chẳng qua là đưa tiền mà thôi, Nguyên Duật Diệp cần gì phải huy động nhân lực như vậy?

Trước mắt xem ra nữ nhân kia thật có năng lực, có thể dỗ Nguyên Duật Diệp để hắn cho nàng một mình tới đây.

Chăm chú nhìn Dương Thành Phong theo sau Thượng Trang, Mạc Tầm mới càng tin Nguyên Duật Diệp không tới. Hắn tin, nếu Nguyên Duật Diệp ra ngoài, cho dù là công khai hay lén lút, Dương Thành Phong cũng sẽ không rời hoàng đế một bước.

Nguyên Chính Hoàn cúi đầu, hắn không đến, cũng tốt.

Thượng Trang tới gần, thấy màn xe được nhấc lên, nữ tử bên trong cẩn thận leo xuống. Nàng đi tới trước mặt Thượng Trang, hành lễ: "Tu Dung nương nương cát tường."

Phục Linh duỗi cổ nhìn vào trong xe, nhưng màn xe đã rơi xuống, nàng không thể thấy bộ dáng bên trong, ngược lại là thấy Mạc Tầm sắc mặt âm trầm. Phục Linh nhíu mày nhìn hắn, nàng là tới đưa tiền, hắn bày ra sắc mặt không tốt như vậy làm gì?

Lần trước, vì để hắn thay đổi sắc mặt ngàn năm không đổi này, nàng đã không tiếc dùng tới thuốc xổ, đúng rồi, nàng nghĩ tới thời điểm xuất cung, nghe nói Linh Khuyết xảy ra chuyện, Mạc Tầm thích nàng ấy như vậy, nếu để hắn biết...

Phục Linh nhin không được mà để lộ nụ cười xấu xa.

Thấy Phục Linh mỉm cười, Mạc Tầm bất giác nhíu mày, nha đầu này tính tình kỳ quái, hắn bị nàng chơi đùa cũng không phải một lần. Hắn quay đầu nhìn xe ngựa bên cạnh, Nguyên Chính Hoàn ngồi trong vẫn chưa lên tiếng.

Thượng Trang tự mình đỡ An Lăng Vu đứng dậy, thấp giọng nói: "Ở đây không phải nội cung, miễn những nghi thức xã giao đi."

An Lăng Vu lại cười: "Nương nương sai rồi, cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ." Nàng ta là nhắc nhở nàng thân phận của bọn họ hôm nay.

Lời này, Thượng Trang sao có thể nghe không hiểu?

Mím môi cười, ánh mắt vô tình hữu ý dừng trên xe ngựa phía sau nàng ta, nàng biết y đang ở bên trong, chỉ là từ lúc nàng tới, y chưa từng mở miệng nói một câu.

Thượng Trang không khỏi cười khổ, muốn nàng tới là An Lăng Vu, y đương nhiên sẽ không bước ra.

Thu hồi suy nghĩ, nàng lại nhìn An Lăng Vu, hỏi: "Không biết Diệc Trang cô nương có lời gì muốn nói với bản cung?" Mỗi lần gọi "Diệc Trang", nàng đều cảm thấy không thuận miệng, bởi vì nó vốn là tên của muội muội nàng.

An Lăng Vu nhìn thoáng qua Dương Thành Phong đang đứng sau, thấp giọng: "Nương nương, thỉnh dời một bước để nói chuyện."

Dương Thành Phong lập tức tiến lên, lại thấy Thượng Trang lắc đầu: "Tướng quân cứ chờ ở đây." Dứt lời, nàng liền cùng An Lăng Vu rời đi vài bước.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Cả đoạn đường nàng đều suy nghĩ nhưng vẫn không tìm được lý do.

An Lăng Vu thoáng quay đầu nhìn, từ trong ống tay áo lấy ra mẫu giấy nhét vào tay nàng: "Cái này, thay ta đưa cho ca ca, những lời muốn nói đều ở bên trong, tương lai sợ rằng chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp lại."

Thượng Trang cả kinh, thư gửi cho An Lăng Tễ, lại không phải là lão gia.

Đúng rồi, sợ rằng lão gia còn chưa biết nữ nhi sắp trở thành vương phi của Hoàn Vương.

An Lăng Vu đương nhiên sẽ không chủ động nói, xem ra nàng ấy nguyện ý viết phong thư này cũng vì bận tâm tới cốt nhục tình thân.

Thượng Trang cuối cùng cũng hiểu vì sao nàng ấy kiên quyết muốn nàng tới, An Lăng Vu không thể tự mình giao cho ca ca, mà việc này không thể giao cho người khác. Dù sao, trong mắt mọi người, nàng ấy và An Lăng Tễ không có lý do gì xuất hiện cùng một chỗ, vì vậy nàng ấy chỉ có thể cầu nàng.

Thượng Trang biết rõ thân phận của An Lăng Vu, mà cũng chỉ có nàng mới có cơ hội gặp An Lăng Tễ.

Chậm rãi nắm chặt phong thư trong tay, Thượng Trang không biết bên trong viết gì, có lẽ là lời xin lỗi...

Nhưng cũng có thể còn có chuyện khác.

Cẩn thận cất vào ống tay áo, Thượng Trang gật đầu: "Yên tâm, việc này ta nhất định làm được, còn chuyện gì khác không?"

Ngước mắt nhìn nữ tử trước mắt, nếu không có, nàng cần phải sớm hỏi cung, dù sao với thân phận hiện tại nàng ở ngoài quá lâu, sợ là không thích hợp.

An Lăng Vu chần chờ, quay đầu nhìn xe ngựa, nói: "Kỳ thật là vương gia có việc muốn tìm người, ta chỉ là mượn cơ hội này nhờ vả người chuyện này."

Thượng Trang cả kinh.

Nguyên Chính Hoàn tìm nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 10-3: Hoàng hậu 3

Thượng Trang căng lớn hai mắt, không tin mà nhìn nữ tử trước mắt, xác nhận nàng ấy không nói nhầm, nàng mới đưa mắt lướt qua bờ vai nhìn qua xe ngựa đang dừng bên kia.

An Lăng Vu xoay người, nói nhỏ: "Đi đi." Dứt lời, nàng trực tiếp đi về phía trước.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng nâng bước theo sau.

Dương Thành Phong thấy các nàng đi qua, cho rằng các nàng đã nói chuyện xong, đang định tiến lên lại nghe An Lăng Vu nói: "Vương gia còn có mấy lời muốn nói với nương nương, thỉnh tướng quân chờ một chút."

Trong mắt Dương Thành Phong hiện lên tia kinh ngạc, Phục Linh cũng căng lớn hai mắt, sau đó, nội tâm bắt đầu cảm thấy vui vẻ.

Thời điểm Thượng Trang tiến lên, Mạc Tầm liền theo bản năng chặn ở phía trước. Phục Linh thấy vậy liền tức giận xông lên, nắm chặt ống tay áo của hắn, dùng sức kéo hắn qua một bên, cắn răng hỏi: "Mạc thị vệ, người không thể có chút nhân tính hả?"

"Cái gì?" Mạc Tầm cả kinh, hắn sao lại không có nhân tính?

Giờ phút này Phục Linh vô cùng tức giận, bất chấp tất cả, nàng nói: "Trông chừng tiểu thư nhà ta như vậy làm gì? Không phải người quan tâm Linh Thục Viện kia hơn sao?"

Mạc Tầm nhủ vậy, rất nhanh động thủ bóp chặt cổ tay của nàng, lạnh giọng: "Người nói cái gì?"

Thượng Trang đã tới gần xe ngựa, lúc này An Lăng Vu không cùng tiến lên.

Giờ phút này chỉ có nàng và y.

Thượng Trang không khỏi cảm thấy khẩn trương, y thật sự đã quên, đang êm đẹp, vì sao lại muốn gặp nàng, hơn nữa còn lấy An Lăng Vu làm cái cớ, rõ ràng là sợ nàng không xuất cung.

Đúng vậy, y đã quên nàng, chắc chắn sẽ không biết bọn họ từng có quen biết, hiện tại trong mắt y, nàng chỉ là phi tần của Nguyên Duật Diệp, là Tu Dung nương nương của Tây Chu.

Hậu phi không thể tùy tiện xuất cung.

Vì vậy, hắn mới lấy thân phận Hoàn Vương Phi của An Lăng Vu gọi nàng ra đây.

Nguyên Chính Hoàn lại không ngờ rằng Nguyên Duật Diệp sẽ không tới.

Dương Thành Phong muốn tiến lên, lại nghe An Lăng Vu cười nói: "Tướng quân không cần gấp, vương gia và nương nương chỉ nói vài câu thôi, không có đại sự gì." Nhưng lời tuy nói vậy, bàn tay giấu dưới ống tay áo đã thoáng siết chặt, Nguyên Chính Hoàn muốn nói với Thượng Trang cái gì, y một mực không cho nàng biết.

Mà tâm tư của y, nàng chưa bao giờ có thể đoán được, nhưng nàng biết y quan tâm nàng, có lẽ có một số việc, không cho nàng biết là vì tốt cho nàng. Vì vậy, nàng nguyện ý tin tưởng y.

Từ ngày y cầm tay nàng, nói sẽ cho nàng làm vương phi của mình, nàng đã tự nói, phải tin tưởng y.

Đây là người nàng lựa chọn, nàng đương nhiên phải tin tưởng y.

Trên đường tới đây, vô số lần Thượng Trang suy nghĩ An Lăng Vu muốn gặp mình để nói cái gì, nhưng mãi vẫn không có kết quả, mà nàng ấy lại nói nàng biết, kỳ thật người muốn gặp nàng là Nguyên Chính Hoàn. Chuyện này khiến nàng không khỏi cảm thấy mơ hồ.

Nội tâm tâm thần bất định, nàng hi vọng y lên tiếng, lại hi vọng vĩnh viễn đừng mở miệng.

Chỉ vì nàng không biết điều y muốn nói rốt cuộc là gì.

Nghe thanh âm nữ tử từ bên ngoài xe truyền vào, giọng nói nhỏ nhỏ, thậm chí là có chút rung động.

Rung động?

Chẳng biết tại sao y lại có cảm giác như vậy, trong tim có loại cảm giác không rõ ràng lên.

Nữ tử từ bên ngoài là phi tử của cháu trai y, thậm chí y chưa từng tiếp xúc với nàng, nhưng loại cảm giác này lại không phải phù phiếm. Nghe giọng nói của nàng, y phảng phất như bản thân đã đánh mất thứ gì đó.

"Vương gia?" Không thấy người trong xe nói chuyện, Thượng Trang không khỏi nhíu mày, gọi.

Nguyên Chính Hoàn bỗng nhiên hoàn hồn, tự cười yếu ớt, y làm sao vậy? Tại sao lại thất thần như thế?

Lắc đầu, y mới mở miệng: "Kính xin nương nương dời bước vào trong xe, bốn vương có mấy lời muốn nói riêng với nương nương." Vừa nói, y vừa đưa tay dò xét trong ngực, chạm tới cái vật bóng loáng kia.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, gọi nàng tới nói chuyện thì thôi, giờ phút này y còn muốn nàng lên xe ngựa?

Do dự một hồi, nàng không biết có nên bước lên hay không.

"Nương nương, mời."

Thượng Trang ngược mắt, đã thấy ngón tay thon dài kia vén màn xe. Ngón tay của y vẫn thon dài trắng nõn như lúc trước, chỉ là không nhìn thấy gương mặt y.

Cẩn mật, Thượng Trang cuối cùng cũng nâng bước leo lên xe ngựa.

Y ngồi dựa vào đệm, nghe tiếng nàng bước lên liền lộ ra nụ cười nhỏ nhắn, lập tức buông màn xuống.

Thượng Trang có chút co quắp, ngồi đối diện y, không biết là vô tâm hay cố ý mà cách xa y một chút.

"Vương gia có lời gì muốn nói mà cần bốn cung phải lên xe ngựa?" Tay bắt giắc siết chặt, giờ phút này, nàng vẫn chưa biết hành động này rốt cuộc là

đúng hay sai?

Bất giác nở ra nụ cười.

Quản đúng hay sai làm gì, nàng không phải cũng đã lên đây rồi sao? Cho dù hiện tại lập tức đi xuống, nhưng chỉ cần nàng từng bước lên, thời điểm trở về Dương Thành Phong sẽ bảo đảm tất cả, có gì nói đó. Nguyên Duật Diệp là người đa nghi, hẳn sao có thể không nghi ngờ bọn họ.

"Bổn vương là vì..."

Y mới nói một nửa, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng hí dài của con ngựa, tựa hồ có sức lực nào đó kéo con ngựa chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 10-4: Hoàng hậu 4

"A." Thượng Trang bất thành linh bị giật ngã ra sau.

Nguyên Chính Hoàn vội theo tiếng đuổi tay kéo nàng lại nhưng đã không kịp. Giờ phút này không quản chuyện khác, y chỉ nhíu mày gọi: "Mạc Tầm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Y không nhìn thấy, nhưng nghe vô cùng rõ ràng, xe ngựa đang lao về phía trước.

Mạc Tầm còn đang bắt lấy cổ tay của Phục Linh, giật dứ hỏi nàng chuyện của Linh Khuyết, hiện tại nghe tiếng ngựa hí vang, hẳn chấn động, thời điểm quay đầu, xe ngựa kia đã không còn ở vị trí cũ, ngược lại đang lao nhanh đi.

"Chù từ!" Không kịp nghĩ nhiều, Mạc Tầm vội bỏ tay đang nắm giữ Phục Linh, lập tức đuổi theo.

Phục Linh cũng sợ tới choáng váng, sự tình chỉ diễn ra trong nháy mắt, nàng chẳng qua muốn nói với Mạc thị vệ mấy câu, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Dương tướng quân, tiểu thư của chúng ta..." Phục Linh vừa quay đầu định cầu cứu Dương Thành Phong thì đã thấy hắn sớm phi thân đuổi theo.

An Lăng Vu cả kinh, một bước cũng không thể nhúc nhích, qua nửa ngày mới hoàn hồn gọi một tiếng: "Hoàn..." Y không nhìn thấy, trên xe lại không có xa phu, hiện tại phải làm sao đây?

Bọn thị vệ đều xông lên tìm cách dừng xe ngựa lại, đúng lúc này, xung quanh có dị động một hồi, thoáng cái có hơn mười hắc y nhân bật mặt xông ra, ai nấy đều hảo thân thủ, tất cả đồng loạt ra tay không cho bọn họ tiến lên.

"Chù từ!" Mạc Tầm gấp tới độ sắc mặt trắng bệch, vừa định phóng theo lại bị người tới ngăn cản. Mắt thấy xe ngựa mỗi lúc một xa, hẳn thật sự không biết phải làm sao cho đúng.

Dương Thành Phong leo lên ngựa, quát một tiếng, cùng con tuấn mã phóng đi, nhưng trong nháy mắt cũng ngã ầm xuống đất. Thời điểm nhìn lại, hắn phát hiện trên đùi con ngựa bị cắm bốn cây phi tiêu.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thượng Trang ôm bả vai chỗ bị đụng, lên tiếng hỏi, nhưng lúc này mới nhớ tới một chuyện, y không nhìn thấy.

Cẩn rặng ngồi thẳng người, xuyên qua cửa sổ nàng nhìn ra ngoài, không thấy bất kỳ ai, chỉ có cảnh vật theo tốc độ của xe ngựa không ngừng lướt qua. Nàng chấn động, hắt tung màn xe, thò đầu ra nhìn, phát hiện một mảnh hỗn loạn.

"Thích khách!" Nàng kinh hô một tiếng, tuy không nhìn rõ nhưng đây là hai từ nhảy ra trong đầu đầu tiên.

Nguyên Chính Hoàn nhíu mày, nghe động tĩnh phía sau xe, sau đó là vị trí của xa phu. Thượng Trang xoay người trở lại, đã thấy nam tử bên cạnh nhanh tay kéo nàng lại, giữ chặt.

Thích khách? Là Nguyên Chính Hoàn phải tới sao?

Hắn vẫn không yên tâm để y rời kinh sao?

Lần đó thả y đi, lúc này, hẳn cuối cùng đã không thể tiếp tục trấn định.

Thượng Trang còn chưa kịp phản ứng, ngón tay thon dài của nam tử đã bao lấy cổ nàng. Nàng cả kinh mà nhìn người bên cạnh, y muốn làm gì?

Không giẫy dụa, có lẽ, nàng đã quên y không còn nhớ mình là ai.

Nguyên Chính Hoàn trầm giọng: "Hoàng Thượng muốn làm gì?" Ngựa đột nhiên phát điên, việc này chỉ có một lời giải thích, đó là có người dùng ám khí bắn tới. Có lẽ Nguyên Duật Diệp muốn nhân lúc một mình y ở trên xe ngựa để ra tay, lại không ngờ y lại để Vu Tu Dung lên đây.

Bàn tay to lớn dùng sức, nhưng y cảm thấy, nàng không giãy dụa.

Vì sao lại không giãy dụa?

Động tác của y còn chưa đủ rõ ràng sao?

Là vì nàng quá thông dong, hay là...

Y làm sao vậy? Hiện tại y đang nghĩ cái gì?

Nguyên Chính Hoàn cắn răng, gia tăng trên tay gia tăng. Nhưng không hiểu tại sao, lồng ngực bỗng nhiên co rút một hồi.

Rõ ràng là y dùng sức bóp cổ nàng, nhưng phải phát như... Toàn bộ đều cần trả lên người của y.

Nghe y hỏi, Thượng Trang đương nhiên hiểu chuyện hôm nay y cho rằng là Nguyên Duật Diệp ra lệnh, nhưng chỉ có một mình nàng rõ ràng, việc này không thể là hấn. Hiện tại, chuyện của Linh Khuyết khiến hấn vội tới không thể phân thân, nhưng chỉ riêng với kế ước giữa nàng và hấn, hấn tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Nguyên Chính Hoàn chết, hấn sẽ phải trả nàng, không phải sao?

Nghĩ tới đây, nàng lại thấy sắc mặt Nguyên Chính Hoàn tái nhợt, bàn tay đang bóp cổ nàng run lên.

"Vương gia..." Thượng Trang thấp giọng gọi một tiếng.

Chỉ cảm thấy trái tim bất giác đập loạn nhịp, y rút tay, xoa ngực.

Thượng Trang rốt cuộc cũng chấn kinh, y bị sao vậy? Tình hoa...

Không, không thể nào, y đã quên nàng, không phải sao?

Nàng đuổi tay qua, nhưng cuối cùng cũng không dám chạm vào y, nội tâm nàng có lẽ rốt cuộc cũng biết sợ.

Chống tay đỡ vách tường, là đau lòng, rõ ràng là đau lòng. Y cắn răng, tại sao lại là đau lòng? Nguyên Chính Hoàn nắm chặt vạt áo trước người, cảm giác đau nhức này tại sao không thể giảm bớt?

Bên ngoài, xe ngựa vẫn tiếp tục lao đi như điên. Lúc này Thượng Trang mới nhớ, ngoài xe vẫn còn có người!

Nàng cố hết sức mà đứng dậy, một tay nhắc màn xe. Người bên ngoài nghe thấy động tĩnh, thoáng nghiêng mặt, mà Thượng Trang vừa nhìn, trái tim liền run lên bần bật.

Là hấn!

Tết Nguyên Tiêu, người làm Nguyên Duật Diệp bị thương chính là hấn!

Hấn vẫn như trước một thân huyền y, Thượng Trang vừa nhìn liền nhận ra.

Nam tử chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, quát lên chói tai, xe ngựa lại tiếp tục lao đi.

Bên ngoài chỉ còn tiếng "vù vù" của gió, Thượng Trang chỉ biết phải lớn tiếng gọi: "Người là ai?" Nàng không biết hấn, đúng rồi, chuyện lần trước có liên quan tới Từ Chiêu Nghi đã bị phế.

Thượng Trang lấp bắp kinh hãi, hấn biết chuyện Từ Chiêu Nghi bị đày vào lãnh cung, cho nên mới tới tìm nàng báo thù sao?

Nói như vậy, từ lúc xuất cung, hấn đã theo dõi nàng?

Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một trận hàn ý.

Nhưng còn Nguyên Chính Hoàn?

Thượng Trang cả kinh, vội quay đầu, thấy y cố gắng cường chống thân thể, mà trên tay y không biết từ đâu, máu tươi đã chảy ròng ròng.

"Vương gia!" Thượng Trang hoảng sợ, vội lấy khăn lụa giúp y bao lại.

Y theo bản năng rút tay, chỉ hỏi: "Người bên ngoài là ai?"

Mặc dù hắn không trả lời, nhưng Thượng Trang cũng biết hắn là ai, cho dù không biết tên, nhưng thân phận của hắn chắc chắn có liên quan tới Từ Chiêu Nghi. Nàng cười chán nản, nói: "Là ta hại Vương gia rồi."

Nguyên Chính Hoàn có chút khiếp sợ, nhủ mi, vừa rồi y còn tưởng kẻ xông tới là nhắm vào mình, nhưng người đối phương muốn ra tay lại là nàng sao?

Nàng rốt cuộc đã đắc tội ai?

Giờ phút này đã không còn thời gian nhiều lời, y tập trung lắng nghe, xung quanh chỉ toàn là tiếng bánh xe lăn lộn.

Người của y, hoặc là người của Dương Thành Phong, đều không nghe thấy.

Y cắn răng, xem ra bọn họ đã bị bỏ xa rồi.

Nhìn thần sắc của Nguyên Chính Hoàn, Thượng Trang biết y đang lo lắng cái gì. Vừa định mở miệng, rèm sau lưng đột nhiên nổi lên trận gió, nàng chỉ kịp cảm thấy đau xót, trước mắt liền bỗng tối sầm, sau đó cái gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 10-5: Hoàng hậu

Cũng không biết qua bao lâu, Thượng Trang mới mở màng tỉnh lại, cố gắng mở to hai mắt, lúc này mới phát hiện bản thân đang ở trong một sơn động. Nàng không biết đây rốt cuộc là đâu, nhưng bất giác nhớ lại chuyện gặp trên đường, nàng vội bật dậy, lại thấy Nguyên Chính Hoàn nằm cách đó không xa.

Giờ phút này, trong động ngoại trừ y và nàng, không có kẻ thứ ba.

Thượng Trang vội vàng đứng dậy, chạy tới cầm lấy tay y, khẽ gọi: "Vương gia, vương gia..."

Tay y lạnh buốt, Thượng Trang lại nhớ tới thần sắc khác thường của y lúc trên xe ngựa, không khỏi chần chừ, cả người nhin không được mà run rẩy. Nghĩ nghĩ, nàng đứng dậy chạy ra miệng động.

Ngay ngoài cửa động, thấy một kẻ nằm dưới đất, Thượng Trang không khỏi kinh hô thốt lên một tiếng, kinh ngạc nhìn xem như muốn xác nhận người này có còn tri giác hay không. Có lẽ chỉ là hôn mê, cũng có lẽ đã chết, ai biết được?

Cẩn mật, Thượng Trang chạy ra ngoài, vẫn không thấy xe ngựa.

Nơi này hoang vu hẻo lánh, nàng không biết bọn người kia mang bọn họ tới đây làm gì. Muốn kêu cứu, nhưng nàng lại không dám lớn tiếng gọi, sợ kẻ xấu vẫn còn ở gần đây.

Vòng vo một hồi, Thượng Trang phát hiện nơi đây không còn ai khác, đặc biệt yên tĩnh, trống rỗng, chỉ có mình nàng.

Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ quái, bọn họ an tâm để nàng và Nguyên Chính Hoàn ở đây, không sợ bọn họ chạy trốn sao?

Lại nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, a, nàng quên mất, y cử động bất tiện, trừ phi là một mình nàng bỏ đi, nếu không, y đi như thế nào?

Lại trở về, thấy người kia vẫn nằm trước cửa động, Thượng Trang không khỏi nghi hoặc, không biết hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vào trong, thấy Nguyên Chính Hoàn vẫn hôn mê bất tỉnh, nàng thật sự vô cùng khẩn trương, không có Phục Linh bên cạnh, nàng không biết y hiện tại đang bị sao vậy.

Cẩn thận dìu y ngồi dậy, dùng sức ấn huyệt nhân trung của y, nàng gọi: "Vương gia, vương gia..."

Qua thật lâu, ngón tay của y mới giật giật, sau đó nam tử chậm rãi mở mắt. Y như nhớ ra điều gì, lập tức tránh khỏi tay nàng, nhẹ giọng: "Đây là đâu?"

"Là sơn động, còn cụ thể là nơi nào, ta không biết." Thượng Trang lắc đầu.

Sơn động? Khó trách, y chỉ nghe thấy tiếng gió ở một phía.

Thấy y không nói chuyện, Thượng Trang không khỏi lo lắng, vội hỏi: "Vương gia... Thân thể không khỏe sao?" Dù đã hỏi rất nhiều lần nhưng nàng vẫn mở miệng, khi này cảnh tượng ở trên xe ngựa thật sự khiến nàng sợ hãi.

Đưa tay chậm rãi xoa ngực, y cũng không biết bản thân rốt cuộc bị sao, chỉ là khi đó, nơi này đột nhiên rất đau.

Thời điểm ở trên xe ngựa, y muốn tôn thương nàng, bởi vì y nghĩ những thích khách đó có liên quan tới Nguyên Duật Diệp, mãi tới khi người ngoài xe

đánh nàng hôn mê bất tỉnh, y mới biết, đây là hiểu lầm.

Một khắc đó, y lại cảm thấy có chút cao hứng, cũng may, y chưa gây ra sai lầm nào.

"Vương gia..." Thượng Trang thấy y như vậy, không khỏi gọi một tiếng.

Y lại lắc đầu: "Hiện tại không sao rồi."

Y nói hiện tại...

Vậy còn khi nãy? Thật sự không thoải mái sao?

Đầu ngón tay run lên, Thượng Trang định tiếp tục nói chuyện thì nghe có tiếng bước chân tới gần.

Nàng khẩn trương quay đầu, quả nhiên thấy có mấy người đang đi tới.

Đến cửa động, tên hắc y nhân kia một cước đá lên kẻ đang nằm dưới đất, quát: "Còn không mau tỉnh dậy cho ta!"

Hắn vừa nói vừa đưa mắt nhìn vào trong động, thấy Thượng Trang và Nguyên Chính Hoàn vẫn còn ở đây mới an tâm.

Người nằm dưới đất tỉnh lại, vội vàng bò lên, nhỏ giọng: "Thiếu... Thiếu gia..."

"Hay lắm, bảo người trông chừng bọn họ, người lại ở đây ngủ hả?" Hắc y nhân trừng mắt một cái.

Người nọ sắc mặt trắng bệch, một câu cũng không nói nên lời.

"Kéo ra ngoài." Hắc y lạnh giọng một câu, sau đó nâng bước đi vào.

Người nọ bị kéo ra ngoài, tiếng le hét cầu xin càng lúc càng xa rồi biến mất.

Sau đó, "Xẹt" một tiếng, nàng biết đó là cái gì.

Giờ phút này, thấy hắc y nhân đi tới, Thượng Trang không khỏi chấn động ngược mắt nhìn hắn. Tuy đêm đó không thấy được mặt tên sát thủ kia, nhưng nàng vẫn biết đó là hắn. Hôm nay hắn không mặc áo choàng, nàng có thể trông rõ bộ dáng của hắn.

Nam tử này ước chừng khoảng hai mươi lăm, lại nhớ tới người vừa rồi gọi hắn là "Thiếu gia", chẳng lẽ hắc y nhân này là công tử của gia đình nào đó trong kinh thành sao?

Hắc y nhân đi tới trước mặt họ, ánh mắt dừng trên người nam tử sau lưng Thượng Trang, qua nửa ngày mới chịu lên tiếng: "Vương gia, chúng ta đứng lâu rồi không gặp."

Thượng Trang không khỏi căng lớn hai mắt, hắn... Quen biết Nguyên Chính Hoàn!

Nguyên Chính Hoàn nhíu mày, cẩn thận hồi tưởng, tựa hồ giọng nói này có chút quen thuộc, nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra.

Nam tử kia lại cười nói: "Trần Tĩnh đáng chết, đã quên mất Vương gia không nhìn thấy."

Nghe hắn tự xưng là "Trần Tĩnh", Nguyên Chính Hoàn mới nhớ tới người này. Bốn năm trước, thời điểm ở bên ngoài, y có quen một người trẻ tuổi tên Trần Tĩnh, gia đình hình như làm buôn bán, của cải không thiếu.

Y vẫn còn nhớ, khi đó hắn nói hắn thích một nữ tử, vì nàng, hắn muốn vào kinh.

Nguyên Chính Hoàn cau mày: "Bỏn vương thật không rõ người bắt bỏn vương để làm gì?"

Trần Tĩnh cười đáp: "Chỉ là trùng hợp thôi, ta vốn không muốn làm hại Vương gia. Người ta muốn, chỉ có nàng." Dứt lời, hắn nhìn Thượng Trang, ánh mắt tràn ngập oán hận.

Nguyên Chính Hoàn đương nhiên biết "nàng" trong lời của hắn là ai, không khỏi mở miệng hỏi: "Sao vậy? Nàng là người người thương sao?"

Thượng Trang chấn động, y rốt cuộc đang nói gì vậy? Nàng sao có thể là người Trần Tĩnh thương?

Giật mình một cái, nàng bật thốt lên: "Là Từ Chiêu Nghi!"

Đúng vậy, nàng cuối cùng cũng hiểu mọi chuyện.

Nguyên Chính Hoàn ở cạnh nhíu mày, y không rõ tại sao đang êm đẹp nàng lại nhắc tới Từ Chiêu Nghi, mà lúc này chỉ có Trần Tĩnh cười lạnh: "Là thế, thì sao?"

Vì nàng, hẳn nguyện ý làm mọi chuyện, cho dù nàng phải vì tiền đồ của gia đình mà ở bên cạnh Hoàng Thượng, hẳn cũng nguyện ý giúp nàng tranh thủ tình cảm.

Yêu một người không phải là hi vọng người đó hạnh phúc sao?

Chỉ cần nàng hạnh phúc, hẳn làm gì cũng cảm thấy đáng giá!

Cho nên, hẳn mới vì giúp nàng cùng cố địa vị, đêm đó ở Tết Nguyên Tiêu ra tay giết Vu Tu Dung, lại không ngờ bản thân ngộ thương Hoàng Thượng.

Sau này, Từ Chiêu Nghi bị phế vào lãnh cung, hẳn luôn nghĩ cách tới cứu nàng. Mỗi ngày, hẳn đều sẽ điều tra quanh hoàng cung, tìm cách cứu viện, nhưng hoàng cung đâu phải nơi ai cũng có thể tùy tiện ra vào.

Cho đến hôn nay, hẳn mới đợi được lúc Thượng Trang xuất cung.

Mất đi cơ hội này, hẳn còn phải đợi tới khi nào đây?

Cúi người kéo Thượng Trang lên, Trần Tĩnh lạnh giọng: "Hoàng Thượng đã có thể vì người mà không cần mạng sống, hiện tại, ngài ấy hẳn vẫn sẽ muốn cứu người về."

Thượng Trang cắn môi: "Người muốn dùng mạng của ta cứu Từ Chiêu Nghi sao?"

"Đúng vậy." Trần Tĩnh sáng khoái trả lời, "Tin tức đã truyền vào cung, nếu trong ngày hôm nay không thả nàng ấy ra, Hoàng Thượng sẽ phải tới nhật xác người."

Cánh tay dùng lực, hẳn đẩy Thượng Trang té ngã xuống đất.

Lúc này, ánh mắt hẳn lại xẹt qua gương mặt của Nguyên Chính Hoàn, tiếp tục cười nói: "Lần này thật ủy khuất cho Vương gia, đợi giải quyết xong việc này, ta sẽ tự mình tiễn Vương gia về đất phong, thế nào?"

Trong đầu Nguyên Chính Hoàn không khỏi quanh quẩn câu nói, Nguyên Duật Diệp vì nàng mà ngay cả mạng sống cũng không cần.

Vì sao chứ? Trước giờ y chưa từng nghe nói Nguyên Duật Diệp có thể vì một nữ tử mà như thế này?

Nàng rớt cuộc là ai, rớt cuộc có bản lĩnh gì mới có thể khiến Nguyên Duật Diệp trở nên như vậy?

Thấy y không nói lời nào, Thượng Trang trực tiếp lên tiếng: "Nếu người người muốn là ta, người thả Vương gia ra trước đi." Người hẳn nhắm tới là nàng, nàng sao có thể nhẫn tâm để y vì mình mà gặp nguy hiểm."

Trần Tĩnh mở miệng: "Trước khi Hoàng Thượng đồng ý thả người, các người ai cũng đừng hòng rời đi, nhất là người, Tu Dung nương nương." Bốn từ cuối cùng, y nói như nghiêng răng nghiêng lợi, ngữ khí chưa đầy oán hận.

Hắn không tiếp tục nhiều lời, trực tiếp xoay người rời đi.

Thượng Trang biết, lần này bọn họ sẽ không đi xa, hẳn là ở gần quan sát địa hình.

"Tại sao lại để bốn vương rời đi trước?" Nam tử bên cạnh đột nhiên thấp giọng hỏi.

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, miễn cưỡng cười đáp: "Bởi vì việc này vốn không liên quan tới Vương gia."

Không liên quan tới y, cho nên nàng mới muốn y rời đi?

A, phải biết rằng, hôm nay là y muốn nàng xuất cung, giờ phút này, nàng lại nói không liên quan tới y, việc này khiến y không khỏi tức giận.

Thời điểm hoàn hồn, Nguyên Chính Hoàn không khỏi ngẩn ra. Đang êm đẹp, sao y phải tức giận?

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, chẳng biết vì điều gì, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội hỏi: "Đúng rồi, hôm nay Vương gia muốn ta xuất cung là vì chuyện gì?" Muốn nàng xuất cung, lại muốn đơn độc nói chuyện, chắc chắn là sự tình rất quan trọng.

Nghe nàng đổi chủ đề, Nguyên Chính Hoàn không kịp thích ứng, sau nửa ngày mới lên tiếng: "Là vì nương nương giao cho Trang Nhi miếng ngọc bội của bốn vương."

Ngọc bội?

Thượng Trang cơ hồ không kịp phản ứng, qua một lát, nàng mới nhớ tới miếng ngọc bội thích khách để lại ở hiện trường ám sát Nguyên Duật Diệp.

Nàng nhin không được mà mở miệng hỏi: "Sao vậy? Ngọc bội kia có vấn đề gì sao?"

Nguyên Chính Hoàn lại nhú mày, đưa tay vào ngực lấy miếng ngọc bội ra đưa cho nàng, nói: "Nương nương bảo đây là ngọc bội bốn vương làm rơi

trong cung, nhưng có lẽ là nương nương nhớ lầm rồi, bốn vương không biết khối ngọc bội này."

"Không biết?" Thượng Trang kinh ngạc, "Có phải Vương gia quên rồi không? Không phải năm Tuyên Khánh thứ mười ba, thời điểm hồi kinh, Vương gia được tặng miếng ngọc bội này sao?"

Y vẫn lắc đầu: "Không thể nào, năm đó hồi kinh, bốn vương cho miễn tất cả lễ vật của quan viên lớn nhỏ, một món đồ cũng chưa từng nhận."

Nghe tới đây, Thượng Trang thật sự cả kinh.

Như vậy, là An Lăng Tễ gạt nàng. Nhưng... Vì sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 11: Trùng hợp

Không thể tin mà người trước mặt, nàng luôn nghĩ đây là bí mật trí mạng của y, nào ngờ y lại nói cho nàng biết, y không rõ miếng ngọc bội này...

Thần sắc của y rõ ràng không giống nói dối.

Thượng Trang cắn môi, vậy An Lăng Tễ...

Lần này, nếu còn mạng trở về, nàng nhất định phải hỏi hắn rõ ràng.

"Ai nói với ngươi đây là ngọc bội của bốn vương?" Nam tử nhún mày hỏi nàng.

Thượng Trang cả kinh, nàng đương nhiên không thể nói là An Lăng Tễ. Chột dạ nhìn y một cái, nàng chỉ đành tìm cái cớ qua loa có lệ: "Lúc Tiên Hoàng băng hà, ta ở trong cung vô tình nhìn thấy, mà trước đó vương gia có tới, vì thế mới tưởng rằng ngọc bội là của vương gia."

Nếu Nguyên Chính Hoàn đã nói ngọc bội không phải của y, nàng cũng không cần thiết kể chuyện lai lịch của nó là do An Lăng Tễ tiết lộ.

Nghe vậy, Nguyên Chính Hoàn cũng không nói tiếp.

Hai người yên lặng như vậy thật lâu, lúc này ở ngoài sơn động mới truyền tới tiếng nói chuyện, hẳn là đám người kia đã trở về. Nàng thoáng nhìn Nguyên Chính Hoàn, thấy sắc mặt y không tốt cho lắm, định nói gì đó nhưng rốt cuộc cũng thôi.

Sắc trời dần tối, gió thổi vào sơn động ngày càng lớn. Hai tay Thượng Trang tự ôm lấy thân thể mình, đưa mắt nhìn ra cửa động, mơ hồ thấy có vài bóng người đi lại.

Ban đêm mùa này vẫn còn rất lạnh.

Thượng Trang dứt khoát đứng dậy, đi đi lại lại, cơ thể thật sự không chịu đựng được nữa rồi.

Thời điểm quay trở về, thấy Nguyên Chính Hoàn vẫn không nhúc nhích, lúc này nàng mới phát hiện chính mình đã quên y.

Thoáng chần chờ, Thượng Trang dứt khoát ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia thấy lạnh không?" Vừa dứt lời, nàng liền thấy buồn cười, tất nhiên là lạnh rồi, y cũng không phải thần.

Bất giác nhớ lại cái ngày Nguyên Duật Diệp đại hôn, tại Thành Vương phủ, Phục Linh từng nói y không thể đi, thân thể đương nhiên không thể chịu lạnh như người bình thường. Khi đó, Phục Linh còn cố ý dùng tấm thảm thật dày che cho y, mà giờ phút này trong sơn động, ngoại trừ một ít đá vụn thì không còn gì khác.

Hai tay run rẩy dò xét nhiệt độ từ tay y.

Y không nghĩ nàng sẽ làm như vậy, theo bản năng mà rụt lại.

Thượng Trang chỉ vừa chạm vào nhưng cũng kịp cảm nhận, nơi đó lạnh lẽo thấu xương.

Nàng là nữ tử, khẳng định không thể coi y phục.

Tựa hồ nghĩ nàng xấu hổ, Nguyên Chính Hoàn thấp giọng: "Không sao, rất nhanh trời sẽ sáng thôi."

Mấy năm nay, y không phải đều ngồi yên như vậy sao?

Có gì mà khó khăn chứ?

Chậm rãi dựa vào vách tường sau lưng, y chậm rãi nhắm hai mắt lại, cả người chỉ còn hơi thở là ảm áp.

Thượng Trang đầu lòng nhìn y, xoa xoa hai tay, hà hơi, đưa mắt nhìn ánh sáng bên ngoài. Bọn họ đang ngồi vây quanh đồng lửa, thỉnh thoảng có tiếng nói chuyện truyền tới.

Thân thể căng cứng, nàng tiến lên, cẩn thận quỳ xuống cạnh y, mong có thể giúp y xua tan chút hàn khí.

Nguyên Chính Hoàn run rẩy, đưa tay đẩy nữ tử ra, nhủ thầm: "Bốn vương là vương gia, người là nương nương, thỉnh nương nương tự trọng."

Tự trọng?

Hay cho một câu tự trọng!

Có chút ỳ khuất, nước mắt cứ thế mà rơi ra, trong màn đêm này, dù là ai cũng không thể nhìn thấy.

Y thật sự đã quên nàng, trong lòng y chỉ có An Lăng Vu, chỉ có "Trang Nhi" mà y hay gọi.

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang thấp giọng: "Vương gia bận tâm cấp bậc lễ nghĩa mà quên đi thân thể của mình, nếu Diệc Trang cô nương ở đây, ngại nghĩ nàng ấy có đau lòng không?"

Thời điểm nghe nàng nhắc tới hai chữ "đau lòng", trái tim y lại run lên, vì sao trước đây y lại đau như vậy?

Cảm giác thật kỳ quái.

Nữ tử trước mặt là người Nguyên Duật Diệp yêu tới ngay cả tính mạng cũng không cần, hẳn có thể cho nàng tình yêu như vậy, nàng một chút cũng không động lòng sao? Giờ phút này nàng lại tiếp cận y, rốt cuộc là vì lý do gì?

Y nghi ngờ nàng, bởi vì là người của Nguyên Duật Diệp, y sẽ hoài nghi.

Nhìn thần sắc của Nguyên Chính Hoàn, Thượng Trang chỉ đành thở dài, đứng dậy.

Trầm tư một lát, nàng dò xét ánh lửa bên ngoài cửa động, lên tiếng: "Trong động lạnh quá, các người vào đây đốt một ngọn lửa đi."

Mấy người bên kia nghe xong chỉ cười lạnh, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Thượng Trang, vẫn tiếp tục nói chuyện.

Thượng Trang tiếp tục: "Kêu Trần Tình tới đây, nói cho hắn biết, nếu bốn cung có mệnh hệ gì, Hoàng Thượng sẽ để Từ Chiêu Nghi chôn cùng bốn cung!"

Cuối cùng, tiếng nói chuyện bên ngoài cũng ngừng, bọn họ tựa hồ phải thương lượng một phen rồi mới có một kẻ cúi người ôm củi đứng dậy, đi tới.

Thượng Trang lui sang một bên, nhìn hắn thô lỗ ném xuống, đốt lửa, lạnh giọng: "Thiếu gia của chúng ta nói người đừng hòng đắc ý!" Dứt lời, hắn liếc nhìn Thượng Trang một cái, xoay người ra ngoài.

Ánh lửa lượn lờ chiếu rọi khuôn mặt của hai người.

Nguyên Chính Hoàn rốt cuộc cũng cử động.

Thượng Trang ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, nhỏ giọng: "Như vậy, vương gia hài lòng chưa?"

Y không trả lời.

Thượng Trang không khỏi xấu hổ, qua một lúc, nàng mới lên tiếng: "Đúng rồi, ta còn chưa chúc mừng vương gia và Diệc Trang cô nương."

Nghe nàng nhắc tới nữ tử tên "Diệc Trang" kia, trên mặt Nguyên Chính Hoàn cuối cùng cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Phảng phất như quên đi chuyện xấu hổ khi nãy, y khách sáo một câu: "Đáng tiếc không thể mời nương nương tới Thục Quận, nương nương và Trang Nhi hình như nói chuyện rất hợp ý."

Cay đắng mà cười, Thượng Trang nhẹ giọng: "Vương gia thật sự rất quan tâm tới nàng ấy, có thể gả cho vương gia chính là phúc phận."

Y cười cười: "Nương nương cũng là người may mắn nên mới có thể khiến Hoàng Thượng như vậy."

Nghe Nguyên Chính Hoàn đột nhiên nhắc tới Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang không khỏi run sợ. Đúng vậy, hẳn tốt với nàng, nàng biết. Lúc này tin tức hẳn đã truyền vào cung, cũng không biết rốt cuộc hắn sẽ làm gì?

Chỉ là, kêu hắn buông tha cho Từ Chiêu Nghi, hẳn chắc chắn sẽ không đồng ý.

Không liên quan tới việc mạng ai quan trọng hơn, Từ Chiêu Nghi là nữ nhân của hoàng đế, hần sao có thể cho phép nam nhân khác mang nàng ta đi?

Trần Tình kia hần là gấp tới hồ đồ rồi, hần nghĩ làm vậy Nguyên Duật Diệp sẽ thả Từ Chiêu Nghi ra sao?

Chỉ sợ cách làm này càng khiến nàng ta rơi vào nguy hiểm!

Lửa nhen nhóm bùng cháy phát ra tiếng lách tách rất nhỏ, thân thể đã bắt đầu ấm dần. Đột nhiên, Nguyên Chính Hoàn lại nhớ tới lời nàng vừa nói, chẳng biết tại sao, nghe nàng vui vẻ chúc mừng hôn sự này, một chút y cũng không cảm thấy không cao hứng. Đây rõ ràng không phải là nghe ra sự mất mát từ nàng, chỉ đơn giản là, đáy lòng y đột nhiên không thoải mái.

Thời điểm nghe nàng chúc phúc, lồng ngực y ần ần phát đau.

Nguyên Chính Hoàn bất giác nhíu mày, tại sao mỗi lần ở gần nàng, y đều sẽ như vậy? Nàn rõ ràng là nữ nhân của Nguyên Duật Diệp, y vốn nên đề phòng, không phải sao?

Ngón tay bất giác cử động, lúc này y mới nhớ ra vết thương trên tay còn có đoạn áo do nàng băng lại.

"Vương gia..." Chú ý tới sự bất thường của nam tử, Thượng Trang gọi một tiếng.

Y như hoàn hồn, chán nản cười cười, lắc đầu: "Mệt rồi." Dứt lời, y nghiêng người nằm xuống, nhắm mắt lại.

Thượng Trang định tiếp tục mở miệng, nhưng lại không biết phải nói cái gì.

Y đưa lưng về phía nàng, ánh lửa chiếu sáng sống lưng thẳng tắp kia, nhưng giờ phút này y như thế nào, nàng lại không rõ.

Thân thể nam tử thoáng giật giật, một tay xoa ngực.

Tại sao tối nay con đau ở chỗ này chưa từng dừng lại?

Hít một hơi thật sâu, có lẽ y điên thật rồi.

Lúc này, Thượng Trang cũng đã mệt mỏi rồi, đành phải tựa lưng vào vách tường, nhắm mắt.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, bên ngoài cửa động mơ hồ truyền tới động tĩnh. Thượng Trang mở mắt, thấy thân thể nam tử cũng khẽ động, nghe y nói: "Mạc Tầm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 11-2: Trùng hợp 2

Thượng Trang kinh hãi, không khỏi quay đầu nhìn. Bên kia rất nhiều thân ảnh giao thoa một chỗ, nàng thật sự không thể nhìn rõ, chỉ là nếu Mạc Tầm tới, nàng khẳng định sẽ rất cao hứng.

Lúc này, nàng bất giác lớn tiếng: "Mạc thị vệ, vương gia ở đây!"

Đột nhiên nghe thanh âm từ trong sơn động truyền tới, Mạc Tầm tay cầm kiếm run lên, ngược mắt, thấy trong sơn động có ánh lửa lập lòe, vận lực đánh vào một kẻ: "Chủ tử!"

Nghe hần đáp lại, Thượng Trang cao hứng, quay đầu: "Vương gia, đúng là Mạc thị vệ!"

Nguyên Chính Hoàn xoay người, nói với nàng: "Đừng đi loạn, cứ đợi ở đây." Bên ngoài đã đánh nhau, nàng không biết võ công, chạy loạn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Thượng Trang giật mình, chưa kịp hoàn hồn đã nghe tiếng hét thảm ở bên ngoài, cũng không biết là ai, nàng chỉ theo bản năng quay đầu nhìn, khăn trương cản mắt.

Một bóng người vọt vào, gọi to: "Chủ tử!"

Thượng Trang vội đứng dậy, lúc này Mạc Tầm cũng đã thấy bọn họ, vội vàng xông lên, cúi người kiểm tra thân thể Nguyên Chính Hoàn: "Chủ tử, ngài không sao chứ?"

Y lắc đầu, chỉ hỏi: "Bên ngoài sao rồi?"

"Bọn họ nhiều người, thuộc hạ xông vào đưa ngài ra ngoài trước." Dứt lời, hắc buông trường kiếm trong tay xuống, công y lên lưng.

Không ngờ, y lại nói: "Đưa Tu Dung nương nương đi."

Bên ngoài nhiều người như vậy, hắc công chủ từ nhà mình còn có thể miễn cưỡng lao ra, nhưng hiện tại phải cứu thêm nàng... Mạc Tầm không khỏi nhủ thầm: "Chủ từ..."

Thượng Trang rất rõ bên ngoài hung hiểm thế nào, nàng cũng biết nếu chỉ có thể cứu một người, cho dù thế nào Mạc Tầm cũng sẽ không cứu nàng, bởi vì đối với hắc, an nguy của Nguyên Chính Hoàn quan trọng hơn cả.

Liếc nhìn Mạc Tầm một cái, nàng mở miệng: "Mạc thị vệ đi trước, bốn cung theo cạnh người."

Giờ phút này Mạc Tầm cũng không muốn nhiều lời, đứng dậy lao ra.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng quyết định không nhúc nhích. Nàng ra ngoài, Mạc Tầm khẳng định sẽ không rảnh đi lo cho nàng, đao quang kiếm ảnh, không biết sẽ gặp chuyện gì. Ở lại, ít nhất Trần Tĩnh sẽ không giết nàng.

Mạc Tầm quay đầu nhìn Thượng Trang, trong nháy mắt đó, hắc dường như có chút chần chờ, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắc vẫn cắn răng lao ra.

Nguyên Chính Hoàn ở trên lưng hắc, chỉ nghe tiếng bước chân hỗn loạn xung quanh, nhưng chỉ có tiếng bước chân của nữ tử lại không nghe thấy. Y kinh hãi, mở miệng: "Nương nương?"

Mạc Tầm không khỏi khản trương, nhưng giờ phút này chỉ có thể dùng hết sức lao đi.

Mấy thị vệ thấy hắc lao ra ngoài, vội ngăn cản. Mạc Tầm cắn răng, phi thân ra ngoài. Luoxi đao lướt qua cánh tay hắc, nhất thời ổng tay áo thấm ướt một mảng, hắc cũng không có thời gian để cúi đầu nhìn, trong lòng chỉ nghĩ phải nhanh chóng rời đi.

Lúc Trần Tĩnh trở về, son động đã một mảnh hỗn loạn. Sắc mặt hắc thay đổi, lập tức một mình đi vào trong.

Nguyên Chính Hoàn đã không còn, nhưng nữ tử kia vẫn còn an ổn đứng đây.

Trong lòng thầm thở dài nhẹ nhõm, mà bên ngoài cũng dần trở nên an tĩnh. Có người muốn đuổi theo, lại bị hắc ngăn cản: "Thu dọn đồ đạc, lập tức rời khỏi đây!" Hắc khó mà đảm bảo Nguyên Chính Hoàn sẽ không tiết lộ hành tung của họ cho Hoàng Thượng.

Lập tức có người vào áp giải Thượng Trang đi.

Nàng không giãy giụa, ngược lại chỉ mỉm cười, xem ra Mạc Tầm đã đưa y an toàn rời khỏi.

Cứ như vậy đi, chuyện này vốn không liên quan tới y, nếu không có nàng, y có lẽ đã rời khỏi kinh thành.

Nghe động tĩnh xung quanh, Nguyên Chính Hoàn biết bọn họ đã trốn thoát.

Thị vệ bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, lại nói: "Mạc thị vệ bị thương sao? Vương gia vẫn là để ta công đi." Dứt lời, hắc liền thu trường kiếm về.

Nhưng Mạc Tầm lại lắc đầu: "Vết thương nhỏ mà thôi, rời khỏi đây trước rồi nói."

"Mạc Tầm." Nguyên Chính Hoàn lạnh giọng, "Nàng trốn được rồi sao?"

Không nghe được thanh âm của nàng, kỳ thật lời này, y không cần phải hỏi.

Mạc Tầm vẫn không dừng bước, chỉ nói: "Chủ từ, đó là người của Hoàng Thượng."

Đúng vậy, nàng là người của Nguyên Duật Diệp, cùng Nguyên Chính Hoàn y vốn không có quan hệ, chỉ là chính y lại không hiểu vì sao khi này lại đột nhiên muốn Mạc Tầm dẫn nàng đi. Y cũng biết, nàng sẽ không đi, bởi vì ở lại, Trần Tĩnh sẽ không giết nàng.

Lòng ngực lại bắt đầu khó chịu, một chất lỏng sền sệt từ khóe miệng chảy ra, dừng trên sống lưng của Mạc Tầm.

Mạc Tầm kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Chủ từ bị thương ở đâu?" Vừa rồi hắc đã kiểm tra, ngoại trừ vết thương ở tay, chủ từ căn bản không có chỗ nào không ổn.

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Không sao cả." Chỉ là lòng ngực lại đột nhiên đau đớn.

Nghe vậy, sắc mặt Mạc Tầm lập tức thay đổi, thầm kêu "không ổn rồi", bỗng nhiên dừng bước. Thị vệ thấy thế cũng lập tức bấm kinh hãi, nhưng không ai nói gì. Buông Nguyên Chính Hoàn xuống, Mạc Tầm duỗi tay bắt mạch cho y, lại nghe y lên tiếng: "Có bị thương hay không chẳng lẽ bốn vương còn không biết sao?"

Không phải bị thương, không phải bị thương...

Mạc Tầm hoảng sợ căng lớn hai mắt, không thể nào! Vong Tinh Thủy hấn tận mắt thấy y uống hết, sao có thể như vậy?

"Sao thế?" Mạc Tầm hôm nay hình như đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Mạc Tầm cả kinh nhìn chủ tử của mình, một câu cũng không nói được, ngược lại là Nguyên Chính Hoàn đột nhiên thay đổi chủ đề: "Người của chúng ta sắp xếp xong xuôi hết chưa?"

Nghe vậy, Mạc Tầm mới hoàn hồn, vội vàng gật đầu: "Vâng, chủ tử yên tâm, Hoàng Thượng cũng đã phái người đi tìm..." Hấn dừng lại, cắn răng, "Tìm kiếm nương nương, thuộc hạ đã cho người tránh tầm mắt của ngài ấy."

Hấn phải tránh người của Nguyên Duệ Diệp để đi tìm chủ tử, bọn họ kéo dài một đêm, khó tránh sẽ đêm dài lắm mộng.

Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm gương mặt của Nguyên Chính Hoàn, nghe cách nói chuyện, y dường như vẫn không nhớ chuyện trước kia. Chỉ là, nếu đã như vậy, vì sao đối với Thượng Trang, y vẫn còn cảm giác?

Thời điểm nhắc tới nàng, rõ ràng hấn thấy y thoáng nhíu mày.

Hai tay nắm chặt thành nắm, quả nhiên hấn không nên để Thượng Trang tiếp xúc với chủ tử. Hôm qua nhìn hai người bọn họ bị bắt đi, không ai so với hấn hoảng loạn hơn cả, mà hôm nay nhìn chủ tử nhà mình, Mạc Tầm mới hiểu, nếu muốn tiêu trừ nàng khỏi lòng y, đó là chuyện không thể.

Không biết có phải chủ tử đã nhớ lại nàng hay không, hấn thật sự có chút khẩn trương, cho dù người uống Vong Tinh Thủy không thể nào nhớ lại chuyện khi trước.

Hấn muốn bọn họ nhanh chóng trở về Thục Quận, đội Diệp Trangg cô nương trở thành Vương phi, chủ tử nhất định sẽ không còn nhớ tới chuyện hôm nay.

Qua nửa này, Nguyên Chính Hoàn mới mở miệng: "Mạc Tầm, ngươi làm rất tốt, chúng ta đi thôi."

Không tin mà nhìn y, Mạc Tầm nở nụ cười, lại nhin không được mà mở miệng hỏi: "Chủ tử muốn đi đâu."

"Trang Nhi chắc là lo lắng cho bốn vương cả đêm rồi." Y nhẹ giọng.

"Vâng." Nhận lệnh công y đứng dậy, giờ phút này tâm tình của Mạc Tầm đặc biệt tốt, hấn còn tưởng chủ tử sẽ lệnh hấn quay lại cứu Thượng Trang.

Nhưng, y không có!

Y biết chính mình đang làm cái gì, y chính biết mình có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Bất giác siết chặt vạt áo trong tay, Nguyên Chính Hoàn biết Diệp Trang vì mình mà nôn nóng, chỉ là ngày càng rời xa sơn động kia, trái tim lại càng đau đớn.

Nắm hai mắt lại, chuyện này sai ở đâu, y thật sự không biết.

"Mạc Tầm." Thanh âm của y có chút run rẩy, "Bốn vương không thoải mái."

Kỳ thật y có thể nhin, nhưng không biết tại sao, một khắc này, y lại không muốn đè nén.

Mạc Tầm gạt mình, gật đầu nói: "Vâng chủ tử ngủ một lát đi, chờ tới nơi thuộc hạ lại gọi ngài."

Dứt lời, hấn đưa mắt nhìn thị vệ bên cạnh, người đó hiểu ý, lập tức tiến lên điểm huyệt y.

Mạc Tầm thờ dài, nhanh chóng chạy vào rừng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 11-3: Trùng hợp 3

Trần Tĩnh nhét Thượng Trang vào trong xe ngựa, nhìn chăm chăm nàng.

Thượng Trang không nhìn hấn, dứt khoát nhắm hai mắt lại. Muốn nhìn thì cứ nhìn đi, dù sao giờ phút này, nàng cũng chẳng còn gì phải lo lắng, chỉ bằng tranh thủ ngủ một giấc, lấy lại tinh thần.

Cũng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Nguyên Duật Diệp, hắn sẽ tới sao?

Chẳng biết vì lý do gì, nàng lại đột nhiên nhớ tới khi đó, Mộ Dung Vân Khương nói rằng, giữ lại mạng của Từ Chiêu Nghi, tương lai sẽ chuốc tới tai họa. Mà giờ khắc này, nàng lại muốn cười, nếu khi đó thật sự lấy mạng của Từ Chiêu Nghi, hiện tại chỉ sợ Trần Tĩnh đã trực tiếp giết nàng.

Xe ngựa lăn bánh, bọn họ muốn nhanh chóng rời khỏi sơn động đương nhiên là vì sợ Nguyên Chính Hoàn thoát được, Nguyên Duật Diệp sẽ biết chỗ bọn họ ẩn thân. Kỳ thật Thượng Trang rất muốn bật cười, với tính tình của Mạc Tầm, hắn sẽ đi nói với Nguyên Duật Diệp sao?

Xe ngựa cứ điên cuồng chạy suốt một đêm, tới hừng đông, xe ngựa vẫn còn chạy. Thời điểm Thượng Trang tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ đã truyền tới ánh nắng mặt trời.

Mà giờ phút này, trong xe đã không còn thấy Trần Tĩnh.

Thượng Trang nhấc màn xe lên, thấy hắn đang ngồi bên ngoài. Nghe động tĩnh sau lưng, hắn lạnh lùng mở miệng: "Nương nương thật khiến ta bội phục, hôm qua xảy ra nhiều chuyện, ngươi vẫn có thể ngủ ngon như vậy. Chỉ là, lát nữa kết quả như thế nào, chúng ta còn phải xem ý của Hoàng Thượng."

Thượng Trang không đáp, chỉ mỉm cười: "Tình yêu đúng là có thể khiến người ta điên cuồng, không phải sao?"

Trần Tĩnh giật mình, không hề phần nộ mà đứng dậy đi vào bên trong, nhìn nữ tử trước mặt, cười nhạt: "Nương nương là người thông minh, ta thật sự muốn biết ngày đó rốt cuộc bản thân đã làm sai chỗ nào mới để người biết sự tình có liên quan tới Vân Nhi?"

"Vân Nhi" của hắn hắn là Từ Chiêu Nghi.

Thượng Trang khẽ cười: "Bổn cung chỉ muốn nói rằng, không muốn người ta biết trừ phi mình đừng làm." Kỳ thật chuyện đó nàng chỉ thoáng thăm dò, còn về chi tiết cụ thể, nàng đương nhiên không định nói hắn biết.

Sắc mặt Trần Tĩnh trầm xuống, cười lạnh: "Không muốn người ta biết trừ phi mình đừng làm, ta đây ngược lại muốn nhìn xem, ngày sau sống trong cung, nương nương sẽ làm gì để người khác không làm hại được mình?"

Lời hắn nói khiến Thượng Trang không khỏi cả kinh.

Vấn đề này nàng cũng tự hỏi chính mình, lòng người trong cung nham hiểm, nàng không muốn làm hại người khác, nhưng không thể khiến người khác không chú ý tới mình. Đi sai một bước, nàng sẽ rơi vào tình huống của Từ Chiêu Nghi lúc này.

Có điều, Từ Chiêu Nghi cũng thật may mắn, nàng ta còn có một nam tử vì mình mà trả giá. Nhưng còn nàng?

Nếu mất đi sự tín nhiệm của Nguyên Duật Diệp, nàng sẽ sống thế nào?

Xe ngựa đi thêm một lúc mới dừng lại. Trần Tĩnh nhảy xuống xe, kéo Thượng Trang xuống. Lúc này nàng mới thấy trước mặt là một gian phòng cũ nát, xem ra nơi này đã lâu rồi không có người ở.

Trần Tĩnh đẩy Thượng Trang vào trong, gọi người trói tay chân nàng, lại nói: "Hoàn Vương kia thật lợi hại, ta còn tưởng y sẽ vì nịnh nọt Hoàng Thượng mà liều chết cứu ngươi, không ngờ, thì ra không phải." Dứt lời, hắn xoay người đóng cửa lại.

Thượng Trang vùng vẫy mấy cái, phát hiện bản thân không thể làm gì, lúc này mới an tĩnh ngồi dựa vào đồng rom.

Kỳ thật, nàng không phải thánh nhân. Một mặt, nàng hi vọng y có thể bình yên trốn thoát, nhưng một mặt khác, nàng lại hi vọng y có thể quay về cứu nàng. Nhưng Nguyên Chính Hoàn không quay lại, nguyên nhân phía sau, nàng không muốn nghĩ tới.

Trần Tĩnh phân phó người canh giữ bên ngoài.

Thời điểm nghe động tĩnh bên ngoài, Thượng Trang mới biết đây là địa điểm Trần Tĩnh chọn để đối người với Nguyên Duật Diệp.

Trần Tĩnh là người khôn khéo, hắn đương nhiên sẽ không cho phép Nguyên Duật Diệp mang theo thị vệ tới. Nghĩ như vậy, Thượng Trang không khỏi khản trương.

Thời điểm Nguyên Duật Diệp xuất cung, Thái Hậu được Ti Y điu tới.

Hắn có chút không vui mà gọi bà ta một tiếng: "Mẫu hậu."

Thái Hậu không nhìn hắn, chỉ đưa mắt nhìn Dương Thành Phong đứng sau, mở miệng: "Hoàng Thượng cử ngũ chí tôn, sao có thể tùy tiện xuất cung? Nếu Vu Tu Dung có chuyện, ngài cứ để Dương tướng quân đi là được."

Nhớ tới ngày đó, thời điểm thị vệ tới báo Vu Tu Dung xảy ra chuyện, hắn cơ hồ từ Khánh Hợp Cung xông ra ngoài.

Thái Hậu chậm rãi vuốt ve hộ giáp trên tay, khi đó, trong lòng bà thầm nghĩ, nếu nàng chết, hân sẽ như thế nào?

Chẳng biết tại sao, thời điểm nghĩ như vậy, bà tựa hồ rất cao hứng.

Nhi tử của Tề Hiền Phi chiếm được ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về nhi tử của mình, điều này luôn khiến bà canh cánh trong lòng.

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp nặng nề, chỉ nói: "Việc này không nhọc mầu hậu quân, trăm thiếu chút đã cho rằng người đã sớm biết nội tình. Chỉ là, chuyện này sao có thể? Người là quốc mẫu, đương nhiên là có phong phạm của mẫu nghi thiên hạ?" Nếu không phải bà ta khó xử Linh Khuyết, hân sao lại không cùng Vu Nhi xuất cung? Nếu hân đi, chuyện này khẳng định đã không phát sinh!

Lúc này không thể tiếp tục lưu lại, hân lướt qua Thái Hậu, một mặt nói: "Nếu mầu hậu không còn chuyện gì thì trở về đi, trăm sẽ dẫn nàng trở về, còn người, suy nghĩ của mình cứ giữ trong lòng là được!"

Dương Thành Phong vội đuổi theo hân.

Thái Hậu bỗng nhiên siết chặt tay Tì Y, hộ giáp khảm sâu vào da thịt nàng. Tì Y đau tới nhú mảy, nhưng một tiếng rên rỉ cũng không dám phát ra.

Nguyên Duật Diệp không rảnh quay đầu lại nhìn, chỉ có bước chân mỗi lúc một nhanh, đột nhiên mở miệng hỏi: "Người nói có người thấy Hoàn Vương suốt đêm rời đi?"

"Vâng, mặt tướng đã cẩn thận điều tra, không có tung tích của nương nương." Dương Thành Phong đáp.

Trong mắt Nguyên Duật Diệp hiện lên một tia lệ khí. Hay lắm Mạc Tầm, cứu được Nguyên Chính Hoàn, hân lại không cứu nàng!

Xem ra, Nguyên Chính Hoàn thật sự đã quên nàng.

Nhưng nghĩ tới đây, hân lại không hề cảm thấy vui vẻ. Nếu còn nhớ nàng, y khẳng định sẽ không để nàng một mình ở nơi nguy hiểm, không phải sao?

Nguyên Duật Diệp cắn răng, nếu nàng gặp chuyện, hân tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chính mình, bởi vì, chính hân đã gián tiếp hại nàng!

Ngoài cửa cung sớm đã có một chiếc xe ngựa đợi sẵn, bên cạnh là một nữ tử đứng cùng Trương công công.

Thấy Nguyên Duật Diệp tới, nàng vội chạy qua, khóc lóc: "Hoàng Thượng, nô tỳ cũng muốn đi!" Phục Linh một đêm không ngủ, nàng cùng tiểu thư ra ngoài, kết quả lại để tiểu thư bị bắt đi, lúc này nàng đương nhiên không thể ngồi yên một chỗ.

Trương công công vội tiến lên trước: "Hoàng Thượng, nô tài đã nói với nàng ấy nhưng nàng ấy lại không nghe."

Nguyên Duật Diệp liếc nhìn nàng, trầm giọng: "Ồ lại cung." Hiện tại hân đã đủ tâm phiền ý loạn, nào còn khí lực đi để ý mấy chuyện này?

Phục Linh nghe vậy lại định mở miệng, nhưng rất nhanh bị Dương Thành Phong kéo tay, thấy hân lắc đầu, nàng chỉ đành ngậm miệng.

Lúc này, Nguyên Duật Diệp đã leo lên xe ngựa. Xa phu vung roi, bánh xe lập tức lăn đi.

Dương Thành Phong nhảy lên lưng ngựa, hét lớn một tiếng rồi đuổi theo.

Trương công công đứng phía sau chạy theo vài bước, bất giác thì thào: "Hoàng Thượng, cẩn thận."

Nguyên Duật Diệp lạnh lùng nhìn nữ tử trong xe, Từ Chiêu Nghi bị ánh mắt sắc bén của hân làm cho hoảng sợ, vội vàng cúi đầu.

Hân bóp chặt cằm nàng ta, dùng lực nâng lên, híp mắt: "Đúng là không tệ, thật không ngờ người bên ngoài còn có tinh thần!" Dám cho hân đội mũ xanh? Nếu không phải vì Vu Nhi, giờ phút này hân đã cho nàng ta một chương!

Sắc mặt Từ Chiêu Nghi trắng bệch, nức nở: "Không, Hoàng Thượng, thần thiếp không có." Nàng một lòng muốn trèo lên cao, tranh thủ tình cảm, Trần Tĩnh kia đơn phương tình nguyện, nàng và hân thanh thanh bạch bạch.

Nguyên Duật Diệp hừ một tiếng: "Trăm đã sớm phé người!" Cho nên, nàng ta không được tự xưng là "Thần thiếp".

Từ Chiêu Nghi khóc lóc như hoa lê trong mưa, nói: "Hoàng Thượng, tấm lòng của thần thiếp dành cho ngài trời đất chứng giám, thần thiếp đối với ngài..."

"Đủ rồi!" Nguyên Duật Diệp quát, chán ghét nhìn nữ tử trước mặt, nói, "Tốt nhất là người cầu nguyện cho Vu Nhi không xảy ra chuyện, nếu không trăm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người!"

Nếu nàng xảy ra chuyện...

Hân mím môi, không dám nghĩ tiếp.

Hân biết, hân không nên trách Nguyên Chính Hoàn không cứu nàng, không phải một ly rượu tình hoa của hân, Nguyên Chính Hoàn cho dù có chết cũng sẽ không bỏ mặc nàng một mình. Vừa nghĩ tới, hân liền bất giác cười tự giễu, đưa tay đánh mạnh một quyền vào vách xe.

Thấy sắc mặt hần tái nhợt, thân thể Từ Chiêu Nghi run lên, nàng sao có thể ngờ Trần Tĩnh lại dùng cách này để cứu nàng ra khỏi lãnh cung? Ngay cả khi nàng có thể ra ngoài, vậy còn Từ gia thì sao?

Hoàng Thượng sẽ bỏ qua cho người nhà của nàng sao?

Giờ phút này, nàng mới cảm thấy sự tình vô cùng nghiêm trọng.

Nghĩ nghĩ một lúc, Từ Chiêu Nghi mới lấy hết dũng khí mở miệng: "Hoàng... Hoàng Thượng, việc này không liên quan tới người nhà của thần thiếp, thỉnh Hoàng Thượng đừng trị tội bọn họ, cầu xin ngài..." Nàng ta vừa nói vừa nặng nề dập đầu.

Liếc mắt nhìn nữ tử trước mặt, thật không ngờ giờ phút này nàng ta còn nghĩ tới phụ mẫu của mình.

Kỳ thật, Nguyên Duật Diệp hần không phải kẻ khát máu, chỉ là ai động tới người hần yêu, hần nhất định sẽ khiến người đó trả cái giá thật đắt.

Hần không nói lời nào, Từ Chiêu Nghi vẫn cứ thế mà dập đầu.

Giờ khắc này, nàng ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, là sợ hãi thật sự. Hần nhìn nàng dập đầu lại không nói một câu, thái độ này so với ban nàng một ly rượu độc còn đáng sợ hơn.

"Hoàng Thượng..." Thanh âm của nữ tử run rẩy.

Hần cuối cùng cũng nở nụ cười, duỗi tay tới gần nàng ta tiếp tục dập đầu, đồng thời kéo nữ tử qua, nhỏ giọng: "Muốn không liên lụy tới người nhà, cũng không phải là không thể. Chỉ là, ai phạm lỗi, người đó phải gánh chịu, điểm này không phải là trăm quá đáng đúng không?"

Từ Chiêu Nghi nhú mày, vội gật đầu.

"Tốt lắm, ngươi nghe cho rõ đây, sau khi chuyện này thành công, ngươi vẫn là Chiêu Nghi của trẫm, thế nào?" Khóe môi nam tử nhếch lên, nụ cười có chút quỷ dị.

Từ Chiêu Nghi như thấy được ánh sáng trong màn đêm, lập tức gật đầu đồng ý.

Trong mắt Nguyên Duật Diệp hiện lên một tia lệ khí, nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai nàng ta.

Hai tay đặt trên đầu gối thoáng buộc chặt, Từ Chiêu Nghi cắn môi, nơi đó đã có thể nếm được mùi máu tươi.

Thời gian cứ thế trôi qua, Thượng Trang vẫn như trước dựa lưng vào đồng rom rạ.

Không không biết qua bao lâu, bên ngoài có người lên tiếng: "Thiếu gia, tới rồi."

Không khỏi cả kinh, Thượng Trang muốn đứng dậy, nhưng lúc này mới nhớ tay chân đều đã bị trói.

Hần thật sự đến rồi sao?

Là dẫn Từ Chiêu Nghi cùng tới?

Cố gắng duỗi dài cổ, nhưng với tình hình hiện tại, nàng không thể thấy bất cứ điều gì bên ngoài.

Thời điểm nghe báo người đã tới, Trần Tĩnh lập tức ngẩng đầu đưa mắt nhìn. Xa xa có một chiếc ngựa chạy tới, bên trên chỉ có một xa phu, phía sau là một nam tử cưỡi ngựa. Hần nhú mày nghi hoặc, nếu dẫn theo thị vệ, tuyệt đối không thể giấu trong xe, bởi vì xe ngựa không giấu được nhiều người như vậy.

Hần cho rằng bản thân đưa ra yêu cầu không được dẫn theo thị vệ, đối phương sẽ không đồng ý, lại không ngờ, hoàng đế thật sự nghe lời của hần.

Nhìn nam tử cưỡi ngựa, Trần Tĩnh lập tức nhận ra hần, hôm đó lúc bắt Vu Tu Dung đi, tựa hồ có người gọi hần là "Dương tướng quân".

Trần Tĩnh đang muốn mở miệng, đột nhiên lại nghe một người lên tiếng: "Trẫm không nuốt lời, đã đưa người tới, Tu Dung của trẫm đâu?"

Trần Tĩnh kinh hãi, thấy màn xe đã bị nhấc lên, để lộ khuôn mặt lạnh băng của nam tử. Hần sao có thể ngờ đường đường là thiên tử Tây Chu lại tự mình tới!

Hơn nữa, chỉ dẫn theo một người!

Trần Tĩnh bất giác mở miệng: "Hoàng Thượng gan dạ sáng suốt quả nhiên không giống người tầm thường!" Lúc nói chuyện, hần đưa mắt nhìn nữ tử sau lưng Nguyên Duật Diệp, đúng là Vân Nhi mà hần luôn tư mộ!

"Vân Nhi!" Trần Tĩnh bật thốt lên gọi.

Sắc mặt Từ Chiêu Nghi trắng bệch, giờ phút này nghe Trần Tĩnh gọi, nàng ta ngược mắt nhìn, đôi môi anh đào khẽ nhúc nhích, nhưng không hề mở miệng đáp lại.

Nguyên Duật Diệp cũng đã nhìn rõ người bên ngoài, lúc này bỗng nhiên nhớ ra, thích khách đêm Nguyên Tiêu đó chính là người này!

Quay đầu nhìn Từ Chiêu Nghi phía sau, hôm đó hẳn đã thấy kỳ quái, thích khách tựa hồ không phải muốn ám sát hẳn, mục tiêu ngược lại là Vu Nhi. Không ngờ, sự thật là vậy!

Có điều giờ phút này, Nguyên Duật Diệp không rảnh đôi co với người trước mặt, hẳn xuống xe, trầm giọng: "Người đâu?" Đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy có gian nhà tranh phía sau nam tử, lòng hẳn khẽ động, lớn tiếng gọi: "Vu Nhi!"

Đột nhiên nghe có người gọi mình, trong lòng Thượng Trang không khỏi vui vẻ, là tiếng của Nguyên duật Diệp!

Lúc này, cửa bị mở ra, một nam tử tiến vào, cúi người cúi trời ở chân, kéo nàng ra ngoài.

Lúc này, hai tay Nguyên Duật Diệp đã siết chặt thành nắm, muốn lập tức tiến lên.

Dương Thành Phong thấy vậy vội giữ hẳn lại, thấp giọng: "Hoàng Thượng, không thể."

Trần Tĩnh kéo Thượng Trang tới cạnh mình, đưa mắt nhìn Nguyên Duật Diệp, mở miệng: "Nương nương ở chỗ này, lông tóc không hề bị tổn thương, Hoàng Thượng thả Vân Nhi ra trước đi!"

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Người vì ả ta mà làm nhiều chuyện như vậy, trăm thật bội phục!" Dứt lời, hẳn quay đầu nhìn Từ Chiêu Nghi, mở miệng, "Còn không đi qua?"

Thấy nữ tử trong xe ngựa leo xuống, trên mặt Trần Tĩnh lộ ra nụ cười, bất giác lên tiếng: "Hoàng Thượng, tình yêu không có tội."

Thượng Trang nao nao, nghiêng đầu nhìn nam tử bên cạnh.

Tình yêu không có tội...

Đây là lần đầu tiên nam tử này khiến nàng cảm thấy khiếp sợ.

Nguyên Duật Diệp siết chặt hai tay, cười nhạt: "Hay cho một câu tình yêu không có tội." Hẳn ngược lại muốn nhìn xem, tình yêu trong miệng người đó nói rốt cuộc có phải chân ái hay không!

Từ Chiêu Nghi chậm rãi xuống xe, thoáng chần chờ, cuối cùng nàng ta cũng nâng bước đi về phía Trần Tĩnh.

Từ bước một, càng tới gần, lòng nàng ta càng thấp thỏm không yên.

Trên mặt Trần Tĩnh cuối cùng cũng lộ ra nụ cười thật sự.

Duỗi tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nữ tử, hẳn ôm lấy nàng như ôm trân bảo: "Vân Nhi không cần sợ, ta dẫn nàng rời khỏi đây, vĩnh viễn rời khỏi nơi này, đừng sợ, đừng sợ..."

"Vu Nhi!" Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn Thượng Trang.

Trần Tĩnh quay đầu nhìn nữ tử bên cạnh, ra lệnh cho thủ hạ thả nàng.

Thượng Trang lập tức nâng bước chạy về phía Nguyên Duật Diệp. Hẳn tiến lên, nắm chặt tay nàng, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống.

Nhanh chóng cúi trời ở tay nàng, hẳn vội quan sát nữ tử trước mặt, lo lắng hỏi: "Có bị thương ở đâu không?"

Thượng Trang lắc đầu, nhìn về mặt của hẳn, lòng nàng không khỏi áy náy, chỉ biết thấp giọng hỏi: "Sao Hoàng Thượng chỉ dẫn theo Dương tướng quân xuất cung?" Bên ngoài quá nhiều nguy hiểm, hẳn sao có thể to gan như vậy?

Nguyên Duật Diệp lại như không nghe thấy câu hỏi của nàng, chỉ cười nói: "Không sao là tốt, không sao là tốt."

Lúc này, Dương Thành Phong ở phía sau tiến lên: "Nương nương vẫn là lên xe đi."

Thượng Trang không khỏi quay đầu nhìn hai người phía sau, chỉ thấy Trần Tĩnh ôm chặt Từ Chiêu Nghi, sắc mặt tràn đầy cao hứng. Nàng bất giác nắm chặt tay Nguyên Duật Diệp, thấp giọng: "Hoàng Thượng cũng lên xe đi." Trực giác nói nàng biết, hẳn sẽ không dễ dàng buông tha cho họ.

Chỉ bằng một câu "Tình yêu không có tội" vừa rồi của Trần Tĩnh, nàng muốn Nguyên Duật Diệp bỏ qua cho họ.

Nhưng Nguyên Duật Diệp chỉ cười: "Nàng nhìn kia."

Từ lúc thấy nữ tử từ xe ngựa bước xuống, nội tâm của Trần Tĩnh kích động tới không nói ra lời. Từ lúc nàng vào cung, cuộc sống này, hẳn cơ hồ không

dám nghĩ tới, thật không ngờ giờ khắc này, nữ tử hấn tâm tâm niệm niệm đang ở trong lòng mình.

Từ Chiêu Nghi ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, nhẹ giọng: "Xin lỗi, ta... Không muốn rời đi."

Trần Tĩnh kinh hãi, đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau xót, vừa cúi đầu liền thấy con dao đâm thân thể. Hắn mở to hai mắt nhìn nữ tử mình âu yếm, thì thào: "Vi... Vì cái gì?"

"Xin... Xin lỗi." Cả người Từ Chiêu Nghi run rẩy, nước nỏ, "Hoàng Thượng nói... Nói nếu ta giết chàng, ngài ấy sẽ không so đo chuyện trước kia... Ta... Ta không còn cách nào khác."

"Thiếu gia!" Người bên cạnh thấy vậy liền muốn xông lên, nhưng Trần Tĩnh lại đưa tay ra hiệu cho bọn họ đứng lại.

Ánh mắt vẫn không có cách nào dời khỏi nữ tử trong lòng, hấn chua xót mở miệng: "Vì sao lại..."

"Hoàng Thượng..." Thượng Trang hoảng sợ, vội đưa mắt nhìn hấn.

Nguyên Duật Diệp kéo nàng lại gần, cười lạnh: "Thấy chưa? Đây chính là tình yêu không có tội của hấn."

Thấy bọn họ xoay người muốn lên xe ngựa, Từ Chiêu Nghi vội vàng đẩy Trần Tĩnh ra, đuổi theo: "Hoàng Thượng, không phải ngài nói sẽ dẫn thần thiếp hồi cung sao? Hoàng Thượng..."

"Vân Nhi..." Trần Tĩnh không màng tới vết thương của mình, vẫn như trước mà say đắm nhìn nữ tử hấn yêu. Cho dù nàng phản bội hấn, hấn vẫn không có cách để không tiếp tục yêu nàng.

A, thì ra khi yêu rồi, con người sẽ trở nên ngu ngốc như vậy.

Nguyên Duật Diệp không thèm quay đầu, trước đỡ Thượng Trang leo lên, sau đó chính mình cũng leo lên xe.

Thời điểm màn xe buông xuống, Thượng Trang bỗng nhiên nghe thấy có tiếng của mũi tên phóng tới. Đưa tay định nhấc màn xe lên, nàng lại bị nam tử ngăn cản, nghe hấn nhẹ giọng: "Đừng nhìn."

Đừng nhìn...

Hấn nói thật lạnh nhạt.

Lúc này, Thượng Trang đương nhiên rõ ràng tình cảnh bên ngoài. Từ một khắc xuất cung, hấn đã quyết định không bỏ qua cho bất cứ ai. Có thể bắt phi tử của hấn, hấn biết Trần Tĩnh kia cũng là kẻ thông minh, vì thế hấn mới không dẫn người theo, mà để nữ tử đối phương yêu ra tay, sau đó âm thầm giải quyết những kẻ xung quanh.

Hấn lựa chọn để Từ Chiêu Nghi động thủ giết chết Trần Tĩnh, như vậy song phương sẽ không xảy ra xung đột chính diện.

Duổi tay ôm nữ tử vào lòng, bất giác dùng lực, dường như muốn đổi một đêm không ngủ bằng một sự an tâm.

"Ngày sau không để tha nàng một mình nữa."

"Hoàng Thượng..." Thấy trong mắt hấn có tơ máu, nàng biết hấn đã thức trắng một đêm, bất giác, trong lòng đột nhiên đau nhói.

Hấn cúi đầu vào lòng nàng, thì thào: "Trần Tĩnh kia đúng là khiến ta bội phục, ít nhất hấn đã có dũng khí đi yêu một người." Kỳ thật hấn muốn nói, Trần Tĩnh và hấn rất giống nhau, yêu thì cứ yêu, mặc cho đối phương có để tâm tới mình không.

Nữ tử trong lòng, nàng yêu hấn sao?

Những lời này, hấn không dám hỏi nàng. Không có câu trả lời, hấn có thể lừa mình dối người mà sùng ái nàng.

Thượng Trang cảm nhận được cánh tay hấn bất giác dùng lực, cũng không biết hấn đang suy nghĩ cái gì, chỉ là không biết tại sao, giờ khắc này, nàng cảm thấy an tâm.

Đúng vậy, hấn cho nàng cảm giác an tâm.

Chậm rãi đưa tay ôm lấy hấn.

Thân thể nam tử run lên, nhẹ nhàng cười rộ.

"Xin lỗi." Tuy việc này không phải do nàng, nhưng đột nhiên, nàng lại muốn nói một câu xin lỗi.

Hấn ngẩng đầu, nhìn nữ tử gần mình trong gang tấc, nữ tử khiến hấn nóng ruột nóng gan suốt một đêm. Bỗng dưng hấn cảm thấy, tất cả đều đáng giá.

Nguyên Duật Diệp cúi người hôn lên môi nàng, cái lưỡi linh hoạt của hấn cạy mở hàm răng của nàng, tham lam cướp đoạt hương thơm bên trong.

Thượng Trang không giãy giụa, nhắm hai mắt lại.

Hắn ôn nhu hôn nàng, từng chút từng chút mà xâm nhập.

Trái tim đột nhiên rung động, toàn bộ nước mắt cứ theo khóe mắt mà rơi ra...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 12: Vu Nhi

Nhắm mắt, ôn nhu hôn nàng, giờ khắc này, hắn mới cảm thấy nàng hoàn toàn chinh chinh ở bên cạnh hắn.

Nguyên Duật Diệp thấp giọng nỉ non: "Vu Nhi, ôm ta."

Thượng Trang nao nao, thấy hắn vẫn nhắm hai mắt, đột nhiên bật cười. Thay vì nói chuyện, nàng dùng sức ôm chặt lấy hắn. Lúc này, Nguyên Duật Diệp mới thỏa mãn cười, cánh môi rời khỏi nữ tử.

Ôm chặt Thượng Trang mềm yếu vào lòng, khí lực rất lớn, phảng phất như muốn khám nàng vào sâu thân thể.

Trái tim điên cuồng loạn nhịp lúc này mới thoáng bình phục.

Hắn mở mắt, cúi đầu nhìn nàng, chỉ đơn giản là nhìn nàng.

Rất nhiều lời muốn nói đều nghẹn ở yết hầu, bất giác, hắn không biết phải nói cái.

Sự lo lắng của hắn, điều hắn tự trách, cái bất đắc dĩ của hắn...

Chỉ có hai đồng tử kia vẫn sáng rực.

Nội tâm Thượng Trang khẽ động, đưa tay vuốt ve gương mặt của hắn, khẽ hỏi: "Tôi qua không ngủ sao?"

"Không ngủ được." Thanh âm của hắn có chút khàn khàn.

Hôm qua, với hắn mà nói đã xảy ra quá nhiều chuyện. Chuyện của nàng, chuyện của Linh Khuyết...

"Nàng không sao thì tốt rồi."

Cúi đầu rũ mắt, kỳ thật nàng muốn hỏi tình hình hiện tại của Nguyên Chính Hoàn, chỉ là nàng biết, bản thân không nên nhắc tới y trước mặt Nguyên Duật Diệp. Đột nhiên nàng lại muốn bật cười, bên cạnh Nguyên Chính Hoàn có Mạc Tâm, y còn cần nàng lo lắng sao?

Thấy nàng cúi đầu, nụ cười trên mặt Nguyên Duật Diệp bất giác biến mất, ánh mắt theo màn cửa nhấc lên mà nhìn ra ngoài, cảnh trí rất nhanh đang lùi về sau, chỉ là, quá khứ sao có thể trở về như vậy?

Sau nửa ngày, hắn mới mở miệng: "Đêm qua, y đã lên đường suốt đêm."

Thượng Trang cả kinh, tuy hắn không nói rõ, nhưng chẳng lẽ nàng còn nghe không hiểu sao?

Không biết vì sao, một khắc này, nàng lại vô cùng thất vọng, rõ ràng biết y sớm đã quên mọi thứ nên mới không quan tâm, nhưng nàng vẫn không khỏi khó chịu. Bên tai lại truyền tới câu nói đêm qua, y nói với nàng... Y muốn nàng tự trọng.

A, tự trọng sao?

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, mở miệng hỏi: "Sau này, y không nên trở về, đúng không?"

Gặp nhau không bằng không gặp.

Nguyên Duật Diệp giật mình, nghiêm túc gật đầu.

Không được hắn triệu kiến, Nguyên Chính Hoàn sẽ không được hồi kinh, mà hắn tuyệt đối cũng sẽ không triệu kiến y.

Thượng Trang gật đầu, như thế đối với hôn sự của y và An Lăng Vu cũng tốt. Trở về Thục Quận, bọn họ sẽ không bị ai quấy rầy, có thể trở thành cặp

thần tiên quyến rũ tự do tự tại.

Nàng cúi người, tựa vào lồng ngực nam tử, đột nhiên hỏi: "Linh Khuyết... Không sao chứ?"

Nghe nàng đột ngột chuyển chủ đề, Nguyên Duật Diệp nhất thời không kịp thích ứng, sắc mặt bất giác để lộ vẻ nặng nề.

Thượng Trang ngẩng đầu nhìn hắn, lại hỏi: "Là Mộ Dung Tường tra, hay là Thái Hậu?" Ngay từ đầu Mộ Dung Vân Sở đã nghi ngờ, mà Thái Hậu trước nay vốn đã có thành kiến với Linh Khuyết.

Hắn hừ một tiếng, mới nói: "Thái Hậu phái người điều tra Khánh Hợp Cung, trong tầm cung của Linh Khuyết tìm được tàng hoa hồng."

Thượng Trang nghe vậy, vội hỏi: "Sau đó?"

"Thời điểm ta tới, Thái Hậu đã dựng hình với cung nhân của Khánh Hợp Cung, ép họ khai ra lai lịch của tàng hoa hồng." Hắn siết chặt hai tay thành nắm, "Nếu không phải ta tới kịp lúc, e rằng Linh Khuyết cũng đã phải chịu hình."

Thái Hậu làm vậy là muốn vu oan giá họa cho Linh Khuyết?

Thượng Trang kinh hãi, vội hỏi: "Vậy còn Mộ Dung Thừa Tướng..."

"Thừa Tướng không biết, lần này Thái Hậu thật sự rất dụng tâm." Hắn cắn răng nói.

Chuyện Thái Hậu qua Khánh Hợp Cung Mộ Dung Vân Sở cũng không biết? Thượng Trang nghĩ nghĩ, cũng đứng, cho dù hắn hoài nghi, nhưng tốt xấu gì Linh Khuyết cũng là phi tử của Nguyên Duật Diệp, hẳn cho dù muốn điều tra cũng chỉ có thể ngấm ngấm là việc.

Thái Hậu ở trong cung, nếu thật sự muốn xuống tay với phi tử không phải là quá dễ dàng sao?

Mộ Dung Vân Khương không đứng về phía Thái Hậu, đương nhiên sẽ không có quá nhiều thâm giao với bà ta.

Thượng Trang đột nhiên nhớ lại lời Phục Linh nơi đó, Mộ Dung Vân Khương là vì nguyệt tín tới trễ nên mới truyền thái y. Thời điểm vừa nghe chuyện này, nàng cũng cho rằng Mộ Dung Vân Khương hoài thai, e rằng... E rằng Thái Hậu không tin lời thái y, bà ta cho rằng Mộ Dung Vân Khương mang thai lại gặp chuyện ngoài ý muốn, nên mới hạ lệnh thái y che giấu. Lại không ngờ, thân thể nàng ấy thật sự không khỏe, Thái Hậu không muốn ra tay sau khi hài tử của Hoàng Hậu ra đời, cho nên liền tìm một người tới chịu tiếng xấu thay.

Thượng Trang gấp giọng hỏi: "Vậy... Sự tình giải quyết thế nào rồi?"

Hắn nhú mày: "Tất cả người của Khánh Hợp Cung đều bị cấm túc, việc này ta sẽ điều tra."

Thượng Trang im lặng không đáp, chuyện của Thái Hậu, nàng chẳng qua là hoài nghi, đương nhiên không thể tùy tiện nói bậy.

Lúc này, bên ngoài có chút động tĩnh, lại nghe tiếng vó ngựa của Dương Thành Phong tới gần. Cách tám mã, thanh âm của hắn truyền tới: "Hoàng Thượng, bên kia đã xử lý xong."

Nguyên Duật Diệp chỉ "Ừ" một tiếng, không nhiều lời.

Thượng Trang cắn ôi, lại nhớ tới thời điểm Từ Chiêu Nghi dùng chủy thủ đâm vào thân thể Trần Tĩnh, lúc đó nằn nui chân chính hiểu vì sao Nguyên Duật Diệp lại lập đi lập lại câu "Tình yêu không có tội". Đối với Trần Tĩnh mà nói, đây là sự tiếc nuối sao?

Kỳ thật, có thể chết cùng một chỗ với người mình yêu, với hắn mà nói, có lẽ cũng là một loại hạnh phúc, chỉ tiếc là Từ Chiêu Nghi...

Thượng Trang cảm thán một tiếng, có đôi khi, con người quá chấp niệm, vì thế mới không nhìn thấy có người ở cạnh đang lặng lẽ chờ mình.

Xe ngựa đi thêm một đoạn, vốn là đoạn đường gập ghềnh khó đi nay đã trở nên bằng phẳng, hẳn là đã ra đại lộ.

Thời điểm Thượng Trang ngẩng đầu, Nguyên Duật Diệp đã tựa vào vách xe mà ngủ.

Nàng định mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn nỡ đánh thừ. Duỗi tay ôm chặt thân thể nam tử, giờ khắc này, nàng như một đứa trẻ chỉ muốn ôm hắn như muốn tìm thấy sự an tâm.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, xe ngựa mới chậm rãi dừng lại.

Bên ngoài truyền tới thanh âm của An Lăng Tễ: "Dương tướng quân, nương nương thế nào rồi?" Hắn vốn muốn đi theo, nhưng Nguyên Duật Diệp lại nói không cho ai đi cùng, ngoại trừ Dương Thành Phong.

Trái tim Thượng Trang không tự chủ mà thắt chặt, nàng bỗng nhiên nhớ tới sự tình của miếng ngọc bội kia.

Dương Thành Phong xuống ngựa, quay đầu nhìn xe sau lưng, lúc này mới mở miệng: "Nương nương không sao, hiện tại đang nghỉ ngơi bên trong, Hoàng Thượng cũng vậy."

Sắc mặt An Lăng Tễ thay đổi, đưa mắt nhìn qua. Biết nàng không có việc gì, hần liền thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 12-2: Vu Nhi 2

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng vẫn quyết định không xuống xe, những lời này, nàng không thể nói trong giờ phút này, nhưng An Lăng Tễ chắc chắn sẽ qua Cảnh Nhân Cung tìm nàng.

Lúc Nguyên Duật Diệp tỉnh lại, xe ngựa đã qua cửa cung, hần ngồi dậy nhìn ra bên ngoài, hỏi: "Sao không gọi ta dậy?" Thời điểm nói chuyện, hần mới phát hiện nàng vẫn nhìn mình chăm chú. Trái tim bất giác loạn nhịp, hần không khỏi kinh ngạc mà nhìn nàng.

Thượng Trang ngược lại không chú ý điểm này, chỉ hỏi: "Nhìn ngài ngủ sâu như vậy, cho nên mới không nỡ đánh thức. Lát nữa trở về, ngài ngủ thêm một lát đi."

Hần khẽ cười, cúi người ôm nàng và lòng.

Phục Linh sớm đã đứng chờ trước cửa Cảnh Nhân Cung, thấy Thượng Trang trở về, nàng liền như tên bắn phóng qua, không màng có Nguyên Duật Diệp ở đây mà khóc lớn.

"Phục Linh..."

"Nô tỳ cao hứng!"

Thượng Trang nắm tay nàng, cau mày nói: "Khóc cái gì? Không phải đã trở về rồi sao?"

Thượng Trang bắt đầu đi mà nhìn nha đầu này, lại thấy Huyền Chu đứng cách đó không xa hành lễ với họ. Nàng quay đầu nói với Dương Thành Phong: "Dương tướng quân đưa Hoàng Thượng hồi cung nghỉ ngơi đi."

Nguyên Duật Diệp nhũ mây, mở miệng: "Nghỉ ngơi trong cung cũng nàng cũng giống vậy thôi." Dứt lời, hần nâng bước muốn tiến lên.

Thượng Trang vội ngăn hần lại, nhỏ giọng: "Hoàng Thượng vẫn là trở về Càn Thừa Cung nghỉ ngơi đi, lát nữa ta phải qua Úc Ninh Cung báo bình an với Thái Hậu, hơn nữa sau đó hần không thiếu người tới hỏi thăm. Ngài muốn vào nghỉ ngơi, sợ là không được."

Dương Thành Phong nghe Thượng Trang nói vậy cũng tiến lên khuyên: "Hoàng Thượng, nương nương nói rất đúng, ngài vẫn là hồi Càn Thừa Cung đi."

Đưa mắt nhìn Thượng Trang, Nguyên Duật Diệp chỉ đành gật đầu.

Đội hần rời đi, Phục Linh liền nhịn không được mà hỏi: "Vì sao tiểu thư lại đuổi Hoàng Thượng về Càn Thừa Cung?"

Thượng Trang nâng bước vào trong, vừa đi vừa nói: "Lát nữa, ca ca sẽ tới." Đây chính là nguyên nhân nàng không giữ Nguyên Duật Diệp ở lại.

Phục Linh không khỏi kinh ngạc, thiếu gia với và việc Hoàng Thượng ở đây có xung đột gì sao?

Nha đầu còn muốn hỏi tiếp, nhưng Thượng Trang đã vào trong, lúc này Phục Linh chỉ có thể nuốt lời định nói trở về.

Huyền Chu cũng đuổi theo, nhỏ giọng: "Nô tỳ đi chuẩn bị nước ấm, nương nương trước tắm rửa, thay y phục đi."

Thượng Trang gật đầu.

Ngâm mình trong nước nóng, Thượng Trang thở dài, nhắm mắt lại.

Lúc này, Phục Linh bước vào, thấy nàng tựa như nghỉ ngơi liền mở miệng hỏi: "Tiểu thư còn muốn qua Úc Ninh Cung không?"

Thượng Trang "Ừ" một tiếng. Đương nhiên là phải đi, Thái Hậu dù sao vẫn là Thái Hậu, không có đạo lý gì nàng bỏ mặc bà ta.

Qua một lúc, bên ngoài truyền tới thanh âm của Huyền Chu: "Nương nương, An Lăng đại nhân tới."

Thượng Trang mở mắt, mà Phục Linh ở bên cạnh liền vui vẻ cười cười: "Nói với đại nhân ở trong sảnh chờ chút, nương nương rất nhanh sẽ ra."

Thấy thân ảnh của Huyền Chu ở ngoài cửa đã rời đi, thời điểm Phục Linh quay đầu, lại thấy Thượng Trang không có ý muốn đứng dậy, không khỏi cau

mày: "Tiểu thư không muốn gặp thiếu gia sao?"

Thượng Trang nhìn nha đầu của mình, nhẹ giọng: "Vẫn chưa tắm rửa xong, sao có thể ra ngoài?" Kỳ thật nàng muốn để An Lăng Tễ chờ một lúc, mà nàng cũng có thời gian suy nghĩ lát nữa gặp hẳn phải nói thế nào.

"Nhưng thiếu gia đã tới rồi." Phục Linh không khỏi cảm thấy kỳ quái, bình thường tiểu thư không phải như vậy."

"Phục Linh, ta đã nói với ngươi rồi, ngươi là người của ta, không phải huynh ấy." Sau đêm Thất Tịch Phục Linh hạ thuốc trong rượu, Thượng Trang đã nói rõ ràng, nàng mới chính là tiểu thư của nàng ấy.

Phục Linh kinh hãi, tiểu thư nói lời này, rõ ràng là đang giận.

Nhưng vì sao lại tức giận? Nàng thật sự không biết.

Chỉ là giờ phút này, nàng chỉ đành thức thời im lặng.

Qua một lúc lâu, Thượng Trang mới đứng dậy, Phục Linh vội giúp nàng mặc y phục, trang điểm nhẹ nhàng.

Trong sảnh, Huyền Chu đang hầu hạ dâng trà, thấy Thượng Trang tới liền vội nói: "Đại nhân, nương nương tới rồi."

An Lăng Tễ đứng dậy, hành lễ.

Buông tay Phục Linh ra, Thượng Trang lên tiếng: "Không cần đa lễ. Các người lui xuống đi, bổn cung có chuyện muốn nói với An Lăng đại nhân."

Hai cung nữ lập tức lui xuống.

An Lăng Tễ mở miệng: "Nương nương không sao thì tốt rồi."

Thượng Trang cho hắn ngồi, nhìn chằm chằm hắn. Trong mắt nam tử này chỉ có cao hứng, nàng hoàn toàn không nhìn ra bất cứ thứ gì khác. Thượng Trang ngồi xuống cạnh hắn, từ trong xiêm y lấy ra miếng ngọc bội, đặt lên bàn trà.

An Lăng Tễ lộ vẻ kinh ngạc, ngược mắt hỏi: "Cái này..."

Thượng Trang cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Ta nhớ huynh từng nói, ngọc bội này là do cho tặng cho Hoàn Vương, nhưng Hoàn Vương lại nói, ngài ấy không biết nó."

Sắc mặt An Lăng Vu thay đổi, cả kinh nhìn nữ tử trước mặt.

"Tại sao phải gạt ta?" Trong đầu hiện lên vô số lý do vì sao hẳn phải gạt nàng, nhưng lúc này, nàng chỉ có thể cắn môi chờ đợi đáp án.

An Lăng Tễ không trả lời, hai người cứ yên lặng ngồi nhìn nhau như vậy.

Qua nửa ngày, Thượng Trang mới chán nản cười nói: "Kỳ thật huynh căn bản không cần giả họa cho Vương gia, bởi vì ngọc bội này không phải do ta nhặt được, mà là Hoàng Thượng đưa cho ta."

Nghe vậy, An Lăng Tễ thật sự chấn kinh, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng biết?"

Thượng Trang gật đầu: "Ngay từ đầu ngài ấy đã biết, cũng đã sớm nói cho ta biết, ngài ấy gặp chuyện, An Lăng phủ không thoát được liên quan, nhưng ngài ấy đã giấu ngọc bội này, thậm chí còn đưa cho ta."

Khiếp sợ trên mặt chậm rãi tan đi, qua một lúc lâu, An Lăng Tễ mới mở miệng: "Hoàng Thượng... Vì sao lại làm như vậy?"

Vì sao? Còn không phải vì nàng hay sao?

Thượng Trang chỉ hỏi: "Tại sao phải giả họa cho Vương gia?" Nếu không phải nàng muốn trả lại ngọc bội, chỉ sợ bản thân vẫn còn hiểu lầm Nguyên Chính Hoàn có liên quan tới chuyện kia.

An Lăng Tễ cuối cùng cũng trả lời: "Hoàng Thượng và Vương gia bất hòa, chuyện này đổ cho y là thích hợp nhất."

Thượng Trang cả kinh, đứng bật dậy, lớn tiếng: "Huynh cho rằng ta sẽ nói việc này với Hoàng Thượng đúng không?" Nếu nàng thật sự nói, Nguyên Duật Diệp sẽ càng nghi ngờ Nguyên Chính Hoàn. Có thêm khối ngọc bội này, nếu hắn vẫn để Nguyên Chính Hoàn bình an rồi khỏi kinh thành, hẳn đã không còn là Nguyên Duật Diệp.

An Lăng Tễ không đáp, coi như thừa nhận.

Hai tay siết chặt thành nắm, nhìn nam tử trước mặt, một câu Thượng Trang cũng không biết phải nói thế nào.

An Lăng Tễ lại nói: "Việc này, muội không cần quản."

Ý của hắn là, tranh chấp giữa nam nhân, nàng không cần tham dự sao? Nhưng Thượng Trang thật sự không rõ, rốt cuộc là vì cái gì? Lão gia không hi vọng An Lăng phủ có bất kỳ liên quan tới hoàng thất, nhưng An Lăng Tễ này lại...

Thượng Trang mở lớn hai mắt, thấp giọng: "Huynh làm việc cho Thái Tử?"

An Lăng Tễ giật mình, mắt nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt.

Thượng Trang thật sự muốn cười, thì ra quanh đi quẩn lại, tất cả vẫn là có liên quan tới Thái Tử, mà Thái Tử tiến cử hắn, xem ra cũng không phải một câu tùy tiện.

"Hôm đó, huynh cũng ở hiện trường, đúng không?" Không biết có phải vô ý đánh rơi ngọc bội hay không, nhưng thời điểm lấy ra, hắn liền nói lão gia sớm đã tặng nó cho Hoàn Vương. Tất cả đều bị Thượng Trang thuận lý thành chương mà tin tưởng, dù sao Thái Tử cũng đã chết, những chuyện còn lại đều tùy An Lăng Tễ nói.

"Thượng Trang!" Hắn cắn răng gọi ra tên nàng.

Thượng Trang cả kinh, lập tức lạnh giọng: "Ta không phải Thượng Trang."

An Lăng Tễ chỉ biết nhìn nàng, nghe nàng tiếp tục: "Chuyện quá khứ ta sẽ không truy cứu, chỉ là sau này, không được nhắc tới Hoàn Vương."

Nếu Nguyên Duật Diệp và y sinh ra khoảng cách, bọn họ hẳn sẽ gây chiến, đây là chuyện nàng không muốn nhìn thấy nhất.

Thượng Trang nhét ngọc bội vào tay An Lăng Tễ, hắn ngược mắt nhìn nàng, đáy mắt hiện lên cảm xúc khác thường. Chỉ trong chớp mắt, tất cả sự tức giận đều biến mất, hắn thấp giọng: "Chuyện đó đều đã qua, không còn ai sẽ ghi nhớ."

Thái Tử không còn, đương nhiên sẽ không còn ai nhắc lại.

"Vậy hôm nay, người huynh thuần phục là ai?" Nàng chỉ đơn thuần muốn hỏi hắn một câu.

An Lăng Tễ chần chờ, qua một lúc mới mở miệng: "Đương nhiên là Hoàng Thượng."

Nhớ tới thời điểm gặp lại hắn, hắn nói, nàng gọi hắn một tiếng "Ca", mà hiện tại nếu không phải hắn thuần phục Nguyên Duật Diệp, cuộc sống làm phi tử của nàng có thể trôi qua thế nào?

Cho nên, nàng nguyện ý tin tưởng An Lăng Tễ thêm một lần.

Không khí khẩn trương dần trở nên hòa hoãn, lúc này Thượng Trang mới nhớ tới phong thư An Lăng Vu nhờ mình giao cho hắn. Lấy thư đưa ra, An Lăng Tễ ngược lại không hề cảm kích, mở thư ngay trước mắt nàng.

Thượng Trang nhìn qua, là một tờ giấy chẳng chữ. Nàng không tới gần, dù sao đó cũng là chuyện của huynh muội bọn họ, không liên quan tới nàng.

Xem xong, An Lăng Tễ cắt phong thư vào ống tay áo, mở miệng: "Muội ấy nói Vương gia đối với muội ấy rất tốt, không cần lo lắng, cũng vì thái độ ngày đó đối với ta mà xin lỗi, còn nói..." Hắn nhìn nàng, tiếp tục, "Còn nói ủy khuất cho muội đã thay muội ấy vào cung."

Thượng Trang không đáp, những lời đó, hôm nay nói cũng vô dụng rồi.

Kỳ thật, nàng ghen ghét An Lăng Vu, ai kêu nàng ấy là tiểu thư, mà nàng chỉ là nha đầu.

An Lăng Tễ đi rồi, sắc trời lại tối sầm, xem ra là sắp đổ mưa.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 12-3: Vu Nhi 3

Thượng Trang gọi người chuẩn bị cỗ kiệu để qua Úc Ninh Cung, mà Phục Linh cũng vội vàng đi lấy dũ.

Tới Úc Ninh Cung, trời vẫn chưa đổ mưa, chỉ là gió hơi lớn một chút. Tì Y ra nghênh đón, nói Thái Hậu đang nghỉ ngơi.

Thượng Trang không dám quấy rầy bà ta, cho nên liền chờ ở bên ngoài.

Tì Y dâng trà, lặng lẽ đứng một góc hầu hạ. Thượng Trang cúi đầu uống một ngụm, đột nhiên nhớ tới chuyện của Linh Khuyết, hiện tại nơi này không

có người ngoài, nàng nhân cơ hội hỏi: "Có người động tay vào thuốc của Hoàng Hậu nương nương, việc này hẳn người cũng biết."

Tì Y kinh ngạc nhìn nàng, lập tức gật đầu.

Thượng Trang tiếp tục: "Đối phương cho rằng Hoàng Hậu nương nương có thai, vốn định hại long thai trong bụng ngài ấy." Nói tới đây, nàng ngược mắt nhìn cung nữ bên cạnh, đổi đề tài, "Khi trước thời điểm hầu hạ Hiền Phi nương nương, bốn cung nghĩ nương nương chưa từng bạc đãi người đứng không?"

"Nương nương..." Tì Y không rõ ý nàng.

Thượng Trang dứt khoát nói: "Không nhắc tới chuyện Hoàng Hậu có phải mang thai hay không, nhưng thuốc kia rõ ràng là muốn làm hại hài tử của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng là nhi tử của Hiền Phi nương nương, mà người từng hầu hạ bà ấy, hẳn nên một lòng trung thành."

Nghe vậy, Tì Y lập tức quỳ xuống: "Nô tỳ đương nhiên trung thành với Hiền Phi nương nương." Nói tới đây, cung nữ đương nhiên nghe ra ẩn ý của nàng, liền thấp giọng nói, "Tầng hoa hồng không liên quan tới Thái Hậu, nô tỳ cả ngày đi theo Thái Hậu, khẳng định là người rõ ràng nhất. Lúc trước Hoàng Thượng điều nô tỳ tới Úc Ninh Cung cũng là vì giám thị Thái Hậu."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, nàng cho rằng chuyện này liên quan tới Thái Hậu, nếu không Thái Hậu sao có thể chủ động đi tra xét Linh Khuyết.

Nhưng Tì Y lại nói không phải, hơn nữa còn rất khẳng định.

Trước đó nàng đã nói tất cả quan hệ lợi hại, hẳn Tì Y cũng không dám giấu diếm.

Thượng Trang cắn môi, chẳng lẽ đúng là nàng hiểu lầm rồi sao?

Lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân tới gần, Tì Y vội đứng dậy, nghe cung nữ tới bẩm báo: "Tì Y tỳ tỳ, Thái Hậu dậy rồi."

"Ừ." Dứt lời, Tì Y hành lễ với Thượng Trang, sau đó nhanh chóng ra ngoài.

Đội nàng ta rời đi, Phục Linh mới lên tiếng: "Tiểu thư, chuyện của Linh Thục Viện người quản làm gì?" Phục Linh cực kỳ chán ghét Linh Khuyết, thậm chí khi biết Linh Khuyết gặp chuyện, nàng còn cảm thấy hả hê.

Thượng Trang cười cười, Linh Khuyết xảy ra chuyện, người mệt mỏi không phải Nguyên Duật Diệp sao? Kỳ thật, nàng cũng không muốn quản nhiều như thế, chỉ là đã tới Úc Ninh Cung, cho nên thuận miệng hỏi mà thôi.

Ngồi thêm một lúc, Thái Hậu được Tì Y dìu vào.

Thượng Trang đứng lên hành lễ, lại nghe Thái Hậu cười nhạo: "Miễn đi, Tu Dung có thể bình an trở về thì tốt, nếu người không trở về, sợ rằng Hoàng Thượng đã lật tung toàn bộ kinh thành này."

Thượng Trang cúi thấp đầu: "Đề Hoàng Thượng và Thái Hậu lo lắng, là thần thiếp không phải."

Thái Hậu cười cười, nói với Tì Y: "Lui xuống đi, bốn cung muốn hàn huyên với Vu Tu Dung."

Tì Y khom người lui xuống.

Lúc này, Thái Hậu mới quay đầu nhìn Thượng Trang, lạnh giọng: "Ai gia cũng không rảnh đi lo lắng, ai gia ước gì người không về được." Không về được, chuyện này cũng không liên quan tới bà ta.

Phục Linh cả kinh, ngược lại là Thượng Trang vẫn ung dung như trước mà mở miệng: "Thần thiếp có tội, thần thiếp rõ ràng đã bình an trở về."

Sắc mặt Thái Hậu lộ rõ vẻ tức giận, vẫn cười nói: "Theo ai gia thấy, lần này tuy các người cùng gặp chuyện không hay, tuy vất vả khắp nơi nhưng Hoàng Thượng xem ra vẫn rất cao hứng."

Thượng Trang cúi thấp đầu, hỏi: "Thần thiếp to gan, Thái hậu vì sao lại không buông tha cho Linh Thục Viện? Người cũng biết, trước giờ Hoàng Thượng chưa từng sùng ái nàng."

"Cho dù ả ta không chọc vào phiền toái, ai gia cũng phải khiến ả ta không có chỗ để đi." Thái Hậu cười cười nhìn Thượng Trang, "Người vẫn là tự quản chuyện của mình đi, nếu có một ngày để ai gia bắt được điểm yếu, ai gia tuyệt đối sẽ không mềm lòng."

Phục Linh nghe tới lòng bàn tay đều đã ướt đầm mồ hôi.

Thượng Trang gật đầu: "Tạ Thái Hậu dạy bảo, thần thiếp sẽ hành sự cẩn thận, chỉ là thần thiếp vẫn còn một câu, không biết có nên nói ra hay không."

Khinh miệt nhìn nàng một cái, Thái Hậu uống ngụm trà, mở miệng: "Nói đi, ai gia thật muốn nghe xem người còn gì muốn nói."

Phục Linh tựa hồ có chút sợ hãi, lặng lẽ kéo ống tay áo Thượng Trang, nhưng Thượng Trang lại gạt đi, lên tiếng: "Thái Hậu cho dù chán ghét Hoàng Thượng nhưng Hoàng Thượng vẫn là tôn tử của Nguyên gia, hiện tại tuy Tiên Hoàng không còn nhưng Thái Hậu người vẫn là nữ nhân tôn quý nhất của

hậu cung Tây Chu. Có dù có làm gì, Hoàng Thượng vẫn là Hoàng Thượng, nhưng nếu người muốn hậu cung không yên, ngài ấy cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ là thần thiếp muốn hỏi, người làm vậy, rốt cuộc là muốn thế nào?"

Sắc mặt Thái Hậu lập tức thay đổi, vung tay hất nước trà lên người Thượng Trang, nổi trận lôi đình, mắng: "To gan! Chẳng qua là một Tu Dung nhỏ nhoi mà dám nói chuyện với ai gia thế hả?"

"Tiểu thư..." Phục Linh mở miệng gọi, sau đó vội vàng quỳ xuống, "Thái Hậu bớt giận, Thái Hậu bớt giận."

Thượng Trang cũng quỳ, nước trà ảm áp từ gò má chảy xuống vạt áo, từng giọt từng giọt dừng trên mặt đất. Những lời này nói ra, Thái Hậu chắc chắn sẽ nổi giận, nhưng nàng cũng đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng quyết định nói.

Lại không ngờ, thì ra sau khi nói hết, bản thân lại cảm thấy nhẹ nhàng như vậy.

"Nếu đổi lại là thần thiếp, thần thiếp sẽ không làm ra những chuyện không có lý trí như vậy, bởi vì cho dù Hoàng Thượng không sùng ái thần thiếp, thần thiếp vẫn là nương nương cao cao tại thượng."

Đạo lý trong này, nàng kỳ thật hi vọng Thái Hậu có thể lý giải. Hiện tại Thái Hậu đã mất đi trượng phu và nhi tử, lại phải trở mặt nhìn nhi tử của kẻ thù thường ngày đăng cơ, gọi mình một tiếng "Mẫu hậu", thâm tâm bà ta không chấp nhận được, đó cũng là bình thường.

Chỉ là với tình hình hiện tại, chẳng lẽ bà ta muốn hậu cung Tây Chu tiếp tục không yên ổn sao?

"Người cho rằng Hoàng Thượng dám phế ai gia?"

Thượng Trang cúi đầu: "Hoàng Thượng không phế, cũng không dám phế, chỉ là người đau khổ chỉ có một mình Thái Hậu." Bên cạnh Nguyên Duệ Diệp còn nhiều người như vậy, hẳn được nhiên sẽ không vì Thái Hậu mà suốt ngày đau đầu.

Thái Hậu tức giận, cầm ly trà ném thẳng vào người Thượng Trang. Phục Linh kinh hãi, định tiến lên, lại bị Thượng Trang đẩy ra. Ly trà mạnh mẽ đập vào người, rất đau, nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng.

Nếu lần này Phục Linh giúp nàng ngăn cản, Thái Hậu sẽ tiếp tục ra tay.

Nhưng thấy nữ tử trước mặt như vậy, bà ta không khỏi giật mình.

"Cút!" Thái Hậu nghiêng răng thốt ra một chữ.

Phục Linh nghe xong như trút được gánh nặng, vội vàng dìu Thượng Trang đứng dậy, hành lễ.

"Thần thiếp cáo lui." Thượng Trang thấp giọng.

Ra tới cửa, thanh âm của Thái Hậu từ bên trong truyền tới: "Đừng tưởng rằng ai gia không biết, chuyện xảy ra ở Hưng Viên, ai gia tuy không có chứng cứ nhưng sớm đã nghi ngờ hẳn!"

Lời này thật sự khiến Thượng Trang chấn động.

Nàng luôn cho rằng Thái Hậu sẽ nghĩ đó là chuyện ngoài ý muốn, lại không ngờ...

Nghĩ nghĩ, Thượng Trang quyết định mở miệng đáp: "Thái Hậu không trông thấy tình huống ngày đó, nếu người có mặt, khẳng định sẽ không nghi ngờ Hoàng Thượng."

Hôm đó, thời điểm Tề Hiền Phi kêu lên một tiếng "Diệp Nhi", nàng rõ ràng nhìn thấy hấn từ trên lưng ngựa té xuống. Chuyện nguy hiểm như vậy, ai lại vì ngôi vị hoàng đế mà đánh cược tính mạng?

Cho nên, nàng tin hẳn..

Khi đó nói không tin chỉ là vì hấn cắn răng không buông tha Nguyên Chính Hoàn, nàng chẳng qua là giận hấn mà thôi.

Thái Hậu ngắt ra.

Lúc này Ti Y mang điểm tâm vào, Thượng Trang đưa mắt nhìn cung nữ, lại nói: "Nếu Thái Hậu không tin, người có thể hỏi Ti Y, ngày đó, nàng ấy cũng có mặt."

Dứt lời, nàng liền nâng bước cùng Phục Linh rời đi.

Ra tới bên ngoài, tay Phục Linh vẫn còn run rẩy, nàng ngẩng đầu kiểm tra thương thế cho Thượng Trang, cắn môi: "Đã sung thành như vậy, tiểu thư tội gì phải nói những lời chọc Thái Hậu tức giận?"

Đưa tay động vào, nơi đó vẫn còn rất đau.

"Tiểu thư, nô tỳ không phải đã khuyên người đừng quản chuyện của Linh Thực Viện rồi sao?"

Thượng Trang miễn cưỡng cười cười: "Cũng không phải là vì Linh Khuyết."

Chuyện của Thái Hậu đối với Nguyên Duật Diệp mà nói là sự tình rất khó giải quyết. Đúng như lời nàng nói, Nguyên Duật Diệp sẽ không phế, cũng không dám phế Thái Hậu. Mọi chuyện đặt chữ hiếu lên đầu, ngay cả khi hấn là hoàng đế cũng không thể đi ngược lại chữ hiếu. Nếu không, làm sao hấn có được nhân tâm?

Phục Linh khó hiểu nhìn nàng, cau mày hỏi: "Vậy là vì cái gì?"

Thượng Trang mỉm cười yếu ớt, không trả lời.

Nhắc màn kiệu lên, Phục Linh lại hỏi: "Tiểu thư còn muốn qua Quán Sư Cung không?"

Thượng Trang tựa vào đệm êm phía sau, gật đầu: "Đương nhiên là đi."

Phục Linh giật giật khóe môi, không nói nữa, một khi tiểu thư đã quyết định việc gì, cho dù nàng muốn khuyên cũng khuyên không được.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 12-4: Vu Nhi 4

Thời điểm tới Quán Sư Cung, Thượng Trang bắt gặp Mộ Dung Vân Sở từ bên trong đi ra. Thấy nàng, hấn không khỏi kinh ngạc, lập tức hành lễ.

Thượng Trang không ngờ hấn đang ở đây, trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn.

Mộ Dung Vân Sở nhìn nàng, nói: "Vừa rồi Hoàng Hậu còn nhắc tới nương nương, nghe nói người đã trở về, muội ấy còn định kêu Thanh Nhi qua thăm hỏi, thật không ngờ nương nương đã tự mình tới."

Thượng Trang cười cười: "Nào có đạo lý Hoàng Hậu nương nương phái người tới thăm hỏi bốn cung? Sao vậy, Thừa Tướng phải đi sao?"

Hấn gật đầu: "Nương nương đã nghỉ ngơi, thần đương nhiên phải về trước."

Thì ra là thế, Thượng Trang bất giác đưa mắt nhìn cung điện phía sau hấn, lắc đầu: "Xem ra bốn cung tới không đúng lúc, không biết phượng thể của Hoàng Hậu nương nương thế nào rồi?"

"Đa tạ nương nương quan tâm, Hoàng Hậu nương nương đã không còn gì đáng ngại. Nương nương cũng coi như phúc lớn mạng lớn, chẳng qua chỉ chịu chút thương tích, coi như cũng không có việc gì."

Thượng Trang biết hấn đang ám chỉ vết thương trên thái dương của mình, nếu hấn đã nghĩ vết thương này do xuất cung mà có, vậy nàng cũng không cần giải thích. Lúc này, Thượng Trang chỉ xoay người, nói: "Nếu Hoàng Hậu nương nương đã nghỉ ngơi, bốn cung cũng không tiện vào quấy rầy, vẫn là hồi cung trước."

"Thần tiễn nương nương." Dứt lời, hấn nâng bước đi theo.

Thượng Trang thoáng nghiêng đầu nhìn hấn, cũng không nói gì nhiều, tiếp tục đi về phía trước. Nàng không ngồi kiệu, để mặc bọn họ theo sát từ xa.

"Thái Hậu ở Khánh Hợp Cung tìm thấy tàng hoa hồng, không biết nương nương có nghe nói không?" Mộ Dung Vân Sở nhẹ giọng, ngữ khí mang vẻ thăm dò.

Giật mình một cái, Thượng Trang đáp: "Bốn cung không biết, nếu Thừa Tướng có chứng cứ, ngài có thể trực tiếp đi bẩm báo với Hoàng Thượng, bốn cung tin, Hoàng Thượng sẽ xử lý công bằng."

Hấn lại khẽ cười một tiếng, mở miệng: "Nương nương và Linh Thực Viện bất hòa, thần còn tưởng người nghe được tin này sẽ thấy cao hứng."

Thượng Trang liếc nhìn hấn một cái, mỉm cười: "Làm Thừa Tướng thất vọng rồi sao?"

"Đương nhiên." Hấn ho khan một tiếng rồi tiếp tục, "Thần từng nói sẽ giúp nương nương làm một chuyện, việc này chỉ cần nương nương mở miệng, thần sẽ điều tra tới cùng."

Lời hấn nói khiến Thượng Trang không khỏi chấn kinh. Điều tra mà hấn nói chỉ sợ không đơn giản như vậy, tra rõ, nói trắng ra, e rằng là giả họa.

Có điều theo câu vừa rồi, Thượng Trang cũng biết hấn chưa có chứng cứ trong tay, cho nên mới chưa động tới Linh Khuyết.

Quả thật, nàng bất hòa với Linh Khuyết, nhưng nàng không cần dùng thủ đoạn hèn hạ đi đối phó nàng ấy. Chỉ là, Mộ Dung Vân Sở có thể nói ra những lời này khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Hấn là Thừa Tướng, quyền cao chức trọng, muốn đối phó một nữ tử không có bối cảnh dễ dàng như trở bàn tay.

Mà qua mấy lần tiếp xúc, nàng cũng nhận ra, Mộ Dung Vân Khương không hề hời hợt như vẻ bề ngoài.

Huynh muội bọn họ, nếu bàn về thủ đoạn, không ai thua kém ai.

Thượng Trang cười cự tuyệt: "Bốn cung sớm đã nói, ngày đó ở Hưng Viên Thừa Tướng cứu bốn cung một mạng, coi như là đền ơn." Cho nên, giữa hai người sớm đã thanh toán rõ ràng.

Mộ Dung Vân Sở vẫn giữ nét mặt bình tĩnh như trước, cười nói: "Nương nương là người mềm lòng."

A, lời này Mộ Dung Vân Khương từng nói với nàng, xem ra huynh muội bọn họ thật sự rất giống nhau.

Thượng Trang dừng bước, xoay người: "Thừa Tướng tiến bốn cung tới đây được rồi, bốn cung phải hồi cung." Dứt lời, nàng nâng bước đi về phía cổ kiệu.

Nam tử sau lưng đột nhiên mở miệng: "Kỳ thật thần còn một chuyện hiếu kỳ, đó là Hoàn Vương Phi tương lai."

Bước chân bên dưới thoáng chậm lại, Thượng Trang không xoay người, chỉ nói: "Chẳng qua là một nữ tử bình thường, Thừa Tướng hấn sẽ không có hứng thú với nàng ấy, ngược lại là bốn cung cảm thấy hiếu kỳ, vì sao Thừa Tướng còn chưa thành thân? Hi vọng ngày bốn cung có thể gửi lời chúc tới Thừa Tướng sẽ còn không xa."

Thời điểm lên kiệu, buông màn xuống, nam tử bên kia vẫn chưa rời đi.

Nhìn cổ kiệu xa dần, khoe miệng Mộ Dung Vân Sở lộ ra nụ cười, lẩm bẩm "An Lăng Vu..."

Trở về Cảnh Nhân Cung, Phục Linh vội theo sát phía sau, gọi: "Tiểu thư, vết thương trên trán của người..."

Vừa đẩy cửa ra, một thân mình hoàng liên đập vào mắt, Phục Linh cả kinh, vội vàng quỳ xuống hành lễ. Thượng Trang cũng kinh hãi, thật sự không ngờ hấn lại ở đây lúc này.

Nàng tiến lên hành lễ, thấy hấn nhíu mày, bỗng đứng dừng lên, kéo nàng qua, hỏi: "Đầu bị sao vậy?"

Thượng Trang cả kinh, vội lấy một cái cờ để đáp: "À, trên đường trở về, không cẩn thận bị thương."

Đưa tay lướt qua thái dương của nàng, hấn đau lòng nói: "Nàng bao nhiêu tuổi rồi, sao lại không cẩn thận như vậy? Phục Linh, còn không mau lấy thuốc!"

Giờ phút này Phục Linh cũng không dám nhiều lời, chỉ nhận lệnh rồi lui xuống.

Thấy hấn kéo mình qua ngồi trên đùi, Thượng Trang không khỏi quần bách, chỉ đành mở miệng hỏi: "Sao Hoàng Thượng lại tới Cảnh Nhân Cung lúc này?"

Ánh mắt xẹt qua vết thương trên đầu nàng, hấn nhẹ giọng: "Qua Ngự Thư Phòng giải quyết chút chuyện rồi trở về thăm nàng, lại nghe cung nhân nói nàng tới Úc Ninh Cung, ta..." Hấn dừng lại, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó.

Sợ hấn nghi ngờ Thái Hậu, Thượng Trang vội cười nói: "Thì ra là thế, lúc trở về ta định qua Quán Sư Cung thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, ai ngờ nương nương đã nghỉ ngơi, về thể đành hồi cung."

Hấn "Ừ" một tiếng, đúng lúc này, Phục Linh đã mang thuốc tới.

Hấn nhận lấy, giúp nàng bôi lên vết thương.

Đợi Phục Linh thu dọn mọi thứ rồi lui xuống, Thượng Trang mới chú ý tới sắc mặt không tốt của hấn, không tự chủ mà hỏi: "Hoàng Thượng có tâm sự sao?"

Hấn nắm chặt tay nàng, không vui mở miệng: "Bên Ngự Dược Phòng có một thái giám vừa khai, nói Linh Khuyết tự mình tới hỏi hấn tặng hoa hồng."

Đầu ngón tay run lên, Thượng Trang nhìn hấn, hỏi: "Hoàng Thượng tin sao?"

Hấn cắn răng: "Ta không tin cũng vô dụng, Thái Hậu vốn có thành kiến với Linh Khuyết, bà ta sẽ bám lấy quyết không tha."

Thượng Trang trở tay cầm lấy tay hấn, nhẹ giọng: "Vậy sao Hoàng Thượng không qua Khánh Hợp Cung? Giờ phút này, Linh Khuyết cần ngài." Nàng ấy đã bị cảm xúc, không thể gặp ai, nhưng chỉ cần nghĩ nàng cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng của Linh Khuyết lúc này.

"Mọi người trong cung đều biết việc này, hiện tại ta qua đó chính là bao che lỗi lầm cho nàng ấy. Hoàng Hậu dù sao cũng là Hoàng Hậu, ta không thể..."

Thượng Trang hiểu, hắn không thể không để tâm tới Mộ Dung Thừa Tướng.

Nghĩ lại những lời Mộ Dung Vân Sở vừa nói, giờ phút này, nàng vẫn không khỏi kinh ngạc.

Thượng Trang bất giác bật cười: "Vậy Hoàng Thượng qua Quán Sư Cung đi." Không thể an ủi Linh Khuyết, vậy đi an ủi Hoàng Hậu là được!

Thanh âm của hắn có chút không vui: "Vừa rồi nàng qua cũng không gặp được Hoàng Hậu, ta đương nhiên sẽ không đi."

Bất đắc dĩ nhìn hắn, chỗ của Linh Khuyết hắn không thể đi, bên Hoàng Hậu hắn lại không muốn tới, quanh đi quẩn lại, cuối cùng hắn lại chọn Cảnh Nhân Cung của nàng.

Vết thương trên trán đã không còn đau, tâm tình của nàng thoáng chốc cũng tốt lên.

Chạng vạng, cùng hắn dùng bữa tối, sau đó hắn cũng không đi, Thượng Trang thật không nhớ rõ hắn đã bao lâu không ở lại Cảnh Nhân Cung rồi.

Hôm nay, hắn không nói nhiều, có lẽ là vì chuyện của Linh Khuyết mà phiền lòng.

Ngồi trong phòng một lúc, hắn đột nhiên lên tiếng: "Vu Nhi, đàn cho ta nghe một khúc."

Thượng Trang không khỏi giật mình, sau đó cười nói: "Ta chỉ biết chơi tỳ bà."

Hắn gật đầu, đưa mắt nhìn.

Gọi người mang đàn lê, Thượng Trang gảy vài tiếng, lâu rồi không động tới, ngón tay có chút không quen. Một khúc "Tướng Quân Lệnh": Tắc thượng trường phong, địch thanh thanh lãnh, đại mạc lạc nhật tàn nguyệt đương không...

Nguyên Duật Diệp đột nhiên bật cười: "Nhạc khúc này nàng nên đàn cho Thành Phong nghe một chút."

Thượng Trang cười cười, chỉ là nghe hắn nhắc tới Dương Thành Phong, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện, không khỏi mở miệng hỏi: "Đúng rồi, chuyện của Bùi tướng quân lần trước thế nào rồi?"

Sắc mặt hắn liền có chút khó coi, trầm giọng: "Không tìm được, sợ là sớm đã ra khỏi thành."

Thượng Trang im lặng, nếu thật là vậy thì càng khẳng định trong kinh thành có nội ứng.

Không muốn tiếp tục chủ đề này, Thượng Trang hỏi: "Hoàng Thượng còn muốn nghe đàn không?"

Hắn lắc đầu, ngoắc tay với nàng: "Tới đây."

Buông tỳ bà xuống, nàng đứng dậy, tay hắn thoáng dùng sức, kéo nàng ôm vào lòng. Cầm nam tử chống trên bả vai, nàng hơi đau, nhưng không lên tiếng.

Hình như hắn thờ dài, thì thầm bên tai: "Ta vẫn luôn muốn giúp Linh Khuyết thay đổi thân phận, để nàng ấy xuất cung."

Cho Linh Khuyết xuất cung?

Thượng Trang chấn động, quay đầu nhìn hắn, nói: "Nàng ấy không muốn." Nàng không dám nói bản thân hiểu rõ Linh Khuyết, nhưng chuyện này chắc chắn không có chỗ thương lượng. Nếu không, ngày đó nàng ấy cũng không cảnh cáo nàng không được nói ra sự thật của khối ngọc bội kia.

Hắn cười chua xốt: "Rất nhiều lúc ta không thể chú ý tới nàng ấy, nàng ấy cũng không thông minh như nàng, ta thật không còn cách khác."

"Ngài muốn nàng ấy ve sầu thoát xác sao?" Nếu không, hắn có thể nghĩ ra cách gì tốt hơn?

Hắn im lặng, qua nửa ngày mới lên tiếng: "Thị vệ bên cạnh hoàng thúc không phải rất thích nàng sao? Huống hồ, trong tay hắn còn có Vong Tình Thủy."

Thân thể run lên, hắn muốn... Nguyên Chính Hoàn cho Linh Khuyết uống Vong Tình Thủy!

"Hoàng Thượng..." Đây là chuyện nàng chưa từng nghĩ tới.

"Ta biết như vậy rất tàn nhẫn, nhưng lúc này ta không thể giữ nàng ấy ở lại. Nàng ấy nên sớm nói cho ta biết trên người nàng ấy có một khối ngọc bội, bằng không, sự tình sao có thể đi tới tình huống này? Thái Hậu chắc chắn sẽ điều tra tới cùng, ta nghĩ thông suốt rồi, muốn tra thì cứ tra đi." Hắn nói với ngữ khí bất đắc dĩ.

Thượng Trang động môi, vốn định nói Thái Hậu có lẽ sẽ tha cho Linh Khuyết, chỉ là lời nói đã tới bên môi lại nuốt trở về, dù sao hôm nay thời điểm nói những lời kia, Thái Hậu vẫn chưa tỏ thái độ.

Thượng Trang đứng lên, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Hoàng Thượng đừng nghĩ nhiều, trước nghỉ ngơi đi, ngày mai còn thượng triều sớm."

Hắn gật đầu, cũng đứng dậy. Lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm gấp gáp của Trương công công: "Hoàng Thượng, không tốt rồi, cung nhân tới báo, nói Khánh Hợp Cung đang cháy!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 13: Mây mù

Thượng Trang xoay người nhìn ra cửa. Nguyên Duật Diệp cau mày, mở miệng gọi: "Trương Liêu!"

Trương Liêu đẩy cửa đi vào, bẩm báo: "Hoàng Thượng, tin tức mới truyền tới, ngài..."

"Hoàng Thượng..." Thượng Trang lo lắng nhìn hắn, nàng biết hắn sốt ruột hơn tất cả mọi người. Vừa nghe tới kẻ sách để Linh Khuyết ve sầu thoát xác xuất cung, giờ phút này nghĩ lại nàng không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ hắn...

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng, bỏ lại một câu "Ta đi xem" rồi lập tức ra ngoài.

Trương công công run sợ, vội vàng theo sau.

Phục Linh chạy vào, vội hỏi: "Tiểu thư, có chuyện gì vậy? Nô tỳ nghe nói phải đi lấy nước? Chuyện kia là sự thật sao?"

Lúc này, Thượng Trang lại không hề lo lắng, có lẽ là Nguyên Duật Diệp tự mình hạ lệnh. Nàng chỉ cười một tiếng, nói: "Khánh Hợp Cung bốc cháy, người nghe xong không phải rất vui hay sao?" Dứt lời, nàng xoay người vòng qua tấm bình phong, ngồi ở mép giường.

Phục Linh không khỏi nhú mày theo sau, đứng cạnh nàng, nghi hoặc hỏi: "Tiểu thư vui đùa gì vậy, tính tình của nô tỳ người còn không biết sao? Nếu thật xảy ra chuyện, người sao có thể trấn định như vậy?" Tuy nàng dù sáng hay tối cũng mắng nữ tử của Khánh Hợp Cung kia, nhưng tiểu thư nhà mình lại không phải người hờ hững khi kẻ khác gặp chuyện.

Thượng Trang chỉ cười, không nói. Nếu thật sự xảy ra chuyện, nàng đương nhiên không thể cười nổi, nàng đoán bên kia hắn sẽ không có việc gì, chỉ là không ngờ hành động của Nguyên Duật Diệp lại nhanh như vậy.

Thời điểm Nguyên Duật Diệp đuổi tới Khánh Hợp Cung, nơi này đã bị mây mù phủ kín. Trái tim hắn trầm xuống, nhanh chóng chạy qua, bên ngoài, thị vệ cấm quân đang chỉ huy cứu hỏa, cung nhân ra ra vào vào không khỏi hỗn loạn.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, ngài không thể qua." Thấy hắn nâng bước định xông lên, Trương công công vội kéo ống tay áo hắn lại, khuyên nhủ.

Nguyên Duật Diệp nhíu mày, không qua đó, hắn sao có thể an tâm?

Tiếp tục đi về phía trước, hắn lạnh giọng hỏi: "Tình hình sao rồi?"

Một thị vệ tiến lên bẩm báo: "Hồi Hoàng Thượng, thể lửa không lớn, chỉ là nương nương vẫn còn ở trong tấm cung. Hiện tại lửa đã nhỏ đi rất nhiều, không thể lan ra các cung khác."

"Cái gì? Linh Thục Viện đâu?" Hắn vừa hỏi vừa tiến về phía trước.

"Hoàng Thượng!" Trương công công gấp tới độ phải lau mồ hôi, vội vàng theo sau.

Thị vệ cũng tiến lên, trầm giọng bẩm báo: "Nương nương vẫn còn trong tấm cung."

Nghe vậy, sắc mặt Nguyên Duật Diệp lập tức thay đổi, thời điểm đi vào, nhìn cửa tấm cung cơ bản đã bị cháy tới hư hỏng hoàn toàn, có cung nhân chuẩn bị xông vào, hắn không nói một câu đã vọt lên.

Trương công công sợ tới không kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo, một mặt hét lớn: "Có ai không? Còn không mau ngăn Hoàng Thượng lại!" Đám cháy trước mặt, hắn sao có thể để Hoàng Thượng mạo hiểm như vậy?

Sắc mặt bọn thị vệ đều thay đổi, người gần hắn nhất vội cuống quýt đuổi tay nhưng vẫn không kịp, chỉ biết vội vàng đuổi theo.

"Linh Khuyết! Linh Khuyết!" Trong tấm cung không bị thiêu rụi, chỉ có khói mù bốn phía. Hắn không khỏi dùng ống tay áo che mũi, hết lần này tới lần khác gọi, "Linh Khuyết! Linh Khuyết!... Khụ khụ..."

Không thấy gì cả, hần mở miệng, lại nhin không được mà ho khan.

"Tìm Hoàng Thượng! Mau tìm Hoàng Thượng!" Phía sau truyền tới thanh âm lo lắng của Trương công công.

Giờ phút này, Nguyên Duật Diệp không quản nhiều như vậy, chỉ trực tiếp xông lên. Bên giường, hần tựa hồ nhìn thấy một nữ tử ngã dưới đất.

Trái tim thoáng động, hần vội xông lên, gọi: "Linh Khuyết!"

Nữ tử nhắm chặt hai mắt, có gọi thế nào cũng không tỉnh, dường như đã mất tri giác. Nguyên Duật Diệp cúi người ôm lấy nàng, xoay người lao ra.

Trương công công mơ hồ nhìn thấy một bóng người, còn chưa kịp phản ứng, hần đã đụng phải người nọ. Châm chú nhìn một lúc, hần giật mình mở to hai mắt, thì ra là Hoàng Thượng!

"Hoàng Thượng..." Vừa mở miệng, Trương công công đã thấy Nguyên Duật Diệp ôm nữ tử trong lòng vượt qua hần, lao thẳng ra ngoài.

Người bên ngoài thấy Nguyên Duật Diệp ra, ai nấy cũng đều đưa mắt nhìn nữ tử trong lòng hần. Hần không dừng bước, trực tiếp đi thẳng về phía trước, lớn tiếng kêu: "Truyền thái y!"

Cẩn thận đặt nữ tử trên giường, hần mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này tựa hồ đã không còn nhin được mà liên tục ho khan.

Trương công công vội đỡ hần, mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng sao rồi?"

Hần lắc đầu, chẳng qua là hít chút khói đặc mà thôi. Ánh mắt vẫn dừng trên gương mặt tái nhợt của nữ tử, trái tim hần căng cứng, năng ngăn vạn đừng xảy ra chuyện!

"Hoàng Thượng có bị thương ở đâu không?" Trương công công tỉ mỉ kiểm tra một hồi, thấy y phục hần không có chỗ nào tổn hại mới thoáng yên tâm.

Nguyên Duật Diệp lúc này mới hoàn hồn, trầm giọng phân phó: "Cho người điều tra nguyên nhân hỏa hoạn." Nội cung luôn nâng cao phòng bị, nước đầu đề sẵn trong vạt của các cung, lần này Khánh Hợp Cung đột nhiên bốc cháy, hần cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

Trương công công vội vàng gạt đầu, nhận lệnh: "Vâng, nô tài đi ngay." Dứt lời, hần lập tức xoay người ra ngoài.

Thái y đã tới, nghiêm túc tiến lên bắt mạch cho Linh Khuyết, trầm ngâm một lát mới mở miệng: "Hồi Hoàng Thượng, nương nương là vì hít quá nhiều khói nên mới ngất xỉu, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một lát sẽ không sao."

"Thật sự không có chuyện gì?" Nguyên Duật Diệp xác nhận.

"Vâng, xin Hoàng Thượng yên tâm." Thái y trình trọng gạt đầu, "Thần lập tức cho người đi nấu thuốc."

Thấy Nguyên Duật Diệp gạt đầu, lúc này hần mới đứng dậy lui xuống.

Hai cung nữ khom người tiến vào, run rẩy quỳ xuống.

Nguyên Duật Diệp liếc nhìn các nàng, thanh âm bình tĩnh mà hỏi: "Bên người Linh Thục Viện tại sao một kẻ hầu hạ cũng không có hả?"

Cung nữ sợ tới mức nở: "Hoàng Thượng, nương nương nói... Nương nương nói không cần người hầu hạ, cho nên nô tỳ mới dám dẫn mọi người lui xuống."

Cung nữ còn lại phụ họa: "Đích thật là nương nương hạ lệnh, xin Hoàng Thượng minh xét."

Nguyên Duật Diệp chỉ nhìn các nàng, lạnh giọng: "Hầu hạ chủ tử không tốt, các ngươi còn ở lại làm gì? Người đâu, lôi bọn họ xuống..."

"Hoàng Thượng... Khụ khụ..." Nữ tử trên giường đã tỉnh, đúng lúc nghe thấy giọng hần tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 13-2: Mây mù 2

Hai cung nữ như nhìn thấy cứu tinh, khóc lóc: "Nương nương, cầu người cứu chúng nô tỳ."

Nguyên Duật Diệp vội xoay người nhìn nàng, cau mày hỏi: "Thế nào rồi? Ngươi có biết mình vừa hù dọa hay không?" Dứt lời, hần liền nắm lấy tay nàng, cảm nhận bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay của mình, hần mới cảm thấy an tâm.

Linh Khuyết nhìn hai cung nữ quỳ dưới đất, thấp giọng: "Các ngươì ra ngoài đi."

Các nàng cẩn thận đưa mắt nhìn hoàng đế bên cạnh, thấy hấn cắn răng, không có ý nói chuyện, lúc này mới vội vàng lui xuống.

Giờ phút này Nguyên Duật Diệp nào có tâm tư quản hai cung nữ kia, thấy nàng tỉnh lại, hấn nhìn không được mà hỏi: "Đang êm đẹp, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Rõ ràng là cung nhân vô ý, theo trẫm thấy, nên..."

"Vừa rồi là Hoàng Thượng cứu thiếp sao?" Nàng cắt ngang lời hấn. Thấy hấn thoáng giật mình, nàng lại hỏi, "Là ngài ôm thiếp ra ngoài, đúng không?"

Tuy khi đó mơ màng nhưng nàng vẫn ngửi được mùi Long Diên Hương trên người của hấn, hương vị quen thuộc này, nàng sẽ không ngửi sai, nhất định sẽ không lầm!

Không ngờ nàng đột nhiên hỏi như vậy, Nguyên Duật Diệp im lặng, qua một lúc mới nói: "Ngươi không biết vừa rồi trẫm..."

Vừa mở miệng, nữ tử trên giường khẽ động, duỗi tay ôm lấy thân thể của hấn, nức nở: "Thiếp biết ngài quan tâm thiếp, thiếp biết ngài sẽ không bao giờ bỏ mặc thiếp."

Lời nàng nói khiến Nguyên Duật Diệp cả kinh, trở tay nắm lấy tay nàng, cau mày hỏi: "Nàng nói cái gì?" Cái gì là nàng biết?

Một ý niệm thoáng hiện lên trong đầu, hấn chấn động, chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, nàng thật sự không muốn sống nữa sao?

Linh Khuyết không màng thái độ của hấn, chỉ khóc lóc nói: "Cấm túc thiếp, lại không tới thăm thiếp, ngài có biết thiếp đau khổ thế nào không? Thiếp biết người trong lòng ngài là nữ tử kia, nhưng cho dù chỉ là liếc nhìn, ngài cũng không muốn bỏ thí cho thiếp sao?"

"Linh Khuyết!" Cái gì là bỏ thí chứ? Nàng trước nay vẫn là người hấn quan tâm, tám năm rồi, tất cả đều không thay đổi.

Nàng lắc đầu, vẫn khóc: "Thiếp muốn gặp ngài, mỗi ngày mỗi đêm đều muốn gặp ngài, nhưng ngài đi đâu? Tại sao lại không tới Khánh Hợp Cung?" Nàng khóc lóc, cánh tay ôm lấy hấn thoáng buộc chặt.

Khi đó bọn họ ở cùng nhau, tới ngày hấn thành thân, bọn họ vẫn ở cạnh nhau, như vậy thật tốt, ai cũng không thể thay thế vị trí của nàng trong lòng của hấn, cho dù khi đó tiên hoàng có tặng hấn vài cơ thiếp, nhưng có ai không rõ trong Thành vương phủ, địa vị của nàng là cao nhất?

Chỉ là, sau khi An Lăng Vu xuất hiện, tất cả đều thay đổi.

Nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn dốc hết sức, liều mạng muốn giữ lại chút ít, chỉ là tình cảm đó quá xa vời, nàng có khát vọng thế nào cũng không thể nắm lấy.

Nguyên Duật Diệp chỉ cảm thấy hít ngậm khí lạnh, cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, cắn răng: "Là tự ngươi phóng hỏa sao?"

"Không như vậy, sao ngài tới thăm thiếp?" Thân thể nàng run rẩy, nhưng không hề có ý phủ nhận.

Hấn kinh ngạc nhìn nàng, chỉ vì muốn hấn tới Khánh Hợp Cung, nàng lại...

Nguyên Duật Diệp dùng sức đẩy Linh Khuyết ra, lạnh giọng: "Điên rồi! Ngươi sao có thể làm như vậy? Từ nhỏ tới lớn, có khi nào trẫm làm ra chuyện có lỗi với ngươi chưa?" Sao nàng có thể không rõ, hấn không tới, cũng là vì tốt cho nàng.

Hấn tức giận, nàng hơi sợ, nhưng lại không muốn sợ hãi.

Ngẩng đầu, nước mắt ào ào rơi ra, nàng đối diện với ánh mắt của hấn, mở miệng: "Ngài không tới là vì tới chỗ nàng ấy đúng không? Nàng ấy xảy ra chuyện, ngài không màng nguy hiểm, tự mình ra ngoài, vậy còn thiếp thì sao?"

"Linh Khuyết!" Nguyên Duật Diệp thở dài, duỗi tay lau đi nước mắt trên khóe mắt nữ tử. Nàng tốt với hấn, hấn biết, chỉ là trong lòng hấn đã có một người, không thể chứa thêm bất kỳ ai khác.

"Hoàng Thượng, thuốc đã sắc xong."

Cung nữ bưng chén thuốc đi vào, phía sau là Trương công công. Nhìn tình hình trong nội điện, trên mặt hấn thoáng có chút khó xử, tiến lên nhỏ giọng bên tai Nguyên Duật Diệp: "Hoàng Thượng, thị vệ đã điều tra, nói là... Lừa bắt nguồn từ tấm cung của nương nương..." Trương công công thoáng nhìn qua Linh Khuyết, có mấy lời, hấn đương nhiên không thể nói.

Lừa rõ ràng bắt nguồn từ tấm cung của Khánh Hợp Cung, mà khi đó bên trong chỉ có một mình Linh Thục Viện.

Nguyên Duật Diệp khẽ gật đầu, chuyện này kỳ thật hấn sớm đã biết. Giống như đột nhiên nhớ tới gì đó, hấn nhìn Trương công công, ra lệnh: "Qua Cảnh Nhân Cung nói với Vu Dung, tình hình bên này đã không sao, kêu nàng sớm nghỉ ngơi đi."

Trương công công gật đầu, xoay người lui xuống.

Cánh tay Linh Khuyết khẽ run lên, quả nhiên khi nẩy hấn ở Cảnh Nhân Cung.

Cung nữ nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, thuốc của nương nương."

"Thổi nguội rồi hầu hạ chủ tử dùng đi." Dứt lời, hấn đẩy Linh Khuyết ra, đứng dậy.

"Hoàng Thượng..."

Hấn cúi đầu nhìn nàng: "Trẫm không đi."

Ra khỏi tẩm cung, hấn lại nghe cung nhân bẩm báo: "Bên cạnh đã được xử lý, tẩm cung bị cháy không bị hư hỏng quá nặng."

Linh Khuyết là người mạnh mẽ, nàng làm vậy chỉ vì muốn hấn tới thăm mà thôi. Không khỏi thở dài, đột nhiên hấn cảm thấy hối hận.

Là hấn hồ đồ rồi, nếu hôm nay tương kế tựu kế, ve sầu thoát xác không phải tốt lắm sao?

Cẩn môi, trong lòng hấn chỉ hi vọng Linh Khuyết đừng xảy ra chuyện, lúc đó nào còn tâm trí quản điều này?

Nguyên Duật Diệp đứng một lúc lâu ở cửa, mãi tới lúc cung nữ hầu hạ Linh Khuyết uống thuốc lui ra ngoài.

Thoáng chần chờ, lúc này đột nhiên có tiếng bước chân truyền tới, còn chưa kịp phản ứng, hai tay nữ tử từ sau đã ôm chặt lấy hấn, dần dần đưa lên, xoa xoa thân thể nam tử, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào sống lưng hấn.

"Linh Khuyết." Nguyên Duật Diệp thở dài.

Nàng nhắm mắt, trong miệng nhẹ nhàng gọi ra tên của hấn: "Diệp."

Nguyên Duật Diệp chần động, vội cúi tay kéo tay nàng ra, quay đầu, thoáng nhíu mày: "Không được gọi như thế!" Chẳng biết tại sao hấn lại nói với nàng như vậy, chỉ là, hấn không muốn.

Linh Khuyết sợ run lên, đáy mắt hiện lên một tia mất mát, nhưng cũng rất nhanh đã đè ép nó lại. Ngẩng đầu nhìn gương mặt nam tử trước mắt, nàng nhỏ giọng hỏi: "Ai gọi ngài như vậy?"

Ai..

Trong đầu hiện lên gương mặt vạn phần quen thuộc, chỉ là, nàng ấy chưa bao giờ gọi hấn như thế.

Chậm rãi, hấn chậm rãi lắc đầu.

Linh Khuyết xấu hổ cười, nhưng trong một khắc đó, nàng lại cảm thấy thoải mái. Cũng may, không phải nàng ấy...

Lần nữa ôm lấy nam tử, nàng ní non gọi: "Tôi nay ở lại, đừng đi được không?"

Cúi đầu nhìn ánh mắt trong mong của nàng, hấn cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Đợi tới ngày nàng xuất cung, chỉ sợ không còn cơ hội như vậy, nếu đã thế, tôi nay cứ ở lại với nàng đi. Kỳ thật, trong lòng hấn vô cùng phức tạp, nếu như nàng không phải Lê Quốc công chúa, như vậy nàng vẫn là muội muội của hấn, tương lai hấn sẽ chọn một mối lương duyên tốt cho nàng, để nàng phong quang xuất giá.

Chỉ là hiện tại, tất cả đều không còn sự lựa chọn.

Tôi nay, bọn họ phải ở thiên điện, chính điện tuy không hư hỏng quá nhiều nhưng vẫn còn nong nặc khó chịu, phải dùng huân hương đốt một đoạn thời gian.

Thời điểm trở về, hai người nghe thanh âm cung nữ từ sau truyền tới: "Hoàng Thượng, Thái Hậu phái người tới hỏi, Khánh Hợp Cung bên này không sao chứ?"

Nguyên Duật Diệp giật mình, không tin mà quay đầu nhìn cung nữ kia, Thái Hậu lại có lòng đi quan tâm chuyện của Khánh Hợp Cung sao?

Hấn lạnh giọng: "Quay về nói với Thái Hậu, bên này không sao, kêu bà ta không cần quan tâm."

Cung nữ đáp một tiếng rồi lui ra ngoài.

Linh Khuyết bỗng nắm chặt tay hấn, vội hỏi: "Chuyện tàng hoa hồng, ngài tin là thiếp làm sao?"

Không nghĩ nàng lại đột nhiên hỏi vấn đề này, Nguyên Duật Diệp nghĩ nghĩ nửa ngày mới chậm rãi lắc đầu.

Nàng nở nụ cười, nói: "Thiếp biết mà, thiếp biết ngài sẽ tin thiếp, chỉ là có người không chịu buông tha thiếp."

"Việc này người không cần lo lắng." Hấn an ủi. Thái Hậu muốn tra thì cứ tra đi, hiện tại chứng cứ chỉ thẳng vào Linh Khuyết, hấn không quản, tốt nhất là

tra ra một tử tội.

Dù gì hần cũng đã quyết định để Linh Khuyết xuất cung, nơi này quá nguy hiểm, hần không thể lúc nào cũng chú ý tới nàng. Chỉ là những lời này, hần đương nhiên không thể nói. Vu Nhi nói đúng, nhìn Linh Khuyết của hôm nay, hần nên biết rằng, nàng sẽ liều chết không chịu ra ngoài.

Đờ nàng nằm xuống giường nghỉ ngơi, hần đứng dậy.

Linh Khuyết vội giữ bắt lấy tay hần, hỏi: "Hoàng Thượng đi đâu?"

"Trẫm ra ngoài phân phó Trương Liêu vài việc, nàng ngủ trước đi, rất nhanh trẫm sẽ quay lại." Dứt lời, hần gạt tay nữ tử ra, xoay người rời đi.

Kỳ thật, Trương công công đã qua Cảnh Nhân Cung còn chưa trở về, hần chỉ là muốn ra ngoài hít thở mà thôi.

Đối với Linh Khuyết, hần một mực che chở nàng, coi nàng như muội muội mà yêu thương, chỉ là hôm nay, hần ngược lại không biết phải đối diện với nàng thế nào.

Ra tới bên ngoài, hần thở dài một hơi, thật kỳ lạ, đối với Vu Nhi, hần có thể tức giận, có thể làm nũng, nhưng với Linh Khuyết, những điều này hần chưa từng nghĩ tới.

Cung nữ bên ngoài thấy hần đi ra liền vội vàng hành lễ, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng có gì phân phó không?"

Hần liếc nhìn cung nữ, một mặt đi về phía trước, một mặt nói: "Pha trà ấm đi."

"Vâng." Cung nữ lui xuống.

Đi tới đình hóng mát ngồi xuống, hiện tại tháng hai, tối nay lại không có trăng, chỉ có ánh đèn yếu chiếu tới. Hần ngồi xuống một ghế đá, xoa xoa thái dương, nhắm mắt lại.

Thời điểm tới, thấy bộ dáng của hần lúc này, cung nữ cũng không dám quấy rầy, chỉ đành ôm bình trà lặng lẽ một bên.

Qua thật lâu, mãi tới khi gió lạnh thổi tới, thân thể co lại, cung nữ cố lấy hết dũng khí mở miệng: "Hoàng Thượng, vào trong thôi, ở đây gió lạnh, cẩn thận long thể."

Hần như hoàn hồn, quay đầu nhìn cung nữ: "Không cần rót trà nữa." Dứt lời, hần đứng dậy, đi vào bên trong.

Cung nữ không dám nhiều lời, chỉ đành khom người lui xuống.

Nghe tiếng bước chân truyền tới, Linh Khuyết mở miệng: "Hoàng Thượng quay lại rồi sao?"

Nguyên Duật Diệp không khỏi cả kinh, hần tưởng bản thân ra ngoài như vậy, nàng khẳng định đã ngủ. Chỉ "A" một tiếng, nam tử tiến lên phía trước, hỏi, "Sao còn chưa ngủ?"

Linh Khuyết cười cười, xuống giường, tới cạnh bàn rót một ly trà đưa cho hần: "Hoàng Thượng còn nhớ không? Thiếp từng nói, thiếp luôn ở Khánh Hợp Cung rót trà chờ ngài."

Nhớ, hần sao có thể không nhớ? Chỉ là, hần không muốn tới mà thôi.

Cúi đầu nhìn ly trà trước mặt, hần bất giác cười cười, đưa lên uống cạn.

Lúc này, nữ tử duỗi tay cầm lấy tay hần, nhỏ giọng: "Hoàng Thượng sao lại không quan tâm thiếp?" Cánh tay bất giác đưa lên trên, xoa xoa gương mặt của hần.

"Linh Khuyết!" Hần kinh ngạc một hồi, nhanh chóng đẩy nàng ra.

"Hoàng Thượng có biết không, hậu cung này có rất nhiều người chê cười thiếp, nhưng thiếp không quan tâm. Thiếp không màng ngài có bao nhiêu nữ nhân, thiếp chỉ muốn làm nữ nhân của ngài, ngài vì sao thiếp không thể?" Nàng là một phi tử hữu danh vô thực, tất cả mọi người đều thấy. Kỳ thật, đây không phải chuyện quan trọng gì, mấu chốt chính là thái độ của hần. Tối nay, nàng muốn hần ở lại, chẳng lẽ hần còn không đứng vào nàng sao?

Không, nàng không cho phép! Đây là cơ hội duy nhất của nàng, thủ đoạn này chỉ có thể dùng một lần, không thể có lần thứ hai. Nếu không, hần sẽ chán ghét nàng, nàng sợ hần chán ghét nàng.

Dùng sức đẩy nữ tử ra, Nguyên Duật Diệp hít một hơi thật sâu, lạnh giọng: "Linh Khuyết, ngươi hần biết rõ lý do tại sao. Nếu không phải ngọc bội trên người ngươi, trẫm cũng sẽ không phong ngươi làm Thục Viện. Trẫm thương ngươi như muội muội, ngươi hiểu không?"

"Không, thiếp không hiểu, thiếp không muốn hiểu." Liều mạng lắc đầu, nước mắt trên khóe bất giác rơi ra, nàng không muốn đi, chỉ đơn giản là không muốn hần đi.

Hần đẩy nàng ra, nàng lại cắn răng, dứt khoát cởi nút áo. Y phục của nữ tử theo đó rơi xuống, hai bờ vai trắng nõn hiện ra, xương quai xanh rõ ràng,

hương thơm mê người trên thân thể thiếu nữ lan tỏa.

Nguyên Duật Diệp nhíu mày, hẳn chưa từng nghĩ nàng lại làm như vậy!

Cánh tay nhanh chóng bắt lấy y phục rơi xuống, hắn kéo nó lên, giúp nữ tử che đậy thân thể. Vừa định mở miệng, chẳng biết tại sao, trong cơ thể lại dâng lên một cảm giác khác thường.

Từ bụng nhỏ bắt đầu trở nên nóng rất.

Nữ tử trước mắt bắt gặp trở nên mơ hồ, hắn căng lớn hai mắt, bỗng nhiên quay đầu nhìn ly trà trên bàn, lạnh giọng: "Người cho trẫm uống thứ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phương Duy Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 13-3: Mây mù 3

Linh Khuyết bị hắn làm cho hoảng sợ, còn chưa kịp biết hắn rốt cuộc định nói cái gì, nam tử đã dùng sức đẩy nàng ra, bỗng nhiên xoay người ra ngoài.

"Hoàng Thượng!" Linh Khuyết lúc này mới hoàn hồn, nâng bước đuổi theo.

Hắn đi rất nhanh, chỉ vút lại một câu thịnh nộ: "Trông chừng Linh Thục Viện thật kỹ cho trẫm, không được để nàng rời khỏi đây nửa bước, nếu còn xảy ra chuyện tương tự như tối nay, trẫm sẽ lấy đầu đám người các ngươi!" Bước chân bên dưới chưa từng ngừng lại, chết tiệt, hắn sợ bản thân không khống chế được.

"Hoàng Thượng!"

Linh Khuyết kêu gào muốn lao ra, cung nhân bên ngoài thấy vậy liền tiến lên ngăn cản, khuyên: "Nương nương, người vẫn là vào trong đi."

Hoàng đế đã tức giận như vậy, có ai dám không tuân theo mệnh lệnh của hắn?

Thời điểm Trương công công qua Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang đã lên giường, Phục Linh không muốn đánh thức nàng, nhưng nghe động tĩnh bên ngoài, tự nàng liền tỉnh.

Hỏi thăm vài câu, biết Khánh Hợp Cung không có việc gì, Thượng Trang không khỏi cảm thấy nghi hoặc, hỏi: "Công công, người xác định Linh Thục Viện không sao sao?"

Trương công công cười đáp: "Nương nương xin yên tâm, Thục Viện nương nương không sao, hiện tại đang ở cùng Hoàng Thượng. Hoàng Thượng lệnh nô tài tới đây bẩm báo, nói nương nương cứ nghỉ ngơi đi."

Thượng Trang gạt mình, nàng còn tưởng đây là vở kịch Nguyên Duật Diệp bày ra, nhưng sự thật không phải vậy sao?

"Vậy... Nguyên nhân cháy là gì?" Có phải liên quan tới chuyện tàng hoa hồng hay không?

Trương công công có chút khó xử, quanh co mở miệng: "Cái này... Thời điểm nô tài rời đi, Hoàng Thượng đang cho người dò xét."

Thượng Trang biết hắn có chỗ giấu diếm, liền hỏi: "Là chánh điện của tẩm cung bốc cháy sao? Có ai bị thương không?"

Trương công công trả lời: "Cháy ở tẩm cung, nương nương xin yên tâm, không có ai bị thương cả, lúc đó bên trong chỉ có Thục Viện nương nương."

Như thế, không cần Trương công công kể rõ ràng tí mĩ, Thượng Trang cũng biết.

Bắt gặp siết chặt hai tay thành nắm, Linh Khuyết tại sao lại xử sự như hải tử vậy? Chuyện thế này, nàng ấy cũng có thể xằng bậy sao?

Thấy sắc mặt nàng thay đổi, Phục Linh không khỏi cau mày: "Tiểu thư không thoải mái sao? Nếu người mệt thì vào trong nghỉ ngơi đi, bên kia dù sao cũng đã có Hoàng Thượng, người không cần lo lắng."

Thượng Trang thở dài một tiếng, gạt đầu, đang định xoay người lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng truyền tới, đồng thời gọi: "Tu Dung nương nương, Trương công công có phải..." Lời mới nói được một nửa đã thấy người cần tìm trước mặt, hắn nhanh chóng bước lên thì thầm bên tai Trương công công một phen.

Sắc mặt Trương công công lập tức thay đổi, vội vàng xin cáo lui, lập tức chạy ra ngoài.

Phục Linh cắn răng, mở miệng: "Vội gì chứ? Bị lừa thiêu còn chưa chết, giờ phút này có thể chết sao?"

Thượng Trang tức giận nhìn nàng một cái, nha đầu này đúng là ngày càng độc miệng!

Không khỏi đưa mắt nhìn hai thân ảnh đang vội vàng rời đi, không biết vì sao, nàng lại cảm thấy bất an trong lòng.

Tới cửa, Thượng Trang bắt giác dừng lại, phân phó: "Qua Khánh Hợp Cung hỏi thăm một chút, có phải đã xảy ra đại sự gì không?"

Một thái giám nhận lệnh lập tức xoay người ra ngoài.

Phục Linh đỡ nàng vào trong, hỏi: "Tiểu thư quan tâm nàng ta làm gì?"

Thượng Trang khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn cung nữ, trầm giọng: "Không phải quan tâm nàng, người quen rồi sao, Trương công công là người của Hoàng Thượng." Chuyện có thể khiến sắc mặt hắn thay đổi như vậy đương nhiên là có liên quan tới Nguyên Duật Diệp.

Phục Linh không khỏi cả kinh, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?"

Thượng Trang lắc đầu, nàng cũng không biết. Theo lý mà nói, nghe ý tứ của Trương công công, chuyện Khánh Hợp Cung bốc cháy có lẽ không có chuyện gì không may mới đúng. Chẳng lẽ Nguyên Duật Diệp biết sự tình tối nay do Linh Khuyết dở trò nên muốn xử phạt nàng ấy sao?

Nếu là như vậy, lần này trách phạt hẳn sẽ rất nặng, bằng không, Trương công công cũng đã không có sắc mặt như vậy.

Nhưng... Thượng Trang không khỏi lắc đầu, với tính cách của Nguyên Duật Diệp, cho dù biết chuyện này do Linh Khuyết gây nên, hẳn cũng sẽ không trách phạt nàng ấy. Trong lòng hắn cảm thấy áy náy, tuy hắn không nói, nhưng nàng biết.

Phục Linh thấy nàng không nói chuyện, đột nhiên cảm thấy sợ hãi: "A, tiểu thư, không phải Hoàng Thượng bị thương đấy chứ?" Tối nay Khánh Hợp Cung bốc cháy, ngoại trừ chuyện đó, nàng thật không nghĩ ra vấn đề nào khác.

Thượng Trang bắt đầu nhìn cung nữ cạnh mình.

Lúc này Huyền Chu mang áo choàng ra phủ thêm cho nàng, nhỏ giọng: "Đêm lạnh, nương nương cẩn thận một chút."

Phục Linh nhìn nàng ta một cái, vì được Thượng Trang căn dặn, nàng và nàng ta không có qua lại quá nhiều, giờ phút này thấy nàng ta tới, nàng không khỏi mở miệng hỏi: "Huyền Chu, lúc Tiên Hoàng còn, người đã ở trong cung hầu hạ rồi sao?"

Huyền Chu sợ run lên, lập tức gật đầu.

"A, vậy chủ tử người hầu hạ trước đó là vị nào?" Phục Linh đột nhiên cảm thấy hứng thú.

Thượng Trang chỉ ở cạnh nghe, không hề xen vào.

Huyền Chu thấp giọng trả lời: "Trước đây nô tỳ ở Đông Cung hầu hạ Lâm Phụng Nghi."

Lời này thật sự khiến Thượng Trang cả kinh, Huyền Chu từng là người bên cạnh Lâm Phụng Nghi sao?

Đưa mắt nhìn nàng ta, họ nghe nàng ta tiếp tục: "Việc này nô tỳ không phải cố ý giấu diếm nương nương, chỉ là nương nương trước giờ chưa từng hỏi."

Thượng Trang khẽ cười: "Bổn cung cũng không có gì để hỏi."

Phục Linh nhíu mày, trong ấn tượng của nàng, nữ nhân Đông Cung ngày xưa tựa hồ không có ai tốt. A, còn là một đám hồng nhan bạc mệnh!

Ba người đứng đó, thái giám qua Khánh Hợp Cung đã trở về, hắn tiến lên, quỳ xuống: "Nương nương, Hoàng Thượng không có ở Khánh Hợp Cung."

Thượng Trang cả kinh, vội hỏi: "Ngài ấy đi đâu rồi?" Nàng cho rằng tối nay hẳn sẽ ở cạnh Linh Khuyết, sao lại đột nhiên bỏ đi?

"Hoàng Thượng trở về Càn Thừa Cung, nghe nói còn rất tức giận, giam lỏng Thục Viện nương nương trong thiên điện, còn nói ai dám thả Thục Viện nương nương sẽ bị chém đầu."

Thượng Trang cắn môi, đang êm đẹp, hẳn sẽ không phát hỏa với Linh Khuyết như vậy, cho dù thật sự tức giận, nàng tin hẳn sẽ tới Cảnh Nhân Cung.

Như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ nghĩ, đầu ngón tay bắt giác run lên, nàng mở miệng: "Chuẩn bị kiệu, bổn cung muốn qua Càn Thừa Cung."

.....

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tụy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 13-4: Mây mù 4

Càn Thừa Cung, tâm cung của hoàng đế.

Nguyên Duật Diệp đuổi tất cả cung nhân lui xuống. Toàn thân khó chịu, hắn thật sự không thể hiểu vì sao Linh Khuyết lại to gan như vậy! Vì muốn giữ hắn ở lại, cho nên liền hạ thuốc hắn? Nàng phải biết, đây là tử tội!

Thời điểm ở Khánh Hợp Cung, hắn cố gắng không chế mà rời đi, hắn sợ nếu còn tiếp tục ở lại, hắn thật sự sẽ cầm giữ không được mà muốn nàng.

Hơi thở dồn dập, trong thân thể phảng phất như có hàng vạn con kiến đang quấy phá.

"Uhm." Nguyên Duật Diệp gầm nhẹ, cảm giác toàn thân nóng không chịu được.

Trương công công ở bên nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, hay là để nô tài truyền triệu cho ngài một vị nương nương thị tẩm?" Vừa nãy ở Cảnh Nhân Cung, thời điểm nghe nói việc này, hắn hoảng sợ không nhẹ, giờ phút này nhìn hoàng đế khó chịu như vậy, hắn không biết phải làm thế nào.

Chỉ là hắn thật không rõ, Hoàng Thượng vì sao không truyền phi tần tới thị tẩm?

Nguyên Duật Diệp định mở miệng nhưng lại lắc đầu, tối nay, hắn không muốn.

Thời điểm cổ kiệu ngừng lại, Thượng Trang ngẩng đầu, toàn bộ Càn Thừa Cung vẫn đèn đuốc sáng trưng. Nàng nắm chặt khăn lụa trong tay đi tới, thái giám bên ngoài thấy nàng, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Hoàng Thượng chưa ngủ sao?" Nàng hỏi, ánh mắt dừng ở tâm cung phía trước.

Sắc mặt thái giám có chút khác thường, lập tức gật đầu: "Vâng, Hoàng Thượng vẫn chưa nghỉ ngơi."

"Vậy thì vào thông báo một tiếng, nói bốn cung tới."

"Vâng." Thái giám xoay người vào trong, chỉ chốc lát liền quay lại, nói, "Nương nương, thỉnh người một mình vào trong."

Thượng Trang không nhiều lời, chỉ thả tay Phục Linh ra, một mình đi về phía trước. Phục Linh muốn mở miệng, cuối cùng lại thôi.

Đẩy cửa tâm cung ra, không biết vì sao, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy bất an, bên trong tản ra một loại hương vị khác thường.

Nhưng đến tận cùng là gì, nàng nói không rõ, tóm lại, bầu không khí khiến nàng cảm thấy lo lắng.

Vừa ngược mắt đã thấy Trương công công đứng trước mặt, Thượng Trang có chút kinh hãi, chưa kịp hỏi chuyện đã thấy hắn vén rèm, thấp giọng: "Nương nương, thỉnh, Hoàng Thượng đang ở bên trong."

Nàng gật đầu, nâng bước đi vào.

Trên long sàng, nam tử đang dựa lưng về phía nàng, cách màn lụa mỏng, nàng thấy thân thể hắn không ngừng run lên. Không khỏi cả kinh, thời điểm tới gần, nàng lại nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của hắn, bộ dáng vô cùng khổ sở.

Vén nhẹ màn lụa màu vàng, Thượng Trang duỗi tay xoa vai hắn, thấp giọng gọi: "Hoàng Thượng..."

Nguyên Duật Diệp thoáng giật mình, thanh âm này...

Hắn trở người nhìn nữ tử trước mắt, đột nhiên thỉnh nộ quát Trương công công đứng sau: "Ai cho người để nàng vào?"

"Hoàng Thượng thứ tội, là nô tài tự mình chủ trương." Trương công công vội vàng quỳ xuống, cúi đầu. Hắn biết, chỉ cần vào báo, Hoàng Thượng khẳng định không cho nàng vào, vì thế, hắn mới không nói, tự mình làm chủ để Vu Tu Dung vào trong.

Thời điểm chạm vào nam tử, Thượng Trang mới phát hiện thân thể hắn rất nóng, không khỏi căng lớn hai mắt, quay đầu nhìn Trương công công: "Hoàng Thượng sao vậy?" Nóng như vậy, nhưng tựa hồ không phải phát sốt.

"Hoàng Thượng... Ngài ấy..." Trong lòng thờ dài một tiếng, lời này Trương công công hắn sao có thể nói rõ?

Nam tử trên giường dùng sức gạt tay nàng ra, cắn răng: "Nàng đi đi."

Thượng Trang cả kinh, từ trước tới nay hắn chưa từng nói với nàng như vậy. Ngày thường, nàng có thể chủ động tới, hắn cao hứng còn không kịp, hôm nay, hắn lại bảo nàng đi?

Hắn rút cuộc bị sao vậy?

"Hoàng Thượng..."

Một tiếng "Hoàng Thượng" này phảng phất trở nên ma mị.

Cả người đột nhiên trở nên căng cứng, hạ thân cũng trướng tới khó chịu, hắn duỗi tay, bỗng nhiên nắm chặt cổ tay bé nhỏ của nữ tử.

Lực đạo này khiến Thượng Trang càng hoảng sợ.

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng chăm chăm, đáy mắt lộ rõ dục vọng.

Thượng Trang bị hắn nhìn tới tim đập loạn nhịp, thấy hắn khó khăn nuốt từng ngụm nước bọt, gò má vì thuốc mà ửng hồng, độ ẩm từ lòng bàn tay xuyên qua da thịt truyền tới. Đột nhiên, Thượng Trang cảm thấy thân thể mình cũng nóng lên.

Mà nàng, lúc này không khỏi chần chừ!

"Linh Khuyết nàng..." Trời ạ, sao Linh Khuyết có thể làm ra chuyện này?

Nghe nàng nhắc tới Linh Khuyết, Nguyên Duật Diệp đột nhiên mở lớn hai mắt, lý trí vừa mất đi cuối cùng cũng quay về một chút, cánh tay giữ chặt Thượng Trang bất giác run lên. Hắn bỗng dưng buông tay, cắn răng nói: "Trở về đi."

Cổ tay bị hắn nắm tới sưng đỏ, Thượng Trang ngơ ngác nhìn nam tử trên giường.

Hắn nói, nàng trở về đi.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang lại có chút khó xử, cảm xúc cũng trở nên phức tạp.

Bất giác lui về sau nửa bước, Trương công công tưởng nàng muốn đi, sợ tới mức vội bò lên trước: "Nương nương, cầu xin nương nương đừng đi, Hoàng Thượng... Hoàng Thượng ngài ấy..."

"Trương Liêu, câm miệng!" Hắn gầm lên, cắn răng nhưng không trợn mắt, hắn sợ nếu còn tiếp tục nhìn nữ tử trước mắt, hắn sẽ cầm giữ không được.

Thời điểm ở Khánh Hợp Cung, hắn có thể chịu đựng một mình ra ngoài, nhưng đối diện với Thượng Trang, hắn mới biết, cảm giác lý trí dần dần bị ăn mòn đáng sợ cỡ nào.

Hắn đột nhiên muốn cười, thì ra, yêu là như vậy.

Chần chừ bị hắn nắm chặt, tay đầy mồ hôi, khắp nơi đều là mồ hôi lạnh.

Thượng Trang cắn răng, cuối cùng cũng đi lên trước một bước.

Sau đó, là bước thứ hai.

Có chút run rẩy, nàng duỗi tay xoa thân thể của hắn, cúi đầu, tự đặt dấu môi xuống.

Nguyên Duật Diệp mở lớn hai mắt nhìn nữ tử trước mặt, nàng... Nàng không đi!

Đây không phải lần đầu nàng hôn hắn, nhưng nụ hôn lại ngây ngốc như lần đầu, cũng không biết vì sao, thân thể nàng cũng trở nên nóng rực. Ngón tay nhỏ nhắn xẹt qua y phục của hắn, cời bỏ từng nút thắt.

"Vu Nhi..." Thanh âm của hắn dần trở nên khàn khàn, khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử dần trở nên mơ hồ, từng động tác tựa hồ chạm tới trái tim hắn.

Trương công công thờ phào nhẹ nhõm, cẩn thận đứng dậy, vội lui ra ngoài.

"Vu Nhi..." Hắn ní non gọi.

Thượng Trang chỉ biết lòng mình đang run rẩy, không dám lên tiếng.

Thân thể nàng cẩn thận dán lên hắn, cảm nhận thân hình cường tráng của hắn. Trái tim điên cuồng đập loạn, phảng phất như chỉ chút sơ sẩy, nó sẽ lập tức nhảy ra ngoài.

Đầu ngón tay đã mở xong nút thắt cuối cùng, nàng nhìn hắn, mồ hôi từ thái dương không ngừng chảy xuống.

Nàng thật không rõ, thời gian lâu như vậy, hắn vì sao phải chịu đựng một mình như thế.

Bàn tay nhỏ bé dán lên thân thể của hắn.

Bàn tay to rộng của nam tử giữ chặt bả vai nàng, thoáng dùng sức, giờ phút này, hắn vẫn muốn đẩy nàng ra, không ngờ nàng lại tăng khí lực, thân thể nhỏ bé xinh xắn cùng hắn dán chặt một chỗ.

Thượng Trang cảm nhận được chỗ mẫn cảm của hắn, thật nóng.

Hắn từng hứa, trừ phi nàng tự nguyện, nếu không, hắn sẽ không đụng vào nàng.

Là hoàng đế, hắn lại thật sự một lòng tuân thủ lời hẹn này, điều đó khiến Thượng Trang không khỏi thụ sủng nhược kinh. Nàng là phi tử của hắn, hắn nói, trước khi rời khỏi hoàng cung, nàng chính là Tu Dung của hắn. Vì những lời này, nàng từng tức giận.

Hắn nói, chỉ khi Nguyên Chính Hoàn chết, nàng mới có thể xuất cung. Vì khế ước này, nàng cũng từng tức giận.

Hắn không giết Nguyên Chính Hoàn, lại ban thưởng rượu tình hoa cho y. Vì việc này, nàng cũng tức giận.

Thế nhưng giờ phút này, nàng lại không muốn nhìn hắn khó chịu thống khổ. Nội tâm có sợ hãi, nàng rõ ràng muốn đẩy hắn ra, rõ ràng muốn lùi bước, chỉ là, nàng không đành lòng.

Cánh tay cuối cùng cũng ôm lấy nàng, nam tử chậm rãi hôn đáp trả, hoàn toàn khác với lần ở trong xe ngựa.

Trong ôn nhu có chút thô lỗ, hơi thở nóng bỏng bao lấy gương mặt nhỏ bé của nàng.

Nghe hơi thở dồn dập của hắn, nàng mới biết hắn nhìn có bao nhiêu vất vả.

Ôm thân hình nữ tử mềm mại không xương vào lòng, hắn thật sự chờ không được mà muốn nàng. Dùng sức đặt nàng dưới thân, môi mòng từ cánh môi nàng chậm rãi trượt xuống.

Má, cằm, cổ, bả vai...

"Úm..." Thượng Trang nhìn không được mà rên lên.

Thanh âm như tiếng mèo con lọt vào tai hắn như một loại hấp dẫn.

Cảm dỗ từ trái tim lan ra toàn thân.

Bàn tay to lớn hung hăng nâng eo nữ tử lên, để thân thể nàng dán sát vào mình, dùng đầu gối chậm rãi tách hai chân nàng ra...

Thượng Trang mở lớn hai mắt, đôi tay hung hăng nắm chặt cánh tay của hắn, móng tay khảm sâu vào da thịt. Hắn thở gấp, tựa hồ vô cùng sáng khoái.

Khóe mắt như có gì đó rơi ra.

Thân thể Thượng Trang căng cứng, nhưng lúc này không hề cảm thấy ủy khuất.

Từ trước tới nay, hắn chưa từng để nàng ủy khuất, không phải sao?

Cho nên lúc này, nàng không giãy giụa, từ lúc lựa chọn bước lên một bước, nàng đã tự nói với chính mình, buông tay thôi.

Thân thể bị bàn tay hữu lực nâng lên, vô tình chạm vào cự long căng cứng bên dưới.

"A!" Thượng Trang rên lên, hai tay bấu víu cổ hắn.

Mồ hôi nhỏ giọt dừng trước ngực nàng, trong người đột nhiên xuất hiện loại cảm giác kỳ lạ trào ra từ bụng dưới.

Lần thứ nhất khiến nàng khản trương.

Thượng Trang chỉ biết liều mạng hít thở để bình tĩnh trở lại.

Hai mắt Nguyên Duệ Diệp đã ửng đỏ, bên trong chỉ toàn là hình ảnh của nàng. Chẳng biết tại sao, một khắc đó, hắn lại phảng phất nhìn thấy Linh Khuyết.

Không khỏi kinh hãi, hắn lập tức buông nữ tử trong lòng ra.

Thượng Trang cả kinh, ngược mắt nhìn hắn.

Trước mắt mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, lần nữa nhìn rõ khuôn mặt nữ tử, hắn không khỏi kinh ngạc.

Vu Nhi!

Đúng là Vu Nhi!

Vừa rồi, tất cả đều không phải hấn tưởng tượng, cũng không phải mơ!

Hấn thoáng giật mình nhớ tới một chuyện, là Trương công công tự chủ trương cho nàng vào.

Dùng sức cắn môi, hấn quả quyết đẩy nàng sang một bên.

Thoáng nhìn trâm cài trên tóc mai của nàng, Nguyên Duật Diệp duỗi tay rút ra, cầm chặt, hung hăng đâm xuống, đau đớn lập tức ập tới, máu tươi đỏ thẫm từ lòng bàn tay nhỏ giọt xuống giường. Hấn nhủ mảy, ý thức càng trở nên tỉnh táo.

Thượng Trang bị dọa tới ngây người.

Lúc này, nàng chỉ biết bắt lấy cánh tay của hấn, gấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng làm gì vậy?"

Hấn cắn răng, gạt tay nàng ra, khó khăn mở miệng: "Ta không thể... Nàng không phải công cụ tình dục, có hiểu không?" Lúc này, hấn không né tránh nàng, trừng mắt nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt.

Tối nay, cho dù nàng tự nguyện, hấn cũng không thể làm vậy.

Hấn không thể coi nàng là thuốc giải mà điên cuồng muốn nàng, quyết không thể!

Thượng Trang sợ ngây ra, hấn thà làm mình bị thương, dùng đau đớn để đánh thức lý trí cũng không muốn...

Chẳng biết tại sao, nhìn hấn như vậy, nàng đột nhiên, rất muốn khóc...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 14: Khí sắc

"Trương Liêu!" Hấn lớn tiếng gọi.

Trương công công không dám đi xa, đương nhiên hầu hạ bên ngoài, giờ phút này nghe hoàng đế đột nhiên gọi, hấn không khỏi kinh hãi, chần chờ không biết có nên vào trong hay không.

Phục Linh không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, từ lúc ra đây, một chữ Trương công công cũng không nói. Nàng nhíu mày nhìn hấn, mở miệng: "Công công, Hoàng Thượng gọi người kìa." Không phải là hấn lớn tuổi, không nghe thấy đấy chứ?

Sắc mặt Trương công công có chút khó coi, lại nghe người bên trong cắn răng gọi một tiếng.

Nhìn bàn tay nam tử đầy máu, sắc mặt Thượng Trang trắng bệch, nàng biết hấn vì sao lại làm như vậy, nhớ tới lời hấn vừa nói, nhất thời nàng không dám lại gần.

Hấn chịu đựng không nhìn nàng, chỉ duỗi tay kéo chân giúp nàng che đậy thân thể. Đang muốn đứng dậy, cửa bị đẩy ra, Trương công công cuối cùng cũng tiến vào.

"Hoàng Thượng!" Cả kinh nhìn người trên giường, tay phải của hấn không ngừng rỉ máu, Trương công công vội vàng xông lên, thoáng nhìn Thượng Trang bên cạnh, không dám nói gì.

Nguyên Duật Diệp không màng vết thương trên tay, chỉ tựa vào Trương công công thở hổn hển, khó khăn mở miệng: "Cho người mang một thùng nước lạnh tới."

"Hoàng Thượng, không thể." Thời tiết lúc này, hấn làm vậy không phải sẽ đổ bệnh sao?

"Trương Liêu, người muốn làm phản hả?" Hai mắt hấn đã đỏ ngầu, lạnh giọng quát.

Đúng vậy... Không thoải mái...

Trương công công đương nhiên có thể nhận ra, giờ phút này cũng không dám nhiều lời, chỉ đành nhanh chóng ra ngoài phân phó.

Cả người Thượng Trang run lên, hấn chỉ đưa lưng về phía nàng, không xoay người, cũng không nói chuyện.

Chốc lát sau, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, còn có tiếng thùng nước va chạm vào tường. Trương công công đi vào, đỡ hấn đứng dậy, một mặt nói: "Hoàng Thượng, hay là..."

"Trương Liêu!" Hấn mở miệng quát. Hôm nay hấn sẽ không động vào nàng, cũng sẽ không truyền triệu phi tử khác tới thị tẩm.

Cả kinh nhìn bọn họ ra ngoài, đáy lòng Thượng Trang phức tạp không có từ ngữ nào có thể diễn tả, nàng nghe tiếng xô nước, nằm một lúc lâu mới chậm rãi ngồi dậy, cảm y phục bên cạnh cẩn thận mặc vào.

Trâm cài trên giường còn dính máu tươi đỏ thẫm, nàng duỗi tay cầm lấy, nhìn không được mà run lên.

Hôm nay, nàng dường như lần nữa quen biết hấn.

Hấn yêu hận rõ ràng. Người hấn hận, hấn có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào đối phó. Đồ hấn quý trọng, hấn thà làm bản thân tổn thương chứ không muốn ủy khuất nó.

Nước mắt trào ra, máu trên trâm cài không ngừng nhỏ giọt xuống giường, tạo thành ấn ký màu đỏ.

Cách tẩm bình phong, nàng không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng nàng biết có Trương công công ở cạnh, hấn sẽ không có việc gì, chỉ là, lòng nàng không khỏi chua xót.

Thời điểm đi ra, nàng thấy Trương công công đứng cạnh thùng gỗ, nhưng lại không thấy Nguyên Duật Diệp. Thật sự kinh hãi, nàng tiến lên, lại thấy Trương công công lắc đầu, lúc này nàng mới phát hiện, hấn đã nhấn chìm cả người vào làn nước.

Động môi, cuối cùng một câu cũng không thể nói.

Nóng lạnh không ngừng luân chuyển, thân thể sẽ ngày càng khó chịu, nhưng cho dù như vậy, hấn cũng không cưỡng bức thân thể của nàng.

Thượng Trang cắn răng, xoay người lao ra ngoài.

Phục Linh đứng ở cửa xoa xoa hai tay, thấy nàng lao ra liền vội chạy tới: "Tiểu thư, người sao vậy?"

Hít một hơi thật sâu, nàng mới mở miệng: "Không sao?"

"Sao có thể không bị gì? Tiểu thư khóc đúng không?" Phục Linh nhíu mày kéo nàng lại gần, cẩn thận quan sát, nàng mới chắc chắn bản thân không nhìn lầm, lúc này liền theo bản năng quay đầu nhìn vào bên trong, nhỏ giọng, "Hoàng Thượng... Khi để tiểu thư sao?"

Thượng Trang giật mình, hấn khi để nàng chỗ nào? Hấn là quá quý trọng nàng, quý trọng tới mức khiến nàng cảm thấy đau lòng.

Thấy nàng im lặng, Phục Linh cũng không dám tiếp tục truy vấn, dù sao, người đó cũng không phải Linh Thực Viện, hấn là đương kim hoàng đế. Cẩn thận dịu dàng, cung nữ nhỏ giọng: "Tiểu thư, hay là... Chúng ta về trước đi." Tiểu thư ra ngoài, hấn là muốn hỏi cung.

Lại không ngờ, Thượng Trang đột nhiên lắc đầu: "Không, không về."

Giờ phút này kêu nàng trở về, nàng nhắm mắt sao?

Phục Linh tuy nghi hoặc nhưng nhìn sắc mặt tiểu thư nhà mình, nàng cũng thức thời, không nói gì thêm. Duỗi tay giúp Thượng Trang chỉnh lại y phục, nàng nhỏ giọng khuyên: "Vậy tiểu thư qua bên này đi, đứng đây gió lạnh."

Đề mặc cung nữ kéo mình đi, Thượng Trang tựa lưng vào cột trụ to lớn ngoài hành lang, lúc này mới thở ra nhẹ nhàng, ánh mắt bất giác nhìn về phương xa.

Lửa ở Khánh Hợp Cung sớm đã dập tắt, chẳng biết tại sao, Thượng Trang lại phảng phất nhìn thấy một ngọn lửa, càng ngày càng lớn. Hai tay nắm chặt thành nắm, nàng cắn răng, bỗng nhiên muốn cười.

Căn bản không phải chỗ này bốc cháy, đó là lửa giận trong lòng nàng, không phải sao?

Nàng oán Linh Khuyết.

Nàng ấy yêu hấn tới mức làm ra sự tình này, ban đầu là phóng hỏa dụ hấn tới, sau là muốn dùng nị cười giữ hấn lại.

Nàng ấy cho rằng làm như vậy, bản thân có thể giữ được hấn sao?

Tĩnh tĩnh hấn quát cường, Linh Khuyết cho dù giữ được thân thể, nhưng mãi mãi cũng không thể có được trái tim hấn. Điểm này, Thượng Trang rất rõ ràng.

Đột nhiên, nàng cười khổ.

Có lẽ, Linh Khuyết căn bản không quan tâm tới việc trái tim hấn ở đâu.

Phục Linh cẩn thận nhìn nàng, qua nửa ngày mới thấp giọng nói: "Tiểu thư, vừa rồi Vân Phi nương nương có tới đây."

Thượng Trang kinh hãi, lập tức quay đầu nhìn nàng, hỏi: "Vậy sao Trương công công không vào trong báo?" Trương công công biết rõ sự tình bên trong, không muốn nàng ta vào nàng có thể hiểu, chỉ là Vân Phi...

A, với tính cách đó, nữ tử kia có thể chịu đựng sao?

Phục Linh lại lắc đầu: "Vân Phi không tới gần, chỉ đứng nhìn từ xa, sau đó liền cùng cung nữ rời đi. Nó tỷ nghĩ có lẽ Vân Phi không phải tới gặp Hoàng Thượng, chỉ là đi ngang mà thôi."

Thượng Trang rơi vào trầm mặc, đã trẻ thế này, nói chỉ đi ngang qua thật sự có chút gượng ép.

Thở dài một hơi, thôi, giờ phút này còn nghĩ mấy việc này làm gì?

Hai người đứng rất lâu, sương đêm xuống, thật sự rất lạnh, chỉ là Thượng Trang không muốn đi. Trương công công vẫn chưa ra ngoài, bên trong lại không có bất cứ động tĩnh, nàng cũng không biết hẳn thế nào rồi. Hiện tại chỉ có thể an tĩnh chờ ngoài đây, nàng biết, hẳn không muốn nàng vào.

Nếu đã vậy, nàng chỉ có thể nhìn không đi vào trong.

Qua thêm một lúc, Phục Linh lại mở miệng khuyên nhủ: "Tiểu thư, nhìn sắc trời này chắc cũng sắp tới giờ Dần rồi, người định đứng ở đây tới hừng đông sao?" Nàng thật không rõ, Hoàng Thượng rốt cuộc đã làm gì vậy? Tiểu thư nhà mình khóc lóc chạy ra nhưng không chịu hồi cung, mà Hoàng Thượng lại không ra đây tìm nàng ấy!

A, Phục Linh lắc đầu, chuyện của chủ tử bọn họ, thật không hiểu.

Có điều, nàng lại khẳng định việc này có liên quan tới Linh Khuyết. Nghĩ tới đây, hai tay bất giác nắm chặt thành nắm, nữ tử kia đúng là khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Rốt cuộc cũng nghe tiếng Trương công công gọi mấy cung nhân vào.

Thượng Trang hoàn hồn, nhìn mọi người cẩn thận bước vào, nội tâm lại bắt đầu lo lắng. Hẳn không sao chứ?

Nhóm cung nhân vào trong rất lâu mới ra ngoài, Thượng Trang muốn tiến lên, đúng lúc bắt gặp Trương công công bước ra. Hắn nâng ống tay lau mồ hôi trên trán, thấy Thượng Trang vẫn còn ở bên ngoài, hắn kinh hãi, bước lên trước nói: "Sao nương nương vẫn còn ở đây? Người mau trở về nghỉ ngơi đi, đêm tối sương hàn, nếu sinh bệnh Hoàng Thượng sẽ đau lòng."

Phục Linh nhún mày, có chút không vui, nếu đã đau lòng, vì sao ngài ấy không chịu ra đây? Chỉ là giờ phút này, nàng không dám mở miệng nhiều lời.

Thượng Trang gạt tay Phục Linh, trực tiếp tiến lên, hỏi: "Công công, Hoàng Thượng sao rồi?"

Trương công công lắc đầu, thở dài đáp: "Hoàng Thượng nghỉ ngơi rồi, nô tài cho người tiễn nương nương về."

Dứt lời, hắn nháy mắt ý bảo Phục Linh giúp đỡ đưa Thượng Trang về, không ngờ Thượng Trang lại nói: "Công công, hôm nay bốn cung không muốn về Cảnh Nhân Cung." Thoáng chần chờ, cuối cùng nàng cũng nâng bước đi vào tâm cung của Nguyên Duật Diệp.

"Nương nương..." Trương công công mở miệng gọi, nhưng không hề ngăn cản.

Phục Linh muốn đi theo lại bị Trương công công chặn ngang, nói: "Phục Linh cô nương vẫn là không nên vào trong, nếu ngồi đứng ngoài cảm thấy lạnh, ta dẫn người lui xuống. Hôm nay... Trời cũng sắp sáng rồi."

Mất nhìn tiểu thư nhà mình vào trong, Phục Linh trả lời: "Không cần đâu, ta tuổi trẻ, có thể chịu đựng được, nếu công công lạnh cứ xuống làm ấm cơ thể đi."

Thấy nàng không chịu đi, Trương công công cũng không khuyên nữa.

Thượng Trang nhẹ bước đi vào, thùng nước vẫn còn để đó, trên đất vẫn còn đọng lại mấy giọt máu rõ ràng. Nàng lại nghĩ tới vết thương trong lòng bàn tay hắn.

Trong phòng đã đặt thêm mấy cái lò sưởi.

Hắn dùng nước lạnh không chế dục vọng trong cơ thể, hiện tại, toàn thân có lẽ lạnh như băng. Trương công công sợ hắn sinh bệnh nên mới làm vậy, thật chu đáo.

Thượng Trang không đi vào, chỉ xuyên qua bức bình phong mà mơ hồ nhìn thấy nam tử đang nằm trên giường. Giờ phút này, bên trong vô cùng an tĩnh, nàng có thể nghe tiếng hít thở của hắn sớm đã không còn dồn dập như khi nãy.

Hít một hơi thật sâu, trái tim của nàng cuối cùng cũng buông lỏng.

Ngồi bên ngoài, nàng ôm chặt thân thể mình, chậm rãi khép hai mắt.

Thời gian phảng phất trôi qua rất nhanh, bên ngoài truyền tới tiếng động, sau đó là thanh âm của Trương công công: "Hoàng Thượng đã tỉnh chưa?"

Thượng Trang hoàn hồn, thời điểm ngược mắt mới phát hiện trời bên ngoài đã sáng. Nàng kinh hãi, lúc này hẳn đã qua giờ Mẹo.

Quả nhiên, bên trong liền truyền ra thanh âm của Nguyên Duật Diệp: "Sao không gọi trẩm đây?"

Trương công công lập tức quỳ trước giường hắt, thấp đầu: "Hoàng Thượng tha tội, nô tài đã qua tiền truyền truyền lời với Thừa Tướng đại nhân, nói tới qua Hoàng Thượng nhiễm phong hàn nên hôm nay nghỉ một ngày."

Nhìn nội thị quỳ bên dưới, Nguyên Duật Diệp không hề tức giận, qua nửa ngày mới phát tay, nói: "Thôi, người lui xuống đi."

"Vậy... Hoàng Thượng có muốn ăn gì không? Nô tài lập tức cho người đi chuẩn bị."

Hắn nghĩ nghĩ, lại lắc đầu: "Không cần."

Trương công công còn muốn nói gì đó nhưng hắn đã nhắm hai mắt, lúc này, thái giám cũng không nói nhiều, chỉ đứng dậy lặng lẽ lui ra ngoài.

Thượng Trang ngồi nghe thanh âm của hắn, tuy có vẻ hơi mệt mỏi nhưng nghỉ ngơi một đêm hẳn đã không còn gì đáng ngại. Nàng mặc dù không hiểu biết nhiều về mị dược, nhưng cũng biết thuốc này làm hại thân thể. Nàng khẽ cắn môi, đứng dậy đi ra ngoài.

Nha đầu Phục Linh tựa vào cột hành lang, tựa hồ đã ngủ. Thượng Trang đi tới nàng ấy cũng không phát hiện, mãi tới khi nàng gọi một tiếng, nha đầu mới "A" lên, vội vàng dụi mắt, đợi nhìn rõ người trước mặt liền lên tiếng: "Tiểu thư."

Thượng Trang kéo tay nàng: "Ta đúng là quên mất người rồi, mau về Cảnh Nhân Cung nghỉ ngơi đi."

Phục Linh lắc đầu, định mở miệng lại thấy Trương công công đi tới, nói với Thượng Trang: "Nương nương hồi cung sao?"

Thượng Trang gật đầu, lên tiếng: "Hoàng Thượng bên này làm phiền công công hầu hạ, cho dù ngài ấy không muốn ăn gì, công công cứ phân phó bên dưới chuẩn bị chút thức ăn thanh đạm đi."

Trương công công cười đáp: "Việc này nô tài sớm đã phân phó xuống, nương nương không cần lo lắng."

Rời khỏi Càn Thừa Cung, Phục Linh ngáp một cái, rồi nhẹ giọng hỏi: "Tiểu thư, hôm qua Hoàng Thượng sao vậy?" Hiện tại bốn phía đều không có người, lòng hiếu kỳ của Phục Linh lập tức nổi lên.

Thượng Trang cũng không có ý định gạt nàng, liền thấp giọng thì thầm bên tai nàng một câu.

Phục Linh "A" lên một tiếng, con mắt đang híp lại giờ phút này cũng mở lớn, con buồn ngủ hoàn toàn bị xua tan. Nàng cắn răng, mở miệng: "Nàng ta thật to gan, dám làm ra chuyện như thế với Hoàng Thượng! Vậy..." Như nhớ tới một chuyện, ánh mắt Phục Linh lập tức khóa chặt Thượng Trang, "Vậy hôm qua Hoàng Thượng và tiểu thư..."

Nha đầu này rốt cuộc vẫn là nữ hài tử, thời điểm nói loại chuyện như vậy đương nhiên sẽ ngượng ngùng, gương mặt nhỏ nhắn cũng đã đỏ lên, câu sau định nói cuối cùng lại thôi.

Thượng Trang cũng bị lời cung nữ nói làm cho quần bách, chỉ là sự tình này, nàng không muốn giải thích, dù sao tới qua bên trong cũng chỉ có mình nàng và Nguyên Duật Diệp, không phải sao?

Trở về Cảnh Nhân Cung, rửa mặt chải chuốt một lần, Thượng Trang chuẩn bị qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu.

Phục Linh vì chuyện trên đường mà tâm thần hơi không tập trung. Thời điểm ra ngoài, Thượng Trang lại muốn để Huyền Chu đi theo, Phục Linh thấy vậy liền cau mày nói: "Tiểu thư, tinh thần của nô tỳ hiện tại rất tốt, không cần nghỉ ngơi." Nghe tiểu thư đề cập tới mị dược, con buồn ngủ lúc trước đã hoàn toàn bị xua tan.

Thượng Trang chỉ cười nói: "Đề người ở lại không phải chỉ vì cho người thời gian nghỉ ngơi, lát nữa, qua Càn Thừa Cung đi. Phục Linh, những thứ người học mấy năm nay, nếu dùng được trên người Hoàng Thượng có thể kiếm được tỷ bạc! Giúp ngài ấy điều trị thân thể, người biết chưa?"

Phục Linh giật mình, sau đó không ngừng gật đầu: "Tiểu thư yên tâm."

Theo Thượng Trang ra ngoài, Huyền Chu cười nói: "Tâm tình nương nương hôm nay hình như rất tốt."

Thượng Trang "Ừ" một tiếng, rồi nói: "Hoàng Thượng..." Nói tới đây, hai má của nàng đã đỏ bừng.

Huyền Chu vội đáp: "Hoàng Thượng sủng ái nương nương, trong nội cung này không ai sánh kịp người."

Thượng Trang khẽ cười, không nói gì thêm.

Hai người qua tới Úc Ninh Cung, quả nhiên không thấy Linh Khuyết.

Nhóm phi tần nhỏ giọng nghị luận chuyện Khánh Hợp Cung bốc cháy tới qua, trên mặt mỗi người đều lộ ra thần sắc hãi hùng. Ai mà không biết Nguyên Duật Diệp từ Khánh Hợp Cung giận dữ trở về Càn Thừa Cung, còn căm tức Linh Khuyết.

Chỉ sợ việc này so với Khánh Hợp Cung bốc cháy còn khiến các nàng vui vẻ hơn.

Hôm nay, Mộ Dung Vân Khương cũng tới, sắc mặt vẫn có chút tái nhợt. Thấy Thượng Trang đi vào, nàng thoáng mỉm cười.

Thượng Trang hành lễ, ánh mắt bất giác dừng trên người Vân Phi, trùng hợp Vân Phi cũng đưa mắt nhìn qua đây, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Chỉ một khắc, Thượng Trang cũng có thể cảm nhận được trong ánh mắt đó là phần nộ cùng không cam lòng xen lẫn.

Nàng lặng lẽ thu hồi ánh mắt, tìm vị trí ngồi xuống.

Lúc này, Niên Tần ở cạnh đột nhiên nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, đêm qua Khánh Hợp Cung bốc cháy, Thục Viện nương nương không sao chứ?"

Thượng Trang liếc nhìn nàng ta, cười hỏi lại: "Vì sao Niên Tần lại hỏi bản cung?"

Nàng ta giật mình, lập tức giải thích: "Thần thiếp nghe nói đêm qua nương nương ngủ lại Càn Thừa Cung, Hoàng Thượng không phải từ Khánh Hợp Cung trở về sao?"

"Bản cung không biết, Hoàng Thượng không nhắc với bản cung."

Thấy nàng có chút không vui, Niên Tần phảng phất như nhớ tới cái gì, vội nói: "Là thần thiếp sơ sót." Hoàng Thượng sao có thể nhắc tới một nữ nhân khác trước mặt nàng?

Hôm nay Thái Hậu tới hơi trễ, Ti Y dìu bà ta ngồi xuống, bà ta mới cau mày mở miệng: "Ai gia đã qua Càn Thừa Cung thăm hỏi Hoàng Thượng, hôm qua Hoàng Thượng cảm nhiễm phong hàn. Vừa rồi ở ngoài ai gia nghe các người nói chuyện bên Khánh Hợp Cung vô cùng hăng say, sao hả, không biết Hoàng Thượng bị bệnh sao?"

Mọi người đều kinh hãi, việc này các nàng thật sự không biết.

Ngược lại, Thượng Trang cảm thấy vô cùng kỳ quái, Thái Hậu sao lại đề bụng như vậy? Còn đi thăm Nguyên Duật Diệp mới trở về. Chỉ là giờ phút này, nàng đương nhiên sẽ không tiến lên hỏi.

Ánh mắt đám phi tần đều dừng trên người Thượng Trang, Thượng Trang chỉ khẽ cười, chưa từng ngược mắt.

Lần này, Mộ Dung Vân Khương là người đầu tiên mở miệng: "Thần thiếp có tội, thần thiếp không biết Hoàng Thượng sinh bệnh, ngược lại còn phải chờ mẫu hậu nhắc nhở."

Thái Hậu khẽ cười: "Mấy ngày trước Hoàng Hậu cũng bị bệnh, nội cung này đúng là không yên ổn, xem ra ai gia phải lên chùa cầu phúc cho Hoàng Thượng mới được."

Lời bà ta nói khiến sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Thượng Trang bất giác ngừng đầu nhìn bà ta, lời Thái Hậu nói, nàng thật sự nghe không ra rốt cuộc là ý tứ gì. Khẽ than một tiếng, kỳ thật nàng cũng không định tìm hiểu.

Rời khỏi Úc Ninh Cung, Thượng Trang nghe Mộ Dung Vân Khương ở sau gọi một tiếng.

Dừng bước quay đầu, nhìn Mộ Dung Vân Khương được Thanh Nhi dìu tới, nàng ấy không hỏi chuyện của Nguyên Duật Diệp, ngược lại chỉ nói: "Nghe ca ca nói Vu Tu Dung đã trở về, bản cung thân thể suy nhược, vốn nên sớm hỏi thăm, chỉ là hiện tại xem ra, Vu Tu Dung tựa hồ không tệ."

Thượng Trang cười nói: "Hôm đó thần thiếp có tội muốn thỉnh an nương nương, nhưng Thừa Tướng lại nói nương nương đã nghỉ ngơi, vì thế mới không vào trong quấy rầy, hại nương nương phải lo lắng."

Mộ Dung Vân Khương đi lên trước vài bước, thở dài: "Thật không ngờ Từ Chiêu Nghi kia dám làm ra chuyện như vậy."

Nhắc tới Từ Chiêu Nghi, trái tim Thượng Trang thoáng động, nàng lại chợt nhớ tới cái người tên Trần Tĩnh kia. Cảm xúc dâng trào, nàng bật thốt lên nói: "Chuyện tình cảm, ai có thể nói rõ? Và lại, người điên cuồng cũng không phải Từ thị."

Lời này khiến Mộ Dung Vân Khương ngẩn ra.

Đúng vậy, tình yêu chính là thứ khó lý giải nhất.

Trước mắt tựa hồ hiện lên gương mặt ai đó, khép nhẹ hai mắt, khoe miệng cong lên ý cười, qua nửa ngày, Mộ Dung Vân Khương mới mở miệng: "Tóm

lại, Vu Dung Dung đúng là mạng lớn."

"Không có Hoàng Thượng, chỉ sợ thần thiếp không trở về được." Thượng Trang ngược mắt nhìn nữ tử trước mặt, hỏi, "Nương nương không qua Càn Thừa Cung thăm Hoàng Thượng sao?"

Mộ Dung Vân Khương mở mắt, lại lắc đầu: "Giờ phút này e là rất nhiều người qua đó, bốn cung vẫn là đợi ít người rồi qua. Vu Tu Dung trở về nghỉ ngơi đi, hôm qua hầu hạ Hoàng Thượng suốt đêm sợ là cũng mệt mỏi rồi." Dứt lời, nàng cùng Thanh Nhi lập tức rời đi.

Thượng Trang theo quy củ hành lễ: "Thần thiếp cung tiễn nương nương."

Đứng lên, rời khỏi Úc Ninh Cung, từ xa nhìn thấy Vân Phi, Thượng Trang không khỏi giật mình. Cũng không biết nàng ta cố ý đi chậm hay vì lý do gì.

Chỉ là, nàng cần gì phải sợ?

Đi nhanh về phía trước, nghe tiếng bước chân phía sau, Vân Phi quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Thượng Trang. Nàng ta mang sắc mặt nặng nề, miễn cưỡng nói: "Còn tưởng Vu Tu Dung phải về sớm để hầu hạ Hoàng Thượng, thật không ngờ Tu Dung lại rảnh rỗi ở đây nói chuyện phiếm với Hoàng Hậu."

Thượng Trang thả tay Huyền Chu, cho nàng ta lui xuống, lúc này mới tiến lên, cười nói: "Lời này nương nương nói sai rồi, Hoàng Thượng có nhiệm phong hàn hay không, e là trong cung này chỉ có nương nương biết rõ."

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Vân Phi lập tức thay đổi.

Nắm chặt khăn lụa trong tay, nàng ta cắn răng, nói: "Bốn cung không biết người nói gì cả."

Sắc mặt Thượng Trang vẫn không thay đổi, chỉ cười yếu ớt: "Nội tâm nương nương hiểu rõ, có điều hôm nay gặp được nương nương, thần thiếp còn phải nói với người một câu 'Đa tạ', nếu không nhờ nương nương, tối qua thần thiếp sao có thể cùng Hoàng Thượng... A, việc này còn không phải nên đa tạ người sao?"

Nàng vốn cho rằng Linh Khuyết hạ mị được, nhưng vì Phục Linh nói nàng ấy thấy Vân Phi chỉ đứng từ xa nhìn, không hề tới gần Càn Thừa Cung. Chỉ cần nhìn thấy Phục Linh đứng ngoài, nàng ta liền biết, Thượng Trang đang ở bên trong.

Mặc dù tức giận nhưng Vân Phi chắc chắn không thể làm được gì, sự tình bản thân chuẩn bị, không ngờ giữa đường lại xuất hiện một "Trịnh Giáo Kim ngáng đường".

Khi này ở Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu, vừa vào bên trong, đối diện với ánh mắt của nàng ta, Thượng Trang càng khẳng định, mị được ở Khánh Hợp Cung là do Vân Phi hạ. Nàng ta đoán Nguyên Duật Diệp nhất định sẽ tức giận rời khỏi Khánh Hợp Cung, sau đó nàng ta sẽ tùy tiện một cái cố qua Càn Thừa Cung thăm hân, chuyện kể tiếp cũng theo đó mà thuận lý thành chương.

Chỉ là nàng ta không ngờ, Thượng Trang đã tới Càn Thừa Cung trước một bước.

Mà Thượng Trang tuy chỉ nói dối, nhưng thời điểm nói được một nửa, hai má đã ửng hồng, bộ dáng này lọt vào mắt Vân Phi càng thêm chói mắt.

Nàng ta thật sự vì nàng ta mà may hi phục!

Suy nghĩ nửa ngày, nàng ta và Linh Thực Viện đều như hai con hề, chỉ có An Lăng Vu nàng mới là người đắc ý nhất!

Nắm chặt hai tay thành nắm, nàng ta không cam lòng! Chỉ là hôm nay, tức giận chỉ có thể ngậm chặt trong miệng, dù sao loại chuyện này ai cũng không dám đứng ra thừa nhận, đây là tội sẽ rơi đầu!

Vân Phi cắn răng: "Sáng sớm Vu Tu Dung không cần tìm bốn cung nói mấy lời không xuôi tay này, bốn cung còn phải qua Càn Thừa Cung thăm Hoàng Thượng, không có thời gian đôi co với người!" Nói xong, nàng ta liền nâng bước đi về phía trước.

Thượng Trang cũng không có ý định đuổi theo, chỉ chậm rãi đi theo phía sau: "Nương nương muốn đi thăm Hoàng Thượng đương nhiên sẽ không có ai ngăn, chỉ là, nương nương dám đi sao?"

Bất giác dừng bước, Vân Phi nghiêng răng: "Người có ý gì?"

"Thần thiếp không có ý gì cả, thần thiếp chỉ muốn nói, muốn người không biết trừ phi mình đừng làm." Dứt lời, không thèm nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng ta, Thượng Trang lập tức rời đi.

Huyền Chu ở sau vội vàng đuổi theo.

Vân Phi cắn chặt môi, mãi tới khi nếm được vị tanh trong miệng, nàng ta mới lên tiếng gọi cung nữ tới, nói nhỏ bên tai một phen. Cung nữ gật đầu lui xuống, Vân Phi vẫn tiếp tục suy nghĩ, Vu Tu Dung làm sao có thể biết rõ việc này?

Có lẽ là vì người nàng ta an bài ở Khánh Hợp Cung không đáng tin! Nếu đã không đáng tin, vậy cũng không cần giữ lại.

Trở về Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang trực tiếp về phòng nghỉ ngơi.

Huyền Chu cau mày hỏi: "Nương nương không qua Càn Thừa Cung sao?"

Thượng Trang lắc đầu: "Giờ phút này qua đó làm gì?" Mộ Dung Vân Khương cũng nói, người qua đó lúc này rất nhiều, nàng cũng không rảnh để đi góp náo nhiệt. Huống hồ nàng biết, Nguyên Duật Diệp căn bản không phải nhiệm phong hàn.

Trở về Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang trực tiếp về phòng nghỉ ngơi.

Huyền Chu cau mày hỏi: "Nương nương không qua Càn Thừa Cung sao?"

Thượng Trang lắc đầu: "Giờ phút này qua đó làm gì?" Mộ Dung Vân Khương cũng đã nói, hiện tại người bên đó rất nhiều, nàng cũng không muốn qua góp náo nhiệt. Huống hồ nàng biết, Nguyên Duật Diệp căn bản không phải nhiệm phong hàn.

Huyền Chu hầu hạ nàng nằm xuống giường nghỉ ngơi, sau đó chậm rãi buông màn trướng xuống, nhẹ nhàng ra ngoài.

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang nhắm hai mắt lại.

Nàng cũng nên nghỉ ngơi một chút, đợi tỉnh dậy qua đó cũng không muộn. Phục Linh hiện đang ở bên kia, chắc có lẽ cũng không gặp chuyện gì.

Thượng Trang trở mình, thở dài một tiếng.

Nữ nhân hậu cung vì tranh sủng thật sự không tiếc bất cứ thủ đoạn, cái gọi là bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp sau, hôm nay nàng coi như đã được chứng kiến.

Như vậy, nghiêm khắc mà nói, Thượng Trang nàng không phải là chim sẻ sao?

Bất giác cười, chỉ là vĩnh viễn sẽ không có ai ngờ tới, Vu Tu Dung Hoàng Thượng sủng ái đến nay vẫn là một thân hoàn bích.

Mặc dù đêm qua hấn trúng mị dược nhưng vẫn một mực không đụng vào nàng.

Chẳng biết tại sao, mỗi lần nghĩ tới chuyện này, lòng nàng lại đau nhói.

Đó không phải đơn giản là cảm động, nhưng rốt cuộc là gì, nhất thời nàng không thể nói rõ.

Thật sự quá mệt, qua một lúc, nàng liền mơ hồ chìm vào giấc.

Thời điểm tỉnh dậy đã là buổi trưa, Thượng Trang xuống giường, vừa định dùng bữa thì thấy Huyền Chu tiến vào, nói: "Nương nương, khi này Ti Y cô nương bên người Thái Hậu tới, nói Thái Hậu truyền người qua Úc Ninh Cung."

Thượng Trang kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Sao không nói sớm?"

Huyền Chu cúi đầu: "Nô tỳ thấy người đang nghỉ ngơi, và lại nhìn Ti Y cô nương trông cũng không phải gấp gáp, cho nên nô tỳ định đợi người tỉnh dậy rồi nói."

Sắc mặt Thượng Trang lập tức thay đổi, vội vàng ra ngoài, Huyền Chu vội vàng theo sau. Thượng Trang thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn không nói gì, hai tay siết chặt khăn lụa, xem ra không có Phục Linh bên cạnh vẫn là không ổn.

Tới Úc Ninh Cung, một mình vào trong, đúng lúc Thái Hậu vừa nghỉ trưa xong. Thấy Thượng Trang đi vào, bà ta lộ vẻ không vui, cười khẩy: "Vu Tu Dung đúng là bận rộn, người ai gia kêu đi trở về đã từ lúc nào, người thì ngược lại, vô cùng thành thoi."

Thời gian lâu như vậy, Thái Hậu đương nhiên tức giận.

Thượng Trang quỳ xuống, cúi đầu: "Thần thiếp có tội, là thần thiếp ngu quên, nhóm cung nhân không dám đánh thức." Giải thích nhiều cũng không có ý nghĩa, chỉ bằng cứ ăn ngay nói thật.

Thái Hậu hừ một tiếng, đỡ tay Ti Y xoay người vào trong.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng đứng dậy đi theo.

Ngồi xuống đệm êm, Thái Hậu mới lạnh giọng mở miệng: "Đừng tưởng ý vào Hoàng Thượng sủng ái liền không coi ai ra gì!"

"Thần thiếp không dám." Thượng Trang cắn môi, lời Huyền Chu nói xem ra có vài thật vài phần giả, hiện tại nhìn thái độ của Thái Hậu là biết.

"An Lăng Vu, người đúng là không thể khiến ai gia yêu thích." Thái Hậu trầm giọng.

"Là lỗi của thần thiếp." Thượng Trang hít một hơi thật sâu, lúc này nàng không cần phải giải thích nhiều, dù sao Thái Hậu vốn đã có thành kiến với nàng, hôm nay chẳng qua chỉ đeo thêm một tội bất kính mà thôi.

Thái Hậu vuốt ve hộ giáp trên tay, trầm giọng: "VẬY thì quý đi, ai gia không cần mạng của ngươi, phạt ngươi mấy lần là được."

"Vâng." Thượng Trang nghe lời quý xuống, đáp, "Được Thái Hậu dạy dỗ là phúc khí của thần thiếp."

Thái Hậu lạnh lùng hừ một tiếng: "Hôm đó ngươi ở trước mặt ai gia vênh váo tự đắc là sự thật."

Thượng Trang giật mình, lúc này mới nhớ tới thời điểm bản thân vừa trở về cung. A, nàng nào dám to gan trước mặt Thái Hậu, chẳng qua là vì Nguyên Duật Diệp, nàng cảm thấy Thái Hậu không nên tăng thêm gánh nặng cho hần mà thôi.

Nàng thấp đầu, không nói nữa.

Thái Hậu lại đột nhiên lên tiếng: "Thật đáng tiếc, hỏa hoạn đêm qua xem ra chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió."

Thượng Trang bất giác nắm chặt hai tay, Thái Hậu gọi nàng tới khẳng định không chỉ để nói những lời đơn giản thế này.

Thái Hậu tiếp tục vòng vo: "Hoàng Thượng sinh bệnh nhưng lại không truyền thái y."

Ổn định tâm thần, Thượng Trang cẩn thận đáp: "Hoàng Thượng sợ Thái Hậu lo lắng, mà bệnh tình cũng không nghiêm trọng, vì thế mới không truyền thái y."

"Hừ, ngươi cũng biết nịnh nọt ai gia sao?"

"Lời thần thiếp nói là sự thật." Nàng tin hôm nay Thái Hậu qua Càn Thừa Cung, Nguyên Duật Diệp đối đãi với bà ta rất khách khí, nàng tin Nguyên Duật Diệp rõ ràng sự lợi hại trong mối quan hệ này.

Thái Hậu đột nhiên im lặng, qua nửa ngày mới mở miệng nói: "Sáng nay nghe nói Hoàng Thượng long thể bất an không thể tảo triều, ai gia mới qua đó." Bà ta đương nhiên vẫn nhớ lời Thượng Trang nói, bà hôm nay là nữ nhân cao quý nhất của hậu cung Tây Chu, mà Hoàng Thượng thì vẫn là Hoàng Thượng.

Đột nhiên bà ta phát hiện, những việc mình đang làm thật sự không có nghĩa lý gì cả.

Bà là Thái Hậu do chính Tiên Hoàng sắc phong, vì vậy, quan hệ giữa cứng nhắc giữa bà ta và Nguyên Duật Diệp đương nhiên không thể công khai. Chỉ là, nếu ngôi vị hoàng đế này đổi thành người khác lên ngôi, bà còn có thể muốn gió được gió, vừng vàng ngôi trên bảo tọa Thái Hậu này sao?

Cho nên, bà mới mà xui quý khiến qua Càn Thừa Cung thăm hần.

A, có lẽ chính bà cũng không tin bà thật sự đã đi.

Nói cho cùng, tất cả đều là vấn đề lợi ích.

Bà già rồi, bà biết hiện tại nên làm gì để duy trì lợi ích của mình.

Ánh mắt dừng trên nữ tử quý trước mặt, nàng vẫn giữ bộ dáng khiêm tốn như ngày nào, không biết vì sao, giờ khắc này, Thái Hậu lại nhớ tới Tiên Hoàng, đột nhiên cười nói: "Thì ra Hoàng Thượng sớm đã muốn đem ngươi gả cho Hoàng Thượng." Cho nên ngày đó Nguyên Duật Diệp bị thương, ông ta mới để nàng ở lại Thành Vương phủ hầu hạ.

Tới bây giờ bà mới phát hiện, nàng xác thật là nữ tử hiếm có.

Mà bà khi đó chỉ biết liều mạng muốn Tiên Hoàng ban hôn Mộ Dung Vân Khương cho nhi tử của mình, lại không ngờ tới hôm nay, cả hai đều trở thành phi tử của Nguyên Duật Diệp.

Thượng Trang không khỏi chấn động, cũng không biết vì sao, giờ khắc này, nàng lại cảm thấy bình thường trở lại, một chuyện cũng không muốn giấu diếm.

Ngẩng đầu nhìn Thái Hậu, nàng khẽ cười, mở miệng: "Thái Hậu hiểu lầm rồi, kh đó Tiên Hoàng muốn ban thần thiếp cho Thái Tử điện hạ."

Ngón tay vuốt ve hộ giáp lập tức cứng lại, Thái Hậu không tin mà nhìn nữ tử trước mặt. Nàng nói cái gì? Tiên Hoàng muốn ban nàng cho Thái Tử?

Nhớ tới Nguyên Duật Phong, khỏe mắt Thái Hậu nổi lên một tầng nước, bà ta ngẩng cao đầu, nhưng nước mắt vẫn nhịn không được mà rơi ra. Nỗi đau mất con, cả đời này có lẽ bà không thể quên được.

Phải, đúng như nữ tử này nói, sau khi hỏi Ti Y, bà không còn nghi ngờ Nguyên Duật Diệp nữa. Thời điểm đó mọi thứ hỗn loạn, ai cũng không dám cá cược mạng sống của mình như vậy.

Thái Hậu cười tự giễu, trời cao đối với nhi tử thật không công bằng. Bà bắt đầu tin, có một số việc bản thân bắt buộc phải cam chịu.

Thượng Trang thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn nặt đất, thấp giọng: "Thần thiếp thay Hoàng Thượng tạ Thái Hậu hôm nay đã qua Càn Thừa Cung thăm

ngài ấy."

Đưa tay lau nước đọng trên khóe mắt, thanh âm của Thái Hậu vẫn lạnh như trước: "Người đừng tưởng như vậy ai gia liền thay đổi cách nhìn về người."

Thượng Trang vẫn cúi đầu, nhẹ giọng: "Thần thiếp không dám."

Thái Hậu đứng dậy, đưa lưng về phía nàng, phát tay: "Ra ngoài đi."

Thượng Trang thở phào nhẹ nhõm: "Thần thiếp cáo lui."

Đứng lên lui xuống, ở bên ngoài, Ti Y lo lắng nhìn nàng, thấy nàng bình an vô sự bước ra mới thấy yên lòng.

"Nương nương." Huyền Chu tiến lên, gọi.

Thượng Trang chỉ liếc nhìn nàng ta một cái, cau mày: "Bỏ cung qua Càn Thừa Cung, bên đó đã có Phục Linh hầu hạ, người về Cảnh Nhân Cung đi."

Huyền Chu thoáng chần chờ, cuối cùng chỉ đành gật đầu.

Lên kiêu, giờ phút này Thượng Trang không rảnh suy nghĩ sự tình của Huyền Chu, chỉ khép nhẹ hai mắt tựa ra đệm êm phía sau, trong đầu lướt qua những lời Thái Hậu vừa nói, khóe miệng nhin không được mà cong lên ý cười.

Lời Thái Hậu nói đa phần nàng nghe không hiểu, nhưng có một điểm nàng vô cùng rõ ràng, đó là chuyện tốt.

Nếu đã như vậy, nàng liền yên tâm

Duỗi tay xoa xoa đầu gối có chút đau nhức, giờ phút này nội tâm nàng lại vô cùng cao hứng.

Trương công công đứng hầu bên ngoài Càn Thừa Cung, thấy Thượng Trang qua, hẩn tựa hồ vô cùng phấn khích, vội vàng tiến lên chào đón: "Nương nương tới rồi."

Thượng Trang cau mày hỏi: "Nội cung của Hoàng Thượng có người sao?"

"Không có, Hoàng Thượng nghỉ ngơi, không có bất cứ ai quấy rầy, tất cả chủ tử đều đã hồi cung."

"Vậy..."

Thượng Trang vừa định hỏi tiếp, Trương công công ở cạnh đã khom người: "Nương nương, thỉnh vào trong."

Lời tới bên môi chỉ có thể nuốt xuống, Thượng Trang nâng bước đi vào.

Vào trong liền thấy Nguyên Duật Diệp ngồi bên giường nói chuyện với Phục Linh, trông bộ dáng hai người hàn huyên vô cùng vui vẻ. Phục Linh thấy nàng đi vào, liền vội đứng dậy: "Tiểu thư tới rồi!"

Thượng Trang tiến lên hành lễ, nhìn thần sắc hẩn lúc này liền biết hẩn đã không sao.

Hẩn duỗi tay kéo nàng qua, khẽ cười: "Cung nữ này của nàng đúng là thâm tàng bất lộ."

Thượng Trang cười cười: "Hoàng Thượng không chịu truyền thái y, ta chỉ có thể kêu nha đầu này tới." Kỳ thật nàng cũng không biết y thuật của Phục Linh thế nào, chỉ là nhìn thần sắc của Nguyên Duật Diệp, hẩn là mọi thứ đều mỹ mãn.

Hẩn tựa hồ có chút xấu hổ, khẽ ho một tiếng: "Chi bằng nàng tặng cung nữ này cho ta, sau này để nàng ấy ở lại Càn Thừa Cung hầu hạ được không?"

Phục Linh kinh hãi, nhìn Thượng Trang cau mày đáp: "Trong cung Hoàng Thượng nhiều cung nữ như vậy, tội gì phải đoạt một nha đầu bên người của ta." Nàng vẫn còn nhớ, khi đó hẩn muốn giành Phục Linh, còn ép nàng quỳ trong đình thật lâu, hiện tại nhớ lại, chuyện đó cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Hẩn cuối cùng cũng nở nụ cười, ánh mắt thoáng nhìn qua Phục Linh: "Có được nha đầu bảo bối này, ta còn sợ nàng không qua Càn Thừa Cung sao?"

Thượng Trang không khỏi giật mình, không ngờ hẩn lại có tâm tư như vậy. Nàng thở dài, nhẹ giọng: "Hoàng Thượng đã có khí lực đùa giỡn, xem ra là không có việc gì rồi."

"Có việc." Hẩn cười nói, "Ta phát hiện bên trong Cảnh Nhân Cung của nàng có bảo bối khiến ta ngày ngày thương nhớ, hẩn không thể đưa toàn bộ Cảnh Nhân cung tới đây."

Hẩn vừa dứt lời, Phục Linh liền nhin không được mà cười theo.

Thượng Trang cũng cười, để mặc hẩn ôm mình trong lòng.

Một khắc rời khỏi Khánh Hợp Cung, một chữ hẩn cũng không nhắc tới Linh Khuyết, nàng biết không phải hẩn đã quên, chỉ là tận lực không muốn đề

cập, mà nàng cũng không muốn nhắc tới.

Ở trong vòng tay ấm áp của hắn, Thượng Trang bắt giạt giạt mình, lúc này lại nghe Phục Linh lên tiếng: "Hoàng

Đụng chạm lấy thân thể của hắn, có chút cảm thấy ấm áp. Có chút giạt mình mà nhìn hắn, nghe Phục Linh nói: "Hoàng Thượng nhớ ngâm nước nóng để đừng cảm nhiễm phong hàn."

Đúng vậy, thời tiết thế này lại ngâm mình trong nước lạnh, không sinh bệnh đã là may mắn lắm rồi.

Thượng Trang cẩn thận nhìn hắn, đang định mở miệng thì Trương công công đã hấp tấp chạy vào, bẩm báo: "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương tới." Nếu là phi tần khác hắn đã trực tiếp cự tuyệt, nhưng Hoàng Hậu dù sao vẫn là Hoàng Hậu, hắn đương nhiên không dám.

Thượng Trang vội vàng đứng dậy: "Ta về trước đây."

"Vu Nhi." Hắn gọi nàng một tiếng, thấy nàng quay đầu nhìn, hắn chỉ cười cười, lắc đầu nói, "Đi đi."

Cùng Phục Linh nghiêng người đứng cạnh bình phong một lát, đợi Mộ Dung Vân Khương tiến vào, Thượng Trang mới đi ra. Kỳ thật cũng không có gì cần phải tránh mặt, chỉ đơn giản là nàng không muốn gặp nàng ấy mà thôi.

Thời điểm đi xuống bậc thang, Trương công công ở sau đuổi theo, gọi: "Nương nương xin dừng bước."

Quay đầu lại, thấy Trương công thờ hồn hèn chạy tới đây, mở miệng: "Tin tức bên Khánh Hợp Cung truyền tới nói Thục Viện nương nương nháo nhào muốn gặp Hoàng Thượng. Người cũng thấy đấy, Hoàng Thượng không muốn gặp Thục Viện nương nương."

"Hoàng Thượng không muốn gặp có liên quan gì tới nương nương nhà ta?" Phục Linh tức giận hỏi.

"Phục Linh!" Thượng Trang quát lớn một tiếng, sau đó ra hiệu ý bảo Trương công công tiếp tục.

"Sự tình đêm qua chỉ có một mình nương nương biết rõ, nô tài thật sự không biết tìm ai, chỉ có thể nói với nương nương, người của Khánh Hợp Cung qua đây đã năm lần rồi. Người cũng biết đấy, nô tài sợ Thục Viện nương nương lại làm ra chuyện gì không hay. Hoàng Thượng hiện đang tức giận, không muốn gặp Thục Viện nương nương, sợ là tới lúc đó xảy ra chuyện lại không trở tay kịp..." Trương công công nói chuyện vô cùng thành khẩn.

Nguyên Duật Diệp tức giận, nội tâm Thượng Trang cũng vô cùng phần nộ. Linh Khuyết, để nàng đi gặp.

Thượng Trang lên tiếng: "Bỏn cung biết rồi, bỏn cung sẽ qua Khánh Hợp Cung."

"Tiểu thư!" Phục Linh nhú mày.

Thượng Trang chỉ cười cười, ý bảo không sao.

.....

Khánh Hợp Cung vô cùng an tĩnh, Linh Khuyết ở trong cũng không khóc nháo nhào như tưởng tượng.

Chỉ là thời điểm vừa tới cửa, các nàng liền nghe tiếng cung nữ bên người Linh Khuyết thì thầm với nhau, nghe nói là sợ chủ tử xảy ra chuyện, tới lúc đó chính mình phải đền mạng. Thượng Trang nghe xong không khỏi kinh ngạc, nhưng nàng không hề nhiều lời, chỉ dẫn theo Phục Linh nâng bước vào trong.

Thị vệ bên ngoài giúp nàng mở cửa, thiên điện Khánh Hợp Cung lúc này vô cùng ôn hòa, chỉ sợ có Linh Khuyết ở đây, nơi này không còn an tĩnh như thế.

Ánh mắt dừng trên bàn, nơi đó vẫn còn đặt một cái ly, có lẽ là ly đêm qua Nguyên Duật Diệp uống trà.

Nâng bước vào trong, nhẹ nhàng phất rèm, nàng mới nhìn thấy nữ tử cuộn tròn thân mình ngồi bên mép giường.

Nghe tiếng bước chân, Linh Khuyết ngước mắt, đợi thấy rõ người trước mặt, nụ cười trên môi lập tức biến mất, lạnh giọng: "Người tới làm gì?"

Phục Linh vốn không muốn tiểu thư nhà mình tới, giờ phút này gặp Linh Khuyết có thái độ này, lửa giận lại dâng lên.

Thượng Trang thả tay nàng ra, một mình đi qua, mở miệng: "Ta cũng không tới, chỉ là không thể không tới."

Linh Khuyết cắn răng, lớn tiếng: "Người ra ngoài, ta muốn gặp Hoàng Thượng! Người gọi Hoàng Thượng tới đây, ta muốn gặp ngài ấy!"

"Người làm nhiều chuyện tốt như vậy, người cho rằng Hoàng Thượng còn muốn gặp người sao?"

Linh Khuyết bị làm cho sững sờ, lập tức phản bác: "Người tới giáo huấn ta sao? Dựa vào cái gì?" Nữ tử ngẩng đầu trừng mắt nhìn nàng.

Lại không ngờ, Thượng Trang tiến nhanh về phía trước, đưa tay tát xuống một cái bạt tai. Đừng nói Linh Khuyết, ngay cả Phục Linh cũng giạt nảy mình, tiểu thư nhà nàng từ khi nào... Từ khi nào biết ra tay đánh người vậy? Nàng há miệng, bộ dáng không thể tin được.

Linh Khuyết không phản ứng kịp, ngày thường, mặc kệ bị nàng châm chọc thế nào, Thượng Trang cũng chưa từng có phản ứng như ngày hôm nay.

Lần đầu tiên động thủ nóng người, lòng bàn tay đương nhiên nóng rất, Thượng Trang lặng lẽ thu tay về, cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, trầm giọng: "Ngoại trừ gây thêm phiền toái cho Hoàng Thượng, ngươi còn có thể làm gì? Phóng hỏa dụ ngài ấy tới đây cũng không sao, ngươi còn dám cho ngài ấy uống gì đó, trong lòng ngươi tự hiểu!" Kỳ thật Thượng Trang vô cùng rõ ràng, chuyện mị được và Linh Khuyết không có liên quan, chỉ là nàng không ngờ Linh Khuyết lại đơn thuần, dễ dàng để người khác lợi dụng như vậy. Nàng muốn nhân này nhân cơ hội mà nghiêm túc nói chuyện, để nàng ấy biết rõ chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên động tới.

"Ngươi nói vậy!" Linh Khuyết hét lớn, "Ta không cho Hoàng Thượng uống gì cả!"

Thượng Trang trầm giọng: "Hoàng Thượng trúng mị được trong Khánh Hợp Cung, chẳng lẽ ngài ấy oan uổng người sao?"

Bên tai Linh Khuyết ơng ơng lên, mị được!

Nhớ lại đêm qua, thời điểm hấn tức giận rồi đi, thì ra đúng là cho rằng...

Không, không, Linh Khuyết liều mạng lắc đầu, nàng không làm, nàng không làm gì cả!

Hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Thượng Trang, giọng nàng run rẩy: "Hoàng Thượng không tin ta?" Nếu tin nàng thì tại sao lâu như vậy mà vẫn chưa có tin tức? Nàng sai người qua Càn Thừa Cung mấy lần, bên đó đều nói Hoàng Thượng không muốn gặp nàng.

Nghĩ như vậy, thân thể nhịn không được mà run rẩy.

Thượng Trang không muốn tiếp tục nhìn bộ dáng này của nàng ấy, chỉ xoay người rồi nói: "Ngày thường Hoàng Thượng đối đãi với người thế nào, trong lòng ngươi vô cùng rõ ràng. Cái gì nên làm cái gì không nên là, ta nghĩ ngươi cũng biết, ngươi vốn không phải kẻ đánh mất lý trí như vậy!" Trước là chuyện của tàng hoa hồng, sau lại xảy ra nhiều chuyện như thế.

Linh Khuyết tựa hồ chấn động, đúng vậy, lúc này, nàng thật sự mất hết lý trí rồi.

Nhưng, nàng chỉ muốn hấn quan tâm mình, muốn hấn tới Khánh Hợp Cung, nàng nào ngờ rằng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hiện tại, hấn hoài nghi nàng, cho rằng nàng chỉ là một nữ tử hèn hạ...

Nước mắt không chế không được mà rơi ra, Linh Khuyết nức nở: "Để ta gặp Hoàng Thượng, ta muốn giải thích với ngài ấy, ngài ấy sẽ tin tưởng ta." Chuyện tàng hoa hồng, hấn chưa từng hỏi nàng, cũng nói tin tưởng nàng, chỉ là lần này...

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, trầm giọng: "Hoàng Thượng sẽ không gặp ngươi."

"Không, ngươi để ta gặp Hoàng Thượng, ta nhất định phải gặp Hoàng Thượng, ta muốn giải thích với ngài ấy!"

Phục Linh chán ghét nhìn nữ tử ngồi trên giường, cắn răng: "Nurong nurong, người từ bỏ hi vọng đi. Người của Khánh Hợp Cung qua đó, Hoàng Thượng ngay cả gặp cũng không muốn, liên tục tiếp cự tuyệt." Trương công công không bẩm báo, Nguyên Duật Diệp đương nhiên chưa gặp được người.

Thanh âm của Linh Khuyết nhịn không được mà phát run: "Không, không đâu, sẽ không đâu..."

Thượng Trang trừng mắt liếc Phục Linh một cái, mở miệng: "Hôm nay ta tới là muốn nói cho ngươi biết, ngươi chỉ cần an phận ở đây, có lẽ sẽ có một ngày Hoàng Thượng suy nghĩ thông suốt rồi tha thứ cho ngươi, cho nên trước đó đừng nháo nhào nữa." Nàng vẫn còn nhớ chuyện Nguyên Duật Diệp muốn đề Linh Khuyết xuất cung, cho nên trước khi ra ngoài, nàng ấy không thể xảy ra chuyện, nếu không, e rằng ngay cả Nguyên Duật Diệp cũng không thể bảo vệ được nàng ấy.

Lời cũng đã nói xong, Thượng Trang xoay người, nâng bước ra ngoài.

Trong nháy mắt, Linh Khuyết trở nên ngây dại, tính tình Nguyên Duật Diệp nàng vô cùng rõ ràng, một khi hấn đã nhận định, cho dù là ai cũng rất khó thay đổi. Không nhắc tới mị được, chuyện phóng hỏa đúng là nàng làm, như thế, nàng còn cách nào giải thích mị được kia đây?

Chỉ là, muốn nàng đợi, nàng phải đợi đến khi nào?

Bỗng nhiên ngược mắt nhìn bóng lưng nữ tử trước mặt, Linh Khuyết đứng dậy, cắn răng tiến lên.

Cảm nhận được phía sau có người xông lên, Phục Linh kinh hãi, vừa quay đầu đã thấy Linh Khuyết níu giữ ống tay áo Thượng Trang lại.

Thượng Trang cũng cả kinh, chưa kịp phản ứng đã nghe Linh Khuyết khóc lóc: "Đừng đi, tỷ, hiện tại chỉ có tỷ mới có thể giúp muội! Chỉ có tỷ mới giúp được Diệp Trang thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 15: Ly tán

Thượng Trang căng lớn hai mắt nhìn nữ tử bên dưới, nàng ấy nói cái gì?

Nàng ấy nói... Diệc Trang?

Nàng ấy gọi nàng là... Tỷ?

Chẳng biết tại sao, giờ khắc này, nàng bỗng nhiên rút tay trở về, ánh mắt nhìn Linh Khuyết trở nên sắc bén, run rẩy đôi môi, mở miệng: "Linh Thục Viện không được nói lung tung!"

Vương phi của Nguyên Chính Hoàn không phải Diệc Trang, Linh Khuyết nàng ấy sao có thể là Diệc Trang được?

Khi đó ở Thành Vương phủ, nàng cho Linh Khuyết xem miếng ngọc bội của mình nhưng nàng ấy lại một mực phủ nhận. Thời điểm đó, nàng thậm chí còn có loại cảm giác mãnh liệt, cảm thấy nàng ấy chính là muội muội thất lạc nhiều năm của mình.

Mãi tới khi nàng ấy nói chưa từng nhìn thấy miếng ngọc bội đó, trái tim Thượng Trang một mặt thả lỏng, một mặt lại thất vọng.

Khi đó nếu nàng ấy thừa nhận, nàng sẽ không làm như vậy. Hiện tại, nàng ấy lại nói mình là Thượng Trang, cái này khiến nàng phải xử sự thế nào?

Linh Khuyết chậm rãi đưa tay lấy ra miếng ngọc bội đã làm bạn bên mình suốt mười bốn năm qua. Nàng ngược mắt nhìn Thượng Trang, nhỏ giọng: "Vật này, đã đủ chưa?"

Thượng Trang nhú mày, bất giác lui về sau nửa bước: "Đây là ngọc bội ta đưa cho ngươi, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?"

Linh Khuyết cười chán nản, nàng xoay người đi tới bên giường, lục lọi dưới gối một phen. Thời điểm quay đầu lại, Thượng Trang thấy rõ trong tay nàng có thêm một miếng ngọc bội.

Cùng ngọc bội đeo trên người Linh Khuyết giống nhau như đúc!

Đây là...

Thượng Trang hoảng sợ căng lớn hai mắt nhìn hai miếng ngọc bội.

Phục Linh không rõ rốt cuộc đã có chuyện gì, nhưng nhìn sắc mặt tiểu thư nhà mình thay đổi, nàng cũng biết trước mắt không phải chuyện tốt gì. Định mở miệng hỏi, nhưng cuối cùng một câu nàng cũng không thể nói ra.

Thượng Trang không tự chủ mà đi lên trước mấy bước, bối rối lắc đầu: "Không... Không thể nào."

Linh Khuyết cúi đầu nhìn ngọc bội đeo trên cổ, mở miệng: "Tỷ chỉ gửi ngọc bội ở chỗ của muội, thử hỏi nếu không phải đồ của mình, muội sao phải đeo trên cổ?"

Thượng Trang không khỏi nghẹn lời.

Ngày đó thời điểm ngọc bội rơi ra, nàng cho rằng đó là ngọc bội của mình, không hề nghĩ nhiều. Giờ phút này nghĩ lại, lời Linh Khuyết nói không phải không có lý, ai lại đem đồ người khác gửi đeo trên người chứ?

Vì vậy, ngọc bội khi đó Thái Hậu thấy vốn là đồ của Linh Khuyết, không phải của nàng!

Đột nhiên nhớ tới thời điểm An Lăng Vu tới, khi đó, Linh Khuyết có đứng từ xa mà nhìn, bởi vì chỉ có mình nàng biết rõ sự thật. Thời điểm nghe tới cái tên "Diệc Trang", nàng ấy sẽ theo bản năng mà tới để xem rốt cuộc nữ tử đó là người thế nào.

Thậm chí, thời điểm các nàng gặp gỡ, nàng ấy còn nói, nàng ấy thích nàng.

Tất cả, cuối cùng cũng có lời giải thích.

Thượng Trang nhin không được mà loạng choạng một cái, chuyện như vậy tới quá đột ngột, mỗi ngày nàng đều nhớ tới thân muội muội của mình, nhưng lại không ngờ đó là Linh Khuyết!

"Tiểu thư." Phục Linh vội duỗi tay đỡ nàng, lo lắng gọi một tiếng, lúc này, thân thể nàng đã run rẩy không thôi.

Thượng Trang khẽ gạt tay cung nữ ra, nói: "Ra ngoài đi."

"Tiểu thư!" Hiện tại kêu nàng ra ngoài, nàng sao có thể an tâm?

Thượng Trang trầm giọng: "Ra ngoài!"

Phục Linh cắn răng, trừng mắt nhìn Linh Khuyết một cái, không cam lòng mà xoay người rời đi.

Nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, Thượng Trang hỏi: "Vì sao khi đó không nói?" Nếu khi đó nàng ấy thừa nhận, sự tình có lẽ sẽ không biến thành như vậy.

Linh Khuyết nao nao, cắn môi, qua nửa ngày mới thấp giọng trả lời: "Tỷ kêu muội nói thế nào? Người muội yêu lại thích tỷ tỷ của mình! Khi đó muội không muốn bị tình thân áp lực, cho nên mới cắn răng không nhận, chỉ vì muội nghĩ, nếu tỷ không biết chúng ta là thân tỷ muội, như vậy chúng ta có thể công bằng cạnh tranh một lần!" Chỉ là hôm nay nàng mới biết, có rất nhiều chuyện không hề đơn giản như suy nghĩ của bản thân.

Thượng Trang bất giác cười lạnh, công bằng cạnh tranh?

A, nàng sẽ không quên, khi đó nàng ấy còn cực lực muốn tác hợp nàng và Nguyên Chính Hoàn, lúc đó nàng ấy làm sao cho nàng cơ hội tiếp cận Nguyên Duật Diệp?

Thoáng chần chờ, cuối cùng Thượng Trang cũng tiến lên giật lấy ngọc bội trong tay của nàng, cắn răng xoay người, nói: "Ta sẽ không tin." Nàng thà không tin sự thật này! Nàng thà cho rằng muội muội của mình đã chết!

"Tỷ..." Linh Khuyết thấp giọng gọi.

"Đừng gọi ta là tỷ!" Thời điểm nói câu này, nàng không biết bản thân tới tột cùng đã lấy dũng khí từ đâu. Đưa lưng về phía nàng ấy, nước mắt nhịn không được mà theo gò má chảy xuống, muội muội nàng tìm mười năm, muội muội nàng nhớ mười năm lại dùng cách này lừa gạt nàng!

Nàng không muốn tha thứ, nhưng bất giác lại cảm thấy chính mình tàn nhẫn.

Đây là người thân duy nhất của nàng, chẳng lẽ nàng thật sự tàn nhẫn vứt bỏ nàng ấy hay sao?

Nhìn sống lưng nàng run lên, Linh Khuyết thấp giọng: "Hôm đó, muội và tỷ ra ngoài chơi, lúc trở về, cha mẹ đều bị đạo tặc giết chết. Từ đó về sau, chúng ta trở thành cô nhi, sau này..."

"Đừng nói nữa!" Thượng Trang mở miệng cắt ngang.

Linh Khuyết biết rõ nàng ấy là Diệp Trang, trên người cũng có miếng ngọc bội tương tự nàng, chỉ là, nàng ấy không chịu thừa nhận.

Nếu là lúc trước, nàng chắc chắn vô cùng cao hứng. Nhưng bây giờ...

Thượng Trang bỗng nhiên ngừng ra, tại sao lại là trước kia? Hiện tại rốt cuộc đã thay đổi cái gì?

Đưa tay xoa ngực, nàng thật khó chịu.

Linh Khuyết bất lực ngã ngồi bên mép giường, cười tự giễu: "Nếu khi đó, tỷ đi theo Vương gia, thật tốt..." Ai lại ngờ rằng tạo hóa trêu người như thế?

Đầu ngón tay run lên, Thượng Trang cười khổ: "Người cho rằng khi đó ta đi được sao?" Nguyên Duật Diệp ban cho y rượu tình hoa, nàng đi theo y, đây không phải là muốn mạng của y ư? Cho dù y tình nguyện, nàng sao có thể nhẫn tâm nhìn y thống khổ?

Nắm chặt chăn đệm trên giường, giờ phút này, sợ là không ai thống hận Linh Khuyết hơn chính bản thân nàng. Thượng Trang không biết, tình hoa đó là tự tay nàng mang tới.

Là tự tay nàng chặt đứt cơ hội xuất cung của nàng ấy!

Cũng là nàng tự tay giữ nàng ấy ở lại bên cạnh Nguyên Duật Diệp!

A, cắn chặt răng, hôm nay, cho dù nàng hối hận tới chết thì có thể có biện pháp gì?

Những lời này, nàng không dám nói ra, nói rồi, chỉ sợ nàng ấy sẽ càng hận nàng.

"Vậy tỷ còn yêu Vương gia không?" Run giọng hỏi, nàng chỉ muốn biết một câu trả lời.

Hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí xoay người, Thượng Trang gằn từng chữ: "Hiện tại ta là Tu Dung của Hoàng Thượng." Nàng vĩnh viễn khi nhớ thời khắc ở trong sơn động đó, Nguyên Chính Hoàn đã nói với nàng: Nuông nấng, xin tự trọng.

Nàng vì y mà ở lại bên cạnh Nguyên Duật Diệp, lại không ngờ được Nguyên Duật Diệp chân thành đối đãi, hôm nay, nàng còn có thể muốn thế nào?

"Nhưng tỷ không yêu Hoàng Thượng!" Linh Khuyết cuối cùng cũng khóc lên.

Thượng Trang ngừng ra, vậy sao? Nàng thật sự không yêu hắn?

Vậy thì tại sao thấy hấn bị thương, thấy hấn khó chịu, nàng lại đau lòng như vậy?

Nhìn bộ dáng này của Linh Khuyết, không thể nghi ngờ, nàng ấy yêu hấn, hơn nữa còn yêu vô cùng sâu đậm.

Nữ tử bên giường đứng dậy, quỳ gối trước mặt Thượng Trang, mở miệng: "Tỷ có thể không nhận muối, hôm nay muối cũng đã biết, cho dù có tranh giành muối cũng không thắng được tỷ, nhưng hiện tại chỉ có tỷ mới có thể giúp muối, giúp muối giải thích với Hoàng Thượng, nói chuyện đó không phải muối làm được không? Chỉ cần tỷ nói, ngài ấy sẽ tin, nhất định sẽ tin." Hấn là người kiêu ngạo, cho rằng nàng hạ mị được nên mới tức giận không tới gặp nàng, chỉ cần giải thích, sự tình sẽ không sao nữa.

Thượng Trang chỉ nhìn chằm chằm nữ tử quỳ bên dưới, không nói chuyện.

"Tỷ tỷ, phải thế nào tỷ mới có thể giúp muối?" Linh Khuyết nức nở.

Thượng Trang không trả lời, chỉ hỏi: "Người có biết vì sao ta lại tình nguyện tiến cung không?"

Câu hỏi của nàng khiến Linh Khuyết không khỏi giật mình.

"Đó là vì ta cầu xin An Lăng lão gia giúp ta đi tìm muối muối, ông ấy còn hứa, đợi tới khi tìm được Diệc Trang, ông ấy sẽ đối xử với muối ấy như An Lăng tiểu thư. Thâm cung chẳng qua là nơi ăn thịt người, từ đầu tới cuối ta đều không nguyện ý thay thế tiểu thư vào cung, nhưng để đổi lấy hạnh phúc cho Diệc Trang, cho dù làm gì, ta cũng nguyện ý!"

Linh Khuyết cuối cùng cũng rung động thật rồi, nàng ấy duỗi tay nắm chặt tay nàng, hét lớn: "Tỷ không muốn ở trong cung, muối có thể giúp tỷ ra ngoài."

Nàng liền nuốt không trôi: "Tỷ tỷ, phải như thế nào, người mới có thể giúp ta?" Có lẽ giờ khắc này, nàng cũng cảm thấy khinh thường chính bản thân mình, nhưng thời điểm nghe tỷ tỷ nói không nguyện ý bước vào thâm cung này, nội tâm lại vô cùng cao hứng.

"Ra ngoài? Ra ngoài thế nào?" Từng câu từng chữ trên khế ước kia Thượng Trang vẫn còn nhớ rõ ràng.

Linh Khuyết hỏi lại: "Sao lại không thể? Trừ phi... Trừ phi tỷ không muốn ra ngoài." Đây cũng là chuyện nàng sợ nghe nhất.

Gạt tay nữ tử ra, Thượng Trang hít một hơi thật sâu, cắn răng mở miệng: "Đúng, chính ta không muốn ra ngoài nữa."

Chuyện của Nguyên Chính Hoàn, còn cả khế ước giữa nàng và Nguyên Duật Diệp, nàng không muốn để người khác biết.

"Vậy muối phải làm sao bây giờ?"

Làm sao...

A, tỷ muối cùng chung một chồng, còn có thể kêu nàng phải làm sao?

Nội tâm thật sự rất loạn, nàng thật sự không biết tại sao sự tình lại đi tới cục diện thế này.

Thấy nàng không nói chuyện, Linh Khuyết bắt đầu hoảng loạn, vội vàng cầu xin: "Muối chỉ muốn... Chỉ muốn gặp ngài ấy, chẳng qua là chuyện nhỏ nhoi, tỷ cũng không nguyện ý giúp muối sao? Chỉ vì khi trước muối không thừa nhận, tỷ mới không chịu tha thứ cho muối sao?"

Thượng Trang lắc đầu, vẫn là lắc đầu.

Linh Khuyết sao có thể rõ?

Trong khoảng thời gian nàng ấy không chịu thừa nhận mình là Diệc Trang đã xảy ra bao nhiêu chuyện, thay đổi bao nhiêu người, nàng ấy sao có thể rõ?

Xoay người muốn đi, thân thể lại bị Linh Khuyết giữ lại, khóc lóc: "Không có ngài ấy, muối sẽ không sống nổi!"

Dùng tính mạng của mình để áp chế nàng...

Vì sao cuộc đời này nàng luôn bị kiểm hãm như vậy? Trước là Nguyên Chính Hoàn, hiện tại là thân muối muối...

Thượng Trang xoay người, thanh âm lộ rõ bi thương: "Lúc trước ta đã nói, người đừng làm cái chức Thục Viện này, là người không nói rõ miếng ngọc bội đó..." Lời này khiến chính nàng cũng phải ngẩn ra.

Khi đó, nàng chỉ cho rằng ngọc bội vốn của nàng, mà hiện tại...

Thứ bị Thái Hậu nhìn thấy đích thực là ngọc bội của Linh Khuyết. Mà Thái Hậu lại nói ngọc bội kia là đồ của hoàng thất Lê Quốc, như vậy nàng và muối muối...

Linh Khuyết tựa hồ đoán được suy nghĩ của nàng, lập tức ngược mắt: "Tỷ cho rằng trong chúng ta có một người là công chúa Lê Quốc sao? Không thể nào, việc này sao có thể?"

Bị nói trúng tâm sự, Thượng Trang nao nao, không khỏi cười yếu ớt. Đúng vậy, sao có thể, các nàng là tỷ muội, nàng thà tin rằng ngọc bội này là do cha lấy được từ tay người khác.

Nắm chặt ngọc bội trong tay, nàng hít một hơi thật sâu, nói: "Ta muốn chính miệng người nói với Hoàng Thượng, ngọc bội đó không phải của người."

Linh Khuyết kinh hãi, bật thốt lên: "Nhưng nó rõ ràng là của muội."

"Nói là người nhặt được!" Chỉ cần nàng ấy không phải công chúa, Thái Hậu liền không có lý do làm khó nàng ấy.

"Không!" Linh Khuyết liều mạng lắc đầu, nàng dựa vào thân phận công chúa Lê Quốc mới được làm phi tử của hân, hiện tại nói không phải, hân nhất định sẽ hận nàng.

"Linh Khuyết..."

Linh Khuyết cắt ngang lời nàng: "Có phải... Trong lòng tỷ chưa bao giờ thừa nhận muội là muội muội của tỷ, đúng không?"

Thượng Trang bị câu hỏi này làm cho giật mình, lại nghe nàng ấy nói tiếp: "Nếu tỷ nhận muội, tỷ sao có thể nhẫn tâm không giúp muội như vậy?"

Thượng Trang cắn răng, nàng làm vậy chẳng lẽ không phải vì nàng ấy sao?

Ở hậu cung này, nàng ấy không được sủng ái, xung quanh lại nhiều kẻ địch như vậy, với chút tâm tư này, nàng ấy thật sự muốn chết sao?

Đang định trả lời, Linh Khuyết đã buông tay, quay đầu, nói: "Nếu đã vậy, tỷ tỷ đi, chuyện hôm nay coi như muội chưa từng nói. Từ nay về sau, tỷ vẫn là An Lăng Vu, muội vẫn là Linh Khuyết."

Thượng Trang ngây ra một hồi, nàng ấy thật sự chẳng hiểu gì cả, hôm nay, ai có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì cơ chứ? Không biết phải nói gì, nghĩ nghĩ, nàng thật sự xoay người ra ngoài.

Linh Khuyết không ngờ nàng thật sự rời đi, ánh mắt nhìn theo bóng lưng nữ tử chậm rãi biến thành thất vọng.

Phục Linh lo lắng đứng chờ bên ngoài, thấy Thượng Trang liền vội vàng chạy tới hỏi: "Tiểu thư không sao chứ?" Sắc mặt tiểu thư thật sự rất khó coi, phảng phất như không muốn nhắc lại chuyện vừa rồi. Phục Linh không khỏi đưa mắt nhìn ra sau, nàng không biết Linh Khuyết rốt cuộc đã nói gì với tiểu thư, chỉ là nội tâm lại ân ân tức giận.

Còn nữa, một câu "Tỷ" của nàng ta rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Thượng Trang lắc đầu, toàn thân vô lực mà nói: "Hồi cung." Nàng một an tĩnh, một mình an tĩnh một chút.

Nghe Thượng Trang nói vậy, Phục Linh cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cẩn thận đưa nàng ra ngoài, trong đầu lại hết lần này tới lần khác nghĩ tới câu nói của Linh Khuyết, còn cả bộ dáng thất vọng cùng phần nộ của nàng ta.

Thân thể Thượng Trang không tự chủ mà run lên, muội muội đã tìm được, giống như ý nguyện của nàng, muội ấy vẫn sống tốt. Chỉ là, tỷ muội các nàng tựa như vừa mới quen biết, Linh Khuyết không hiểu nàng, đây mới là điểm khiến nàng thật sự thương tâm.

Chẳng biết tại sao, nàng đột nhiên nhớ tới Trần Tĩnh.

Tình yêu của Linh Khuyết dành cho Nguyên Duật Diệp giống như những việc Trần Tĩnh vì Từ Chiêu Nghi mà làm.

Chỉ là, Trần Tĩnh vô tư, Linh Khuyết lại ương ngạnh, cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó muội ấy sẽ xảy ra chuyện.

Nàng không thể để muội ấy gặp chuyện không may.

Chỉ là, mặc kệ đây có phải vấn đề của Nguyên Duật Diệp hay Linh Khuyết không, nàng cũng không hi vọng nhìn thấy bọn họ chịu tổn thương.

Lòng ngực như bị đè ép, có rất nhiều chuyện thoáng cái cùng lắng đọng lại khiến nàng không thể hít thở.

Bước chân phảng phất bắt đầu phù phiếm, nhìn ra ngoài, ánh mắt đột nhiên trở nên mơ màng.

Cảm thấy người bên cạnh bỗng dưng lão đảo, Phục Linh cả kinh, gọi một tiếng: "Tiểu thư!"

Thượng Trang nghe tiếng nha đầu kêu nhưng không còn khí lực đáp lại, thân thể mềm nhũn mà ngã xuống đất.

"Tiểu thư!" Phục Linh giữ không được, cuối cùng chỉ đành dùng hết khí lực ôm lấy nàng.

Một bàn tay rộng lớn đưa qua hỗ trợ dìu Thượng Trang. Phục Linh giật mình ngẩng đầu, đúng lúc chạm phải ánh mắt thâm thúy của nam tử, còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe hắn nói: "Còn không mau đi gọi cổ kiện tới!"

Phục Linh lúc này mới có phản ứng, lập tức chạy đi.

Mộ Dung Vân Sở nhìn nữ tử trong lòng, quay đầu nhìn nhìn, chỉ đành ôm nàng tới mái đình cách đó không xa trước.

Nam nữ thụ bất thân, hẳn không thể ôm phi tử của hoàng đế đi bậy.

Để Thượng Trang tựa vào bàn đá, Mộ Dung Vân Sở mới đứng dậy, nhú mào nhìn nữ tử.

Phục Linh rất nhanh đã trở lại, điều này khiến Mộ Dung Vân Sở có chút kinh ngạc. Nha đầu tiến lên, thấp giọng: "Thừa Tướng đại nhân xin dời một bước." Sợ tiểu thư và Mộ Dung Thừa Tướng ở cùng một chỗ sẽ gặp chuyện không may, nàng chỉ đi tìm cung nữ gần đây xin một ly nước, nào dám đi xa gọi cổ kiệu!

Phục Linh lặng lẽ bắt mạch cho nàng, biết nàng vì kích động nên mới đột nhiên ngất đi. Cẩn thận nâng nàng dậy, đút chút nước vào miệng, một tay nha đầu nắm chặt tay nàng, dùng lực bấm xuống.

"Um." Thượng Trang rên một tiếng, một mũi mồ hai mắt, đợi thấy rõ Phục Linh trước mặt liền cau mày hỏi, "Ta... Làm sao vậy?"

Phục Linh cố ý lớn tiếng: "À, vừa rồi tiểu thư ngất xỉu, may là có Thừa Tướng đại nhân ra tay hỗ trợ." Nàng sợ Thượng Trang không biết Mộ Dung Thừa Tướng ở đây mà lỡ lời.

Thượng Trang cả kinh, lập tức đưa mắt nhìn ra sau Phục Linh, quả nhiên nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của một nam tử.

Mộ Dung Vân Sở lên tiếng: "Xem ra nương nương không sao rồi, có điều theo thần thấy, nương nương vẫn là truyền thái y xem để có thể an tâm." Hắn vừa nói vừa nhìn Phục Linh, nha đầu này thật cơ trí, cũng rất thông minh.

Phục Linh diu nàng đứng dậy, lúc này nàng mới cười nói: "Chuyện hôm nay đa tạ Thừa Tướng." Dứt lời, nàng liền nâng bước muốn rời đi.

Mộ Dung Vân Khương lại mở miệng: "Thần có một chuyện hiếu kỳ."

Dừng bước, Thượng Trang không quay đầu, chỉ nghe hắn hỏi: "Nương nương và Diệc Trang cô nương của Hoàn Vương phủ rốt cuộc có quan hệ gì?"

Lời hắn nói khiến nàng không khỏi giật mình, Thượng Trang cuối cùng cũng xoay người lại, cau mày hỏi: "Thừa Tướng có ý gì?"

Hắn thông dong mở miệng: "Vừa rồi nương nương gọi tên của Diệc Trang cô nương, đúng lúc hôm nay thần vào cung cũng vì việc này, chẳng lẽ nương nương đã biết rồi sao?"

Hai tay nắm chặt thành nắm, vừa rồi nàng vừa gọi cái tên Diệc Trang?

A, Mộ Dung Thừa Tướng làm sao biết rằng, Diệc Trang mà nàng gọi không phải là Diệc Trang của Hoàn Vương phủ.

Đúng rồi, vì sao hiện tại hắn còn gọi An Lăng Vu là "Diệc Trang cô nương"? Giờ phút này, nàng ấy không phải đã là Hoàn Vương Phi rồi sao?

Nghi hoặc nhìn nam tử trước mặt, nếu nàng nhớ không lầm, hắn nói hôm nay vào cung là vì Nguyên Chính Hoàn. Nghĩ nghĩ một hồi, nàng miễn cưỡng cười hỏi: "Thừa Tướng cho rằng bốn cung đã biết cái gì?"

Mộ Dung Vân Sở cũng không có ý che giấu, thành thật đáp: "Ngày Vương gia đại hôn xảy ra chút chuyện, hôn kỳ sợ là phải dời lại, thần cho rằng nương nương sớm đã biết."

Trong lòng chấn động, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chỉ là lời này nàng không thể hỏi, nếu Mộ Dung Vân Sở muốn nói, hẳn đã không dùng từ "xảy ra chút chuyện" để thay thế.

Thượng Trang cố gắng trấn định: "Bốn cung không biết việc này, xem ra Thừa Tướng đang vội gặp Hoàng Thượng. Hoàng Thượng hiện tại đang nghỉ ngơi ở tẩm cung, bốn cung cũng nên trở về rồi." Dứt lời, thật sự không thể dừng lại, nàng lập tức xoay người rời đi.

Trên đường trở về, Phục Linh không nói chuyện của Nguyên Chính Hoàn, chỉ lo lắng hỏi: "Tiểu thư còn cảm thấy khó chịu không? Vừa rồi hù chết nô tỳ."

Thượng Trang cảm kích nhìn nàng, thấp giọng: "Phục Linh, ngươi làm rất tốt, đa tạ ngươi." Bàn đá khi nãy vẫn còn lạnh lẽo, nàng liền biết Phục Linh đi không lâu đã quay trở lại, nàng thật sự sợ đi quá lâu, trong cung liền có lời đồn không hay. Cũng may chỉ là vô tình gặp mặt mà thôi, cũng không phải đại sự gì.

Về phần Nguyên Chính Hoàn...

Thờ dài một tiếng, hôm nay nàng đã bị quán thân ở nơi này, huống hồ, nàng nên tin tưởng Nguyên Chính Hoàn, y có khả năng giải quyết mọi chuyện, có điều, nội tâm vẫn nhịn không được mà lo lắng.

Trở về Cảnh Nhân Cung, Phục Linh hầu hạ nàng lên giường nghỉ ngơi, Thượng Trang cố ý dặn dò không cho Huyền Chu tiến vào.

Phục Linh cẩn thận canh giữ bên giường, mãi tới chạng vạng, Nguyên Duật Diệp tới.

Thượng Trang vẫn còn ngủ, Nguyên Duật Diệp không đánh thức nàng, chỉ nhủu mày hỏi Phục Linh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phục Linh cũng không biết nguyên do trong đó, chỉ là nhớ tới Linh Khuyết, nàng lại tức giận, vì thế đáp: "Trương công công nói Thục Viện nương nương bên Khánh Hợp Cung khóc lóc nháo nhào muốn gặp Hoàng Thượng, công công không dám vào báo, vì thế mới nhờ tiểu thư qua kia khuyên nhủ. Nô tỳ không biết Thục Viện nương nương đã nói gì nhưng lúc tiểu thư ra ngoài, sắc mặt vô cùng khó coi, thậm chí còn ngất xỉu."

Nguyên Duật Diệp biến sắc, quay đầu trừng mắt nhìn Trương công công, một câu cũng không nói, lập tức xoay người đi ra ngoài. Phục Linh đại khái có thể đoán được hần định đi đâu, nàng nhún vai, dù sao lời này cũng không tính là cáo trạng. Cho dù tiểu thư biết, kết cục của nàng sẽ rất thảm nhưng Linh Thục Viện kia thật sự khiến người ta chán ghét.

Nghĩ như vậy, bản thân nàng cũng coi như đã được an ủi, tâm tình bắt đầu tốt trở lại, an tĩnh ngồi cạnh mép giường hầu hạ.

Thượng Trang mơ mơ màng màng, tựa hồ nhìn thấy cuộc sống ở thôn trấn khi còn bé.

Rất nhiều máu, thật sự rất nhiều máu.

Vốn là đầu đường não nhiệt, thoáng cái đã trở nên tịch mịch.

Không người, một bóng người cũng không có.

Nàng sợ hãi chạy về nhà, lớn tiếng gọi cha mẹ, nhưng không một ai đáp lại, phảng phất như thế giới không còn ai. Thoáng cái chỉ còn lại một mình nàng. Nàng cuối cùng vẫn nhìn được mà khóc lớn, sau đó tựa hồ như nghĩ tới chuyện gì, lập tức xoay người.

Diệp Trang đâu? Muội muội đâu?

"A!" Thượng Trang kêu lên, mở to hai mắt.

"Vu Nhi!" Bên tai truyền tới thanh âm lo lắng của một nam tử, hần duỗi tay ôm lấy nàng, nhỏ giọng, "Sao vậy? Đừng sợ, ta ở đây, đừng sợ..."

Hần nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, đầu lòng ôm nàng vào lòng ngực.

Từ lúc hần trở về, cung này nàng luôn nhủu chặt, tựa hồ đang gặp ác mộng, nhưng nàng lại cắn chặt răng, một câu cũng không nói.

Nàng bị sao vậy?

Chẳng qua chỉ mới không gặp nàng nửa ngày mà thôi, hồi tưởng lại thời điểm qua Khánh Hợp Cung, hần không khỏi cắn răng.

Cảm giác tịch mịch bao lấy thân thể, trong nháy mắt được ai đó ôm lấy, Thượng Trang như bắt được cọng cỏ cứu mạng, liều mạng rúc vào lòng hần, nức nở: "Đừng... Đừng bỏ ta một mình..."

Nội tâm Nguyên Duật Diệp khẽ động, hần chưa từng thấy nàng như vậy. Không biết tại sao, trái tim hần lại ần ần đau nhức, cánh tay ôm lấy nàng bắt giác buộc chặt, cúi người hôn lên trán nữ tử, thấp giọng: "Không đâu, vĩnh viễn cũng không bỏ nàng lại một mình."

Hơi thở ấm áp của nam tử phả vào mặt, ý thức dần trở nên rõ ràng, Thượng Trang mở lớn hai mắt, đợi nhìn rõ người trước mặt, nàng không khỏi kinh hãi, lắp bắp: "Hoàng... Hoàng Thượng..."

Chuyện gì xảy ra vậy? Nàng không phải ngủ rồi sao? Sao Nguyên Duật Diệp lại đột nhiên xuất hiện ở tẩm cung của nàng?

Hần vẫn chăm chú nhìn nàng, mở miệng: "Linh Khuyết là người mau miệng, cho dù nàng ấy bày ra tính khí hay nói gì đó, nàng cũng đừng để trong lòng."

Thượng Trang giật mình, vội vàng tránh khỏi lòng ngực hần, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng... Qua Khánh Hợp Cung sao?"

Thời điểm hỏi, ánh mắt nàng lướt qua bả vai hần lại không nhìn thấy thân ảnh Phục Linh, việc này không phải nha đầu đó nói thì còn có thể là ai?

Lại không ngờ, Nguyên Duật Diệp lại nói: "Trương Liêu nói nàng đã qua Khánh Hợp Cung, ta còn nghe nói nàng ngất xỉu."

Thì ra là Trương công công, chỉ là chuyện nàng ngất đi, hần ở xa gần dặm làm sao biết được? Chẳng lẽ là Mộ Dung Thừa Tướng? Đúng rồi, nàng sao có thể quên, lúc đó, Mộ Dung Văn Sở đang định qua Càn Thừa Cung.

Vừa nghĩ tới, nàng liền vội hỏi: "Hoàng Thượng đã nói gì với Linh Khuyết?"

"Ta mắng nàng ấy." Hần lạnh giọng, thời điểm nhắc tới Linh Khuyết, sắc mặt lộ rõ vẻ không vui.

Lần này, nàng ấy lại lần nữa khiến hần thất vọng. Làm ra chuyện như vậy, nàng ấy không chịu nhận sai, còn trách hần trong lòng chỉ có Vu Nhi, còn nói Vu Nhi không phải...

"Hoàng Thượng, sao ngài có thể mắng nàng ấy?" Chỉ sợ Linh Khuyết càng hận nàng, cho rằng nàng đi tố cáo muội ấy!

Nàng biết, trước mặt Nguyên Duật Diệp, Linh Khuyết sẽ không dám những lời đó, chỉ là phần hận tích tụ trong lòng sẽ ngày càng nhiều.

Tỷ muội các nàng, mối kết này giống như ngày càng quấn chặt.

Nguyên Duật Diệp nhú mày, trầm giọng: "Nàng không cần nói chuyện cho nàng ấy, nàng ấy rốt cuộc đã nói những gì nàng không chịu tố cáo, xem ra nàng sẽ không ở trước mặt ta nói nàng ấy không phải. Việc này ta có thể không so đo, chỉ là nàng phải hứa không được nghĩ nhiều, ngoan ngoãn ở đây dưỡng." Nghe Phục Linh nói nàng còn ngất xỉu, hẳn đã lo lắng thế nào.

Thượng Trang thờ dài, xem ra Nguyên Duật Diệp ngày càng có hiểu lầm với Linh Khuyết, chỉ là, nàng lại không có cách nào giải thích.

Đỡ nàng nằm xuống, bàn tay rộng lớn nhẹ nhàng xoa vuốt khuôn mặt ủ rũ của nàng, đáy mắt hẳn lộ rõ vẻ đau lòng.

"Vốn muốn truyền thái y bắt mạch cho nàng, nha đầu Phục Linh kia lại nói không cần. Ta tin nàng ta, cũng nói cho nàng ta biết, nếu nàng có chuyện gì, ta nhất định sẽ không bỏ qua."

Thượng Trang hiểu, hẳn biết quan hệ giữa nàng và Phục Linh, những lời này chính là cảnh cáo nàng ấy, không cho phép nàng ấy làm chuyện có hại với mình.

Không khỏi thờ dài, Phục Linh nào không đối tốt với nàng chứ?

Nhìn hẳn, Thượng Trang miễn cưỡng cười cười, lại nói: "Hoàng Thượng đừng chỉ nói ta, ngài sao rồi?"

Hắn cười: "Ta là nam nhân, có gì đáng lo lắng chứ?"

Lúc này, Phục Linh từ bên ngoài tiến vào, nhỏ giọng: "Tiểu thư, nô tỳ có chuẩn bị cháo hạt sen, người dùng một chút đi." Cần thận đánh giá sắc mặt nàng, thấy nàng không tức giận, lúc này nàng mới an tâm, cảm kích nhìn Nguyên Duật Diệp, xem ra Hoàng Thượng không bán rẻ nàng.

A, nàng càng ngày càng cảm thấy Hoàng Thượng là người tốt.

Nguyên Duật Diệp xoay người, mở miệng: "Đưa đây."

Phục Linh cả kinh, sau đó liền cao hứng cười cười đưa chén cháo cho hẳn rồi khom người lui xuống.

Thượng Trang vội ngồi dậy, duỗi tay muốn nhận chén chè, một mặt nói: "Vẫn là tự ta làm." Hẳn dứt nàng, nàng không quen lắm.

Hắn thế mà lại cười nói: "Không phải chỉ dứt mình nàng ăn đâu, ta đói rồi, cũng muốn ăn một chút." Dứt lời, hẳn quả thật tự mình ăn trước một muỗng, "Ừ, hương vị không tệ, nàng cũng thử đi."

Hắn đưa một muỗng tới miệng nàng, ánh mắt ôn nhu.

Thượng Trang ngây ra nửa ngày, không tự chủ mà há miệng ăn hết.

Phục Linh đóng cửa lại, xoay người che miệng vụng trộm người. Trương công công đứng hầu bên ngoài, không khỏi cau mày nói: "Nghe lên chủ tử nói chuyện, coi chừng bị phạt đấy!"

Phục Linh le lưỡi cười: "Công công sai rồi, ta không nghe lên." Nàng chẳng qua chỉ nhìn lên mà thôi, đứng xa như vậy, nàng quả thật không nghe thấy bọn họ nói gì.

Trương công công bắt gặp liếc nàng một cái, sau đó không khỏi lo lắng. Hôm nay qua Khánh Hợp Cung, Hoàng Thượng thật sự nổi trận lôi đình, e là Linh Thục Viện trước nay chưa từng bị ngài ấy quát tháo như thế, nói không chừng nàng ấy trong lúc nhất thời lại làm ra chuyện ngu ngốc, tới lúc đó chỉ sợ Hoàng Thượng hối hận không kịp. Vì thế thời điểm Hoàng Thượng hùng hổ rời đi, hẳn cố ý dặn dò nhóm cung nhân ở Khánh Hợp Cung trông coi Linh Thục Viện thật chặt.

Một chén cháo cuối cùng cũng dùng xong, đặt chén không qua bên cạnh, Nguyên Duật Diệp cười nói tối nay sẽ ở lại với nàng.

Nhưng Thượng Trang lắc đầu nói: "Hoàng Thượng qua Khánh Hợp Cung an ủi Linh Khuyết đi." Linh Khuyết bên kia, chỉ sợ nàng có tự mình đi giải thích, muội ấy cũng không tin nàng, cho nên chỉ có thể là tự mình Nguyên Duật Diệp đi.

Lại không ngờ, sắc mặt hẳn trở nên âm trầm: "Không đi!"

"Hoàng Thượng..."

Hắn cắt ngang lời nàng: "Trước kia là ta quá chiều nàng ấy mới khiến nàng ấy không biết trời cao đất rộng như vậy. Trong cung làm nhiều trò như thế, nếu không có ta, nàng ấy chỉ sợ đã chết không biết nhiều lần!"

Nhiều chuyện gộp lại mới có thể khiến hẳn tức giận tới không thể kiềm chế.

Nghĩ nghĩ, nàng cẩn thận mở miệng: "Có lẽ nàng ấy không có gan bỏ thuốc vào trà của ngài." Chuyện đó do Vân Phi gây ra, khi đó nàng không nói, hiện tại chỉ sợ chứng cứ đã bị Vân Phi tiêu hủy.

Không nhắc tới thì thôi, vừa đề cập, Nguyên Duật Diệp liền tức giận, mắng: "Nàng ấy có chuyện gì mà không dám làm? Sự tình của Hoàng Hậu cũng do nàng ấy động thủ!"

Thượng Trang chấn động, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng nói cái gì?"

Hắn hừ một tiếng: "Chính miệng nàng ấy thừa nhận, nói là nàng ấy tự mình tới Ngự Dược Phòng lấy thuốc hại Hoàng Hậu. Như vậy, chuyện phía sau bảo ta làm sao có thể tin tưởng?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 15-2: Ly tán 2

Điểm này thật sự khiến Thượng Trang giật mình, xem ra hôm nay hẳn qua Khánh Hợp Cung, với tính tình của muội ấy, đúng là có thể giờ phút tính tình.

Nếu đã vậy, Thượng Trang cũng không tiện nói nhiều, mở miệng cũng chỉ là đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

"Hoàng Thượng!"

Nghe nàng gọi, Nguyên Duật Diệp mới hoàn hồn, nghiêm túc nói: "Ta nghĩ kỹ rồi, phải để nàng ấy xuất cung." Linh Khuyết lần nữa chọc giận hắn, hắn không thể lúc này cũng có thể trông chừng nàng, giúp nàng đề phòng chuyện không may. Mắng nàng ấy, trách cứ nàng ấy chỉ càng làm hắn khó chịu.

Hắn nghĩ kỹ rồi, lúc này phải để Linh Khuyết cách xa hắn một chút.

Kết quả này không khiến Thượng Trang kinh ngạc, bởi vì ngay từ đầu hắn đã có ý như vậy. Hiện tại, nàng chỉ thấp giọng hỏi: "Ngài định khi nào?"

Hắn thở dài: "Vốn định gọi Mạc Tầm đến, lại không ngờ bên Thục Quận xảy ra chút chuyện."

Thượng Trang bất giác nhớ tới lời Mộ Dung Văn Sở nói, thời điểm Nguyên Chính Hoàn đại hôn, Thục Quận đã xảy ra chút sự tình.

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng, tiếp tục: "Có thích khách xông vào Hoàn Vương phủ quấy rối hôn lễ." Tận lực giản đơn nói một lần, rõ ràng thấy nàng lộ vẻ khiếp sợ, hắn chỉ hỏi, "Việc này không liên quan tới ta, nàng tin không?"

Thượng Trang gật đầu, nàng đương nhiên tin.

Thấy hắn yên tâm mỉm cười, nàng cuối cùng vẫn nhịn không được mà hỏi: "Bất được thích khách không?" Thượng Trang tận lực tránh nhắc tới Nguyên Chính Hoàn.

Nguyên Duật Diệp lắc đầu: "Việc này ta không quản."

Không phải người hắn phái tới, vậy hắn cũng không cần phải quản, mà hắn tin, Nguyên Chính Hoàn sẽ không dễ dàng gặp bất trắc như vậy, nếu không...

Ánh mắt dừng ở nữ tử trước mặt, kỳ thật hắn muốn hỏi, nếu Nguyên Chính Hoàn chết, hôm nay nàng sẽ rời đi sao? Nguyên Duật Diệp cười vô vị, hắn không muốn, cũng không dám nghĩ tới trường hợp đó, vấn đề này, hắn rốt cuộc vẫn không hỏi được.

Thượng Trang rơi vào trầm mặc, nàng thật sự nghĩ không ra ai có thể gây bất lợi cho Nguyên Chính Hoàn, chỉ là, nếu y đã không sao, vậy thì tốt. Huống hồ, hiện tại y ở Thục Quận xa xôi, nàng muốn lo lắng cho y cũng trở nên vô dụng, mà bên cạnh y lúc này đã có rất nhiều quan tâm y.

Thượng Trang không nhắc tới Nguyên Chính Hoàn, chỉ thấp giọng hỏi: "Vậy chuyện của Linh Khuyết..."

Hắn tựa hồ có chút kinh ngạc, nói: "Ta sẽ phái người đưa nàng ấy tới Thục Quận."

Đầu ngón tay Thượng Trang run lên, nghe ngữ khí này, sợ là không còn bao lâu nữa. Tới lúc biết được sự thật, Linh Khuyết chắc chắn sẽ hận nàng tới chết. Muội ấy khóc lóc cầu xin nàng giải thích với Nguyên Duật Diệp, nàng không những không giải thích, hiện tại còn đồng ý để hắn đưa muội ấy xuất cung.

A, nàng thật sự không phải tỷ tỷ tốt.

Sau ngày hôm đó, số lần Nguyên Duật Diệp đến Cảnh Nhân Cung cũng ít đi. Nàng đương nhiên biết như vậy sẽ tốt cho chính mình, mà nội tâm của

Nguyên Duật Diệp hẳn cũng nghĩ như thế. Có những việc nàng không thể nói, bởi vì đó là tội khi quân, mà hẳn không muốn nói chuyện của mình là vì sợ nàng lo lắng.

Lúc này, vấn đề không còn đơn thuần chỉ là ở Linh Khuyết.

Thời gian gần đây, Thái Hậu không có động tĩnh, mà Linh Khuyết bên kia cũng không tìm tới nàng gây phiền phức. Thượng Trang đương nhiên cao hứng trong lòng, bởi vì điều đó chứng minh lời nàng nói ở Úc Ninh Cung, Thái Hậu đã suy nghĩ kỹ.

Chỉ là, từ sau khi ở Khánh Hợp Cung trở về, Thượng Trang vẫn luôn không thoải mái.

Thời điểm An Lăng Tễ tới đã là năm ngày sau.

Thượng Trang đuổi hết cung nhân lui xuống, chỉ để lại Phục Linh ở cạnh hầu hạ.

Hắn ngồi bên giường, lo lắng hỏi: "Đang êm đẹp sao lại sinh bệnh?"

Không đợi Thượng Trang nói chuyện, Phục Linh đã lên tiếng: "Trong lòng tiểu thư chứa nhiều tâm sự, nô tỳ kích lệ thế nào cũng vô dụng, thiếu gia khuyên tiểu thư đi."

Thượng Trang không khỏi trừng mắt nhìn nha đầu Phục Linh, sau đó miễn cưỡng cười nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy hơi mệt mỏi, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao."

"Truyền thái y chưa?"

Hắn vừa dứt lời, Phục Linh liền nói: "A thiếu gia, ngài đừng có làm hại nô tỳ, Hoàng Thượng đã nói, chiếu cố tiểu thư không tốt, nô tỳ sẽ bị phạt. Ngài hiện giờ muốn truyền thái y, đó không phải là nô tỳ tự nhận chính mình hầu hạ không chu toàn sao?"

An Lăng Tễ nhú mày: "Vậy người còn không điều trị thân thể cho muội ấy?"

Phục Linh bắt đầu dĩ thử dài, trong lòng tiểu thư có chuyện nghĩ không thông. Tâm bệnh vốn không có thuốc để chữa, liều thuốc duy nhất chính là tháo gỡ khúc mắc, chỉ là nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết sự tình khẳng định có liên quan tới Linh Khuyết.

Thượng Trang lắc đầu: "Ca, đừng khó xử nàng ấy, có lẽ chỉ là vì thời tiết mà thôi, chờ thời tiết ấm áp hơn, thân thể chắc sẽ không mệt mỏi nữa."

An Lăng Tễ trầm mặt một lúc mới mở miệng: "Có phải vì chuyện của Vu Nhi không?"

Thượng Trang nhú mày, xem ra hẳn hiểu lầm rồi.

Hắn lại nói: "Ta biết vào cung là ủy khuất cho muội, nếu có một ngày Hoàng Thượng đối xử với muội không tốt, muội cứ nói với ta, cho dù có liều cả tính mạng ta cũng sẽ dẫn muội xuất cung."

Lần này Thượng Trang thật sự giật mình, những lời như thế trước nay hẳn chưa từng nói, cho dù chỉ là suy nghĩ, hẳn cũng chưa từng đề cập. Nàng vội nói: "Lời này không được nói bậy, Hoàng Thượng đối với muội rất tốt."

Hắn nghe cũng cảm thấy yên lòng, tiếp tục nhắc tới chuyện trong nhà, nói An Lăng lão gia vẫn đang giúp nàng tìm Diệp Trang thất lạc, muốn nàng yên tâm.

Thượng Trang chỉ nghe, một câu cũng không nói. Nàng không thể nói hẳn biết, kỳ thật nàng đã tìm được muội muội.

Nghĩ tới, lại bất giác cảm thấy buồn cười.

Thì ra tìm thấy còn không bằng nhớ thương.

Thời điểm An Lăng Tễ rời đi trời đã sập tối, Thượng Trang nằm trên giường, mơ màng thiếp đi. Mấy ngày nay, mỗi lần ngủ, nàng đều thấy hình ảnh Linh Khuyết khóc lóc, cho nên mỗi một lần, nàng đều từ trong mơ bừng tỉnh.

Phục Linh nói rất đúng, nàng có tâm sự.

Chuyện của Linh Khuyết, nàng vẫn không thể nào thuyết phục được chính mình. Nàng lựa chọn không giúp là muốn Linh Khuyết đau nhiều không bằng dứt khoát một lần, nhưng với tư cách là tỷ tỷ, nàng không muốn muội muội mình chịu khổ.

Nàng cũng biết, mấy ngày này, Linh Khuyết cũng sẽ giống như nàng ăn không vô, ngủ không được.

Ít nhất, nàng còn có Nguyên Duật Diệp. Những lúc rảnh rỗi, hẳn đều tới Cảnh Nhân Cung, cho dù thời gian rất ngắn, hẳn cũng sẽ qua nhìn nàng một cái.

Mà nam tử Linh Khuyết yêu lại không thể cho muội ấy sự ôn nhu như vậy.

Thượng Trang nghĩ, nếu nàng đổi vị trí cho Linh Khuyết, có lẽ nàng cũng hận người tỷ tỷ ích kỷ này.

Tiền tài và tình cảm, trên thế gian cũng chỉ có hai thứ này khiến con người phải khổ sở.

Thượng Trang đột nhiên tự hỏi chính mình, lựa chọn như thế, ngoại trừ Linh Khuyết, nàng có tự cân nhắc cho bản thân hay suy nghĩ tới tình cảm của Nguyên Duật Diệp không?

Bất giác cười cười, đương nhiên là có.

Phục Linh lén bỏ thêm thuốc an thần vào trà, cho nên mấy ngày sau, thấy sắc mặt Thượng Trang tốt hơn một chút, nàng như trút được gánh nặng. Nếu thân thể tiểu thư lại suy yếu, chỉ sợ Hoàng Thượng thật sự sẽ hỏi tội nàng.

A, nàng cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Hôm nay Thượng Trang đang ở trong phòng, Phục Linh từ bên ngoài đột nhiên chạy vào, nói: "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói Hoàng Thượng tra được chuyện Hoàng Hậu nương nương bị hạ độc lần trước do Linh Thục Viện làm, hơn nữa còn định hạ chỉ ban chết cho nàng ta!" Thời điểm nói chuyện, ngữ khí của Phục Linh đã không còn bưng bưng khí thế như ngày xưa.

Nàng chán ghét Linh Khuyết, nhưng thời điểm biết Nguyên Duật Diệp muốn giết Linh Khuyết, nàng thật sự chấn kinh.

Thân thể Thượng Trang run lên bần bật, chuyện này nàng sớm đã biết, chỉ là không ngờ, thời điểm phải đối mặt, chính mình vẫn không khỏi khiếp sợ.

"Lần này Hoàng Thượng thật sự nổi giận rồi." Thấy tiểu thư nhà mình không nói lời nào, Phục Linh nhỏ giọng tiếp tục một câu.

Đột nhiên thấy người trước mặt đứng dậy, Phục Linh cả kinh, vội kéo nàng lại: "Tiểu thư không phải muốn đi cầu tình với Hoàng Thượng đấy chứ?"

Thượng Trang cười cười, lắc đầu nói: "Không phải, chỉ là muốn đi xem mà thôi."

Phục Linh cũng không nhiều lời, chỉ gật đầu, cùng nàng ra ngoài, một mặt nói: "Tiểu thư cũng nên ra ngoài đi dạo nhiều một chút, luôn ở trong phòng không tốt cho sức khỏe."

.....

Tới Càn Thừa Cung, các nàng đứng lúc đợi phải Thái Hậu được Ti Y dìu tới.

Thượng Trang và Phục Linh vội vàng hành lễ.

Thái Hậu phát tay, đưa mắt nhìn Thượng Trang một hồi, cười nói: "Khoảng thời gian Vu Tu Dung bị bệnh, Hoàng Thượng đặc cách cho người không cần tới thỉnh an, ai gia cũng lâu rồi không nhìn thấy người, hôm nay gặp mặt, xem ra thân thể cũng khá hơn rồi." Nói xong, bà ta lập tức cùng Ti Y nâng bước.

Thượng Trang có chút giật mình, vội vàng tiến lên dìu bà ta: "Vâng, đa tạ Thái Hậu quan tâm, thần thiếp đã không còn gì đáng ngại."

Thái Hậu khẽ hừ một tiếng, vòng vo mở miệng: "Chuyện của Linh Thục Viện, ai gia vốn không định truy cứu, ai gia lớn tuổi rồi, không muốn xen vào loại chuyện này nữa. Chỉ là sự tình thật sự khiến ai gia cảm thấy kỳ quái, không ngờ Hoàng Thượng lại tra xét rõ ràng như vậy!"

Thái Hậu là người khôn khéo, ngày thường Nguyên Duật Diệp che chở Linh Khuyết hết mức, nếu nói vì chuyện của Hoàng Hậu mà giết nàng ta, lý do này không khỏi có chút gượng ép.

Mà mục đích thật sự của Nguyên Duật Diệp đương nhiên là để Linh Khuyết xuất cung. Thượng Trang e sợ Thái Hậu sẽ nghĩ tới, liền vội thấp giọng: "Kỳ thật việc này thần thiếp cũng không dám chắc, chỉ là có vài tội danh thần thiếp không thể xen vào."

Thái Hậu nghi hoặc nhìn nàng, nghe nàng tiếp tục: "Thái Hậu hẳn còn nhớ cái đêm Khánh Hợp Cung bốc cháy đúng không?"

"Là nàng ta làm?" Thái Hậu giật mình.

Thượng Trang gật đầu: "Không chỉ như vậy." Thấy Thái Hậu mở lớn hai mắt, nàng cảnh giác nhìn bốn phía, ghé bên tai bà ta mà nói, "Nàng ta còn hạ mị dược với Hoàng Thượng..."

Nguyên Duật Diệp đã ban chết, nàng cũng không sợ thêm một tử tội cho Linh Khuyết. Còn về việc này, nàng tin Thái Hậu cũng không nói ra, dù sao đó làm hoàng gia mất hết mặt mũi.

"Cái gì?" Thái Hậu khiếp sợ.

Thượng Trang nói chuyện lại vô cùng thông dong: "Lần này đương nhiên còn có thần thiếp ở bên cạnh thêm củi vào lửa."

Thái Hậu trầm mặc nửa ngày mới bình luận: "Lúc trước Vu Tu Dung còn tới Úc Ninh Cung nói ai gia buông tha cho Linh Thục Viện, hiện tại sao chính mình lại tự động khầu?"

Thượng Trang cúi đầu: "Người là Thái Hậu, đương nhiên không thích hợp làm những chuyện này, chỉ là có một câu người nói rất đúng, người muốn đối

phó nàng ta nhưng nàng ta cũng phải có nhược điểm để người nắm lấy. Thần thiếp không ngờ chuyện tàng hoa hồng thật sự do nàng ta làm, nhưng với những chuyện kia, hậu cung sao có thể giữ lại nữ nhân như vậy?" Thời điểm khẩu thị tâm phi nói lời này, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy muốn cười rộ lên.

Thái Hậu cuối cùng cũng nở nụ cười, không nói gì nữa, chỉ cùng hai người các nàng đi về phía trước.

Thời điểm vào trong, Mộ Dung Vân Khương đã ở đây, nàng ngược lại ở cạnh khuyên nhủ Nguyên Duật Diệp: "Hoàng Thượng, thần thiếp thấy đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, nếu chỉ vì như vậy mà ban chết cho Linh Thục Viện, truyền ra ngoài không tốt cho lắm."

Hắn lạnh giọng: "Thời điểm ả ta làm có nghĩ tới việc mưu hại Hoàng Hậu của trẫm không?" Đây là chuyện nhỏ thì thế nào mới là đại sự?

Mộ Dung Vân Khương giật mình, bị hắn làm cho nói không ra lời.

Thái Hậu lại cười lạnh: "Tâm ý Hoàng Thượng đã quyết, Hoàng Hậu không cần khuyên nữa."

Nguyên Duật Diệp thoáng nhìn qua Thượng Trang, sau đó dứt khoát xoay người không nói thêm gì.

Qua một lúc, bên ngoài truyền tới thanh âm của Trương công công: "Hoàng Thượng, người đã đưa tới."

Thượng Trang cả kinh, đúng lúc cửa lớn được mở ra, Linh Khuyết bị hai thái giám áp giải tới.

Nguyên Duật Diệp vẫn không xoay người, chỉ trầm giọng: "Còn gì muốn nói? Nói đi!" Hắn biết nếu lần này không dứt khoát, nàng ấy sẽ không chết tâm. Chỉ cần nhìn một cái, nàng ấy sẽ biết đây chỉ là vở kịch.

Linh Khuyết không ngờ Càn Thừa Cung lại nhiều người như vậy, ánh mắt dừng trên người Thượng Trang, không khỏi ngáy ra.

Nguyên Duật Diệp hiểu lầm nàng, người khác cũng sẽ không tin nàng, nhưng còn Thượng Trang? Tỷ tỷ của nàng thì sao?

Hai tay bắt giắc nắm chặt thành nắm đấm, chẳng lẽ sự tình nàng bị ban chết có công lao của tỷ ấy sao? Nếu không, tỷ ấy dùng tư cách gì đứng ở chỗ này?

Nghĩ như vậy, trong lòng dâng lên oán hận.

Nàng đã thừa nhận bản thân là Thượng Trang, lại không ngờ chính mình tự gây ra trò cười lớn như vậy. Tỷ ấy không nhận muối muối này, không giúp nàng, còn đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt quan sát.

Thượng Trang xoay mặt, tận lực tránh đi ánh mắt của muội ấy.

Ai cũng không nói nên lời, ngược lại là Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Nếu đã không có gì để nói, người đâu, còn không lùi ả ta xuống!"

"Hoàng Thượng!" Linh Khuyết cuối cùng cũng sợ hãi kêu lên, không tin mà nhìn hắn. Đối với nàng, tuy không yêu nhưng hắn trước giờ đều hết lòng che chở nàng! Linh Khuyết cắn răng: "Hoàng Thượng đã quên thân phận của thần thiếp rồi sao?"

Hắn không phải cho rằng nàng là công chúa Lê Quốc à?

Thái Hậu nghe vậy liền cười rộ lên, nói: "Linh Thục Viện nghĩ mình là ai? Khi đó ai gia đã nói, với thân phận của người sớm nên ban chết, chỉ là Hoàng Thượng niệm tình cũ, không ngờ mà thôi. Hôm nay là người tự tìm đường chết, dám làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo như vậy!" Chuyện đại nghịch bất đạo này đương nhiên không chỉ riêng sự tình tàng hoa hồng.

Mộ Dung Vân Khương bắt giắc đưa mắt nhìn Thượng Trang, lời này của Thái Hậu, nàng nghe không hiểu, mà nhìn Thượng Trang không lộ biểu cảm đứng nhìn, nàng nghĩ nàng ấy có lẽ cũng không biết.

Lần này Linh Khuyết thật sự sợ hãi, nàng còn cho rằng thân phận công chúa Lê Quốc sẽ khiến Thái Hậu kiêng kỵ, lại không ngờ, căn bản không phải.

A, nàng sao lại khờ như vậy? Khi đó Thái Hậu rõ ràng muốn giết nàng, là Nguyên Duật Diệp đứng ra bảo vệ, còn hôm nay, hắn đã không màng nàng rồi, thử hỏi nàng còn có thể lấy gì để nói chuyện?

Linh Khuyết cắn môi, đưa mắt nhìn Thượng Trang. Hôm đó ở Khánh Hợp Cung, nàng đã mở miệng cầu xin, là tỷ ấy không niệm thân tình, là tỷ ấy không đứng ra giúp đỡ nàng.

Nguyên Duật Diệp chỉ phát tay cho người kéo nàng xuống.

Thái giám vừa tiến lên, nàng liền bật cười, lấy ngọc bội từ trong lòng ra, hung hăng đập xuống đất.

"BA" một tiếng, ngọc bội vỡ thành hai nửa.

Mộ Dung Vân Khương kinh hãi, Thái Hậu lại cười khinh miệt: "Thứ này sớm nên vứt đi, người cho rằng nó có thể cho người thứ gì?"

Nguyên Duật Diệp chưa từng quay đầu, nhưng hắn đoán được nàng vừa ném cái gì.

Mà Thượng Trang, cả người thoáng cứng đờ.

Người khác không biết, nhưng nàng sao có thể không rõ?

Linh Khuyết là đang nói với nàng, thân tình tỷ muội giữa họ từ nay về sau sẽ giống miếng ngọc bội này!

Thượng Trang bất giác quay đầu nhìn Linh Khuyết, lần từ biệt này chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại.

Thái giám kéo nàng ta ra ngoài, nàng ta chỉ cần môi, không khóc cũng không nháo, chỉ có ánh mắt nhìn Thượng Trang, tất cả đều là hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 16: Đau đớn

Một khắc này, trái tim Thượng Trang phảng phất như thiếu đi gì đó, nhìn không rõ, ngay cả đau đớn cũng quên đi.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng quay về, mà trước mắt sớm đã không còn nhìn thấy Linh Khuyết.

Nhưng bọn họ lại không biết, tại thời khắc này lại bắt đầu một loại thống khổ khác.

Có người đang tính toán, đồng thời cũng bị tính toán. Vô luận là hấn hay nàng, tất cả đều không ngoại lệ.

Thái Hậu lạnh lùng nở nụ cười, bà ta không muốn sự tình kết thúc đơn giản như vậy, lại không ngờ, mọi chuyện còn vượt qua suy nghĩ của bà ta.

Mộ Dung Vân Khương hoàn hồn, tiến lên đỡ Nguyên Duật Diệp, nhỏ giọng: "Sắc mặt Hoàng Thượng không tốt, có phải là mệt mỏi không?"

Thái Hậu nghe vậy cũng đưa mắt nhìn hấn, mở miệng: "Nếu Hoàng Thượng đã mệt mỏi thì nghỉ ngơi đi, ai gia cũng mệt rồi, hồi cung trước đây." Dứt lời, bà ta được Ti Y dìu ra ngoài.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng vẫn quyết định cáo lui.

Nguyên Duật Diệp động môi nhưng rốt cuộc cũng không gọi nàng lại.

Trên đường trở về, Phục Linh trước giờ không chịu ngồi yên lần đầu không nói nửa câu. Nha đầu cũng vô cùng kinh ngạc, nàng thật sự không ngờ Linh Khuyết mà mình chán ghét lại bị ban chết như vậy.

Không khỏi cảm thấy, nàng cảm thấy sự tình không hấn là thế.

Nàng nhìn ra được, lần này Hoàng Thượng kiên quyết không tha, chỉ là... Kỳ quái, thật sự rất kỳ quái!

Bất giác nhìn Thượng Trang, thấy khóe mắt nàng ảm ảm có nước, Phục Linh cả kinh, hoảng sợ gọi: "Tiểu thư..."

Thượng Trang như hoàn hồn, lập tức đưa tay xoa xoa khóe mắt, miễn cưỡng cười nói: "Không sao, chỉ là gió thổi vào mắt mà thôi." Tuy nói là vậy nhưng trước mắt vẫn là cảnh tượng Linh Khuyết vút khỏi ngọc bội kia, Thượng Trang đau đớn trong lòng, nhưng lại không có ai để giải bày.

Hai người đi về phía trước, vô tình gặp Dương Thành Phong vội vàng đi về hướng này. Thấy Thượng Trang, hấn liền hành lễ.

Thượng Trang không khỏi nhú mày: "Dương tướng quân tới tìm Hoàng Thượng sao?"

Dương Thành Phong tựa như có chút giật mình, gật đầu đáp: "Vâng, Hoàng Thượng không có ở tẩm cung sao?" Vừa rồi nghe người trong cung nói Hoàng Thượng ở Càn Thừa Cung nên hấn mới lập tức chạy qua đây.

"Không phải." Bất giác quay đầu nhìn Càn Thừa Cung, nàng nhẹ giọng, "Tướng quân vẫn là đợi thêm một lúc rồi đi tìm Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lúc này... Sợ là không có thời gian."

Xử lý xong chuyện của Linh Khuyết, lòng hấn khẳng định không hề dễ chịu hơn nàng.

Dương Thành Phong chần chờ, giờ khắc này chỉ có thể gật đầu đáp: "Vâng, vậy lát nữa mặt tướng mới qua."

"Mấy ngày nay tướng quân cũng cực khổ rồi." Thấy hấn nghiêng người tránh đường, Thượng Trang đỡ tay Phục Linh mà rời đi.

Trở về Cảnh Nhân Cung, vừa vào phòng, Huyền Chu ở bên ngoài vào bẩm báo: "Nương nương, Vân Phi nương nương tới."

Không khỏi kinh hãi, Thượng Trang liếc nhìn Phục Linh. Phục Linh cau mày mở miệng: "Nàng ta tới làm gì? Không bằng để nô tỳ thay tiểu thư đi gặp." Dứt lời, nha đầu nâng bước chuẩn bị rời đi.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, vội gọi Phục Linh lại, lắc đầu nói: "Không cần, mời nàng ta vào đây." Sau chuyện lần đó, Vân Phi cố ý tránh mặt nàng, thế thì tại sao hôm nay nàng ta lại tới?

Vân Phi tiến vào, sắc mặt nàng ta hôm nay không hề hoảng sợ như khi đó, ngược lại là như cánh xuân tươi đẹp.

Thượng Trang hành lễ, nghe nàng ta cười nói: "Hiện tại đang ở trong tâm cung của ngươì, những nghi thức xã giao này miễn đi."

Thượng Trang nhẹ giọng đáp: "Đa tạ nương nương."

Vân Phi không chút khách khí mà ngồi xuống, nhìn Thượng Trang chăm chăm một hồi, đột nhiên cười rộ lên. Thượng Trang còn chưa rõ nàng ta có ý gì thì nàng ta đã mở miệng: "Hôm nay bỗng cung mới biết, chuyện lần trước vì sao ngươì không nói ra, thì ra, ngươì cũng có tư tâm như vậy. Thật không dễ dàng gì, Vu muội muội!"

Nàng ta theo chân Nguyên Duật Diệp từ Thành Vương phủ vào cung, cho nên rất rõ thái độ của hần đối với Linh Khuyết không hề bình thường, cả hậu cung này chỉ sợ không ai có thể động được tới Linh Khuyết. Vu Tu Dung không phải cơ thiếp xuất thân từ Thành Vương phủ, nhưng không ngờ nàng cũng biết đạo lý này! Hại nàng ta còn lo lắng nàng sẽ đem chuyện mị được chính mình giả họa cho Linh Khuyết nói ra, không ngờ, ngược lại chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió.

Thượng Trang ngây ra, lúc này nàng mới hiểu nàng ta ám chỉ việc gì.

Vân Phi lại tiếp tục: "Hoàng Thượng tuy nói sẽ vì Hoàng Hậu nương nương mà xử tử ả ta, kỳ thật chúng ta đều biết, chuyện của Hoàng Hậu nương nương chẳng qua chỉ là cái có mà thôi."

Thượng Trang bình tĩnh mở miệng: "Những chuyện này nương nương vốn không nên nói trước mặt thần thiếp."

"Sao hả? Chuyện này nói ngươì nghe, ngươì sợ sao? Đừng tưởng bỗng cung không biết, lần này, công lao của ngươì cũng rất lớn." Vì rất nhiều chuyện xảy ra, hơn nữa còn có Vu Tu Dung thêm mắm thêm muối trước mặt, Hoàng Thượng mới không chút do dự mà ban chết cho Linh Khuyết.

Thượng Trang chỉ cười: "Thần thiếp không làm chuyện thương thiên hại lý, vì sao phải sợ? Ngược lại là nương nương ngươì, có một số việc sau này đừng động tới thì tốt hơn."

Sắc mặt Vân Phi lập tức thay đổi, nhưng bề ngoài vẫn cười nói: "Chuyện bỗng cung làm không phải giúp đỡ ngươì rất nhiều sao? Hôm nay bỗng cung tới chẳng qua chỉ muốn đa tạ ngươì, sau này ngươì đi cầu của ngươì, ta đi đường của ta!" Dứt lời, nàng ta đứng dậy, được cung nữ đưa ra ngoài.

"Nương nương đi thông thả." Ánh mắt dõi theo thân ảnh nữ tử rời đi chậm rãi thu về.

Lúc này chỉ sợ Vân Phi sẽ càng nhìn chăm chăm nàng thôi! Nếu như nàng ta tin rằng Linh Khuyết chết là vì nàng ở bên tai Nguyên Duật Diệp thổi gió, vậy thì nàng chỉ đành nhận.

Vân Phi không chấp nhận Linh Khuyết, nàng ta chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

Bất đắc dĩ lắc đầu, nếu có thể, nàng thật sự hi vọng chính mình có thể dùng cách ve sầu thoát xác trốn khỏi nơi này.

Chậm rãi ngồi xuống, tiếp theo, nàng lại nghĩ tới Linh Khuyết. Nguyên Duật Diệp nói Mạc Tầm thích muội ấy, cho nên mới muốn đưa muội ấy tới Thực Quận. Bất giác nắm chặt hai tay, hần thật sự rất yêu Linh Khuyết, xuất cung, hi vọng là đường lui tốt nhất. Nếu không, với địch ý giữa hần đối với Nguyên Chính Hoàn, vô luận thế nào hần cũng sẽ không đưa muội ấy tới Thực Quận, địa bàn của y.

"Tiểu thư..." Thấy nàng thất thần, Phục Linh nhỏ giọng gọi.

Thượng Trang hoàn hồn, đưa mắt nhìn Phục Linh, bất giác hỏi: "Ngươi nói xem, Mạc thị vệ thật sự thích Linh Khuyết sao?"

Không nghĩ nàng lại đột nhiên hỏi vấn đề này, Phục Linh sợ run lên, sau nửa ngày mới không vui mà đáp: "Thích hay không thì có thể nào, nàng ta không phải đã bị Hoàng Thượng ban chết rồi sao?" Lời tuy nói vậy nhưng nội tâm Phục Linh vô cùng tình tường, nếu không thích, Mạc Tầm chắc chắn sẽ không làm vậy.

Không biết vì sao, vừa nghĩ tới, nàng liền thấy tức giận, kể cả khi lúc đó ở Hoàn Vương phủ, đối với những chuyện Mạc Tầm làm, nàng đều có chút khó chịu.

Thượng Trang mỉm cười, kỳ thật nàng rất giống Nguyên Duật Diệp, chỉ hi vọng ngày tháng trôi qua Linh Khuyết sẽ được bình an, hi vọng muội ấy sẽ quên mọi thứ ở nơi này.

Quên...

Trong lòng hiện lên cái tên của người nọ, nàng biết, một ly Vong Tình Thủy, tất cả đều sẽ quên đi, chỉ là thật sự chỉ quên một người sao?

Cửa sổ bị một trận gió thổi tới làm bật ra, thời điểm Phục Linh tới đóng, nhìn bóng cây trong nội viện, nàng không khỏi mở miệng nói: "Tiểu thư, trưa rồi."

Buổi trưa là thời điểm hành hình.

Nhắm chặt hai mắt lại, có lẽ nàng nên tin tưởng Nguyên Duật Diệp, bởi vì đối phương là Linh Khuyết. Nguyên Duật Diệp sùng muội ấy như muội muội, cho nên, hẳn nhất định sẽ xử lý ôn hòa.

Kỳ thật, nàng hiểu cảm giác của Linh Khuyết.

Từ nhỏ mất đi song thân, cùng thân nhân duy nhất thất lạc nhiều năm, sau đó, muội ấy gặp Nguyên Duật Diệp, tại thời điểm cho rằng chính mình đã tìm được hạnh phúc, một câu "Không yêu" như phá vỡ mọi thứ tốt đẹp nhất trong tim.

Đó là tuyệt vọng, không phải sao?

Mà nàng, cũng giống như vậy.

Tìm muội muội bao nhiêu năm, ngày nào nàng cũng nghĩ tới khoảnh khắc tỷ muội gặp lại, nhưng có ngờ đâu sự tình lại đi tới nước này.

Nửa tháng ngắn ngủi và khoảng thời gian dài đằng đẳng về sau, có lẽ nàng không thể gặp lại muội ấy nữa rồi. Có điều, muội ấy có thể xuất cung, có được cuộc sống an tĩnh, nàng nên cảm thấy vui mừng.

Nguyên Chính Hoàn, y sẽ cho nàng uống Vong Tình Thủy sao?

"Tiểu thư." Phục Linh đóng cửa trở về, nhú mày hỏi, "Người sao vậy?"

Thượng Trang cười nhạt lắc đầu: "Không sao." Nói xong, chợt nhớ tới ngọc bội trên người, nàng bắt giắc đưa tay lên cổ áo, lấy ra.

Ngọc bội kia hôm nay không thể mang theo trên người, nàng sợ sẽ bị Nguyên Duật Diệp nhìn thấy, nhưng đặt trong Cảnh Nhân Cung lại không an toàn. Đồ vật là chết, nhưng người lại sống, nếu để kẻ có ý xấu trông thấy, sợ là...

Phục Linh nhìn ngọc bội trong tay tiểu thư nhà mình, nghi hoặc hỏi: "U, đây không phải ngọc bội tiểu thư lấy từ Khánh Hợp Cung sao?" Nàng vẫn còn nhớ vật này là Linh Khuyết lấy ra, đúng vậy, có hai phần, một phần bị Linh Khuyết vừa rồi đập vỡ ở Càn Thừa Cung.

Thượng Trang ngược mắt nhìn, nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định giao ngọc bội cho Phục Linh, trịnh trọng nói: "Vật này, ngươi cất kỹ, nhớ rõ, ngoại trừ ta, không được cho bất kỳ ai trông thấy nó, hiểu chưa?"

Phục Linh kinh hãi, chỉ biết nhìn chăm chăm miếng ngọc bội trước mặt: "Sao tiểu thư lại giao cho nô tỳ?"

Nhét ngọc bội vào tay nha đầu, nàng thở dài: "Bởi vì ta chỉ tín nhiệm ngươi." Nàng nghĩ, nếu lần đó không giao ngọc bội cho Linh Khuyết, có lẽ nàng sớm đã phát hiện được muội muội của mình.

Thượng Trang lắc đầu, những điều này, bây giờ hối hận đã không còn kịp.

Tay Phục Linh run lên, vội vàng gạt đầu, nói: "Tiểu thư chờ một chút, nô tỳ sẽ trở lại ngay." Nói rồi, nàng xoay người chạy đi.

Thượng Trang có chút mờ mịt mà nhìn, nha đầu này chạy cũng nhanh đấy!

Ngồi trong phòng một lúc, Phục Linh liền chạy về, nàng đóng cửa phòng, thò tay từ trên cổ lấy ra một món đồ. Thượng Trang định thần lại, là một túi thổ cẩm nhỏ. Phục Linh cười nói: "Tiểu thư, nô tỳ giấu ngọc bội bên trong, như vậy dù có rơi ra cũng không ai thấy được."

Nội tâm khê động, Thượng Trang không khỏi bật cười: "Nha đầu thông minh."

Lại giấu túi giấu vào, Phục Linh mới nói: "Tiểu thư mới là thông minh, nô tỳ chẳng qua chỉ theo sau học hỏi thôi."

Thượng Trang cười bất đắc dĩ, ở nơi này, thông minh đủ dùng sao?

Cho nên, nàng cảm thấy chính mình rất may mắn, bởi vì ở nơi này, nàng vẫn còn Nguyên Duật Diệp che chở.

"Tiểu thư." Phục Linh tựa như nhớ tới một chuyện, do dự trong chốc lát mới tiếp tục, "Tiểu thư, nô tỳ có vài câu muốn nói."

Thượng Trang ngược mắt nhìn, nha đầu này trước nay nói chuyện đều rất thẳng thắn, hôm nay như vậy, nàng ngược lại có chút không thích ứng, vì thế gạt đầu: "Có gì cứ nói."

Phục Linh ghé sát bên tai nàng, nhỏ giọng: "Tiểu thư, người sinh hài tử cho Hoàng Thượng đi, nô tỳ nghe lão nhân trong cung nói, mẫu băng tử quý."

Không ngờ nha đầu lại nói vấn đề này, Thượng Trang giật mình, đen mặt trách mắng: "Ngươi nghe ai nói?"

"Tất cả mọi người đều nói như vậy." Phục Linh không hề sợ hãi, tiếp tục, "Nương nương nào trong cung cũng muốn sinh hài tử cho Hoàng Thượng. Tiểu thư, chẳng lẽ Hoàng Thượng không có ý này sao?" Thật kỳ quái, Hoàng Thượng sủng ái tiểu thư ai cũng nhìn ra được, ngài ấy sao có thể không muốn có đứa con riêng của chính bọn họ?

Người không biết nhưng nàng thân là thị nữ thân cận bên Thượng Trang, nàng vô cùng rõ ràng, tiểu thư tới nay vẫn là một thân hoàn bích.

Tới lúc này, nàng cũng thay tiểu thư sốt ruột.

Thân thể Thượng Trang cứng đờ, Nguyên Duật Diệp...

Hắn nói sẽ chờ tới ngày nàng cam tâm tình nguyện.

Trong đầu đột nhiên hiện lên tình cảnh hắn trúng mị dược ở Càn Thừa Cung, ngày đó, nàng thật sự muốn giao chính mình cho hắn nhưng hắn cự tuyệt, hắn nói, nàng không phải giải dược.

Hắn thật sự yêu nàng, cho nên mới không muốn để nàng có một tia nuối tiếc.

Thượng Trang cắn môi, lời Phục Linh nói, nàng không dám nghĩ tới. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, trong lòng nàng rất loạn, ai có thể ngờ thời điểm tìm được muối muối, nàng lại là nữ tử nam nhân muối ấy thích.

Bỗng dưng đứng bật dậy.

Phục Linh cả kinh, nhìn nàng nâng bước ra ngoài.

"Tiểu thư." Nha đầu vội đuổi theo, nhỏ giọng, "Tiểu thư đi đâu vậy?" Chẳng lẽ vì nàng nói như vậy, tiểu thư liền muốn qu Càn Thừa Cung tìm Hoàng Thượng sao? Mặc dù biết suy nghĩ đó rất không hợp lẽ thường, có điều nàng vẫn giữ chút hi vọng.

Thượng Trang không dừng bước, chỉ nói: "Tùy tiện đi dạo chút thôi."

"À." Phục Linh nhẹ nhàng đáp, tùy tiện đi theo. Tới Càn Thừa Cung đi, lòng nàng thăm cầu nguyện.

Lặng lẽ nhìn nha đầu bên cạnh, thấy được ánh mắt của nàng ấy, Thượng Trang thở dài. Nàng làm sao không rõ Phục Linh đang nghĩ gì, chỉ là với tình hình hôm nay, nàng ấy làm sao biết được?

Tính toán thời gian, sự tình bên Khánh Hợp Cung hắn đã xong, nàng ra ngoài chẳng qua là muốn đi xem mà thôi.

Giữa tháng hai, hoa nở rộ, Thượng Trang dẫn Phục Linh đi loanh quanh, ngược mắt, từ vị trí này có thể nhìn thấy cánh cửa của Khánh Hợp Cung.

Đứng đó một lát liền thấy một đoàn người từ trong Khánh Hợp Cung đi ra, dẫn đầu là một thái giám, trong tay còn cầm một món đồ màu vàng. Không cần nhìn Thượng Trang cũng biết đó là thánh chỉ ban chết.

Trái tim thắt chặt, xem ra, hành hình đã hoàn tất.

Phục Linh đứng ở sau nhìn, nhìn không được mà mở miệng: "Tiểu thư, người nghĩ Linh Thục Viện sẽ chọn chết thế nào?" Một người cực đoan như vậy, bộ dáng Linh Khuyết lúc chết Phục Linh thật sự đoán không ra.

Ai ngờ, Thượng Trang lại trầm giọng: "Độc dược."

Phục Linh kinh ngạc nhìn nàng, nhíu mày hỏi: "Sao tiểu thư có thể khẳng định?" Nàng cảm thấy, kiểu người như Linh Khuyết sẽ không chọn cách chết an tĩnh như vậy. Cũng không biết vì sao, nàng lại nghĩ tới thanh chùy thủ. Nghĩ tới đây, chính mình không khỏi càng hoảng sợ, nàng khát máu tới thế sao?

Thượng Trang không trả lời.

Kỳ thật nàng không biết Linh Khuyết đã chọn cái gì, nhưng nàng biết, hôm nay, ngoại trừ Hạc Đình Hồng bên ngoài, căn bản sẽ không xuất hiện chùy thủ hay ba tác vãi trắng. Mà Hạc Đình Hồng kia khẳng định đã bị động tay chân.

Lúc xoay người, bọn họ nhìn thấy một nam tử đứng cách đó không xa.

Phục Linh căng lớn hai mắt, cao hứng gọi: "Tiểu thư, có phải Hoàng Thượng không?"

Nguyên Duật Diệp cũng nhìn thấy Thượng Trang bên này, trong lòng nao nao, lập tức nâng bước đi tới.

Hắn chỉ có một mình, sau lưng không thấy Trương công công đi theo. Thượng Trang không khỏi nghi hoặc, chỉ là lúc này không định hỏi hắn.

Hắn tới nắm lấy tay nàng, thấp giọng: "Đi thôi, tất cả đều ổn thỏa."

Hắn nói tất cả đều ổn thỏa, nàng đương nhiên tin.

"Vậy chuyện chôn cất..."

"Cũng đã sắp xếp xong xuôi."

Đi theo sau nam tử, ngẩng đầu nhìn hấn, Thượng Trang nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng: "Có thể để ta đi tiễn nàng không?" Lời này nàng đã nghĩ rất lâu, nhưng tới hiện tại mới nói ra được.

Nàng biết không nên làm vậy, chỉ là, bản thân vẫn nhìn không được.

Hấn không biết đó là thân muội muội của nàng, là người thân duy nhất của nàng ở trên đời này.

Trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ, nếu hấn cự tuyệt, nàng nên dùng lý do thuyết phục hấn đây?

Lại không ngờ, hấn chỉ nhũn mày hỏi: "Tiễn đưa nàng ấy, nàng dùng lý do gì?"

Thượng Trang giật mình, lập tức cao hứng trở lại. Hấn đã nói như vậy, nghĩa là chỉ cần nàng có đủ lý do, hấn sẽ đồng ý để nàng đi tiễn Linh Khuyết. Khẽ cười, nàng tới gần hấn, thấp giọng: "Chuyện này đương nhiên không cần Hoàng Thượng lên tiếng, ta sẽ khiến Thái Hậu chính miệng cho ta đi tiễn Linh Khuyết."

Nguyên Duật Diệp cả kinh, ngoái đầu nhìn nàng.

Nàng vẫn cười như trước, tỏ vẻ chắc chắn: "Yên tâm, ta tự có biện pháp."

Đáy mắt hấn lộ rõ sự lo lắng, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ có bàn tay nắm tay nàng chậm rãi buộc chặt. Hấn thở dài một hơi, đột nhiên dừng bước, tựa vào lan can bên cạnh ngồi xuống.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, cũng ngồi xuống.

Không ai nói chuyện, không khí chợt trở nên thật an tĩnh.

Phục Linh không tiến lên, chỉ đưa mắt nhìn hai người, tuy có chút khó hiểu nhưng không dám hỏi nhiều.

Qua một lúc lâu, Nguyên Duật Diệp đột nhiên bật cười, nghiêng đầu nhìn Thượng Trang, nói: "Vu Nhi cũng cười một cái đi, chuyện không vui đã qua, ngày sau nàng ấy sẽ được vui vẻ."

Ngày ấy mà hấn nói là sau khi Linh Khuyết quên đi hấn sao?

Đúng vậy, Mạc Tầm sẽ đối tốt với muội ấy. Khi đó, thời điểm Nguyên Chính Hoàn thay Mạc Tầm cầu hôn, y cũng từng nói, Mạc Tầm sẽ không bạc đãi Linh Khuyết, mà y cũng vậy. Cho nên, Linh Khuyết tới Thục Quận, bọn họ còn gì phải lo lắng chứ?"

Nghĩ như vậy, nàng cuối cùng cũng cao hứng trở lại.

Nam tử không để ý tới xung quanh mà duỗi tay ôm nàng, cả người tựa vào Thượng Trang, cười nói: "Thật mệt mỏi, nhiều ngày rồi không có lấy một giấc ngủ sâu." Ngực khí của hấn tuy lộ vẻ mệt mỏi nhưng rõ ràng là cao hứng.

Thượng Trang vốn bị hấn ôm ở nơi này, thân thể có chút co lại, nhưng thời điểm nghe hấn nói lời này, nội tâm nàng cũng dần vui vẻ.

Phục Linh nhìn không được mà che miệng cười, lại nghe Nguyên Duật Diệp đột nhiên nói: "Không được nhìn, coi chừng trộm cho người đào hai mắt người!"

Hung vậy sao? Phục Linh không hề sợ hãi, ngược lại còn hỏi: "Dám hỏi Hoàng Thượng, ngài không cho nô tỳ nhìn cái gì?"

Vừa muốn nhìn nha đầu to gan kia, cả người Thượng Trang bất giác bị nam tử bên cạnh giữ chặt, môi mím in lên cánh môi mềm mại của nàng.

"A!" Thượng Trang hoảng sợ mở to mắt nhìn, hấn vậy mà...

Khóe miệng Phục Linh vừa cong lên đã thấy nam tử quen mắt nhìn, cắn răng: "Còn nhìn!"

Phục Linh lúc này mới xoay người, trong lòng thầm kêu oan uổng, động tác nhanh như vậy, bảo nàng tránh thế nào. Chỉ là nghĩ đi nghĩ lại, một chút phần nộ cũng không có, ngược lại nàng vẫn nhìn không được mà bật cười. A, nàng điên mất!

Thượng Trang đỏ mặt: "Còn ở bên ngoài!" Lại để cho cung nhân nhìn thấy, nàng phải làm sao đây?

Hấn thì lại bật cười: "Đúng rồi, ta quên mất, chẳng qua là bị Phục Linh kích thích."

"Hoàng Thượng..." Phục Linh cả kinh, việc này sao lại biến thành lỗi của nàng?

Nam tử khẽ cười đứng dậy kéo theo Thượng Trang, nói: "Tối Cảnh Nhân Cung ngồi một lát, thật nhớ trà đậm đặc trong cung của nàng."

Lời hần nói khiến Thượng Trang bất giác nghĩ tới Huyền Chu, trong lòng không khỏi buồn bực vô cớ.

Thấy hai người đã rời đi, Phục Linh mới khẽ cắn môi, thoáng hừ một tiếng rồi nâng bước theo sau.

Trở về Cảnh Nhân Cung, ngồi xuống, Thượng Trang mới phân phó Huyền Chu đi pha trà. Trà được dâng lên, nàng liền đuổi nàng ta ra ngoài, ngay cả Phục Linh cũng cho lui xuống.

Rót trà đưa cho hần, thời điểm hần nhận, Thượng Trang mới nhìn rõ vết thương trong lòng bàn tay phải của hần. Hôm đó hần dùng lực tự đâm chính mình, hôm nay vết thương mặc dù đã đóng kén nhưng vẫn chưa khỏi hẳn, thoát nhìn vẫn còn vô cùng rõ ràng.

Thượng Trang xoay mặt đi, không dám nhìn tiếp.

Hần cúi đầu thối thối mới uống ngụm trà, sau đó cau mày nói: "Thật đáng, nàng có muốn ném thử không?"

Thượng Trang hoàn hồn, vội nói: "Vẫn là Hoàng Thượng tự mình hưởng thụ đi." Trà đắng như vậy, nàng đương nhiên sẽ không uống.

Hần duỗi tay nắm chặt tay nàng, nói: "Ngày mai chôn cất rồi, nàng không phải có lời muốn nói với Thái Hậu sao? Đi đi, ta ở Cảnh Nhân Cung chờ nàng, tối nay không đi đâu cả."

Trái tim Thượng Trang thoáng động, hần nói tối nay không đi là có ý gì? Dường như nàng đã hiểu đôi chút.

Hần sẽ không bức bách nàng, hần chỉ muốn xem nàng có nguyện ý hay không mà thôi.

Không yên tâm mà gật đầu, Thượng Trang đứng dậy rời đi.

Phục Linh và Huyền Chu đều ở ngoài chờ hầu hạ, thấy Thượng Trang đi ra, cả hai đều lộ thần sắc căng thẳng. Nàng chỉ nhìn Phục Linh, mở miệng: "Cùng bốn cung tới Úc Ninh Cung một chuyến."

Phục Linh giật mình, lập tức thức thời không nói gì thêm, chỉ tiến lên dìu nàng ra ngoài.

Huyền Chu ngo ngắc đứng nhìn, lại đột nhiên nghe Nguyên Duật Diệp ở trong lên tiếng. Nàng vội vàng xoay người đi vào, cúi đầu hỏi: "Hoàng Thượng có gì phân phó?"

Hần trầm giọng: "Trăm mệt rồi, muốn nghỉ ngơi ở Cảnh Nhân Cung, lát nữa Trương Liễu tới thì nói với hần không cần vào đánh thức trăm, không có chuyện gì thì cứ ở ngoài chờ là được."

Huyền Chu đáp lời, thấy hần đặt ly trà xuống đứng dậy liền tiến lên dìu hần.

.....

Thượng Trang lên cổ kiệu, Phục Linh liền buông màn xuống

Trên đường đi, Phục Linh hỏi về Nguyên Duật Diệp, biết hần tối nay sẽ ở lại Cảnh Nhân Cung, nàng vô cùng cao hứng. Còn về Linh Khuyết, nha đầu này hiện tại đã không còn bận tâm, bởi vì tương lai Hoàng Thượng có thể toàn tâm toàn ý với tiểu thư nhà mình.

Đã tới Úc Ninh Cung, đúng lúc Ti Y đang chăm sóc mấy chậu u lan trong viện, thấy Thượng Trang tới, cung nữ lập tức hành lễ.

"Thái Hậu đâu?"

Ti Y vội đáp: "Hoàng Hậu nương nương tới, đang cùng Thái Hậu trò chuyện. Thỉnh nương nương chờ một lát, nô tỳ vào trong bẩm báo một tiếng." Dứt lời, nàng liền buông bình nước trong tay xuống, xoay người đi vào.

Rất nhanh Ti Y đã trở lại, nhẹ giọng: "Thái Hậu nói, thỉnh nương nương vào trong."

Thượng Trang không khỏi cảm thấy khó xử, hôm nay nàng tới không phải để nói chuyện phiếm, huống hồ hiện tại còn có Mộ Dung Vân Khương, có rất nhiều lời nàng không thể nói thẳng, chỉ là Ti Y đã vào bẩm báo, vậy nàng cứ vào trong trước rồi tính.

"Tham kiến Thái Hậu, tham kiến Hoàng Hậu nương nương." Thượng Trang hướng từng người hành lễ.

Thái Hậu cười mở miệng: "Hôm nay không biết là ngày tốt gì mà cả hai người các người đều tới trò chuyện với ai gia. Vu Tu Dung, ngồi đi." Thái Hậu thoát nhìn vô cùng cao hứng.

Thượng Trang tạ ân, sau đó tiến lên trước, ngồi xuống.

Mộ Dung Vân Khương nhìn Thượng Trang, hỏi thăm: "Nghe nói mấy ngày trước Vu Tu Dung sinh bệnh, hiện tại đã tốt hơn chưa?"

"Ta nương nương quan tâm, đã không còn gì đáng ngại." Khi đó là vì Linh Khuyết, hôm nay chuyện của muội ấy coi như đã được giải quyết, chờ muội ấy xuất cung, tương lai nàng cũng không còn gì phải lo lắng.

Mộ Dung Vân Khương khẽ cười, cũng không tiếp tục hỏi.

Thái Hậu nhấp ngụm trà, mở miệng: "Cung nữ của ai gia nói lúc chuyển mấy bồn u lan có thấy Hoàng Thượng tới cung của ngươi, sao vậy, ngươi sao lại có thời gian rảnh rỗi tới Úc Ninh Cung này của ai gia?"

Thượng Trang cả kinh, chỉ có thể đáp: "Hoàng Thượng vốn muốn cùng thần thiếp tới thỉnh an Thái Hậu, chỉ là mấy ngày nay ngài ấy rất mệt mỏi, ngồi ở cung thần thiếp một lúc đã ngủ. Thần thiếp không dám làm phiền Hoàng Thượng, cho nên mới một mình tới, lại không ngờ Hoàng Hậu nương nương cũng trùng hợp ở đây."

Thái Hậu một tiếng: "Chẳng qua là vì chuyện của Linh Thực Viện, hành động lần này của Hoàng Thượng, ai gia cũng cả kinh. Hiện tại ngài ấy mệt mỏi cũng đúng thôi." Cho dù nữ tử trước mặt có nói gì bên tai Nguyên Duật Diệp, nhưng lần này hạ lệnh xử tử Linh Khuyết, hẳn hẳn phải đắn đo một hồi lâu mới quyết tâm mở miệng. Sợ là ngay cả trái tim hắc lúc này cũng thấy bất lực.

Dù sao, Linh Khuyết cũng từng là người hắc sủng ái nhất.

Mộ Dung Vân Khương cúi thấp đầu, nhỏ giọng: "Việc này là lỗi của thần thiếp, hậu cung vốn không nên phát sinh sự tình như vậy."

Thời điểm ở Càn Thừa Cung, có mặt Thái Hậu, có mặt Thượng Trang, nàng vẫn khuyên Nguyên Duật Diệp tha cho Linh Khuyết.

Thái Hậu khẽ cười, mặc kệ lời này của Hoàng Hậu là thật hay giả, bà ta chỉ nói: "Hoàng Hậu quá hiền lành rồi. Ngươi là chủ lục cung, có một số việc kỳ thật không cần Hoàng Thượng ra mặt."

Sắc mặt Mộ Dung Vân Khương lập tức thay đổi, vội nói: "Thần thiếp ngu muội."

Thượng Trang chỉ im lặng ngồi nghe, việc này, nàng không nên xen vào.

Thái Hậu chỉ cười, lại vòng vo hỏi: "Đúng rồi, nghe nói mai là ngày kỵ của lệnh tôn?"

Mộ Dung Vân Khương lần nữa cả kinh, ngày mai là giỗ của phụ thân, kỳ thật hôm nay nàng tới đơn giản là cầu Thái Hậu ân chuẩn cho mình ngày mai xuất cung đi bái tế, lại không ngờ Thái Hậu là người nhắc tới trước.

Nàng đứng lên, quỳ xuống: "Vâng, thần thiếp khẩn cầu mẫu hậu ân chuẩn cho thần thiếp ra ngoài bái tế phụ thân."

"Đúng là một hiếu nữ." Thời điểm nói lời này, Thái Hậu bất giác nhớ tới nhi tử của mình. Trong lòng có chút chua xót, đợi trăm năm về sau, liệu còn ai có thể nhớ rõ ngày giỗ của bà đây?

Thấy sắc mặt bà ta tái đi, Thượng Trang biết Thái Hậu nhớ tới Thái Từ rồi. Tâm tình người đầu bạc kẻ đầu xanh, nàng hiểu, cái cảm giác này đích thực sống không bằng chết.

Mộ Dung Vân Khương vẫn cúi đầu: "Phụ thân mất mười lăm năm rồi, khi trước hằng năm vào thời điểm này, thần thiếp sẽ gác đêm cho cha, năm nay chỉ sợ sẽ là lần cuối. Thần thiếp biết, với thân phận Hoàng Hậu, thần thiếp không tiện xuất cung, cho nên khẩn cầu mẫu hậu ân chuẩn cho lần cuối cùng này. Về sau, thần thiếp sẽ không đi nữa."

Thái Hậu thờ dãi: "Tây Chu lấy chữ hiếu để trị thiên hạ, ngươi là Hoàng Hậu, có hiếu tâm này đương nhiên là tốt. Ai gia sao lại không đồng ý? Bên phía Hoàng Thượng ai gia sẽ đi nói, ngươi không cần bận tâm."

"Tạ mẫu hậu." Mộ Dung Vân Khương dập đầu.

Thanh Nhi ở sau cũng nở nụ cười, tốt quá, Thái Hậu đồng ý rồi.

Thượng Trang cũng cười nói: "Có từ mẫu như Thái Hậu là may mắn của Hoàng Thượng, cũng là may mắn của thiên hạ."

Thái Hậu xùy một tiếng: "Vu Tu Dung thật biết nói chuyện."

Thượng Trang vẫn khẽ cười, tiếp tục: "Hoàng Hậu nương nương tang nghĩa như thế, Hoàng Thượng đương nhiên cũng sẽ như vậy." Nàng là muốn nói với Thái Hậu, bà ta không cần lo lắng, đợi trăm năm sau, Nguyên Duật Diệp và con cháu của hẳn vẫn sẽ tận hiếu đạo với bà ta.

Ý tứ của nàng Thái Hậu đương nhiên nghe được, bà ta không khỏi giật mình, bất giác hoảng hốt. Hôm nay tuy cung kính gọi mình một tiếng "mẫu hậu", nhưng hẳn thật sự có thể như một nhi tử đối đãi với bà ta sao?

A, chưa tới cuối cùng, ai có thể nói rõ?

Có điều, hiện tại bà mới là Thái Hậu tôn quý, mà Tề Hiền Phi xưa kia kiêu ngạo nay chỉ có thể âm thầm chôn dưới đất. Nghĩ tới điểm này, nội tâm liền cao hứng.

Thanh Nhi dịu Mộ Dung Vân Khương đứng dậy, lần nữa ngồi xuống mới lặng lẽ lui một bước đứng cạnh hầu hạ.

Mặc kệ vì lý do gì, đối với chuyện Thái Hậu đồng ý cho mình xuất cung, Mộ Dung Vân Khương đều cảm động tới rơi nước mắt.

Thái Hậu chậm rãi thu hồi tâm tư, lại mở miệng: "Mộ Dung gia các người một lòng tận trung với Tây Chu, điều này ai gia biết. Ngày mai cho Thừa Tướng tạm buông chính sự một ngày đi, để hân cũng tận hiếu đạo của người làm nhi tử."

Mộ Dung Vân Khương liền cười nói: "Thần thiếp thay ca ca tạ ơn Thái Hậu, chỉ là huynh ấy không phải kẻ chịu ngồi yên, để Thái Hậu chê cười rồi."

"Ai gia sao có thể chê cười? Ai gia là vui về."

Thượng Trang vẫn lặng lẽ ngồi nghe, Mộ Dung Vân Sở vừa trung thành vừa tận tâm với giang sơn Nguyên thị, chỉ là chẳng biết tại sao, nàng lại có một loại cảm giác khác thường, tựa như có chỗ nào đó vô cùng kỳ quái. Nàng cảm mỗi, rốt cuộc kỳ lạ ở điểm nào, nàng lại không nói được.

Ngồi thêm một lát, Mộ Dung Vân Khương nói phải hồi cung chuẩn bị chút đồ để ngày mai ra ngoài, vì thế đứng dậy cáo lui.

Thái Hậu cũng không giữ lại, đợi nàng ấy ra ngoài, bà ta mới đưa mắt nhìn Thượng Trang, mở miệng hỏi: "Người thì sao? Có chuyện gì quan trọng?"

Xem ra Thái Hậu sớm đã đoán được mục đích Mộ Dung Vân Khương tới, cho nên mới đột nhiên nói những lời kia. Thượng Trang không khỏi tò mò, như vậy mục đích nàng tới Thái Hậu cũng đoán được sao?

Thu hồi tâm tư, Thượng Trang thấp giọng: "Thái Hậu lợi hại như vậy, thần thiếp nghĩ người sớm đã đoán được."

Thái Hậu hừ lạnh một tiếng: "Chuyện của người, ai gia thật sự không biết."

Không đoán được? Thượng Trang có chút khiếp sợ, đúng rồi, không biết cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ nghĩ, nàng mở miệng: "Thần thiếp cũng muốn thỉnh chỉ xuất cung."

Thái Hậu buông ly trà trong tay xuống, nhú mắt nhìn nàng, tựa hồ cảm thấy hứng thú.

"Ngày mai Linh Thục Viện nhập thổ quy an, thần thiếp muốn ra ngoài tiễn nàng ấy đoạn đường cuối cùng."

Thái Hậu bật cười: "Sao hả? Người cũng sợ sao?"

Thượng Trang cúi thấp đầu: "Thần thiếp cũng chỉ vì muốn ngừa vạn nhất. Thái Hậu cũng biết, có một số việc trước đó có thể to gan đi làm, nhưng về sau nhất gan thu dọn tàn cuộc vẫn tốt hơn. Dù gì, đầu người thì dễ, nhưng quý thì không."

Thời điểm nhắc tới "Quý", sắc mặt Thái Hậu có chút thay đổi, bà ta có lẽ nhớ tới lúc trước bản thân cũng muốn ra tay hại chết Linh Khuyết, có điều không thành công mà thôi. Giờ phút này nghe Thượng Trang nói, bà ta chỉ lạnh giọng: "Được, dù sao người cũng đã chết, đi đưa tiễn đoạn đường cuối cùng cũng không có gì to tát."

Thượng Trang lập tức đứng dậy, quỳ xuống: "Thần thiếp đa tạ Thái Hậu, thần thiếp sẽ cho người về bùa, chắc chắn không để nàng ta quay lại hoàng cung."

Thái Hậu thở dài, nói: "Đứng lên đi. Hoàng Thượng còn ở Cảnh Nhân Cung chờ người, không còn gì nữa thì trở về đi. Ai gia cũng mệt rồi, cần được nghỉ ngơi."

Cáo lui ra ngoài, Phục Linh không vui mà hỏi: "Tiểu thư thật sự muốn xuất cung sao?"

Nha đầu này ngày càng thông minh, lúc này đã biết đổi góc độ hỏi, không hề trực tiếp đề cập tới Phục Linh.

Thượng Trang "Ừ" một tiếng, lại nói: "Nếu người không muốn ra ngoài thì ở trong cung chờ ta."

"Tiểu thư!" Nàng sao có thể là người như vậy? Đương nhiên là tiểu thư đi đâu, nàng đi theo đó.

Thượng Trang cười cười, chẳng qua chỉ trêu đùa một chút mà thôi, không ngờ nha đầu này lại tưởng là thật.

Trở về Cảnh Nhân Cung, xa xa nhìn thấy cửa cung mở rộng, tựa hồ còn có thân ảnh của Huyền Chu, Thượng Trang kinh hãi, vội nhanh bước tiến lên.

Huyền Chu nghe được thanh âm, quay đầu thấy Thượng Trang đã về liền vội hành lễ.

"Hoàng Thượng đâu?" Nàng hỏi.

Huyền Chu trả lời: "Hồi nương nương, vừa rồi không biết Trượng công công nói gì đó với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nghe xong liền vội vàng rời đi. Nô tỳ đang muốn thu dọn ly trà thì người về rồi."

Phục Linh "A" một tiếng, trên gương mặt nhỏ nhắn chỉ có thất vọng.

Thượng Trang không tiếp tục truy hỏi, xem ra là chuyện quan trọng, nếu không hẳn sẽ không đột ngột rời đi.

Trái tim thoáng động, không phải là chuyện của Linh Khuyết có vấn đề chứ?

Thấy Huyền Chu định ra ngoài, Thượng Trang vội gọi nàng ta lại, hỏi: "Đúng rồi, thời điểm Hoàng Thượng rời đi có nói gì không?"

Huyền Chu lắc đầu: "Không có. Trương công công và Dương tướng quân cùng tới, Hoàng Thượng đi rất gấp."

Dương Thành Phong?

Hắn tới, vậy là sự tình của Linh Khuyết không có vấn đề gì.

Thượng Trang thoáng yên lòng, phát tay cho Huyền Chu rời đi.

Phục Linh có chút bất đắc dĩ, nghĩ nghĩ, nói: "Tiểu thư, chỉ bằng nô tỳ xuống chuẩn bị ít điểm tâm, lát nữa người tự mình mang qua cho Hoàng Thượng được không?"

Tâm tư của nha đầu này thật là... Lúc nào cũng muốn hai người họ có cơ hội ở cùng nhau, ngay cả chút hi vọng cũng phải bắt lấy.

Thượng Trang lắc đầu, hẳn có chuyện cần làm, mà nàng cũng phải chuẩn bị đề ngày mai xuất cung, vì thế nói: "Được, người chuẩn bị điểm tâm đi, lát nữa đưa qua cho Hoàng Thượng, thuận tiện nói Thái Hậu đã ân chuẩn cho ta ngày mai xuất cung. Người chỉ cần nói vậy, Hoàng Thượng nghe sẽ lập tức rõ."

Nghe nửa câu đầu, Phục Linh còn vô cùng cao hứng, nhưng nghe hết về sau, nàng lại không khỏi thất vọng. Nhưng cho dù phiền muộn, lúc này cũng không thể làm thêm được gì, nha đầu chỉ đành khom người rời đi.

Thượng Trang một mình ngồi trong phòng, nghĩ tới ngày mai xuất cung, đáy lòng đột nhiên khản trương.

Từ khi đại hôn của Nguyên Chính Hoàn vào nửa tháng trước xuất hiện thích khách, tới nay vẫn không có chút tin tức về hôn kỳ của y.

Thượng Trang không biết là nguyên nhân là gì, nhưng trước nay chưa từng có ý định đi làm rõ. Nàng chỉ nghĩ tới một chuyện, lúc ấy Nguyên Duật Diệp nói Thục Quận xảy ra chuyện, sợ là sẽ không có ai tới đón Linh Khuyết, vậy hôm nay thì sao?

Bọn họ sẽ phái ai tới?

Hít một hơi thật sâu, tất cả chờ nàng xuất cung sẽ biết, không phải sao?

Vô luận là ai, nàng biết, Nguyên Chính Hoàn sẽ không tới.

Đừng nói là đón Linh Khuyết, hơn nữa Nguyên Duật Diệp cùng từng nói, hẳn sẽ không bao giờ truyền y hồi kinh.

Phục Linh đã làm điểm tâm xong, nha đầu chỉ vào báo với nàng một tiếng rồi mang đồ trực tiếp qua Càn Thừa Cung.

Thời điểm Phục Linh trở về sắc trời đã tối, nàng vừa vào cửa liền mở miệng: "Hoàng Thượng không nói nhiều, chỉ dặn tiểu thư phải cẩn thận."

Thượng Trang gật đầu, lại hỏi: "Hoàng Thượng không sao chứ?"

"Thời điểm nô tỳ tới, trong Ngự Thư Phòng chỉ còn một mình Hoàng Thượng, cho nên hẳn là không có việc gì." Nghe ngữ khí của hắn, nàng thật không phát hiện được gì.

Thượng Trang gật đầu, không tiếp tục truy vấn.

Hắn không nói là vì không muốn mọi người lo lắng, nếu đã vậy, nàng cũng không cần hỏi tới.

Khi nào muốn nói, hẳn sẽ tự nói.

.....

Hôm sau, ngày mười sáu tháng hai, thời điểm xuất cung, trời vô cùng u ám, hơn nữa còn có sương mù.

Thái Hậu đứng trên cao nhìn xuống, hôm nay thời tiết như vậy, bà ẩn ẩn cảm thấy sẽ có điềm xấu. Một nữ tử tử bị xử chết vốn không có tư cách chôn cất hoàng đế, chỉ là nhìn vào tình cảm giữa Linh Khuyết và Nguyên Duật Diệp khi xưa, bà cũng không định nói nhiều.

Thượng Trang một thân y phục trắng thuần khiết cùng Phục Linh ngồi xe ngựa xuất cung.

Xuất hành không quá nhiều người, chỉ có vài kẻ khiêng quan tài, theo sau là bốn thái giám và cung nữ.

Thượng Trang ngược lại không có quá nhiều lo lắng, những thứ Linh Khuyết cần mang theo, còn cả người âm thầm bảo hộ muội ấy, tất cả Nguyên Duật

Diệp chắc chắn sẽ có an bài.

Phục Linh hạ màn che xuống, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, chúng ta đi đâu?"

Thượng Trang chỉ lắc đầu.

Linh Khuyết không thể vào lăng mộ của hoàng gia, bởi vì nơi đó chỉ dành riêng cho đế hậu, mà Linh Khuyết chẳng qua chỉ là một phi tử ban chết, hẳn là sẽ được đưa ra khỏi thành, tìm một miếng đất rồi chôn. Theo nàng biết, cách ngoại thành không xa có một nơi chuyên dùng để an táng người chết.

Có điều cũng may, Linh Khuyết không thật sự chết, nếu không, thân muội muội có kết quả như vậy, Thượng Trang thật không biết phải làm sao.

Ngoài thành, xe ngựa trực tiếp dừng trước ngôi chùa chuyên siêu độ cho vong linh.

Thượng Trang một thân y phục trắng toát đi vào. Bên trong, tiếng than khóc vang lên khắp nơi, Phục Linh tựa như dựa vào thân thể Thượng Trang, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, hôm nay chúng ta phải ở đây một đêm sao?"

Thượng Trang gật đầu, đã nói với Thái Hậu như vậy, nàng đương nhiên phải ở lại một đêm, hơn nữa càng quan trọng là, nàng muốn sự tình của Linh Khuyết được giải quyết ổn thỏa, như thế bản thân mới có thể an tâm hồi cung.

Thái giám sớm đã sắp xếp sương phòng, dẫn Thượng Trang qua.

Lúc này trời vẫn còn sáng, quan tài của Linh Khuyết được đặt trong nội đường của hậu viện, sẽ có tăng nhân tụng kinh siêu độ, sau đó mới có thể hạ táng.

Ngôi chùa này không nhỏ, phía sau còn có một cái hồ, nhìn không ra rốt cuộc là do người đào hay vốn thuộc về tự nhiên.

Chờ trong phòng, mãi tới trưa vẫn không có ai tới. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, sương mù vẫn dày đặc như lúc tối, cảnh trí ngoài ba trượng không thể nhìn rõ ràng.

Thời tiết nhiều sương như vậy thật sự là rất hiếm thấy.

Không biết vì lý do gì, Thượng Trang lại ần ần cảm thấy không yên.

Nàng lập tức lắc đầu, không đâu, có lẽ là vì bản thân đang ở ngôi chùa này, tâm tình không giống khi trước.

Hít một hơi thật sâu, dù sao nàng cũng không giống như người tới đây, nàng không phải thật sự tới đưa tiễn người chết.

Hiện tại không thấy mặt trời, cho nên không thể nhìn ra giờ nào, chỉ khi thuận miệng hỏi thái giám bên cạnh, nàng mới biết thì ra đã tới giờ thân.

Theo thái giám ra ngoài, bên ngoài đã có người chờ xuất phát. Phục Linh dìu Thượng Trang lên xe ngựa, ước chừng đi nửa canh giờ, xe mới chậm rãi dừng lại.

Bên ngoài truyền tới thanh âm của cung nữ: "Tới nơi rồi, thỉnh nương nương xuống xe."

Quan tài cẩn thận được nâng lên, Thượng Trang chỉ lặng lẽ theo sát từ xa. Sắc trời đã bắt đầu trầm xuống, lại thêm sương mù dày đặc chưa tan, hai cung nữ rụt người lại, khuôn mặt run lên vì sợ hãi.

Phía trước sớm đã có chỗ đất được đào sẵn, xung quanh có rất nhiều bia mộ.

Phục Linh nhỏ giọng bên tai nàng: "Vận khí của Linh Thục Viện xem như không tồi, nếu không, phi tần được ban chết còn có thể nhập thổ quy an sao? Đừng là giống cung nhân của nội cung mất đi, cho dù khi sống người có bao nhiêu phong quang, chết rồi cũng chỉ còn một bãi đất hoang mà thôi."

Thượng Trang khẽ quát: "Ở nơi này người cũng dám nói lung tung sao?"

Phục Linh le lưỡi, không nhiều lời nữa.

Mất thấy quan tài được hạ xuống, lại đắp thêm bùn đất lên, Thượng Trang không khỏi lo lắng. Chôn như vậy, muội ấy còn có thể hít thở sao?

Rời khỏi khu mộ trở về chùa, đáy lòng Thượng Trang vẫn vô cùng bất an.

Màn đêm cuối cùng cũng buông xuống.

Thượng Trang không ngủ, vừa qua giờ Dậu, bên ngoài truyền tới tiếng thì thầm. Nàng không gọi Phục Linh, chỉ nghe người kia nói: "Hoàng Thượng căn dặn nương nương muốn xem thì cứ đi xem, thuộc hạ xin đắc tội." Dứt lời, hần sải bước về phía trước, nắm lấy eo nàng, từ cửa sổ phía sau nhảy ra ngoài.

Thượng Trang che miệng, tránh cho bản thân kêu ra tiếng.

Khu mộ trong đêm so với ban ngày càng thêm an tĩnh.

Thị vệ đặt nằng phía sau gốc cổ thụ, sau đó một mình tiến lên.

Thượng Trang không bước ra ngoài, chỉ thấy bên đó có ba bốn thân ảnh. Trời quá tối, nằng không nhìn rõ lắm.

Qua một lúc, tựa hồ có người tới. Kẻ đó tới gần, mở miệng: "Trở về nói với Hoàng Thượng, bảo Hoàng Thượng cứ yên tâm, việc này từ giờ trở đi, Mạc Tầm sẽ xử lý."

Thượng Trang cả kinh, Mạc Tầm tự mình tới?

Trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng có thể buông xuống, nhìn cách Mạc Tầm chiếu cố Nguyên Chính Hoàn, nằng biết việc này giao cho hắn, chính mình có thể yên tâm.

Mạc Tầm lại nói: "Các người tránh đi."

Thị vệ dẫn đầu theo bản năng nhìn về phía đại thụ nhưng không nói gì, chỉ gật đầu. Nhoáng một cái, mấy bóng đen đều thoáng tan biến.

Thượng Trang không khỏi giật mình, nhưng nằng biết, Mạc Tầm tới là để cứu người. Nghĩ như vậy, khóe miệng nhin không được mà cong lên.

Đúng lúc này, trong bóng đêm lại truyền tới một thanh âm, mà nụ cười trên mặt Thượng Trang lập tức cứng lại.

Nguyên Chính Hoàn!

Nguyên Duật Diệp không triệu y hồi kinh, y sao có thể viện cớ chuyện của Linh Khuyết theo Mạc Tầm mà tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 17: Run rẩy

Tay đặt trên cây bắt giác run rẩy, vừa rồi thời điểm rời đi bọn thị vệ không dẫn theo nằng, nằng tin đây không phải ý của Nguyên Duật Diệp, bởi vì hắn không muốn nằng gặp Mạc Tầm, cho nên bọn thị vệ mới không nói toạc ra hiện tại nằng đang ở đây.

Nhưng lúc này, ngoại trừ Mạc Tầm, ngay cả Nguyên Chính Hoàn cũng tới, như vậy, nằng có thể ra ngoài sao?

Bắt giác ngừng hô hấp lại, nằng mở to hai mắt nhìn phía trước.

Hôm nay là mười sáu, trăng rất tròn, chỉ là cả ngày sương mù dày đặc, tới lúc này vẫn chưa tan đi. Ánh trăng xuyên qua mây mù rọi xuống, cảnh vật bên dưới vẫn còn mờ mịt.

Khu đất chạng vạng bị chôn vùi đã được thị vệ đào lên, ánh mắt Mạc Tầm dừng lại cái quan tài. Chỉ là một cái quan tài bình thường, vật liệu cũng không phải hảo hạng. Mạc Tầm cẩn thận dò xét, nắp hòm vẫn chưa bị đóng đinh. Vì sao ư? Đương nhiên là để mở ra dễ dàng.

Nguyên Chính Hoàn di chuyển xe lăn về phía trước, hỏi: "Mạc Tầm, sao còn chưa động thủ?"

Mạc Tầm tựa như thất thần, nghe Nguyên Chính Hoàn lên tiếng mới hoàn hồn trở lại, thấp giọng đáp: "Vâng." Dứt lời, hắn lập tức nhảy xuống. Hít một hơi thật sâu, quát lớn một tiếng, Mạc Tầm đánh một chuông xuống, nắp quan tài lập tức bị đánh bật ra.

Nữ tử bên trong nhắm chặt hai mắt, an tường mà ngủ, không hề hay biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Mạc Tầm thoáng thay đổi, vội vươn tay dò xét hơi thở của nằng, nhin không được mà "A" một tiếng. Loại thuốc giả chết này hắn từng nghe nói qua, nhưng hôm nay mới thật sự nhìn thấy, thật kỳ diệu, thoát nhìn không khác gì người chết.

Hắn bắt giác quay đầu nhìn: "Chủ tử, không còn hơi thở." Thời điểm nói chuyện, tâm thần hắn có chút bất an. Quá giống, thật sự quá giống!

Nguyên Chính Hoàn thoáng nhíu mày, loại thuốc này không cần giải độc, người uống ngủ đủ ba ngày ba đêm sẽ tự động tỉnh dậy. Kỳ thật nội tâm y vô cùng tỉnh táo, người trong lòng Linh Khuyết trước nay đều là Nguyên Duật Diệp, hiện tại ép nằng đi theo Mạc Tầm, nằng sẽ nguyện ý sao?

Hít một hơi thật sâu, nếu đã như vậy, bọn họ sẽ cho nằng biết, thật ra là Nguyên Duật Diệp không cần nằng nữa.

Linh Khuyết, nằng ấy sẽ hận sao?

Nguyên Duật Diệp sớm đã có tính toán, ba ngày sau Linh Khuyết tỉnh lại, bọn họ cũng đã rời kinh thành, nhưng y hiện tại lại muốn để Linh Khuyết tỉnh

dậy.

Đúng, ngay bây giờ, y muốn nàng tỉnh lại.

Đầu ngón tay khẽ động, trong nháy mắt động tác lại dừng, y quay đầu, nghiêm nghị hỏi: "Ai?"

Thượng Trang cả kinh, nàng đã trốn kỹ như vậy nhưng vẫn bị y phát hiện sao?

Mạc Tầm theo hướng Nguyên Chính Hoàn quay đầu mà nhìn, một tay đặt lên trường kiếm đeo trên eo, đi tới, ánh mắt cũng trở nên sắc bén. Chuyện chủ tử nhà hắc bí mật hồi kinh không có ai biết, rốt cuộc là ai? Người của Nguyên Duật Diệp sao?

Thượng Trang cắn môi, hắn còn tiếp tục bước tới, nàng còn có thể lẩn trốn sao?

Nàng biết rõ đối phương là ai, nhưng bọn họ lại không biết là nàng. Một kiếm đâm qua, chỉ sợ có muốn tránh cũng tránh không được. Hít một hơi thật sâu, nàng chỉ có thể sai bước ra ngoài.

Đúng lúc này, có thứ gì đó từ phía sau xông tới, Thượng Trang theo bản năng quay đầu, bước chân bên dưới dừng lại. Hình như, là một con thỏ.

Trong nháy mắt, cả người nàng cứng đờ.

A, đây đúng là giấu đầu lòi đuôi! Nàng nói rồi mà, bản thân cẩn thận như vậy làm sao có thể bị phát hiện?

Thì ra, bị phát giác căn bản không phải là nàng, chẳng qua chỉ là một con thỏ phía sau nàng thôi. Mà nàng lại bất tri bất giác bước ra ngoài.

Hiện tại, cho dù muốn tránh cũng tránh không kịp.

Ánh mắt Mạc Tầm đang hướng theo con thỏ chạy qua, đồng thời bắt gặp một người lặng yên đứng bên cây cỏ thụ. Hắn chấn động, phóng người xông lên, lại không ngờ người tới căn bản không biết võ công.

Trường kiếm tới gần, lúc này hắn mới nhìn rõ, thì ra là nàng!

Thượng Trang hoảng sợ, theo bản năng muốn lui thì cánh tay bị nam tử bắt lấy, hung hăng giữ chặt, mà trường kiếm lạnh băng đã đặt trên cổ nàng.

Bất giác "A" lên một tiếng, đó là xuất phát từ bản năng, cũng là kinh hãi.

Trường kiếm sắc bén đã chạm vào da thịt, đau đớn rất nhỏ từ nơi đó bắt đầu lan ra.

Đột nhiên Thượng Trang nhớ lại lần đó ở Hưng Viên, cũng là Mạc Tầm muốn giết nàng. Thái độ của Nguyên Chính Hoàn lúc ấy, nàng vẫn còn nhớ rõ, chỉ là hôm nay, y sẽ không còn như vậy, cứu nàng.

Nhìn một góc của trường kiếm thấm đỏ máu tươi, tay Mạc Tầm bất giác buột chặt.

Đây là cảm giác hơn hai mươi năm cầm kiếm hắn không có. Ở Hưng Viên lúc ấy, hắn và nàng cũng từng như vậy, mà thời điểm đó, chủ tử một lòng thích nàng, cho nên hắn không ra tay. Nhưng hôm nay thì sao? Nàng sao lại trùng hợp xuất hiện ở nơi này?

Âm mưu, hay là trùng hợp?

Nếu hôm nay giết nàng ở nơi này, bọn họ có thể yên bình ra khỏi thành sao?

Nếu không giết, Hoàng Thượng rất nhanh sẽ biết chủ tử vào kinh, như vậy cũng quá nguy hiểm, hắn chắc chắn sẽ nghi ngờ chủ tử!

Mạc Tầm nghiêng răng, hắn chần chờ, trong lòng không ngừng giãy giụa.

"Mạc Tầm!" Sau lưng truyền tới thanh âm của Nguyên Chính Hoàn, vốn định hỏi người tới là ai, nhưng không biết vì lý do gì, y lại không mở miệng hỏi được.

Là nữ nhân, thanh âm đó y nghe thấy.

Tiếng rên rất nhỏ mang theo hoảng sợ và kinh ngạc.

Hắn bắn khoả một hồi, chỉ cái nháy mắt ngắn ngủi, "A" một tiếng, cảm giác này sao lại quen thuộc như vậy? Tựa hồ tình cảnh thế này, y đã trải qua.

"Mạc Tầm, đem nàng..."

Đem nàng giết chết!

Y vốn định nói như vậy, chỉ là lời nói tới yết hầu liền thoáng dừng ở đó, một tiếng cũng không thể phát ra.

Im lặng một hồi, y lại đổi thành: "Mang đi!"

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, y biết nàng là ai sao? Vì sao phải mang nàng đi?

Mạc Tầm quay đầu nhìn chủ tử nhà mình, không thể giết, cũng không thể dẫn theo, đây là suy nghĩ tiến thoái lưỡng nan trong lòng của hắn, rất khó quyết định.

Lúc này, Thượng Trang nhàn nhạt lên tiếng: "Mang bốn cung đi, vương gia không sợ Hoàng Thượng biết ngài hỏi kinh sao?"

Mạc Tầm cả kinh nhìn nàng, hắn rốt cuộc cũng biết bản thân đã quên làm gì! Hắn sao có thể để nàng nói chuyện?

Nếu vừa rồi chỉ là suy đoán thì hiện tại, Nguyên Chính Hoàn có thể khẳng định thân phận của nữ tử này. Mười ngón tay khẽ động, y mở miệng: "Thì ra là nương nương, bốn vương ngược lại cảm thấy rất hiếu kỳ, nương nương tới nơi này, Hoàng Thượng ở trong cung có thể an tâm sao?"

Thượng Trang đương nhiên rõ ràng, y đơn giản chỉ là muốn hỏi Nguyên Duật Diệp có biết y hỏi kinh hay không.

Khẽ cười thành tiếng, Thượng Trang trả lời: "Bốn cung được Thái Hậu ân chuẩn tới đây đưa tiễn Linh Khuyết đoạn đường cuối cùng, lại không ngờ gặp được Vương gia ở đây."

Nguyên Chính Hoàn nhíu mày, nàng chỉ nói gặp y, mà không phải y và Mạc Tầm, như vậy có thể khẳng định, chuyện Mạc Tầm tới đưa Linh Khuyết đi, nàng biết. Mà nàng cũng đang nói với y, chuyện y trở về, Nguyên Duật Diệp không biết.

Chẳng biết vì lý do gì, với lời nàng nói, y tin.

Không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Chỉ là sau khi trở về, nàng có nói cho Nguyên Duật Diệp biết không?

Nguyên Chính Hoàn bất động thanh sắc mở miệng: "Đã như thế, Mạc Tầm, còn không để nương nương qua đây?"

Mạc Tầm sợ run lên, cuối cùng chỉ đành cắn răng thu kiếm.

Ừm..

Đầu ngón tay khẽ chạm vào chỗ bị trường kiếm xẹt qua, miệng vết thương không lớn, chỉ là có ít máu rỉ ra. Lấy khăn dè lên, nàng nâng bước đi về phía trước.

Nam tử nương theo tiếng động quay đầu, dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn tú của y dần trở nên rõ ràng, đôi mắt vẫn rực rỡ như sao trời có thể khiến người ta lập tức thất thần.

Nội tâm không khỏi trương, trên mặt vẫn cố gắng bày ra biểu cảm bình tĩnh như nước.

Nàng quên mất, y không nhìn thấy.

A, chán nản cười, vết thương trên cổ khiến nàng khẽ nhíu mày.

Nguyên Chính Hoàn lại lên tiếng: "Mạc Tầm, còn không đi xử lý? Bốn vương và nương nương xem ra có mấy lời cần phải nói."

Mạc Tầm nhìn hai người, cũng không nói chuyện, thanh thạo tra kiếm vào vỏ, nhảy xuống, cúi người cẩn thận ôm nữ tử ra khỏi quan tài. Thượng Trang nhìn hắn cởi áo bào trên người ra trải xuống mặt đất, đặt nhẹ Linh Khuyết lên, sau đó xoay người thu dọn hiện trường.

Chẳng qua chỉ là một hành động nhỏ mà thôi, nhưng Thượng Trang biết, Mạc Tầm sẽ không bạc đãi Linh Khuyết. Nghĩ như vậy, trong lòng cuối cùng cũng cao hứng trở lại, Mạc Tầm tuy bề ngoài lạnh nhạt, nhưng chỉ cần là người mình thích, hắn chắc chắn sẽ đối tốt với muội ấy như đối với Nguyên Chính Hoàn.

Như vậy, tất cả những gì nàng và Nguyên Duật Diệp làm đều đáng giá, không phải sao?

Đang suy nghĩ miên man, thanh âm của Nguyên Chính Hoàn lần nữa tới: "Nương nương vừa mới nói mình được Thái Hậu ân chuẩn tới đưa tiễn Linh Khuyết?"

Thời điểm hoàn hồn, Thượng Trang đã thấy y chậm rãi chuyển động xe lăn về phía trước. Thoáng chần chờ, nàng lặng lẽ nâng bước theo sau, nàng biết sau khi Mạc Tầm thu dọn tất cả, bọn họ sẽ rời đi, mà thị vệ của Nguyên Duật Diệp cũng sẽ quay lại, cho nên thời gian để hai người nói chuyện chỉ có lúc này mà thôi.

Nàng gật đầu: "Ngược lại là bốn cung không ngờ sẽ gặp Vương gia ở đây, bốn cung thật hiếu kỳ." Hiếu kỳ y tới đây làm gì?

Y khẽ cười: "Có gì phải hiếu kỳ chứ? Bốn vương cũng thích Linh Khuyết, đương nhiên sợ nàng ấy gặp chuyện không may, chỉ đơn giản thế thôi."

Thượng Trang ngẩn ra, thật vậy sao? Thế còn nàng? Hiện tại nếu nàng gặp chuyện, y sẽ không quan tâm?

Lần đó bị Trần Tình bắt tới son động, y rời đi không quay trở lại, mà hôm nay y lại lạnh lùng kêu Mạc Tầm mang nàng đi...

A, lúc này chỉ có thể nói, Vong Tình Thủy trên người Nguyên Chính Hoàn thật lợi hại. Như vậy, sau khi Linh Khuyết uống, muội ấy sẽ hoàn toàn quên đi Nguyên Duật Diệp, không phải sao?

Nghĩ tới, nàng lại cảm thấy đáng ghét.

Nam tử đã nói xong, Thượng Trang đứng phía sau kinh ngạc nhìn y, mở miệng: "Nếu biết Vương gia trở về, Hoàng Thượng sẽ tức giận." Để Nguyên Duật Diệp biết, hẳn đâu chỉ tức giận?

Y cười nhạt: "Nương nương sẽ nói sao?"

Cánh tay che miệng vết thương run lên, nàng đau tới nhủu mày, vấn đề này, từ lúc trông thấy y tới hiện tại, lòng nàng vẫn luôn đắn đo. Nếu như bọn họ không gây ra chuyện gì, nàng đương nhiên sẽ không nói, nhưng nguyên nhân y trở về thật sự chỉ đơn giản vậy sao?

Cẩn môi, nàng không biết.

Bởi vì hôm nay, chỉ sợ Nguyên Chính Hoàn cũng đề phòng nàng, không nói sự thật cho nàng biết.

Như vậy...

Nội tâm không ngừng giãy giụa, Thượng Trang lại nghe y hỏi: "Miếng vết thương sâu không?"

Một câu cũng đủ khiến nàng giật mình.

Trong không khí có mùi máu tươi rất nhỏ, y ngửi thấy, y nghĩ, hẳn là vừa rồi Mạc Tầm thất thủ.

"Không sâu." Thời điểm trả lời, thanh âm nàng lộ rõ vẻ bối rối, nàng cũng không biết bản thân rốt cuộc thế nào.

Y không nhiều lời, chỉ nói: "Chỗ bồn vương có thuốc trị thương." Dứt lời, từ ống tay áo y lấy ra một hộp cao dược nhỏ đưa cho Thượng Trang.

Thượng Trang kinh hãi, lại nghe y giải thích: "Mắt bồn vương không nhìn thấy, bình thường sinh hoạt bị thương là điều không thể tránh khỏi. Đây là thuốc trị thương Mạc Tầm chuẩn bị, rất tốt."

Nàng thoáng chần chờ, cuối cùng cũng đưa tay nhận.

Thượng Trang phết nhẹ một ít lên tay, chỉ là không nhìn thấy vết thương, nàng không khỏi ảo não.

Nguyên Chính Hoàn lại đột nhiên khẽ cười, nói: "Tốt xấu gì nương nương cứ bôi lên đi, thuốc cao này mùi hương không tồi."

Đầu ngón tay run lên, y là đang nói cho nàng biết, mùi thuốc mỡ có thể che lấp mùi máu, giúp nàng giấu chuyện mình bị thương. Cho dù không biết hôm nay y ở đây, nhưng Mạc Tầm tới là chuyện chắc chắn, nếu để Nguyên Duật Diệp biết Mạc Tầm thất thủ làm tổn thương nàng, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua.

Khổ sở trong lòng, nàng vẫn mỉm cười như trước: "Vương gia suy nghĩ thật chu đáo." Đóng nắp lại, đưa thuốc mỡ cho y, nàng lại nói, "Bồn cung đa tạ thuốc của Vương gia."

Nam tử mỉm môi cười, duỗi tay qua.

Dưới ánh trăng, nàng rõ ràng có thể nhìn thấy ngón tay thon dài của y run lên, so với lúc trước, y tựa hồ đã gầy đi.

Đầu ngón tay chạm tới hộp thuốc mỡ, y nắm chặt, mà Thượng Trang lại cảm thấy y dường như đang cố sức, không khỏi nhủu mày hỏi: "Vương gia sao vậy?" Lúc này nàng mới phát hiện y có chút khác thường, là bị bệnh sao?

Cất hộp thuốc mỡ vào tay áo, y dựa vào xe lăn, nghiêng răng. Vì sao... Mỗi lần đều như vậy?

Chỉ cần nàng nhẹ giọng hỏi thăm y một câu, nơi đó sẽ đau như thế.

Ngước mắt, nở nụ cười, y mở miệng: "Chẳng biết tại sao lồng ngực lại đột nhiên đau, có thể mượn tay nương dùng một lát được không?"

Thượng Trang không khỏi bị dọa sợ, đang êm đẹp, lồng ngực y sao có thể đau chứ? Y lại không nhớ ra nàng, cho nên nguyên nhân chắc không phải vì nàng mà ra, chỉ là, y mượn tay nàng để làm gì?

"Nương nương..." Người trước mắt không hề cử động, y lại thấp giọng gọi một tiếng.

Nhìn chằm chằm nam tử kia, do dự một hồi, nàng cuối cùng cũng vươn tay.

Nguyễn Chính Hoàn cười yếu ớt, đưa tay chạm lấy tay nàng.

Bàn tay đột nhiên bị y cầm lấy, Thượng Trang cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị y kéo qua. Bàn tay nàng hoàn toàn dán lên lồng ngực của y.

Trái tim y, bắt đầu đập loạn nhịp, mà tất cả từ lòng bàn tay truyền thẳng tới trái tim nàng.

Kinh ngạc nhìn y, vì sao chứ?

Lần đó, nàng chẳng qua chỉ muốn giúp y có thêm chút ấm áp, y lại nói: Nương nương, xin tự trọng.

Như vậy thì hôm nay? Y chủ động nắm lấy tay nàng, còn...

Thân thể Nguyễn Chính Hoàn tựa như lạnh đi, lần này, còn cả lần đầu tiên tiếp xúc với nàng... Lần đó, nàng không cẩn thận ngã vào lòng y, y thậm chí còn chưa kịp phản ứng, nàng đã đứng dậy.

Đúng vậy, cái cảm giác không có cách diễn tả này rốt cuộc là gì?

Từ lúc đầu ngón tay nàng chạm vào, đau đốn nơi đó lập tức lan rộng.

Tới khi y đặt tay nàng hoàn toàn dán vào lồng ngực của mình, đau quá...

Y cắn răng chịu đựng, cưỡng ép nuốt thứ tanh ngọt kia xuống.

Thấy sắc mặt y thay đổi, Thượng Trang muốn rút tay ra, ai ngờ, khí lực của y lại lớn như vậy.

"Vương gia, buông tay!" Nàng thật sự sợ hãi, y muốn làm gì? Y rốt cuộc muốn làm gì? Thượng Trang cắn răng, "Vương gia quên ngày đó đã nói gì với bản cung sao? Hôm nay bản cung muốn dùng lại câu đó mà nói, thỉnh Vương gia tự trọng!"

Y phảng phất như mất diết tại nơi.

Nàng càng giãy giụa, y càng dùng lực, vẫn không buông tay.

Y không biết bản thân đang làm gì, mà dường như, y đã biết.

Làm nàng đau, nhưng lòng y tựa hồ còn đau hơn nàng.

Rõ ràng mỗi lần tiếp xúc, nội tâm đều có phản ứng rất lớn, nhưng ký ức của y về nữ tử này lại là một mảnh trống không.

Lần đầu quen biết cũng là lần gần đây nhất y cùng Mạc Tầm từ Thục Quận trở về chúc mừng thọ thần của Thái Hậu. Nàng đối với y mà nói, rõ ràng là xa lạ, không phải sao?

Lần đó Trần Tĩnh bắt hai người bọn họ, y kiên quyết rời đi, nếu không phải Mạc Tầm cho người điếm huyết, đau đốn lần đó, y thật không biết bản thân sẽ vượt qua thế nào?

Cũng từ ngày đó trở về Thục Quận, y luôn nghĩ tới vấn đề này.

Rốt cuộc là sai ở đâu?

Càng nghĩ, y càng không rõ.

Có lẽ chỉ có một lời giải thích.

Đó là, y đã quên nàng!

Quên...

Khóe môi đã nếm được vị tanh ngọt kia, nếu thật sự là y quên nàng, như vậy nàng đối với y chắc chắn là người rất quan trọng, không phải sao? Nếu không, y sao có thể đau đốn như vậy?

Khí lực trên người, tất cả trong khắc đó phảng phất đều biến mất.

Thượng Trang bỗng nhiên rút tay về, xoa xoa cổ tay bị y làm đau, lại hoảng sợ mà nhìn nam tử trước mặt, thấy sắc mặt y càng lúc càng khó coi. Nàng quay đầu nhìn, thấy Mạc Tầm vẫn còn đang chôn vùi quan tài kia. Chuyện bên này, hẳn không biết.

Thượng Trang lui mấy bước, không biết có nên gọi hắn hay không.

Chỉ vì, Nguyên Chính Hoàn như vậy, nàng thật sợ hãi.

Y run giọng mở miệng: "Ngươi... Rốt cuộc là ai?" Hoặc là, y nên hỏi, nàng là gì của y?

Gì của y?

Bất giác nhắm hai mắt lại, thật kỳ lạ, tại sao chính mình lại có suy nghĩ như vậy?

Thượng Trang mở lớn hai mắt nhìn y, trái tim "thình thịch thình thịch" đập loạn nhịp. Lời y nói rốt cuộc có ý gì?

Nàng không rõ! Nàng không rõ!

Loạng choạng tiếp tục lui về sau, nàng lại nghe y hỏi: "Ngươi là ai? Ta... Lúc trước có phải ta đã gặp ngươi không?"

Nếu là trước kia, nàng sẽ ép chính mình cho rằng không rõ, nhưng hiện tại, chẳng rlex nàng vẫn không hiểu sao? Y là đang hoài nghi, cho nên mới hỏi nàng. Y thậm chí đã không còn tự xưng là "Bổn vương" nữa rồi.

Có thể? Nàng có thể nói sao? Có thể nói y biết, nàng là Thượng Trang sao?

Không, không thể.

Thượng Trang lắc đầu, chưa xốt mở miệng: "Vương gia hồ đồ rồi à? Ngài trước đó đương nhiên đã gặp bổn cung, chúng ta gặp nhau trong thọ thần của Thái Hậu trong cung, còn cả thời điểm Vương phi tiến cung, ngoài cửa Úc Ninh Cung và lần cuối cùng là lúc Vương gia rời kinh, bổn cung Hoàng Thượng tới đưa tiễn. Đúng rồi, lần đó còn xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn." Hai tay nắm chặt thành nắm, móng tay đã khảm sâu vào da thịt.

"Không, không phải..." Y dường như có chút hoảng loạn. Không, khẳng định không phải như vậy!

Thượng Trang cười hỏi: "Không phải? Vậy là gì?" Nàng khẳng định y vẫn chưa nhớ lại, cho nên thời điểm nói chuyện, nàng càng phải cẩn thận. Không thể để y nhớ ra, quyết không thể!

Hít một hơi thật sâu, đau đớn ở lồng ngực, y cơ hồ không chịu đựng được nữa rồi.

Mạc Tầm quay đầu nhìn hai người bọn họ, chỗ này cách xa, hẳn không thấy rõ sắc mặt của Nguyên Chính Hoàn, chỉ là chẳng biết vì lý do gì, hẳn lại ảm ảm cảm thấy không ổn, vì thế mở miệng: "Chủ tử đợi một lát, Mạc Tầm sắp xong rồi."

Nguyên Chính Hoàn lúc này mới hoàn hồn. Đúng vậy, y rốt cuộc sao thế? Mục đích hỏi kinh lần này, y quên rồi sao?

Trái tim từng chút thắt chặt, lần đó y đã có thể vượt qua, nhưng lúc này, vì sao y không thể lần nữa nhẫn nhịn?

Có lẽ bởi vì y chưa từng nghĩ, tối nay lại gặp nàng ở nơi này.

Y thống khổ cúi đầu ho một tiếng. Thượng Trang định mở miệng, nhưng rốt cuộc vẫn không dám gọi y.

Mạc Tầm cuối cùng cũng xử lý xong mọi chuyện, quay lại cẩn thận ôm nữ tử nằm dưới đất đi về phía hai người.

Thượng Trang bất giác quay đầu, tốt quá, Mạc Tầm làm xong rồi, nói cách khác, bọn họ sắp phải rời đi.

Mà nàng, cũng nên trở về chùa rồi.

Ngày mai, là được hồi cung.

Hít một hơi thật sâu, thôi, chuyện này vốn có kết quả như vậy, nàng chỉ là không ngờ lại gặp Nguyên Chính Hoàn ở đây.

"Ta và Mạc Tầm ở hậu viện trong chùa, lát nữa ngươi tới, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Thanh âm của y rất nhẹ, nhưng từ sau lưng truyền tới, từng chữ đều vô cùng rõ ràng.

Thượng Trang thật sự kinh hãi, ánh mắt lần nữa dừng trên người nam tử. Nương theo ánh trăng, nàng thấy y và Mạc Tầm đều chỉ mặc thường phục, chỉ nhìn một mình y, hoàn toàn không nhận ra thân phận.

Xem ra, bọn họ đã đi trước nàng một bước, sớm ở trong chùa miếu.

Bất giác cắn môi, xung quanh không có chỗ dừng chân, mà ai có thể ngờ rằng bọn họ lại ở ngay chùa miếu, bởi vì nếu một mình Mạc Tầm tới, với tính tình của hắn, hẳn chắc chắn sẽ lựa chọn ngủ ngoài trời.

Đang nghĩ nghĩ, Mạc Tầm đã tới gần, nói với Nguyên Chính Hoàn: "Chủ tử, chúng ta có thể đi rồi."

"Ừ." Y chỉ cúi đầu thấp giọng một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Thượng Trang ngỡ ngác đứng đó một lúc lâu, mãi tới khi hai thân ảnh kia đều biến mất trong màn đêm, nàng mới hoàn hồn. Trong đầu hết lần này tới lần khác hồi tưởng câu nói sau cùng của Nguyên Chính Hoàn, y có chuyện muốn nói với nàng, y rốt cuộc có thể nói gì?

Như vậy còn nàng, nên đi sao?

Chẳng biết tại sao, nàng lại cảm thấy thời điểm nói lời này, ngay cả Mạc Tầm Nguyên Chính Hoàn cũng muốn che giấu, cho nên mới thấp giọng như vậy.

Thượng Trang cắn môi, nâng bước đi về phía trước.

Vết thương trên cổ đã không còn đau nữa, thuốc trị thương tốt này quả nhiên danh bất hư truyền. Bọn thị vệ kia hẳn không ai dám nhìn thẳng nàng, mà hiện tại trời đã tối, chuyện nàng bị thương tối nay coi như an toàn qua, ngày mai có thể tùy tiện tìm lý do giấu diếm là được.

Bọn thị vệ đứng từ xa, thấy nàng tới liền có người mở miệng hỏi: "Nương nương, Mạc thị vệ đi rồi sao?"

Thượng Trang gật đầu, thị vệ kia lại tiếp tục: "Hoàng Thượng nói Mạc thị vệ trước nay thích độc lai độc vãng, cho nên bọn thuộc hạ ở cạnh trông chừng thì không tốt cho lắm, để nương nương ở lại là vì..."

"Bỏn cung biết, về thôi." Thượng Trang cắt ngang. Nguyên nhân để nàng ở lại, nàng đương nhiên đoán được. Nàng đã nói muốn tới đưa tiễn Linh Khuyết đoạn đường cuối cùng, như vậy Nguyên Duật Diệp đương nhiên sẽ an bài để nàng đứng nhìn từ xa.

Không gặp Mạc Tầm, cũng tốt. Dù sao trước nay Mạc Tầm đối với nàng luôn có địch ý.

Chỉ là... A, ai có thể ngờ rằng Nguyên Chính Hoàn cũng tới.

Nàng càng không ngờ rằng, trùng hợp có một con thỏ chạy ra như vậy khiến nàng tự mình bạo lộ hành tung.

Lắc đầu, bất đắc dĩ mà cười.

Thị vệ đưa nàng về phòng rồi lui xuống.

Nằm trên giường, nàng nghĩ nghĩ, vẫn là ngủ thôi.

Rất lâu sau, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, nàng lẩn qua lẩn lại mấy lần vẫn không ngủ được. Bực bội xuống giường, nàng đi qua mở cửa sổ. Giờ phút này, mây mù bên ngoài đã tan, trăng tròn lộ hơn phân nửa.

Ánh trăng trong vắt mà thanh khiết, Thượng Trang không khỏi đưa tay tấm mình bên dưới. Không khí lạnh lẽo bên ngoài ập tới, nàng rút tay về, mặc thêm y phục, ra ngoài đi dạo.

Bất giác đã tới cái hồ, ánh trăng soi bóng mặt nước, ném cục đá xuống tạo nên rung động nhẹ nhàng.

Ánh mắt không tự chủ mà tìm kiếm chỗ còn đốt đèn.

Y nói, muốn nàng tới.

Như vậy phòng của y nhất định vẫn còn sáng đèn.

Chỉ có một gian kia...

Trong màn đêm, ánh đèn xuyên qua cửa sổ le lói ra ngoài, y liệu có đang hướng mặt ra ngoài đợi nàng tới hay không?

Nàng không tới, y có lẽ sẽ đi tìm nàng, y hành động bất tiện, nếu bị phát hiện thì nguy to. Cho nên, y chỉ có thể chờ.

Nữ tử đứng lặng bên mặt hồ mà nhìn, bước chân bên dưới không động.

Y có lời muốn nói, kỳ thật nội tâm vô cùng hiếu kỳ, nàng cũng rất muốn biết y rốt cuộc muốn nói cái gì. Chỉ là nàng biết, nàng không thể đi, nàng sợ đi rồi, Nguyên Chính Hoàn sẽ nhìn ra gì đó. Y là khôn khéo, chỉ cần một cọng cỏ lay động, y cũng có thể nhận ra.

Nhưng không đi, nếu tại sao lại ra ngoài?

Tự hỏi, nội tâm cuối cùng vẫn không có đáp án.

Mâu thuẫn quần lầy suy nghĩ, loại cảm giác này dù là ai cũng không có cách nào lý giải.

"Tiểu thư? Tiểu thư!" Phục Linh ở phía sau thấy nàng, vội đuổi tới, "Sao tiểu thư lại tới đứng đây một mình? Hù chết nô tỳ rồi! Khi này vào phòng không thấy người, nô tỳ cơ hồ lật tung hết ngôi chùa này, hỏi rất nhiều người đều nói chưa từng thấy người ra ngoài."

Thượng Trang kinh hãi, không ngờ lúc này Phục Linh vẫn còn chưa ngủ. Có điều, nàng ấy hỏi, đương nhiên không có ai thấy nàng, bởi vì nàng được thị vệ leo tường trực tiếp đưa ra ngoài.

Vừa định mở miệng, nha đầu kia đã nhú mày tới gần, thần thần bí bí mà nói: "Tiểu thư, Vương gia ở đây."

Sắc mặt Thượng Trang liền thay đổi, lập tức cầm lấy tay nha đầu, hỏi: "Ai nói người biết?" Nguyên Chính Hoàn cẩn thận như vậy, y sao có thể để nàng biết?

Phục Linh bị bộ dáng của nàng dọa sợ, kéo kéo tay, lúc này Thượng Trang mới nhận ra phản ứng vừa rồi của mình hơi quá. Nàng thu tay về, nghe Phục Linh trả lời: "Nô tỳ cũng không nhìn thấy, chỉ là vừa rồi đi tìm người, trong bếp nô tỳ thấy hộp thuốc mỡ vứt trong lò. Mùi của thứ thuốc kia nô tỳ đã từng ngửi, khi đó ở Hưng Viên, Mạc Tầm có giao cho nô tỳ một thứ tương tự."

Đầu ngón tay run lên, đứng rồi, khi đó Phục Linh có nói với nàng, trong canh tỉnh rượu của Nguyên Chính Hoàn có trộn thêm thuốc, nhưng đó là thuốc gì, nàng ấy cũng không biết.

Nhìn sắc mặt của nàng, Phục Linh nhỏ giọng: "Chuyện Vương gia ở đây, tiểu thư biết có phải không?" Nếu không, vừa rồi nàng sẽ không có thái độ như thế. Vậy tiểu thư thỉnh chỉ xuất cung là vì...

Phục Linh không khỏi kinh hãi, việc này nếu bị Hoàng Thượng biết thì phải làm sao?

Nghĩ như vậy, nha đầu cũng chẳng quản nhiều, chỉ kéo tay Thượng Trang, nói: "Sắc trời cũng đã muộn, tiểu thư về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai còn khởi hành sớm." Dứt lời, khí lực trên tay liền tăng thêm.

Thượng Trang không nhúc nhích, nhìn chăm chăm nha đầu mà hỏi: "Thuốc hôm nay người thấy trong bếp là thứ gì?" Lần trước Phục Linh nói không biết, lần này nàng lại muốn hỏi lần nữa. Nếu đã bị nàng ấy bắt gặp hai lần, chứng minh Nguyên Chính Hoàn luôn phải dùng thuốc.

Y bị bệnh, hay như thế nào?

Phục Linh sợ run lên, vẫn lắc đầu: "Tiểu thư, nô tỳ thật sự không biết." Nếu nàng biết, nhất định sẽ nói ra.

Thượng Trang nhú mày, đột nhiên hất tay Phục Linh ra, xoay người đi về hướng gian phòng còn sáng đèn.

"Tiểu thư!"

Phục Linh vội đuổi theo sau, lại nghe Thượng Trang nói: "Không cần đi theo." Chuyện nàng gặp Nguyên Chính Hoàn không thể gạt được Phục Linh, nhưng nàng lại không muốn để nàng ấy biết mục đích của mình đi tìm y.

"Tiểu thư!" Phục Linh thật không rõ, vất vả lắm mới tìm được tiểu thư, nàng sao có thể để nàng ấy tiếp tục chạy loạn?

Thượng Trang đành phải dừng bước, quay đầu nhìn Phục Linh, gần từng chữ: "Ta đi gặp Vương gia, người không cần đi theo." Chuyện của Linh Khuyết, Phục Linh không hay, chuyện này vẫn là càng ít người biết càng tốt. Nếu không, sự tình sẽ trở nên phức tạp.

Phục Linh sợ run lên, chưa kịp mở miệng đã thấy nữ tử trước mặt xoay người rồi đi. Bước thêm vài bước, thấy nàng ấy hướng về tiểu viện còn sáng đèn, nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng chỉ biết ngồi xuống bậc thềm.

Ánh mắt không tự chủ mà quay đầu nhìn.

Vương gia tới, Mạc Tầm khẳng định cũng tới, hôm nay trong kinh không có đại sự, bọn họ tới đây làm gì?

Chẳng lẽ, Vương gia tới là vì tiểu thư?

Nghĩ tới nghĩ lui, Phục Linh vẫn cảm thấy ý nghĩ này chuẩn xác nhất. Căn môi, giữa Hoàng Thượng và Vương gia, rốt cuộc là ai tốt hơn? Nha đầu võ võ mặt mình, khó so sánh quá!

Thượng Trang nhẹ bước đi vào, tiểu viện có bốn gian phòng, mà hiện tại chỉ có một gian vẫn còn sáng đèn. Đi về gian phòng kia, đứng trước cửa, thoáng chần chờ, cuối cùng nàng vẫn dứt tay đẩy mạnh vào.

Nam tử theo tiếng động ngược mắt nhìn, sắc mặt y lúc này tuy đã khá hơn nhưng vẫn còn nhợt nhạt.

Thượng Trang thuận tay khép cửa phòng lại, mới hỏi: "Mạc thị vệ đâu?" Mạc Tầm một tác cũng sẽ không rời y, thật ra nàng chỉ muốn hỏi, y có thể cho nàng bao nhiêu thời gian.

Cứ ngỡ câu đầu tiên sẽ hỏi tại sao y gọi nàng tới, không ngờ nàng lại hỏi tới Mạc Tầm, Nguyên Chính Hoàn sững sốt một lúc, nói: "Đề hấn đi trông chừng Linh Khuyết rồi."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, nói như vậy, nàng có thời gian cả đêm.

Đầu ngón tay run lên, suốt cả đêm sao?

A, nàng không cần nhiều thời gian như vậy, hỏi xong, nàng sẽ trở về, quyết không ở lại thêm nửa khắc.

Thượng Trang tiến lên mấy bước, mở miệng hỏi: "Ngày thường Vương gia uống thuốc gì?"

Câu hỏi của nàng khiến y cả kinh, lập tức hỏi lại: "Ai nói?" Nàng và y không phải không quen thuộc sao?

Nhất thời Thượng Trang không khỏi giật mình, điểm này bản thân thật sự chưa từng nghĩ tới, vì thế đành giải thích qua loa: "Vương gia quên rồi sao? Phục Linh từng là nha đầu của ngài, mà nàng hôm nay đang hầu hạ bên cung."

Y khẽ cười một tiếng, mặc kệ là ai từng hầu hạ y đều rất khó có khả năng biết y luôn phải dùng thuốc, trừ Mạc Tầm.

Mà nữ tử trước mặt lại biết rõ, như vậy chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, là y nói cho nàng biết! Nhưng nàng lại không biết y uống thuốc gì, vì thế ý nghĩ này bài trừ.

Thứ hai, là nàng luôn chú ý tới y. Khoan đã, bọn họ không thân thuộc, nàng chú ý tới y làm gì?

Thấy y nở nụ cười, Thượng Trang liền cảm thấy kỳ quái.

Vừa định mở miệng, nàng đã nghe y lên tiếng trước: "Bỏ vương sẽ không hỏi vì sao ngươi lại biết chuyện này, bỏ vương chỉ có một câu muốn hỏi ngươi."

Thượng Trang cả kinh, thì ra lời nói của mình để lộ sơ hở sao?

Nàng cắn môi, nghe y mở miệng hỏi: "Ngươi tên gì?"

Một câu cũng đủ khiến Thượng Trang ngây dại.

Y hỏi nàng tên gì.

A, có ai mà không biết nàng tên An Lăng Vu?

Hết lần này tới lần khác y đều hỏi như vậy, là hoài nghi, hay nhớ ra gì đó?

Nhìn thẳng nam tử trước mặt, trái tim nàng hoảng hốt, lại muốn cười khò, hiện tại chỉ có thể trả lời rằng: "Khuê danh của bỏ cung là An Lăng Vu." Cuối cùng, nàng còn vừa cười vừa bổ sung một câu, "Bỏ cung cho rằng Vương gia sớm đã biết."

An Lăng Vu, thiên kim của tiền nhiệm Kinh Triệu Doãn, đây là điều có ai không biết?

Nguyên Chính Hoàn chán nản cười, y đúng là điên rồi, sao lại nghĩ người đó là nàng, còn cảm thấy nàng không giống những gì thể hiện bên ngoài? Nàng nói rằng, nàng không biết y, nàng còn nói, mình tên An Lăng Vu.

Trên mặt ngưng tụ vẻ phòng bị.

Đúng thế, nàng chỉ là người của Nguyên Duật Diệp, cho nên, nàng mới chú ý tới y.

Như vậy, chuyện hôm nay nàng gặp y cũng sẽ truyền tới tai Nguyên Duật Diệp sao?

Thấy y không nói lời nào, Thượng Trang lên tiếng: "Vương gia, ngài vẫn chưa trả lời câu hỏi của bỏ cung." Nàng là quan tâm y, vì thế mới hỏi.

Nguyên Chính Hoàn vẫn không đáp, chỉ nói: "Hôm nay nương nương gặp bỏ vương chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, không cần nói với Hoàng Thượng. Linh Khuyết theo bỏ vương về Thục Quận, bỏ vương sẽ kêu Mạc Tầm đối xử tốt với nàng ấy, quyết không bạc đãi."

Thượng Trang khiếp sợ nhìn nam tử trước mặt, ý tứ của y, nàng sao có thể nghe không hiểu?

Dùng Linh Khuyết để cảnh cáo nàng!

Nguyên Chính Hoàn...

Bắt đầu từ khi nào, y cũng dùng thủ đoạn như vậy đối xử với nàng?

Không khỏi khiếp sợ, sau đó lại cảm thấy buồn cười.

Vì sao không thể dùng thủ đoạn? Nàng nghĩ y là ai?

Bọn họ hôm nay, một người là Vương gia, một người là phi tử của Hoàng Thượng, nghiêm túc mà nói, lập trường của họ là đối lập.

Thủ đoạn này thật hèn hạ! Trong lòng thầm nghĩ, Nguyên Chính Hoàn lại muốn cười nhạo chính mình.

Nhất thời, bầu không khí trở nên vô cùng khó xử. Thượng Trang lùi một bước, lúc này nên trở về rồi, dù sao lời nàng hỏi, y cũng sẽ không đáp. Chỉ là thời điểm tới cửa, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nàng mở miệng hỏi: "Diệc Trang cô nương vẫn khỏe chứ? Bốn cung cảm thấy thật kỳ quái, Vương gia vì sao lại trì hoãn hôn sự lâu như vậy?" Những lời này, nàng vốn không nên hỏi, chỉ là bản thân vẫn nhịn không được mà nói ra.

Nhắc tới "Trang Nhi", gương mặt tái nhợt của Nguyên Chính Hoàn hiện lên ý cười, y gật đầu nói: "Làm khó nương nương quan tâm, nàng ấy rất tốt, bốn vương... A, hôm nay cũng tốt rồi, có lẽ sẽ tổ chức cùng với chuyện của Mạc Tầm."

Song hi lâm môn, đúng là chuyện tốt.

"Vậy bốn cung chúc mừng Vương gia trước, chuyện tốt thành đôi."

Y miễn cưỡng cười cười.

"Bốn cung về đây, Vương gia hẳn ngày mai cũng sẽ phải rời kinh thành, đi đường cẩn thận." Dứt lời, nàng cũng không xoay người nhìn y, nàng bước ra ngoài.

Thời điểm bước ra ngưỡng cửa, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng chung trà rơi xuống đất. Thượng Trang hoảng sợ, cuống quýt quay lại, thấy y cúi đầu, một tay bám vấu mép bàn, không ngừng run rẩy.

"Vương gia?" Nàng vội chạy qua, thấy cả người y phảng phất đã không còn khí lực. Chẳng biết tại sao, nàng lại nhớ tới ngày đó ở Hưng Viên, y cũng như lúc này. Mạc Tầm nói là y uống nhiều rượu, thân thể không thoải mái, vậy hôm nay thì sao?

Định đuổi tay qua, nàng lại nghe y nói: "Nương nương trở về đi, bốn vương gọi Mạc Tầm tới."

Đúng vậy, đương nhiên là phải gọi Mạc Tầm tới! Nàng cũng không nên tiếp tục ở đây, dù sao hôm nay giữa y và nàng cũng chẳng là gì.

Trở về sớm vẫn tốt hơn!

Cẩn rằng, Thượng Trang xoay người ra ngoài.

Thấy Thượng Trang bước ra, Phục Linh liền nhảy dựng lên, đang định mở miệng thì lại thấy nàng nhanh chóng rời đi. "Tiểu..." Một tiếng gọi bị nghẹn ở yết hầu, trước mắt, Phục Linh đành phải đuổi theo.

Lúc trở về, bọn họ lại đi ngang hồ nước yên tĩnh kia.

Thượng Trang bắt gặp đi chậm lại. Nàng quay đầu nhìn, gian phòng của Nguyên Chính Hoàn vẫn còn sáng đèn, xem ra y chưa ngủ, hoặc có lẽ Mạc Tầm vẫn chưa tới. Thời điểm xoay người đi về phía trước, nàng lại bắt gặp một bóng người.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, đã trẻ thế này vẫn còn người chưa ngủ sao?

Lại đi về trước vài bước, đột nhiên thấy rõ người nọ, nàng thật sự kinh ngạc.

Phục Linh theo sau bật thốt lên: "A, Thừa Tướng đại nhân!"

Mộ Dung Vân Sở sớm đã nghe tiếng bước chân của hai người các nàng, thời điểm ngược mắt nhìn, tâm trạng cũng nao nao, liền cười nói: "Thần còn tưởng là ai, thì ra là Tu Dung nương nương." Hắn nói chuyện nghe thật thông dong, tựa như gặp nàng ở đây không hề bất ngờ.

Nhớ lại hôm qua thời điểm tới Úc Ninh Cung, Mộ Dung Vân Khương nói hôm nay là ngày giỗ cha, cho nên muốn xin xuất cung, như vậy, Mộ Dung Vân Sở ở nơi này cũng không có gì kỳ quái. Nếu không có gì bất ngờ, Mộ Dung Vân Khương hẳn cũng đang ở đây.

A, tối nay rốt cuộc là ngày gì vậy? Chỉ là một ngôi chùa siêu độ nho nhỏ, nàng vậy mà gặp quá nhiều người.

Tiến lên trước một bước, Thượng Trang mới mở miệng: "Sao Thừa Tướng lại một mình ở đây? Hoàng Hậu nương nương ngủ rồi sao?"

Mộ Dung Vân Sở cười đáp: "Hoàng Hậu nương nương đang ở trong phòng tụng kinh niệm Phật cho cha, muội ấy là hiếu nữ, mỗi năm đều như vậy." Nhắc tới Mộ Dung Vân Khương, trên mặt hắn tràn đầy yêu thương sung ái.

Thượng Trang cũng khẽ cười: "Thái Hậu cũng động lòng trước hiếu tâm của nương nương, nếu Mộ Dung lão gia biết được, ông ấy ở dưới cửu tuyền chắc chắn cũng sẽ mỉm cười. Bốn cung về trước đây, Thừa Tướng cũng sớm trở về đi." Dứt lời, nàng liền đi qua người hắn.

Mộ Dung Vân Sở tránh sang một bên, cúi đầu: "Nương nương đi cẩn thận."

Vừa đi qua người hắn, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng kêu: "Không tốt, không tốt rồi! Cháy, cháy rồi, mau cứu lửa!"

Thượng Trang cả kinh, cùng Phục Linh theo tiếng quay đầu nhìn. Đó là nơi nàng vừa đi ra, tiểu viện của Nguyên Chính Hoàn!

Trái tim bỗng nhiên trầm xuống, đang êm đẹp sao nơi đó lại bốc cháy?

Nguyễn Chính Hoàn, Linh Khuyết...

Mộ Dung Vân Sở chau mày, cũng không nghĩ nhiều, lập tức nâng bước chạy về hướng đó.

Thượng Trang sợ hãi kêu lên, nếu bị hắn nhìn thấy, vậy Nguyễn Chính Hoàn không xong rồi! Nghĩ như vậy, nàng nhanh chân tới bên hồ, liếc mắt nhìn Phục Linh. Phục Linh hiểu ý, vội vàng kêu lên: "A, nương nương cẩn thận!"

Mộ Dung Vân Sở ở gần đó, hắn theo bản năng nhìn Thượng Trang, thấy thân thể nàng lao đảo mấy cái, giống như rất nhanh sẽ rơi vào hồ, sắc mặt lập tức thay đổi, hắn lách mình xông qua, một tay bắt lấy tay nàng.

Thượng Trang cắn răng, hung hăng kéo một cái.

Hôm nay sương mù dày đặc cả ngày, hiện tại lại đang giữa đêm, bờ hồ trơn trượt, nhất thời Mộ Dung Vân Sở đứng không vững, cùng Thượng Trang ngã xuống hồ...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.